This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A 472045 DUPL

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR

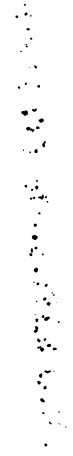

STRABONIS RERVM GEOGRAPHICARVM LIBRI XVII.

GRAECA AD OPTIMOS CODICES MANVSCRIPTOS RECENSVIT, VARIETATE LECTIONIS ADNOTATIONIBVSQVE ILLVSTRAVIT, XYLANDRI VERSIONEM EMENDAVIT

IOANNES PHILIPPVS SIEBENKEES
PROFESSOR ALTORFINVS.

INDE A SEPTIMO LIBRO CONTINVAVIT
CAROLVS HENRICVS TZSCHVCKE,
A. M. SCHOLAE ELECTORALIS MISNENSIS RECTOR ET SOCIETATIS LAT. IENENS. SOC'VS.

TOMVS QVARTVS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA.
MDCCCVI.

Adv. Humanities
Blackwell
9-23-83
349303

PRAEFATIO.

Cum ante quinque annos Tomum tertium Strabonis in publicum emitterem, minime futurum esse putabam, ut per tam longum temporis spatium interpellata opera conticesceret, viresque adeo in ipso eluctandi nisu tantum non ita exstinguerentur, ut fero demum suscitari et ad opus persequendum instaurari possent. Etsi enim, benignissime demandata Electoralis hujus scholae provincia, penitus animo sentiebam, quot et quanta imposita suscepissem negotia, quorum et multitudo et gravitas virum probum et religiosum ita occupatum tenent, ut ad libros conscribendos animum vel nolit, vel nequeat adpellere, tum lubentius inter carissimos discipulos meos versari, cum iis sermones miscere, et, si qua nossem ad proferendam ipsorum felicitatem, adferre cuperem, subinde tamen honesta etiam otia adfutura esse praevidebam, quae cum aliis rebus tractandis recte dari possent, ad Strabonem conferrentur. Ita quidem effici poterat, ut, licet paullo serius, justo tamen tempore opus adparatum absolveretur.

At incidit casus luctuosissimus, qui eo gravius animum adfligit, quod incuria est advectus, quae nec precibus excitari, nec ullo impulsu evinci posset. Via enim illa, quae una me in scholam ducit, declivis praeterea, ita conlapsi vicini muri ruderibus, lapidumque et aliarum sordium confusa congerie impedita et praecluſa inde a longo satis tempore jacebat, ut sine gravi discrimine tentari vix posset. Quam cum mense Decembri an. 1804. domum repetiturus ingressus essem, eo magis anxius, quod paullo ante ultimum periculum evaseram, ubi vestigia ponerem, glacies dolosae nivi subposita male exceptum pedem tanto impetu repercussit, ut subito prostratus eum adtrahere in summo quamvis nisu et sistere erectus minime valerem. Adsunt discipuli, qui audita ingemiscentis praeceptoris voce conquaffatum corpus deportant, accurrunt undique medici, succedunt subinde alii, alii aliunde arcessuntur, quae sit vera mali natura, sedes et curatio, disquirunt, ambigunt, disputant, sperant, desperant, et, quid aliud, discedunt, enectumque fere doloribus potentioris naturae viribus tradunt. Nolo hic lectorum animos aures-que molliores fatigare tristissimi illius fati commemoratione ampliori, cum mea ipsius mens meminisse horreat insomnes noctes inertesque dies, quos gemebundus atrocissimisque dolorum tormentis

tis diſcruciatus traxi, fruſtraque ingeminata laboris contentione obtundere tentavi. Haec tamen adtingere viſum eſt, ut non ſolum ineluctabilem ceſſatae operae cauſam, ſed et juſtam excuſationem cognoſcerent lectores, animique ſenſus leniores ad ipſum ejus judicium adferrent.

Interea non omnem Strabonis adornandi et locupletandi curam abjeci, ſed, quae recondita noſſem, honeſti librarii ſtudio et ope adjutus, conquirere perrexi, ſpemque conceptam ſucceſſu non caruiſſe gaudeo. *Bandinius* enim, quam pollicitus erat 4 codicum Mediceorum conlationem, paullo ante mortem ad me miſit, qui, etſi ſinguli non omnes libros amplectuntur, ita ut modo hic, modo ille deficiat, lacunam paſſus, nullus a corruptionum labe intactus, multa tamen Strabonis loca tueantur, aut ad eorum inſtaurationem viam aperiant.

Deinde cum ex Harleſii monito ad Fabricii bibliothecam Graecam Vol. 4. p. 569. cognoviſſem, in bibliotheca Monacenſi Regia ſervari exemplar editionis Aldinae cum notis criticis P. Victorii manuſcriptis, ejus obtinendi cauſa precibus adii *Aretinum*, eruditionis fama aeque atque humanitatis laude celeberrimum, quas ille non ſolum benevole excepit, ſed etiam ita ſuſtinuit, ut re ad Auguſtiſſimum Bavariae REGEM, Summum Illum literarum optimarum proferendarum Auctorem, delata, benigniſ-

nigniſſime Ille ipſius libri inſpiciendi poteſtatem daret; quam inſignem gratiam pia mente devenerari publice et pium eſt et jucundum. Rarius tamen acutus ille criticus adſperſit, quae ad Strabonis lectionem hodie receptam et ſtabilitam valerent, ſed plerumque in notandis et abſtergendis editionis Aldinae vitiis typographicis haeſit, ſic ut rara meſſis inde ad futuros uſus excerpi et conligi poſſet.

In reliquis eodem modo, quo antea, verſatus ſum, nec ſolum, quae in aliorum auctorum libris inveneram ſubſidia critica, ad ſua loca transtuli, ſed, quae mihi ipſi viderentur, adhibita codicum ope, rarius factis conjecturis, expedire tentavi.

Quorum certe conatus ſi probaverint aliquatenus aequi lectores, non ſolum, quod contendere nunc poteram, ſatis me adſecutum eſſe putabo, ſed et, confirmato magis corpore poſtea verius praeſtare ſtudebo.

CAROLUS HENRICUS TZSCHUCKE.

ΤΩΝ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

Τὸ δέκατον [1] περιέχει τὰ περὶ Αἰτωλίαν καὶ τὰς παρακειμένας νήσους· ἔτι δὲ Κρήτην πᾶσαν, ᾗ καὶ μάλιστα ἐγχρανίζει νόμιμά τε αὐτῆς διηγούμενος καὶ τῶν Κυρήτων, [2] πρός γε καὶ τῶν [3] Ἰδαίων Δακτύλων, [4] τὴν ἐν αὐτῇ γένεσιν, καὶ τιμὴν καὶ ὄργια ἐπεξιών· καὶ τὸ ἴδιον δὲ γένος Στράβων ἀπὸ Κρήτης λέγει· ἔτι δὲ τὰς περὶ Κρήτην νήσους, πολλὰς [5] οὔσας, ἐν αἷς εἰσι καὶ αἱ Σποράδες καὶ τῶν Κυκλάδων ἔνιαι.

1) Deeſt in Pariſ. Moſcov. Medic. 1. 3. incommode in aditu argumenti ita compoſiti. Deinceps pro τὰ Moſcov. τὰς repoſuit et Θετταλίαν pro Αἰτωλίαν, quod utique artius contineat nexum cum ſuperiori libro ejusque a Theſſalia ad Euboeam tranſitum. At cum inde ſtatim Auctor ad Aetoliam et Acarnaniam verſus occidentem progrediatur, deſcriptisque iis regionibus inſulas inde ad Cretam ſitas perſequatur, praeferenda eſt lectio vulgaris, etſi diligentius argumenti ſumma poterat exponi.

2) Medic. 3. πρός γε.

3) Voces Ἰδαίων Δακτύλων ſpatio vacuo rependuntur in Moſcov. Tum articulum praepoſitum omiſerunt Aldus et Hopperus, et pro Δακτύλων Medic. 1. 2. ſubſtituunt διδασκάλων, quod et reddidit Guarinus; male; in ſecundo tamen, facta correctione, inductum eſt.

4) Medic. 3. τῶν ἐν αὐτῇ. Probo vulgatam. Pro τιμὴν Moſcov. θεσμὸς non male et ad ipſam narrationem propius, quamvis et alterum intelligi poteſt. Tum ante γένος in Medic. 1. 2. edd. Aldi et Hopperi deeſt δὲ, et pro περὶ Κρήτην Medic. 2. dat τῆς Κρήτης.

5) οὔσας. Medic. 1. 2. Pariſ. Moſc. ſubjiciunt inani augmento περὶ τὸ βιβλίον, quae verba praeponunt contra Aldus et Hopperus, excluſit Xylander.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI DECIMI CAPITA.

Decimus liber continet cum regionibus finitimis Aetoliam et adjacentes insulas; tum Cretam omnem, cui maxime immoratur, edisserens ejus instituta et Curetum, Idaeotum insuper Dactylorum in eadem ortum, honorem et orgia persequens; singulare vero etiam genus ex Creta commemorat; porro multas numero circa Cretam insulas, in quibus etiam sunt Sporades et Cyclades nonnullae.

ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ Euboea.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

Ἐπὶ δὲ ἡ Εὔβοια παρὰ πᾶσαν τὴν παραλίαν p. 444.
ταύτην παραβέβληται, τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι Θετ-
ταλίας, πλὴν τῶν ἄκρων ἑκατέρωθεν, οἰκεῖον ἂν

Δ 2 εἴη

VARIANTES LECTIONES.

1) Moſcov. et Medic. 1. hic ex correctione ἐπιδή. Idem in Polybio 1, 30, 12. — notatur. Vulgata lectio tranſitum ex connexu reſpicit. Tum ante παραλίαν deeſt articulus in edd. Aldi et Hopperi. Deinde ταύτην ejecit Gem. Pletho B. et poſtea voces πλὴν τῶν ἄκρων ad Εὐρώπης μερῶν.

STRABONIS
GEOGRAPHICARVM RERVM
LIBER DECIMUS.

CAP. I.

§. 1.

Jam cum Euboea juxta totam hanc oram maritimam porrigatur, quae a Sunio eſt usque ad Theſſaliam, exceptis utrinque extremitatibus, com-

Euboea. σῖν [2] συνείψαι τοῖς εἰρημένοις τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἐφ' ἣν μεταβῆναι πρός τε τὰ Αἰτωλικὰ καὶ τὰ Ἀκαρνανικά, ἅπερ λοιπά ἐστι τῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν.

§. 2.

[1] Παραμήκης μὲν τοίνυν ἐστὶν ἡ νῆσος ἐπὶ χιλίους σχεδόν τι καὶ διακοσίους σταδίους ἀπὸ Κηναίου πρὸς [2] Γεραιστόν· τὸ δὲ [3] πλάτος [3] ἀνώμαλον, [4] κατὰ

2) Moscov. περιάψαι. Illud etiam propter sequens περὶ melius.

1) Gem. Pletho B. Παραμήκης δ' ἡ νῆσος. Post σχεδὸν καὶ Moscov. omisso τι, quod intactum reliquit lib. 8. p. 335. s. 17. lib. 12. p. 551. fin. et alibi, parum tamen sibi constans. Neque tamen τι aversatur vocabula numeri, quantitatis, quamvis et abesse potest.

2) Moscov. Γέραστον; (cf. paullo post;) Medic. 2. ex correctione Γεραστόν, quae scriptura per α etiam alibi passim in libris objicitur. Vid. ad Demosth. in Philipp. orat. 1. p. 49. Lips. Euripid. in Oreste v. 93. Et sic editum exstat in Martiano Capella lib. 6. p. 213. Utramque formam adsert Etymol. M. p. 227. ita, ut simul accentum regat. Nempe γέραστος, (quam vocem ignorant Lexica nostra) i. e. ἔντιμος a γέρας ducit; Γεραιστὸς Euboeae facit promontorium. Ita vero etiam γέρας et γεραιός variantur. Cf. infra ad p. 446. ex quo loco, adposita Homeri auctoritate, Γεραιστὸς probatur, quod cum epitome etiam praeferunt ceteri libri, et quae de nominis mutationibus monuit Wasse ad Thucyd. 3, 3. Hinc ε pro αι habet Procop. de B. Goth. 4, 22.

3) Moscov. Medic. 1. 2. (ex correctione) 3. ἀνώμαλος, ut ad νῆσος referatur.

4) Post κατὰ Moscov. (hic et πλεῖον) Medic. 1. 2. 3. Venet. Gem. Pletho B. inferunt δὲ; quod in hoc nexu et Strabonis usu recepi.

commode ejus insulae descriptio superioribus annectetur: deinde ad Aetoliam Acarnaniamque pertinentia progrediemur, quae solae partes Europae supersunt enarrandae.

§. 2.

Euboea igitur insula oblonga est, a Cenaeo ad Geraestum

καὶ δὲ τὸ πλέον ἄστυ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν σταδίων. Εὔβοια. Τὸ μὲν οὖν Κήναιον ἐστι κατὰ Θερμοπύλας καὶ κατ' ἔξω Θερμοπυλῶν ἐπ' ἀλίγον. [5] Γεραιστὸς δὲ καὶ [6] Πεταλία πρὸς Σούνιον. Γίγνεται δὲ καὶ ἀντίπορθμος τῇ τε Ἀττικῇ, καὶ Βοιωτίᾳ, καὶ Λοκρίδι, καὶ τῇς [7] Μαλιεῖ-

5) Sic in margine Moſcov. at in ipſo contextu, ut paullo ante, Γέραστος, nec aliter ex correctione Medic. a.

6) Quid hoc ſibi velit, non ſatis video, neque tamen mutandum duxi. Plinius 4, 12. [ſ. 23.] *Petaliae* inſulas quatuor ponit in Euripi Euboici primo introitu; utique procul et a Sunio diſtantes et a Geraeſto. *Xylander.* In *Petalia* haeſit aqua Xylandro: et ſane pauci ejus meminere. Porro autem dubium non eſt, has eſſe quatuor parvas inſulas, quas Plinius in introitu Euripi collocat non procul a Sunio. Nam quod inſulas facit, cum Strabo promontorium, id vero novum non eſt. Sic Scombaria in Hiſpania, Caenys in Italia, Minoa in Graecia aliis inſulae dicuntur, aliis ἄκρα et promontoria tantum. Quod autem quatuor eſſe Plinius ſcribit, in tot nimirum partes hoc promontorium fuit diviſum. *Caſaubonus.* Πεταλία ſuſtinent libri omnes et ſcripti et editi, tantum quod in Medic. a. Σπιτταλία hinc longe aliena exſtat, et in Gem. Plethone B. verba δὶ καὶ Πεταλία exſulant; nec reddidit illud nomen epitome. Poſt Σουνίῳ dant Moſcov. Medic. 3. et Gem. Pletho B. mutatione crebra, de qua etiam monui ad lib. 9. p. 436. f. 618. A vulgata non diſcedo, cum directionem potius in ſitu, quam vicinitatem indicare velit.

7) Moſcov. et Gem. Pletho B. Μαλιεῦσι. Utraque forma proba et in auctoribus obvia; Dorica una, quam frequentior uſus celebrat, et Romani exceperunt; Ionica altera, nec ab Athenienſibus rejecta. Sic de ſinu et civibus apud Thucyd. 8, 3. Polyb. 9, 41. — Μαλιεῖς dicit Xenophon in Hiſtor. Gr. 6, 5, 23. et plures alii. Vid. Politus ad Euſtath. in Homer. T. 2. p. 704. aliique ad Melam 2, 3, 6. nominati. Simſem vero formae inconſtantiam, vel ab ipſo profectam, vel a librariis obtruſam, oſtentat Diodorus, in quo exſtat 12, 77. 15, 77. Μηλιεῖς, cum alibi inveniatur Μαλιεῖς. Cf. Weſſeling. ad 15, 85. Equidem uſitatiorem

---

raeſtum porrecta, ad ſtadia circiter CIↃ CC. Latitudo inaequalis eſt: ubi maxima, ſtadiorum fere CL. Cenaeum quidem Thermopylis opponitur, et quae extra eas non procul ſita ſunt: Geraeſtus vero et Petalia Sunio. Itaque inſula haec oppoſitur Atticae, Boeotiae, Locridi,

Euboea. σι. Διὰ δὲ τὴν ςενότητα καὶ τὸ λεχθὲν μῆκος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Μάκρις ὠνομάσθη. Συνάπτει δὲ
p. 445. τῇ ἠπείρῳ κατὰ [8] Χαλκίδα μάλιςα, κυρτὴ [9] προπίπτουσα πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Αὐλίδα τόπους τῆς Βοιωτίας, καὶ ποιοῦσα τὸν [10] Εὔριπον, περὶ οὗ διὰ πλειόνων εἰρήκαμεν, σχεδὸν δέ τι καὶ περὶ τῶν ἀντιπόρ-

formam retinui, quam et alibi Noster sequitur lib. 8. p. 333. s. 6. lib. 9. p. 429. s. 573. Ceterum quae hinc leguntur ad Συνάπτει, omisit Gem. Pletho B.

8) Πόλιν addit Gem. Pletho B. per explicationem; alii enim ignorant.

9) Ita Vatic. 1. 2. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. Editiones omnes προσπίπτουσα, quod et praetulisse videntur Paris. et Gem. Pletho. Sic et Eustathius ad Il. 2, 537. p. m. 211. ex quo simul eam lectionem in nostro probat Politus Tom. 2. p. 581. Commutatio harum particularum solemnis et in hoc ipso verbo obvia. Cf. Schweighaeuser ad Polyb. 1, 30, 12. 4, 63, 6. et ad Strabon. lib. 7. p. 441. n. 8. ubi male excidit προπίπτουσα in Codd. Utra valeat, disquirendum. Προσπίπτειν viciniam, admotionem indicat, προπίπτειν notionem formae prominentis addit, vel omnino prominentiam declarat, et hinc de montibus, promontoriis dici solet excurrentibus. Sic Noster lib. 2. p. 108. s. 288. p. 130. s. 347. lib. 11. p. 499. et alibi. Hinc, monente etiam Casaubono, recte hoc ex libris postea est repositum lib. 2. p. 124. s. 331. Jam vero etsi toti Boeotiae obposita sit Euboea, (Mela 2, 7, 9.) ejus tamen partes, in varias formas versae, vel propius vel longius continenti admoventur, quod et in sequentibus Strabo declarat. Ad Chalcidem igitur ex sinuoso recessu inflexa procurrit versus Aulidem Boeotiae. Ideo κυρτὴ Noster recte dixit, quod τῷ κοίλῳ est obpositum, et hinc Boeotia ibi in duas partes diducitur. (lib. 9. p. 400. s. 387.) Tali etiam forma locus ille in tabulis recentiorum adparet, et vere inter πέδας Ἑλλάδος a Philippo ponebatur. Cf. Polyb. 17, 11. Sequi ergo placuit optimorum librorum exempla.

10) Conquievit hic Gemistus Pletho B. depositam telam redorsus infra in nomine Ellopia.

cridi, Maliensibus, freto intercipiente. Ob angustiam vero et quam diximus, longitudinem ab antiquis fuit Macris nominata. Ad continentem proxime accedit apud Chalcidem, ubi incurvata ad Boeotiae loca Aulidi propinqua excedit, Euripumque efficit: de quo

τιπόξθμων [11] ἀλλήλοις τόπων [12] κατά γε τὴν ἤπειρ. Euboea.
ρον καὶ κατὰ τὴν νῆσον ἑφ' ἑκάτερα τῷ Εὐρίπου
τά τε ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτός. Εἰ δέ τι ἀλλήλοις ταὶ
νῦν προσδιασαφήσομεν. Καὶ πρῶτον, ὅτι τῆς
Εὐβοίας τὰ Κοῖλα λέγουσι [13] τὰ μεταξὺ Αὐλίδος

11) Sic Moſcov. Medic. 1. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi et Xyl, quod elapſo ι in Caſaub. ed. 1. vitioſe tranſierat in ἀλλήλοις, unde poſt ἀλλήλους enatum eſt. Equidem revocavi veterem lectionem, tamquam aptiorem, et quod ſolet Noſter dativum adjungere, ut lib. 8. p. 332. f. 6. et alibi, hic etiam antea.

12) Ald. Hopper. κατά γε τήν. Vulgata bene habet. Pro ἀλλήλοιν Medic. 2. ex correctione ἀλλήλοιτιν. Prius ad auctoris ſententiam eſt aptius. Eadem variatio notatur in Demoſthene pro cor. p. 257. Lipſ.

13) Epitomae [p. 119. Hudſ.] etiam ſcriptae pro Aulide Caphareum habent. *Xylander.* Probo lectionem epitomes τὰ μεταξὺ Καφηρέως. Atque haec lectio parum a Ptolemaica deſcriptione [3, 15.] variat. Aulis autem in continenti ſita eſt, neque huc quidquam facit: Chalcidem potius dixiſſet. *Caſaubonus.* Probat hanc Caſauboni conjecturam Larcher. ad Herodot. 6, 100. Tom. 4. p. m. 403. quam et in verſione Germanica excepit Penzelius, adſentiturque Dukerus ad Liv. 31, 47. in. quia, ſi Αὐλίδος ſcripſiſſet Strabo, *Caphareas* potius, quam Geraeſtum nominaturus fuiſſe videatur, etſi Αὐλίδος fortaſſe defendi poſſe putat, quia latius produci hanc adpellationem intelligi poſſit ex Valerio Max. [1, 8, 10.] Lucano, [5, 194. ſq.] Philoſtrati vita Apollonii 1, 24. et iis, quae ibi Olearius adnotaverit. Parum tamen inde ad hanc diſputationem proficias; immo, ſi de pugna Perſarum ad Artemiſium verba τὸ ἐν Κοίλῳ Εὐβοίας referri debent, aliquantum hinc removetur. Debebat utique noſter, cum Euboeae figuram deſcribat, remota Aulide, ab inſulae ipſius loco terminum ſtatuere. Neque tamen in tanta nominum illorum diſcrepantia altera lectio receptae ſubſtitui poteſt, exſtatque adeo

copioſius diximus, uti fere de locis continentis atque inſulae, ab utraque parte Euripi interventu diremtis, externis atque interiuis. Si quid praetermiſſum fuit, id jam nunc explicabitur. Principio Cava Euboeae vocantur, quidquid loci eſt inter Aulidem et Geraeſtum; nam

Euboea. καὶ [14] τῶν περὶ Γεραιστὸν τόπων· κολποῦται γὰρ ἡ παραλία· πλησιάζουσα δὲ τῇ Χαλκίδι, κυρτοῦται πάλιν πρὸς τὴν ἤπειρον.

§. 3.

Οὐ μόνον δὲ Μάκρις ἐκλήθη ἡ νῆσος, ἀλλὰ καὶ Ἀβαντίς. Εὔβοιαν γοῦν εἶπεν ὁ ποιητὴς, [1] τοὺς ἀπ'

eo ſimile exemplum Valerii Maximi c. l. qui Coelam Euboeam inter Rhamnunta (in Attica) et Caryſtum Euboeae ponit. Nempe τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας varie, modo anguſtiori, modo latiori ſenſu, dicuntur. Illo apud Ptolemaeum c. l. qui tamen vel in eo ab epitomatore diſcrepat, quod non inter, ſed poſt Geraeſtum et Capharea conlocat; latiori, et ne ſic quidem conſtanter, apud Valerium. Livius 31, 47. in. ad totum ſinum Euboicum adpellationem hanc profert, et poſt eum Oroſius 6, 15. Ad promontoria omnino et loca aſpera mari obverſa refert Dio Chryſoſt. orat. 7. p. 112. ed. Reisk. cujus locum explicat Valckenar. ad Herodot. 6, 100. Sed ſatis hic quidem de iis, quae ex Leopardi emendatt. 13, 21. facile augeri poſſint. Sic vero Moſcov. lectio τὸν μυταξύ, ut referatur ad vulgatum τόπον, ipſa corruit. Ceterum totum hunc locum inde a verbis Συνάπτει δὲ τῇ ἠπείρῳ ad πάλιν πρὸς τὴν ἤπειρον ſine juſta cauſa, nec adnuente Straboniana forma, ad gloſſas ablegandum cenſet Penzelius.

14) Ita Vatic. Medic. s. 3. Venet. Pariſ. uti jam conjecerat Caſaubonus. Alii cum edd. τὸν — τόπον, ad nexum et rem, ut ſuperiora comprobant, parum accommodate. Βέραιον et hic, ut ſupra, dat Moſcov. de quo dictum.

1) Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi τὰς ἐν αὐτῇ. Sed recte illud ex periphraſi. Cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 1. Pro δὴ Moſcov. αἰεὶ, quod in ipſo Homeri loco valeat, in quo quidem Medic. 1. dat εἶχον pro ἔχον, reluctante metro.

rium in ſinum ibi ora maritima flectitur: ad Chalcidem autem appropinquans, rurſum ad continentem incurvatur.

§. 3.

Non modo autem Macridis nomen geſſit Euboea, ſed Abantidis etiam. Homerus quidem, cum Euboeam

ἀπ' αὐτῆς Εὐβοέας οὐδέποτε εἴρηκεν, ἀλλ' Ἄβαντας ἀεί. Euboea

Οἱ δ' Εὔβοιαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἄβαντες,
Τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο.

Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς Θράκας ὁρμηθέντας ἐποικῆσαι τὴν νῆσον, καὶ ἐπονομάσαι Ἄβαντας τοὺς ἔχοντας αὐτήν· οἱ δ' ἀπὸ ἥρωός φασι, καθάπερ καὶ Εὔβοιαν ἀπὸ ἡρωΐνης. Τάχα δ' ὥσπερ Βοὸς αὐλὴ λέγεταί τι ἄντρον ἐν τῇ πρὸς [2] Αἰγαῖον τετραμμένῃ παραλίᾳ, ὅπου τὴν Ἰὼ τεκεῖν φασιν Ἔπαφον, καὶ ἡ νῆσος ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἔσχε τοῦτο τοὔνομα. Καὶ Ὄχη δὲ ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος· καὶ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν. Καὶ [3] Ἐλλοπία δ' ὠνομάσθη ἀπὸ

 Ἐλ-

2) Ex Casauboni ed. altera in Amstelodamensem vitiosum Αἰγαῖαν fluxit. Tum inverso vocabulorum ordine Moscov. dat φασὶ τεκεῖν. Prius φασίν, deest in Paris. Paullo post Moscov. scribit τὸ ὄνομα.

3) Sic omnino scribendum, non Ἐλλωπίδα: o parvum alii auctores omnes faciunt. Vide Eustathium in catalogo ad versum 538. *Xylander*. Nempe Ἐλλωπίδα invenerat in edd. Aldi et Hopperi, quae et subjiciunt Ἔλλωπος, et post

am nominet, ejus tamen incolas nusquam vocat Euboënses, sed semper Abantes.

Euboeae cives spirantes robur Abantes.
Huic et Abantes erant comites.

Aristoteles ait, Thraces Aba, Phocidis urbe, profectos insulam hanc occupasse, et incolis Abantum nomen imposuisse. Alii id ab heroë quodam ductum dicunt, ut et Euboeae ab heroina. Fortassis autem, sicut antrum quoddam in ora mari Aegaeo obversa Bovis aula dicitur, ubi Io Epaphum enixa dicitur, ita hinc insula quoque Euboea fuit nuncupata. Quin et Oche appellata fuit, quod nomen etiam maximus Euboicorum montium gerit; Ellopia, ab El-

Euboea. Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος· οἱ δὲ [4] Αἴκλου καὶ Κόθου ἀδελφόν φασιν, ὃς καὶ τὴν Ἐλλοπίαν κτίσαι λέγεται χωρίον ἐν τῇ Ὠρίᾳ καλουμένῃ τῆς [5] Ἱστιαιώτιδος πρὸς τῷ Τελεθρίῳ ὄρει, καὶ τὴν Ἱστίαιαν προσκτήσασθαι, καὶ τὴν Περιάδα, καὶ [6] Κήρινθον, καὶ

post Ἐλλωπίαν. Codices ab aliis auctoribus confirmati satis probant Ἐλλοπίαν, tantum ex correctione Medic. 2. fert Ἔλοπος. Hinc vero Gem. Pletho B. ad alia deflectit, in quo et A. consentit.

4) Αἴκλου reposui ex ipso Strabone, qui et libro septimo finiente [p. 321. s. 444.] et hoc ipso libro paullo post [p. 447. in.] sic eum vocat. *Xylander*. Aldus enim et Hopperus relictum tradiderant Αἰάκλου. Sed et codices quidam hoc nomen corrumpunt. Sic Vatic. Paris. Moscov. Ἀαίκλου; Urbin. Ἀέκλου; Medic. 2. Ἀβίκλου. Nec minorem injuriam in aliis auctoribus tulit. Sic in Plutarchi Qu. Gr. p. 187. Lips. Ἄρκλος; Stephano Ἔγκλεος s. v. Ἐλευθερὶς, unde urbium recensum adeo auxit Ortelius in Thes. Geogr. h. v. et Holsten. p. 110. virorum nomina. At reliqui codices cum Guarino veram scripturam servarunt, quam et exhibet Scymnus Chius v. 574. Sic infra Αἰκλὸς, disjecto tantum accentu, omnes editiones.

5) Medic. 2. ex correctione τὴν Ἱστιαιώτιδα. In sequentibus retracto accentu reposui Ἱστίαιαν, secutus Homerum Il. 2, 537. Stephanum et Eustathium ad Homer. c. l. qui diserte monet, ita ab accuratioribus signari. Sic et Νίκαια, Φώκαια. Vulgo enim ferebatur Ἱστιαία, ut in Pausania, Suida.

6) Paris. Venet. prave Κίρινθον. Verior aliorum scriptura ex Homero Il. 2, 538. nota. Sic et Ptolem. 3, 15.

Ellope Jovis F. Hunc Ellopem sunt, qui Aecli et Cothi fratrem faciant, ab eoque conditam dicant Ellopiam, qui est locus in Oria Histiaeensis regionis ad montem Telethrium, post quoque accessisse Histiaeam, Periadem, Cerinthum, Aedepsum, et Orobias, ubi fuit

καὶ [7] Αἰδηψοῦ καὶ [8] Ὀρωβίας, ἐν ᾗ μαντεῖον ἦν Euboea.
ἀψευδέστατον· ἦν δὲ μαντεῖον [9] καὶ τῷ Σελινουντίῳ
Ἀπόλλωνος· μετώκησαν δὲ τὴν Ἱστίαιαν οἱ [10] Ἑλ-

λησι-

7) Medic. 1. a. 3. Moſcov. Venet. edd. Aldi, Hopperi Ἐδεψοῦ; Pariſ. Ἐδηψοῦν; Guarinus *Edepſum*; Vaticani, opinor, Αἴδηψον, quod praeeunte Xylandro, receperunt ceterae editiones. Similes nominis depravationes recenſui ad lib. 9. p. 425. ſ. 546. n. 11. ubi hic locus exciderat, et addi poſſunt Xylander et Reiskius ad Plutarch. de fraterno amore p. 902. Lipſ.

8) Legendum cenſeo Ὠρωπίας vel Ὠρωπίας. Sic enim Strabo loquitur in principio libri 9. p. 391. ſ. 334. τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τὸ προσάρκτιον ἐπὶ πλευρὰν ἀπὸ τῆς Ὠρωπείας ἐπὶ δύσιν παρατεῖνον μέχρι τῆς Μεγαρίδος. Ager enim Oropius et in Boeotia et in Euboea eſt, ab urbe cognomine appellationem habens. *Berkelius* ad Stephanum p. 469. At vulgata lectio, quam exhibent omnes libri, valide corroboratur ipſius Strabonis teſtimonio lib. 9. p. 405. ſ. 414. (ubi vitioſe Ὀρόβαι ex Mss. notatur pro Ὀρώβαι) ad quod accedit auctoritas Thucydidis 3, 89. Decepit Berkelium Stephanus, ipſe nominis utriusque ſimilitudine deceptus, vel, ſi Salmaſio ad Solin. cap. 13. ſ. 7. p. m. 105. ſuffrageris, verba: Ἔστι καὶ ἄλλη (Ὠρωπὸς) Εὐβοίας, propter ſequentia: Ἔστι καὶ τρίτη ἐν Συρίᾳ, ſpuria habenda ſunt.

9) Τὸ καὶ abundare, recte vidit Xylander. Explicatio enim praecedentium verborum ſubjicitur, non rei novae augmentum.

10) Haeret in forma hīc vulgata Ἑλλοπεῖς Gavel in Obſervatt. Miſcell. nov. Tom. 5. p. 463. malitque reponere Ἑλλοπιεῖς, uti paullo poſt legitur; non enim eſſe ab Ἑλλόπια, etſi ſic vulgo ſcribatur in Stephano ſ. v. Σχοινοῦς, ſed ab Ἑλλοπία, qua forma paullo ſuperius adfuit in Strabone. Cf. Stephan. ſ. v. Αἰλία et Gavel. Dicitur quidem Θεσπιεύς; at id non tam a Θέσπια, quam a Θεσπιαὶ derivatur. Sic a Λαμία deſcendit Λαμιεύς. Optime numi dubitandi cauſam praecluderent, ſi adeſſent, quod et judicavit Berkelius ad Steph. p. 342. Cum in his non ſemper certam legem ſequantur codices nec conſtanter, malui receptam uſu formulam repraeſentare, quam etiam declaravit Gavel. c. l. T. 4. p. 234. ſq. et paullo inferius plerique libri exhibent.

fuit veraciſſimum Apollinis Selinuntii oraculum. Caeterum Ellopienſes Hiſtiaeam commigraverunt, urbemque eam

Euboea. λοπιεῖς, καὶ ηὔξησαν τὴν πόλιν [11] Φιλιστείδου τοῦ τυράννου βιασαμένου μετὰ τὰ Λευκτρικά. Δημοσθένης δ' ὑπὸ Φιλίππου κατασταθῆναι τύραννον φησὶ καὶ τῶν [12] Ὠρειτῶν τὸν Φιλιστείδην· οὕτω γὰρ ὠνο-

11) Fluctuantur hic libri in penultima syllaba, quam alii per ι efferunt, ut Medic. 1. 2. Moscov. et Paris. eandem etiam post secuti rationem, alii, quibus accedunt editiones, per ει. Si Demosthenem respicias, quem ipse arcessit ex Philipp. 3. p. 119. Lips. simplex ι praeferendum erit. Eodem tamen modo in notioribus nominibus ejusdem formae variatur passim. Sic Ἀριστίδης legitur in epigraphe statuae, quam exhibuit Gronovius in praefatione ad thesaur. antiqu. Gr. Tom. 4. et in numo apud Bosium ad Nepotis Aristid. in. cum alias Ἀριστείδης scriptum inveniatur. Quae tamen in his ratio valeat, satis est legibus Grammaticis constitutum, quae hic ι tuentur. Et sic idem nomen prodit apud Athenaeum 1, 17. s. 35. 12, 9. p. 538. et de eodem homine ex Charace adfertur a Stephano s. v. Ὠρεός. Eodem autem modo a Philistus descendit, ut a Philippo Φιλιππίδης, quod dabat, ante Schweighaeuserum quidem, Athenaeus 1, 17. ex Xenophontis Symposio 1, 14. 4, 51. ubi Philippus idem vocatur, uti solent passim patronymica et primitiva invicem commutari, de quo vid. Reiske ad Lysiam p. 836. et 848. et quos laudat. Exempla, veluti Ἀσκληπιάδης, Ἀμφιτρυωνίδης, dabit etiam Toupius in emendatt. in Suidam Vol. 2. p. 11. (ed. Oxon. 1790.) Plura antea congesserat Hemsterhus. ad Luciani Timon. c. 44. Quidam, etsi denominativum a Philippus putant, et certe Φιλιππίδαι plures a Suida commemorantur propriis nominibus; duplicem tamen terminationem agnoscunt, cujus exempla in multis multa dedit Verheyk. ad Antonin. Liber. cap. 2. et quos memorat.

12) Casaubonn. Venet. Ὠρειωτῶν. Vulgata aliorum, epitomes etiam, scriptura bene habet, de qua et prolixa exstat disputatio apud Stephan. s. v. Ὠρεός. Ita etiam Demosthen. in Aristocrat. p. 691. Lips. Schol. Luciani ad Jov. Tragoed. cap. 25.

eam auxerunt, coacti a Philistida tyranno post Leuctricam pugnam. Demosthenes Philistidam etiam Oreitis tyrannum impositum a Philippo ait: nam Histiaeenses

ὠνομάσθησαν ὕστερον οἱ Ἱστιαιεῖς, καὶ ἡ πόλις ἀντὶ Euboea.
Ἱστιαίας Ὠρεὸς· ἔνιοι δ' ὑπ' Ἀθηναίων ἀποικισθῆναί φασι τὴν Ἱστίαιαν ἀπὸ τοῦ δήμου [13] τῶν Ἱστιαιέων, ὡς καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρετριέων τὴν [14] Ἐρέτριαν. Θεόπομπος δέ φησι, Περικλέους χειρουμένου τὴν Εὔβοιαν, τοὺς Ἱστιαιεῖς [15] κατ' ὁμολογίας εἰς Μακεδονίαν μεταστῆναι, δισχιλίους δ' ἐξ Ἀθηναίων ἐλθόντας τὸν Ὠρεὸν οἰκῆσαι, δῆμον ὄντα πρότερον τῶν Ἱστιαιέων.

§. 43

13) Duplex hic objicitur variatio. Casaubonn. Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. Paris. Venet. τῆς. Tum Vatican. Urbin. Medic. 1. 2. (hi duo ex correctione) 3. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Ἰστιαίων, uti in sequ. vocantur. Sic alibi in Ἱστιαιῆς transeunt. Sed Ἱστιαιεῖς ex Stephano noti et ex iis, quae monuit Wesseling. ad Diodor. 11, 13. extr. suffragantibus etiam numis. Utrimque probo lectionem a Casaubono propositam.

14) Ἐρετρίαν, hac accentus sede, scripsit hic Casaubonus, cum alias praeferat Ἐρέτριαν, ut plurimi alii, et hic Moscov. Sed cf. notata ad lib. 9. p. 403. f. 399. not. 1. Antea pro Ἐρετριέων Medic. 3. Paris. Ἐρετριαίων; ed. Xyl. Ἐρετριείων, quod fluxit ex vitiosa lectione Ἐρετρείων in ed. Hopperi. Vera scriptura nota. Post ante Εὔβοιαν articulum abjiciunt Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Paris.

15) Casaubonn. Medic. 2. καθ' ὁμολογίαν. Utrumque pro se subsirata recte. Illud Diodor. Sic. 4, 65. — hoc Polyb. 4, 63. et alibi. Quare non est, cur vulgata cedat.

enses postmodo Oreitae, urbsque ipsa pro Histiaea Oreus dicta fuit. Alii ab Athenienſibus et Histiaea curia coloniam hinc deductam tradunt, ut Eretriam ab Eretrienſi. Theopompus scribit, Euboea a Pericle subacta, Histiaeenses ex pacto in Macedoniam commigrasse, duo autem Athenienſium millia Oreum in coloniam ivisse, qui antea populus seu curia Histiaeenſis fuissent.

§. 4.

Euboea.

§. 4.

[1] Κεῖται δὲ ὑπὸ τῷ [2] Τελεθρίῳ ὄρει, ἐν τῷ Δρυμῷ καλουμένῳ παρὰ τὸν [3] Κάλλαντα ποτα-
p. 446. μὸν ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς· ὥστε τάχα, καὶ διὰ τὸ τοὺς [4] Ἑλλοπιεῖς ὀρείους εἶναι τοὺς [5] προοικήσαντας, ἐτέθη [6] τοῦτο τῇ πόλει· δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Ὠρίων

1) Medic. 1. 2. 3. Paris. κεῖται δ' ὑπὸ — Utrumque ſtare poteſt.

2) Mirum, quod codices multi, in quorum numero Moſcov. Paris. Medic. 1. 2. 3. qui antea nomen integrum dabant, truncata hic parte dimittunt, Τελθρίῳ, ut edd. Aldi et Hopperi; Guarinus *Thetrio*. Telethrii tamen ex hoc libro diſerte meminit Stephanus, et omnino in Euboea Plinius 25, 53. ſ. 8. et Theophraſtus in hiſt. plantar. 9, 15. et 22.

3) Medic. 2. 3. Paris. Κάλαντα. Ignoti fluvii nomen ſcripturam facit dubiam. Κάλλαντα tamen hic etiam legit Euſtathius, quem vide ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212. ubi tamen montis nomen omiſit.

4) Caſaubonn. Ἑλλοπεῖς. V. ſupra. Mei in vulgata forma conſpirant. Pro ὀρείους Medic. 1. ὄρειος. Illud recte. Mutatio ſimilis obvia.

5) Ita Caſaubonn. Moſcov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. nec aliter hinc repetit Euſtathius c. l. Sic et Guarinus: *qui prius inhabitarant*. Contra tot teſtes inſurgere, niſi urgens impellat neceſſitas, temerarium videatur. Tum verbum hac ipſum ad nexum et explicationem narrationis eſt aptius. Removi igitur vulgatum adhuc in edd. προοικήσαντας. Politus tamen in Euſtath. Tom. 2. p. 584. repoſuit προοικισάντας ex nota commiſtione.

6) Manifeſto mutilus locus. Sanus erit, ſi pro τοῦτο legeris τοὔνομα, Ὄρειον ſcilicet. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 325. Deſideratur utique haec vox, quae per duriorem ellipſin retaceatur. Neque tamen ſine codd. admittere auſus ſum.

§. 4.

Sita eſt urbs ſub monte Telethrio in loco, qui Drymus, id eſt nemus ſeu ſaltus, appellatur, juxta Callantem fluvium in ſaxo ſublimi. Itaque fortaſſis Elopienſes accolae cum eſſent montani, hoc nomen Oreo fecerunt: cum Oros mons ſit.

Ὠρίων, ἐνταῦθα τραφεὶς, ἔτως ὀνομασθῆναι· ἔνιοι Euboeae.
δὲ τοὺς [7] Ὠρείτας, πόλιν ἔχοντας ἰδίαν, φασὶ πολεμουμένους ὑπὸ τῶν [8] Ἑλλοπιέων μεταβῆναι καὶ συνοικῆσαι τοῖς Ἱστιαιεῦσι· μίαν δὲ γενηθεῖσαν πόλιν ἀμφοτέροις χρήσασθαι τοῖς ὀνόμασι, καθάπερ Λακεδαίμων τε καὶ Σπάρτη ἡ αὐτή. Εἴρηται δ' ὅτι καὶ ἐν Θετταλίᾳ Ἱστιαιῶται ἀπὸ τῶν ἀναστασθέντων ἐνθένδε ὑπὸ Περραιβῶν ὠνόμασται.

§. 5.

Ἐπεὶ δ' ἡ Ἑλλοπία τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἱστιαίας καὶ τοῦ Ὠρεοῦ προσηγάγετο ἡμᾶς ποιήσασθαι,

7) Sic Vatican. Urbin. Paris. Moscov. et Eustathius c. l. efferunt; Medic. 1. Ὀρείτας; Medic. 3. Ὀρείτας; Medic. 4. et edd. Ὠρείτας. Per ω scribendum esse ἐνταῦθα τῷ ο εἰς ω, diserte monet Eustathius, et probat literarum series in Stephano. Τὸ ω praeter superiorem vocis eandem scripturam tuetur in primis Stephanus, cum contra in Oritis, quam Indicam gentem facit, simplex ι praeferat, de quo infra ad lib. 15. p. 720. Quae de Orione subjiciuntur, a glossatore intrusa censet Penzel. Tom. 2. p. 1390. Agnoscunt tamen cum Mastis Eustathius, et talis passim adspergere solet Noster.

8) Medic. 1. 2. Ἑλλοπίων. Post Paris. Ἀϊστιαιῶσι; Medic. 1. Ἑστιαιῶσι; Medic. 2. Ἱστιῶσι. De utroque cf. supra. Sic Medic. 2. post Ἑστιαίης et ex correctione γενηθεῖσαν.

fit. Videtur etiam Orion ibi enutritus inde nomen tuliſſe. Quidam narrant, Oritas, cum peculiarem haberent urbem, ab Ellopienſibus bello preſſos tranſiſſe ad Hiſtiaeenſes, et cum iis habitaſſe: itaque unam de duabus factam urbibus, utroque nomine promiſcue uſam: ſicut eadem urbs Sparta et Lacedaemon uſurpatur. Dictum vero eſt, in Theſſalia quoque Hiſtiaeotidem eſſe denominatam ab iis, quos hinc Perrhaebi avellerunt.

§. 5.

Sed quoniam Ellopia nobis cauſam dedit deſcriptionem ab Hiſtiaea et Oreo ordiendi,

Euboea. σασθαι, τὰ συνεχῆ [1] λέγωμεν τοῖς τόποις τούτοις. [2] Ἔστι δὲ τῷ Ὠρεῷ τούτῳ τό τε [3] Κήναιον πλησίον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ Δῖον, καὶ Ἀθῆναι αἱ Διάδες, κτίσμα Ἀθηναίων, ὑπερκείμενον τοῦ ἐπὶ [4] Κῦνον

1) Moscov. et edd. ante Casaubonum λέγομεν. Cf. ad lib. 9. p. m. 49. not. 36.

2) Medic. r. 2. 3. Moscov. Venet. et edd. ante Xylandrum ἔστι δὲ vel δ' ἐν τῷ, quam particulum insertam ipsa res respuit, contra inversa forma Cenaeum (ἐν K.) admittere melius possit.

3) Medic. 1. 2. 3. Venet. Paris. Moscov. Aldus Κλειναῖον; Guarinus etiam *Claeneum*. Primum Hopperus dedit Κήναιον, quod et Vaticani praetulisse videntur; et sic vocant Stephanus s. v. Δῖον, Ptolemaeus 3, 15. Homer. in Apollin. v. 219. Apollodor. 2, 7, 7. Diodor. 4, 37. extr. Plin. 4, 21. s. 12. et alii. Aliae corruptiones notantur ad Diodor. c. l. et Melam 2, 7, 9. De vera igitur scriptura nulla potest esse dubitatio; at objicitur ex Diodoro et codicibus nostris, quippe quorum aliqui properispomenon faciunt. Equidem cum aliis retinui Κήναιον eadem forma, qua Λέχαιον, Σκύλλαιον, etsi alia inconstanti motu ferantur, ut Νύμφαιον et Νυμφαῖον.

4) Καῦνον dant omnes libri cum Guarino. *Tzschucke*. Quid hic rei Cauno, Cariae urbi? Cenaeum lego. *Xylander*. Suspectus locus, de quo nihil ausim pronuntiare. *Casaubonus*. Tractavit hunc locum postea Palmerius tum in Graecia ant. 5, 7. p. 578. tum in exercitt. in auctorr. Gr. p. 325. et rejecto Xylandri (etsi Casaubono tribuit) Cenaeo, levi immutatione, una scilicet demta, litera reponit Κῦνον, quo et accentus circumflexus ducat. Cum res ipsa locorumque situs clament, et quam proxime a vulgata lectione haec emendatio recedat, non dubitavi eam recipere, uti jam antea fecerat Penzelius. Nempe Cenaeo, dum progreditur, immorari non potest, simulque verbis ἐπὶ Κήναιον πορθμοῦ ad oppositum litus lectores vocare; tum inter Cenaeum promontorium plures jacent insulae, Lichades dictae, quae non patiuntur mare inter Cenaeum et Locridem interjectum πορθμὸν adpellare; at liberior patet πορθμὸς inter Athenas Euboicas et Cynum Locridis. Mox pro

diendi, dicamus porro quae his locis sunt continua. Oreo Cenaeum promontorium est vicinum, et ad illum situm Dium, atque Athenae Diades, ab Atheniensibus conditum

νον πορθμοῦ· ἐκ δὲ τοῦ Δίου Κάναι τῆς Αἰολίδος ἐπῳκίσθησαν· ταῦτά τε δὴ τὰ χωρία περὶ τὴν [5] Ἱστίαιάν ἐστι, καὶ ἔτι Κήρινθος πολίδιον ἐπὶ τῇ θαλάττῃ· ἐγγὺς δὲ [6] Βούδορος ποταμὸς, ὁμώνυμος τῷ κατὰ τὴν Σαλαμῖνα ὄρει τῷ πρὸς τῇ Ἀττικῇ. Euboea.

§. 6.

Κάρυστος δέ ἐστιν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ [1] Ὄχῃ· πλησίον

pro τοῦ Δίου Moscov. sui et superioris formae immemor τῆς Δίου. Pro Κάναι Medic. 2. (male et hic υ inserto) Καῦναι.

5) Paris. Medic. 1. 2. (hic a prima manu) substituunt Ἑστιαίαν; Κήρινθος Paris. mutat in Κίρινθος, nota confusione, et pro πολίδιον ex nostro Eustathius c. l. reddit πολείδιον.

6) Sic per ο Moscov. uti Ptolemaeus 3, 15. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 538. p. m. 212. ex hoc loco cum epitomes auctore p. 129. Huds. Probabiliorem hanc scripturam faciunt adjuncta. Nempe *Budorum* montem per ο efferunt Thucydid. 2, 94. adsentiente Scholiaste, 3, 51. Diodor. Sic. 12, 49. (etsi ibi Βυδόριον φρούριον). Quod igitur ex Thucydide Βούδωρον sub h. v. producit Stephanus, eandem corruptionem subiit. Forte etiam huc valeat etymologica vocis ratio, de qua Hesychius et Suidas, nempe ut sit proprie μοχλὸς, ᾧ βοῦς δέρουσι.

1) *Ocham* montem pro Ochtha, quod ripam interpres inepte vertit, restitui ex ipso auctore et Eustathio [ad Homer. Il. 2, 539. p. m. 212.] *Xylander*. Mirum est, libros scriptos constanter retinere illam lectionem, quam prior interpres sequitur, ἐν τῇ ὄχθῃ. Nam legendum esse Ὄχῃ, et

ditum oppidum supra fretum Cyno propinquum. A Dio Canas, Aeolidis urbem, deducta est colonia. Haec ergo sunt juxta Histiaeam, et Cerinthus praeterea oppidulum mari imminens: ac pone Budorus flumen, idem nomen gerens cum monte apud Salaminam Atticae vicino.

§. 6.

Carystus sub monte Ocha sita

Euboea. σίαν δὲ τὰ Στύρα καὶ τὸ [2] Μαρμάριον, ἐν ᾧ τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, ἱερὸν ἔχον Ἀπόλλωνος [3] Μαρμαρίνου, ὅθεν διάπλους εἰς [4] Ἁλὰς τὰς Ἀραφηνίδας. Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται,

et Stephanus [f. v. Κάρυστος] et Euſtathius [c. l.] evincunt. *Caſaubonus.* Ἔσχθη ex meis codicibus etiam dant Vatican. Urbin. Venet. Pariſ. cum edd. Aldi et Hopperi, quam maculam recte eluit Xylander. Praeter alios auctores ante memoratos huc etiam valet Heſychius ſub h. v., qui ita Euboeae montem producit, et Plinius 4, 21. ſ. 12. qui cognominem novit urbem. Probaverat etiam illam Caſauboni emendationem, occupatam quidem, Holſten. ad Stephan. p. 163.

2) Maiuscula litera dedi, cum ſit nomen urbis ſecundum Stephanum; certe fuit loci a marmorum fodinis nominati, ut ſequentia docent.

3) Forte Μαρμαρίου, uti civem adpellat Stephanus, ſcribendum, monente Holſtenio ad Stephanum p. 199. niſi, quod addit, potius id adjectivum eſſe velis a Μάρμαρος, quia erat hoc loco τὸ λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων, quam quidem ſententiam magis probat. At ſimpliciter Μαρμαρίου legi jubet Berkelius ad Stephanum p. 537. Ego quidem ſolius Stephani fide, in gentilium maxime varietate, non mutem, cum et a Μαρμάριον recte deſcendere poſſit Μαρμαρῖνος vel Μαρμάρινος, quod utrumque in nomine Ῥήγιον notat Stephanus. Codices quidem et edd. veteres cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 539. p. m. 212. in vulgata forma conſentiunt.

4) Pro Ἁλὰς dedi Ἁλὰς aliorum exempla ſecutus. Tum Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi volunt Ἀραφηνίας, et ſic Guarinus vertit *Araphenias.* In aliis vera ſcriptura ſervata adparet, quam probat Callimach. in Dian. v. 173. Cf. Meurſius de populis Att. h. v. Corſinus in faſtis Att. Tom. 1. diſſ. 5. p. 225. et Barneſius ad Euripid. Iphigen. in Taur. v. 1452. Etſi enim Ἀραφηνίας ab Ἀραφήνιος, uti ex Stephano diſcitur ſ. v. Ἀραφήν et Harpocratione h. v. ſimpliciter damnari nequit, hac tamen in feminino invaluit.

ſita eſt: in propinquo Styra et Marmarium, ubi Caryſtiae exſcinduntur columnae, et templum ibi Marmarini Apollinis: unde trajectus eſt ad Halas Araphenidas. Apud Caryſtum lapis naſcitur, qui pectitur et

τὴν ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ [5] ὕφη Euboea:
χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δ' εἰς φλό-
γα βάλλεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύ-
σει τὸν [6] πῖνον παραπλησίως· [7] ᾠκίσθαι δὲ τὰ
χωρία ταῦτά φασιν ὑπὸ τῶν ἐκ Τετραπόλεως τῆς

5) Sic Casaubonn. Medic. 1. 3. Venet. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. cum Planude et epitome p. 129. Hudf. pro vulgato ὑφάσματα. Aldus et Hopperus praeterea totum locum sic componunt: ἡ ξαινομένη Καρυστίαν λίθον, ἀφ' ἧς γίνονται χειρόμακτρα, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι ῥυπωθέντα. — quae quam male sint consuta, ipsa facile produnt. In margine cod. Vatic. etiam haec leguntur: τὴν Καρυστίαν λίθον, ἀφ' ἧς ὑφάσματα γίνονται. Τοῦτο λίνον φησὶν (φασὶν) ἄλλος. καρπάσιον· φύεσθαι δ' ἐπὶ πέτρας βάθος, ὅσον παλαιστή. Ἐν τοῖς τούτων λίνοις ἐργάζεται ὑφάσματα, καὶ ἡμεῖς ἴδομεν ἀνάλατα πυρί. Quae quidem ducta esse ex Cyriaci Anconitani scholiis, postea intellexi, et forte ejusdem manu adlita sunt. Solus Medic. 2. lectionem, quam ex editoribus primus stabilivit Xylander, praefert. Cum omnes codices, hoc uno excepto, ὕφῃ constanter tueantur, vel τῇ ὕφῃ legendum est, uti volunt Berkelius p. 454. et de Pinedo p. 362. uterque ad Stephanum, qui ex Strabone idem praeit, vel omnino τὰ ὕφη excipi debet; cum id fieri possit ex linguae ratione, et τῇ ὕφῃ propter praecedens ὑφαινομένη langueat. Eustathius in loci nostri repetitione hanc vocem plane praeteriit.

6) Medic. 3. mutato verborum ordine τὸν πῖνον (sic) τῇ πλύσει.

7) Sic Paris. Moscov. pro φκῆσθαι, idque probandum putavi, cum ipsa narratio coloniam innuat. Thucydides 7, 57. certe Hestiaeenses colonos facit Athenienſium, idemque post alios, qui hic praecesserunt, exceptis tamen Caryſtiis, ab Athenienſibus ducit. Cf. et Strabo supra et post de Aeclo et Cotho, etsi, quae ibi memorantur, remotius tempus spectant, ut ea, quae subjicit.

et texitur, atque ex eo mantilia conficiuntur: quae ubi sordem contraxerunt, in flammam injecta purgantur, perinde ac lotione linteorum maculae eluuntur. Ferunt haec loca culta a colonis e tetrapoli Marathonia

eo

Euboea. περὶ Μαραθῶνα καὶ [8] Στειριέων· κατεσκάφη δὲ τὰ Στύρα ἐν τῷ [9] Μαλιακῷ πολέμῳ ὑπὸ Φαίδρου, τῶν

8) Eo quod ſtatim infra ſubjungit, κατεσκάφη δὲ τὰ Στύρα, exſcriptores vitiarunt vocem praecedentem et ſcripſerunt Στυριαίων, cum deberent Στειριτῶν vel Στειριαίων. Nam fuit Atticae pagus Στειριεῖς, vel Στειρία, unde domo Thraſybulus, ille libertatis Athenarum aſſertor, et quidem non procul a Marathone. At nulla fuit urbs, aut demus in Attica Στύρα, ſed in Euboea. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 325. Adjuvat hanc Palmerii emendationem a poſteriori quidem parte Moſcov. qui dat Στυριτῶν, cum alii itemque editt. jactent Στυριαίων. At in priori ipſe nexus ſuffragatur. A Στύρα enim derivantur Στυρεῖς, quomodo etiam vocat Thucyd. 7, 57. ubi contra codices quidam initio habent ει, aliique commemorati ab Holſtenio ad Stephanum p. 305. Male enim Euſtathius c. l. ſcribit Στυριεῖς. At Στειριεῖς a Στειρία, Atticae pago, dicuntur, et hinc Ἀπολλώνιος Στειριώτης in marmorr. Oxonn. n. 15. legitur, ut apud Lucian. in dialog. meretric. 9. Πολέμων ὁ Στειριεύς. Probant eandem formam Grammatici, Suidas, Heſychius, Harpocration, et quae notavi ad lib. 9. p. 399. f. 377. not. 3.

9) Sic omnes codices cum Guarino. In ed. Aldi excidit πολέμῳ, et hinc in ſequentibus etiam deſideratur, dum adderet Caſaubonus. *Tzſchucke.* Quis veterum Maliaci belli meminit? Putabam Λαμιακῷ legendum: de quo bello ſatis conſtat. Movet tamen me, quod illud non Phaedrus, ſed Leoſthenes et, qui huic ſucceſſit, Antiphilus geſſere. [Cf. Diodor. Sic. 18, 13.] Ceterum vocem Λαμιακὸς ſaepe in Μαλιακὸς degeneraſſe ſciunt, qui Pauſaniam legerunt. *Caſaubonus.* Lamiacum bellum uſitato nomine adtingit lib. 9. p. 433. f. ſeu p. m. 603. et commemorant alii. Promiſcue propter Lamiae ſitum ad ſinum Maliacum illud bellum cognominatum videtur, ut, quem alii Maliacum ſinum vocant, a Pauſania 1, 4, 3. 10, 1. in. Lamiacus dicitur, etſi Maliacum etiam commemorat 10, 21. in. Proprie quidem et uſitate Lamiacum bellum adpellatum fuiſſe, Diodor. 18, 8. Stephanus, Noſter ipſe indicant, unde etiam Pauſanias 7, 6, 3. ὁ πρὸς Λαμίᾳ καλούμενος πόλεμος. Notandum igitur hic, mutandum non videtur. In ſequ. Pariſ. maluit ponere levi et crebra variatione Κάρυστος δ' ἐστί.

eo profectis, et Stirienſibus. Styra everſa ſunt bello Maliaco, ab Athenienſium duce Phaedro. Locum Eretrienſes

τῶ Ἀθηναίων στρατηγῶ. Τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Eubœa.
Ἐρετριεῖς. Κάρυστος δέ ἐστι καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἴγυος πρὸς Ἀρκαδίαν; ἀφ' οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν εἴρηκε.

§. 7.

[1] Γεραιστὸς δ' ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν οὐκ εἴρηται· μέμνηται δ' [2] ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτοῦ·

εἰς δὲ Γεραιστὸν
Ἐννύχιαι κατάγοντο·

καὶ δῆλοῖ, διότι τοῖς [3] διαίρουσιν ἐκ τῆς Ἀσίας

B 3 εἰς

1) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. Venet. edd. Aldi et Hopperi Γέρηστος, omnes etiam accentu reeraceo. Guarinus itidem reddidit *Geraſtus*. Ita in verſu Homerico Odyſſ. 3, 177. ſcribunt libri, et ſupra p. 444. ubi cf. notata. Mirum tamen, quod Euſtathius ad Homer. p. m. 120. c. l. non ſolum adſperſo vitio edidit Γαιρεσεύς, ſed et ex Strabone locum ita repetiit. Caſaubonus vulgavit Γέρηστος.

2) Moſcov. alio ordine ὅμως ὁ ποιητής. Poſt in ipſo verſu Homerico ed. Hopperi pro ἐς poſuit εὖ, Xylandri ἐν εὖ. Tum Medic. 3. Venet. Pariſ. Moſcov. ἐννύχιοι cum edd. Aldi et Hopperi, quod omnino ferri poſſit. Alterum tamen genus praeferunt libri Homerici et uſurpavit praeterea Apollon. Rhod. 4, 1063. et alibi. Denique Medic. 1. 2. Venet. metri immemores κατήγοντο, et alio vitio ed. Xyl. κατάχοντο.

3) Moſcov. in margine haec fert adſcripta: γρ. καὶ ἀπαίρουσιν. Neque tamen vulgata dimitti debet, quam exhibent

enſes obtinent. Caryſtus etiam in Laconica locus eſt in Aegy verſus Arcadiam: unde vinum Caryſtium Alcman dixit.

§. 7.

Geraeſtus in catalogo navium non nominatur: meminit tamen alibi poëta:

Sub noctem naves ita pervenere Geraeſtum.

oſtenditque ex Aſia in Atticam

Euboea. εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐπικαιρίως κεῖται τῷ Σουνίῳ πλησιάζον. τὸ χωρίον· ἔχει δ' ἱερὸν Ποσειδῶνος ἐπισημότατον τῶν τοιούτων, καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον.

§. 8.

Μετὰ δὲ τὸν [1] Γεραιστὸν Ἐρέτρια πόλις μεγίστη τῆς [2] Εὐβοίας μετὰ Χαλκίδα· ἔπειθ' ἡ Χαλ-

bent cum Euſtathio ad Homer. c. l. omnes libri et uſus admittit. Dicitur enim διαίρειν τὸν πόντον, πόρον, ut apud Dionyſ. Halic. 1, 11. Polyb. 1, 37. in. et alios, et εἰς πόρον ſaepius apud Polybium: quae nota ſunt. In ſeqq. verba τῶν τοιούτων omiſit Euſtathius.

1) Γεραιστὸν eodem, quo antea modo, verſatur. Praeterea fluctuantur libri in notando genere, quod in duplici huius loci repetitione adponere neglexit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 312. et ad Odyſſ. 3, 177. p. m. 120. Plerique femininum faciunt, Moſcov. maſculinum, et ſic Ἀνθηδόνιος vocat Apollon. Rhod. 3, 1244. Ab aliis auctoribus ſine generis indicio emittitur. Cum hic urbs, ſeu, quam vocat Stephanus, κώμη intelligatur, genus aliorum codicum adtrectare moror, in primis cum et de promontorio ſi praeponat Schol. Lycophron. ad v. 156. Sic vero etiam Ταίναρος, quod diſerte notat Stephanus, et auctores confirmant, duplici genere effertur, utroque genere Κόρινθος a noſtro agitur, nec minus πόλος et ſic paſſim alia. Intercedit tamen de feminino epitomes auctor p. 29. Hudſ. qui diſerte monet hoc: ὁ Γεραιστὸς ἀρσενικόν. Quod cum non temere factum videatur, impulit mutationem.

2) Male in utroque loco Euſtathius refert Βοιωτίας, in qua etiam Chalcida novit Heſychius, alienam hinc, ſi qua fuit. Cauſa patet.

cam trajicientibus opportune ſitam eſſe, Sunio propinquam: templum habet Neptuni, eorum quae ibi ſunt nobiliſſimum, et memorabilem incolarum multitudinem.

§. 8.

Poſt Geraeſtum Eretria eſt, Euboicarum urbium, demta

Χαλκὶς μητρόπολις τῆς νήσου τρόπον τινὰ, ἐπ' αὐτῷ τῷ Εὐρίπῳ ἱδρυμένη· ἀμφότεραι δὲ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ὑπ' Ἀθηναίων ἐκτίσθαι λέγονται· καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ Αἰκλὸς καὶ Κόθος, ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντες, ὁ μὲν τὴν Ἐρέτριαν [3] ᾤκισε, Κόθος δὲ τὴν Χαλκίδα· καὶ τῶν [4] Αἰολέων δέ τινες ἀπὸ τῆς Πενθίλου στρατιᾶς κατέμειναν ἐν τῇ νήσῳ· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ Ἄραβες, οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Αἱ δ' ἂν πόλεις αὗται διαφερόντως αὐξηθεῖσαι, καὶ ἀποικίας ἔστειλαν ἀξιολόγους εἰς Μακεδονίαν. Ἐρέτρια μὲν γὰρ συνῴκισε τὰς περὶ Παλλήνην καὶ τὸν Ἄθω πόλεις· ἡ δὲ Χαλκὶς τὰς ὑπὸ Ὀλύνθῳ, ἃς Φίλιππος διελυμήνατο. Καὶ τῆς Ἰταλίας δὲ καὶ

Euboea. p. 47.

3) Omnes libri et ſcripti et editi, ut ſupra, ᾤκισε. At et hic ᾤκισε legendum eſſe, res ipſa docet, et comprobat Scymnus Chius v. 572. ſq. qui κτίσαι de iis dicit. Et ſic omnino Chalcidenſes ἄποικοι vocantur Athenienſium a Libanio ad Demoſthenem in argumento Olynth. 1. adſentiente Vellejo 1, 4. in. Cf. quae conlegit Heyne in opuſc. academ. Vol. 2. p. 273.

4) Medic. 2. Αἰόλων. Pro Ἐρέτρια et hic Moſcov. mavult Ἐρετρία, de quo dixi ad lib. 9. p. 403. f. 399. not. 1. Idem pro Παλλήνην dat Παλλίνην et in margine γρ. Παλίνην; utrumque falſo, ut in Pariſ. Ὀλίνθῳ. Ante ἀποικίας articulum omiſerunt Medic. 1. 2.

B 4 demta

demta Chalcide, maxima. Tum Chalcis metropolis ac caput inſulae quodammodo, ſupra ipſum ſita Euripum: ambae ante bellum Troianum conditae ab Athenienſibus dicuntur. Poſt bellum Troianum Aeclus et Cothus Athenis profecti, ille Eretriam, hic Chalcidem incolis frequentaverant. Sed et Aeolenſium quidam ab expeditione Penthili in inſula iſta manſerunt: antiquitus etiam Arabes, qui cum Cadmo traiecerunt. Hae urbes majorem in modum auctae, colonias etiam inſignes in Macedoniam miſerunt. Nam Eretria urbes circa Pallenam et Atho condidit: Chalcis Olyntho vicinas, quas Philippus delevit. Quin et in Italia et in Sicilia

Babeca. καὶ Σικελίας πολλὰ χωρία Χαλκιδέων ἐστίν. Ἐξάλησαν δὲ αἱ ἀποικίαι αὗται, καθάπερ εἴρηκεν Ἀριστοτέλης, ἡνίκα ἡ τῶν [5] Ἱπποβοτῶν καλουμένη ἐπεκράτει πολιτεία· προέστησαν γὰρ αὐτῆς ἀπὸ τιμημάτων [6] ἄνδρες ἀριστοκρατικῶς ἄρχοντες. Κατὰ δὲ τὴν Ἀλεξάνδρου διάβασιν καὶ τὸν περίβολον τῆς πόλεως ηὔξησαν, ἐντὸς τείχους λαβόντες τόν τε [7] Κάνηθον, καὶ τὸν Εὔριπον· ἐπιστήσαντες τῇ

5) Conſentiunt in hac forma libri omnes, eandemque comprobant Herodotus 5, 77. libri meliores 6, 100. et Plutarchus in Pericle cap. 23. Laceſſivit eam tamen Perizonius ad Aelian. V. H. 6, 1. et in noſtro maluit reponere ἱππο-βατῶν, repugnante ibi A. Gronovio, cui et ſuffragantur viri docti ad illa Herodoti loca. Accedit, quod, etſi cognata ſenſu ſint ea verba, plus tamen continet ἱππο-βότης, quam ἱππο-βάτης, et prius ad ipſam illam dignitatem parandam longe eſt aptius et gravius.

6) Hanc vocem, quam ab Aldo excluſam ignorant editiones, inſerunt Mss. Caſaubonn. et ex meis Moſcov. Pariſ. Medic. a. 3. Vatican. Urbin. et ex ſuo codice tranſtulit etiam Guarinus. Cum interpoſitum ſit ἀριστοκρατικῶς, quod unice ad ἄρχοντες referri poteſt, minime illa rejicienda viſa eſt, et tum ἄνδρες ἀπὸ τιμημάτων ſunt viri ex cenſu lecti, quod ex aliis veterum locis inluſtravit Weſſeling. ad Diodor. 18, 18. Simile apud Xenoph. Memorr. 1, 2, 9. ἀπὸ κυάμου καθιστάναι τοὺς τῶν πόλεων ἄρχοντας. Inde demum conſecutum eſt, quod addit, ἀριστοκρατικῶς ἄρχοντες.

7) Medic. a. Κάρηθον. Alii Κάνηθον, quod probat Apollon. Rhod. 1, 77. et in primis ejus Scholiaſtes, etſi hic Boeotiae montem facit, ex vicinia, puto, quale antea ex Euſtathio exemplum adfuit.

lia multa ſunt Chalcidenſium domicilia. Coloniae iſtas deductas fuiſſe Ariſtoteles dicit, quo tempore Hippobotae, qui dicebantur, rempublicam tenuerunt: hi enim Chalcide ſummam rerum optimatum imperio gerebant, cenſu lecti. Quo tempore Alexander in Aſiam tranſiit, moenia etiam Chalcidis cives auxerunt, intra ea Canethum et Euripum recipientes, ac ponti turres im-

τῇ γεφύρᾳ πύργους, [8] καὶ τεῖχος καὶ πύλας. Euboea.

§. 9.

Ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Χαλκιδέων πόλεως τὸ [1] Λήλαντον καλούμενον πεδίον. Ἐν δὲ τούτῳ θερμῶν τε ὑδάτων εἰσὶν ἐκβολαὶ πρὸς θεραπείαν νόσων εὐφυεῖς, οἷς ἐχρήσατο καὶ [2] Σύλλας Κορνήλιος, ὁ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμών· καὶ μέταλλον δ' ὑπῆρχε θαυμαστὸν χαλκοῦ καὶ σιδήρου κοινόν, ὅπερ οὐχ ἑσο-

 ξῦσιν

8) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. alio ordine καὶ πύλας καὶ τεῖχος.

1) Vatic. Urbin. Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Αἰλαντον, et ſic Guarinus *Lilandum*. Xylander repoſuit Λήλαντον, quod Venet. tuliſſe videtur, et ſic infra p. 448. et 465. conſtantius legitur, et hic etiam confirmat epitomes auctor p. 129. Hudſ. In prima ſyllaba eodem modo variatur lib. 1. p. 58. ſ. 155. ubi ι; nec aliter ſcribunt Aelian. V. Hiſt. 6, 1. et cum Scholiaſtis Homeri, infra ad p. 465. productis, Euſtathius ad Il. 2, 537. p. m. 211. Il. 20, 76. p. m. 1270. ubi adeo a λιλαίομαι derivat. At τὸ η tuentur etiam Callimachus in Del. v. 289. cum Scholiaſte, Theophraſt. hiſt. plantar. 8, 8. et 10. et quod Plinius 4, 21. ſ. 12. *Lelantum* flumen novit. Plura ex aliis etiam dabunt Maſvicius ad Polyaen. 1, 4. extr. qui tamen η et ι in uſu promiſcuo fuiſſe putat, et Alberti ad Heſych. T. 2. p. 463. ex cujus ratione η praeferri debet, quod et praeferendum cenſet Ilgen. ad Homer. in Apoll. Pyth. v. 42. p. 285. Cf. etiam Toup. emendatt. in Suidam Vol. 3. p. 304. (Oxon. 1790.) Nota autem commiſtio utriusque literae.

2) Medic. 2. 3. Pariſ. Σύλας. Poſt Medic. 2. ἐξέλιπον.

imponentes, murumque et portas.

§. 9.

Supra Chalcidem ſitus eſt campus Lelantus, in quo aquae calidae erumpunt ad ſanandos morbos aptae, quibus etiam Cornelius Sulla Romanorum imperator eſt uſus: mirabile etiam metallum

Euboea. ρῦσιν ἀλλαχοῦ, συμβαῖνον νυνὶ μέντοι ἀμφότερα ἐκλέλοιπεν. Ἔστι δὲ καὶ ἅπασα [3] μὲν ἡ Εὔβοια εὔσειστος, μάλιστα δ' ἡ περὶ τὸν πορθμὸν, καὶ δεχομένη πνευμάτων ὑποφορὰς, καθάπερ καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἄλλοι τόποι, περὶ ὧν ἐμνήσθημεν διὰ πλειόνων πρότερον. Ὑπὸ τοιοῦδε πάθους καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ [4] Ποντίῳ Γλαύκῳ·

Εὐβο-

3) Excidit haec vocula in Medic. 1. 2. et Veneto, eademque desideratur in edd. ante Casaubonum. In sequentibus Medic. 2. substituit ἐπιφορὰς, non omnino quidem male; at illud hic est aptius.

4) Conspirant in hac lectione omnes libri, quam tamen sollicitavit Casaubonus ad Athenaeum 3, 10. (s. 3, 33. Schweigh.) et reponendum censuit Ποτνιεῖ Γλαύκῳ, cujus fabula ab Aeschylo exculta satis innotuerit ex ipso Strabone lib. 9. p. 409. s. 439. (etsi ibi nulla de Aeschylo injecta reperitur mentio), ex Hesychio in Ἀμφίσωπον et Ζιφήρου λιμὴν, et ipso laterculo tragoediarum ejus poëtae. Scilicet scriptum fuisse Ποτνίῳ i. q. Ποτνιεῖ, ut ex Stephano adpareat, et hoc mutatum postea transiisse in Ποντίῳ. Ita etiam eandem vocem emendat in Athenaeo c. l. Duo enim celebrantur in primis Glauci, Ποτνιεὺς et Πόντιος. De illo consuli praeter nostrum lib. 9. c. l. possunt Pausanias 6, 20, 9. 9, 8, 1. et quos producunt viri docti ad Virgil. Georg. 3, 268. Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 551. et Fischerus ad Palaephat. cap. 28. et in indice sub voce Γλαῦκος, ubi de utroque egit. Alter, Πόντιος hic, ex Palaephato notus, vocari solet θαλάσσιος, sed et Πόντιος apud Philostrat. in imaginn. 2, 15. et Athenaeum 7, 12. p. 296. De illo Aeschy-

lum aeris et ferri commune ibi fuit, quale negant alibi exstitisse: nunc utrumque intercidit. Universa Euboea terrae motibus est obnoxia, maxime apud fretum: ac recipit ventos subterraneos, sicut et Boeotia, et alia loca, quorum supra copiosa est facta mentio. Tali quidem casu urbem insulae cognominem ferunt absorptam fuisse, cujus meminit in Pontio Glauco etiam Aeschylus:

Eubo

Εὐβοΐδα [5] καμπὴν ἀμφὶ Κηναίῳ Διὸς Euboea.
Ἄκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίᾳ Λίχᾳ.

Χαλκὶς δὲ ὁμωνύμως λέγεται καὶ ἐν Αἰτωλίᾳ·

Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν,

καὶ ἐν τῇ νῦν Ἠλείᾳ·

Βαν

Aeſchylum ſcripſiſſe, nemo negat; de hoc dubitatur, vel diſputatur a nonnullis. Attamen, niſi quis omnia loca, quae et de hoc teſtentur, refingere velit, videtur utique duas de Glaucis fabulas compoſuiſſe, uti contra Caſaubonum contendunt ex Athenaeo 3, 10. Pauſania 9, 22. exter. et noſtro loco aliisque aliorum indiciis parum ambiguis Rutgerſius Varr. lectt. 2, 6. Scherpezelius ad h. l. Stanlejus ad Aeſchyli fragmenta p. 854. et Schweighaeuſerus ad Athenaeum 3, 33. Cf. et Fabricius in bibl. Gr. Vol. 2. p. 177. ed. Harleſ. Forte, quod ſuſpicatur Scherpezelius, Aeſchylum imitatus Cicero juvenis Pontium Glaucum verſibus deſcripſerat, ut refert Plutarchus in vita cap. 2.

5) Vulgo cum Mſstis quibusdam καμπτὴν; Caſaubon. Moſcov. Vatican. Urbin. Medic. 3. Pariſ. καμπὴν, quod praeferendum putavi, cum gentile ſit Εὐβοΐς, cui et ab aliis ſubſtantiva adjunguntur, ut ab Euripide in Electra v. 442. Sophocle in Trachin. v. 237. ἀκτή, Euripide in Rhadamantho apud Strabon. lib. 8. p. 356. f. 141. γῆ. Et ſic (καμπὴν) ex noſtro refert Valckenarius in diatribe in Euripid. reliqu. p. 144. ubi et plura exempla hujus formae congeſſit. Sic vero Ὀξεῖα καμπὴ locus circa oſtium Cephiſi apud Theophraſt. in hiſt. plant. 4, 12. m. Poſt pro αὐτὸν Pariſ. Moſcov. volunt αὐτ[illegible] Tum Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi dant Λήχᾳ; male.

Euboida flexum circa Cenaei Jovis
Actam, ſepulcrum pone infelicis Lichae.
Eſt et in Aetolia Chalcis:

Chalcida litoreamque, et ſaxoſam Calydonem.
et in Elea quae nunc dicitur regione:

Tum

Euboea. Βὰν δὲ παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα πετρήεσσαν,

οἱ περὶ Τηλέμαχον ἀπιόντες παρὰ Νέστορος εἰς τὴν οἰκίαν.

§. 10.

[1] Ἐρετριέας δ' οἱ μὲν ἀπὸ Μακίστου τῆς Τριφυλίας [2] ἀποικισθῆναί φασιν ὑπ' [3] Ἐρετριέως· οἱ δ' ἀπὸ τῆς

1) Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi Ἐρετρίας, neglecto ε, quod vera formae ratio desiderat. Tum iidem libri non magis recte Τριφυλλίας, ut supra lib. 8. p. 340. f. 46. et sq. alias haec vox corruptiones subierat. Aldus et Hopperus etiam vitio immisso Μακύστου vulgarunt; Guarinus *Macysco Tiphylliaca*.

2) Sic recte omnes libri. Eustathius tamen, qui hunc locum, etsi mutata paullum forma, repetit ad Homer. Il. 2, 537. p, m. 211. legisse videatur ἀποικηθῆναι, quia scribit: ὁ Γεωγράφος ἀπὸ Ἐερτριέως ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν κληθῆναί φησιν· quare ἀποικίσαντος emendat in eo Scherpezelius ad nostrum locum, repugnante tamen, nec temere in diverso nexu, Polito Tom. 2. p. 582.

3) Paris. ὑπ' Ἐρετρίας; Medic. 3. ὑπ' Ἐρετρέως; Eustath. c. l. ἀπὸ Ἐρετριέως; reliqui cum editis ὑπ' Ἐρετρίας. At hic Eretriae nullus esse potest locus, quippe quod cum praecedentibus pugnet, in quibus urbis nomen, unde deducti advenerant coloni, legitur; immo desideratur coloniae conditor, qui latet in vestigiis duorum codicum et comparet aperte in Eustathio. Accedit testimonium Stephani, qui sub h. v. Eretriam ab Eretrieo nominatam fuisse adfirmat. Eo etiam ducit diversarum praepositionum usus, quarum ἀπὸ originem indicat, altera ὑπὸ ducem, auctorem spectat. Simile exemplum supra adfuit p. 445. f. Illa igitur momenta me impulerunt,

Tum praeter Crunos, saxosam Chalcidaque ibant,

Telemachus cum suis, nimirum a Nestore domum euntes.

§. 10.

Eretriam sunt qui deductam aiant coloniam e Macisto Triphyliae ab Eretrieo,

τῆς Ἀθήνησιν Ἐρετρείας, ἡ νῦν ἐστιν ἀγορά. Ἔστι δὲ καὶ Euboea.
περὶ Φάρσαλον Ἐρέτρια. Ἐν δὲ τῇ [4] Ἐρετρικῇ πόλις
ἦν [5] Τάμυναι, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀδμήτου δὲ ἴδρυ-
μα

runt, ut reponerem Ἐρετριάσιν pro vulgato adhuc Ἐρετρίας, quod et ſuaſerat Corſinus in Faſtis Atticis T. 1. diſſ. 5. §. 27. p. 216.

4) Caſaubonus ex libris ſuis notat Ἐρετριακῇ, quo auctore etiam in editiones tranſiit, cum antea legeretur Ἐρετρικῇ; atque id exſtat in Mss. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. Guarinus etiam vertit: *In agro Eretrico.* Eadem forma obſervatur in Platonis Menexeno p. 286. (Vol. 3. Bipont.) τὰ ὅρια τῆς Ἐρετριακῆς, de legibus lib. 3. p. 150. Bip. Ἐρετριακή, in Pauſania 4, 2, 2. de Oechalia, μοῖρα τῆς Ἐρετριακῆς, Herodoto 6, 101. Ἐρετριακὴ χώρη, et ſic in Noſtro lib. 8. p. 371. ſ. 223. Ἐρετριακὸς πεταμός. Utraque forma in uſu fuit, etſi poſteriorem ignoravit, certe non adtigit Stephanus, nec Latini admiſiſſe videntur. Cf. quae diſputavi ad lib. 9. p. 393. ſeu p. m. 344. de duplici illa forma in hoc et aliis nominibus. Cum igitur codices majori numero in iisque optimi Ἐρετρικῆς praeferant, revocavi eam priorum editionum lectionem. Sic infra p. 448. de Oechalia. Poſt pro πόλις, quod antea editiones jactabant, Caſaubonus ex ſuis codicibus, quibus et mei ſuffragantur, recte poſuit πόλις, et deinceps pro ἱερὸν, iisdem ducibus, ἱερὰ, in quo tantum ex meis renuunt Medic. 1. 2. et Ven. Sed et nexus confirmat, niſi cum Xylandro, inſerto καὶ, legere malueris καὶ ἱερὸν. Tum vero omnes codices interpellant, alii ad Caſauboni lectionem gravius revocant, quam et ſua interpretatione probavit Guarinus.

5) Medic. 3. τὰ μύναια; Moſcov. mutata accentus ſede, Ταμύναι; Aldus Ταμυνίαι; Hopperus, Xylander Ταμυνίαις; Guarinus *Tempiae.* Caſaubonus, adprobantibus reliquis Msstis, edidit Τάμυναι, uti iam in nota voluerat Xylander. Stephani motus auctoritate, qui hujus urbis mentionem in hoc Strabonis libro factam eſſe adfirmat. At ſcribito Τάμυνα, ut dubium videatur Holſtenio p. 311. utrum in noſtris libris repetitum adhaeſerit, an a Stephano in vaga lectione fuerit praeteritum. De vulgatae lectionis veritate non dubitaſſet, ſi alios auctores cogitaſſet, qui pluraſi eſſe-

eo, alii ab Athenienſi Eretria, quae nunc eſt forum. Eſt et apud Pharſalum Eretria. Caeterum in Eretrica ditione urbs fuit, Tamynae nomine: ſacra Apollini. Fa-

num

Euboea. μα λέγεται τὸ ἱερὸν, παρ' ᾧ θητεῦσαι λέγουσι τὸν θεὸν αὐτὸν, πλησίον τῆ πορθμῷ. [6] Μελανηὶς δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Ἐρέτρια καὶ [7] Ἀροτρία.

p. 448. Ταύτης δ' ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος, ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τῆ τείχους. Τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς φησιν [8] Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει, περιχυθέντων τῶν

efferunt; veluti Demoſth. in Mid. p. 567. ed. Lipſ. et alibi, Aeſchines de falſa legat. p. 338. in Cteſiph. p. 480. ſq. ed. Lipſ. Plutarch. in vita decem oratorr. cap. 6. p. 344. Lipſ. Harpocration et Suidas h. v. qui praeter Aeſchinem alios etiam teſtantur. Cf. Valckenar. ad Herodot. 6, 101. Pluralem vero etiam novit Stephanus ex aliis, qui, cum rariores formas ſoleat adpendere uſitatis, in Strabonis lectione parum adtente egit. Poſt Pariſ. moleſta repetitione λέγεται, quod et reddidit Guarinus, pro λέγουσι, quod eſt in reliquis; uſitatiori etiam ſtructura, ut non opus ſit ad inſolentiorem temere transfugere, de qua cf. Gronov. ad Arrian. de exped. Alex. 1, 1. p. 2.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Μελανηίς; Pariſ. tranſpoſitis literis Μελαινής. At bene habere receptam aliorum formam, docent Stephanus ſ. v. Ἐρετρία et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 211. qui etiam a Melaneo, Euryti patre, illud nomen derivant.

7) Ita et cum aliis libris Euſtathius p. m. 212. c. l. rejecto tantum accentu Ἀρότρια. Tum Pariſ. Ταύτης δὲ κώμη ἡ Ἀμ. —

8) Sic conſtanter libri omnes tradunt, ut ſatis adpareat, Strabonem memoria lapſum pro Platone ſcripſiſſe Herodotum. Non enim in hoc exſtant, ſed in illo, ducta ex lib. 3. de legib. p. 150. Bip. Cf. Valckenar. ad Herodot. 3, 149. et Gottleberus ad Platonis Menexen. cap. 10. p. 38.

num (ut perhibetur) ab Admeto conditum, cui deus illic ſerviviſſe dicitur, freto vicinum. Eretria ante Melaneis fuit dicta, et Arotria. Hujus pagus eſt Amarynthus, VII ſtadia a moenibus diſtans. Ac antiquam quidem urbem Perſae deleverunt, qui multitudine ſua muris circumfuſi, velut indagine facta, (ut Herodotus ait) oppidanos ceperunt. Monſtrantur etiamnum fundamenta,

τῶν βαρβάρων τῷ τείχει· καὶ δεικνύουσιν ἔτι τοὺς Euboea.
θεμελίους· καλοῦσι δὲ παλαιὰν Ἐρέτριαν· ἡ δὲ νῦν [9] ἐπίκτισται. Τὴν δὲ δύναμιν [10] τὴν Ἐρετριέων, ἣν ἔσχον ποτὲ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἣν [11] ἀνέθεσάν ποτε ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος· γέγραπται δ' ἐν αὐτῇ, [12] τρισχιλίοις μὲν ὁπλίταις, ἑξακοσίοις δ' ἱππεῦσιν, ἑξήκοντα δ' ἅρμασι πομπεῖον τὴν πομπήν· ἐπῆρχον δὲ καὶ Ἀνδρίων, καὶ Τηνίων, καὶ [13] Κείων, καὶ ἄλλων νήσων. Ἐποίκους [14] δ' ἔσχον ἀπ' Ἤλιδος, ἀφ' ἧς καὶ τῷ γράμματι [15] τῷ ϱ πολ-

9) Ita lege ex veterr. libris. Sic apud Eustathium [ad Homer. Il. ϐ, 537. p. m. 212.] isto loco Strabonis: ὕστερον δ' ἐπεκτίσθη ἑτέρα. *Casaubonus.* Consentiunt in hac lectione codices etiam mei omnes. Ante Casaubonum enim Aldi culpa ferebatur ἔκτισαι; admodum frigide.

10) Moscov. proniori forte cursu τῶν Ἐρετριέων; Paris. male Ἐρετριαίων. V. supra. Sequentia verba μαρτυρεῖ — ποτὲ a recentiori manu in margine Mosc. adscripta sunt.

11) Sic libri mei omnes; Casaubboniani tamen ἀνέστησαν. Non male quidem; illud tamen ad causam et locum aptius.

12) Medic. 2. corr. τρισχιλίους μὲν ὁπλίτας; turbato nexu. Pro πομπὴν Paris. πρόπομπήν; minus ad rem commode.

13) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Κίων; male. Inde enim Κίϊος passim poëtae effingunt, etsi in Ptolaemeo 3, 15. ipsa insula scribitur Κία. Cf. si tanti est, Etymol. M. sub v. Κεῖος.

14) Paris. Medic. 3. δὲ ἔσχον, ut in variantibus saepe, nec praeter linguae usum. Tum Moscov. ex dictantis voce Ἤλιδος, ut antea ἐπεῖχον in Medic. 2.

15) Moscov. Medic. 1. 3. Venet. τῷ ϐῆ, uti Aldus, Hopperus, Xylander. Promiscua valet scriptura.

menta, et vetus Eretria dicitur. Hodierna post condita est. Potentiae Eretriensium, qua fuerunt olim praediti, testimonium perhibet columna, quam in fano Amarynthiae Dianae dedicaverant, cui inscriptum est, pompam eos duxisse tribus millibus gravis armaturae peditum, 10 c equitibus, LX curribus: imperabant autem Andriis, Teniis, Ceiis, aliisque insulis: colonos habuerunt ex Elide: itaque ob frequentem usum litterae R non

Euboea. πολλῷ χρησάμενοι οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν [16] ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, κεκωμῴδηνται. Ἔστι δὲ καὶ [17] ἡ Οἰχαλία κώμη τῆς [18] Ἐρετριικῆς, λείψανον τῆς ἀναιρεθείσης πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους, ὁμώνυμος τῇ Τραχινίᾳ, καὶ τῇ περὶ [19] Τρίκκην, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, ἣν [20] Ἀνδανίαν οἱ ὕστερον ἐκάλεσαν, καὶ [21] τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ τοὺς [22] Εὐρυτᾶνας.

§. 11.

16) Ante Casaubonum legebatur γραμμάτων, et sic habet Medic. 2. corr. Illud cum Casaubonn. reliqui; melius.

17) Articulo nomen privant Moscov. Medic. 1. 3. qui in simili nexu supra aderat, ἡ Ἀμάρυνθος. Medic. 2. vitiose καὶ ὀχαλία.

18) Sic pro Ἐρετριακῆς, ut supra p. 447. f. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Eustathius ad Homer. Il. 2, 596. p. m 225. et edd. ante Casaubonum. Vid. supra notata. Guarinus etiam hic: *Eretrici vicus agri.*

19) Moscov. Τρίκην, ut alibi. Cf. ad lib. 9. p. 437. seu p. m. 617. not. 2.

20) Casaubonn. Ἀρδανίαν, ut in versione Guarinus. Mei omnes cum edd. Ἀνδανίαν. Cf. ad lib. 8. p. 339. seu p. m. 43. not. 14.

21) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Venet. ἡ ἐν Αἰτ. Edd. Aldi, Hopperi etiam pejus οἱ ἐν Αἰτ. In aliis recte scribitur τῇ ἐν Αἰτ. quod jam Xylander repositum, flagitante connexu, et hinc repetit etiam Eustathius c. l.

22) Εὐρυτᾶνας praeit Moscov. ut alibi scribuntur Αἰνιᾶνες, Ἀθαμᾶνες et similia, proferturque nostrum nomen a Stephano, quod vulgo hic paroxytonon prodit.

non in fine modo, sed et medio vocabulorum, comicis dicteriis exagitabantur. Est et Oechalia pagus Eretricae regionis, reliquae oppidi ab Hercule diruti: idem gerens nomen cum Trachinia: et ea quae apud Triccam est, et Arcadica, quam posteriores Andaniam appellaverunt, et Aetolica, apud Eurytanas.

§. 11.

§. 11. Euboea.

[1]Νυνὶ μὲν οὖν ὁμολογουμένως ἡ Χαλκὶς φέρεται τὰ πρωτεῖα, καὶ μητρόπολις αὕτη λέγεται τῶν Εὐβοέων· δευτερεύει δ' ἡ Ἐρέτρια. Ἀλλὰ καὶ πρότερον αὗται μέγα εἶχον ἀξίωμα καὶ πρὸς πόλεμον, καὶ πρὸς εἰρήνην, ὥστε καὶ φιλοσόφοις ἀνδράσι παρασχεῖν διαγωγὴν ἡδεῖαν καὶ ἀθόρυβον. Μαρτυρεῖ δ' ἥτε τῶν Ἐρετρικῶν φιλοσόφων σχολὴ τῶν περὶ Μενέδημον ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ γενομένη, καὶ ἔτι πρότερον ἡ Ἀριστοτέλους ἐν τῇ Χαλκίδι διατριβή, [2] οὗ γε καὶ κατέλυσε τὸν βίον.

§. 12.

1) Medic. 2. Νῦν μέν. Contra νυνὶ pro νῦν Moſcov. lib. 7. p. 322. f. 448. et ſic alibi. Si praeter reliquos codices uſum in primis Atticum ſpectes, cum νυνὶ de uno praeſenti tempore ponatur, νῦν trium ſit temporum, prius utique praeferendum eſt. Cf. Wolf. ad Demoſth. in Leptin. p. 242. Sed et noſter cum eo alia tempora conjungit, veluti imperfectum lib. 7. p. 300. in. f. 359. Sic Plutarch. in 7 ſapient. conv. p. 591. (Vol. 6. Lipſ.) πέρυσι καὶ νυνὶ μεθ' ὑστέρας, etſi hic ex connexu ſuſtinetur. Sed cf. Ruhnken. ad Timaeum p. m. 134.

2) Agitant haec codices. Vatic. Moſcov. Pariſ. ὅς γε καί; Urbin. ὅπου καὶ κατέλυσε; Guarinus vertit: *quoad vita functus eſt*, ut legiſſe videatur, ἕως κατέλυσε; Medic. 2. 3. οὗ γε i. e. ὅπου, quod quidem omiſſo καὶ artius copulat. Nempe ἐκεῖ omittunt mei omnes. Medic. 1. et edd. ante Caſaubonum

§. 11.

Sane noſtra aetate Chalcis citra controverſiam principem dignitatem obtinet, et primaria Euboicarum urbs dicitur: ſecundo loco Eretria eſt. Sed et pridem magna et bello et pace fuit earum exiſtimatio, ut philoſophis quoque viris ſuavem tranquillamque vitae degendae praebuerint commoditatem; quod teſtatur cum Eretricorum philoſophorum ſchola a Menedemo Eretriae inſtituta, tum ea prior Ariſtotelis Chalcide commoratio, ubi et mortem obiit,

Euboea.

§. 12.

Τὸ μὲν οὖν πλέον ὡμολόγουν ἀλλήλαις αἱ πόλεις αὗται· περὶ δὲ [1] Ληλάντου διενεχθεῖσαι, οὐδ' [2] ἅπας τελέως ἐπαύσαντο, [3] ὥστε τῷ πολέμῳ κατὰ αὐθάδειαν δρᾶν ἔπαφα, ἀλλὰ συνέθεντο, ἐφ' οἷς συνήσονται τὸν ἀγῶνα. Δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ Ἀμαρυνθίῳ στήλη τις, φράζουσα μὴ χρῆσθαι τηλεβόλοις. Καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν πολεμικῶν ἐθῶν καὶ τῶν ὁπλισμῶν [4] ἄδηλον ἔτ' ἐστὶν, ἔτ'

num dant frigido ſenſu: ὅς γε κατέλυσε τὸν βίον. Caſaubonus in nota legit ὅς γε κἀκεῖ κατέλυσε, in ipſo contextu ὅς γε καὶ ἐκεῖ κατέλυσε, quod repetitum ſtetit. Cum in omnibus Mſtis deſideretur ἐκεῖ, ſine quo ὅς ferri nequit, placuit leviſſima medela locum adjuvare, ut exhibeat οὗ γε καὶ ἐτελεύτησε, cujus voculae ope et alibi ſententias continere ſolet. Sic lib. 8. p. 363. in. f. 179.

1) Medic. 2. Λιλάντου, de quo ſupra dictum ad p. 447. Διενεχθεῖσαι vitium eſt edd. Aldi et Hopperi, a Xylandro ſubmotum.

2) Moſc. ἕτως; nempe quia ſequitur conſona. Conſentiunt Heſychius, Thomas Magiſter, et auctor Etymol. M. et poſſit utique dari optimo illi codici. Sed cf. ad lib. 8. p. 377. in. f. 255.

3) Aegre haec vox abeſt in Moſc. Pariſ. et Medic. 3. Poſt Medic. 2. Μαραθῶνι pro Ἀμαρυνθίῳ, quod hinc alienum eſt.

4) Medic. 1. 8. 3. et edd. ante Caſaubonum οὐδὲν; Venet. οὐδ' ἓν ὅτ'.

§. 12.

Civitates hae plerumque concordiam ſervaverunt, et orta de Lelanto concertatione, non ita tamen omnem abiecerunt conſenſum, ut in bello cuncta utrinque ſuo pro arbitrio agerent, ſed pactae ſunt de modo certaminis. Oſtendit hoc columna quaedam in Amarynthio, in qua exprimitur, telis, quae eminus mittuntur, non eſſe utendum. Nam de bellicis et uſibus et armis nulla eſt certa conſtitutio. Alii enim

[illegible]

ἔστ' ἦν ἔθος· ἀλλ' οἱ μὲν τηλεβόλοις χρῶνται, καθάπερ οἱ τοξόται, καὶ οἱ σφενδονῆται καὶ ἀκοντισταί· οἱ δ' ἀγχεμάχοις, καθάπερ οἱ ξίφει καὶ δόρατι τῷ ὀρεκτῷ χρώμενοι. Διττὴ γὰρ ἡ τῶν δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ' ὡς παλτοῖς· καθάπερ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ συστάδην χρώμεθα, καὶ κοντοβολοῦντες· ὅπερ καὶ ἡ σάρισσα δύναται, καὶ ὁ ὑσσός. Euboea.

C 2 §. 13.

5) Articulum praeponit Moscov. Post Medic. 3. vitiose εἰ δ' ὡς.

6) Magna varietas in libris veteribus. Nam in iis desideratur vox χρώμεθα et legitur κοντοβολοῦντων. Quam lectionem confirmat Eustathius [ad Homer. Il. a, 543. p. 213, Basil.] hunc locum describens. Lege igitur: καθὰ καὶ ὁ κοντὸς ἀμφοτέρας τὰς χρείας ἀποδίδωσι· καὶ γὰρ συστάδην καὶ κοντοβολούντων. Casaubonus. Verbum χρώμεθα ignorant etiam ex meis, quos quidem notatos hic habui, Medic. 1. a. 3. Moscov. et Paris. Tum κοντοβολούντων agnoscunt etiam Medic. 1. 3. Moscov. et ex correctione Medic. 2. in quo antea scriptum fuerat κοντοβελίζων. In Vatic. Urbin. et Veneto vulgata lectio, quam Aldus constituit, fuisse, nec nisi in verbo χρώμεθα ab ea recessisse videtur Parisiensis. Eandem etiam Latine reddidit Guarinus, nec rejiciendam censeo. Cum enim haec verba proxime cohaereant cum praecedentibus, quorum adferunt explicationem, συστάδην desiderat utique verbum, nec a κοντοβολούντων, cui opponitur, pendere potest, nec in hoc genitivus nude positus locum habere, cum integra et plena sententia haec verba concludantur; etsi offendit in ipsa hac explicatione repetitum κοντοβολεῖν, pro quo melius poterat dicere ἐκ διαστήματος. Post Medic. 3. ὅπερ pro ὅπερ. Paris. vitiose dat σάρισσα.

utuntur missilibus, ut sagittarii, funditores, iaculatores; alii comminus valentibus, ut qui gladio hastaque protenta. Est etenim duplex hastae usus: unus comminus, alter iaculando; sicut et contus utrique inservit usui, quae et comminus et missili res geritur: idemque sarissa praestat et pilum.

§. 13.

Euboea.

§. 13.

Οἱ δ' Εὐβοεῖς ἀγαθοὶ [1] ὑπῆρξαν πρὸς μάχην τὴν ταδίαν, ἢ καὶ συταδὴν λέγεται καὶ ἐκ χειρός. Δόρασι [2] δ' ἐχρῶντο τοῖς ὀρεκτοῖς, ὡς φησιν ὁ ποιητής·

p. 449. Αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι
Θώρηκας [3] ῥῆξαι. —

ἀλλοίων ἴσως ὄντων τῶν παλτῶν, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν [4] Πηλιάδα μελίην, ἣν, ὡς φησιν ὁ ποιητὴς, οἷος

1) Moscov. Medic. 1. 3. mutato vulgari ordine πρὸς μάχην ὑπῆρξαν.

2) Sic Medic. 1. 2. 3. Paris. (etsi hi omnes turbato accentu δ' ἔχρωντο) Moscov. Venet. quod et expressit Guarinus, et ad rem ipsam nexumque aptius videtur; quare pro vulgato δὲ χρῶντο recepi. Post αἰχμηταὶ prave ed. Xylandri.

3) Sic omnes libri (tantum Medic. 2. ῥῆξειν), ut contra omnes in Homero Il. 8, 544. ῥῆξεν, sine ulla varietatis notatione. Neque tamen nostrum locum ad Homericam lectionem compono, cum Homerus et alibi praesens, vel aoristos illi verbo adjiciat, ipsa impellente natura significationis, aliosque olim codices Strabo secutus esse possit.

4) Medic. 3. Πειλιάδα. Cum Homeri locum Strabo respiciat, alterum praestat, uti post, quod Casauboniani codices soli quidem dederant, ἐκίσατο pro ἐκίσσατο, cum id reperitum sit ex Homeri Il. 16, 142. Pronomen ἣν male abest in Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. ante Casaubonum; flagitat enim sensus.

§. 13.

Euboënses autem valebant hastaria pugna, quae consensu pede et comminus peragitur. Hastis enim utebantur porrectis, ut Homerus ait:

Pugnaces, hastis intentis qui cupiebant
Rumpere thoraces —

cum, ut apparet, missiles alterius generis fuerint hastae, qualis Achillea fraxinus Pelias, quam vibrare et con-

εἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς· καὶ ὁ εἰπών· Euboeis.

Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος [5] τις ὀϊστῷ·

τῷ παλτῷ λέγει δόρατι. Καὶ οἱ μονομαχοῦντες τοῖς παλτοῖς χρώμενοι δόρασιν εἰσάγονται πρότερον, εἶτα ἐπὶ τὰ ξίφη βαδίζοντες· ἀγχέμαχοι δέ εἰσιν, οὐχ οἱ ξίφει χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ [6] δόρατι ἐκ χειρὸς, ὡς φησιν·

Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα.

Τοὺς μὲν οὖν Εὐβοίας τούτῳ τῷ τρόπῳ [7] χρω-

5) Additum poſtea fuerat in Medic. a. et deſideratur in edd. ante Caſaubonum. Tum ad ſervandum metrum ὅσσον ſcripſerunt Hopperus et Xylander. Qualis hic prodit, talis legitur verſus in Homeri Odyſſ. β, 229.

6) Medic. a. δουρὶ καὶ δόρατι librario vel dubio, vel arbitrii copiam dante. Tum in eodem ante ξίφη deeſt τὰ, et voces ἐκ χειρός.

7) Male Medic. a. χρώμενος.

conjicere ſolus Achilles poterat: et qui dicit:

Tantum haſta iaculor, quantum haud aequare ſagitta
Quisquam alius valeat:

miſſilem haſtam intelligit. Et qui ſingulari certamine congrediuntur, primum haſtis miſſilibus rem gerere ſcribuntur, deinde ad gladios venire. Comminus autem pugnaces dicuntur, non modo qui gladio utuntur, ſed et qui collato pede, haſtam manu tenentes, pugnant, ut dein dictum eſt:

Aerato feriis cornu, miſſeque ſub umbras.

Hunc ergo pugnandi morem Homerus Euboenſibus tribuit.

Euboea. μένους διϊσάγει· περὶ δὲ Λοκρῶν τἀναντία λέγει, ὡς,

Οὐ γάρ σφιν ταδίης ὑσμίνης ἔργα μέμηλεν·
Ἀλλ' ἄρα τόξοισι καὶ ἐϋτρόχῳ οἷος ἀώτῳ
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο. —

Παραφέρεται δὲ καὶ χρησμὸς ἐκδοθεὶς Αἰγιεῦσιν·

Ἵππου

8) Particulam γάρ omittunt Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. 3. cum Aldo et Hoppero. Tum pro ταδίης Medic. 1. 2. Pariſ. Venet. volunt ἐκταδίης, quod et ſcribendum in margine monuit librarius Moſcov. Conſentiunt in eo Aldus et Hopperus. Vulgatam formam conſtituit Xylander. In Homero Il. 13, 713. ſic legitur: οὐ γάρ σφι (ante Heynium σφιν) ταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. Tzetzes ad Heſiodi ſcutum Herculis v. 25. p. m. 190. ſic, corrupte etiam aliqua: Οὐ γάρ σφι ταδίῃ ὑγιννήσια φίλον κῆρ; unde adparet diſcrepantia, quam in noſtro concinniori forma factam laudat Heyne ad Homer. c. l. Equidem vulgatam non adtrecto, cum in priori parte Homerus adſit, et ταδία ὑσμίνη vel μάχη ſaepius dicatur, hic etiam apte ad nexum; in poſteriore codices aliam lectionem recuſent. Solus Medic. 3. contra metrum etiam habet μίμεκεν. Suſtuli tantum vitium in ὑσμίνης, quod obſidebat omnes editiones. Proxima vocibus aut diſtractis, aut omiſſis Medic. 3. ſic exhibet: τόξοις εἷς ἐς Ἴλιον ἅμ' ἕσποντο. Pro εἰς etiam Moſcov. Medic. 1. 2. cum Aldo, Hoppero, Xylandro ἐς, metro reluctante.

9) In edd. ante Caſaubonum particula καὶ non adparet, quae cum Mss. adſenſu melius hic interponitur. Tum pro ἐκδοθεὶς Mss. Caſaubb. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 1. δοθεὶς, et pro Αἰγιεῦσιν Medic. 3. Αἰγιεῦσιν, Caſaubb. et Moſcov. hic quidem ex correctione recentioris manus Eu-

buit. De Locris autem contraria ſcribit:

Nam non commixus hi pugnam fixo pede inibant:
Arcubus et fundae fortes, ſed tortili habena
Ad Trojam fuerant et proelia dura profecti.

Circumfertur etiam datum Aegienſibus oraculum:

Theſ-

Ἵππον [10] Θεσσαλικὸν, Λακεδαιμονίαν δὲ γυναῖκα, Euboea.
Ἄνδρας θ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης.

τοὺς Χαλκιδέας λέγων ὡς ἀρίστους· ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀρέθουσα.

C 4 §. 14.

Εὐβοεῦσιν. Sed, quod jam Casaubonus monuit, vulgatam aliorum codicum lectionem confirmat extrema pars oraculi, quae sic habet: Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, Οὐδὲ δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Cf. Suidas s. v. Ὑμεῖς, Stephanus s. v. Αἴγιον, Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 221. Apostolius proverb. 1, 80. ubi vid. quos laudat Pantinus p. 289. Qui variant, Megarenses substituunt, veluti Suidas c. l. Schol. Theocriti ad 14, 48. et, qui huc respexit, Callimachus epigr. 26. f. Sed vid. Erasmus adagior. 2, 1, 79. et qui memorantur ad oracula vetera p. 17. ad calcem oraculorum Sibyllinorum ex ed. Gallaei. Αἰγιέες, etsi ipsa oraculi verba paullum dat mutata, ex Mnasea Optato etiam refert Tzetzes Chil. 9. v. 890.

10) Medic. 2. corr. Θεσσαλικὴν, quod et agnoscunt Athenaeus 7, 5. p. 278. Suidas c. l. oracula vetera c. l. In vulgato tamen genere cum reliquis Mss. consentit etiam Eustathius ad Dionys. v. 473. et Schol. Homeri ad Il. 2, 768. Si codices addicerent, propter Homeri etiam locum praetulerim Θεσσαλικὴν, cum praeterea Iones et Attici, notante Eustathio ad Homer. Il. 1, 154. p. m. 53. femininum in his ament. Sed et Nisaei et Parthici equi masculino genere laudantur a Strabone lib. 11. p. 525. In proximo versu pro ἄνδρας Medic. 1. 2. 3. ferunt ἄνδρες. Illud nexus postulat et alii confirmant.

Thessalicus praecellit equus, mulierque Lacaena,
Virque bibens sacrae liquidos latices Arethusae;

quo Chalcidenses optimi praedicantur, quorum est Arethusa.

§. 14.

Euboea.

§. 14.

Εἰσὶ δὲ νῦν [1] Εὐβοῖται ποταμοὶ [2] Κηρεὺς, καὶ [3] Νηλεύς· ὧν, ἀφ' οὗ [4] τὰ μὲν πίνοντα πρόβα-

1) Moscov. Εὐβοῖται pro ι. Utrum recte habeat, dubium faciunt diversae rationes, quas viri docti sequuntur, sic ut iidem etiam secum pugnent. Ita Χερρονησιται, Νιγριται, Ἀραβιται, Ἀρβιται, Αὐχιται, Σαμνῖται, Ὠκεανιται. Placuit tamen sequi codicis illius auctoritatem, quae et in his probatur; tum quod similia, ut πολῖται, sic signantur.

2) Paris. Moscov. edd. Aldi, Hopperi Κηρεὺς, quod et Guarinus reddidit. (*Cereus.*) Xylander invexit Κιρεὺς, non sine aliorum Msstorum suffragiis, ipse tamen motus Eustathii fide ad Homeri Il. 2, 536. p. m. 211. Obstant autem huic scripturae Latina, in quibus *e* cernitur, etsi mutata terminatione *Ceron* prodit. Sic Plinius 31, 9. s. 2. adsentiente Antigono in hist. mirabil. cap. 84. pro quo vitiose Κέρβης in libris Aristotelis de mirab. auscult. cap. 184. exstat. Cf. etiam Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 579. et hic deinceps notata.

3) Moscov. Νηλεὺς, ut Eustathius c. l. ex nostro etiam refert, et ex hoc se reposuisse in Strabone scribit Xylander, quamquam vere in Graecis non reposuit. Adjuvant vero eam scripturam etiam Aristoteles et Antigonus cc. ll. ex quibus ita pro *Melan* Harduinus in Plinio c. l. reposuit, ubi certe literam *e* praeferunt codices. Νυλεὺς probat etiam Salvinus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 580. (in ed. Politi.) Contra ambiguam scripturam censet Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr. p. 326. et veram confusionis originem ex Iotacismo ducit. Equidem ut aliorum exempla sequeret, momentum adtulit Cod. Moscov. gravitas et exemplum Guarini.

4) Moscov. concinniori obpositione μὲν τά. Tum Medic. 2. corr. γίνονται pro γίνεται non sine exemplis, quae tamen nihil huc sine plurium librorum certiori impulsu valent. Tum Κρᾶθιν dedi, cum antea legeretur Κράθιν, de quo cf. ad lib. 8. p. 386. p. m. 304. n. 29. Et sic hic scribit Eustathius c. l.

§. 14.

Euboeae porro flumina sunt Cereus et Neleus, e quorum altero bibentes oves albae fiunt, ex altero nigrae, quale aliquid etiam apud Cra-

βατα λευκὰ γίνεται, ἀφ' οὗ δὲ μέλανα· καὶ περὶ Euboea.
τὸν Κραθὶν δὲ εἰρῆται τοιοῦτόν τι συμβαῖνον.

§. 15.

Τῶν δ' ἐκ Τροίας ἐπανιόντων Εὐβοέων τινὲς, εἰς Ἰλλυριοὺς ἐκπεσόντες Ἄβαντες, οἴκαδε διὰ

5) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Vatic. Urbin. συμβαῖναν pro συμβαίνειν, quod cum paucis reliquis deterioris praeterea notae codicibus tenent editiones omnes. Illud non temere effuſum, nec adſpernandum videtur.

1) Edd. Pariſ. et Amſtelod. Τροίας, ut lib. 8. p. 387. f. ſine cauſa. Τροίας diſerte contra ex Moſcov. adſcriptum habui.

2) Ἀναβάντες puto, quamquam apud Steph. Εὐβοίᾳ etiam Abantum in hac re fiat mentio. *Xylander.* Ἄβαντες, etſi libri uno omnes conſenſu ſuſtinent, vox utique eſt moleſta, tum quod Εὐβοεῖς praecedunt, et Homerus in bello Trojano ſolos Abantes novit, tum quod οἴκαδε a ſuo verbo longius diſtrahitur. Neque tamen ἀναβάντες in hoc connexu, et quod ἐκπιόντων ſufficit, vicem ſatis explet. Ex iis, quae huc valent, Stephanus ſ. v. Εὔβοια ſcribit: Ἔστι (Εὔβοια) καὶ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς Ἰλλυριοὺς ἐκπίοντες, Ἄβαντες ἐκλήθησαν; ubi tamen omnes libri habent Ἄμαντες, quod ſ. v. Ἀμαντὶς ex Antigoni et Callimachi loco (quem poſteriorem fragmenta conlecta adhuc deſiderant) probabile videtur. Mutata autem litera β in μ, Abantes, qui inde exſiſtunt, Amantiam in Macedonia (in cujus parte Oreſtide duas adeo hoc nomine commemoravit Ptolemaeus 3, 13.) condiderant, vel ſecundum Callimachum (in quo ᾤκισαν leg. pro ἄκησαν) Amantinen Oriciam. Apollonius Rhodius tamen 4, 1214. ibi Abantes etiam conlocat. Cf. Holſten. ad Stephan. p. 29. Propius hanc narrationem inluſtrant Tzetzes ad Lycophron. v. 1443. et auctor Etymol. M. ſ. v. Ἄμαντες, quippe qui narrant, Troja expugnata,

Crathin evenire monuimus.

§. 15.

Caeterum Euboenſium e Troja redeuntium quidam, cum in Illyricum excidiſſent, indeque per Macedoniam domum contenderent, apud Edeſ-

Euboea. τῆς Μακεδονίας περὶ Ἔδεσσαν ἔμειναν, συμπολεμήσαντες τοῖς ὑποδεξαμένοις, καὶ ἔκτισαν πόλιν Εὔβοιαν· ἦν δὲ καὶ ἐν Σικελίᾳ Εὔβοια, Χαλκιδέων τῶν ἐκεῖ κτίσμα, ἣν Γέλων ἐξανέστησε, καὶ ἐγένετο Φρούριον Συρακουσίων· καὶ ἐν [3] Κερκύρᾳ δὲ καὶ ἐν Λήμνῳ τόπος ἦν Εὔβοια· καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ [4] λόφος τις.

§. 16.

gnata, Elphenore duce, (quem Abantum facit Homerus Il. 2, 540.) in Epirum transiisse, et circa Ceraunios montes Amantiam (Abantiam etiam in aliis libris) condidisse, mutato β in μ. Pro finium autem diversitate vel inconstantia alii Epiro, alii Illyrico, Macedoniae alii dederunt. Cf. etiam Politus ad Eustathium in Homerum T. 2. p. 578. Si sanus est hic locus, verba εἰς Ἰλλυριοὺς — Ἄβαντες per appositionem adjecta sunt, et εἶκαδε ad ἐκπεσόντων debet revocari, cui deinceps in interpretatione subjunxit Guarinus; quae etsi satis diversa fluunt, sine Mstis tamen aliter constituere, vel mutare non sum ausus.

3) Casaubb. Κορκύρᾳ; Moscov. Paris. Venet. Κερκύρᾳ; Medic. 2. Κολκύρᾳ, ex corr. Κορκύρᾳ; alii cum edd. Κερκύρᾳ. Eadem variatio notatur in Diodoro 4, 72. ubi cf. Wesseling. et notata ad lib. 7. p. 315. s. 421. not. 13.

4) Eustathius ad Homer. Il. 2, 536. p. m. 211. et Stephanus s. v. Εὔβοια videntur legisse τόπος, aut ex Strabone nostro emendandus est Stephanus, ut judicat etiam Berkelius ad Stephan. p. 359. et ex Stephano Eustathius, qui illum describere solet, Χωρίον tamen etiam vocat auctor Etymol. M. s. v. Εὐβοϊκὸν νόμισμα. Codices λόφος mordicus tenent, et sic ὄρος vocat Pausanias 2, 17, 2. ex quo lectio vulgata magis corroboratur.

Edessam subsederunt, navataque hospitibus in bello opera, urbem Euboeam condiderunt. Fuit etiam in Sicilia Euboea, a Chalcidensibus ibi degentibus condita; quae a Gelone, civibus ejectis, facta est castellum Syracusarum. Sed et in Corcyra, et in Lemno locus fuit Euboea, et collis quidam in Argiva ditione.

§. 16.

§. 16. Euboea.

Ἐπεὶ δὲ τοῖς Θετταλικοῖς καὶ [1] Οἰταίοις τὰ πρὸς ἑσπέραν Αἰτωλοὶ καὶ Ἀκαρνᾶνές εἰσι, καὶ Ἀθαμᾶνες, εἰ χρὴ καὶ τούτους Ἕλληνας εἰπεῖν, [2] λοιπὸν ἐξηγήσασθαι περὶ τούτων, ἵν' ἔχωμεν τὴν περίοδον ἅπασαν τὴν τῆς Ἑλλάδος· προσθεῖναι δὲ καὶ τὰς νήσους τὰς προσχώρους μάλιστα τῇ Ἑλλάδι καὶ οἰκουμένας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅσας μὴ περιωδεύκαμεν.

ΚΕΦ.

1) Casaubb. Ἰταλοῖς; Vatican. Urbin. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Οἰταλοῖς, quod in versione exhibet etiam Guarinus et conjecerat Casaubonus. Editiones omnes Ἰτιαίοις, tantum quod in Ald. Hopper. spiritus lenis est appositus. Debetur igitur haec lectio Aldinae editionis vitio, quod revocatum Οἰταίοις optime tollit. Histiaei enim, vel Hestiaei, Thessalis comprehenduntur, et a conterminis populis fines hic constitui debent. Ita vero Phthiotida Oetaeo monte terminat Noster lib. 9. p. 430. p. m. 578. et, quod proxime huc valet, ad Oetaeos permittit.

2) Medic. 3. addit ἐστὶν; post Medic. 1. corr. προσθεῖναί τε; deinde Medic. 3. περιωδεύσαμεν.

§. 16.

Jam cum post Thessalos et Histiaeos versus occasum sint Aetoli, Acarnanes, ac Athamanes: siquidem hos etiam Graecos dici oporteat, restat, ut de iis loquamur, itaque totam Graeciae circuitionem absolvamus: addenda quoque insularum maxime Graeciae vicinarum, et a Graecis habitatarum descriptio, earum, quas nondum descripsimus.

CAP.

Aetolia et Acarn.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

[1]Αἰτωλοὶ μὲν τοίνυν καὶ Ἀκαρνᾶνες ὁμορροῦσιν ἀλλήλοις, μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν, ῥέοντα ἀπὸ τῶν ἄρκτων καὶ τῆς Πίνδου πρὸς
p. 450. νότον, διά τε [2]Ἀγραίων Αἰτωλικῆ ἔθνους καὶ Ἀμφιλόχων. Ἀκαρνᾶνες [3]μὲν τὸ πρὸς ἑσπέραν μέρος ἔχοντες τῆ ποταμοῦ μέχρι τῆ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, τῆ κατὰ Ἀμφιλόχους, [4]καὶ τὸ ἱερὸν τῆ Ἀκτίου

1) Paris. praemittit καί; Αἰτωλοὶ ex ed. Paris. fluxit in Amstelod. Pro μὲν τοίνυν Medic. 2. μὲν ὦν.

2) Mutato accentu pro Ἀγραίων Moscov. Ἀγραιῶν, forte pro Ἀγραιῶν, uti legitur in Polybio 17, 5, 8. ad quem [cf. Schweighaeuserus. Et sic scribitur in Thucydide 2, 102. quem locum Noster ante oculos habuisse videtur. Ἀγραίων tamen tuentur omnes libri cum Gemisto Plethone A. qui hinc ex Strabone multa describere pergit, usitatiori etiam forma, qua in hoc tractu, prodeunt in Thucydide 3, 106. et alibi, Stephano h. v. Livio 32, 34, 4. et aliis. Cf. Palmerius in Gr. ant. 4, 2. p. 431. sq.

3) Venet. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. μέντοι; Medic. 1. μὲν τό; Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi et Xylandri μὲν exacto τό, quod restituit Casaubonus, et ego propter obpositi modum (τὸ δὲ) servavi.

4) Verba haec ad Ἀπόλλωνος primus uncis inclusit Casaubonus, et ignorat Venetus; at suscipiunt cum Guarino reliqui. Fecit tam numerosus consensus, ut uncos removerem,

CAP. II.

§. 1.

Aetolos et Acarnanes invicem conterminos medius fluvius Achelous distinguit, a septentrionibus et Pindo versus Austrum fluens per Agraeos, Aetolicam gentem, et Amphilochos. Acarnanes versus occasum accolunt, usque ad sinum Ambracicum, juxta Amphilochos et fanum Apollinis Actii.

Actii. Ἀκτίου Ἀπόλλωνος. Αἰτωλοὶ δὲ τὸ πρὸς ἕω μέχρι τῶν [5] Ὀζολῶν Λοκρῶν, καὶ τῆ Παρνασσοῦ, καὶ τῶν Οἰταίων. Ὑπέρκεινται δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ καὶ τοῖς πρὸς βορρᾶν μέρεσι, τῶν μὲν Ἀκαρνάνων, Ἀμφίλοχοι· τούτων δὲ Δόλοπες καὶ ἡ Πίνδος· τῶν δ' Αἰτωλῶν Περραιβοί τε καὶ Ἀθαμᾶνες, καὶ [6] Αἰνιάνων τὸ μέρος τῶν τὴν Οἴτην ἐχόντων· τὸ δὲ νότιον πλευρὸν, τό, τε Ἀκαρνανικὸν ὁμοίως, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν κλύζεται τῇ ποιούσῃ θαλάσσῃ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, [7] εἰς ὃν καὶ ὁ Ἀχελῶος ποταμὸς ἐξίησιν, ὁρίζων

Aetol. et Acarn.

verem, in primis cum in Acarnanum finibus templum hoc ſtatuat etiam lib. 7. p. 325. in. p. m. 458. ad os ſcilicet ſinus Ambracii, ubi illud etiam novit Thucydides 1, 29.

5) Sic dedi pro Ὀζόλων, quod et praeit Moſcov. Idem exhibet Παρνασσοῦ, de quo cf. ad lib. 8. p. 333. p. m. 7. n. 5. Pro Οἰταίων libri Caſaubb. prave Οἰτέων. Tum Medic. 3. προσβορείοις.

6) Medic. 1. Pariſ. ἰνιάνων; Medic. 2. 3. αἰνιάνων, quod pro Αἰνιανῶν, quod cum edd. per ει efferunt ex more alii codices, excepi; cujus cauſae expoſitae ſunt ad lib. 9. p. 427. p. m. 560. n. 1. Pro Θαλάσσῃ Moſcov. ut alibi, Θαλάττῃ. Ambigua forma itaque verſata, ut, utram vere Strabo ediderit, ſtatui non poſſit.

7) Sic Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. cum edd. Aldi et Hopperi, nec aliter reddidit Guarinus; Xylander ex vitio εἰς ἣ; Caſaubb. 1. 2. Amſtelod. εἰς ὃ, quod forte fuit in reliquis codicibus, quamvis typothetae errori in ed. Caſaub. 1. tribuo. Diſerte enim paullo poſt et ſupra lib. 8. p. 335. p. m. 22. alteram lectionem Noſter probat, et

Actii. Aetoli autem verſus ortum, usque ad Ozolas Locros, Parnaſſumque et Oetaeos. Supra Acarnanes verſus ſeptentrionem in mediterraneis ſiti ſunt Amphilochi: ſupraque hos Dolopes et Pindus: ſupra Aetolos vero Perrhaebi, Athamanes, et pars Aenianum, qui Oetam tenent. Latus auſtrinum tam Aetoliae, quam Acarnaniae alluitur eo mari, quod ſinum conficit Corinthiacum, in quod etiam effluit Achelous, oram mari-

timam

Aetol. et Acarn. ὁρίζων τὴν τῶν Αἰτωλῶν παραλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανικήν· ἐπαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Ἀχελῶος πρότερον. Ἔστι δὲ καὶ ὁ παρὰ Δύμην ὁμώνυμος τούτῳ, καθάπερ εἴρηται, καὶ ὁ περὶ Λάμιαν. Εἴρηται [8] δὲ, καὶ ὅτι ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου τὸ στόμα τοῦδε τοῦ ποταμοῦ φασι.

§. 2.

Πόλεις δ' εἰσὶν, ἐν μὲν τοῖς Ἀκαρνᾶσιν Ἀνακτόριόν τε ἐπὶ [1] χερρονήσου ἱδρυμένον Ἀκτίῳ πλησίον, ἐμπορεῖον τῆς νῦν ἐκτισμένης ἀφ' ἡμῶν Νικοπόλεως, καὶ Στράτος, ἀναπλοῦν ἔχουσα τῷ Ἀχελῴῳ πλειόνων ἢ διακοσίων σταδίων· καὶ ἡ [2] Αἰνία

et ejus teſtimonium de hoc producit Euſtathius ad Dionyſ. v. 434. qui in Siculum mare eum evolvi ſcripſerat; latius id quidem pro Ionio, ut ejus ſatelles Priſcianus v. 448.

8) Moſcov. εἴρηται δ' ὅτι ἀρχήν; Medic. 2. corr. εἴρηται δὲ ὅτι καὶ ἀρχήν.

1) Medic. 3. χερονήσου. Pro ἐμπορεῖον Moſcov. Pariſ. Medic. 3. ἐμπόριον; alii ἐμπορεῖον, quod et hic retinui. Cf. ad lib. 8. p. 378. in. p. m. 259. n. 1. Poſt pro ἀφ' ἡμῶν, quod bene valet, Venet. Medic. 2. corr. 3. ἀφ' ἡμῶν.

2) Moſcov. Pariſ. οἰνάτα; reliqui cum edd. Αἰνία, et ſic Guarinus *Enea*. At, invitis licet libris, legendum eſt Αἶνία, quae fuit urbs Perrhaeborum, unde Αἰνιᾶνες dicti; altera Αἰνία Thraciae, vel Macedoniae tribuitur, de quibus plura dicta

timam Aetolicam ab Acarnanica diſtinguens. Achelous quondam Thoas fuit appellatus. Ejusdem nominis fluvius eſt apud Dymam, ut diximus, et apud Lamiam. Dictum eſt id quoque, oſtia hujus fluvii pro initio ſinus Corinthiaci eſſe, qui ſumant.

§. 2.

Vrbes ſunt Acarnaniae Anactorium in peninſula ſitum non procul Actio, emporium ejus, quae noſtro tempore eſt condita Nicopolis: et Stratus, ad quam adverſo Acheloo per ce et amplius ſtadia eſt ſubvectio. tum

Αἰτωλία δὲ καὶ αὕτη ἐπὶ τῷ παραμῷ· ἡ μὲν πρὸς θαλάττῃ καὶ κατοικουμένη, ἴσον ἀπέχουσα τῆς τε Θαλάττης καὶ [3] τῆς Στράτου ἡ δὲ νῦν, ὅσον ἑβδομήκοντα σταδίους ὑπὲρ τῆς ἐκβολῆς διέχουσα· καὶ ἄλλαι δ' εἰσὶ, Παλαιρός τε καὶ [4] Ἀλυζία, καὶ Λευκὰς, Aetol. et Acarn.

dicta ſunt ad lib. 9. p. 427. p. m. 560. n. 1. Ita vero, quod poſt cognovi, voluit etiam Politus ad Euſtathium in Homer. T. 2. p. 728. Contra peccatur in epitome lib. 7. p. 107. Hudſ.

3) Caſaubb. hic et poſt, Medic. 3. Urbin. τῆς Στράτου, uti etiam emendant Kuhn. ad Pauſan. 6, 2. p. 454. et Politus ad Euſtathium c. l. Editiones cum reliquis Mſstis τῦ Στράτου. Utroque genere uſurpari, notat Stephanus. Pro feminino ſtant Schol. Thucyd. ad 2, 80. extr. quo etiam legitur apud Pauſan. 6, 2, 1. Altero genere dixit Polyb. 5, 14. in. uti paullo poſt volunt libri. Femininum lib. 8. p. 387. p. m. 313. ex praecedenti voce πόλις intelligi poteſt; at durius hic in ſuperioribus, cum et Ἀνακτόριον ſubnexum habeat ἰδρυμένον. Ne igitur in eadem narrationis ſerie a ſe ipſe Strabo deſciſceret, uti poſt, praetuli femininum. Accentum ſervavi, quem in ultimam projiciunt plurimi, et ego inveneram lib. 8. c. 1. ubi tamen in not. 34. inverſa forma exierat nomen, ſic ut leg. ſit primum Στράτος, deinde Στρατὸς, quod docet Euſtathii ille locus. Ita quidem a στρατὸς diſcernitur, probaruntque Dukerus in Thucydide, Schweighaeuſer. in Polybio. Proxime antea τῆς θαλάττης abjecto τε legitur in Medic. 2. et in edd. ante Caſaubonum.

4) Caſaubb. Ἀλόπας; Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Vatic. Urbin. Ἀλυζίας; reliqui, quibus adjungitur Gemiſtus Pletho B. cum edd. Ἀλυζία, uti et infra recurrit p. 459. et prodit in Thucydide 7, 31. pro quo Stephanus ſcribit Ἀλύζεια et inverſis literis Ptolemaeus 3, 14. Ἀζύλεια. Sed plures et majores corruptiones expertum eſſe hoc nomen, docebunt Palmerius in exercitt. ad Gr. auct. p. 140. et Dukerus ad Thucyd. c. l.

tum Aenia, ipſa quoque fluvio imminens; vetus Aenia non habitatur, eodem ſpatio a Strato et mari diſtans: nova ab oſtiis Achelöi circiter LXX ſtadiis abeſt. Sunt et aliae urbes, Palaerus, Alyzia, Leucas, Argos

Aetol. et Acarn. Λευκὰς, καὶ [1]Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ [2] Ἀμβρακία, ὧν αἱ πλεῖσται περιοικίδες γεγόνασιν, ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως· κεῖται δ' [6] ἡ Στράτος κατὰ μέσην [7] τὴν ἐξ Ἀλυζίας οὖσαν εἰς [8] Ἀνακτόριον.

§. 3.

5) Caſaubb. Vatic. Urbin. Medic. 3. Ἀμφανία, Medic. 2. Ἀμφανία; reliqui, ut edd. Ἀμβρακία, quod et Nicopolis vicinia tuetur. Priores formae ignotae hic, et ideo corruptae.

6) Ita Caſaubb. ut ſupra, Medic. 3. corr. praeferunt; in reliquis ἡ praemittitur. Equidem propter cauſam antea expoſitam praetuli ἡ.

7) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. τὴν ἐξ, quod recepi. Vulgo edd. cum aliis Mſtis τῆς ἐξ, ubi tacite repetendum ſit ὁδοῦ. Prior ratio videtur facilior, cum et alibi ſic articulum poſtponat adjectivis, v. c. lib. 9. p. 426. p. m. 552. ταδίους τοὺς ἑπτὰ et ἀβρόχους τοὺς ποσὶν; lib. 12. p. 537. γυμνοῖς τοὺς ποσὶν — Sic μέση ἡ ὁδὸς lib. 12. p. 539. m. et alibi ὅλας et ſimilia. At verba haec univerſa κεῖται — Ἀνακτόριον ad gloſſas imperitiſſimi librarii rejicit Penzelius in notis ad verſionem German. T. 2. p. 1391. impulſus forte monitis Palmerii in Gr. ant. 3, 5. p. 388. qui locum hunc difficillimum et ſuperiori narrationi repugnantem cenſet. Nempe Stratus ducenta ſtadia et amplius a mari diſtabat, (v. ſupra) Alyzia 15 tantum, (v. infra p. 459.) Anactorium ſitum erat in ore Ambracii ſinus, (v. infra p. 451. f.) vel omnino, relicta Strato, via per Alyziam ducebat ad Anactorium, ut in media via Stratus eſſe non potuerit, nec utique eſſet. Palmerius tamen ſic mederi illi difficultati conatur, ut explicet non *in medio viae*, ſed *ſecundum medium viae*, i. e. ut Stratus urbs obpoſita eſſet medio viae et ei mediae vicinior, quam aliis partibus ejus viae, adeo ut, cum quis in medio viae eſſet, Stratum haberet viciniorem, quam in alio ejus viae loco; vel ea via, facto circuitu forte propter aliquas ſoli difficultates, non longe a Strato procederet; quae quidem alteius videntur repetita et contorta. Forte per errorem Noſter Stratum pro Alyzia praepoſtero ordine poſuit, quia tum demum recte haec procedunt. Equidem verba, quae omnes libri ſervata cupiunt, reliqui.

8) Per ω hic refert Moſcov. cum Aldo et Hoppero. Supra recte per ο cum aliis etiam auctoribus.

gos Amphilochicum, Ambracia: quae pleraeque, aut potius omnes, municipia Nicopoleos factae ſunt. Stratus jacet media via ab Alyzia ad Anactorium.

§. 3.

§. 3.

Aetol. et Acarn.

Αἰτωλῶν δ' εἰσὶ Καλυδών τε καὶ Πλευρών, νῦν μὲν τεταπεινωμέναι· τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ κτίσματα. Καὶ δὴ καὶ [1] διηρῆσθαι συνέβαινε δίχα τὴν Αἰτωλίαν, καὶ τὴν μὲν, ἀρχαίαν λέγεσθαι, τὴν δ' [2] ἐπίκτητον· ἀρχαίαν μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀχελῴου [3] μέχρι Καλυδῶνος παραλίαν, ἐπὶ πολὺ καὶ τῆς μεσογαίας ἀνήκουσαν, εὐκάρπου τε καὶ πεδιάδος· ἣ ἐστὶ καὶ Στράτος, καὶ τὸ [4] Τραχίνιον, ἀρίστην ἔχον γῆν· ἐπί-

1) Medic. 1. διηρεῖσθαι ex pronuntiationis ambiguitate. Ceterum hinc excerpta Gem. Plethonis B. interrupta.

2) Pariſ. vitioſe ἀκίνητον.

3) Gem. Pletho uterque ἀπὸ τοῦ Ἀχελῴου τε καὶ περὶ Πλευρῶνα arbitrario delectu ex ſuperiori notatione. Ipſi Strabonis codices in vulgata lectione conſentiunt. Poſt in Pariſ. ante καὶ deeſt τέ.

4) In hoc Strabonis loco mihi valde ſuſpecta vox eſt Τραχίνιον et eo, quod nullus alius eam urbem in Aetolia nominavit, tum quod id nomen non convenit oppido campeſtri et optimum habenti ſolum, ſed potius loco aſpero et montano; itaque ſi quid in eo video, omnino credo legendum Τριχώνιον. Urbs enim fuit ejus nominis in ea parte Aetoliae, cujus meminerunt Polybius lib. 5. [c. 7, 7.] Pauſanias in Corinthiacis [2, 37, 3. ubi quidem vulgo legitur Τριτωνὶς de Aetolia] et Stephanus [h. v.] de Urbibus. *Palmerius in Graeciae ant.* 4, 2. p. 430. Acute vidit et emendavit Palmerius, ideo laudatus ab Cellario in Geogr. ant.

§. 3.

Aetoliae ſunt Calydon et Pleuron, quae quondam totius Graeciae eximium ornamentum, hodie humili ſunt conditione. Uſu venit etiam, ut in duas partes tribueretur Aetolia, quarum una antiqua, altera epicteſtus, id eſt adquiſita, diceretur: antiqua cenſetur ora maritima ab Acheloo Calydonem usque, qui longe etiam in mediterranea porrigitur plana et fertilia: ubi Stratus eſt et Trachinium, opti-

Aetol. et Acarn. ἐπίκτητον δὲ, τὴν τοῖς Λοκροῖς συνάπτουσαν, ὡς ἐπὶ Ναύπακτόν τε καὶ [5] Εὐπάλιον, τραχυτέραν τε ὖσαν, καὶ [6] λυπροτέραν μέχρι τῆς Οἰταίας, καὶ [7] τῆς Ἀθαμάνων καὶ τῶν ἑῴας ἐπὶ τὴν ἄρκτον ἤδη περιῳκημένων ὀρῶν, τε καὶ ἐθνῶν.

§. 4.

ant. b, 13, 819. Neque tamen ſine aliquo librorum nutu recipere ſum auſus. Penzelii verſio verba ἢ ἐπὶ — γῆν ignorat. Hinc vero Gemiſtus Pletho de nominis cauſa aliqua inſerit a Strabone aliena. Antea ἢ omiſit ed. Xylandri.

5) Nihil invitis libris hic mutandum, etſi in Thucydide 3, 96. et 102. edatur Εὐπόλιον. Nam non ibi ſolum boni codices exhibent Εὐπάλιον, ſed et Stephanus ita ab Artemidoro urbem vocatam eſſe adfirmat, ipſe quidem amplexus diverſa terminatione Εὐπαλία, uti et legitur in Plinio 4, 4. ſ. 3. *Eupalium* tuetur etiam Livius 28, 8, 8. Nempe multa urbium nomina per diverſas terminationes agitantur.

6) Sic omnes codices; tantum Moſcov. λειοτέραν, ſed et idem in margine adſcriptum fert γρ. λυπροτέραν, quod hoc ſenſu ſaepe apud noſtrum occurrit, conjunctum etiam paſſim cum τραχὺς, ut infra p. 458. in. Sic Diodor. 4, 20. 5, 39. Sed et altera vox in eodem nexu poſita reperitur, ut ſupra lib. 8. p. 333. med. p. m. 8. Audiendi igitur ſunt plerique codices, ad quos tamen etiam reverſus eſt Moſcov.

7) Moſcov. τῶν Ἀθαμάνων, uti ſaepe loca et populi junguntur. Sic libri hujus initio p. 444. f. et ſaepe alibi. Cf. ad lib. 8. p. 388. p. m. 319. not. 4. Sed ab aliis Msstis non opus eſt recedere, quibus etiam adſentitur hic Gem. Pletho B. Sic Moſcov. paullo poſt vult ὀρῶν f. ὄρων vel male immutato ſpiritu pro ὀρῶν, quod facile probatur.

optimo ſolo: acquiſita, quae Locris eſt contigua, Naupactum verſus et Eupalium, aſperiore ſolo et ſteriliore, usque ad Oetaeam et Athamanes, reliquosque et montes et gentes verſus ſeptentrionem circumpoſitas.

§. 4.

§. 4.

Aetol. et Acarn.

Ἔχει δὲ καὶ ἡ Αἰτωλία μέγιστον μὲν [1] ὄρος τὸν Κόρακα συνάπτοντα τῇ Οἴτῃ· τῶν δ' ἄλλων ἐν μέσῳ μὲν [2] μάλα ὄντων τὸν [3] Ἀράκυνθον, περὶ ὃν τὴν νεωτέραν Πλευρῶνα συνῴκισαν ἀφέντες p. 451 τὴν παλαιὰν, ἐγγὺς κειμένην Καλυδῶνος, οἱ οἰκήτορες, εὔκαρπον ὄσαν καὶ πεδιάδα, πορθοῦντος

1) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. cum edd. Aldi et Hopperi omittunt hanc vocem, quam nec Guarinus agnoſcit. Poſſit utique ex praecedentibus intelligi, nec male ob *συνάπτοντα*.

2) Caſaubb. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Vatic. Urbin. Guarinus, ſervatis hic etiam Graecis, Μαλαόν; Moſcov. Μαλαὸν τὸν τὸν Ἀράκυνθον; Venet. Μαλαιόν; in Medic. 2. ex correctione enatum eſt μάλα ὂν et in margine Moſcov. adlitum μάλα ὄντων. Edd. omnes Μαρλαὸν inde ab Aldo. *Tzſchucke.* Fortaſſe legendum τῶν δ' ἄλλων ἐν μέσῳ μὲν μᾶλλον Ἀράκυνθον. *Caſaubonus.* Μαρλαὸν montem nemo novit, et vox corruptionem clamat, quam emendatio, a duobus codicibus admota, optime tollit, nec ea in aliis obſcure latens. Praeferenda ex iis videtur Moſcovienſis. Nempe τῶν in ὄντων abſorptum eſt a proximi vocis initio.

3) Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. (ante correctoris operam ἀνάκυνθον) 3. Ἀράκυνθον, uti reddit etiam Guarinus, et ſcribit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. Sed Ἀράκυνθον aliorum Msstorum et editionum ſatis multorum auctorum conſenſu probatur. Poſt edd. Aldi, Hopperi, Xyl. συνῴκησαν, ſolemni commutatione. Pro Αἰτωλικῷ Medic. 2. corr. πολιορκητῷ, quod etſi temere profiluiſſe non videtur, aeque tamen obſcurum eſt, ut cum altero commutari non poſſit. Qui cum Aetolis bellum geſſit, Philippi pater fuit, Perſei avus, ut ex Polybio 20, 5, 3. diſcitur. At de hac devaſtatione nihil ex aliis conſtat, et noſter, ſatis ſe noſſe Demetrium cognomine Poliorceten, declaravit lib. 9. p. 436. p. m. 619.

§. 4.

Aetoliae maximus mons eſt Corax, Oetae contermi-nus. De reliquis, in media regione ſitis, Aracynthus, juxta quem recentiorem condidere Pleuronem incolae, antiqua omiſſa, quae Calydoni vicina ſolo ubere et plano jacebat, cum regionem

Aetol. et Acarn. τὴν χώραν Δημητρίᾳ, τῷ ἐπικληθέντος Αἰτωλικῷ. Ὑπὲρ δὲ τῆς [4] Μολυκρείας [5] Ταφιασσὸν καὶ Χαλκίδα, ὄρη ἱκανῶς ὑψηλὰ, ἐφ' οἷς πολίχνια [6] ἵδρυται,

4) Conſentiunt hic libri et edd. in ſcriptura nominis per ι, cum lib. 9. p. 427. p. m. 558. omnes (addo nunc etiam Mediceos codices) ſuſtineant conſtanter per ει, uti et producit Stephanus, probantque Scylax p. 14. ed. Hudſ. et, mutata terminatione (Μολύκρειον), Thucydides 2, 84. et 3, 102. Sed quod Euphorionis exemplo Stephanus notat etiam Μολυκρία editum fuiſſe, non minus ſecuti ſunt ex noſtris auctoribus Polybius 5, 94, 7. Diodor. 12, 60. (ubi tamen etiam aliqui codices praeferunt ει) Plutarch. in ſeptem ſapient. conv. p. 619. Lipſ. Vol. 6. et Ptolemaeus 3, 15. in. Cf. et Waſſius et Dukerus ad Thucyd. 2, 84. Utra igitur ſcriptura hic ponenda ſit, libri declarant. Ne tamen inconſtans agitetur Strabo, libris hic ſelictis alteram ſuperioris libri recepi. Cf. infra ad p. 460. in.

5) Medic. 3. Vatic. et Urbin. Ταφίασον. Illud alii praeferunt cum Guarino, et tuetur Plinius 4, 3. ſ. 2. et ipſe Strabo lib. 9. p. 427. p. m. 558. etſi non ſine diſſenſione librorum quorundam; et ſic Ταφίασος, ſimplici σ, vulgo editur infra p. 460. Quod accentum in ultimam projeci, de eo vid. ad lib. 9. c. 1. Ceterum in margine Vaticani Urbin. et Pariſ. haec adſcripta ſunt: οἶμαι Ταφίασον (Urbin. τὸν μεταμφίασον; Pariſ. μὲν Ταφίασον) τὸ νῦν λεγόμενον ὄζος ὄρος· Χαλκίδα δὲ τὴν ἀρτίως Βαράσαβαν, ὑφ' ἣν (Pariſ. ὑφ' ἣν) καὶ πολίχνιόν ἐστιν Ἀντίπατρα καλούμενον, καθότι καὶ τὰς Πάτρας ἔχει (Pariſ. ἔχοι) ἀπέναντίον. Quae quidem, cum ad Strabonis narrationem nihil valeant, excutere nolo. Propter nomen Βαράσαβα male huc ab Antipatride Palaeſtinae detorta videntur, quam Herodes in campo Χαβάρσαβα exſtruxit, auctore Joſepho antiquit. 16, 9. 13, 23.

6) Caſaubonn. Venet. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. ἵδρυτο; reliqui cum edd. ἵδρυται; et ſic Guarinus *poſita ſunt oppidula*. In utramque partem cum id verſari poſſit et intelligi, vulgatam formam retinui. Accedit, quod Strabone poſteriores eas urbes commemorant, ut deinceps notata docebunt, unde ſtetiſſe illa aetate adpareat. Ante Χαλκὶς deeſt καὶ in ed. Xyl.

gionem eam vaſtaret Demetrius, cognomento Aetolicus. Supra Molycriam Taphiaſſus eſt et Chalcis, montes non exigui ſane, quibus impoſitae ſunt urbes Macynia

ται, [7] Μακυνία τε καὶ Χαλκὶς, ὁμώνυμος τῷ ὄρει, Aetol. ἣν καὶ Ὑποχαλκίδα καλοῦσι. Κύριον δὲ [8] τῆς et Acarn. παλαιᾶς Πλευρῶνος πλησίον, ἀφ' οὗ τοὺς Πλευρωνίους Κυρῆτας ὀνομασθῆναί τινες ὑπέλαβον.

§. 5.

Ὁ δὲ [1] Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ

[2] Βω-

7) Lege Μακρύνειά τε. Stephanus Μακρύνεια, πόλις Αἰτωλίας, Στράβων δεκάτῃ. Caſaubonus. At ego putarem magis, ex hoc loco debere corrigi Stephanum. Nam Plinius, qui ſic habet lib. 4. c. 2. in Aetoliae recenſione *Macynia*, *Molycria*, firmat lectionem vulgatam. *Palmerius in exercitt. ad auctores Gr.* p. 326. Idem contra Caſauboni emendationem monet in Gr. ant. 4, 19. p. 482. quam et impugnant Holſtenius ad Stephan. p. 197. Salmaſius in ora Stephani et Berkelius p. 531. Recte. Neque enim hic ſolum conſtanter Μακυνία tenent libri, ſed τὸ ε in Stephano male intrulum fuiſſe, docet literarum ſeries, adclamantibus inſuper Salmaſii codicibus. Sic et praeter Plinium omiſſo ε Plutarchus in Quaeſt. Gr. p. 182. Lipſ. Vol. 7. Μακύναν certe vocat, et Μακύνα τείχη habet Alcaeus in Anthol. Gr. T. 1. p. 240. lac. Sed et infra p. 451. et 460. in. redit haec forma, etiam per ι.

8) Moſcov. Medic. 3. alio ordine πλησίον τῆς παλαιᾶς Πλευρῶνος. Poſt Medic. 2. minus recte Πλευρωνίους.

1) Caſaubb. Pariſ. Venet. Medic. 1. corr. 3. Τῆνος; Guarinus *Tenius*; Medic. 2. Εὐτῆνος; alii cum Gemiſto Plethone A. B. et editionibus in vulgata conſentiunt, tantum quod vulgo Εὔηνος ſcribitur pro Εὔηνος, quod uſus aliorum confirmat et Mss. apud Thucyd. 2, 83. ubi tamen etiam editum legitur Εὐηνῦ. De ipſo nomine nulla dubitatio, Τὸ ε in ἀὲ abſorpſit initium.

nia et Chalcis monti cognominis, quam alii Hypochalcidem appellant: eſt et Curium antiquae vicinum Pleuroni, unde Pleuronios Curetas fuiſſe nominatos quidam ſunt opinati.

§. 5.

Evenus autem fluvius oritur e Bomienſibus, qui ſunt in

Aetol. et Acarn. [2] Βωμιέων τῶν ἐν [3] Ὀφιεῦσιν [4] Αἰτωλικῷ ἔθνους, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι καὶ

2) Casaubb. Moscov. Vatic. Urbin. Parisi. Medic. 3. Βωμιαίων; Gem. Pl. A. B. Βωμιέων; reliqui cum edd. Βωϊαίων; Guarinus *e Bovienſibus*. *Tzſchucke*. Legendum e veteribus codicibus Βωμιαίων. (male in ed. Parisi. et Amstel. Βωμαίων.) Stephanus Βωμοὶ, λόφοι Αἰτωλίας. Mox τὸ τοπικὸν Βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν Βωμιαῖος. Apud Thucydidem [3, 96.] Βωμιῆς. [uti etiam ex eo refert Stephanus; vel, ut codices etiam Thucydidis volunt, Βωμιεῖς.] *Casaubonus*. Sic et infra hunc locum excitat Casaubonus in nota p. 465. f. Vera gentilis forma, quod non solum Thucydides docet, sed et Stephanus declarat, est Βωμιεὺς, unde hanc etiam unice contra Casaubonum probat Holstenius ad Stephan. p. 76. ex Gemisto Plethone Msto, cujus habuerat excerpta, rejecta altera Βωμιαῖος, quae ducta ex adpellativo βωμὸς significet supplex, qui ad aram confugit. Βωμιεῖς, praeterita Strabonis mentione, memorat etiam Palmerius in Gr. ant. 4, 22. p. 502. Quem tamen incertum dicit situm, si Dicaearchum v. 61. compares, prope Pindum quaerendum esse adparet, ubi eos etiam locavit d'Anvillius in tabula Graeciae antiquae, etsi *Bomiaei* cum Casaubono scribit, ut et Palmerius in alio loco Gr. ant. 4, 5. p. 434. Equidem propter causas adpositas dedi Βωμιέων, nixus etiam Gem. Plethonis auctoritate.

3) Medic. 2. Ὀφιονεῦσιν; reliqui Ὀφιεῦσιν praeter Gem. Pl. A. in quo vitiose exstat Ὀφιέσιν. Ὀφιονεῖς vocat quidem etiam Thucydides 3, 96. et alibi. Neque tamen recepta scriptura mutanda, aut lacessenda videtur tum propter consensum tot codicum, tum quod Ovidius etiam Metam. 7, 383. *Ophias Combe* dixit, quod adfert Palmerius in Gr. ant. 4, 5. p. 434. et gentile femininum censet, nisi forte sit patronymicum. Ὀφιεῖς tamen infra p. 465. f. redit in eodem nexu.

4) Casaubb. Mosc. Parisi. Vatic. Urbin. Venet. Medic. 1. corr. Αἰτωλικῷ ἔθνει. Medic. 2. 3. Gem. Pl. A. B. cum edd. consentiunt, quas et nexus tuetur. Sic et Guarinus: *e Bovienſibus inter Ophientes gente Etolica*. Post dedi Εὐρυτᾶνες, ut supra p. 448. monente et hic Moscovienſi. Ita paullo inferius, ut saepe alibi, scripserunt Ἀχαρνάνες, quod ad melius olim erat informatum.

in Ophienſibus Aetolica natio, ut et Eurytanes, et Agraei, et Curetes, atque alii: fuit autem initio non

per

καὶ Κυρῆτες καὶ ἄλλος ῥεῖ δ' οὐ διὰ τῆς Κυρη- Aetol.
τικῆς· κατ' ἀρχάς, ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Πλευρω- et
νίᾳ· ἀλλὰ διὰ τῆς [5] πρὸς ἕω μᾶλλον παρὰ τὴν Acarn.
Χαλκίδα καὶ Καλυδῶνα· εἶτα ἀνακάμψας ἐπὶ τὰ τῆς Πλευρῶνος πεδία τῆς παλαιᾶς, καὶ παραλλάξας [6] εἰς δύσιν, ἐπιστρέφει πρὸς τὰς ἐκβολὰς καὶ τὴν μεσημβρίαν· ἐκαλεῖτο δὲ [7] Αυκόρ-

5) Moſcov. προσεμίας; Venet. Pariſ. Vatic. Medic. 1. 2. πρὸς ἑῶας; edd. ante Caſaubonum πρὸς ἑῶας; reliqui codices, etiam Caſauboniani, cum Gem. Pl. A. B. πρὸς ἕω, quod repoſuit Caſaubonus. In ipſa narratione locorum ordinem invertit Gem. Pl. A. dum ſic refert: πρὸς ἕω μᾶλλον εἶτα παρὰ τὴν Χαλκίδα ἀνακάμψας ἐπὶ τὰ τῆς — Parum aut nihil fluvii curſus turbatur, vel avertitur.

6) Gem. Pl. A. B. ἐς δεξιάς, quod, quia poëticum magis eſt, non temere natum videatur, (cf. ad lib. 9. p. 438. C. p. m. 639. not. 10.) neque tamen invitis aliis debet obtrudi. Mox pro καὶ τὴν μεσημβρίαν uterque ſcribit κατὰ μεσημβρίαν, uti ſolet plagas coeli a locis in progreſſione ſingulatim indicare, veluti lib. 12. p. 535. m. ἐπὶ τὴν Κιλικίαν πρὸς τὴν ἑσπέραν. Attamen et altera ratio locum commode habet et ſic πρὸς, ἐπὶ in his addere ſolet.

7) Caſaubonus ex ſuis Mssis excitavit Αυκάρνας et Αυκάρνας; ex meis Venet. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 1. 2. (uterque correctus) 3. itidem objiciunt Αυκίρνας, quod et reddidit Guarinus. Gem. Pl. ex voce μεσημβρίαν ad alia tranſiluit. Edd. omnes Αυκόρμας quod ſatis etiam probatur ex Plutarcho illo de fluminib. h. v. Eudocia in Violario p. 237. Lactantio Placido in argum. ad Ovid. Metamorph. 9, 2. aliisque. Sed et ita Strabo lib. 7. p. 327. p. m. 427. ſine repugnantia codicum. Male tamen ibi operae excuderunt Εὔληνος pro Εὔηνος. Cf. etiam Berkelius ad Stephan. p. 521.

per Cureticam, quae cum Pleuronia eſt eadem, ſed per orientalem potius regionem praeter Chalcidem ac Calydonem; deinde in campeſtria antiquae Pleuronis reflexus, curſu verſum occaſum mutato, ad oſtia et meridiem ſe convertit: ante Lycormas fuit nominatus.

Ibi

Aetol. et Acarn. μας πρότερον· καὶ ὁ [8] Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται, πορθμεὺς ἀποδεδειγμένος, ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πορθμεύων τὴν Δηϊάνειραν ἐπεχείρει βιάσασθαι.

§. 6.

Καὶ Ὤλενον δὲ καὶ [1] Πυλήνην ὀνομάζει πόλεις ὁ ποιητὴς Αἰτωλικάς, ὧν [2] τὴν μὲν Ὤλενον ὁμωνύμως τῇ Ἀχαϊκῇ λεγομένην Αἰολεῖς κατέσκαψαν, πλησίον οὖσαν τῆς νεωτέρας Πλευρῶνος· τῆς δὲ χώρας ἠμφισβήτουν Ἀκαρνᾶνες· τὴν δὲ Πυλήνην [3] μετενέγκαντες εἰς τοὺς ἀνώτερον τόπους, ἤλλαξαν αὐτῆς

8) Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi Νέσσος. Vera ſcriptura ex multis nota. Ita et variatur lib. 9. p. 427. p. m. 559.

1) Moſcov. hic et in ſequent. Πυλήνην. Infra p. 460. aliter vitiant editiones. Πυλήνην probat Homerus Il. 2, 639. quem Noſter hic teſtem producit.

2) Ita omnes libri. At alibi hanc et cognominem Aetoliae urbem maſculino genere effert. Cf. lib. 8. p. 386. p. m. 393. lib. 10. p. 451. in. Sed et utroque genere Achaicam, ut adparet ex lib. 8. p. 386. p. m. 301. et p. 388. p. m. 315. Monuerunt etiam de hac diverſitate Stephanus h. v. et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. Sic Κόρινθος; parum quidem conſtanter, ſi intacta haec librariorum manus effugerunt.

3) Medic. 3. μετενηνεγκόντες. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 639. p. m. 235. μετήνεγκαν εἰς τοὺς ἀνωτέρω τόπους ex noſtro loco

Ibi Neſſus, portitor loci conſtitutus, ab Hercule fuiſſe occiſus fertur, cum in transvehendo violare Deianiram eſſet conatus.

§. 6.

Olenum quoque et Pylenen Homerus nominat urbes Aetolicas; ex quibus Olenum, Achaicae cognominem, Aeolenſes diruerunt, recentiori propinquam Pleuroni; de loco Acarnanes litem moverunt. Pylenen autem tranſtulerunt in ſuperiora loca, mutatoque et-

αὐτῆς καὶ τοὔνομα, [4] Πρόσχιον καλέσαντες. Ἑλλάνικος δ' οὐδὲ τὴν περὶ ταύτας ἱστορίαν οἶδε, ἀλλ' ὡς ἔτι καὶ αὐτῶν οὐσῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κατασάσει μέμνηται· τὰς δ' ὕστερον καὶ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου κτισθείσας, [5] Μακυνίαν καὶ Μολυκρίαν, ἐν ταῖς ἀρχαίαις καταλόγοις, πλείστην [6] εὐχέρειαν ἐπιδεικνύμενος ἐν πάσῃ [7] σχεδόν τι τῇ γραφῇ. Aetol. et Acarn.

D 5 §. 7.

loco refert. Nec unus codex, etsi optimus alias, in tam facili lapsu, mutationem arroganter flagitat. Vulgata forma paullo post redit.

4) Moscov. Περόχιον, sed in margine Πρόσχιον, quod tuentur ceteri, et satis vindicat Thucydides 3, 102. et 106. Mox ἰδῶν deest in Veneto.

5) Μακύνιον praecipiunt omnes libri scripti, quod et secuti sunt editi. *Tzschucke.* Etiam hic Μακρύνειαν scripsisse videtur Strabo; aut certe Μακυνείαν, [Μακύνειαν] ut duobus in locis [p. 451. et 460. in.] legitur. *Casaubonus.* At in utroque illo loco exstat Μακυνία, quod et hic praetuli ex facili commutatione literarum α et ε. De Μακρύνεια vid. supra p. 451. in. p. m. 53. not. 7.

6) Medic. 2. εὐκαιρείαν; edd. Aldi, Hopperi, Xylandri εὐκαίρειαν; reliqui codices εὐχέρειαν, quod reposuit Casaubonus, et ante voluerat Xylander, vel ἀκαίρειαν. Prius cum nexus in hac reprehensione flagitet, probandum est.

7) Moscov. ex correctione σχεδόν τοι, quae voculae et alibi commiscentur, uti docent Horreus in observatt. p. 106. Valckenar. ad Euripidis Phoeniss. v. 455. Zeune ad Xenoph. Cyrop. in. aliique. Sic supra lib. 8. p. 335. in. p. m. 17. Etsi in utramque partem disceptari possit, tamen, cum usus in hoc nexu τι ferat, reliqui codices negligi non debent. Sic σχεδόν τι Plato in Gorgia p. 57. Hippia maj. p. 20. (ed. Bip.) et alibi; noster lib. 1. p. 2. et saepius. Sed cf.

etiam nomine Proschium dixerunt. Hellanicus harum quoque historiae ignarus, ita eas commemorat, ac si in pristino statu exstarent. Idem postmodo, et post redditum etiam Heraclidarum conditas Macyniam et Molycriam inter vetustas refert: plurimum in tota fere scriptione usurpans levitatis.

§. 7.

Aetol. et Acarn.

§. 7.

Καθόλου [1] μὲν ταῦτα περὶ τῆς χώρας ἐστὶ τῆς τῶν Ἀκαρνάνων καὶ τῶν Αἰτωλῶν· περὶ δὲ τῆς παραλίας καὶ τῶν προκειμένων νήσων ἔτι καὶ ταῦτα προσληπτέον. Ἀπὸ γὰρ τοῦ στόματος ἀρξαμένοις καὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου πρῶτόν ἐστιν Ἀκαρνάνων χωρίον, τὸ Ἄκτιον. Ὁμωνύμως δὲ λέγεται τό, τε ἱερὸν τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος καὶ ἡ ἄκρα, ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, ἔχουσα καὶ λιμένα ἐντός. Τοῦ δ' ἱεροῦ τεσσαράκοντα μὲν σταδίους ἀπέχει τὸ [2] Ἀνακτόριον, ἐν τῷ κόλπῳ ἱδρυμένον· διακοσίους δὲ καὶ τεσσαράκοντα ἡ Λευκάς.

§. 8.

cf. Duker. ad Thucyd. 7, 33. ubi similis notatur in editionibus variatio, et Hemsterhus. ad Lucian. Tom. 3. p. 340.

1) Casaubb. μέντοι; Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri μὲν, unde revocavi. Vulgo nunc, Casauboni auctoritate, οὖν. Post ante τοῦ Ἀμβρακικοῦ Medic. 2. omisit καί.

2) Falso per ω efferunt edd. Aldi, Hopperi.

§. 7.

Atque haec universe dicta sint de Acarnanum regione et Aetolorum: addenda sunt autem et haec de ora maritima et insulis, ante eam sitis. Si a faucibus initium sumas et Ambracio sinu, primum Acarnaniae oppidum est Actium. Idem autem nomen gerunt Apollinis Actii templum, et promontorium, quod sinus os conficit, extra quoque relicto portu. A templo stadiis XL abest Anactorium in ipso situm sinu, Leucas autem CCXL.

§. 8.

§. 8.

Aetol. et Acarn.

Αὕτη δ' ἦν τὸ παλαιὸν μὲν [1] χερρόνησος τῆς Ἀκαρνάνων γῆς· καλεῖ δ' αὐτὴν ὁ ποιητὴς ἀκτὴν ἠπείροιο, τὴν περαίαν τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἤπειρον καλῶν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ Ἀκαρνανία· ὥστε, ὅταν φῇ ἀκτὴν ἠπείροιο, τῆς Ἀκαρνανίας ἀκτὴν δέχεσθαι [2] δεῖ. Τῆς δὲ Λευκάδος ἥτε [3] Νήριτος, ἣν φησιν ἑλεῖν ὁ Λαέρτης,

p. 452.

[4] Οἷος

1) Medic. 3. χερόνησος, ut ferme semper. Post Venet. Ἀκαρναίων pro Ἀκαρνάνων, ut antea recte edidit. Tum inverso ordine Medic. 1. 2. 3. ὁ ποιητὴς αὐτήν. In sequ. Medic. 3. Κεφαλληνίας, de quo dixi ad lib. 8. p. 335. p. m. 19. not. 4.

2) Moscov. χεῖ.

3) Medic. 2. 3. Paris. Venet. epitome p. 131. Hudf. (in editione quidem Basil.) Νήριτος, uti post iidem libri, quibus accedit Moscov. inferius paullo etiam Medic. 1. Nec aliter Guarinus et edd. Aldi, Hopperi, et in ejusdem versus repetitione lib. 1. p. 59. f. 158. Moscov. At Νήρικος habet ipse Homerus Odyss. 24, 376. quae fuit urbs Acarnaniae, cum Neritus celebretur in montibus, quem tulit Ithaca, ut etiam epitheta adjuncta docent in Homero, veluti Il. 2, 632. in primis locus, qui exstat Odyss. 1, 22. etsi poëtae quidam insulam putarunt, in quibus Virgilius Aen. 3, 271. Ovidius Metam. 13, 712. praeterea Mela 2, 7, 10. ad quem plura dixi. Cf. interim Heyne ad Virgil. c. l. et Politus ad Eustath. in Homer. T. 2. p. 652. Hinc proprie *Neritius* de Ithaca, *Nericius* de Leucade. Cf. post Strabo p. 452. f. et inprimis p. 454. m.

§. 8.

Fuit haec quondam peninsula Acarnaniae: eamque Homerus actam, seu litus Epiri, hoc est continentis terrae, vocat: continentem Ithacae et Cephalleniae oppositam sic nominans, quae est Acarnania. Itaque cum dicit actam Epiri, litus Acarnaniae intelligi debet. Leucadis est etiam Nericus, quam a se captam Laërtes dicit:

Qualis

Aetol. et Acarn. [4] Οἵης Νήρικον εἶλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,

Καὶ ἃς ἐν καταλόγῳ φησὶ

Καὶ [5] Κροκύλειʼ ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ [6] Γαργάσου, ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν, καὶ μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον· καὶ ἔστε Ἀμβρα-

4) Medic. 2. 3. Moſcov. Pariſ. ἣ μὲν; Venet. ἣ μὲν; edd. Aldi et Hopperi ἣ μὲν. Οἵης tamen ſuſtinet Homerus c. l. et ipſe Strabo lib. 1. p. 59. f. 158. Poſt Medic. 3. ut jam notavi, Κεφαλλήνεσσιν; Moſcov. Κεφαλληνεῦσιν.

5) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. edd. Aldi et Hopperi Κροκύλην, quod et ex cod. Eton. excitavit Heyne apud Homer. Il. 2, 633. Ita etiam legit hic Guarinus. (*Crocylam*) Cf. p. 453. in. At in vulgata Homeri lectione ſupra lib. 8. p. 376. p. m. 251. conſpirant omnes libri, quae mobilis eſt illorum inconſtantia. Pro Αἰγίλιπα Medic. 2. Αἰγίλιπτα.

6) Moſcov. Pariſ. Γαργάσιος; reliqui in Γαργάσου conveniunt cum Guarino; tantum antea Medic. 2. habet Κυψέλλου. De Corinthiis, ductore Cypſelo, nulla in auctoribus objicitur controverſia. At in comite, quem filium ejus faciunt alii, alii fratrem, magna fervet diſcordia. Cf. quae jam dicta ſunt ad lib. 7. p. 325. p. m. 459. Gargaſum tamen nemo novit, quare ex Γόργυς pro Τόργυς vocem corruptam cenſebat Ruhnkenius. Vid. Verheyk. ad Antonin. Liber. c. 4. p. 24. Equidem, cum dubium ſit nomen, corruptique ejus fontes, intactum reliqui.

Qualis erem tunc, Epiri cum Nericon uctam
Ipſe Cephallenum cepi rex. —

Et Crocylea tenebant Aegilipisque ſalebras.

nec non eae, quas in recenſione navium ponit:

Corinthii autem a Cypſelo et Gargaſo miſſi, cum hanc obtinuerunt actam, tum uſque ad Ambracicum ſinum progreſſi ſunt: itaque et Ambra-

βρακία συνωκίσθη καὶ [7] τὸ Ἀνακτόριον· καὶ τῆς χερρονήσου διορύξαντες τὸν ἰσθμὸν, ἐποίησαν νῆσον τὴν Λευκάδα, καὶ μετενέγκαντες τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃς ἦν ποτὲ μὲν ἰσθμὸς, νῦν δὲ πορθμὸς γεφύρᾳ ζευκτὸς, μετωνόμασαν Λευκάδα ἐπώνυμον, δοκῶ μοι, [8] τῇ Λευκάτᾳ· πέτρα γάρ ἐστι λευκὴ τὴν χρόαν, προκειμένη τῆς Λευκάδος εἰς τὸ πέλαγος καὶ τὴν Κεφαλληνίαν, ὡς ἐντεῦθεν τὔνομα λαβεῖν. Aetol. et Acarn.

§. 9.

Ἔχει δὲ τὸ τῆ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ἄλμα, τὸ τοὺς ἔρωτας παύειν πεπιστευμέ-

7) Articulus abeſt in Moſcov. ipſam urbem per ω effert Medic. 2. et edd. Aldi et Hopperi, ut ſupra. Pro χερρονήσου Moſcov. χερσονήσου. Utraque forma et in libris et in numis commutatur, adeoque χερσόνησος antiquior videtur, quippe quam praeferat Herodotus. Tum χέρσος i. e. ἤπειρος in Homero Il. 14, 394. et alibi paſſim legitur. Vid. quae notavi ad Melam 2, 1, 3. Altera tamen forma Strabonis aetati aptior eſt, et ab eo alibi etiam uſurpatur, ut lib. 7. p. 308. f. 392.

8) Vetus lectio τῇ Λευκῇ. Sed nihil mutandum. *Caſaubonus.* Unde hoc notarit, niſi codices ſuos intellexit, ignoro. Libri mei omnes in vulgata concinunt, quam et recte probat Caſaubonus. Promontorium illud Λευκάτα, Λευκάτη, Λευκάτας, unde hic τῇ Λευκάτα, Graecis dicitur, de quibus formis vid. Drakenb. ad Liv. 44, 1, 4. Sic infra recurrit p. 456.

bracia condita eſt et Anactorium. Iidem, iſthmo peninſulae perfoſſo, Leucadem inſulam redegerunt, Nericumque translatam in locum, qui quondam iſthmus fuit, nunc freum eſt ponte intiratum, Leucadem denominaverunt, a Leucata, ut puto: ſaxum enim albo colore ante Leucadem iacet verſus altum mare et Cephalleniam, indeque nomen habet.

§. 9.

Ei impoſitum et Apollinis Leucatae fanum: et ibidem eſt locus ſaltus, quo finiri

Aetol. et Acarn. μένον· ἃ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ, [1] ὡς πού φησιν ὁ Μένανδρος,

Τὸν ὑπερέκομπον θηρῶσα [2] Φάων',
Οἰστρῶντι πόθῳ ῥίψαι πέτρας ἀπὸ τηλεφανοῦς·
Ἀλλὰ κατ' εὐχὴν σὴν, δέσποτ' ἄναξ.

Ὁ μὲν οὖν Μένανδρος πρώτην ἀλέσθαι λέγει τὴν Σαπφώ· οἱ δ' ἔτι ἀρχαιολογικώτεροι,

1) Που omittunt Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. Venetus, nec reddidit Guarinus. Videntur tamen agnovisse Vatic. et Urbin. nec est, quod offendat.

2) Medic. 3. Πφάων; Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Πφάων; Venet. παφαῶν; Medic. 1. 2. et edd. Aldi, Hopperi, Xyl. παφάων; Guarinus *in transitu*, quippe qui aut παφάων legit, aut pro eo scriptum putavit; Casaubonus, a suis forte codicibus invitatus, magis aliorum narrationibus confirmatus, recte reposuit Φαῶν'. Cf. nunc, quos produxit Fischer. ad Palaephat. cap. 49. Ipsos versus varie ordinant viri docti. Sic nempe vult Scaliger ad Auson. 2, 18. p. m. 157. sq. ut quatuor exsistant, quorum exitus his verbis concludantur, ὑπέρκομπον, πόθῳ, τηλεφανοῦς et ἄναξ. Eum secutus est Clericus in fragmentis Menandri p. 110. tantum in voce Φαῶν' discrepans, quam Scaliger edit Φάων'. At Phileleutherus Lipsiensis (Bentlejus) in Menandri reliquias p. 38. vel ex ipso Strabone, vel aliunde aucto numero, ita exhibet:

Οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπφὼ
Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων'
Οἰστρῶντι πόθῳ, ῥίψαι πέτρας

Ἀπὸ

finiri amores creditum fuit: unde princeps desiluisse Sappho perhibetur, Menandro teste, qui alicubi sic ait:

Phaonem nimium venans superbum,
Furioso desiderio praecipitem dedit

Ab aërio sese scopulo, cum rex tibi
Phoebe vota fecisset.

Menander itaque primam Sappho desiluisse isthinc dicit; qui autem antiquitatem accuratius rimantur, Cephalo hoc adscribunt deper-

eunti

τεροι, Κέφαλόν φασιν ἐρασθέντα [3] Πτερέλα, Aetol. et [4] τὸν Acarn.

Ἀπὸ τηλεφανῆς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
Σόν, δέσποτ' ἄναξ, εὐφημείσθω
Τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Primum verſum agnovit in ipſo Strabone, cum verba, ὡς φύσιν ὁ Μένανδρος, ut alibi fit, praemiſſis quibusdam auctoris verbis, interpoſita ſint. Quod poſteriores ex fragmento apud Heſychium Mileſium repetiit, nihil ejusmodi in ed. Meurſii p. 36. legi.

3) Caſaubb. Medic. 2. Παρόλα; Vatic. Medic. 1. Venet. Πτερόλα, uti et vertit Guarinus; Urbin. Medic. 3. Πτερόχα; Pariſ. Πτ ρόλα, in cuius vacuo ſpatio recentior manus inſeruerat ε; Moſcov. in ipſo contextu Πτερόλα, in margine: γρ. Πτερόλα. Edd. omnes Πταόλα. *Tzſchucke.* *Pterelam* ego ſcripſi, [ſc. in verſione Latina] cum legeretur Πταόλα. Vide 2. et 3. libros Apollodori bibliothecae; conjecturam noſtram probabis. *Xylander.* Probavit Heyne ad Apollodor. p. m. 849. nec ſolum mei codices proxime accedunt, ſed et ſuſtinet Apollodorus 2, 4, 7. et 3, 15, 1. Quem vero ille vocat Πτερέλαον, hic in noſtro eſt Πτερέλας, uti eum etiam profert Schol. Apollonii ad 1, 747. utraque forma Tzetzes ad Lycophron. v. 932. Ita Ἀμφιτέλας dicitur et Ἀμφιτέλης et ſimilia. Cf. ad Melam 1, 18, 1. p. 541. ſq. Ceterum ne ſic quidem locus ſanatus eſt, ſi recte judicavit Hardion ſur le ſault de Leucade in Memoires — de Paris Vol. 7. p. 254. ſed parte ſui truncatus ſupereſt, quia deſideretur femina, quae Sappho prior ſaltu facto ſe inde demiſerit; nempe de Cephalo, Pterelai amore capto, id tantum a Strabone commemorari; Parolam (ita enim olim) ab aliis ignorari itemque Deionei filiam, (quam hic invenit Guarinus cum Heresbachio et Penzelio) cujus omnes Cephalum faciant filium, juvenem formoſum. Quare huc refert, quod narrat Tzetzes ad Lycophron. c. l. de Comaetho, Pterelai filia, quae patrem tradere, Amphitryonis amore tacta, voluerit. Poterat arceſſere Apollodorum 2, 4, 7. Tum vero probat Parrhaſium ad Claudianum de raptu Proſerpinae 2, 19. p. 56, b. qui Strabonem ſcripſiſſe putat, Cephali, Deionei, captam amore Pterelae filiam Comaetho ſaltum eum antea feciſſe. At parum efficacia haec ſunt ad loci integritatem ſollicitandam. Neque enim Strabo profeſſus eſt, ſe de ſolis feminis hic eſſe expoſiturum, nec omnino profiteri id recte potuit. Nempe erat omnino ἄλμα τῶν ἐρώντων, non ἐρω-

eunti Pterelam, Deionei F. Fuit porro apud Leucadios,

Aetol. et Acarn. [4] τὸν τῦ Δηϊονέως. Ἦν δὲ καὶ πάτριον τοῖς Λευκαδίοις κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τῇ θυσίᾳ τῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς [5] σκοπῆς ῥιπτεῖσθαί [6] τινα

ἀρρενῶν. Hinc propter ſingularem Sapphus illam audaciam *ſatius virileſ* vocat Statius Silvar. 5, 3, 154. ipſam *maſculam* Horatius epiſt. 1, 19, 28. et Auſon. idyll. 6, 25. Sed ut ne plura adferrem, otium fecerunt Barthius ad Statium c. l. et Scaliger in lectt. Auſon. 2, 18. Quod vero evincit maxime, infra p. 461. hunc locum reſpiciens idem iterum Cephalo adſcribit.

4) Moſcov. τῦ Δεϊονέως; Medic. 1. 2. Venet. τῦ Δηγονέως, in Mediceo 1. tamen ex correctione τῦ in τὸν transierat; reliqui cum editionibus τῦ Δηϊονέως. Guarinus *Degoneti*. *Tzſchucke*. Certum eſt, legendum eſſe τὸν Δηϊονέως, ut ad Cephalum referatur, quem fuiſſe Deionis filium potuerunt interpretes ex ipſo Strabone hoc libro [p. 456. in. et 459.] ſi alios conſulere longum illis videbatur, diſcere. *Caſaubonus*. Res indubia; et hinc recte ita hunc locum repetiit Wolfius in novem illuſtrium feminarum fragmentis p. 114. V. etiam interpretes Ovidii ad Metam. 7, 672. Hygini ad fab. 48. et Heyne ad Apollodor. p. m. 99. Movit forte librarios, quod Κέφαλον nimis disjectum vidiſſent, ut ideo ad proximum referendum putarent. Nec temere aptiorem ordinem poterant exigere. At ita paſſim, interpoſitis quibusdam, ad prius redire noſter ſolet. Sic lib. 9. p. 441. f. p. m. 658. Ῥωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν καὶ Τίτυος Κοΐντιος; lib. 1. p. 2. f. 4. ἡ κατὰ τὸν βίον ἐμπειρία πολιτικόν. Sic lib. 7. p. 302. f. 368. verba μὴ εἰκῆ adpenduntur; ibid. p. 297. f. 351. καὶ ἐμψύχων ἀπέχεσθαι. Sic in Palaepharo 34, 2. καὶ κλίνας δένδρων. Sed multa ejusmodi exempla occurrunt in utriusque linguae ſcriptoribus, dabuntque Corte ad Salluſt. Catil. 20, 8. Bentlej. ad Horat. Sermon. 1, 3, 57. viri docti in obſerv. miſcell. Vol. 10. p. 22. et in obſerv. miſcell. novis Tom. 3. p. 5.

5) Medic. 1. (corr.) 2. Venet. Pariſ. Vatic. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri κοπῆς; Urbin. Medic. 3. σκοπιᾶς; Moſcov. σκοπῆς, quod, monente etiam antea Xylandro, recte repoſuit Caſaubonus. Et ſic olim Guarinus verterat: *de ſpecu-*

dios, more a maioribus tradito, receptum, ut quotannis in ſacrificio Apollinis de ſpecula aliquem reorum deiicerent, averruncandi gratia: ſuſpenſis ab eo omnis gene-

[6] τινα τῶν ἐν αἰτίαις ὄντων, ἀποτροπῆς χάριν, ἐξαπτομένων ἐξ αὐτῆς παντοδαπῶν πτερῶν καὶ ὀρνέων, ἀνακουφίζειν δυναμένων τῇ πτήσει τὸ ἅλμα· ὑποδέχεσθαι δὲ κάτω μικραῖς ἁλιάσι κύκλῳ περιεστῶτας πολλοὺς, καὶ περισώζειν εἰς δύναμιν τῶν ὄρων ἔξω τὸν [7] ἀναληφθέντα. Ὁ δὲ τὴν [8] Ἀλκμαιωνίδα γεάψας, Ἰκαρίου, τῆ Πηνε-

Aetol. et Acarn.

montis specula. Probavit etiam illam lectionem Schneiderus in Lex. Gr. ſ. v. κοπή. Nempe finales literae praecedentis vocis initio proximae modo abſorbentur, modo augentur. Sic contra lib. 7. p. 292. p. m. 329. ſcribi debet Βρυκτέων, Οἰσίτων pro eo, quod, neſcio quo caſu, elapſum eſt, Νωσίτων.

6) Caſaubb. Medic. 2. (ex correctione) 3. Venet. Vatic. Urbin. Pariſ. τινάς; reliqui cum edd. τινὰ, quod et reddidit Guarinus, et ſequentia ſuſtinent. Poſt Caſaubb. Venet. vitioſe ἀνακοπῆς, uti pro πτερῶν inverſis literis Medic. 1. 2. πετρῶν. Tum in Medic. 2. deeſt τῇ πτήσει, ut in ſequ. ἁλιάσι, cujus accentus praeterea fluctuatur in editionibus, ſic ut etiam Aldus in corrigendis reſcripſerit ἁλιᾶσι.

7) Sic Caſaubb. Moſc. Venet. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. praeferunt; Medic. 1. 2. et edd. omnes καταληφθέντα, quod, licet dici poſſit et intelligi, propter gravius optimorum codicum teſtimonium cum priore commutavi.

8) Per ε dat Moſcov. uti et legitur in Apollodoro 1, 8, 5. etſi idem 3, 7, 5. ipſum proprium nomen per ω effert cum Pauſania 6, 17, 4. 8, 24, 4. Diodoro 4, 65. Et ſic, certe ſi nomen tantum ſpectes, Ἀλκμαιωνίδαι ſcribuntur in Herodoto 1, 61. 64. et ſaepius, Plutarchi Solone c. 30. Quare etiam τὸ ω probabat in noſtro nomine Bentlejus in epiſt. ad Millium p. 12. (Tom. 12. ſcriptorr. Byzantinor. ed. Venet.) cum Heynio ad Apollodorum p. m. 976. qui tamen notat, a Propertio 3, 5, 41. (ſ. 3, 3, 63.) in *Alcmaeonise* illam ſyllabam corripi. Simile exemplum praebet *Actae-*

generis plumis atque avibus, quarum volatu ſaltus ſublevaretur: infra autem deiectus exiguis lembis multis in orbem circumſtantibus excipiebatur, quantum omnino fieri poterat, extraque fines ditionis emittebatur. Is vero, qui Alcmaeonidem conſcripſit, Icarii (pater is

Aetol. et Acarn. Πηνελόπης πατρὸς,[9] υἱεῖς γενέσθαι δύο, Ἀλυζέα καὶ Λευκάδιον· δυνασεῦσαι δ' ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τούτους μετὰ τὸ πατρός· τούτων οὖν ἐπωνύμους τὰς πόλεις Ἔφορος λέγεσθαι δοκεῖ.[10]

§. 10.

Κεφαλλῆνας δὲ[1] νῦν μὲν τοὺς ἐκ τῆς νήσου τῆς Κεφαλληνίας λέγουσιν· Ὅμηρος δὲ πάντας τοὺς ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ, ὧν εἰσι καὶ οἱ Ἀκαρνᾶνες· εἰπὼν γάρ·

Αὐ-

Actaeon in Graecis et Ovidio Metam. 3, 243. ſq. Παλίων tamen Παλιονες, Παλιονες dicitur et diſtinguitur a Παιῶν, Παιῶνες, de quo Euſtathius ad Homer. Il. 17, 350. p. m. 1146. f. Diſcriminis hoc forte notandi cauſa. Sed et ita Μαλιών, Μαλιονες, Μαιονία. Obſequutus tamen igitur ſum plerorumque exemplis.

9) Caſaubb. Vatic. Urbin. Medic. 3. Pariſ. υἱεῖς; pro quo prave Venet. υἱοῖς. Editiones cum aliis Mſstis υἱέες. Illud cum non temere natum videatur, nec a Strabonis oratione (cf. infra p. 477. f.) alienum ſit, recepi.

10) Medic. 2. τοῦτον. Poſt idem Ἐφόρῳ; Ald. Hopper. Εὔφορος, de quo cf. ad lib. 7. p. 293. m. p. m. 334. not. 4. Tum Caſaubb. λέγειν pro λέγεσθαι. Sed poſterius magis convenit.

1) Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. ſubjungunt μὲν, quod quidem in hac narrationis moderatione recipiendum putavi, cum et praeterea δὲ illi reſpondeat. Poſt voces εἰπὼν γάρ exciderunt in Medic. 2.

Penelopae fuit) filios duos tradit fuiſſe, Alyzeum et Leucadium, qui in Acarnania cum patre imperaverint: unde Ephorus urbes horum cognomines cenſet.

§. 10.

Hodie quidem Cephallenes eos dicunt, qui ex inſula ſunt Cephallenia; at Homerus id nominis tribuit omnibus Ulyſſi ſubditis, inter quos ſunt etiam Acarnanes. Sic enim loquitur:

Ipſe

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας. Ithaca.
Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον·

τὸ ἐν ταύτῃ ὄρος ἐπιφανές· ὡς καί·

Οἵ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων· p. 453.

[1] καὶ αὐτὴ τὸ Δουλιχίου, τῶν Ἐχινάδων ὄντος· καὶ

Οἵ δ' ἄρα Βουπρασίόν τε καὶ [2] Ἦλιδα·

καὶ τὴν Βουπρασίου ἐν Ἦλιδι ὄντος· καὶ

Οἵ δ' Εὔβοιαν ἔχον καὶ Χαλκίδα τ' Ἐρέτριάν τε·

καὶ τούτων ἐν Εὐβοίᾳ ὀσῶν· ὡς

E 2 Τρῶες,

1) Medic. 1. ὡς καὶ αὐτὴ. Vulgata lectio Strabonis demonstrationi est accommodata. Tum Medic. 1. 2. Δουλιχίου, et ἐντὸς τῶν Ἐχινάδων. Pro ὄντος Moscov. Paris. Medic. 2. (ex correctione) ὄντας, contra nexum et consilium auctoris.

2) Subjicitur in Medic. 1. ὡς καὶ τὴν Βυρπρασίου; in Medic. 2. et Paris. καὶ, molesta quidem repetitione, sed quae alibi etiam Strabonis orationem gravat. Tulerunt etiam edd. ante Xylandrum, qui ejecit. Equidem revocavi. Post ὄντος Medic. 1. 2. Paris. respuunt καί. Ἦλυδα, Ἦλυδι maculae sunt edd. Aldi et Hopperi adspersae.

Ipse Cephallenas fortes ducebat Ulysses,
Qui coluere Ithacen, et silvis Neriton aptam;

montem notans in ea insula insignem: ut cum ait:

Quique e Dulichio censetur Echinadibusque:

cum de Echinadibus insulis una sit ipsum Dulichium: item:

Tum qui Buprasium, quique Elida:

cum sit in Elide Buprasium. Rursum

Euboeae cives, et Chalcidis, Eiretrieque:

cum sint in Euboea hae urbes. Sic etiam

Troes

Ithaca. Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι· —

[4] καὶ ἐκείνων Τρώων ὄντων. Πλὴν μετά γε Νήριτον φησί·

Καὶ [5] Κροκύλειὰ ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπά τε τηχεῖαν,
Οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' [6] ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.

Ἤπειρον μὲν οὖν [7] καὶ τὰ ἀντιπέραν τῶν νήσων βούλεται λέγειν ἅμα τῇ Λευκάδι, καὶ τὴν ἄλλην Ἀχαΐ-

4) Quod ante verba καὶ ἐκείνων recurrebat ὡς in eadem ſententia paucisque interpoſitis, nunc excluſi. Tum Caſaubb. Moſc. Pariſ. Venet. Medic. 1. 3. (hi ex correctione) habent ἐκεῖ κοινῶν; Medic. 2. ἐκείνων et ex corr. ἐκεῖ. Sic Guarinus: *cum et ibi Troes ſint.* Erroris cauſa in ſyllabarum ſonique adfinitate facile deprenditur, factaque in Msstis correctione confirmatur.

5) Medic. 2. Κροκύλι'; Medic. 3. Κροκύλιν. *Crocylam* vertit etiam Guarinus. Sed cf. ſupra ad p. 452. Pro Ζάκυνθον prave Medic. 3. Ζάκινθον. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri ἀμφ' ἐνέμοντο, de quo cf. Heyne ad Homer. Il. 2, 574. Conjuncte tamen ſolet ſcribere Homerus.

6) Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi ἀντίπερα; Medic. 3. ἀντίπειραν; Pariſ. ἀντίπειρ' ἐνέμοντο. Cf. infra p. 461. f. ubi idem verſus redit; cujus ipſa ſedes eſt in Homeri Il. 2, 635.

7) Deeſt haec vocula in Medic. 2. et edd. Aldi et Hopperi; in Medic. 1. expuncta cernitur. Pro ἀντιπέραν Medic.

Troes, ac Lycii, tum Dardani: —
qui et ipſi Troës ſunt. Caeterum poſt Neritum ait:
Et Crocylea tenebant, Aegilipiſque ſalebras,
Quique Zacynthon habebant, qui coluere Samumque,
Epirumque, vel oppoſitus ad litora partes:
Epirum hic vocat oppoſitam inſulis continentem, ut una cum Leucade reliquam comple-

Ἀκαρνανίαν συμπεριλαβεῖν βουλόμενος, περὶ ἧς Ithaca.
καὶ οὕτω λέγει·

Δώδεκ' ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, [8] τόσα πώεα μήλων·

τάχα τῆς Ἠπειρώτιδος τὸ παλαιὸν μέχρι δεῦρο διατεινούσης, καὶ ὀνόματι κοινῷ Ἠπείρου λεγομένης.

§. II.

Σάμον δὲ τὴν νῦν Κεφαλληνίαν· ὡς καὶ ὅταν φῇ·

Ἐν πορθμῷ τ' Ἰθάκης τε Σάμοιό τε [1] παιπαλοέσσης.

dic. 1. (cort.) 2. Paris. Ven. edd. Aldi, Hopperi ἀντίκερα; Moscov. ἀντικέρας; ed. Xyl. ἀντικέραια. Cum priores tres formae promiscuo usu dicantur et alii in recepta lectione consentiant, nihil mutari debet. Cf. Wessel. ad Diodor. 5, 60. in.

8) Medic. 2. τόσσα; Medic. 3. καὶ τόσα; utrumque inepte. Pro μήλων, quod hic omnes libri constanter servant, in Homeri Odyss. 14, 100. legitur οἰῶν, si sensum spectes, exiguo discrimine, vel nullo. Vid. Palaephat. c. 19, 4. Cum μῆλον in Homero sequatur, vulgata ejus lectio utique praeferenda est.

1) Male Moscov. περιπαλοέσσης.

plecteretur Acarnaniam: de qua etiam sic scribit:

Jam bis sex armenta greges totidemque tenebat

Epirus: —

forte, quia Epirotica regio antiquitus eo usque pertingeret, communique vocabulo Epirus diceretur.

§. II.

Samum porro eam appellat, quae hodie est Cephallenia, ut cum ait:

Qua Samon, atque Ithacam spatio mare dividit arto.

Ibi

Ithaca. Τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ τὴν ὁμωνυμίαν διέσαλται, ὡς οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐπὶ τῆς νήσου τιθεὶς τοὔνομα. Τετραπόλεως γὰρ οὔσης τῆς νήσου, μία τῶν τεττάρων ἐστὶ, ἡ καὶ Σάμος καὶ Σάμη καλουμένη καθ' [2]ἑκάτερον τοὔνομα, ὁμωνυμοῦσα τῇ νήσῳ. Ὅταν δ' εἴπῃ·

[3]Ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ·

τῶν νήσων ἀριθμὸν [4]ποιεῖσθαι δῆλός ἐστι, καὶ Σάμην καλῶν τὴν νῆσον, ἣν πρότερον Σάμον ἐκάλεσεν. Ἀπολλόδωρος δὲ, [5]τοτὲ μὲν ἐν τῷ ἐπιθέτῳ λέγων

2) Medic. 2. perperam ἕτερον.

3) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Ὅσσοι. Tum Paris. Medic. 3. ζακινθῳ; (v. antea) utrumque vitiose. Post Medic. 2. ἴσων pro νήσων, scilicet, ut fit, absorpto ν a vicino, addita etiam depravatione.

4) Moscov. ποιῶν, aliquanto elegantius, immo ex constantiori usu, quem deinceps probat noster. Cum tamen in vulgata forma persistant alii, tum idem linguae usus in vicem medium verbi genus requirat, librarii haud imperiti, ut plurima loca docent, emendationi tribuo; notandum tamen puto.

5) Moscov. τότε, de qua confusione particularum diversarum cf. ad lib. 9. p. 441. p. m. 657. not. 32. et passim alibi.

Ibi enim Samon asperam atque salebrosam nominans, eo adiectivo ambiguitatem distinxit, ut intelligeres, non urbem ab eo, sed insulam notari. Nam cum quatuor sint urbes insulae, harum una est, quae Samus ac Same promiscue dicitur, utrobique idem cum insula nomen gerens. Cum vero ait:

Nam quicunque tenent ambitas aequore terras
Dulichiumque, Samenque, aptam silvisque Zacynthum,

non obscurum est, recensionem insularum instituere, ac Samen appellare, quam alias Samum. Apollodorus autem alibi, vitandae ambiguita-

λέγων διεξάλθαι τὴν [6] ἀμφιβολίαν, εἰπόντα, Ithaca

Σάμοιό τε παιπαλοέσσης·

ὡς τὴν νῆσον λέγοντα· τοτὲ δ' [7] ἀντιγράφεσθαι δεῖν

Δουλιχίῳ τε Σάμῳ τε,

ἀλλὰ μὴ

Σάμῃ τε,

δῆλός ἐστι τὴν μὲν πόλιν Σάμην καὶ Σάμον [8] συνωνύμως ὑπολαμβάνων ἐκφέρεσθαι, τὴν δὲ νῆσον Σάμον μόνον· ὅτι γὰρ Σάμη λέγεται ἡ πόλις, δῆλον εἶναι ἔκ τε τῶν διαριθμούμενον τοὺς ἐξ ἑκάστης πόλεως μνηστῆρας, φάναι·

6) Casaubb. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. Venet. ἀμφιβολίαν, quod in Medic. 2. et 3. ex correctione prodierat, ex quibus 3. ὀμ . . . relictum servavit. Editiones omnes ὁμωνυμίαν. Cum tot undique codices instent, reluctandum pertinacius non putavi, licet alibi in simili disputatione alteram vocem ponat. Vid. lib. 8. p. 369. p. m. 215. et in primis p. 338. p. m. 41. ubi eadem de Apollodoro tradit.

7) Sic Casaubb. Medic. 3. quos et secutus est Heyne in fragmentis Apollodori p. m. 1113. Alii codices cum editionibus ἂν γράφεσθαι.

8) Moscov. praemittit μόνον, molesto augmento. Antea τε post Σάμῃ deest in Medic. 3.

guitatis causa, salebrosae cognomento Samum distinguí, ac pro insula poni tradens, alibi

Dulichiumque, Samumque,

non

Samenque

scribi volens, satis ostendit, se putare urbem Samen Samumque promiscue appellari: insulam Samen duntaxat; nam urbi nomen esse Samen; id vero liquere ex eo, quod procos enumerans, qui e quavis fuerint urbe, dixerit:

Viginti

Ithaca. Ἐκ δὲ Σάμης [9] πίσυρές τε καὶ εἴκοσι φῶτες ἔασι·

καὶ ἐκ τοῦ περὶ τῆς Κτιμένης λόγου·

Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην [10] δ' ἔδοσαν —

p. 454. Ἔχει δὲ ταῦτα λόγον. Οὐ γὰρ εὐχερῶς ἀποδίδωσιν ὁ ποιητὴς, οὔτε περὶ τῆς Κεφαλληνίας, οὔτε περὶ τῆς Ἰθάκης, καὶ τῶν ἄλλων πλησίον τόπων· ὥστε καὶ οἱ ἐξηγούμενοι διαφέρονται καὶ αἱ ἱστοροῦντες.

§. 12.

Αὐτίκα γὰρ ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, ὅταν φῇ·

[1] Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον·

ὅτι

9) Medic. 3. πίσυρες ex gloſſa interpretantis. φῶτες tuentur omnes libri, nec aliter ex Homero refert Euſtathius in commentario ad Odyſſ. 16, 249. p. m. 603, 48. etſi in ipſo Homero legitur κοῦροι. Priori lectioni favet etiam codex a Bentlejo conlatus adhaerentque Clarkius et Erneſti, qui tamen Strabonis auctoritatem addere omiſerunt.

10) Moſcov. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi ἔδοσαν. Erroris cauſa manifeſta. Tum πλησίον Moſcov. pro πλησίων, quod ferri etiam poſſit.

1) Vulgo οἵ τ'. Medic. 3. οἵ ῥ', uti et exſtat in Homero Il. 2, 632. et Noſter non ſolum paullo poſt ſcribit, ſed et ſupra

Viginti venere Samo juvenes quatuorque.

et quod de Ctimena narratur:

Hanc poſthac miſere Samen.

Atque haec ratione non carent. Non enim diſtincte Homerus de Cephallenia, Ithaca vicinisque locis pronunciavit; unde factum, ut et interpretes, & qui hiſtoriam condunt, inter ſe diſcreparent.

§. 12.

Statim adeo, cum de Ithaca ait:

Qui coluere Ithacen et ſilvis Neriton aptam,

mon-

ὅτι μὲν τὸ Νήριτον ὄρος λέγει, τῷ ἐπιθέτῳ δηλοῖ. Ithaca.
Ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ῥητῶς ὄρος·

Ναιετάω δ' Ἰθάκην [2] εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ·
Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές. —

Ἰθάκην δ' εἴτε τὴν πόλιν, εἴτε τὴν νῆσον λέγει, οὐ δῆλον· [3] ἐν τούτῳ γε τῷ ἔπει.

Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον —.

Κυρίως μὲν γὰρ ἀκούων τις, τὴν πόλιν δέξαιτ' ἄν, ὡς καὶ Ἀθήνας, καὶ [4] Λυκαβηττὸν εἴτις λέγει,

supra lib. 8. p. 376. p. m. 251. edidit, ubi tamen male effluxit ῥ'. Strabonem igitur, excussa librariorum oscitantia, cum Homero non solum, sed et cum ipso composui. Pro εἶχον Medic. 1. 2. 3. ἔχον. In sequ. pro λέγει Medic. 2. (corr.) minus recte λέγεται, quia ad ipsum Homerum proxime referuntur.

2) Medic. 3. hic et paullo inferius εὐδίελον, uti post etiam Paris. Medic. 1. 2. etsi Medic. 1. margo emendat εὐδείελος. Eadem vocis depravatio obsidet editiones ante Casaubonum, et notatur in Apollonii Lexico Homerico h. v. Cf. de vocis scriptura Eustathius ad Homer. Odyss. 2, 167. p. m. 88. in. Etymol. M. p. 389. et viri docti ad Hesychium Tom. 1. p. 1494.

3) Ita Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. ἐν τούτῳ γε, quod tamquam aptius excepi. Vulgo γε ἐν τούτῳ.

4) Medic. 3. Λυκαβητὸν, uti etiam legitur in Suida h. v. et Plinio 4, 11. s. 7. Alii tamen codices in recepta lectione

montem dici Neriton, adjectivum arguit. Alibi etiam diserte montem appellat:

Apricam ipse Ithacam colo,
mons ubi Neriton
exstat
Late conspicuus. —

Urbemne, an insulam dicat Ithacam, non liquet, in hoc sane versu:

Quique Ithacam] tenuere,
et Neriton —

Proprie enim aliquis accipiens, urbem intellexerit, perinde ac cum Athenas et Lycabettum aliquis dicit, aut Rhodum et Atabyrin, vel Lacedaemonem et Taygetum;

Ithaca. καὶ Ῥόδην καὶ Ἀτάβυριν, καὶ ἔτι Λακεδαίμονα καὶ Ταΰγετον· ποιητικῶς δὲ τοὐναντίον. Ἐν μέντοι τῷ

Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἐν δ' ὄρος αὐτῇ

Νήϊτον·

[5] ἐν γὰρ τῇ νήσῳ, οὐκ ἐν τῇ πόλει τὸ ὄρος. Ὅταν τε οὕτω φῇ·

Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης [6] ὑπὸ Νηΐτῳ εἰλήλυθμεν·

[7] ἄδη-

ne perſtant, quam et ſupra lib. 9. p. 399. p. m. 381. libri edebant, ubi tantum Aldus prave ſcripſerat Λυκαμβητὲς, cui nunc adde Medic. 3. poſt correctionem, cum antea tuliſſet Λυκαμβητές. Sed Λυκαμβητὲς etiam exſtat apud Antigonum in hiſt. mirabil. cap. 12. et Theophraſtum de ſignis pluviarum p. 416. ed. Heinſ. Plurima tamen aliorum loca expoſita dedit Meurſius in reliqua Attica cap. 7. p. m. 28. ſq. In Moſcov. a recentiori manu ſupra ſcriptum legitur Τμητὸν. forte, quod hic mons eſſet notior. Pro λέγει Medic. 2. 3. λέγει, non male omnino. De voce εὐδείελον paullo ante dictum eſt.

5) Particula γὰρ abeſt in Medic. 3. qui et poſt refert ἡμεῖς δ' ἐξ. Excidiſſe hic quaedam, judicavit Caſaubonus, Nempe deſideratur apodoſis, veluti τὴν νῆσον λέγει· ἐν γὰρ τῇ νήσῳ. — Poſt malim ὅταν δέ. Ita vero etiam p. 156.

6) Moſcov. diviſe ὑπὸ Νηΐτῳ, uti editiones quaedam in Homero Odyſſ. 3, 81. praeferunt, et legendum eſſe docet locus alius in Odyſſ. 1, 186. ad quem pro hac forma pugnat in primis Euſtathius p. m. 45, 33. etſi alteram explicare tentat Stephanus h. v. ad quem vid. Holſten. p. 222. Utram Strabo probarit, proxima oſtendit diſputatio. Intervallo relicto diſtinxerunt etiam olim Guarinus, noſtra actate Penzelius, itaque in Homero ſcribendum eſſe monuit

tum; contra, ſi poëtice. In hoc autem carmine,

Apricam ipſe Ithacam colo,
mons ubi Neritos
exſtat;

ſatis de ſententia conſtat; cum non in urbe mons ſit, ſed in inſula. Et cum ſic canit:

Venimus huc Ithaca, ſuprà
quam Neion exſtat;

incer-

[7] ἄδηλον, εἴτε τὸ αὐτὸ τῷ Νηρίτῳ λέγει τὰ Νήϊον, εἴτε δ' ἕτερον, ἢ ὄρος, ἢ χωρίον. Ὁ μέντοι ἀντὶ Νηρίτου γράφων Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν, παραπαίει τελέως. Τὸ μὲν γὰρ εὐυσσίφυλλον καλεῖ ὁ ποιητὴς· τὸ δ' εὐκτίμενον πτολίεθρον· καὶ τὸ μὲν ἐν Ἰθάκῃ· τὰ δ' ἀκτὴν Ἠπείροιο. Ithaca.

§. 13.

Καὶ τοῦτο δὲ δοκεῖ ὑπεναντιότητά τινα δηλοῦν,

Αὐτὴ

nuit praeterea Schlichthorſthus in Geographia Homeri p. 87. Et ſic olim in duas partes itum fuiſſe, adparet ex iis, quae notavit Apollonius in Lex. Homer. p. 677. ed. Toll. Similis acriori forte ſtudio mota eſt diſputatio de nomine Προθῆβαι apud Homer. Il. 2, 502. Hic quidem ſecutus ſum Moſcov. exemplum, cum antea in edd. legeretur ὑπονηΐα.

7) Pariſ. Medic. 2. δῆλον, item Medic. 1. ſed ex correctione οὐ ἄδηλον; melius 3. οὐ δῆλον. Edd. Aldi, Hopperi δῆλον. *Tzſchucke.* Ἄδηλον repoſui pro δῆλον, Euſtathii fidem ſecutus, qui ad verſum 12. [21.] Odyſſ. 2. [p. m. 333, 8.] pro Nerito Neium a Cratete et Philoxeno ſcribi annotavit. Vide et in primum librum ad verſum 187. [186. p. m. 45, 35. ſqq.] annotata. *Xylander.* Recte Xylander, cujus emendationem etiam nexus flagitat, probantque alii codices cum Euſtathio in poſteriori loco, ubi hanc Strabonis partem exhibet. Poſt Pariſ. prave τὸν αὐτὸν, ut edd. Aldi et Hopperi Νηρίτῳ, et pro λέγει Medic. 2. et ed. Xyl. λέγειν. Ante ἕτερον Moſcov. omittit δ', et pro τελέως Pariſ. dat τελείως. Vulgatum nexus amplectitur et continet Strabonis in his uſus, quo adpoſiti verbi vim augere ſolet. Ceterum Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 1, 186. p. m. 45, 35. ita hunc locum refert: ἄδηλον, εἴτε τὸ αὐτὸ ἐστι τῷ Νηρίτῳ, εἴτε καὶ ἕτερον ὄρος, ἢ χωρίον.

incertum eſt, an Neii nomine Neritum intelligat, an vero alium, vel montem vel locum. Qui vero pro Nerito Nericum, aut contra ſcribit, is omnino errat, cum Neriton frondoſum vocet Homerus, Nericum oppidum bene conditum, hocque aram Epiri faciat, illud in Ithaca ponat.

§. 13.

Sed et hoc videtur quandam repugnantiam implicare,

Ipſa

Ithaca. [1] Αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται.

Χθαμαλὴ μὲν γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλή· πανυπερτάτη δὲ ἡ ὑψηλὴ, οἷαν διὰ πλειόνων σημαίνει, Κραναὴν [2] καλῶν· καὶ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ τοῦ λιμένος

τρηχεῖαν ἀταρπὸν
Χώρου ἀν' ὑλήεντα· —

καὶ Οὐ

1) Ita pro αὖτη ſcripſi cum Moſcov. et libris Homericis Odyſſ. 9, 25. quod eſt aptius. Pro κεῖται Medic. 1. falſo κεῖνται. Tum χαμηλὴ idem Pariſ. Medic. 1. 2. 3. et priores edd. pro χαμαλή. Vulgatam tamen formam cum aliis Msstis reddit etiam hinc Euſtathius ad c. l. pag. 333. m. Cf. Apollon. Lex. p. 711.

2) Medic. corr. καλοῦσι; male, uti per metri leges Medic. 3. poſt ἄτρεπτον. Pro νῆσος Pariſ. prave νῆσον; voluit dare, quod refert Moſcov. et exſtat in Homero Odyſſ. 4, 607. νήσων; reliqui tamen omnes νῆσος. In εὐδείελος, ſi corruptionem ſupra notatam huc etiam revocaris, omnes conſentiunt praeter Medic. 1. qui ex correctione in margine ſubſtituit ἰκτήλατος, uti vere legitur in Homero 4, 607. omnino etiam hic adprobante Xylandro, qui id ipſum ſe in verſione repraeſentaſſe dicit, improbante tamen Clarkio ad Homer. Odyſſ. 9, 21. etſi is diverſa loca commiſcet, quis Xylandri emendatio priorem Homeri locum ſpectat, uti et ejus interpretatio docet. Poſt Pariſ. fert εὐλειμαίων, edd. Aldi, Hopperi εὐλίμων. Tum Pariſ. omiſit voces αἶψ' ἁλὶ, Moſcov. Medic. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi ἁλὶ; utraque ſervata Homerum Odyſſ. 4, 608. reddunt reliqui. Porro pro κεκλίαται Pariſ. Medic. 2. 3. κεκλήαται; Moſcov. eligendi quaſi dato arbitrio, κεκλίαται et ſupra ἡ. Inde pro δέ τε Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. δ' ἔτι; Ald. Hopper. δέ που. Denique revocato accentu Moſcov. πέρι, quam rationem editionis exemplo probavit etiam Erneſti.

Ipſa humilis, ſuprema alto iacet inſula ponto

cum videatur ſimul humilem eam depreſſamque dicere et ſublimem: qualem quidem pluribus eam locis invenit, Kranaën id eſt aſperam, nominans: et viam a portu,

Qua per frondoſum fert ſemita callem:

et rurſum:

Non

Οὐ γάρ τις νῆσος εὐδείελος, οὐδ' εὐλείμων, Ithaca
Αἴθ' ἀλὶ κεκλίαται· Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ἔχει μὲν οὖν ἀπεμφάσεις τοιαύτας ἡ φράσις. Ἐξηγοῦνται δὲ οὐ κακῶς. Οὔτε γὰρ [3] χθαμαλὴν δέχονται ταπεινὴν ἐνταῦθα, ἀλλὰ πρόσχωρον τῇ ἠπείρῳ ἐγγυτάτω οὖσαν αὐτῆς· οὔτε πανυπερτάτην ὑψηλοτάτην, ἀλλὰ πανυπερτάτην πρὸς ζόφον, οἷον ὑπὲρ πάσας ἰσχάτην τετραμμένην πρὸς ἄρκτον· τοῦτο γὰρ βούλεται λέγειν τὸ πρὸς ζόφον· τὸ δ' ἐναντίον πρὸς νότον·

— Αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' [4] ἠέλιόν τε. p. 455.

[5] Τὸ

3) Edd. Aldi, Hopperi χθαμαλὴ, qua forma omnino ſuperiorem verſum reſpexerunt. Poſt Medic. 2. ὑψηλότητα pro ὑψηλοτάτην, quod verum eſt. Pro πανυπερτάτην idem corr. περτάτην. Tum Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi πρὸς ἰσχάτην; Medic. 3. ὡς ἰσχάτην, quae poſterior vox in Moſcov. omiſſa eſt; ſed omiſſis pluribus Venetus totum hunc locum ſic contrahit: πρὸς ἰσχάτην, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε. Τόττε γὰρ ἄνευθε, πρόρρω.

4) Τε deeſt in Moſcov. Medic. 1. 2. 3. et in edd. Aldi, Hopperi. Melius adparet, cum ad complendum verſum Homericum Odyſſ. 9, 26., ut alibi, valeat. Ipſum verſum

Pariſ.

Non eſt aprus equis locus inſula, nec mage pratis,
Quam mare circumdat: ſupra vero Ithaca cunctas.

Ac verba quidem hoc prae ſe ferunt: nec male ea interpretantur. Non enim humilem hic accipiunt depreſſam, ſed continenti vicinam atque proximam; et ſupremam non intelligunt celſiſſimam, ſed ultimam verſus caliginem, hoc eſt ultra omnes alias verſam ad ſeptentriones: id enim voce caliginis innuit, reliquas verſus meridiem ſitas ſic indicans:

Sed reliquae procul auroram Solemque tuentur:

ſcili-

Ithaca. [5] Τὸ γὰρ ἄνευθε πόρρω καὶ χωρίς ἐστιν· ὡς τῶν μὲν ἄλλων πρὸς νότον κεκλιμένων καὶ [6] ἀπωτέρω τῆς ἠπείρου, τῆς δ' Ἰθάκης ἐγγύθεν πρὸς ἄρκτον. Ὅτι δ' οὕτω λέγει τὸ νότιον μέρος, καὶ ἐν τοῖσδε φανερόν·

Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε, ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.

καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖσδε·

Ὦ φίλοι, οὐ γάρ [7] τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς,
Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὐδ' ὅπη [8] ἀνιεῖται —

Ἔστι

Paris. projecit, cum verbis sequentibus ad νότον usque, sic ut a κεκλιμένων deinceps sequatur.

5) Moscov. Medic. 1. corr. 2. τό τε γάρ. V. paullo antea ex Veneto.

6) Vitia sunt edd. Aldi et Hopperi ἀποτέρω, et in versu Homerico δεξ' ἴωσι, quod et accepit Xylander.

7) Medic. 1. γάρ τι ἴδμεν; Medic. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi γάρ τοι ἴδμεν.

8) Moscov. ἀνιεῖται; Medic. 1. 2. 3. Paris. ἀνιῆται, ut edd. Aldi, Hopperi et in Homero aliquae Odyss. 10, 192. cum Scholiaste, quasi ab ἀνίημι, ut ἀνεῖται κύκνῳ apud Aelian. in Hist. Anim. 7. 2. Quod ἀνεῖται etiam in Hesychio legitur, ubi Homeri locum spectat, convincit id non solum lite-

scilicet longe a continente versus Austrum reliquis iacentibus, Ithaca in propinquo versus Septentriones. Sic autem ab Homero meridionalem plagam notari, etiam hi versus docent:

Sive illae ad dextram contendant, Solis ad ortus,
Seu laevam ad tractus densa caligine tectos;

clarius etiam hi:

O socii, neque enim scimus,
qua parte tenebrae,
Vel lux, qua Titan subit altam lumine terram,
Vel rediens surgit.

Licet

Ἔστι μὲν γὰρ δέξασθαι τὰ τέσσαρα κλίματα, τὴν ἠῶ δεχομένους τὸ νότιον μέρος· ἔχει δέ τινα τοῦτ' ἔμφασιν· ἀλλὰ βέλτιον, τὸ κατὰ τὴν πάροδον τοῦ ἡλίου νοεῖν [9] ἀντιθέμενον τῷ ἀρκτικῷ μέρει. Ἐξάλλαξιν γάρ τινα τῶν οὐρανίων πολλὴν βούλεται σημαίνειν ὁ λόγος, οὐχὶ ψιλὴν ἐπίκρυψιν τῶν κλιμάτων. Δεῖ γὰρ κατὰ πάντα [10] συνεφῆ καὶ- Ithaca.

literarum ſeries, uti jam monuerunt interpretes, ſed et ἀννεῖται ex ipſo codice accuratius iterum inſpecto notavit Schow. p. 98. Porro reluctatur metrum. Rectius igitur jam olim ἀνεῖται legerunt Euſtathius et Apollonius in Lexico p. m. 137. Nempe eſt quaſi ἀναίσσεται i. e. ἀνατέλλει, ἀναφέρεται. Moſcov. forte voluit dare ἄνεται, quod tamen eadem premitur difficultate.

9) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. ἀντιτιθέμενον; Medic. 2. corr. ἀποθέμενον; reliqui cum edd. ἀντιθέμενον, quod laceſſendum non putavi. Syllaba τι in hoc concurſu facile abſorberi potuit, potuit et geminari.

10) Vatican. Urbin. Medic. 3. συναφῆς; reliqui συναφῆ, et ſic Guarinus: *continuationis tempora*. *Tzſchucke*. Sane non vereor, ne de hujus loci emendatione mihi non aſſentiantur viri docti: legendum autem ajo κατὰ πάντα συννεφῆ καιρόν. Ait non tantum notari climatum confuſionem, quae ſaepe ob nubes contingit, ſed etiam τὴν τῶν οὐρανίων ἐξάλλαξιν. Porro συννεφῆ καιρὸν ſic dixit, ut Diodorus Siculus [5, 25.] et Plutarchus [cf. Sympoſ. 2, 7.] συννεφεῖς ἡμέρας; Polybius [9, 15, 2. et 16, 3.] συννεφεῖς νύκτας et ἄστρα συννεφῆ. Inde factum eſt συννεφεῖν, quod eſt apud τοὺς LXX. [Geneſ. 9, 14.] *Caſaubonus*. Conjectura elegans et acuta ex ipſa nexus vi probabilis et facili immutatione commendabilis. Codices enim ſaepe συνεφῆς dant, unde ad συναφῆς pronus patet tranſitus. Cf. Irmiſch ad Herodian. 1, 6, 3. Valckenar-

Licet ſane accipere quatuor mundi plagas, ſi per auroram intelligatur meridionalis: idque habet quandam ſpeciem: ſed praeſtat intelligi eam plagam, qua Sol tranſit, oppoſitam ſeptemtrionali. Vult enim hac oratione, magnam coeleſtium mutationem ſignificare, non nudam plagarum occultationem. Oportet quippe quovis nubilo tempore, ſive noctu, ſive interdiu, id conſequi

Ithaca. καιρὸν, ἄνθ' ἡμέρας, ἄντε νύκτωρ συμβῇ, παρακολουθεῖν· τὰ δ' οὐράνια ἐξαλλάττει ἐπὶ πλέον, [11] τῷ πρὸς μεσημβρίαν μᾶλλον, ἢ ἧττον παραχωρεῖν ἡμᾶς, ἢ εἰς τοὐναντίον. Τοῦτο δὲ οὐ δύσεως καὶ ἀνατολῆς [12] ἐγκαλύψεις ποιεῖ, (καὶ γὰρ αἰθρίας οὔσης συμβαίνει) ἀλλὰ μεσημβρίας καὶ ἄρκτου. Μάλιστα γὰρ ἀρκτικός ἐστιν ὁ πόλος· τούτου δὲ κινουμένου, καὶ ποτὲ μὲν κατὰ [13] κορυφὴν ἡμῖν γινομένου, ποτὲ δὲ ὑπὸ γῆς ὄντος, καὶ οἱ ἀρκτικοὶ συμμεταβάλλουσι· ποτὲ δὲ συνεκλείπουσι κατὰ τὰς τοιαύτας παραχωρήσεις, ὥστε οὐκ ἂν εἰ-

nar. ad Euripid. Phoeniſſ. v. 1318. ubi plura hic dedit de hac voce et antea interpretes Pollucis ad I, 113. In re tam aperta, confirmatus praeterea exemplo Penzelii, invidere Straboni hanc lectionem, a codicibus ſubreptam, nolui.

11) Τῷ ex Msstis ſuis, quibus adſtipulantur mei, recte apteque ad nexum addidit Caſaubonus, cum antea abeſſet.

12) Editiones omnes ἐγκαταλήψεις, inepta vox, quae diſputationis nervum incidit. Tenuit tamen, quod mirum, etiam Moſcovienſis liber. Medic. 2. ἐγκαταλείψεις, uſitata confuſione, neque tamen ad continendum nexum efficacius. Magis, immo unice huc valet, quod ſubminiſtrant Caſaubb. Medic. 1. 3. Venet. Pariſ. Vatic. Urbin. verſione (*occultationes*) reddidit Guarinus et probavit Caſaubonus, ἐγκαλύψεις; atque id nunc repoſui.

13) Medic. 3. κυρυφῆς. Tum Caſaubb. ὑπὸ γῆν; mei omnes vulgatae melius adhaerent. Vid. de hac variatione ad lib. 8. p. 343. p. m. 66.

ſequi: coeleſtia autem magis mutantur, quo ad meridiem magis minusve accedimus: eoque non ortus et occaſus Solis occultantur, (cum ſiat etiam ſudo coelo) ſed meridiei et ſeptemtrionis. Nam polus ſeptemtrioni eſt proximus: qui polus cum moveatur, et aliquando ſupra verticem noſtrum ſit, aliquando infra terram, mutantur ſimul etiam arctici circuli, et nonnunquam deficiunt in huiusmodi migrationibus, ut, ubi ſit plaga ſeptem-

εἰδείης, ὅπου ἐστὶ τὸ ἀρκτικὸν κλίμα, [14] οὐδὲ ἀρχή Cephallenia.
ἐστιν· εἰ δὲ τοῦτο, οὐδὲ τοὐναντίον ἂν γνοίης. Κύκλος δὲ τῆς Ἰθάκης ἐστὶν ὡς ὀγδοήκοντα σταδίων. Περὶ μὲν Ἰθάκης ταῦτα.

§. 14.

Τὴν δὲ Κεφαλληνίαν, τετράπολιν οὖσαν, οὔτ' αὐτὴν εἴρηκε τῷ νῦν ὀνόματι, [1] οὔτε τῶν πόλεων οὐδεμίαν, πλὴν μιᾶς, εἴτε Σάμης, εἴτε Σάμου· ἡ νῦν μὲν ἐρήμη ἐστὶν, ἴσχυε δ' αὐτῆς δείκνυται κατὰ μέ-

14) Haec posteriora corrupta esse patet. Scribendum suspicor: ὀδὲ εἰ ἀρχήν ἐστιν. *Neque si omnino existit. Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. m. 35. Forte excidit ἔκου post ὀδὲ, certe huc arcessi debet, ut sensus commodus exsistat in laxiori alias nexu. Post pro ὃ δὲ τοὐναντίον, quod exstat in omnibus, malim ὃ δὲ, ex commistione nota, quippe in apodosi, cum in progressione narrationis de rebus diversis accumulare alias alteram particulam Strabo soleat. Praeferendum tamen videtur, quod paratius adest, ὀδέ.

1) Xylander dedit ὃ τῶν πολιτῶν; pejus Ald. et Hopper. οὔτε τι τῶν πολιτῶν. Tum Venetus omisit εἴτε Σάμης, quod tamen desiderat praecedens εἴτε, et superior disputatio p. 453. adsentientibus aliis Mssis, probat. Cf. etiam Palmer. in Gr. ant. 4, 24. Post δείκνυται, quod etsi exemplis firmari etiam possit, propter consensum aliorum, in frequentiori forma, recipi non debet. Cf. tamen de illa structura Ilgen ad hymnos Homericos p. 298. 398. et in primis Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. P. 3. p. 342. sqq. et quos laudat.

septemtrionalis, nescias, aut eorum initium: unde etiam oppositam plagam ignorari necesse est. Circulus autem Ithacae est stadiorum circiter xxc. Atque haec de Ithaca.

§. 14.

Cephallenia autem cum habeat quatuor urbes, ne illam quidem suo adscit nomine, quod nunc habet, neque ullam urbium, Samo, sive Same excepta,

Cephallenia. μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκῃ πορθμόν· οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. Αἱ δ' ἄλλαι καὶ νῦν εἰσιν ἔτι μικραὶ [2] πόλεις τινὲς, Πρώνησος καὶ [3] Κράνιοι. Ἐφ' ἡμῶν δὲ καὶ ἄλλην προσέκτισε Γάϊος [4] Ἀντώνιος, ὁ θεῖος Μάρκου Ἀντωνίου, νίκα φυγὰς γενόμενος

2) Vide, num reſtituenda vox una ſit, ac legendum πόλεις τινὲς Παλαι, πρ. Sane Euſtathius [ad Homer. Il. 2, 634. p. m. 232. extr.] ex hoc loco ſcribit, Same [Samo] deleta, reliquas tres ſupereſſe. *Caſaubonus.* Bene vidit Caſaubonus, mutilum eſſe hunc locum, et unum urbis nomen deſiderari; quam ſuſpicionem non ipſa ſolum narratio movet, ſed et Euſtathius confirmat, qui diſerte ſcribit, praeter Samum exſtinctam tres nomine produci, etſi, quod dolendum eſt, id tantum in univerſum, ut Plinius 4, 19. ſ. 12. Ex ſequentibus tamen conligitur, effluxiſſe Παλειῆς, cujus cognatus ſonus librarios in hoc nexu decepit; unde hoc etiam malim, ipſo Strabone praeeunte, quam τὸ Παλαι Caſauboni. Adeo hoc eſt probabile, ut velim vel unus codex pondus ſuum addat. Cf. etiam Politus ad Euſtath. in Homerum T. 2. p. 654. Et ſic, qui de Cephallenia diligentius narrant, quatuor illas urbes, etſi variata forma, recenſent, in quibus Thucyd. 2, 30. Livius 38, 28, 7. aliique, quos produxerunt Holſten. ad Stephan. p. 172. viri docti ad Thucydidem et Livium cc. ll. Palmerius in Gr. ant. 4, 24. et Vindingius in Hellene p. 477. in Gronovii theſ. Vol. 11. De ipſis urbibus earumque incolis docte diſſeruit Sylburg. ad Etymol. M. p. 30.

3) Medic. 2. Κρανίον, uti ante Berkelii emendationem editiones exhibebant in Stephano h. v. At Κράνιοι praeter reliquos Mſstos probant etiam Thucydides c. l. Heſychius h. v. idemque nomen de incolis etiam uſurpant Livius c. l. Etymol. M. ſ. v. Κεφαλληνία, etſi hoc per ει, ut Tzetzes ad Lycophr. v. 791. qui Stephano ſunt Κρανιεῖς. Cf. Spanhem. de uſu — num. diſſ. 9. p. 666.

4) Moſcov. Ἀντωνῖνος, uti etiam Medic. 1, 3, ex corr. Medic. 2. qui idem deinceps repetit. Male, uti ex adjunctis de conſulatu cum Cicerone geſto clare adparet. Intelligitur autem Antonius, cognomine Creticus. Cf. Plutarch. in vita Antonii cap. 1.

cuius hodie tantum veſtigia exſtant ad medium verſus Ithacam traiectum: cives Samaei dicuntur. Super. ſunt alia ejus exigua oppida, Proneſus et Cranii. Noſtra aetate C. Antonius, M. Antonii patruus, aliam urbem

μενος μετὰ τὴν [5] ὑπατείαν, ἣν συνῆρξε Κικέρωνι τῷ ῥήτορι, ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ διέτριψε, καὶ τὴν ὅλην νῆσον ὑπήκοον ἔσχεν, ὡς ἴδιον κτῆμα· οὐκ ἔφθη μέντοι [6] συνοικίσας, ἀλλὰ καθόδου τυχὼν, πρὸς ἄλλοις μείζοσιν ὢν, κατέλυσε τὸν βίον. Cephallenia.

§. 15.

Οὐκ ὤκνησαν δέ τινες τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ Δουλιχίῳ φάναι· οἱ δὲ, τῇ Τάφῳ· καὶ p. 456.

5) Medic. 1. ὑπατίαν. At illud probat usus linguae, item ratio. In Paris. ipsa haec vox omnino desideratur. Pro συνῆρξε, quod aptissimum est, Medic. 2. corr. ut edd. ante Casaubonum dant ἦρξε; ille ex suis libris, quibus adsentiuntur mei, alterum reposuit.

6) Veteres quidam libri Casauboniani, ex meis Venetus συνοικῆσαι; Paris. edd. Aldi, Hopp. Xyl. συνοικήσας. Receptum nexus tuetur, et reliqui codices mei omnes sustinent. Structura nota. Pro κατέλυσε, quod reperitur in omnibus, Medic. 2. corr. κατέλιπε; quod etsi non damno, prius tamen ob codices alios retineri debet, cum et linguae usus in hoc genere mortis, quod forte innuit, ferat. Sic Xenophon in Apolog. Socr. §. 7. — Hinc in comparatione cum carcere Plato in Phaedone p. 140. Bipont. λύειν ἐκ ταύτης et ἀπαλλάττεσθαι conjungit, et Plutarchus in Lycurgo c. 29. distinctius καταλῦσαι τὸν βίον ἑκουσίως, pro quo in 7 Sapient. conv. p. 554. ed. Lips. πρᾶξαι τὸν βίον ἑκουσίως. — Sic de Aristotele supra in Strabone adfuit p. 448. quem veneno hausto vitam intercepisse ex Eumelo scribit Diogen. Laërt. 5, 1. s. 7.

urbem ibi exstruxit, eum post gestum Ciceronе collega consulatum exsul in Cephallenia degeret, totamque sub se insulam, tanquam suam possessionem, haberet; non absolvit tamen eam, sed, reditu impetrato, majores agitans res, vitam cum morte commutavit.]

§. 15.

Non sunt veriti quidam affirmare eandem eam insulam esse et Dulichium: alii Taphum, et Taphios esse Cephal-

Cephallenia. Ταφίους τοὺς [1] Κεφαλληνίους· τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ [2] Τηλεβόας· καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα δεῦρο στρατεῦσαι μετὰ Κεφάλου τοῦ Δηϊονέως, ἐξ Ἀθηνῶν φυγάδος παραληφθέντος· κατασχέντα δὲ τὴν νῆσον, παραδοῦναι τῷ Κεφάλῳ· καὶ ταύτην μὲν ἐπώνυμον ἐκείνου γενέσθαι, τὰς δὲ πόλεις τῶν παίδων αὐτοῦ. Ταῦτα δ' οὐχ Ὁμηρικά. Οἱ μὲν γὰρ Κεφαλλῆνες ὑπὸ Ὀδυσσεῖ καὶ Λαέρτῃ· ἡ δὲ Τάφος ὑπὸ [3] τῷ Μέντῃ.

Μέν-

1) Medic. 2. Κεφαλληνύς. Sed recepta forma ab aliis probatur, et, si vera retulit Goltzius, a numis etiam confirmatur, de quibus vid. Raſche Lex. numar. T. 1. P. 2. p. 473. Neque enim, quod Schweighaeuferus in indice Polybii Geographico alteram etiam formam adpoſuit, ſatis eam conſtare ex ipſo Polybio 3, 3, 6. puto, ubi Κεφαλλήνων ab alia forma eaque frequentata, Κεφαλλῆνες, recta via deſcendere poteſt. Tum φάνυ dedi pro φᾶυ, adprobantibus id viris doctis, uti et primum, hic habuit Aldus, qui tamen poſt ad corrigenda rejectum in φάνυ mutavit, unde ad alios tranſiit. Cf. Berkel. ad Stephanum p. 13.

2) In notiſſima hujus nominis ſcriptura, quod mirum, dubius haeſit Moſcov. librarius, qui habet υ et ſupra ε, ut infra p. 459. forte ε ex correctione ſecuta. Pro Ἀμφιτρύωνα Medic. 3. Ἀμφιτρίωνα. Tum κεφαλῆνες cum cognatis per ſimplex λ hic et alibi Aldus, Hopper. de quo dixi ad lib. 8. p. 335. p. m. 20. et ad Melam 2, 7, 10.

3) Absque articulo exiit in Medic. 3. qui et in verſu Homerico φιλεύσῃ . . . cum lacunae hiatu habet, et νῦν poſt δὲ omittit. Tum Ταφιεῖς pro Ταφιῶς praeſcribit Moſcov. ut infra p. 459. cum aliis, minus tamen recte, quod adparet ex Stephano ſ. v. Τάφοι, a quo vocatur Ταφιῶσσα, (vulgo

phallenios, eosdemque Teleboas: et Amphitryonem dixerunt eo feciſſe expeditionem, adſcito Cephalo Deionei F. Athenis exſulante: occupatamque inſulam Cephalo tradidiſſe, a quo ea nomen acceperit; urbes autem a filiis ejus eſſe denominatas. Atqui haec non ſunt Homerica. Nam Cephallenes poëta ſub Ulyſſe et Laërta ponit, Taphum ſub Menta.

Men-

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Cephallenia.
Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Καλεῖται δὲ νῦν Ταφιοῦς ἡ Τάφος. Οὐδ' Ἑλλάνικος Ὁμηρικὸς, Δουλίχιον τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. Τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ Μέγητι εἵεηται καὶ αἱ λοιπαὶ [4] αἱ Ἐχιναάδες, αἵ τε ἐνοικοῦντες Ἐπειοί τε ἐξ Ἤλιδος ἀφιγμένοι· διόπερ καὶ τὸν Ὦτον τὸν Κυλ-

 λήνιον

(vulgo Ταφίωσα) unde quidem legitima via Ταφιωσσαῖος ducitur, qua Σκοτουσσαῖος, Πυθιωσσαῖος et similia occurrunt. Ταφιῦς reliqui omnes cum epitome p. 431. Hudſ. in qua tamen Ταφιῦσα repoſitum nunc ſtat pro Ταφιῦς, quod in ed. Baſil. expreſſum cernitur. Salmaſius etiam ad Solinum c. 37. ſ. 40. p. m. 503. ex Strabone refert ſimpliciter Ταφιῦσα, recteque notat Stephanum, qui contra Strabonis notationem Cephalleniae urbem facit. Holſten. ad Stephan. p. 316. utramque terminationem admittit, uti Κοχλιῦς et Κοχλιῦσσα (vulgo Κοχλίουσα) dicatur, etſi de priori auctoritatem deſidero. Infra p. 459. noſter in ſimili nexu Ταφιῦσα vulgo ſcribit, ut, ſi velimus conſtantiam ejus ſervare, utrum ab illo profectum ſit, dubium videatur. Cum tamen infra plerique codices Ταφιῦς referant, malui et hic retinere et ibi recipere. Cf. ibi notata.

4) Deeſt *αἱ* in Medic. 3. et poſt Ἐπειοὶ, commode hoc quidem, τε. Edd. Pariſ. et Amſtelodam. ſenſum disjecerunt, immo ſuſtulerunt, dum, diſtinctione maxima interpoſita, Ἐπειοὶ ab ἐνοικοῦντες ſejunxerunt. Ipſam narrationem in vulgato connexu probant Pauſan. 5, 3, 4. Apollodor. 2, 5, 5. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 628. p. m. 230. f. ex Porphyrio, Stephanus ſ. v. Δουλίχιον ex Epaphrodito et infra p. 459. ipſe Strabo. Sed cf. Heyne ad Apollodor. p. m. 363. et quae diſſeruit Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 648.

Mentes Anchiali ſum filius armipotentis,
Remigio claros Taphios qui tempero jure.

Hodie Taphus Taphius appellatur. Hellanicus quoque Homericus non eſt, Dulichium Cephallèniam appellans. Nam Dulichium et reliquas Echinadas Megeti ſubiicit Homerus, et incolas earum Epeos ex Elide profectos: unde etiam Otum Cyllenium, Phylei ſocium, magna-

Cephallenia. λήνιον [5] Φυλέως ἑταῖρον μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν καλεῖ.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Οὔτ' οὖν Δουλίχιον ἡ Κεφαλληνία καθ' Ὅμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς [6] Ἄνδρων

5) Medic. 1. Venet. edd. Aldi, Hopperi Φυλλιέως; Moscov. Medic. 2. 3. Paris. Φυλιέως; Xylander posuit Φυλέως, quod propagavit Casaubonus, et tulisse videntur Vatic. et Urbin. Guarinus in versione reddidit *Phyllei*. *Tzschucke*. Legendum Φυλλείδου. Homerus Il. ο, 518. Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε Φυλλείδεω [Φυλείδεω] ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἀβάντων. Sic est et in Epitome. *Casaubonus*. Legendum Φυλίδεω ἕταρον ex ipso Homeri carmine. — *Paulus Leopardus* emendatt. 7, 23. p. 148. *Tom.* 3. *in face critica Gruteri*. Legi debet Φυλείδου ἑταῖρον, vel Φυλείδεω ἕταρον ex Homero, non Φυλλίδεω, vel Φυλίδεω, ut Leopardus et Casaubonus. [Sed cf. antea.] A Φυλεὺς est Φυλείδης, ut Πηλεὺς Πηλείδης. *Scherpezelius*. Epitome p. 131. Huds. etiam legit Φυλέως, et Φυλίδεω ex Homero adfert. Ex quo adparet, ejus etiam auctorem in suo codice legisse Φυλέως. In tam constanti igitur librorum omnium consensu terminationem vulgatam immutare ausus non sum, cum praeterea Noster soluto metro haec edidisse, et hinc primitivum pro patronymico, insolentius quidem, ni velis negligentius, posuisse videatur, de quo supra aliqua adtuli ad p. 445. Quare contra ἕταρον rejiciendum putavi, quod cum Homero exhibent Venet. Mosc. Medic. 3. et Paris. Neque tamen proprie Phyleum intelligi posse, sed Megetem, Phylei filium et hinc Phyliden, declarat ipse Homerus Il. 2, 628. Et sic Apollodor. 3, 10, 8. Cf. ad p. 445. 461.

6) Remoto articulo legitur nomen in Mosc. Paris. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Addidit Aldus ex Veneto codice, ni fallor, servaruntque ceteri. Cum arbitraria et inconstans in hoc sit Strabonis ratio, sive praecedat φησι, sive sequatur, audiendos putavi codices, et hinc sustuli.

magnanimorum ducem Epeorum nominat. At enim

Ipse Cephallenas fortes ducebat Ulysses.

Ergo neque Dulichium est Cephallenia Homero, neque ad Cephalleniam pertinet, quod Andro scripsit: cum Dulichium

δεῶν [7] φησί· τὸ μὲν γὰρ Ἐπειοὶ κατεῖ- Cephal-
χον, τὴν δὲ Κεφαλληνίαν ὅλην Κεφαλλῆνες· lenia.
καὶ [8] οἱ μὲν ὑπὸ Ὀδυσσεῖ, οἱ δ' ὑπὸ Μέ-
γητι. Οἱ δὲ [9] Παλεῖς Δουλίχιον ὑφ' Ὁμήρου

F 4 [10] λέ-

7) Conſentiunt in hoc verbo omnes codices praeter Medic. 2. qui ſubſtituit καλεῖ, quod placuit praeferre Aldo, unde in edd. Hopperi et Xylandri tranſiit. A Caſaubono poſt revocatum eſt φησί. Tum pro τὴν μὲν repoſui τὸ μὲν, cum ad Dulichium referatur, ut paullo antea, flagitante meliori forma, etſi ſine Mastis. Durius enim νῆσον ſubintelligas, cum nomen adſit ipſum et par in ſuperioribus ratio.

8) Voces οἱ μὲν deſunt in plerisque Caſaubb. in Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 3. Veneto et in edd. ante Caſaubonum, qui in nota ſubjecta monet, ſe eas primum quidem ex conjectura, deinde autem ex auctoritate veteris codicis reſtituiſſe. Accedunt reliqui ex meis, qui ſic nexum mutuumque reſpectum recte continent. Pro ὑπὸ Ὀδυσσεῖ Medic. 1. 2. 3. ὑπ' Ὀδυσσεῖ; utrumque, addicente uſu, fertur.

9) Moſcov. hic et infra Παλλεῖς. Eadem diſcrepantia obſervatur in editis Thucydidis. Nam 1, 27. legitur Παλλῆς i. e. Παλεῖς, ut Μεγαρῆς, notante etiam ibi Scholiaſte, et 2, 30. Παλλῆς, ex quo tamen loco Tzetzes ad Lycophron. v. 791. refert Παλεῖς communi dialecto et per unicum λ, quo etiam defunguntur Pauſaniaſ 6, 15, 3. Herodot. 9, 28. auctor Etymol. M. ſ. v. Κεφαλληνία. Sic et Polybius 5, 5, 10. mutata tantum terminatione parum omnino ſtabili, Παλῆς, et 5, 3, 4. ἡ τῶν Παλαιέων πόλις, ubi alia loca indicavit Schweighaeuſerus. Ex Latinis Livius 38, 28, 6. *Palenſes* etiam ſcribit. Cf. Sylburg. ad Etymol. M. p. 31. et Palmer. in Gr. ant. 4, 24. p. 528. Accedit nominis auctor, Cephali filius, qui a Stephano ſ. v. Κεφάνια (ſic pro Κεφάνιον Berkel.) vocatur Πηλεύς, pro quo in Euſtathio ad Homer. Il. 2, 631. p. m. 232. perperam ſcribitur Κηλεύς; Dorice Παλεύς Etymol. M. c. l. Rem conficit inſcriptio apud Reineſium 3, 85. in qua legitur Πολις Παλεων της Κεφαλληνιας. Teſtis ipſe adeſt Cyriacus Anconitanus in brevibus et paucis ſcholiis Mstis in Strabonem, qui ſic praefatur eidem in inſcri-

lichium Epei obtinuerint, totam Cephallenian Cephallenes: hinc Ulyſſi paruerint, illi Megeti: Palea autem ab Homero dici Dulichium, Pherecydes autumat. Maxi-

Cephallenia. λέγονται, ὡς γράφει Φερεκύδης. Μάλιστα δ' ἐναντιοῦται Ὁμήρῳ ὁ τὴν Κεφαλληνίαν τὴν αὐτὴν τῷ Δουλιχίῳ λέγων, εἴπερ τῶν μνηστήρων, ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα ἦσαν, ἐκ δὲ Σάμης [11] πίσυρές τε καὶ εἴκοσι. Οὐ γὰρ ἂν εἴη [12] λέγων, ἐξ ὅλης

[10] inscriptionibus: περὶ μὲν τῆς παλαίας πόλεως εἰς Ἀθήνας τόδε ἐπίγραμμα εὖρον — Ceterum verba οἱ δὲ Παλαῖς usque ad Φερεκύδης desunt in Medic. 3. *Tzschucke.* Locus non integer. Sane apud Stephanum in Κράνιον urbs Cephalleniae Πηλεὺς refertur. *Xylander.* Non recte inspexit Stephanum, quippe qui Πηλεύς, aliis Παλεύς, non de urbe, sed de Cephali filio dixit. Idem vero tradit subpressa Pherecydis historici mentione Pausanias c. l. Οἱ παλαῖς ἐκαλοῦντο Δουλίχιοι εἰς τὰ ἀρχαιότερα.

10) Venet. Moscov. Paris. Medic. 1. et 2. corr. λέγονται, quod propter commemoratum proxime Pausaniae locum praetuli; tum quia in fronte positum stat nomen Παλαῖς, articulo etiam munitum. Ex eodem pro Δουλίχιον reponi etiam possit Δουλίχιοι, quae terminationes facile commutantur, nisi diserta Homeri mentio moretur, qui nuspiam Δουλίχιοι scripsit. Tum vero Παλαῖς tamquam urbis nomen ponitur per connexum, quod Polybio est Παλεῖς, (v. supra) Scholiastae Thucydidis ad 1, 27. Πάλη. In sequ. pro Δουλιχίῳ Paris. vitiose objicit Δολιχίῳ.

11) Moscov. πίσυρες; Casaubb. Urbin. Medic. 3. τέσσαρες; reliqui cum edd. πίσυρες, uti et legitur in Homero Odyss. 16, 249. Utrum praeferendum sit, quod in utramque partem quaestio versari potest, dubitatio surgit. Si τέσσαρες, Strabonis haec sunt verba, usitato sermone loquentis; sin alterum, poëtam pressius sequitur, quod propter conjeuncta, quae Homeri verba et formas reddunt, (Odyss. 16, 247. sq.) vero videtur esse similius; et τέσσαρες a librariis ex interpretantis glossa immissum est. Ita vero pro δύο, quod vulgo fertur, arcessi ex Homero debet δύω.

12) Λέγων. Ita omnes libri; tantum Xylander mutavit in λέγειν, forte ut sensum magis expediret, qui in vulgari distinctione captus tenetur, *Tzschucke.* Haec legenda

Maxime autem Homero adversantur, qui Cephalleniam et Dulichium faciunt eandem: cum proci ab hoc perhibeantur e Dulichio LII fuisse, e Same XXV. qua ratione ex una quatuor urbium dimidium, duobus minus

ὅλης μὲν τόσους, ἐκ δὲ μιᾶς τῶν τεττάρων παρὰ δύο τοὺς ἡμίσεις; Εἰ δ' ἄρα τῦτο δώσει τις, ἐρησόμεθα, τίς ἂν εἴη ἡ Σάμη, ὅταν [13] φῇ οὕτω· Cephallenia.

Δουλίχιόν τε Σάμην [14] τ' ἠδ' ὑλήεντα Ζάκυνθον.

§. 16.

Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν, διέχουσα τοῦ Λευκάτα περὶ πεντήκοντα, οἱ δὲ τεσσαράκοντά φασι, [1] σαδίους· τῆ δὲ [2] Χελωνάτα

F 5 περὶ

da sunt interrogative: Οὐ γὰρ τῦτ' ἂν εἴη λέγων (vel f. λέγειν) ἐξ ὅλης — τὰς ἡμίσεις; Computatione autem minus accurata utitur Strabo; 'nam 24 non παρ' ἕνα, sed παρὰ δύο sunt ἡμίσεις τῶν 52. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m.* 35. Hac admissa distinctione sine mora fluit oratio. Tum, quod de computatione monetur, confirmat Medic. 3. qui vere praefert παρὰ δύο, unde recepi pro παρ' ἕνα.

13) Inverso ordine haec verba adparent in Moscov. et Medic. 3. Antea tres illi Medicei promiscuo usu, ut paullo superius, εἰ δὲ ἄρα.

14) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi τε ἠδ', adversante metro. In Homero quidem, ubi aliquoties hic versus occurrit, etsi in dativo casu ponuntur nomina, non τ' ἠδ', sed τε καὶ legitur. Vid. Odyss. 1, 246. 9, 24. 16, 123. Post Medic. 2. κεῖται δ'.

1) Vocem σαδίους post φασὶ rejiciunt Casaubb. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. Vatic. ante φασὶ ponit Urbinas. Edd. σαδίους, οἱ δ', ita ut post φασὶ omittant. Secutus equidem sum codices.

2) Medic. 1. corr. Χελωνάτῃ; omnino quidem recte, neque tamen ex more Strabonis in his usitato. Cf. lib. 8. p. 335.

nus, ejus summae indicaretur, quae ex tota insula ponitur: quod si quis daret, percunctaremur porro, quidnam Same esset in illo versu:

Dulichiumque, Sameque, et sylvis aspera Zacynthus.

§. 16.

Sita est Cephallenia juxta Acarnaniam, distans a Leucata circiter L stadia, (alii

ephal-lenia. περὶ ὀγδοήκοντα. Αὕτη δ' ἐστὶν ὡς τριακοσίων τὴν περίμετρον· [3] μακρὰ δ' ἀνήκουσα πρὸς Εὖρον, ὀρεινή· μέγιστον δ' ὄρος ἐν αὐτῇ [4] Αἶνος, ἐν ᾧ τὸ τῆ Διὸς Αἰνησίου ἱερόν· καθ' ὃ δὲ [5] στενωτάτη ἐστὶν ἡ

335. in. (p. m. 17.) p. 338. (p. m. 36.) et sic alia in ας terminat, veluti Μίδας, Γύτας, Αἴχας, Θύρας, proxime antea Λευκάτας. Tum ἐστὶν deest in Medic. 2.

3) Editiones omnes cum quibusdam Mastis μακρὰ, ac alterum, quod nunc posui, praeeunt Moscov. Medic. 1. 2. (corr.) 3. Paris. Venet. et expressit Guarinus. *Tzschucke.* Lego μακρὰ δὲ, ut intelligatur haec insula longior esse, quam latior, quod priorem interpretem animadvertisse video, licet hic caecutiret Xylander. *Casaubonus.* Bene ita ex forma situque insulae conjecit, quod nunc plures codices confirmant.

4) Ignorant hanc vocem codices mei omnes cum edd. Aldi et Hopperi et vetere interprete. Primus inseruit Xylander. Penzelius errore, puto, operarum dedit *Aecius*; nomen obscurum. *Tzschucke.* Pro Aeno librarii inculcarunt ἐν αὐτῇ. Ego locum refeci ex interprete Apollonii, qui in librum 2. numero 14. [v. 297.] sic scribit: Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστι, ὃ μνημονεύει Λέων ἐν περίπλῳ καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς λιμέσιν. Citat etiam versum Hesiodi de Jove Aenesio, in quo Αἰνησίῳ puto male positum pro Αἰνησίῃ, quamquam etymologia Aeneium probat. [Cf. Gyraldus de Deis gentium lib. 2. p. 142. qui tamen minus recta admiscet.] *Xylander.* Hujus loci restitutio debetur Xylandro. *Casaubonus.* Tanta ex Apollonii Scholiaste huic explemento adspergitur probabilitas, ut, etsi recusent codices, cum nexus desideret nomen proprium, tamen retinuerim. Sequens ἐν ᾗ, quod videtur τὸ Αἶνος absorpsisse, in Veneto, Medic. 2. (ex correctione; antea ἐν ᾧ) 3. transiit in ἐν ᾗ. Tum τῆ deest in Paris. et Moscov.

5) Medic. 1. Paris. Vatic. Venet. τραχυτάτη; Medic. 2. τραχύτατη et in margine στενωτάτη; prius legitur etiam in edd. ante Casaubonum, qui dedit στενοτάτη, quod suppedi-

tave-

xl dicunt) a Chelonata xxc fere. Ambitum habet stadiorum prope ccc. ipsa longa, versus ortum solis porrecta, et montosa. Mons in ea maximus Aenus templum habet Jovis Aenesii. Quo loco artissima est insula, humilem

ἡ νῆσος, ταπεινὸν ἰσθμὸν ποιεῖ, ὥσθ' ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν· πλησίον δ' εἰσὶ τῶν στενῶν [6] ἐν τῷ κόλπῳ Κραύνιοί τε καὶ Παλεῖς. Cephallenia.

§. 17.

Μεταξὺ δὲ τῆς Ἰθάκης καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἡ Ἀστερία νησίον. Ἀστερὶς δ' ὑπὸ τῶν ποιητῶν λέγεται· ἦν ὁ μὲν Σκήψιος μὴ μένειν τοιαύτην, οἵαν φησὶν [1] ὁ ποιητής·

— λιμένες δ' ἐνὶ παύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι·

Ὁ

taverant ipſi codices et reliqui meorum reddunt; tantum Medic. 3. ut in margine Medic. 2. per ω et praeterea ἐπὶ νῆσος. *Tzſchuncke.* στερεότάτη relinquens legi, tamen in vertendo στενοτάτη. *Xylander.* στενοτάτη pro στερεοτάτη agnoſcit etiam prior interpres; non neceſſaria hic quidem cautione uſus. *Caſaubonus.* Nempe vertit: *penes illud* (templum) *anguſtiſſima et duriſſima inſula*, quod fecit inter utramque vocem haeſitans. Ut ſenſus ſit aptus et adſit, quod ſuperiori μακρὰ reſpondeat, praeferri utique debet στενοτάτη. Ita nempe per ω adjutus etiam Msstis poſui, de quo cf. ad lib. 8. p. 369. (p. m. 214.) Mox ὑποκλύζεσθαι, quod invexit Aldus, ſubmoveri, et ſuccedere debet Msstis Caſaubb. meisque omnibus ipſaque re flagitante ὑπερκλύζεσθαι, de qua commutatione cf. ad lib. 9. p. 440. (p. m. 647. n. 14.)

6) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. articulum repudiarunt. Tum Moſcov. Παλλεῖς, ut ſupra, ubi vid. notata, et pro νησίον Caſaubb. νῆσος.

1) Medic. 3. moleſte addit λέγει.

milem producit iſthmum, ita ut ſaepe a mari in mare illuatur. Juxta anguſtias in ſinu ſunt Pales et Cranii.

§. 17.

Inter Ithacam et Cephallenia inſula parva eſt Aſteria, Homero Aſteris dicta. Hanc Scepſius negat talem nunc eſſe, qualem poëta deſcribit, portibus praeditam, in utramque partem

p. 457. Cephallenia. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος μένειν καὶ νῦν, καὶ πολίχνιον λέγει ἐν αὐτῇ [2] Ἀλαλκομενάς, τὸ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἰσθμῷ κείμενον.

§. 18.

2) Medic. 1. 2. Ἀλαλκομεναὶ, uti et reddidit Guarinus; reliqui, ut editum eſt. Poſt pro πολίχνιον Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 4, 846. p. m. 201. πολίχνην hinc refert, ſenſum ſpectans, non verbum. *Tzſchucke*, Stephanus Byzantinus de Urbibus h. v hujus urbis nomen Ἀλκομεναὶ, Plutarchus vero [in Quaeſt. Gr. p. 202. ed. Lipſ.] Ἀλαλκόμενον eſſe ſcribit. Sed aperte dicam, quod ſentio. Et Plutarchi et Strabonis locus mendo non caret. Tranſcriptores inſigni vecordia primam hujus nominis ſyllabam geminarunt, quod vitii genus haud raro in manu exaratis codicibus occurrit. Nam nullo jure Stephani verba in mendi ſuſpicionem venire poſſunt, quia jam antea et ſuo loco de oppido Boeotiae Ἀλαλκομεναὶ mentionem fecerat. Si haec civitas in Ithace eodem nomine fuiſſet inſignita, procul omni dubio ibi etiam ejus meminiſſet. Oppidorum enim in variis per totum orbem locis ſitorum homonymiam tam accurate perſequitur epitomator, ut plurimas omnino enumeret, quae etiamnum latent et ignorantur, immo quorum apud alios ſcriptores et geographos ne minima quidem memoria exſtat, cujus rei exempla videſis in Ἄβαι, Ἀλεξάνδρεια et aliis locis quam plurimis. Si igitur oppidi nomen Ἀλαλκομεναὶ fuiſſet, certiſſime illud, commoda ſe ibi occaſione offerente, recenſuiſſet. *Berkelius ad Stephanum p.* 101. In utramque partem de priori nominis parte diſceptari poteſt, et idem deficere in Stephano, vitioſi codicis culpa, quod hic et in Plutarcho redundare Berkelius putat. Tum quod multis exemplis docuit Ortelius in theſauro Geographico, non ubivis ſynonyma urbium et locorum nomina ſub eodem titulo complexus eſt. Si quod peccatum acceſſit, in eo poni debet, quod Aſteriae tribuit Strabo, cum Plutarchus et Stephanus, ſuo quisque modo, Ithacenſium urbium faciant. Idem ſupra lib. 7. p. 327. (p. m. 469.) obſervatur, ubi Alalcomenas Illyrici urbem producit Strabo, quam Alcomenas, adprobante ibi Caſaubono, vocat Stephanus.

patentibus. Apollodorus etiamnum manere ait, inque ea oppidulum ſtare Alalcomenas, in ipſo poſitum iſthmo.

§. 18

§. 18.

Cephal. Ienia.

Καλεῖ δ' ὁ ποιητὴς Σάμον καὶ τὴν Θρᾳκίαν, ἣν νῦν Σαμοθρᾴκην καλοῦμεν. Τὴν δ' Ἰωνικὴν [1] εἶδε μὲν, ὡς εἰκός· καὶ γὰρ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰδέναι φαίνεται· [2] ὡς ἀντιδιέστειλε δὲ τὴν ὁμωνυμίαν περὶ τῆς Σαμοθρᾴκης λέγων, τοτὲ μὲν τῷ ἐπιθέτῳ·

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης,
Θρηικίας —

τοτὲ δὲ τῇ συζυγίᾳ τῶν [3] πλησίον νήσων·

Ἐς

1) Moscov. Medic. 3. Paris. εἶδε; Guarinus etiam *novit*. Praestat tamen in hoc nexu vulgata aliorum scriptura, uti contra malit in Plutarcho de Socratis genio p. 287. Lips. Reiskius.

2) Sic libri omnes. Xylander tamen expulit οὐκ. Tzschuckius. Hoc est, nisi Samum cognitam habuisset, non laborasset poëta in distinctione Samorum, quoties de Thracia Samo loquendum ei erat. Quorsum enim laborasset, si ὁμωνυμίαν non vidisset? Retinemus negationem, auctoribus libris omnibus, quam Xylander sustulit. Casaubonus. Sic paullo post in argumento, ex verbis Hecubae inducrae petito, ubi tamen distinctius γὰρ immittitur, pro quo hic cum illud praecesserit, δὲ adhibet. Ceterum respexit hunc locum Eustathius ad Dionys. v. 533.

3) Medic. 1. 2. (corr. hic) et 3. πλησίων. Cf. supra p. 454. in. ubi contra Moscov. nititur. Commutatio facilis, ut in Diodoro 11, 85. et saepe alibi.

§. 18.

Samum vero poëta etiam Thraciam illam appellat, quae nunc Samothracia dicitur, Ionicam autem ab eo visam fuisse apparet, cum videatur ei cognita fuisse Ionica colonia; alias enim commune, utriusque nomen non distinxisset de Samothrace loquens alias adjectivo,

Threiciae ille Sami frondoso in vertice summo:

alias vicinarum insularum adjunctione,

In

Cephallenia.

Ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον [4] ἀμιχθαλόεσσαν.

Καὶ πάλιν·

Μεσσηγύς τε Σάμοιο, καὶ Ἴμβρου, παιπαλοέσσης.

Ἤιδει μὲν οὖν [5] αὐτὴν, οὐκ ὠνόμακε δέ· οὐδ' ἐκαλεῖτο τῷ αὐτῷ ὀνόματι πρότερον, ἀλλὰ [6] Μελάμ-

4) Moscov. supra χθ scriptum ostendit γδ, ut librarius voluerit ἀμιγδαλόεσσαν. Sed alteram scripturam tuentur libri omnes, nec plus hac profeceris in constituenda vi vocis, de qua cf. Heyne ad Homer. Il. 24, 753. Pro ἔς τ' Ἴμβρον Medic. 3. perperam ἐτ' Ἴμβρον. Proximus versus singulorum verborum forma ab Homericis libris discrepat, (cf. Il. 24, 78.) et tantum ex uno codice ibi notatur Σάμοιο καὶ Ἴμβρου. Diversa autem a vulgari lectione haec adferuntur ex Msstis. Medic. 3. μεσηγύς; Medic. 2. ex corr. Λήμνου pro Ἴμβρου. Receptum tamen nomen ex aliis libris etiam Homericis bene habet, et ad situm proxime valet.

5) Casaubb. Moscov. Paris. οὐκ ὠνόμακε δ' αὐτήν. Cum perinde sit, traditum ab aliis retinui.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Μελάμφιλος, uti et vertit Guarinus. Alterum tamen sat multis testimoniis constat, tantum quod in consona λ ambigitur, quippe quam quidam geminant, veluti Plin. 5, 37. s. 31. Hesych. h. v. Eustath. ad Dionys. v. 534. probante id Salmasio ad Stephanum s. v. Σάμος. Nec temere. Olim enim dicta etiam fuit Φυλλὶς, uti tradunt Hesych. h. v. Scholiastes Nicandri ad Alexipharm. v. 149. ubi ita vocatur, vel Φυλλὰς, quod ex oraculo refert Jamblichus de vita Pythagorae cap. 2. Docet et adpellativum *Melamphyllum*, quod sic scribitur in Plinio 22, 35. s. 22. Dioscoride 3, 19. Simplici tamen λ repetunt etiam infra lib. 14. p. 637. omnes libri et profert Stephanus, quare dubitavi mutare.

In Samon, inque Imbron, vel inaccessam quoque Lemnum.

Qua Samon atque Imbrum spatio mare dividit aequo.

et rursum:

Norat ergo Samum Ionicam, sed

λάμφυλος, [7] εἶτ' [8] Ἀνθεμὶς, εἶτα Παρθενία ἀπὸ τῦ ποταμοῦ τῦ Παρθενίε, ὃς Ἴμβρασος μετωνομάσθη. Ἐπεὶ οὖν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ, Σάμος μὲν, καὶ ἡ Κεφαλληνία ἐκαλεῖτο, καὶ ἡ Σαμοθρᾴκη, (οὐ Cephallenia.

7) Ita diserte notatum erat ex Paris. Medic. 1. 2. 3. Nempe in edit. Amstelodam. ad quam conlati erant illi codices, legitur εἶτα, quod vitium ex Parisiensi fluxerat. Priores recte habent εἶτα, quod etiam probat epitome p. 131. extr. Hudf. et reddidit Guarinus, cum alias εἶτ' — εἶτα debuisset scribi. Male igitur Xylandrum reprehendit Spanhemius ad Callimachum in Del. v. 49. quod ille εἶτα interpretatus esset, cum debuisset *Melamphyllus, sive Anthemis, sive Parthenia*, inepto sensu, cum εἶτα — εἶτα praecedens adsciant, delectusque arbitrium largiantur. At hic diversa nomina recensentur, vario tempore frequentata, quare et πρότερον praemittit, etsi alio ordine atque in lib. 14. p. 637 ubi eadem particula interponitur. Sic et Stephanus s. v. Σάμος immissis particulis πρότερον — καὶ — κἀκὶ — καὶ — Plinius 5, 37. s. 31. *primum — postea — deinde* — singula nomina distinguunt.

8) At infra lib. 14. p. 637. scribit Ἀνθεμοῦς, unde vel ibi etiam Ἀνθεμὶς legendum censet Spanhemius c. l. vel in utroque loco Ἀνθεμοῦσα, cum Ἀνθεμοῦς urbs fuerit Macedoniae. Certe Ἀνθεμοῦσα habent etiam Stephanus c. l. (male tamen effertur vulgo Ἀνθέμουσα) Schol. Apollonii ad lib. 2, 874. et Plin. 5, 37. s. 31. Nihil tamen, hic certe, contra libros, quibus favet etiam Eustathius ad Dionys. v. 534. mutem, etsi in eo Ἀνθεμοῦσα emendat Staverenus ad Hygin. p. 47. Ita vero discrepat etiam uterque Strabonis locus in proximi nominis terminatione; nempe infra vocatur Παρθενιάς. At pro Παρθενία pugnant Stephanus c. l. Varro apud Lactantium 1, 17, 8. Plinius c. l. Scholiastae ad Apollon. 1, 187. ex Tarraeo et ad Nicandri Alexipharm. v. 149. aliique commemorati ab Holstenio ad Stephan. p. 281. et Spanhemio ad Callimach. in Del. v. 48.

sed non nominavit: neque sane olim ea Samus fuit vocata, sed Melamphylus, ac deinde Anthemis, post Parthenia a flumine Parthenio, qui Imbrasus postmodo appellatus est. Quoniam igitur tempore belli Trojani Sami nomen et Cephalleniae tributum fuit, et Samothrace

Cephallenia. (οὐ γὰρ ἂν [9] Ἑκάβη εἰσήγετο λέγουσα, ὅτι τοὺς παῖδας αὐτῆς [10] πέρνασχ', ὃν κε λάβοι, ἐς Σάμον ἔς τ'

9) Vitiavit hanc formam, ſatis ex Homero, Euripide — probatam, editio Pariſienſis negligenter effuſa, in qua evulgatum eſt Ἐκύβη, eamque labem ex more inde traxit Amſtelodamenſis. Pro αὐτῆς Moſcov. Vatic. Urbin. malunt αὐτῷς.

10) Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. (hic in lacunae ſpatio expleto) Vatic. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. περνάς, ὄν; Medic. 3. Urbin. περὶ νᾶσον, male adglutinata poſtrema ſyllaba mediae, adſperſo vitio; Caſaubonus adſcripſit πέρνασχ' ex Homero Il. 24, 752. quippe quem locum Strabo reſpicit. Pro κε Venet. Medic. 1. et edd. veteres καί; Vatic. κα dorica forma. Pro λάβοι Moſcov. λάβῃ; Medic. 1. 2. edd. ante Caſaubonum λάβοιε; Urbin. λάβοι Σάμον. Denique Urbin. Medic. 3. Ἰδ' Ἴμβρον; Medic. 1. 2. Ἰμβρίοις; Pariſ. ὥς' Ἴμβρον; Moſcov. ὡς (ſupra ἐς) Ἰμβρίως ἡ Ἰωνικὴ; Venet. Vatic. ὥς' Ἰμβρίοις Ἰωνικῇ; Medic. 3. Ἴμβρον ὥς' Ἰωνικὴ, et ex correctione ἡ Ἰωνικὴ; Urbin. Ἴμβρον ὥς' ἡ Ἰωνικὴ. Sic pro ἔς τ' Ἴμβρον edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ὥς' Ἰμβρίοις. Veram lectionem ex Homeri c. l. reſtituit Caſaubonus; (operarum quidem negligentia ἔτς' ſequente Amſtelodamenſi) adlita labe, ες δ' Pariſienſis habet. Tum verus interpres verba parentheſi incluſa omiſit, forte quod ſenſum non perſpiceret, paullo quidem obſcuriorem et a Mss. impeditum. Ita multa ſuo ſenſu expreſſit Penzelius, quibusdam etiam omiſſis. Senſus, ut paucis complectar, hic mihi eſſe videtur: Novit quidem Homerus Ioniam Samum, quia coloniam ex Ionia deductam (anno 200. poſt bellum Trojanum, ut quidam voluerunt, teſte Euſtathio ad Homer. Il. 13, 12. p. m. 882.) noviſſe videtur; at non nominavit ipſam, nec poterat recte, quia omnino olim alio nomine erat praedita, et nondum a Samiis, unde hoc nomen imponeretur, condita. Quod ſi igitur Samum Thraciam dixit, ſecutus eſt famam, vel opinionem Samiorum. Poſtrema verba Caſaubonus non ſana eſſe judicat, et ſic Strabonem ſcripſiſſe arbitratur: δῆλον, ὅτι Ἰωνικὴ οὐκ ἀπῴκιστό πω· δῆλον δὲ καὶ ὅτι — Equidem verba: Ἰωνικὴ οὐκ — δῆλον δ' ὅτι — in apodoſi poſita eſſe puto. Nempe quia tunc Sami nomen Cephallenia tantum et Samothrace gerebant, Ionia Samus nondum condita erat, et hinc manifeſtum eſt — Conferri autem hic omnino debet lib. 14. p. 633. ſqq.

ce (alioqui enim non introduceretur Hecuba filios ſuos dicens ab Achille captos fuiſſe in Samum et Imbrum diven-

ἔστ' Ἴμβρον) Ἰωνικὴ οὐκ ἀπῴκιστό [11] πω, δῆλον δ' ὅτι ἀπὸ τῶν [12] πρότερόν τινος τὴν ὁμωνυμίαν ἔσχεν· ἐξ ὧν κἀκεῖνο δῆλον, ὅτι παρὰ τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, [13] ὃ λέγουσιν οἱ φήσαντες, μετὰ τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν καὶ τὴν [14] Τεμβρίωνος παρουσίαν ἀποίκους [15] ἐλθεῖν ἐκ Σάμου, καὶ ὀνομάσαι Σάμον τὴν Σαμοθρᾴκην· ὡς οἱ Σάμιοι τοῦτ' ἐπλάσαντο δόξης χάριν. Πιθανώτεροι δ' εἰσὶν οἱ ἀπὸ τοῦ [16] Σάμους κα-

Cephallenia.

11) Venet. Medic. 1. repetita proxima syllaba τόπῳ; edd. Aldi, Hopperi, Xyl. male πῶ.

12) Sic loco προτέρων Medic. 3. non male, immo forte melius. De utriusque commutatione in hoc nexu vid. Davisius ad Maxim. Tyr. 4, 4. et Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. f. Et sic Schweighaeuserus in Polybio 6, 9, 2. πρότερον pro vulgato antea προτέρων reposuit.

13) Casaubonn. Medic. 3. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. ὃ λέγουσιν. Casaubonus vocem ἣν inducebat, quae vulgo hic fertur. Equidem, recepta codicum illorum lectione, steti facta distinctione post ἱστορίαν (sc. ἐστὶ) et φήσαντες.

14) Sic constanter hic libri omnes, qui lib. 14. p. 633. invicem discrepant, ubi cf. notata.

15) Moscov. ἐξελθεῖν. Post Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi ἐπλάσσαντο. Tum articulus οἱ ante ἀπὸ minus bene deest in Moscov. et Paris.

16) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. Paris. et epitome p. 132. Hudf. Σαμαίους; Guarinus *Samos*. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri Σαμίους; Casaubonus et hinc ceteri editores Σάμους, quod et tenuisse videntur Vatic. et Urbinas. *Tzschucke*. Libri veteres Σάμους. Recte. Sic dicit lib. 8. p. 346. [p. m. 86.] σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη. Ex Strabone idem notat Eustathius ad Il. N. v. 12. p. 382. Ἰστέον, ὅτι ἡ Θρᾳκικὴ κατὰ τὸν Γεωγράφον Σάμος καλεῖται διὰ τὸ ὕψος· σάμοι γάρ, φησὶ, τὰ

divenditos) apparet coloniam Sami Ionicae nondum fuisse deductam: quam ab antiquarum aliqua nomen duxisse evidens est. Unde hoc quoque manifestum redditur, antiquitatis historiae repugnare id, quod nonnulli dicunt, post Ionicae coloniae deductionem, adventumque Tembrionis venisse Samo colonos, et Samothraciae Sami nomen indidisse: Samios autem hoc gloriae paran-

Cephal-lenia. καλεῖσθαι τὰ ὕψη φήσαντες [17] εὑρῆσθαι τοῦτο τοὔνομα τὴν νῆσον·

Ἐντεῦθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

Τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν ἀπὸ Σαίων, τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ· εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες

τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τῷ τῆ περιηγητῆ (ad v. 533.) δηλοῦται. Et ad Il. ω. p. 1469. *Scherpezelius.* Sic Constantinus Porphyrog. de themat. lib. 1, 16. a sublimitate etiam impositum putat his verbis adjectis: οἱ γὰρ πάλαι Ἕλληνες σάμον τὸν ὑψηλὸν λιθάκων τόπον.

17) Casaubb. tres, Medic. 1. corr. Venet. Paris. εὑρῆσαι; Vatic. εὑρέσαι; Medic. 3. Urbin. εὑρίσθαι. Editiones cum aliis codicibus εὑρῆσθαι. Sensus utique activam significationem requirit. Quae vero forma constituenda sit, dubium videtur. Etsi enim εὕρημαι proprie passivo sensu dicatur, uti apud Thucydidem 7, 62. et alibi, de quo nulla potest esse dubitatio, idem tamen etiam active legitur, uti apud Demosthenem de falsa legat. p. 346. Lips. οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα εὑρημένοι — Sic idem in Leptin. p. 497. ἀτέλειαν εὑρέσθαι, pro quo p. 457. dicit εὑρόμενοι ἀτέλειαν — Εὑρίσθαι tamen minus aptum videtur, cum sit proprie mereri, de quo cf. Budaeus in comment. Gr. L. p. 377. ed. Basil. Εὑρῆσθαι noster passive ponit, ut infra p. 481. in. Cum vero εὑρῆσαι ferri nequeat, retinui εὑρῆσθαι. Nempe usum id obtinuit in verbis, quae carent perfecto medii, de quo praecepit Ernesti in Neuesten Theol. Bibl. Vol. 1. P. 2. p. 119. Pro τοὔνομα Moscov. Medic. 3. τὸ ὄνομα. In proximo versu Homerici libri dant ἔνθεν pro ἐντεῦθεν, quo posito

randae causa finxisse. Probabilius insulae nomen alii factum aiunt a sublimitatibus, quae Sami dicebantur: nam inde

Ida videbatur tota, et Priameia secta,

Et Graiûm naves. —

Quidam Samon nomen habere putant a Saiis Thracibus, qui eam olim habitaverint, ut et finitimam continentem: sive hi iidem cum Sapaeis seu Sintis, (quos Sintias

ὄντες, ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς [18] Σίντιας καλεῖ ὁ ποι- Cephal-
ητὴς, εἴθ' ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαίων Ἀρχίλοχος, lenia.

Ἀσπίδι μὲν Σαίων τὶς [19] ἀγάλλεται, ἣν
[20] παρὰ θάμνῳ,
Ἔντος ἀμωμήτου, κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

sito et probato γὰρ abesse debere, monuit Heyne ad Homer. Tom. 6. p. 372. Post in altero versu Xylander pro δὲ maluit scribere δή.

18) Sic Moscov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri, quibus suffragatur non solum Homerus Il. 1, 594. Odyss. 8, 294. et ex eo epitome Strabonis lib. 7. p. m. 493. sed etiam ipse Strabo infra lib. 12. p. 549. extr. Eandem formam adstruunt etiam Hellanicus apud Scholiast. Apollonii ad 1, 608. et praeter interpretes Homeri et Apollonium in Lexico p. m. 601. etiam Grammatici veteres. Cf. ad Hesychium T. 2. p. 1190. Non igitur dubitavi eam revocare, cum Casaubonus expulso ι dedisset Σίντας, uti forte habuerunt reliqui etiam codices.

19) Medic. 1. corr. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi ἀνείλατο τήν; Venet. Pariſ. Medic. 1. ante correctionem ἀνείλατο τήν; Vatic. Urbin. ἀνείλατο. Solus Moscov. videtur servasse ἀγάλλεται, quod posuit Casaubonus suis forte Msstis motus, ut infra lib. 12. p. 549. extr. legitur, ubi tamen codices mei plerique illud verbum plane ignorant. At tuentur qui idem distichon exhibent Aristophanes in Pace v. 1296. Plutarchus in Laconicis instit. p. 889. ed. Lipsi. Sextus Empir. Pyrrhon. Hypot. 3, 24. p. 181. et auctor anonymus vitae Arati in Petavii Uranologio p. 268. in Arati editione, auctore Buhlio, T. 2. p. 430. Sic etiam inde repetiit Jacobs in Anthol. Gr. T. 1. p. 41. ad quem locum cf. notata. Mirum igitur, unde codices tantum non omnes, aliis auctoribus renitentibus, duxerint ἀνείλατο, vel pro eo, forma dubia, ἀνείλατο, uti et legit Guarinus, qui sat lepide vertit: *clypeo macterat*, et postea vocem θάμνου loci nomen habuit. Ferri possit ἀσπίδα ἀνείλατο sensu omnino eodem: clypeum sustulit et hinc usurpavit. Malui tamen eum aliis auctoribus servare ἀγάλλεται, quod Moscov. tuetur, et forte Casaubonn. habuerunt. Pro ἣν cum superioribus Msstis Xylander edidit τήν, quod etiam stare possit.

20) Infra lib. 12. p. 549. περὶ θάμνου legitur. Θάμνου dederant

tias Homerus vocat) sive diversi fuerunt. Saiorum meminit Archilochus:

Nunc aliquis Sajum parma
se jactat honesta,
Ad dumum quae non
fronte relicta mihi.

§. 19.

Cephallenia.

§. 19.

Λοιπὴ δ' ἐστὶ τῶν ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεῖ τεταγμένων νήσων ἡ Ζάκυνθος, μικρῷ πρὸς [1] ἑσπέραν μᾶλλον

derant etiam hic Mss. Casaubb. In Plutarcho exstat περὶ Ζάμην; ceteri omnes παρὰ Ζάμην. Particularum istarum commistio nota. In ἐντὸς, ut vulgo ferebatur, accentum retraxi, quod factum etiam est in Aristophane Invernizii et in recentioribus anthologiis, de quo olim monuerat Reiske ad Anthologiam Gr. p. 23. Pro κάλλιστον Medic. 3. κάλπιστον; Medic. 1. 2. (in quo tamen postea ad veram formam revocatum est,) edd. Aldi, Hopperi κάλλιπτον.

1) Ita recte codices et editiones, antequam ed. Parisiensis invexisset vitiosum ἑτέραν, quod cum animadvertisset Palmerius, in exercitt. in auctores Gr. p. 326. tamquam a Msstis corruptum, recte quidem emendat. Post Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri πλέον. Antea Medic. 3. Vatic. Urbin. συνάπτουσα δ' αὐτὴ πλέον. Ἔστι δ' ἡ (sic) — In vulgata lectione συνάπτων δ' αὐτὴν, πλέων ἐστὶν, ἡ — haerent viri docti, ejusque verba varie tentant. Nempe cum Zacynthus Cephalleniae sit orientalior, falso sic scripserit Strabo. Quare Palmerius in Graecia ant. 4, 24. p. 523. sequens καὶ, tamquam a mala manu ortum, expellit, ut sententia inde efficiatur haec: *Paullo magis, quam Cephallenia* — Sed cum vel sic in situ πρὸς ἑσπέραν offendat, magis ad verum narrationem traduci posse putat Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 36. si substituatur μικρῷ πρὸς ἕω μᾶλλον — κειμένη τῆς Κεφαλληνίας et deinceps καὶ τῇ Πελοποννήσῳ συνάπτουσα αὐτὴν, (ita enim lego pro συνάπτης αὐτὴν, quod certe legitur in repetita, duce Harlesio, editione) i. e. et eam Peloponneso adnectens. Deinde novam sententiam exorditur a verbis πλέως (vel f. πλέων δ') ἐστὶν. — Casaubonus in verbis συνάπτων δ' αὐτὴν locum mendosum esse notavit, et ex versione (*eamque magis attingens*) priorem interpretem legisse censet: συνάπτων δ' αὐτῇ πλέον. Ἔστι δ' ἡ — et deinde comparari jubet Strabonem lib. 8. de Peloponnesi situ et Plinium de Zacyntho. Quod enim in nostro sit πρὸς ἑσπέραν, a Plinio meridiem dici. Ita enim Casaubonus ejus narrationem refert: *Zacynthos aliquando appellata Ilyrie; Cephallenia a meridiana parte* XXII *M.* (hodie legitur

§. 19.

Restat de insulis Ulyssi subditis Zacynthus, paulo magis quam Cephallenia ad occa-

μᾶλλον τῆς Κεφαλληνίας κεκλιμένη τῆς Πελοποννήσου, συνάπτουσα δ' αὐτὴν πλέον. Ἔστιν ὁ κόλπος τῆς Ζακύνθου [2] σταδίων ἑκατὸν ἑξήκοντα· διέχει δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας ὅσον ἑξήκοντα σταδίους, ὑλώδης μὲν, εὔκαρπος δὲ καὶ ἡ πόλις ἀξιό- Cephallenia. p. 458.

λογος

rur XXV) *abeſt*; unde adparet, non comparari utriusque insulae ſitum, ut hic, quatenus ad coeli aliquam plagam magis minusve illae vergunt, ſed Zacynthi a Cephallenia diſtantiam indicari, recteque ſic Plinium eſſe locutum, ad noſtrum vero locum nihil illum valere. Strabo lib. 8. p. 335. p. m. 19. tantum dicit, Zacynthum cum aliis ante Acarnaniam jacere. Cum Gemiſtus Pletho hanc Strabonis narrationem de Zacynthi et Cephalleniae ſitu in ſummam contraxerit, ejus verba ad dijudicandam lectionem adponam. Ita vero ille: Ἐν τῇ Ἀδρίᾳ, inquit, Ζάκυνθός τε καὶ Κεφαλληνία καὶ Ἰθάκη κατὰ τύχην τε (A. τυχόντες) ἀλλήλων κειμένων, καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἀπὸ δυσμῶν ἐπικειμέναι; ex quibus confirmatur emendatio Palmerii, ipſo etiam adſpectu probata. Nempe καὶ male ſedula manus imperiti librarii obtruſit, qui Κεφαλληνίας et Πελοποννήσου ita conjungendas eſſe putaret. Tyrwhitti πρὸς ἕω longe a codicum indiciis recedit. Poſteriori tamen parti male utrique adſectae, quia συνάπτων nihil habet, quo referatur, praeſentiſſimam medicinam adtulit, quam et codices quidam deſignant, unde locus ſic exit: πρὸς ἑσπέραν — κεκλιμένη τῆς Πελοποννήσου, συνάπτουσα δ' αὐτὴν πλέον. Ἔστιν ὁ — i. e. paullo magis, quam Cephallenia, ad occiduas Peloponneſi partes vecta, eamque magis adtingens; quae quidem poſterior pars recte ſic jam reddita eſt a Guarino; prior a Penzelio. Inde novo ſegmento facto, etſi δὲ deſidero, ad ambitum ejus progreditur. Sic vero idem dicit, quod Scymnus Chius v. 466. ἥτις Πελοποννήσου σύνεγγυς κειμένη Ζάκυνθος. Ad hunc igitur ſenſum verba informavi.

2) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 625. p. m. 231. hinc repetiit στάδια, ut alibi, cum noſter in terminatione conſtet. Numeros tamen tenet eosdem cum Msstis, quos auxit Plinius 4, 19. ſ. 12. ubi Strabonem errare notat Harduinus, qui tamen ipſe errat, dum Straboni adfingit 60. tantum ſtadia. Sed haec ultra terminos conſtitutos prolata jacent.

occaſum Peloponneſi inclinans. Ambitus ejus ſtadiorum eſt CLX et amplius: diſtat a Cephallenia ad LX ſtadia; ſilvoſa inſula, ſed fertilis, cum urbe ejusdem nominis

Echinades. λογος ὁμώνυμος. Ἐντεῦθεν εἰς Ἑσπερίδας τῆς Λιβύης σάδιοι τρισχίλιοι [3] τριακόσιοι.

§. 20.

Καὶ ταύτας δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἕω τὰς Ἐχινάδας ἰδρύσθαι νήσους συμβέβηκεν· ὧν τό, τε Δολίχιόν ἐστι (καλοῦσι δὲ νῦν [2] Δολίχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς [3] θοὰς εἶπε· καὶ ἡ μὲν Δολίχα κεῖται κατὰ Οἰνιάδας καὶ τὴν ἐκβολὴν τῶ [3] Ἀχελώου, διέχουσα Ἀρά-

3) Ita omnes libri cum epitome. At lib. 17. p. 836. f. ἑβδομήκοντα numerantur, eumque numerum probat Gosselin in Geographie des Grecs analysée p. 80. Aut igitur in alterutro loco erratum est a libris, aut ipse Strabo parum certus fuerit.

1) In Stephano, qui Strabonis hunc locum, etsi in sequ. male retulit, Δόλιχα, ut taceam alia. Equidem cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 625. p. m. 231. repetii Δολίχην, pro Δολίχην, dialecto Aeolica. Minus recte edd. Aldi, Hopperi per ω efferunt, rectius postea Epitome p. 132. Hudf. dat Δυλιχία. Cf. Berkelius ad Stephanum p. 360.

2) Medic. 1. 2. 3. Moscov. θοὰς ὁ ποιητής.

3) Aldus, Hopperus, Xylander subscribunt ι, quod tamen post incerta ratione omittunt. Recte, quando est gentile, pro Ἀχελῴος, ut Μανῶες, πατρῶες, de quibus cf. Eustathius ad Dionys. v. 431.

minis memoranda. Hinc ad Hesperides Libyae stadia sunt ter mille ac CCC.

§. 20.

Ab hac et Cephallenia versus ortum Echinades jacent insulae, quarum una est Dulichium (nunc Dolicham nominant) et acutae insulae, quas poëta θοὰς vocavit. Dolicha sita est juxta Oeniades et ostia Acheloi, distans ab Araxo, Eleorum promontorio, stadiis c. Sed et reliquae Echinades complures, omnes asperae atque steriles ante ostia Acheloi jacent, XV stadiis remo-

ta

Ἀράξου, τῆς τῶν Ἠλείων ἄκρας, [4] σταδίους ἑπτακαί- Echinades.
τὸν· καὶ αἱ λοιπαὶ δ' Ἐχινάδες πλείους εἰσὶ, [5] πᾶσαι λιπαραὶ καὶ τραχεῖαι, καὶ πρὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀχελώου, πεντεκαίδεκα σταδίους ἀφεστῶσα· ἡ ἀπωτάτω· ἡ δ' ἐγγυτάτω πέντε, [6] πελαγίζουσαι πρότερον· ἀλλ' ἡ χοῦς, τὰς μὲν ἐξηπείρωκεν αὐτῶν ἤδη, τὰς δὲ μέλλει, πολλὴ καταφερομένη· ὅπερ καὶ τὴν [7] Παραχελωΐτιν καλου-

4) Omittunt hanc vocem Moscov. Medic. 3. Paris. durius quidem; Medic. 2. τάδια, et post correctionem τάδιαι. De variata terminatione quaedam antea dixi. In praecedentibus vitiose Xylander Ἠλείων ἄκρας. Post Casaubonus malit πλείους δ' εἰσί. Potest tamen vulgata stare.

5) Moscov. vitiose πᾶσι. Tum Eustathius ad Homer. Odyss. 1, 246. p. m. 52, 41. ex Strabone, opinor, refert πρὸς τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ. Post Medic. 2. πεντ... ex correctione κε, et pro ἀφεστῶσα idem cum primo ἐφεστῶσα. Deinde Casaubb. Moscov. Medic. 3. ἀπωτάτω, quod volebat Casaubonus, ut mox ἡ ἐγγυτάτω; quod cum nexui et oppositioni pro ἀπωτάτῃ sit accommodatius, recepi. Sic supra §. 18. boni codices pro τῶν πρωτίων praeferebant τῶν πρότερον.

6) Medic. 1. 2. 3. Paris. πελαγίζουσαι, quod et reddidit Guarinus, et, cum ad omnes rectius pertinere videatur, ego nunc recepi pro vulgato πελαγίζουσα aliorum et editionum. Vult enim dicere, cum olim omnes fuissent πελάγιαι, post, adgesto limo, propius continenti admotae sunt. Solet autem passim Strabo talia interjectis pluribus adpendere, quae primis sententiae verbis respondeant.

7) Casaubb. Medic. 3. Παραχελώιν; Medic. 1. 2. Venet. Παραχελῶν, et sic Guarinus *Paracheloin*. Ed. Aldi Παραχελώτην in ipso contextu, in corrigendis Παραχελώτιν, quod servo obsequio repetiit Hopperus. Reliqui libri cum edd. Xylan-

ta inde quae longissime, quae proxima, v, cum quidem ante in alto jacuerit: sed limus aggestus alias jam cum continente conjunxit, alias ei adiiciet, copiose subinde advectus. Is regionem quoque Paracheloitidem, quam rigat Achelous, antiquitus controversam fecit, identidem

Echinades. μένην [8] χώραν, ἣν ὁ ποταμὸς ἐπικλύζει, περιμάχητον ἐποίει τὸ παλαιὸν, τοὺς ὅρους [9] συγχέουσα ἀεὶ, τοὺς ἀποδεικνυμένους τοῖς Ἀκαρνᾶσι καὶ τοῖς Αἰτωλεῦσι· ἐκρίνοντο [10] γὰρ τοῖς ὅπλοις, οὐκ ἔχοντες διαιτητάς· ἐνίκων δ' οἱ πλέον δυνάμενον· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ μῦθος ἐπλάσθη τις, ὡς Ἡρακλέους καταπολεμήσαντος τὸν Ἀχελῶον, καὶ ἐκγαμοῦντος τῆς νίκης ἆθλον τὸν Δηϊανείρας γάμον τῆς Οἰνέως θυγα-

dem fines Acarnanibus et Aetolis ſtatutos confundens: itaque armis decernebant, cum carerent arbitro: ac vincebant, qui plus poterant. Qua de cauſa etiam fabula conficta fuit, Herculem debellato Acheloo victoriae praemium adeptum fuiſſe nuptias Deianirae, Oenei filiae:

Xylandri et ſequentibus Παραχελωΐτην exhibent, quod probat etymologiae ratio ab Ἀχελῷος. Cf. ad lib. 9. p. 434. p. m. 604. *Paracheloida* urbem novit etiam Livius 39, 26, 2. Cf. paullo poſt p. 459. in.

8) Medic. 3. addit ἐπὶ παραχῶσα, uti et legiſſe videtur Guarinus, dum vertit: *qui etiam Paracheloin — effecit.* Poſt Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi ſubjungunt δέ; Xylander omiſſo δὲ ſic contraxit: περιμ. ἐποιεῖτο παλαιόν; minus recte. Tum Caſaubonus dedit περιμ. ἐποίει τὸ παλαιὸν, ejecto etiam δὲ, quod ſi proxime ad χώραν pertinet, tamquam pars conficiendae ſententiae tolerari nequit. Mirum tamen eſt, unde ductum quidam inferſerint, niſi completae antea ſententiae diverſi aliquid ſubjici poſſe putaſſent. Non igitur temere ἐπὶ παραχῶσα a Medic. 3. optimo additum videtur, nec, etſi alias fluviis id tribuitur, ut a Diodoro 1, 39. f. hic cognatorum connexus remorari poteſt, cum talia non averſentur auctores. Cf. praeter alios Weſſeling. ad Diodor. 6, 39.

9) Caſaubb. Moſcov. Venet. Pariſ. συνέχουσα, trajectis literis. Veram lectionem vel ſolus ſenſus loci conſtituit. In ſequentibus Ἀκαρνᾶσι circumflexo inſtruxi, cum ſimplicem antea gereret accentum.

10) Medic. 2. δὲ τοῖς, quod non alienum eſt a Strabonis uſu, etſi proxime repetitur. Mox Venet. Medic. 1. ὄχλοις pro ὅπλοις, quod ante correctionem acceperat etiam Medic. 2. Poſt edd. Hopperi, Xyl. πλέον δυνάμενοι.

θυγατρὸς, ἣν πεποίηκε Σοφοκλῆς τοιαῦτα [11] λέγουσαν· Echinades.
[12] Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῶον λέγω,
Ὃς μ' ἐν τρισὶ μορφαῖσιν ἐξήτει πατρὸς
Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
Δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' [13] ἀνδρείῳ [14] κύτει,
[15] Βούπρωρος. — G 5 Προσ-

11) Casaubonn. Medic. 1. Venet. λεγούσης. Vulgata melius habet.

12) Medic. 1. μνηστὴς, ex correctione Medic. 2. μνησθὴς, antea μνησθεὶς, sine sensu. Μνηστὴς etsi idem valet, cum reliquis tamen codicibus Strabonis et ipsis Sophoclis, ex cujus Trachiniis v. 9 sqq. desumta haec sunt, retineri debet μνηστήρ. Tum Moscov. Ἀχελῶος, et ex corr. Medic. 2. λόγῳ pro λέγω, quae vox in Medic. 3. plane abest. Deinceps idem dat ὅς με τρισί; Paris. ὃς μὲν τρισί. Proxime sequens μορφαῖσιν, quod agnoscunt etiam editiones Sophoclis a Brunckio et Capperonnierio instructae, hic in edd. Paris. et Amstelod. transiit in μορφῶσιν, quod, si diligenter enotatae sunt de eo codicum lectiones, etiam plurium praesidiis niti videtur. In re dubia tamen praestat vulgatam formam cum Msstis Sophoclis propagare, cum et accentus inepto loco positus corruptionem indicet, et incertae auctoritatis sit vox μόρφων.

13) Ita per ει adparet in Medic. 2. 3. Moscov. et editionibus Sophoclis memoratis, cum quibus Stephaniana consentit, quod, cum inusitatam formam amplecti necesse non sit, reposui. Vulgo ἀνδρείῳ legitur non sine codicum aliorum exemplo, et sunt certe, quae utraque forma valeant, vel adeo, ex eodem fonte ducta, ιος praeferant. Cf. infra ad p. 484. in σιδηρείην et quae conlegit Fischerus ad Wellerum T. 2. p. 8. sq.

14) Ita ex libris suis pro τύπῳ, quod ante eum ferebatur, scripsit Casaubonus, idemque tuentur codices mei et margo Moscoviensis, cum in ipso contextu positum exstet τύπο pro τύπῳ, uti et ante Brunckium legebatur in edd. Sophoclis. Κύτει probavit etiam Heathius in notis in Tragicos, in Sophoclem p. 70. et in ipso contextu repetiit Hoepfnerus.

15) Moscov. βούκρανος, et supra βούπρωρος. Prius exhibent

filiae: quam Sophocles ita loquentem facit:

Nam nuptias Achelous ambivit meas
Fluvius, tribus me formis a patre flagitans.
Nunc taurus evidens, varius draco
Nunc flexilis, specie viri
Vultu bovis nunc.

Ad-

Echinades. Προστιθέασι δ' ἔνιοι, καὶ τὸ τῆς [16] Ἀμαλθείας τοῦτ' εἶναι

bent editiones Aldi, Hopperi, Xylandri; posterius, praeeunte Casaubono, reliquae, idque sustinent cum Casaubonn. codicibus alii mei omnes et libri Sophoclis recentiori aetate editi, etsi Scholiastes, ut ex ejus nota adparet, βούκρανος ibi etiam legit. At βούπρωρος valide tuetur ipse Strabo in sequentibus, nec solum rectius omnino, sed et elegantius censet Heathius c. l. ut sensus inde existat hic: *corpore humano, vultu bovino.* Cf. etiam, praeter Strabonem ipsum et Casaubonum in nota subjecta, Philostratus in Icon. n. 4. p. 868. ed. Olearii, et quae adtulit ad Sophoclem Hoepfnerus p. 9. Sic Sophocles post v. 223. (in ed. Brunckii, aliis v. 227. s. 236.) ἀντίπρωρα dixit, contra ἀνδρόπρωρος ex Empedocle Aristoteles Physicor. 2, 8. ἀνδρόπρωρα Plutarchus adversus Colotem p. 617. ed. Lips. et Aelian. H. An. 16, 29. ubi βουγενῆ ἀνδρόπρωρα et contra ἀνδροφυῆ βούκρανα ex eo redditur. Sed plura dabunt interpretes Hesychii T. 1. p. 354. et inprimis p. 402. Alia quaestio est, quae tamen hic excuti nequit, an recte sic dixerit poëta, cum subjiciat: ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο, quod ex mento tauri palearia, non barba, propendeant. At certe vultu hominis barbato adparet in numis Epiri, Ambraciotarum, Acarnaniae et Oeniadarum. Sed cf. Burmannus ad Dorvillii Sicula p. 387. sq. et in primis, qui de his versibus plura contulit, Ignarra de palaestra Neapolit. p. 240. et quae addit monita Eckhelius in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 183. sq. Versus aliter distinxit Capperonnierius. *Tzschucke.* Libri manu exarati habent κύτει pro τύπῳ. Vocat autem κύτος reliquum corpus praeter caput. In iisdem libris legitur βούπρωρος, non βούκρανος. Quod etiam, ante quam scirem, legendum ita esse, animadverteram. Neque vero ardua nimis conjectura, si quis sequentia Strabonis verba legat non negligenter. Sic igitur magni poëtae locus legatur; ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος. Porro vocis βούπρωρος elegantiam agnoscent, qui in Tragicorum lectione fuerint versati. *Casaubonus.*

16) Medic. 1. 2. Paris. hic et paullo post Ἀμαλθίας, ut in ipso contextu Aldus, quod tamen in erratis per ει efferendum fuisse monet. Cf. postea. Notavit illam scripturam per ι et aliam per αι, (quae sic in libris Diodori 5, 70. — occurrit) Pantinus ad Apostolii proverbia p. 293. Per ει tuetur usus. Nomini Ἡρακλῆς articulum praemittunt Moscov. Medic. 1. 2. et Paris. Ambigua est ratio. Pro Οἰνεῖ male Medic. 2. cum Aldo et Hoppero ἑνί.

Addunt nonnulli fabulae, Amaltheae cornu id fuisse, quod

εἶναι λέγοντες κέρας, ὃ ἀπέκλασεν Ἡρακλῆς τῆς Echinades.
Ἀχελώου, καὶ ἔδωκεν Οἰνεῖ τῶν χάμων ἕδνον.
Οἱ δ' εἰκάζοντες ἐξ αὐτῶν τἀληθὲς, ταύρῳ μὲν ἐοικότα λέγεσθαι τὸν Ἀχελῶον φασι, καθάπερ καὶ τοὺς ἄλλους ποταμοὺς, ἀπό τε τῶν ἤχων, καὶ τῶν κατὰ τὰ ῥεῖθρα καμπῶν, [17] ἃς καλοῦσι κέρατα· δρακόντι δὲ διὰ τὸ μῆκος καὶ τὴν σκολιότητα· βούπρωρον δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, δι' ἣν καὶ ταυρωπόν· τὸν Ἡρακλέα δὲ καὶ ἄλλως εὐεργετικὸν ὄντα, καὶ τῷ Οἰνεῖ κηδεύσαντα, παραχώμασί τε καὶ [18] διοχετείαις βιάσασθαι τὸν ποταμὸν πλημμελῶς ῥέοντα, καὶ πολλὴν τῆς [19] παρ- p. 459.
αχε-

17) Medic. 3. ἃ. Recte et sic. Pro δρακόντι Medic. 2. corr. et edd. ante Casaubonum δράκοντα, qui ex libris suis, quibus reliquos meos addo, itaque postulante structura, reposuit δράκοντι. In sequentibus ταυροτὸν superiorum editorum recte sic emendavit, ut pro κηδεύσαντος, quod antea legebatur, propter nexum, adstipulantibus etiam Msstis, dedit κηδεύσαντα.

18) Medic. 2. διαχετίαις; non recte.

19) Medic. 1. 3. Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi παραχελωνίτιδος; Medic. 2. παραχελωνιτιδος. Cf. supra de his derivatis. Sequens verbum φθείροντα ex libris veteribus restituit Casaubonus, cum antea desideraretur. Ex meis sodicibus soli adponunt Medic. 1. (a posteriori manu adjustus) et 3. Pro τῦτ' Medic. 1. 2. 3. Paris. τῦτο. Promiscuus valet usus, saepe in his observatus. Ἀμαλθίας per ι, ut supra, dant Paris. Medic. 1. 2. cum ed. Aldi.

quod defregit Acheloo Hercules, Oeneoque in nuptiarum stipulationem dedit. Qui autem ex fabulis verum colligunt, tauro similem forma Acheloum aiunt, ut et alios fluvios, ob strepitus et flexus alveorum, qui cornua dicuntur: draconem, ob longitudinem et obliquitatem: taurina fronte, ob eandem causam, quae ei bovis formam tribuit. Herculem porro alioquin beneficum, Oenei soceri in gratiam aggeribus et aquae ductibus fluvium compescuisse, vitiose fluentem, magnam-

que

Echinades. ἀχελωΐνιδος φθείροντα ἀνάψυξιν χαριζόμενον τῷ Οἰνεῖ· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας. Τῶν μὲν δὴ Ἐχινάδων, καὶ τῶν [20] Ὀξειῶν κατὰ τὰ Τρωϊκὰ Μέγητα ἄρχειν φησὶν Ὅμηρος·

— ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς,
Ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς.

Πατρὸς δ' ἦν Αὐγέας ὁ τῆς Ἠλείας καὶ τῶν Ἐπειῶν ἄρχων· ὥστ' Ἐπειοὶ τὰς νήσους ταύτας εἶχον, οἱ συνεξάραντες εἰς τὸ Δουλίχιον τῷ Φυλεῖ.

§. 21.

Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσαι, πρότερον δὲ Τηλεβοαὶ

20) Sic pro Ὀξειῶν, diſſerte etiam monente Moſcovienſi, ſcripſi. Pro Φυλεὺς (vulgo Φύλευς) quod proſtat in Homero Il. 2, 628. Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi Φιλεύς, ut idem codex effert poſtea. Ante ἀπενάσσατο Medic. 3. omittit δ'; ipſum verbum in Pariſ. ſcriptum legitur ἀπεμάσσατο.

21) Moſcov. Τηλεβώων et Τηλεβόων, ut infra p. 461. Medic. 2. praeponit τῶν. Per o aliorum etiam auctoritate confirmatur. Accentum ex penultima projeci in ultimam, quia dicuntur Τηλεβόαι (Apollon. Rhod. 1, 748. —) unde Τηλε-

que Paracheloitis partem rejecaſſe: id eſſe Amaltheae cornu. Enimvero Echinadibus et Acutis inſulis tempore belli Trojani imperaſſe Megetem Homerus ait:

Quem Phyleus Diis carus equeſter procreat olim.
Is ſe Dulichium ſaevam genitoris ob iram
Contulerat —

pater autem Phylei fuit Augeas, Eleae ditionis et Eporum princeps: itaque inſulas iſtas Epei tenuerunt, qui cum Phyleo Dulichium migravêrant.

§. 21.

Taphiorum porro inſulae, ante dictae Teleboarum, qua-

λεβοῶν, ὧν ἦν καὶ ἡ Τάφος, νῦν δὲ [2] Ταφιοῦς καλουμένη, χωρὶς ἧσαν τούτων, οὐ τοῖς [3] διαιρήμασιν Echinades.

Τηλεβόαις paullo poſt in Noſtro. Sic Λευκάδιον, Ὀζόλων multi ſcribunt ſine idonea cauſa. Cf. paullo poſt in nomine Οἰνιαδῶν. Poſt Aldus, Hopperus ἡ Τάφιος. At ſupra p. 456. Τάφος, et ſic cum Msstis Stephanus h. l. Schol. Apollonii ad 1, 747. Cf. Holſten. ad Stephan. p. 316.

2) Moſcov. (ut ſupra p. 456.) Medic. 1. 2. 3. Ταφιάς; edd. Aldi, Hopperi Ταφιῶς, uti legit etiam Guarinus; vertit enim: *quam nunc Taphiuntem vocant*; et ſupra in Msstis exſtabat. Xylander ex Stephano, opinor, primus poſuit Ταφιῦσα, etſi idem ſupra Τάφιῆς cum aliis intactum reliquerat. Hermolaus Barbarus ad Plinium 4, 19. ſ. 12. hic emendabat Ταφιὰς λεγομένη, et hinc in Plinio pro *Sapbiaſis*, quod in libris ſuis invenerat, idem ſubſtituebat. *Taphias* in Plinio quidem libri probant, quos adjuvat etiam in hac terminatione Stephanus. Cum tamen pro litera *ου* conſtantiſſime hic pugnent codices, melius ad Strabonem revocantur Stephanus et Plinius, ſi illis dederis *Taphius* pro *Taphias*, et ſic firmius etiam forma Ταφιῆς ſupra p. 456. conſtabat. Stephanus, cui Τάφος, poſt dicta Ταφιῦσσα, urbs eſt Cephalleniae, Ταφιὰς inſula, omnia videtur conturbaſſe, et forte Ταφιῦσσα ad Cephalleniam melius pertinet, Τάφος et Ταφιὰς ſ. Ταφιῶς de inſula debent intelligi. Nempe cum a Τάφος deſcendat Τάφιος, urbem Taphiorum ſeorſum ſuo loco commemorat Ἀσπαλάθειαν, quod ad Taphum eandemque Taphiuſſam quis retulerit? *Taphiuſa* etiam olim vulgo legebatur ad Leucadem poſita in Plinio 36, 39. ſ. 121. pro quo ex Msstis receptum *mons Taphius*, qui ad inſulam Taphum commode poteſt referri. Sed et Hermolaus ad Plinii poſteriorem locum, meliori codice uſus, agnoſcit, *Taphias* Straboni et Plinio quasdam inſulas eſſe, quarum una ſit Ταφιῶς. Sed cf. quae de his diſſeruerunt Salmaſius ad Solin. cap. 37. ſ. 40. p. m. 503. et Politus ad Euſtathium in Homerum Tom. 2. p. 651. additis iis, quae ſupra ad p. 456. notavi. Ut Strabo ſecum concordaret, dedi hic etiam Ταφιῶς. Utramque formam omnino probat Holſten. ad Stephan. p. 316.

3) Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi διαιτήμασιν. Sed pro διαιτήμασιν, quod recte poſuit Xylander, agunt non ſolum codices cum Guarino, ſed et ipſa orationis ſeries. Κεῖται

quarum fuit etiam Taphos, quae nunc Taphius uſurpatur, ab his ſeparantur, non intervallo (vicinae enim ſunt) ſed

Echinades. μασιν, (ἐγγὺς γὰρ
μόσι ταττόμεναι,
μὲν οὖν Ἀμφιτρ
Κεφάλου τοῦ [5] Δ
νῳ τὴν ἀρχὴν π
Μέντῃ τετάχθα
θάπερ. καὶ τοὺ
περὶ τὰς νήσο

ται in editioni
in reliquis. M
vertit Guarin
tium est in e
Vatic. legunt
eam particul
4) Medic
αὐτούς; Vati
usitatius, r
peritur. V
Beckius ad
5) Me
dant Med
et Guari
et Vene
repetiit
et supra
ut sup
in Ap
libris
largiu
sae f
ctore
νεὺς,
que
der

Ap

§. 22. Acarnania.

Μεταξὺ δὲ Λευκάδος, καὶ τῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπυ λιμνοθάλαττά ἐστι, [1] Μυρτούντιον λεγομένη. Ἀπὸ δὲ Λευκάδος ἐξῆς Παλαιρος καὶ Ἀλυζία τῆς [2] Ἀκαρνανίας πόλεις, ὧν ἡ Ἀλυζία πεν-

reliquis φησὶ ipſe contextus accepit. *Tzſchucke.* Lego φασὶ, donec me doceat aliquis, ubinam ille poëtae ſit locus. *Caſaubonus.* Λεῖπαρεῖς ἄνδρες Taphii vocantur ab Homero Odyſſ. 15, 426. at nuſpiam Teleboae in illo occurrunt. Euſtathius, qui ad Homer. Odyſſ. 1, 105. p. 27. in. hunc locum deſcripſit, hanc partem ſummatim Straboni ipſi adtribuit. Idem vero etiam diſerte antea p. m. 26, 44. λέγονται δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ Τηλεβόαι. Probabilis igitur eſt conjectura Caſauboni, in primis cum φησὶ et φασὶ paſſim confundantur. Exempla ſubminiſtrabunt libri noſtri et aliorum, ut jam notavi ad lib. 8. p. 384. f. (p. m. 294. n. 6.) Addo, ſi tanti eſt, Rhoerum ad Porphyr. de abſtinentia animalium 3, 15. p. 247. Sic φησὶ pro φασὶ olim in Luciano de calumniis non temere credendis cap. 14. ſtabat. — Cf. infra p. 460. in. 462. f. — Forte etiam legi poſſit ἅπαντες, ut ſic reliqui auctores Homero obponantur, et inde Teleboas et Taphios eosdem eſſe etiam hoc documento probetur. Repoſui igitur φασὶ.

1) Hoc nomen aliis omnibus ignotum, librorum tamen noſtrorum conjunctu conſenſu ſtabilitur.

2) Subjiciunt libri ἐστὶ, quod ignorat ſolus Medic. 3. idemque pro πόλις, quod praeeunt reliqui, dat πόλεις, et ſic emendationi Palmerii in Graecia ant. 3, 11. p. 414. in poſteriori quidem verbo robur addit. Hic nempe volebat εἰσὶ πόλεις propter ſequentia. Etſi enim, pluribus praemiſſis ſubſtantivis, modo ultimum in ſingulari numero poſitum ſit, verbum eodem numero ſaepe adjunctum ſequitur, ut plurimis exemplis doceri poſſit, facilius tamen optimi codicis Medicei ope in hoc nexu oratio fluit; quare eum negligere nolui.

§. 22.

Inter Leucadem porro et ſinum Ambracium mare eſt paludis inſtar, quod Myrtuntium appellatur. A Leucade deinceps ſunt Palaerus et Alyzia, urbes Acarnaniae: de his Alyzia a mari diſtat

xv

Acarnania. πεντεκαίδεκα ἀπὸ θαλάττης διέχει σταδίους, καθ' ἣν ἐστι λιμὴν. [3] Ἡρακλέους ἱερὸς καὶ τέμενος. [4] Ἐξ αὐτοῦ Ἡρακλείους [5] ἄθλους, ἔργα Λυσίππου, [6] μετήγαγεν εἰς Ῥώμην τῶν ἡγεμόνων τις, παρὰ τόπου κειμένους διὰ τὴν ἐρημίαν. Εἶτα ἄκρα [7] Κριθωτή, καὶ Ἐχινάδες, καὶ πόλις Ἄσακος, ὁμώ-

3) Verba haec Ἡρακλέους — ἐξ αὐτοῦ primum omissa in Medic. 2. post accesserunt. In conspectu locata est causa.

4) Libri veteres ἐξ οὗ τοῦ. Lego ἐξ οὗ τοῦ Ἡρακλ. *Casaubonus.* Ex meis solus Medic. 1. cum antea habuisset ἐξ αὐτοῦ, mutatum accepit in ἐξ οὗ. Concinnior lectio Casauboni. At renitentibus tot libris, cum et alibi in partes dissecta orationis membra et dissoluta adponat, vulgatam lectionem commovere nolui.

5) Medic. 3. adpendit ἔχον, quod sic retulit ad τέμενος; Medic. 2. corr. habet ἄθλοι.

6) Medic. 2. ἃ μετήνεγκεν, ut antea Medic. 3. sed post correctionem ἃς μετήνεγκεν; Aldus μετήνεγκε δὲ εἰς; Hopper. μετήνεγκε δὲ εἰς; reliqui libri, uti vulgaverat Xylander, μετήνεγκε εἰς justo nexu, etsi lectio Medicei 3. τέμενος — ἄθλους ἔχον, ἔργα Λυσίππου, ἃ — vel etiam ἃς propter seq. κειμένους ferri possit, nisi obstet durius sic antea infertum ἐξ. Post ex Vatic. notatum inveni παρατόπου κειμένους διὰ τὴν ἐρημίαν.

7) Medic. 1. 2. 3. Paris. Aldus. Hopperus Κρινθωτή, quod et in margine adlitum fert Moscov. Pro eo transversis literis Guarinus emisit *Cornithota*; reliqui videntur dedisse Κριθωτή, quod reposuit Xylander, et deinceps omnes editiones receperunt. Κριθωτή probat etiam Stephanus, unde Casaubonus Xylandrea editione usus, Κριθωτὴ huc transfert, uti quidem scriptum exstat de cognomini urbe in Scylace p. 28. Hudf. quae tamen aliis omnibus Κριθωτή, quod et in Stephano literarum ordo requirit. Lat. *Crithote* vocatur. Vid. Plinius 4, 18. f. 11. et quos ibi nominat Harduinus, omisso praetera Suida h. v. Sed et *Crithota* hoc promontorium scribit praeter nostrum et Stephanum,

xv stadiis: ibi portus est Herculi sacer, ejusque templum. Inde Herculis aerumnas, opus Lysippi, Romam imperatorum quidam transtulit, cum ob solitudinem alieno situm esset loco. Sequitur Crithota promontorium, Echinades, urbs Astacus, cognominis ei, quae apud

ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν καὶ τὸν Ἀσακηνὸν κόλπον, ἐνικῶς [8] λεγομένη, καὶ ἡ Κριθωτὴ δ' ὁμώνυμος πολίχνη τῶν ἐν τῇ Θρακίᾳ Χερρονήσῳ· πάντα δ' εὐλίμενα τὰ μεταξύ· εἶτ' Οἰνιάδαι, καὶ ὁ Ἀχελῶος· εἶτα λίμνη τῶν [9] Οἰνιαδῶν, Μελίτη καλ-

Acarnania.

λομέ-

num, qui ſoli id norunt, Dominicus Niger lib. 11. p. 295. Pro πόλις Medic. 1. male hic πόλεις.

8) Ita Caſaubonn. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Vener. Vatic. Urbin. Moſcov. Aldo duce, invitis codicibus omnibus, editiones reddiderunt περισλεγομένη. Inepte, ſi nexum loci et ſenſum verbi conſideres, quippe quod ὁμιλίαν διὰ λόγων indicat, uti explicatur ab Euſtathio ad Homer. Odyſſ. 12, 34. p. m. 466. in. vel ἀπεκρίνασθαι a Scholiaſta Theocriti 1, 92. Tum vero Strabo ſolet ita haec edere ἐνικῶς, πληθυντικῶς λέγειν, ἐκφέρειν, ὀνομάζειν. Cf. lib. 9. p. 499. (p. m. 441.) p. 408. (p. m. 434.) lib. 10. p. 489. et alibi. Quare τὸ πρὸς praecidi.

9) Reſcripſi Οἰνιαδῶν pro vulgato Οἰνιάδων, etſi ſcio, hoc in optimis etiam edd. frequentari, v. c. Thucyd. 2, 102. Diodori 1, ſ. 85. Polybii 22, 15, 14. — At Οἰνιαδῶν ſcribitur etiam in Thucydide 3, 114. ubi et in priori loco, ſimpliciter tamen, utraque forma notatur. Non enim eſt ab Οἰνιάδης, ſed ab Οἰνιάδαι. In voce Λαπιθῶν ſupra lib. 9. p. 440. (p. m. 646.) ſimile aliquid adfuit, etſi hoc de populo, ut in Τυλεβοῶν notavit Heyne ad Apollodor. 2, 4, 7. p. m. 321. de quo et ſupra dictum eſt. In ι haeſi; idem nomen ſupra lib. 9. p. 434. (p. m. 605.) per ει ſcribitur in libris et in Stephano apertius ex literarum ſerie de noſtra urbe. At non ſolum priorem formam tuentur hic libri omnes, ſed et alii auctores, quos comprobat auctoritas numorum. Tum ipſe Stephanus fluctuatur, qui ſ. v. Ἐρεσίχη habet ι. Poſt πολλῶ Venet. pro πολλῷ.

apud Nicomediam et ſinum Aſtacenum ſingulari numero dicitur. Sed et Crithotae nomen commune eſt cum oppidulo in Thracia Cherſoneſo. Omnia, quae interjacent, commodos habent portus. Sequuntur Oeniadae et Achelous. Deinde lacus Oeniadarum, Me-

Acarnania. λεμένη, μῆκος μὲν ἔχουσα τριάκοντα σταδίων· πλάτος δὲ εἴκοσι· καὶ ἄλλη Κυνία διπλασία ταύτης καὶ μῆκος καὶ πλάτος· τρίτη δ' Οὐρία πολλῷ τούτων μικροτέρα· ἡ μὲν δὴ Κυνία [10] καὶ ἐκδίδωσιν εἰς τὴν θάλατταν· αἱ λοιπαὶ δ' ὑπέρκεινται ὅσον ἡμισάδιον· εἶθ' ὁ Εὔηνος, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου σάδιοι ἑξακόσιοι ἑβδομήκοντα· μετὰ δὲ τὸν Εὔηνον τὸ ὄρος ἡ Χαλκὶς, ἣν [11] Χάλκειαν εἶπεν Ἀρτεμίδωρος· εἶθ' ἡ Πλευρών, εἶθ' ἡ [12] Λίκυρνα κώμη, ἧς ὑπέρκειται Καλυδὼν ἐν τῇ μεσογαίᾳ [13] σα-

10) Deeſt in Medic. 3. Poſt Medicei omnes λοιπαὶ δέ.

11) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Χαλκίδαν. Alias nominis variationes deinceps indicabo.

12) Moſcov. Pariſ. Medic. 2, 3. Λίκυρνα; et ſic Guarinus *Licyrna*; pauci reliqui cum edd. Λυκίρνα. Utra potior ſit ſcriptura, dubium, cum hoc nomine pagum ſolus Strabo commemoret. Attamen aliquatenus, ſi tanti valet vicus alias ignotus, ſuccurri poteſt ex aliorum corruptis indiciis. Ita Stephanus Ἀλίκυρνα κώμη Ἀκαρνανίας ex Strabone producit, quo nomine Λίκυρνα in eo tantum reſtat. Ex Stephano hinc ita emendant apud Scylacem p. 14. Hudſ. pro Μύκαρνα, ut in Plinio 4, 3. ſ. 2. Harduinus pro *Halyſarna*, addicente quidem ſitu, quem Strabo declarat. Iam vero ſi Λίκυρνα hinc probandum videtur, nova de augmento nominis per α ſubnaſcitur dubitatio, in qua ad Stephani partes magis propendeam. Dedi tamen, cum nullus liber in eo opituletur, Λίκυρνα.

ſite nomine, longus ſtadia xxx, latus xx. aliusque Cynia ad hunc duplus utraque dimenſione, et tertius Uria multo his minor. Cynia fane in mare exit: reliqui dimidio ſtadio ſupra mare jacent. Tum Evenus, ad quem ab Actio ſtadia ɔɔcLxx. Poſt Evenum mons Chalcis, quem Artemidorus Chalceam appellat: deinde Pleuron: poſt Licyrna pagus, ſupra quem ad ſtadia xxx jacet Calydon in mediterraneis. Apud Calydonem fanum eſt Laphraei Apol-

[13] σταδίοις τριάκοντα· περὶ δὲ τὴν Καλυδῶνα ἐστὶ τὸ τοῦ [14] Λαφρίου Ἀπόλλωνος ἱερόν· εἶθ' ὁ Ταφιασσὸς τὸ ὄρος· εἶτα Μακυνία πόλις· εἶτα [15] Μολυ- Acarnania. p. 460.

χρία,

13) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. ταδίοις pro vulgato ταδίως. Variatio nota ex iis, quae monui ad lib. 8. p. 386. (p. m. 305. n. 1.) Sed et in ipſo hujus verbi connexu ita fieri loca plura docent, utrumque ex linguae uſu, prout vel εἰς vel ἐν ſubpleas, quae et Noſter paſſim addit. Cf. lib. 8. p. 373. f. (p. m. 238.) et 9. p. 426. (p. m. 552.) Auſcultandi videntur libri ſcripti optimae notae; quare ταδίοις dedi.

14) Caſaubonn. Medic. 1. corr. 2. 3. Vatic. Urbin. Moſcov. Pariſ. Λαφραίου, quod et antea tulerat Medic. 1. Venet. cum edd. Λαζραίου, quod et reddidit Guarinus. Caſaubonus probat Λαφραίου; Palmerius in Gr. ant. 4, 15. p. 472. malit Λαφρίου, cui adſentitur Spanhemius ad Callimachum in Apoll. v. 105. uterque adjutus a Pauſania 4, 31, 6. qui narrat, Calydonios Dianam cognomine Laphriam coluiſſe. Cf. idem 6, 18, 7. et quos ad priorem locum nominat Facius. Tuentur id nomen etiam numi, ad quos plura notant viri docti. Vid. Raſche in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 1489. At hi omnes Dianam norunt Laphriam; de Apolline cognomini altum regnat ſilentium. Inde etiam Palmerius aut Ἀρτέμιδος ſubſtituendum, aut Strabonem erraſſe putat. Equidem, ſi alterutrum admitti debeat, poſterius tamquam levius praetulerim. Tum cum illud Dianae cognomen a Laphrio, Caſtalii fratre, ortum ſit, (v. Pauſan. 7, 18, 6.) utique Laphraeus inde vix recte derivari poſſit. Expreſſi tamen in hac dubitatione Msstorum Λαφραίου. Poſt repoſui Ταφιασσὸς pro Ταφίασος, de quo cf. ad lib. 8. p. 427. (p. m. 558. n. 1.) et ſupra p. 451. etſi codices hic et poſtea ſimplici σ praeferunt, praeter Medic. 1. qui infra etiam habet Ταφίασσος.

15) Pet ι efferunt Medic. 3. Moſcov. optimi alias codices, ex quibus poſſit recipi, in primis cum ita codices ſupra p. 451. in. exhibeant, niſi alii omnes et hic majori numero in ει conſpirent. Sic Scylax p. 14. Hudſ. Cf. de duplici ſcriptura Weſſeling. ad Diodor. 12, 60. Sic Καλαύρεια et Καλαυρία et alia. Cf. etiam deinceps. Dedi

Apollinis. Sequitur mons Taphiaſſus: inde urbs Macynia, poſt Molycria, ac pone Antirrhium Aetoliae ac Locridis limes, ad quod ab Eneno ſunt ſtadia circiter cxx. Atque Artemidorus qui-

Acarnania. κρία, καὶ πλησίον τὸ Ἀντίρριον, τὸ τῆς Αἰτωλίας ὄριον καὶ τῆς Λοκρίδος· εἰς ὃ ἀπὸ τοῦ Εὐήνου σάδιοι περὶ ϱ εἴκοσι· Ἀρτεμίδωρος μὲν ἔτω περὶ τῆς, εἴτε Χαλκίδος, εἴτε Χαλκείας τοῦ ὄρους, μεταξὺ τοῦ [16] Ἀχελῴου καὶ τῆς Πλευρῶνος ἱδρύων [17] αὐτήν. Ἀπολλόδωρος δὲ, ὡς πρότερον εἶπον, ὑπὲϱ τῆς Μολυκρίας καὶ τὴν Χαλκίδα, καὶ τὸν [18] Ταφιασσὸν,

di tamen per ι, uti poſt plus ſemel ſcribitur, conſtantiae cauſa. Pro ϱ ipſo vocabulo numerum exprimit ἑκατὸν Moſcov. ut ed. Aldi, et pro ἔτω Medic. 1. 2. 3. ἔτως. Cf. ad lib. 8. p. 377. (p. m. 255. n. 1.) Denique pro Χαλκείας Moſcov. Medic. 3. Pariſ. Χαλκίας, de qua variatione antea eſt dictum.

16) Palmerius in Gr. ant. 4, 16. p. 476. ſuſpicatur, vocem Acheloum male hic Eveni locum obtinere, et Εὐήνου reponendum eſſe, quia hic Strabo non loquatur de locis circa Acheloum, et Thucydides 2, 83. Chalcidem ad Eveni exitum ponat. Attamen in Artemidorum potius hunc errorem devolvit, quam in Strabonem, cum adeo Dionyſius v. 496. eundem Chalcidis ſitum prope Acheloum commemoret. Quae Strabo ſtatuerit ipſe, adparet ex iis, quae p. 459. f. leguntur, ubi progreſſus ab Acheloo poſt Evenum Chalcida montem conlocat. Tum fuit prope cognominem urbem, (cf. Strabo p. 451. in.) quam ἀγχίαλον facit etiam Homerus Il. 2, 640. et ad Acheloum ponit Euſtathius p. m. 235. At et mediterranea urbs Chalcis commemoratur a Ptolemaeo 3, 15. unde facile opinionum diverſitas naſci potuit. Mutari certe nihil poteſt.

17) Medic. 3. αὐτῇ. Tum Medic. 1. 2. 3. Pariſ. ὃ' ὡς, pro δὲ, ὡς. Poſt Medic. 2. corr. περὶ τῆς; male. Cf. ſupra p. 451. in. Pro Χαλκίδα Moſcov. hic accepit Χαλκίδα. Recte ſupra p. 451. in. in eadem narratione.

18) Medic. 2. Παφίασον; edd. ut reliqui codices, Ταφίασσον praeter Medic. qui hic praefert Ταφίασσον. Equidem et hic, promoto ad ultimam accentu, dedi Ταφιασσὸν, de

quidem Chalcidem, ſive Chalceiam montem inter Acheloum et Pleuronem ponit. Apollodorus autem, ſicut ante dixi, ſupra Molycriam et Chalcidem et Taphiaſſum, et Calydonem collocat, in medio Pleuronis et Chal-

σὸν, καὶ τὴν Καλυδῶνα μεταξὺ ἱδρύσθαι [19] φη- Acarnā-
σὶ τῆς τε Πλευρῶνος καὶ τῆς Χαλκίδος. [20] εἰ μὴ nia.
ἄρα ἕτερον θετέον τὸ πρὸς Πλευρῶνι ὄρος Χαλ-
κίαν καλούμενον, ἕτερον δὲ τὴν Χαλκίδα τὴν πρὸς

[21] Mo-

de quo cf. ad lib. 9. p. 427. (p. m. 558. n. 1.) Hinc Moſcov. Medic. 1. 2. τήν τι; Venet. cum Pariſ. ἱδρῦσαι.

19) Moſcov. Medic. 1. 2. Pariſ. φασί. Alii cum edd. recte, quod nexus probat, φησί. Cf. ſupra p. 439. Pro τῆς τε Medic. 1. τῇ δέ. Proxima verba ſic componit Moſcov, Χαλκίδος καὶ τῆς Πλευρῶνος. Ad ſenſum perinde valet. Quod vero monuit Xylander, hunc de Chalcide locum conturbatum eſſe, non temere id profudit. Cum enim id profiteatur Strabo, ut ſitum Chalcidis montis demonſtret, ex auctoribus aliena a Chalcide admiſcentur, quae in unum cogi non poſſunt. Expedit aliquatenus eadem narratio ex Apollodoro, ut hic inſuit, a pag. 451. huc tranſlata, ubi ſupra Molycriam. Chalcis ponebatur cum Taphiaſſo; ex quo adparet, poſteriorem hinc in noſtro loco partem ex Apollodoro acceſſiſſe, quae ad Calydonis ſitum pertinet. Tum vero optime ſuccurrunt codices ſuperiores, in quibus legitur, καὶ τήν τε Καλυδῶνα, pro quo ex nota commiſtione ſubſtitui poſſit καὶ τὴν δὲ Καλυδῶνα, unde ſenſus exſiſtat: Calydonem vero ſitam eſſe inter — et hinc propius ad Evenum, quia progreditur a Locridis finibus. Cf. antea. Sed et τε, vel δὲ omitti poteſt, dummodo duas conſtitueris ſententiae partes. Penzelius inverſis his duobus narrationis membris totum locum mutavit, et Chalcida ad urbem retulit.

20) Sic omnes codices. At edd. Aldi, Hopperi, Xylandri: εἰ μὴ ἕτερον θετέον — καλούμενον, εἰ μὴ ἄρα ἕτερον δὲ τὴν Χαλκίδα — Caſaubonus verba εἰ μὴ ἄρα, in poſteriori membro male repetita, recte ſuſtulit. Nempe cum Artemidorus aliorum narrationes turbet, ſi Chalcis et Chalcea idem diverſa nominis forma mons fuit, ita cum conciliare cum aliis ſtudet, ut alius mons Chalcea fuerit juxta Pleuronem, alius Chalcis ad Molycriam.

Chalcidis: niſi mons Chalcia ad Pleuronem ſitus alius eſt, alia Chalcis ad Molycriam. Eſt autem etiam iuxta

Acarnania. [21] Μολυκρίαν. Ἔστι δέ [22] τις καὶ πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη καὶ [23] εὔοψος, ἣν ἔχουσιν οἱ ἐν Πάτραις Ῥωμαῖοι.

§. 23.

21) Medic. 1. 3. Moscov. Μολυκρία; Medic. 2. Μολυκρίας; alii cum edd. Μολυκρίαν. At Μολυκρία melius in hac oppositione respondet Πλευρῶνι in priori membro.

22) Tacuit ejus lacus nomen, si bene se habet hic locus, Strabo, sed nisi me fallit conjectura, nomen expiscatus sum ex Scholiaste Nicandri ad Theriaca v. 215. et sequentibus: Νίκανδρος περί τινων εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενός φησιν Αἰπεινήν τε κολώνην, Οἰωνῦ τε Ῥυπαῖον, Ὀνθίδα δ' ἂν λίμνην τείχοντες ἴσαν Ναύπακτον. Cum ex hoc loco pateat, Ὀνθίδα λίμνην, *Onthidem paludem*, vicinam fuisse Naupacto, non sine verisimilitudine credo, de ea loqui hoc loco Strabonem; nam Naupactus non longe a Calydone, et forte non tacuit nomen Strabo, sed latet in voce τὶς, et sic scripserat: Ἔστι δὲ Ὀνθὶς πρὸς τῇ Καλυδῶνι λίμνη μεγάλη. Si cui tamen displiceat nostra conjectura, de ea non pugnabo; verisimilis tamen videtur. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 326. Nota est Palmerii sagacitas in eruendis locorum nominibus et formis; quae tamen hic frustra videtur viguisse, quod certe 8 stadiis Calydon a Naupacto remota fuit. (Cf. tab. Peuting. 7. D.) Tum Patrensibus Romanis magis ad piscaturam exercendam lacus prope Naupactum aptior fuisse videtur. Deinde saepe sic lacus omisso nomine, quod vel ipsi non haberent, vel Strabo ignoraret, commemorantur. In hac dubitatione, et quod ne vestigium ullum nominis in codicibus adpareat, nolui imitari Penzelium, qui reposuit, etsi operarum negligentia cum adspersa labe, *Oetis*.

23) Moscov. Medic. 1. 3. Paris. Vatic. 173. 174. (sic enim hic notatum legi) εὔυψος, sine linguae etiam auctoritate; Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri εὔψυχος, sine sensu. Εὔοψος optime ex suis libris dedit Casaubonus; atque ita in Veneto fuisse puto. Guarinus interpretatus est; *profundus*. Ita nempe, quod invenerat, intellexit εὔυψος pro εὐυψὴς, ut tamen sensus exstaret.

ta Calydonem palus magna et piscosa, quam possident Romani, qui Patris sunt.

§. 23.

§. 23. Acarnania.

Τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν [1] Ἐρυσιχαίους τινὰς φησὶν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται·

Οὐδ' [2] Ἐρυσιχαῖος, [3] Καλυδώνιος ἐδὲ ποιμὴν,
Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας.

1) Medic. 2. corr. Εὐρυσιχίους; reliqui cum edd. Εὐρυσιχίους. Guarinus vertit: *gentem Eurysichaeam.* Sed Ἐρυσιχίους scribendum esse recte monuit Casaubonus, itaque repetiit in fragmentis Apollodori p. m. 1114. Heyne. Valet huc in primis Stephanus, qui commemorat Acarnaniae urbem Ἐρυσίχη. Ita enim recte ex nominis auctore Ἐρυσίχη et gentilibus, comprobante etiam ipso Stephano s. v. Οἰνιάδαι, pro Ἐρυσίκη reposuit Berkelius. Inde vero descendit Ἐρυσιχαῖος, de cujus etiam accentu multa differit Stephanus, quod nimirum Ἐρυσίχαιος scribendum est adpellativum nomen. Accedit Scholiastes Apollonii ad 4, 972. qui ex Alcmane Ἐρυσίχαιον, tamquam adpellativum, adfert, quod huc spectare debet, quamquam, si locum a Stephano adpositum respicit, diversa ratio valere videtur. Cf. etiam deinceps. Non igitur illam scripturam moratus sum.

2) Vatic. 173. 174. (sic) Medic. 2. 3. Moscov. edd. Aldi, Hopperi, Εὐρυσιχίας; Guarinus etiam *Eurysichaeus*; ed. Xylandri, Casaub. 1. Εὐρυσυχίος; edd. Paris. Amstelod. Εὐρυχίος, quod et Paris. ostendisse videtur; Medic. 1. Εὐρισιχίος. Revocari huc possunt, quae de vocabuli scriptura proxime antea notavi, praeeunte Casaubono, qui recte et hic, quamvis pravo accentu, reponi jubet Ἐρυσίχαιος, uti vult Scholiastes Apollonii c. l. Cf. antea. Duo enim hi versus, quos in Mss. Stephani desideratos ex Strabone

§. 23.

In mediterraneis apud Acarnaniam Apollodoru quosdam Erysichaeos esse ait: quorum mentionem fecit Alcman:

Non Erysichaeus, aut Calydonius pastor,
Sed ab extremis Sardibus.

Ad

Acarnania. Κατὰ δὲ τὴν Αἰτωλίαν ἦν Ὦλενος, [4] οὗ ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ μέμνηται Ὅμηρος· ἴχνη δ' αὐτῆς λείπεται μόνον ἐγγὺς τῆς Πλευρῶνος ὑπὸ τῷ [5] Ἀρακύνθῳ. Ἦν δὲ καὶ [5*] Λυσιμαχία πλησίον,

Strabonis hoc loco et efflagitante nexu addidit Berkelius, videntur exstitisse in libris Holstenii. Plura dabit uterque ad Stephanum, hic p. 356. ille p. 119. Cf. etiam Ursinus in notis ad Lyricos p. 299. sq. Equidem Ἐρυσιχαῖος ob nexum cum aliis gentilibus praetuli. Nempe ita efferri solent gentilia, ut Ἀθηναῖος, Εὐρωπαῖος, Κρητᾶῖος, Ζαγκλαῖος et plurima. Casaubonus enim contrariam rationem in prolixiori nota, quae ad κρίσιν loci proxime nihil praeterea valet, secutus est. Scribit autem ἐρισυχαῖος, cum sic deberet ἐρυσίχαιος.

3) Paris. Medic. 3. Κανδωναίη; Venet. Κλυδωνέα; Moscov. Καλυδωναίη. Casaubonus in nota emendat Καλυδώνιος; recte, quia sensus alias luxatus disjungitur. Post Vatic. 174. (sic) Moscov. Medic. 1. 2. ἀπ' ἄκρας. At ipsa haec verba: ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας desunt in Vatic. 173.

4) Venet. Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. ὡς, et sic Guarinus *prout*. Ὡς etiam habent edd. ante Casaubonum, qui dedit οὗ; concinnius certe, nec, quod videtur, invitis libris et adsentientibus Vaticanis, ex quibus quidem nihil contra notatum inveni. Antea ed. Aldi ἡ Ὦλενος; ed. Hopperi ἥ, Ὦλενος, satis vitiose; Xylandri corrupto accentu ἥ, Ὦλενος.

5) Moscov. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi Ἀρακίνθῳ, nec aliter ex Nostro refert Eustathius ad Homer. Il. β. 639. p. m. 235. et Guarinus. (*Aracintho.*) Sed rectius supra p. 450 extr. ut alii utriusque linguae auctores, per υ efferunt, quorum loca conlecta sistit Palmerius in Gr. ant. 4, 10. p. 447. sq.

5*) Malim Λυσιμάχεια, ut scribitur usitate Thraciae urbs cognominis, cui nostram, quamvis ex finium confusione vel mutatione Aetoliae tributam, Stephanus subjungit. Incolae, illius certe, in numis etiam scribuntur Λυσιμαχεῖς. Cf. ad epitomen libri 7. extr. Nostra tamen etiam

Ad Aetoliam pertinuit etiam Olenus, cujus in Aetolica recensione mentionem fecit Homerus; nunc vestigia duntaxat ejus restant prope Pleuronem sub Aracyntho. Fuit etiam Lysimachia in vicinia, ipsa quoque deleta, sita ad palu-

σίον, ἠφανισμένη καὶ αὐτὴ, κειμένη πρὸς τῇ λί- Acarna-
μνῃ, τῇ νῦν μὲν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δ' [6] Ὕδρᾳ, nia.
[7] μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἣ κώ-

etiam per ι adparet in Polybio 5, 7, 7. Nota est utriusque formae variatio, et inconstantia librorum. Sic Ἀκάδημος facit Ἀκαδημία et Ἀκαδήμεια, a Κάλαυρος descendit Καλαύρεια et Καλαυρία et similia plura. Codices certe hic omnes ι praescribunt cum editionibus. Verba πλησίον — Λυσιμαχία desunt in Medic. 2.

6) Forte legendum Ὑρία. Nam de Hydra lacu hoc loco nullus meminit. At Ovidius Metamorphoseon lib. 7. [v. 371. 380.] bis aliter Hyrien nominat, quae versa fuit in lacum ejusdem nominis circa haec loca, et videtur eadem esse, quae pagina superiore Straboni dicitur Οὐρία: tamen nihil affirmo. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p.* 327. Cum codices omnes reluctantur mutationi, tum, quod gravius est, parum certus Hyries illius situs, qui ad Boeotiam potius referendus videtur, in qua notum Hyries nomen. Cf. viri docti ad Ovid. c. l. Fuerunt omnino in hoc tractu plures lacus, et sic in Lysimachiae vicinia Trichonidem commemorat Polybius 5, 7, 7.

7) Rursus ad eundem locum haec nota dabitur. Xylander [secutus nempe priores] male haec a superiori distinxit, et ideo male interpretatus est, tamquam si pagus Conopa inter Pleuronem et Arsinoen urbem conditus fuisset ab Arsinoe. At ipsa urbs Arsinoe condita fuit ab ipsa Principissa, et suo nomine nobilitata, quae antea pagus tantum erat, nomine Conopa. Igitur sine distinctione, tollendo punctum inter Ὕδρᾳ et μεταξὺ, sic lege: πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ νῦν Λυσιμαχίᾳ, πρότερον δὲ Ὕδρᾳ, μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως ἡ κώμη μὲν ἦν etc. Videtur Xylander sustulisse articulum ἡ, et legisse sine articulo κώμη, et ideo non refert κώμη ad Ἀρσινόης. *Palmerius c. l.* Recte monuit ad nexum continendum, quem lubenter audivi. Tantum pro ἡ, quod occupabat omnes editiones, eadem de causa dedi ἥ. Mox Κονώπα haeret in omnibus libris. At Polybius 4, 64, 3. 5, 7, 7. Κωνωπην scribit urbemque facit; Κωνώπην etiam paludem hic memorat Antoninus Liber. cap. 12. f. Tum literam ω in prima

paludem, quae nunc Lysimachia, olim Hydra dicebatur, inter Pleuronem et Arsinoem urbem, quae antea pagus erat, nomine Conopa, condita ab Arsinoë, Ptolemaei secun-

Acarnania. (4) καθάπερ τοῦτό που καὶ ἐν τοῖς ἤδη λεχθεῖσι περὶ αὐτῶν ἐπιδέδεικται) προσληπτέον καὶ τῶν 5) παλαιοτέρων τινὰ τῶν ἀρχῆς ἐχόντων τάξιν, ἢ διαπορουμένων.

§. 25.

p. 461. Εὐθὺς ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας, ὅτι μὲν αὐτὴν ὁ Λαέρτης καὶ οἱ Κεφαλλῆνες κατεκτήσαντο, 1) εἴρηται ἡμῖν· τίνων δὲ κατεχόντων πρότερον, πολλοὶ μὲν

4) Medic. 3. καθὰ περὶ τούτου καί; Moscov. Venet. Pariſ. Medic. 1. 2. καθάπερ τούτου καί; Moscov. tamen ſuprascriptum fert τοῦτο; edd. Aldi, Hopperi καθάπερ τούτου που καί; Xylander cum ceteris καθάπερ τοῦτό που καί. Tum pro ἐπιδέδεικται Casaubonn. Medic. 3. ἀποδέδεικται, ut lib. 11. p. 530. et alibi. Equidem in neutro mutandi cauſam video ullam. Τούτου coaluit ex τοῦτό που.

5) Casaubonn. ἀρχαιοτέρων. Mei omnes receptam lectionem tenent. Ipſa haec vocabula paſſim ab auctoribus, prout res fert, non ſolum connectuntur, (vid. Demoſth. in Androtion. p. 597. Lipſ. —), ſed et promiſcue ponuntur. Sic Demoſthenes paullo poſt ἀρχαῖα eadem dicit et παλαιά; quos ἀρχαίους vocat Demetrius Phalereus §. 67. eosdem Dionyſius in arte rhetor. cap. 8, 1. innuit voce παλαιούς, et ſic Heſychius ἀρχαῖον explicat παλαιόν, etſi iſtud altius deſcendit. Παλαιοτέρων commode poteſt ſuum locum tenere.

1) Medic. 2. corr. εἴρηται μοι. In ſequentibus poſt ὁμολογούμενα in eodem deeſt δέ. Tum idem ex corr. pro εἰπόντων dat εἰπόντες. Deinde Medic. 3. τῆς λοιπόν; Pariſ. Moſcov. Medic. 1. 2. 3. λόγος ἡμῖν, inverſo verborum ordine. Denique Medic. 3. corr. πρὸς αὐτῶν.

nunc ex noſtris ſermonibus poteſt intelligi eſſe demonſtratum) adſumamus quaedam de veteſtioribus, quae vel pro principiis uſurpare poſſumus, vel pro disquirendi occaſione.

§. 25.

Initio jam a nobis dictum eſt, Acarnaniam fuiſſe a Laërta et Cephallenibus occupatam. Qui vero antea te-

nue-

μὲν εἰρήκασιν· οὐχ ὁμολογούμενα δὲ εἰπόντων, ἐπι- Acarnania.
φανῆ δὲ, ἀπολείπεταί τις ἡμῖν λόγος διαιτητικὸς
περὶ αὐτῶν. Φασὶ γὰρ τοὺς Ταφίους τε καὶ
[2] Τηλεβόας λεγομένους οἰκεῖν τὴν Ἀκαρνανίαν πρό-
τερον, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Κέφαλον, τὸν κατα-
σταθέντα ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος κύριον τῶν περὶ τὴν
Τάφον νήσων, κυριεῦσαι καὶ ταύτης τῆς χώρας·
ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τῆ Λευκάτα νομιζόμενον
ἄλμα τοῦτῳ πρώτῳ προσμυθεύσαι, ὡς προσιέηται.
Ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι μὲν ἦρχον οἱ Τάφιοι τῶν Ἀκαρ-
νάνων, πρὶν ἢ τοὺς Κεφαλλῆνας καὶ τὸν Λαέρτην
[3] ἐπελθεῖν, οὐ λέγει· [4] ὅτι δ' ἦσαν φίλοι τοῖς
Ἰθα-

2) Moſcov. ut ſupra p. 459. Τυλεβύας, ſcripto etiam φ ſupra υ. Poſt ante καταταθέντα articulum abjecit Medic. 2. quem etiam ignorant editiones ante Caſaubonum. Sic poſt ante περὶ τὴν Hopperus cum Xylandro omittit τῶν, pro quo in ed. Aldi vitioſe legitur τον; item τὸ deeſt in Medic. 1. 2. ante ἀπὸ τῆ Λευκάτα.

3) Caſaubonn. ἐπελθεῖν, quod reddiderunt etiam Guarinus et Penzelius. Libri mei omnes cum edd. dant ἀπελθεῖν, ut infra p. 464. f. praeter Medic. 3. Prius ex nexu praeferendum eſt et hiſtoria. Alias enim potius dixiſſet μετὰ τὸ ἀπελθεῖν, quod tamen alii auctores rejiciunt, qui docent, Laërten Acarnanes imperio tenuiſſe, quippe quos Cephallenum nomine comprehenſos (v. ſupra p. 452. (p. m. 66.)) ad Trojam duxit ejus filius Ulyſſes, (Homer.

nuerint, cum multi dixerint parum inter ſe conſonantia, ſatis alioquin aperta: relinquitur nobis quáli arbitrium quoddam de his ferendi facultas. Aiunt Taphios et eos, qui Teleboae ſunt dicti, principio Acarnaniam tenuiſſe, atque principem ab Amphitruone conſtitutum, Cephalum, inſularum, quae Tapho ſunt propinquae, etiam Acarnaniam obtinuiſſe: hinc et ſaltum a Leucata (qui creditus fuit) huic primo tribuere, ut dixi. At vero Homerus Taphios Acarnanibus imperaſſe, antequam eò Cephallenes Laërtesque veniſſent, non dicit: amicos

Itha-

Acarnania. (4 καθάπερ τοῦτό που καὶ ἐν τοῖς ἤδη λεχθεῖσι περὶ αὐτῶν ἐπιδέδεικται) προσληπτέον καὶ τῶν 5 παλαιοτέρων τινὰ τῶν ἀρχῆς ἐχόντων τάξιν, ἢ διαπορουμένων.

§. 25.

p. 461. Εὐθὺς ἐπὶ τῆς Ἀκαρνανίας, ὅτι μὲν αὐτὴν ὁ Λαέρτης καὶ οἱ Κεφαλλῆνες κατεκτήσαντο, 1 εἴρηται ἡμῖν· τίνων δὲ κατεχόντων πρότερον, πολλοὶ μὲν

4) Medic. 3. καθὰ περὶ τούτου καί; Moscov. Venet. Paris. Medic. 1. 2. καθάπερ τοῦτο καί; Moscov. tamen suprascriptum fert τοῦτο; edd. Aldi, Hopperi καθάπερ τοῦτο που καὶ; Xylander cum ceteris καθάπερ τοῦτό που καί. Tum pro ἐπιδέδεικται Casaubonn. Medic. 3. ἀποδέδεικται, ut lib. 11. p. 530. et alibi. Equidem in neutro mutandi causam video ullam. Τούτου coaluit ex τοῦτό που.

5) Casaubonn. ἀρχαιοτέρων. Mei omnes receptam lectionem tenent. Ipsa haec vocabula passim ab auctoribus, prout res fert, non solum connectuntur, (vid. Demosth. in Androtion. p. 597. Lips. —), sed et promiscue ponuntur. Sic Demosthenes paullo post ἀρχαῖα eadem dicit et παλαιά; quos ἀρχαίους vocat Demetrius Phalereus §. 67. eosdem Dionysius in arte rhetor. cap. 8, 1. innuit voce παλαιούς, et sic Hesychius ἀρχαῖον explicat παλαιόν, etsi istud altius descendit. Παλαιοτέρων commode potest suum locum tenere.

1) Medic. 2. corr. εἴρηταί μοι. In sequentibus post ὁμολογούμενα in eodem deest δέ. Tum idem ex corr. pro εἰπόντων dat εἰπόντες. Deinde Medic. 3. τοῖς λοιπόν; Paris. Moscov. Medic. 1. 2. 3. λόγος ἡμῖν, inverso verborum ordine. Denique Medic. 3. corr. πρὸς αὐτῶν.

nunc ex nostris sermonibus potest intelligi esse demonstratum) adsumamus quaedam de vetustioribus, quae vel pro principiis usurpare possumus, vel pro disquirendi occasione.

§. 25.

Initio jam a nobis dictum est, Acarnaniam fuisse [illegible] et Cephallenios [illegible] patam. Qui ve[illegible]

μὲν εἰρήκασιν· οὐχ ὁμολογούμενα δὲ εἰπόντων, ἐπι- Acarnania.
φανὴ δὲ, ἀπολείπεταί τις ἡμῖν λόγος διαιτητικὸς
περὶ αὐτῶν. Φασὶ γὰρ τοὺς Ταφίους τε καὶ
[2] Τηλεβόας λεγομένους οἰκεῖν τὴν Ἀκαρνανίαν πρό-
τερον, καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῶν Κέφαλον, τὸν κατα-
σταθέντα ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος κύριον τῶν περὶ τὴν
Τάφον νήσων, κυριεῦσαι καὶ ταύτης τῆς χώρας·
ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τῆ Λευκάτα νομιζόμενον
ἄλμα τοῦτῳ πρώτῳ προσμυθεύσαι, ὡς περιέρηται.
Ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι μὲν ἦρχον οἱ Τάφιοι τῶν Ἀκαρ-
νάνων, πρὶν ἢ τοὺς Κεφαλλῆνας καὶ τὸν Λαέρτην
[3] ἐπελθεῖν, οὐ λέγει· [4] ὅτι δ' ἦσαν φίλοι τοῖς
Ἰθα-

2) Moſcov. ut ſupra p. 459. Τυλεβύας, ſcripto etiam ο ſupra υ. Poſt ante καταϛαθέντα articulum abjecit Medic. 2. quem etiam ignorant editiones ante Caſaubonum. Sic poſt ante περὶ τὴν Hopperus cum Xylandro omittit τῶν, pro quo in ed. Aldi vitioſe legitur τον; item τὸ deeſt in Medic. 1. 2. ante ἀπὸ τῆ Λευκάτα.

3) Caſaubonn. ἐπελθεῖν, quod reddiderunt etiam Guarinus et Penzelius. Libri mei omnes cum edd. dant ἀπελθεῖν, ut infra p. 464. f. praeter Medic. 3. Prius ex nexu praeferendum eſt et hiſtoria. Alias enim potius dixiſſet μετὰ τὸ ἀπελθεῖν, quod tamen alii auctores rejiciunt, qui docent, Laërten Acarnanes imperio tenuiſſe, quippe quos Cephallenum nomine comprehenſos (v. ſupra p. 452. (p. m. 66.)) ad Trojam duxit ejus filius Ulyſſes, (Homer.

nuerint, cum multi dixerint parum inter ſe conſonantia, ſatis alioquin aperta: relinquitur nobis quáli arbitrium quoddam de his ferendi facultas. Aiunt Taphios et eos, qui Teleboae ſunt dicti, principio Acarnaniam tenuiſſe, atque principem ab Amphitruone conſtitutum, Cephalum, inſularum, quae Tapho ſunt propinquae, etiam Acarnaniam obtinuiſſe: hinc et ſaltum a Leucata (qui creditus fuit) huic primo tribuere, ut dixi. At vero Homerus Taphios Acarnanibus imperaſſe, antequam eo Cephallenes Laërtesque veniſſent, non dicit: amicos Itha-

Acarnania. Ἰθακησίοις λέγει, ὥστ' ἢ οὐδ' ὅλως ἐπῆρξαν τῶν τόπων κατ' αὐτὸν, ἢ ἑκόντες παρεχώρησαν, ἢ καὶ σύνοικοι ἐγένοντο. Φαίνονται δὲ καὶ ἐκ Λακεδαίμονός [5] τινες ἐποικῆσαι τὴν Ἀκαρνανίαν, [6] οἱ μετ' Ἰκαρίου τοῦ Πηνελόπης πατρὸς· καὶ γὰρ τοῦτον

mer. Il. 2, 631.) circa quod tempus Mentes Taphiorum rex et dux commemoratur. (Homer. Odyſſ. 1, 105. 181. —) idemque hoſpitii jure cum Ulyſſe conjunctus erat, (Odyſſ. 1, 417.) quo ſpectant hic proxima. Omnino autem Strabo contendit, olim et ante adventum Cephallenum et Laërtae Taphios inſulam tenuiſſe, etſi ab Homero diſerte id non indicetur. Cephalus autem, unde Cephallenia dicta, Laërtae fuit proavus. Vid. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 631. p. m. 232. ubi ſtemma habes expoſitum.

4) Pariſ. Moſcov. Venet. διότι, ut paſſim notavi. Cf. ad lib. 8. (p. 370. p. m. 219.) et alibi. Tum Ald. Hopp. τῆς τοῖς Ἰθακησίοις, inani augmento.

5) Medic. 1. ed. Hopperi τινός. Tum ἐποικῆσαι Medic. 3. Vatic. 174. (ſic) Pariſ. pro ἐποικῆσαι, quod cum aliis retinui. Cf. paullo poſt.

6) Vitioſe Ald. Hopp. ἢ μετ' Ἰκαρίου. Xylander οἱ prorſus excluſit, quod recte redire juſſit Caſaubonus. Tum Medic. 1. 3. μεθ' Ἰκαρίου; Medic. 2. μετ' Ἰκάρου. Illud (excepto θ et ſpiritu aſpero) bene habet, itaque hinc reddiderunt Eudocia p. 239. et Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 1, 277. p. m. 56. m. qui tamen ad Il. 2, 581. p. m. 221. f. ad alteram formam deſcivit. Ἰκάριος ſcribit etiam epitome p. 132. Hudſ. Accedunt, qui id confirment, ipſi auctores, in quibus Pauſan. 3, 1, 4. 12, 2. et, praeter alios, Homerus ipſe in ſequ. Mutata tantum terminatione Apollodorus 3, 10, 5. Ἰκαρίων. Diverſus ab hoc plane fuit Icarus, miſero illo caſu notior. De confuſione nominis cf. Muncker. ad Hygin. fab. 130. Sic hic in ſequ. Medic. 2. Ἰκάρου et hinc plures codices, item Ald. Hopper. Ἰκαρον vel Ἴκαρον.

Ithacenſium fuiſſe affirmat: ut aut omnino Homeri aetate non obtinuerint iſta loca, aut ultro ceſſerint, vel in ſocietatem habitationis eos admiſerint. Videtur autem etiam, e Lacedaemone quosdam fuiſſe in Acarnania inquilinos cum Icario, Penelopes patre, eo profectos.

Nam

τον καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ζῶντας παραδίδω- Acarna-
σιν ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν· nia.

Οἱ πατρὸς μὲν [7] ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι
Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδυνώσαιτο θύγατρα.

Καὶ περὶ τῶν ἀδελφῶν·

Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε καὶ ἵγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι.

[8] Οὔτε ἐν Λακεδαίμονι πιθανὸν αὐτοὺς οἰκεῖν· οὐ γὰρ ἂν ὁ Τηλέμαχος παρὰ Μενελάῳ κατήγετο, ἀφιγμένος ἐκεῖσε· οὔτ' ἄλλην οἴκησιν παρεδήλωσαν αὐτῶν. Φασὶ δὲ Τυνδάρεων καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς [9] Ἰκάριον, ἐκπεσόντας ὑπὸ Ἱπποκόων-

7) Hopper. vitiose οὐ οἶκον — ὃς (hoc et in Paris.) κ' αὐτοῖς. Tum Paris. ἐδφώσαιτο. Ipsa vero verba Οἱ πατρὸς — κῶν ἀδελφῶν desiderantur in Medic. 3. ut in proximis versibus ῥα, ubi etiam pro κέλονται Medic. 2. dat κέλλονται.

8) Casaubonn. Moscov. Venet. Paris. Medic. 2. 3. post οὔτε inserunt γάρ. At cum novam hic disputationis partem ponat, quam deinceps subjecta causa tuetur, melius cum aliis Mstis et edd. omnibus omittitur.

9) Moscov. praeponit articulum cum Medic. 1. 3. Tum Medic. 1. 2. 3. Paris. edd. Aldi, Hopperi, ut supra,

Nam in Ulyssea quidem Icarium ejusque fratres vivos poëta memorat:

Icarii patris haud audent accedere ad aedes,
Ut natam arbitrio proprio despondeat ille.

ac de fratribus:

Iam pater et fratres pridem quam nubere
poscunt
Eurymacho. —

Neque probabile est, eos Lacedaemone habitasse: non enim ad Menelaum devertissent Telemachus eo profectus: neque alibi eos sedes posuisse perscriptum est. Traditum hoc exstat, Tyndareum et fratrem ejus Icarium, domo

Acarnania. κώοντος τῆς [10] οἰκείας, ἐλθεῖν παρὰ Θέσιον τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα, καὶ συγκατακτήσασθαι [11] τῆς περαίας τῆ Ἀχελώου πολλὰ ἐπὶ μέρει· τὸν μὲν

pra, Ἴκαρον dant vel Ἴκαρον. In Ἱππεκόωντος consentiunt omnes cum auctoribus, veluti Apollodoro 3, 10, 5. Pausania 3, 1, 4. — et reddit hinc Eudocia p. 239. Sed in Ἱππεθόων depravavit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 581. p. m. 221. f. unde et Ἱππεθοωντίδαι in illo ſubſequuntur.

10) Medic. 2. οἰκ.. et ex corr. οἰκίας. Hic verò οἰκείας aliorum praeferri debet, ſc. ubi χώρας, πατρίδος melius ſubintelligi poteſt. Commutatio et in noſtro frequens, de qua cf. Weſſeling. ad Diodor. 2, 3. Fiſcher. ad Palaephat. 1, 9. et paſſim ad Strabonem notata.

11) Vatic. 174. Pariſ. τὴν πέτραν τῆ Ἀχελώῳ πόλιν; Caſaubonus. τῆς περὶ τῆ Ἀχελώῳ πολλά; Venet. τῆς περὶ τῆ Ἀχελώῳ πόλιν; Medic. 1. τὴν περαίαν τῆ Α. πολλήν; 2. τὴν περαίαν τῆ Α. πολλά, et ex corr. πόλιν; Medic. 3. Moſcov. τὴν πέραν τῆ Α. πόλιν. Edd. omnes τὴν περαίαν τῆ Α. πολλά. Guarinus vertit: *multum trans Acheloum plagam occupatam inter ſe partiviſſe.* Caſaubonus emendat: τῆς περαίας τῆ Ἀχελώῳ πολλά, ſic ut ἐπὶ indicet conditionem, qua illi adquiſitae terrae partem praemii loco obtinerent; quem uſum verbi probat ex Euripidis Iphigenia in Aul. v. 29. et Hippolyto v. 459. et ex pluribus auctorum locis adſtruxit Weſſeling. ad Diodor. 2, 24. Et ſic ſaepe omnino uſurpatur. Eleganter ſane et cum minima mutatione. Recepit Siebelis in Ἑλληνικοῖς ſuis p. 98. Certe vox πολλὰ ob adjunctum μέρει dimitti nequit, et male in πόλιν tranſiit, ut τῆ περαίας accommodaretur, ex πολλήν. Quod cum vere codd. adferant, ita etiam commode, opinor, reddi poteſt. Πολὺς de ſpatio, tractu longo dici vel cum genitivo Subſtantivi, vel adjecto eodem caſu, ſatis ex Noſtro conſtat. περαία in hoc nexu Subſtantivi vim tenet, ut παραλία, οἰκεία. — Euſtathius ad Homerum Odyſſ. 1, 277. p. m. 56. m. et Eudocia p. 239. contracta haec referunt: καὶ τὴν πέραν Ἀχελώου. Poſt Medic. 2. corr. minus bene ἐπὶ μέρη.

mo ab Hippocoonte pulſos, ad Theſtium, Pleuroniis tunc imperantem, veniſſe, eumque adjuviſſe in occupandis multis partibus ſitae trans Acheloum regionis, quarum ipſi aliquas ferrent. Tyndareum ducta Leda Theſtii filia

μὲν οὖν Τυνδάρεων ἐπανελθεῖν οἴκαδε γήμαντα Λήδαν τὴν τοῦ Θεστίου θυγατέρα· τὸν δ' Ἰκάριον ἐπιμεῖναι τῆς Ἀκαρνανίας ἔχοντα [12] μέρος, καὶ τεκνοποιήσασθαι τήν τε Πηνελόπην ἐκ Πολυκάστης τῆς Λυγαίου θυγατρὸς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς. Ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπεδείξαμεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν, καὶ τοὺς Ἀκαρνᾶνας [13] καταριθμουμένους καὶ μετασχόντας τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας, ἐν οἷς κατωνομάζοντο οἵ τε τὴν Ἀκτὴν οἰκοῦντες, καὶ ἔτι· Acarnania.

Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.

Οὔτε δ' ἡ Ἤπειρος Ἀκαρνανία ὠνομάζετό πω, οὔθ' ἡ Ἀκτὴ Λευκάς.

§. 26.

12) Casaubonus ex Mss. tis suis excitat μέλος, quod et ex Veneto excerptum erat; sine sensu. Antea Medic. 1. 2. 3. Paris. et edd. Aldi, Hopperi Ἴκαρον, de quo satis antea dictum est.

13) Paris. supra κατ adscriptum gerit ἀπ. Pro Ἀκτὴν Medic. 1. 2. αὐτὴν, ut solent nomina propria et adpellativa sono adfinia commutari. Exempla plurima dedi in notis criticis ad Melam 2, 3, 1. p. 165. sq. Cf. infra ad Strabon. p. 477. in voce τυφάνυς. Tum in versu Homerico Paris. Medic. 1. 3. οἵδ' pro ἠδ', et pro ἀντιπέραι Paris. ἀντιπέρ'; Medic. 1. 2. ἀντίπερα; Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi ἀντιπέραν, ut duo Homeri codices notante Heynio, Il. 2, 635. Cf. supra p. 453. in.

filia domum rediisse. Icarium, parte Acarnaniae occupata, e Polycasta Lygaei filia Penelopen ejusque fratres procreasse. Enimvero nos demonstravimus in recensione navium, Acarnanas quoque inter eos numerari, qui expeditioni ad Ilium interfuerint: cum ibi nominentur et qui Actam incoluerunt, et praeterea.

Epirum, simul oppositas ad litora partes.

Nunquam vero aut Epirus Acarnaniae, aut Acta Leucadis nomen tulit.

Acarnanes.

§. 26.

p. 462. Ἔφορος δ' οὐ φησι συστρατεῦσαι [1] Ἀλκμαίωνα γὰρ τὸν Ἀμφιάρεω [2] συστρατεύσαντα μετὰ Διομήδους, καὶ τῶν ἄλλων Ἐπιγόνων, καὶ κατορθώσαντα τὸν πρὸς Θηβαίους πόλεμον, συνελθεῖν Διομήδει, καὶ τιμωρήσασθαι μετ' αὐτῶ τοὺς [3] Οἰνέως ἐχθρούς· παραδόντα δ' ἐκείνῳ τὴν Αἰτωλίαν, αὐτὸν

1) Prave Moſcov. Pariſ. Ἀλκμέωνα; non minus edd. Aldi, Hopperi Ἀλκμαίων γὰρ et Xyl. Ἀλκμαίων' γάρ. Sequens nomen Ἀμφιαρεω corruperunt, terminatione mutata, poſteriores duae edd. Pariſ. et Amſtel. in Ἀμφιαράω, quod tamen haeſiſſe etiam videtur in Msstis quibusdam, ut ex conlatorum ſilentio ſuſpicor. At prius per ε planiſſime adſcriptum erat ex Moſcov. Pariſ. Medic. 2. 3. Cf. de hac forma, quam frequentat in primis Herodotus, notata a Gregorio de dialectis p. 17. Accentum ex penultima retraxi in antepenultimam.

2) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Venet. στρατεύσαντα, quod forte poſſit praeferri, ut a priori verbo, quod expeditionem Trojanam ſpectat, diſtinguatur. Sic Apollodor. 1, 8, 5. — Forte tamen librarios ſtructura offendit, ut ſupra eadem §. 24. p. 460. f. et quod Strabo cum dativo alias connectere ſoleat. Ita vero Strabo eandem operam in alia re praeſtitam voluit indicare.

3) Moſcov. in ipſo contextu εἰκείους, in margine Οἰνέως, quae vera eſt lectio, ab hiſtoria etiam comprobata. Vid. Apollodor. 1, 8, 6. Pro ἐκείνῳ idem et Medic. 1. 2. 3. Vatic. 173. 174. edd. Aldi, Hopperi ἐκείνοις. Falſo. Nam Aetoliam reſtituit Oeneo, vel Andraemoni, ejus ſocero, ut tradit Apollodor. c. l. Cum noſtro tamen in ipſo Oeneo conſentiunt Antoninus Liber. cap. 37. Hyginus fab. 175. Schol. Ariſtophan. ad Acharn. v. 417. Cf. quae in hanc rem conlegit Verheyk ad Antonin. Liber. pag. 249.

§. 26.

Ephorus Acarnanes interfuiſſe expeditioni contra Ilium ſuſceptae negat. Nam Alcmaeonem ait Amphiarai F. bello contra Thebanos auxilio Diomedis reliquorumque Epigonorum (ſic eorum progenies nominatur, qui a Polynicis parte bello Thebano perierunt) obito, feliciterque geſto, cum Diomede conveniſſe, ultumque eſſe inimicos Oenei: traditaque

αὐτὸν εἰς [4] τὴν Ἀκαρνανίαν παρελθεῖν, καὶ ταύ- Acarnanes.
την καταστρέφεσθαι. Ἀγαμέμνονα δ' ἐν τούτῳ τοῖς Ἀργείοις ἐπιθέμενον, κρατῆσαι ῥαδίως, τῶν πλείστων· τοῖς περὶ Διομήδη συνακολουθησάντων. Μικρὸν δ' ὕστερον ἐπιπεσούσης τῆς ἐπ' Ἴλιον ἐξόδου, δείσαντα, μὴ ἀπόντος αὐτῷ κατὰ τὴν στρατείαν ἐπανελθόντες οἴκαδε οἱ περὶ τὸν Διομήδη (καὶ γὰρ ἀκούεσθαι [5] περὶ αὐτῷ μεγάλην συνεστραμμένην δύναμιν) κατάσχοιεν τὴν μάλιστα προσήκουσαν αὐτοῖς ἀρχήν· τὸν μὲν γὰρ Ἀδράστου, τὸν δὲ τῷ πατρὸς εἶναι κληρονόμον· ταῦτα δὴ διανοηθέντα, καλεῖν αὐτοὺς ἐπί τε τὴν τῷ Ἄργους

I 2 ἀπό-

4) Articulum neglexerunt editiones ante Casaubonum, qui addidit. Tum repetita male proxima syllaba Medic. 1. corr. 2. et edd. Aldi, Hopperi πλείστων τῶν τοῖς περί; Medic. 3. τῶν περί. Pro Διομήδη hic et proxime post Medic. 2. Moscov. Διομήδην, quae forma in his passim objicitur. Sic lib. 12. p. 550. f. Βορυσθένην et Βορυσθένη; lib. 13. p. 594. m. Κάλλιστθένην et Καλλιστθένη. Constantius lib. 12. p. 546. m. Δισγένη, quam posteriorem terminationem praeferre solet Noster. At prave Paris. Διομείδη effert. Ἥλιον pro Ἴλιον vitia sunt edd. Aldi et Hopperi.

5) Moscov. Medic. 1. 2. 3. μεγάλην περὶ αὐτῷ. Post Medic. 1. et ante correctionem 2. omisso articulo, ἐπί τε τῷ Ἄργους; eundem expellit Aldus ad calcem ed. in emendandis, cum vitiose antea in ipso contextu staret ἐπί τε τὸν τῷ.

que Diomedi Aetolia, ipsum in Acarnaniam transiisse, eamque occupasse. Interim Agamemnonem Argivos adortum, facile victoriam obtinuisse, plerisque cum Diomede ad militiam profectis. Paulo post, cum incidisset expeditio ad Ilium, veritum Agamemnonem, ne ipso absente Diomedes cum comitatu suo rediens (quem secum magnas habere copias inaudiverat) occuparet debitam sibi ditionem, cum alter Adrasti, alter Alcmaeonis esset haeres: haec ergo cogitantem secum Agamemnonem, eos ad Argos recipiendum, et belli societatem

Acarnanes. ἀπόληψιν, καὶ τὴν κοινωνίαν τῷ πολέμου· τὸν μὲν οὖν Διομήδη πεισθέντα μετασχεῖν τῆς στρατείας· τὸν δὲ [6] Ἀλκμαίωνα ἀγανακτοῦντα μὴ φροντίσαι· διὰ δὲ τοῦτο μηδὲ κοινωνῆσαι τῆς στρατείας μόνους τοὺς Ἀκαρνᾶνας τοῖς Ἕλλησι· τούτοις δ', ὡς εἰκὸς, τοῖς λόγοις ἑπακολουθήσαντες οἱ Ἀκαρνᾶνες, σοφίσασθαι λέγονται Ῥωμαίους, καὶ τὴν αὐτονομίαν παρ' αὐτῶν [7] ἐξανύσασθαι· λέγοντες, ὡς οὐ μετάσχοιεν μόνοι τῆς ἐπὶ τοὺς προγόνους τοὺς ἐκείνων στρατείας· οὔτε γὰρ ἐν [8] τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ φράζοιντο, οὔτε ἰδίᾳ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τοῦνομα τοῦτ' ἐμφέροιτο ἐν τοῖς ἔπεσιν.

§. 27.

6) Sic Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Moſcov. Venet. cum in editionibus legatur Ἀλκμαίων, Ἀλκμαίον (Xyl.) et Ἀλκμαίων, quod in ipſa Strabonis oratione inſolentius puto.

7) Moſcov. ἐξανύεσθαι, ſupra ἐξωνήσασθαι, ut ſimpliciter habent Medic. 2. 3. in ipſo contextu, poſterior etiam vocibus παρ' αὐτῶν ſubſequentibus. Ald. Hopper. ἐξανίσασθαι; Xyl. ἐξανοίσασθαι. Quod receptum ſtat, conditore Caſaubono, aptius eſt, Romanisque illo tempore moribus dignius.

8) Medic. 3. Pariſ. praefixo articulo producunt, ut paullo inferius p. 463. in. Reliqui cum edd. omittunt.

tem vocaviſſe: proinde Diomedem paſſum ſibi hoc perſuaderi, ac belli in ſocietatem veniſſe: Alcmaeonem indignatione motum, contemtui rem habuiſſe: ideo ſolos Acarnanes cum Graecis in nullam ejus expeditionis partem veniſſe. Veriſimile eſt, Acarnanes hanc ſecutos narrationem, callide eo perduxiſſe Romanos, ut ab iis obtinerent liberum patriarum legum uſum: quod ſe ſolos non interfuiſſe bello contra Romanorum majores geſto dicerent, ut qui neque in Aetolico cenſu, neque ſeorſum, neque omnino in verſibus Homericis commemorarentur.

§. 27.

§. 27. Acarnanes.

Ὁ μὲν οὖν [1] Ἔφορος πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἤδη τὴν Ἀκαρνανίαν ὑπὸ τῷ Ἀλκμαίωνι ποιήσας, τό τε Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν ἐκείνου κτίσμα ἀποφαίνει, καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀμφιλόχους δὲ ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀμφιλόχου· ὥστε ἐκπίπτει [2] εἰς τὰ παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱστορίαν λεγόμενα. [3] Θουκυδίδης δὲ καὶ ἄλλοι τὸν Ἀμφίλοχον, ἀπὸ τῆς

I 3 στρα-

1) Aldus, Hopper. ex more, ut aliquoties jam notatum eſt, Εὔφορος. Sic infra cap. 3, 2. in. Poſt ex ed. Pariſ. ἴδη pro ἤδη manavit in Amſtelod. Tum Moſcov. ut alibi, praeſcribit ὠνομᾶσθαι φησὶν. Cf. lib. 8. p. 373. (p. m. 237.) Παιδὸς ſine articulo dimittit Medic. 2.

2) Venet. εἰς τὴν. Vulgata bene habent et cum ſuperioribus conſentiunt.

3) Moſcov. Pariſ. Vatic. 173. 174. Medic. 1. 2. 3. Θουκυδίδης δὲ καὶ ἄλλοι τὸν Ἀμφίλοχον ἀπὸ — meliori et nativo ordine, cum vulgata editionum lectio, qua verba καὶ οἱ ἄλλοι inter Ἀμφίλοχον et ἀπὸ ponuntur, non partem aliquam, ex Strabonis more, abſolutae ſententiae quaſi negligenter praeteritam adpendit, ſed turbata omnia miſcet. Caſaubonus ſimpliciter ex ſuis libris adpoſuit καὶ τοῖς ἄλλοις. Videantur quidem verba illa ex margine in textum migraſſe et ſiniſtrum locum occupaſſe, quam ſuſpicionem movet etiam φησὶ, quod minime ſatisfacit proximo ἄλλους. Sed cum φησὶ et φασὶ ſaepe commutentur, ut paullo ſuperius etiam ad p. 459. adparuit, et φασὶ vere prodant Medic. 2. 3. tum ſequentia verba οἱ μὲν, οἱ δὲ locum illis ſuum vindicant. Sic contra lib. 7. p. 326. (p. m. 462.) φησὶ recte in eadem narratione de Thucydide ſolo, in quo haec leguntur 2, 68.

§. 27.

At enim Ephorus Acarnaniam jam ante bellum Trojanum Alcmaeoni adſignans, cum Argos Amphilochicum ab eo dicit condirum, tum Acarnaniam nominatam a filio ejus Acarnane, Amphilochosque a fratre Amphilocho: itaque excidit in ea, quae ſecus narrantur, quam Homerica fert hiſtoria. Thucydides aliique Amphilochum aiunt, a bello Trojano rever-

Curetes. στρατείας τῆς Τρωϊκῆς ἐπανιόντα, [4] οὐκ ἀρεσκόμενον τοῖς ἐν Ἄργει, ταύτην οἰκῆσαί φησι τὴν χώραν· οἱ μὲν, κατὰ διαδοχὴν ἥκοντα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ δυναστείας· οἱ δ' ἄλλως. Καὶ ἰδία μὲν περὶ Ἀκαρνάνων ταῦτα λέγοιτ' ἄν· κοινῇ δ' ὅσα καὶ τοῖς Αἰτωλικοῖς ἐπιπλέκεται νῦν ἐροῦμεν, τὰ Αἰτωλικὰ λέγοντες ἐφ' ἑξῆς, ὅσα προσλαβεῖν τοῖς εἰρημένοις ἔγνωμεν.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

Τοὺς δὲ Κουρῆτας τῶν μὲν Ἀκαρνᾶσι, τῶν δ' Αἰτωλοῖς προσνεμόντων, καὶ τῶν μὲν ἐκ Κρήτης, τῶν δ' ἐξ Εὐβοίας τὸ γένος εἶναι φασκόντων· ἐπεὶ δὴ

4) Prave ante Caſaubonum οὐχ.

1) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Τοὺς δή; Medic. 1. 2. (hic corr.) Τοὺς δ' οἱ Κυρῆτας. Tum pro ἐκείνῳ Medic. 2. ex corr. ἐκείνῳ. At recte habet vulgata aliorum. Nempe τὰ παρά τινος dicuntur Graecis, quae ab aliquo profecta ſunt. Sic τὰ παρά σου Dionyſ. Haliç. 1, 83. αἱ πληγαὶ αἱ παρὰ τοῦ πατρὸς, idem 3, 60. Sed cf. Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 13. et quae de commiſtione utriusque caſus notavit Fiſcherus ad Welleri Grammat. Gr. Tom. 3. P. 2. p. 265.

reverſum, cum res Argis ei non probarentur, iſtam incoluiſſe regionem: ſive quod fratris in poſſeſſionem ſuccederet, ſive aliter. Atque haec ſunt, quae peculiariter de Acarnania dici poterant. Nunc proinde communiter ea referemus, quae cum Aetolicis implicantur Aetolica, ordine narrantes, quae viſum fuit dictis adjungere.

CAP. III.

§. 1.

Quoniam vero Curetes alii Acarnanibus, alii Aetolis adſcribunt, alii e Creta, alii ex Euboea genus eorum deducunt: Homerus autem

δὴ καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται, τὰ παρ' ἐκείνου πρῶτον ἐπισκεπτέον. Οἴονται δ' αὐτοὺς λέγειν Αἰτωλοὺς μᾶλλον, ἢ Ἀκαρνᾶνας, εἴπερ οἱ [2] Πορθαονίδαι ἦσαν, Curetes.

[3] Ἄργιος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς.

Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.

Αὗται δ' εἰσὶν Αἰτωλικαὶ πόλεις ἀμφότεραι, καὶ φέρονται ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ· ὥστε, [4] ἐπεὶ οἱ τὴν Πλευρῶνα οἰκοῦντες φαίνονται [5] κατ' αὐτὸν

I 4 οἱ

2) Paris. Πορθαονίδαι, quod recepi hic et infra p. 465; extr. ubi plura de hujus scripturae causa adferam. Vulgo edd. cum aliis Mss. tis Παρθαονίδαι. Epitome p. 133. Hudf. pro eo habet Πορθέως παῖδες τρεῖς.

3) Medic. 2. ἄγρεος. Idem post μέλανες; edd. Aldi, Hopperi male ἱππινῇ. Ceterum inverso ordine hi duo versus in ipso Homero Il. 14, 116. prodeunt.

4) In Medic. 1. 2. 3. Moscov. Veneto et edd. ante Casaubonum deest οἱ, et pro ἐπεὶ Medic. 3. Ven. Moscov. offerunt; luxato nexu et sensu. Paris. et Vatic. cum vulgata, si ex silentio augurari liceat, consenserunt.

5) Medic. 1. 2. (corr.) 3. Moscov. Venet. καὶ κατ' αὐτόν; Ald. Hopper. καὶ κατ' αὐτάν. Receptam statuit Xylander.

autem quoque eorum meminit: primum ea considerabimus, quae apud hunc habentur. Sunt, qui putent, Aetolos potius, quam Acarnanes eos perhiberi, siquidem Porthaonidae erant

Agrius, atque Melas, et equester tertius Oeneus,

Atque hi Pleuronem et celsam Calydona tenebant:

quae quidem urbes sunt Aetolicae ambae, et referuntur in catalogo Aetolico: ut, cum Pleuronii ab Homero Curetes dicuntur, appareat, de ejus sententia Curetas

Curetes. οἱ Κουρῆτες, Αἰτωλοὶ ἄν εἶεν. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες τῷ τρόπῳ τῆς Φράσεως παραγόνται, ὅταν φῇ·

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα. —

[6]Οὐδὲ γὰρ ἂν κυρίως εἶπεν οὕτως· ἐμάχοντο Βοιωτοὶ καὶ Θηβαῖοι πρὸς ἀλλήλους, οὐδ' Ἀργεῖοι καὶ Πελοποννήσιοι. [7]Ἐδείχθη δ' ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὅτι καὶ [8]Ὁμηρικόν ἐστι τὸ [9]ἔθος τοῦτο τῆς Φράσεως, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν τετριμμένον· τοῦ-

6) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. Vatic. οὐδέ; alii cum edd. ἤδειν. Recepi prius, quod respondet alteri οὐδέ. Sensum hunc loci esse puto: Neque sic proprie dixerit — Guarinus: Haud enim sic proprie dixisset. Οὕτως in proximis pro οὕτως Parisiensis est vitium. Tum Medic. 3. Paris. Πελοποννήσιοι simplici ν efferunt, quod et passim fit alibi in libris. Vulgata tamen scriptura geminato ν Straboni solemnis est et ex suae aetatis ratione usurpata, de qua ipse monet lib. 13. p. 618. f. Cf. etiam auctor Etym. M. sub. h. v. pag. 659. et Duker. ad Thucyd. 3, 32.

7) Medic. 2. ἐδείξαμεν; ad sensum idem.

8) Medic. 1. 3. Moscov. ἐστὶ καὶ Ὁμηρικόν; in vulgato verborum ordine omittunt καὶ Medic. 2. et edd. ante Casaubonum.

9) Moscov. Paris. Ven. Medic. 1. 2. 3. ed. Aldi subjiciunt τοῦτο, quod et reddidit Guarinus, primus omisit Hopperus. Cum propius ad hanc quaestionem valeat, et a Msstis optimis probetur, in antiquam sedem reduxi. Post Medic.

retas fuisse Aetolos. Qui huic opinioni repugnant, modo loquendi abducuntur, cum Homerus dicat;

Pugnabant Curetes, et Aetoli armipotentes
Iuxta urbem Calydona; —

quasi proprie hoc non dicatur, pugnabant inter se Boeoti et Thebani, aut Argivi et Peloponnesii. Atqui supra docuimus, Homericum esse hunc loquendi modum, etiam apud alios tritum poëtis.

τῦτο μὲν οὖν εὐαπολόγητον. Ἐκεῖνοι δὲ λεγέτω-Curetes.
σαν, πῶς ἂν, μὴ ἐμοεθνεῖς ὄντας, [10] μηδ' Αἰτωλοὺς, τοὺς Πλευρωνίους ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς κατέλεγεν.

§. 2.

Ἔφορος δὲ [1] εἰπὼν, τοὺς Αἰτωλοὺς ἔθνος εἶναι μηδεπώποτε [2] γεγενημένον ὑφ' ἑτέροις, ἀλλὰ πάντα τὸν μνημονευόμενον χρόνον μεμενηκὸς ἀπόρθη-

I 5 τον,

Medic. 2. τῶν τετριμμ. . . . (sic) Nempe τῶν repetitum, ut solet, ex ποιητῶν. Aldus, Hopper. male τετριμμένων, quod jam Victorius in margine exemplaris sui Aldini emendaverat.

10) Medic. 3. μὴ Αἰτωλούς. Praestat μηδ' in hoc nexu.

1) Inserui hoc verbum, quod et reddidit Guarinus, ex Medic. 3. Moscov. Paris. Ven. et edd. Aldi, Hopperi. Excidit primum in ed. Xylandri et inde exsulavit. Neque enim temere natum est, immo ad continendum nexum, ne durius a superiori λεγέτωσαν subplementum arcessatur, valet, et cum proximo φησὶ tamquam pars totius sententiae cohaeret. Sic lib. 7. p. 317. (p. m. 428.) φησὶ λέγων, lib. 10. p. 465. in. et alibi.

2) Medic. 1. 2. 3. Venet. Paris. γεγενημένων, et pro eo Vatic. γεγενόμενον. Prius etiam legitur in edd. ante Casaubonum, qui mutavit in γενόμενον. Equidem revocavi hanc codicum lectionem, cum usu etiam probetur, de quo cf. dicta ad lib. 8. p. 420. (p. m. 509.) ubi Mss̄tis memoratis addere nunc possum auctoritatem Mediceorum. Sic sine dissensione legitur lib. 8. p. 442. (p. m. 661.) et alibi. Sic fere Plutarch. de discrim. adulat. pag. 252. Lips. ὑπὸ χεῖρα καὶ ταπεινοὶ γεγενημένοι. Post Ald. Hopper. vitiose χρόνῳ.

tas. Itaque his facile respondebimus. Illud vero ipsi dicant, qui Pleuronios non Aetolos, neque Aetolorum gentiles inter Aetolos poëta recensuerit.

§. 2.

Ephorus Aetolos gentem sic fuisse, quae nunquam aliis paruerit, sed toto, quod memoratur tempore, indomita manserit, et ob locorum

Curetes τον, διά τε τὰς δυσχωρίας τῶν τόπων, καὶ διὰ τὴν περὶ τὸν πόλεμον ἄσκησιν, ἐξ ἀρχῆς μέν [3] φησιν ἅπασαν τὴν χώραν Κουρῆτας [4] κατασχεῖν· ἀφικομένου δ' ἐξ Ἤλιδος Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ τοῖς πολέμοις κρατοῦντος αὐτῶν, τοὺς μὲν Κουρῆτας εἰς τὴν νῦν καλουμένην Ἀκαρνανίαν ὑποχωρῆσαι, τοὺς δ' Αἰτωλοὺς [5] συγκατελθόντας Ἐπειεῖς,

3) Sic Medic. 3. optimus et Xylander; Guarinus etiam *teſtatur*. Ita vero legendum eſſe, ſuadet narrationis ſumma, quae Ephori ſententiam reddit, ejusdemque argumenti in ſequ. repetitio, denique connexus cum proximo verbo παραπίθησι. Bene id vidit monuitque Siebelis, qui totum hunc Strabonis locum verſavit in Commentariis ſocietatis Philolog. Lipſ. Vol. 1. P. 1. p. 65. Notiſſima eſt haec confuſio et ſaepe indicata. Quod idem antea διὰ δὲ mutat in διά τε, etſi nulli adſunt codices, recte tamen et ad nexum apte fecit. Nec minus bene interpunctionem corrigit, quae in edd. miſere diſtorquebat loci ſenſum. Nempe cola poſt ὑφ' ἑτέροις et ἀπόρρητον tranſire jubet in commata, comma autem inter ἄσκησιν et ἐξ ἀρχῆς in punctum. Equidem hactenus auſcultavi, ut inſertum αὐτῶν ſuam ſententiae partem ferret.

4) Vulgo edd. omnes μεταίχειν inde ab Aldo duce, ſenſu inepto. Caſaubonn. melius κατασχεῖν, ut infra pag. 464. in hujus narrationis repetitione. Accedunt, qui eam lectionem confirment, mei omnes, adeſtque ipſa vis verbi ejusque in ſimili nexu uſus, ut lib. 8. p. 358. (p. m. 348.) Recte igitur probavit Siebelis c. l. et poſt in Ἐλαιακοῖς p. 18. repoſuit.

5) Sic codices et ipſe Strabo lib. 8. p. 333. f. (p. m. 10.) p. 354. (p. m. 133.) et alibi in ſimili nexu; tantum Medic. 2. hic objicit συγκατιόντας; ſenſu eodem, etſi mirum, unde hoc verbum vulgo ignotum fuerit mutuatus. At male idem pro Ἐπειεῖς repetit Αἰτωλοῖς. In praecedentibus ante καλουμένην Pariſ. omittit νῦν.

rum difficultates, et ob bellicam exercitationem Curetes ab initio omnem iſtam tenuiſſe regionem: cum autem Elide profectus Aetolus, Endymionis F. bellis eos ſuperaſſet, Curetas conceſſiſſe in Acarnaniam, quae nunc vocatur: Aetolos autem cum Epeis poſtliminio reverſos, decem

οἷς, τὰς ἀρχαιοτάτας κτίσαι τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεων δέκα· τῇ δ' [6] ὕστερον γενεᾷ τὴν Ἦλιν ὑπὸ Ὀξύλου, τοῦ Αἴμονος, συνοικισθῆναι, [7] περαιωθέντος ἐκ τῆς Αἰτωλίας. Παρατίθησι δὲ καὶ τὰ τούτων μαρτύρια τὰ ἐπιγράμματα· τὸ μὲν ἐν Θέρμοις τῆς Αἰτωλίας, ὅπου τὰς ἀρχαιρεσίας ποιεῖσθαι πάτριον αὐτοῖς ἐστιν, ἐγκεχαραγμένον τῇ βάσει τῆς Αἰτωλοῦ εἰκόνος· Curetes.

Χώρης

6) Medic. 2. ὑστέρᾳ. Proxime post vox δευάτῃ in Medic. 1. 2. 3. Vatic. utroque, Moscov. Paris. et edd. Aldi, Hopperi deest. Sic et Guarinus: *posteriori demum aetate*, unde ὑστέρᾳ in Medic. 2. intelligitur. Servasse videntur Casaubonn. cum Veneto, primusque addidit Xylander, motus sine dubio epigrammatis versu. Equidem cum sic ὕστερον cum substantivo jungatur, nec necessario posteritas numeris definienda hic esset, secutus codices, omisi. Quae ab aliis aliter traduntur de Oxylo, cum ad codicum lectiones nihil valeant, et in his dissentire auctores soleant, conlegit Verheyk ad Antonin. Liber. cap. 32. p. 214. sqq. Post editiones ante Casaubonum evulgarant Αἴμονος spiritu leni.

7) Moscov. Medic. 1. 2. 3. (ante correctionem) subjungunt δ', quod hic molestum est et nexum turbat. Recte igitur, cum etiam editiones accepissent, expulit Casaubonus. Post Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. καὶ τὰ salvo sensu omittunt. Pro μαρτύρια Medic. 2. et ante correctionem Medic. 3. μάρτυρα. In proximo nomine Θερμοις accentum retraxi, cum in edd. exstaret Θερμοῖς, quia est proprium. Sic Stephanus, a quo tamen Θέρμος vocatur. Sed de hoc et accentu cf. Schweighaeuser. ad Polyb. 5. 6, 6. in quo saepe ejus loci mentio injicitur.

decem in Aetolia urbes antiquissimas condidisse. Posteriori aetate Elidem ab Oxylo, Haemonis F. ex Aetolia eo profecto, fuisse conditam. Hujus rei testimonia apponit inscriptiones, quarum una in Thermis Aetoliae, ubi comitia creandis magistratibus patrio more Aetoli habent, basi imaginis Aetoli insculpta, sic habet:

Alphei

Curetes.

Χώρης οἰκιστῆρα παρ' Ἀλφειοῦ ποτε δίνας,
[8] Τρεφθέντα ταδίων γείτον' Ὀλυμπιάδος,
[9] Ἐνδυμίωνος παῖδ' Αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν
Αἰτωλοὶ σφετέρας μνῆμ' ἀρετῆς ἰσορᾶν·
τὸ δ' ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν [10] Ἠλείων ἐπὶ τῷ Ὀξύλου ἀνδριάντι·

Αἰτω-

8) Sic codices mei omnes praeter Medic. 3. in quo legitur τραφέντα; recte quidem; ſed et alterum propter plerosque alios retineri poteſt. Jacobs in Anthol. Gr. Tom. 4. p. 161. praetulit tamen θρεφθέντα, uti legitur in Euripidis Hec. v. 351. et 600. confirmante eam formam Euſtathio ad Homer. Il. 5, 40. p. m. 393, 27. Antea δίνης, quod eſt in Medic. 3. contra metrum peccat. Tum pro ταδίων vitioſe edd. Aldi, Hopperi cum Guarino, qui Graece hos duos verſus, etſi ſatis depravatos, dedit, ut Stephanus in Anthol. Gr. τάδιον.

9) Medic. 2. Ἐνδημίωνος; male. Poſt pro Αἰτωλὸν Pariſ. Venet. Medic. 3. Αἰτωλοὶ Medic. 3. Vaticanus uterque, et hinc pro Αἰτωλοὶ Venet. Moſc. Αἰτωλόν; Pariſ. Αἰτωλῶν, quod idem et Ἠλείων ex ſuis libris adfert Caſaubonus. In Αἰτωλὸν et Αἰτωλοὶ inverſio eſt, quae certe ſenſum non turbat.

10) Moſcov. Pariſ. Vatic. 174. Medicei omnes Αἰτωλῶν. Guarinus utrumque reddidit, *Eleorum et Etolorum*, dubius forte, quod alterum adſcriptum in ſuo codice inveniſſet. Edd. omnes Ἠλείων cum reliquis Msstis et Gemiſto Plethone, cujus apographum de Theſſalia ex cod. Vindobon. apud me ſervo. Probo. Ἠλείων confirmatur Pauſaniae teſtimonio 6, 24. extr. qui in Eleorum foro Oxyli monumentum viderat. Accedit ipſa vox ἀγορᾷ, quae propius valet ad ipſam urbem, denique ſignificatio pietatis erga conditorem, quam Strabo antea memoravit, ipſi verſus

Alphei ad latices qui quondam condidit urbem,
Eductum Piſae non procul a ſtadiis,
Endymone ſatum, ſic virtutis monumentum
Aetoli Aetolum conſtituere ſuae.

Altera in foro Eleorum, inſcripta ſtatuae Oxyli:

Aeto-

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆ- Curetes.
μον
Κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορὶ πολλὰ κα-
μών.
Τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς p. 464.
Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.

§. 3.

Τὴν μὲν οὖν συγγένειαν τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν τε Ἠλείων καὶ τῶν Αἰτωλῶν ὀρθῶς ἐπισημαίνεται διὰ τῶν [1] ἐπιγραμμάτων, ἐξομολογουμένων ἀμφοῖν ὃ τὴν συγγένειαν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχηγέτας ἀλλήλων εἶναι· δι' οὗ καλῶς ἐξελέγχει ψευδομένους τοὺς

sus declarant et Herodotus 8, 73. comprobat. Tum Moscov. ἐπὶ τῷ Ὀξύλᾳ omisso τῷ. Incertam saepe in his libri faciunt rationem. Sic infra p. 475. m. vulgo τὸ Κριοῦ μέτωπον; ubi Mssti τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον. — In ipso epigrammate libri scripti et Gemistus Pletho cum editis consentiunt, tantum quod Ald. Hopper. posuerunt δουρὶ, invito metro, post Xyl. aliique Αἵμονος, ut supra.

1) Medic. 2. corr. γραμμάτων, uti infra §. 87. m. γραφὴ et ἐπιγραφὴ variantur. Post Medic. 3. ἀμφοῖν ὁμολογουμένων et ἐλέγχειν.

Aetolus quondam indigenam populum hunc-ce relinquens
Terram Curetum Marte fero obtinuit.
Aetate ast decima post Oxylus, Haemone natus,
Urbem hanc splendori restituit veterem.

§. 3.

Enimvero cognationem Eleorum et Aetolorum mutuam, recte ex epigrammatis hisce Ephorus comprobat, quorum utroque non cognatio tantum indicatur, sed etiam unam, gentem alterius auctorem, idque vicissim fuisse: itaque mendacii probe

Curetes. τοὺς [2] Φάσκοντας, τῶν μὲν Αἰτωλῶν ἀποίκους εἶναι τοὺς Ἠλείους, μὴ μέντοι τῶν Ἠλείων τοὺς Αἰτωλούς. Τὴν δ' ἀνομολογίαν τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀποφάσεως φαίνεται τὴν αὐτὴν ἐπιδεδειγμένος [3] κἀνταῦθα, ἥνπερ ἐπὶ τῷ μαντείου τῷ ἐν Δελφοῖς παρεσήσαμεν. Εἰπὼν γὰρ ἀπόρθητον ἐκ τοῦ μνημονευομένου χρόνου παντὸς τὴν Αἰτωλίαν· εἰπὼν δὲ, καὶ ἐξ ἀρχῆς τὴν χώραν ταύτην τοὺς Κυρῆτας κατασχεῖν· ὤφειλε μέν τοίγε τοῖς εἰρημένοις ἀκόλουθον τοῦτο [4] φέρειν, ὅτι οἱ Κυρῆτες διέμειναν ἕως εἰς αὐτὸν κατέχοντες τὴν Αἰτωλίαν γῆν· ἔτω γὰρ ἔμελλεν ἀπόρθητός τε καὶ ἐπ' ἄλλοις ὐδέποτε

2) Ita Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. cum Caſaubonianis. Aldus pro eo invexerat λέγοντας, quam jejuni librarii gloſſam removi.

3) Sic ex Moſcov. diſerte adſcriptum erat pro vulgato κ' ἀνταῦθα. Paullo inferius in Medic. 3. deſunt voces μέν τοίγε.

4) Caſaubonus malit ἐπιφέρειν, uti mox, nempe ubi aliquid argumentationi, narrationi additur. Sic in ſimili diſputatione contra Ephorum lib. 9. p. 422. (p. m. 518.) et alibi. At perſtant in vulgata libri, et ſimplex in multis pro compoſito adhibetur. Poſt Medic. 1. ἔμελεν. Tum Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. οὐδέποτε ἐπ' ἄλλοις itemque Medic. 3. tantum ὑπ' ἄλλοις. Ald. Hopper. in ſequ. male ἐλεγχθήσεσθαι.

probe convincit eos, qui Eleos Aetolorum colonos, non item Aetolos Eleorum eſſe dicunt. Diſcrepantiam autem dictorum hic eandem videtur admiſiſſe, quam de oraculo Delphico oſtendimus. Cum enim dixiſſet, toto illo, quod memoratur tempore, Aetoliam inviolatam manſiſſe, et Curetas eam jam inde ab initio tenuiſſe: id quod ex dictis conſequebatur, inferre debuit, Curetas Aetoliam usque ad ipſius tempora tenuiſſe. Sic enim recte poterat pronunciari, ſemper vaſtationis immunem manſiſſe, et nunquam in aliorum poteſta-

ποτε γεγονυῖα ὀρθῶς λεχθήσεσθαι. [5] Ὁ δὲ ἐκλα- Curetes.
θόμενος τῆς ὑποσχέσεως ἃ τῦτ' ἐπιφέρει, ἀλλὰ τοὐναντίον· ὡς ἀφικομένυ [6] ἐξ Ἤλιδος Αἰτωλοῦ, καὶ τοῖς πολέμοις κρατοῦντος αὐτῶν, οἱ Κυρῆτες ἀπῆλθον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τί ἂν ἄλλο προθήσεως ἴδιον, ἢ [7] τῷ πολέμῳ κρατηθῆναι, καὶ τὴν χώραν ἐκλιπεῖν; [8] Τῦτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα μαρτυρεῖ τὸ παρὰ τοῖς Ἠλείοις· ὁ γὰρ Αἰτωλὸς φησι·

Κτήσατο Κυρῆτιν γῆν, δορὶ πολλὰ καμών.

§. 4.

Ἴσως [1] δέ τις ἂν φαίη, λέγειν αὐτὸν ἀπόρθητον τὴν Αἰτωλίαν, ἀφ' οὗ τοὔνομα τῦτ' ἔσχε μετὰ

5) Medic. 1. 2. 3. ed. Xyl. Ὁ δ' ἐκλαθόμενος. Utrumque patitur usus, feruntque in his libri.

6) Ald. Hopper. prave ἐξ Ἰλιδος, ut pro Ἴλιον contra dare solent Ἤλιον; Xyl. ἐξ Ἤλιδος.

7) Moscov. τὸ πολέμῳ; alterum tamen aliorum non muto. Tum Ald. Hopper. male κρατηθῆναι.

8) Medic. 3. Moscov. τῦτο δὲ καὶ τὸ — Ita ipso versu Aldus omisit δορὶ, quod tamen in corrigendis subplet. Paris. reluctante metro δορί.

1) Moscov. δή. Nota harum particularum commistio. Hic tamen δέ praefero.

testatem veniisse. Ille autem oblitus promissi sui, non isthuc infert, sed contrarium: veniisse nimirum Elide Aetolum, et Curetas, ab eo bellis victos, in Acarnaniam concessisse. Quid vero aliud proprium est evastationis, quam bello victum regionem deserere? Hoc autem inscriptio ista apud Eleos testatur, de Aetolo dicens:

Curetum terram Marte fero obtinuit.

§. 4.

Fortassis autem dicat aliquis, intelligere eum Aetoliam vastationis expertem fuisse,

Curetes. τὰ τὴν Αἰτωλοῦ παρουσίαν· ἀλλ' ἀφῆρηται καὶ τῇ νοήματος τὸν λόγον, φήσας ἐν τοῖς ἑφεξῆς, τὸ μὲν πλεῖσον τῇ λαῇ τῇ διαμένοντος ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς, [2] τοῦτο εἶναι τὸ τῶν Ἐπειῶν [λέγων] συμμιχθέντων δ' αὐτοῖς ὕστερον Αἰολέων, τῶν ἅμα Βοιωτοῖς ἐκ Θετταλίας ἀναστάντων, κοινῇ μετὰ τούτων τὴν χώραν κατασχεῖν. Ἆρ' οὖν ἔστι, χωρὶς πολέμου τὴν ἀλλοτρίαν ἐπελθόντας, συγκατανείμασθαι τοῖς ἔχουσι, μηδὲν δεομένοις κοινωνίας τοιαύτης; [3] ἢ τοῦτο μὲν ἀ πιστόν· τὸ δὲ, κρατυμένοις τοῖς ὅπλοις [4] ἐπ' ἴσης συμβῆναι πιστόν; τί οὖν ἄλλο πόρ-

2) Mendoſus locus. Suſpicor legendum eſſe τοῦτο εἶναι τὸ τῶν Ἐπειῶν, ſublata voce λέγων, vel ita potius, τοῦτον εἶναι τὸν τῶν Ἐπειῶν λεών. *Caſaubonus.* Offendit utique in hoc nexu λέγων, quare melius abſit, etſi omnes tuentur libri. Altera Caſauboni emendatio formam orationis in τοῦτον et λεών invertere videtur. Nunc quidem uncis continui.

3) Vulgo ἢ, quod inepto loco poſitum, levi immutatione ad ſenſum accommodavi. Adfirmat enim omnino haec particula, ita rem ſubjectam habere, ſive ponatur, ſive tollatur. Hinc et μὴ ſequitur. Cf. Xenoph. de exped. Cyri 7, 8. in. Cyrop. 6, 1, 3. Quam autem ſaepe ἢ, ἤ, εἰ miſceantur, paſſim monuerunt viri docti, ut Hemſterhuſ. ad Luciani Necyomant. c. 1. Dorville ad Chariton. 2, 10. in. et alii.

4) Moſcov. Pariſ. ἐπ' ἴσοις. Utrumque recte, prout ellipſin ſtatuas. Sic Diodor. 41, 5. ἐπὶ μετρίοις συμβῆναι. Plu-

fuiſſe, ex quo ab adventu Aetoli ſic nominata fuit. Sed et hujus ſententiae rationem ipſe ſuſtulit, mox ſcribens, majorem partem gentis, quae in Aetolia permanſit, fuiſſe Epeos, quibus admixti deinde fuerint Aeolenſes et Boeoti, una cum his e Theſſalia pulſi, regionemque cum illis aequo jure tenuerint. An vero abſque bello fieri poteſt, ut, qui in alienam veniunt ditionem, cum poſſidentibus ejus communionem ineant, nihil eam requirentibus poſſeſſoribus? Profecto id quidem credibi-

le

πάρθησις, ἢ τὸ κρατεῖσθαι τοῖς ὅπλοις; καὶ Ἀπολ- Curetes.
λόδωρος δ' εἰρηκεν ἐκ τῆς Βοιωτίας [5] ἀπελθόντας
Ὑαντας [6] ἰσορεῖσθαι, καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς
γενομένους· ὁ δ' ὥσπερ κατωρθωκὼς ἐπιλέγει· ὅτι
ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα διακριβοῦν εἰώθαμεν, ὅταν
ἢ τι τῶν πραγμάτων ἢ παντελῶς ἀποραύμενον, ἢ
ψευδῆ δόξαν ἔχον.

§. 5.

Τοιοῦτος δ' ὢν Ἔφορος ἑτέρων ὅμως κρείττων p. 465.
ἐστί· καὶ αὐτὸς ὁ [1] ἐσπουδασμένως ἅπας ἐπαινέσας
αὐτὸν

Plutarch. in Romulo c. 16. πολίται ἐπ' ἴσοις ἰούμενοι. De conditione, pacto ita dici, paullo superius vidimus. Prior tamen in hoc forma usitatior. Scripsi autem divise, ἴσ μοίραις, ut ἐξ ἴσου solet efferri.

5) Medic. 3. aucta notione ἀπελθόντας.

6) Medic. 2. cum edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ἰσορεῖσθαι; sine causa. Tum διότι pro ὅτι Moscov. Paris. Venet. de quo vid. ad 9. p. 392. (p. m. 340.) Post Medic. 2. corr. ἀποραύμενος, invito nexu, uti in sequ. ἔχων ex correctione. Ante vocem παντελῶς negligenter excidit ἢ in edd. ante Casaubonum, qui restituit.

1) Ita pro ἐσπουδασμένως bene in hoc nexu substituit Moscov. ex quo recepi. Guarinus etiam: *studiose collaudat.*

le non est: credibile, victores cum victis pacto communicare regionem. Quid autem est vastari aliud, quam armis vinci? Sed et Apollodorus tradidit, Hyantes memorari, qui e Boeotia profecti, Aetolorum sint facti inquilini. Tamen Ephorus,

quasi re praeclare gesta, addit hanc se accurationem adhibere solere, cum aut dubia omnino res est, aut falsa de ea invaluit opinio.

§. 5.

Talis cum sit Ephorus, aliis tamen est melior: et ipse Polybius, ita studiose

Curetes. αὐτὸν Πολύβιος καὶ Φήσας περὶ τῶν Ἑλληνικῶν καλῶς μὲν Εὔδοξον, κάλλιστα δ' Ἔφορον ἐξηγεῖσθαι περὶ κτίσεων, συγγενειῶν, μεταναστάσεων, ἀρχηγετῶν· ἡμεῖς δὲ, φησὶ, τὰ νῦν ὄντα δηλώσομεν, καὶ περὶ θέσεως τόπων καὶ διαστημάτων· τοῦτο γάρ ἐστιν οἰκειότατον χωρογραφία. Ἀλλὰ μὴν σύγε, ὦ Πολύβιε; [2] ὁ τὰς λαοδογματικὰς ἀποφάσεις περὶ τῶν διαστημάτων εἰσάγων οὐκ ἐν τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, καὶ [3] διαδοὺς εὐθύνας τὰς μὲν Ποσειδω-

2) Medic. 3. Moscov. Paris. Vatic. 174. ὁ τάλας ὁ δογματικὰς; posteriora (ὁ δογμ.) ex suis libris adnotaverat etiam Casaubonus; reliqui cum vulgata editionum lectione consensisse videntur ὁ τὰς τῶν ἄλλων δογματικὰς ἀπ. *Tzschucke.* In his primum pro δογματικὰς vix dubito reponendum esse verbum Polybianum λαοδογματικὰς. Vid. supra ad lib. 2. p. 163. D. (104. f.) *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. m. 36. Acuta est et elegans haec Tyrwhitti conjectura, eademque probabilis. Haeserunt ejus vocis vestigia in codicibus, qui ὁ praepositum serunt; quare eam reposui, uti fecit Schweighaeuserus in Polybio 34, 5, 14. quem locum subministraverat Strabo lib. 2. p. 104. f. 278. ubi Siebenkeesius corruptum ὁ τλας δογματικὰς retinuit. Quippe hac voce usum esse Polybium in castigandis aliorum erroribus, satis declarat Noster lib. 7. p. 317. m. (p. m. 428.).

3) Pro διαδιδὰς, quod occupat omnes editiones, in Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Vatic. 173. 174. legitur διαδύς.

eum laudans dicensque, de rebus Graecis Eudoxum belle, Ephorum optime scripsisse, de origine urbium, cognationibus, migrationibus, ducibus atque auctoribus: nos autem (inquit) ea, quae nunc sunt, indicabimus, situsque locorum et intervalla exponemus, quod maxime proprium est descriptionis regionum. Proinde tu, Polybi, qui vulgares de spatiis sententias ad judicium vocas, non modo de his, quae extra Graeciam sunt, sed de ipsa etiam Graecia, at vicissim nunc a Posidonio, nunc ab

σειδωνίῳ, τὰς δ' Ἀρτεμιδώρῳ, τὰς δ' ἄλλοις Cureres.
πλείοσι· καὶ ἡμῖν οὖν συγγνώμην [4] ἔχειν, καὶ

δύς. *Tzschucke.* Ista lectio mendosa est et fallax, quae tamen me non fallet; neque tam simplex ero, ut post Posidonium et Artemidorum scripsisse Polybium credam cum Xylandro, qui nimis fuit ταχυτελής. [Nempe Xylander verterat: *et nunc Posidonium, nunc Artemidorum, modo plures alios vos facis.*] Ego contra scio, Polybium a Posidonio et Artemidoro saepius fuisse reprehensum. Ubi vero lectum est εὐθύνας διδόναι vel διαδιδόναι pro *reum facere*? Tu lege διδοῖς, et ita conjunge; εἰπέ, ὦ Πολύβιε, διδοῖς εὐθύνας. Haec eo pertinent, ut se venia dignum esse doceat, sicubi lapsus fuerit. Nam si Ephori laudibus nihil decedit, etsi eum Polybius multis locis erasse ostendit, nec ipsius Polybii, etsi eum in multis reprehendunt Posidonius et Artemidorus: ergo nec Strabo minus laudandus, etsi alicubi labi eum contigerit. Διδόναι εὐθύνας est judicio sisti, et rerum gestarum rationem in judicio reddere: respondet verbo εἰσάγειν, quo modo est usus. Nam et εἰσάγειν est dictio forensis, quod Xylander ignorasse videtur, ut alias pluribus exponemus. Hoc tantum addam, nisi legamus διδοῖς pro διαδιδῷς, habebimus orationem non Graecam, sed soloecam et putidam, proinde non Strabonis. *Casaubonus.* Ego haec sic scribenda suspicor: ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς, νὴ Δία, δίδως εὐθύνας. *Tyrwhittus* p. m. 36. c. l. Tristis utique sententia, quam de vulgari lectione dixit Casaubonus. Neque tamen vel sic absterreri me passus sum, quin ejus causam tuendam susciperem. Nempe artissime haec cohaerent, et, quod primo adspectu sensuque candido percipitur, ad Polybium unice referuntur, quem sic festivius, uti solet, in apostrophe compellat; cum subjecta ad lectorem durius detorqueat Casaubonus, Xylander etiam inter Polybium et lectorem dispertiat. Non igitur opus est, mutata verbi terminatione submovere καὶ aut τὸ καὶ verbo decerptum cum καὶ in νὴ Δία convertere, quod etsi argute est excogitatum, minus tamen apto loco interponatur. Tantum Mss. tis dedi διδοὺς, ipsum autem verbum compositum retinui, sic ut διὰ per recensum auctorum distribuendi vim inferat. Soloecismus, nisi tollitur, mollitur certe nota ἀναπολαστίας forma vel expleta ellipsi. Cetertum compara locum lib. 2. p. 104. f.

4) Deest verbum ἔχειν in Moscov. Paris. et in Medic. 3.

ab Artemidoro, modo a pluribus aliis de reddenda ratione postularis; debes et nobis veniam dare, nec indigna-

Curetes. οὐ δυσχεραίνειν δεῖ, παρὰ τῶν τοιούτων μεταφέρουσι τὴν πολλὴν ἱστορίαν, ἐάν τι πταίωμεν, ἀλλ' ἀγαπᾶν, ἐὰν τὰ πλείω τῶν εἰρημένων ἑτέροις ἄμεινον λέγωμεν, ἢ τὰ παραλειφθέντα κατ' ἄγνοιαν προστιθῶμεν.

§. 6.

Περὶ δὲ [1] Κυρήτων ἔτι καὶ τὰ τοιαῦτα λέγεται, τὰ μὲν ἐγγυτέρω ὄντα τῆς περὶ Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων ἱστορίας, τὰ δ' ἀπωτέρω· ἐγγυτέρω μὲν τὰ τοιαῦτα, οἷα προσίζηται, ὅτι τὴν χώραν, ἣ νῦν Αἰτωλία καλεῖται, Κουρῆτες ὤκουν· ἐλθόν-

3. qui etiam habet *συγγνώμη*. At aegre deſideratur, vel remotius a ſuperiori *διαδὺς* ſubpleatur. *Συγγνώμην ἔχειν τινὶ* eſt quidem *διδόναι*, ut apud Demoſth. in Nicoſtrat. in. Iſocratem in Evagor. p. m. 450. et alibi. Cf. Reiskii animadverſu ad Polyb. pag. 584. de utraque ratione, etſi Schweighaeuſer. ad Polyb. Vol. 7. pag. 208. prius omnino uſu magis comprobatum cenſet. Sed *τὸ ἔχειν* tuentur reliqui etiam codices. Paullo poſt Medic. 3. *ἑτέρων*, quia male ad praecedens *εἰρημένων* retuliſſet. Tum Aldus ex crebra confuſione *παραλειφθέντα*, quod et in margine caſtigaverat manus Victorii.

1) Moſcov. hic et alibi non recte *Κυρητῶν*, cum deſcendat a *Κυρῆτες*, vel, quod etiam aliqui volunt, a *Κύρητες*. Sic paullo poſt etiam edd. dant *Κυρητῶν* et *Κυρήτιν* edd. Pariſ. et Amſtelod. Sed cf. ad Apollon. Rhod. 2, 1229. et Stephan. ſ. v. *Κούρης* In ſeq. ante *τοιαῦτα* abeſt *τὰ* in Medic. 3. Pariſ. et Moſcov.

dignari nobis, magnam narrationis partem e talibus ſcriptoribus transferentibus, ſicubi labimur, immo benevole excipere, ſi pleraque melius, quam ab aliis factum, explicamus, aut praeterita ignoratione aliorum ipſi apponimus.]

§. 6.

Porro autem de Curetibus etiam ea dicuntur, quae Aetolorum et Acarnanum hiſtoriae alia magis, alia minus conveniant. Viciniora ei ſunt, qualia ante retulimus: Curetes eam regionem, quae nunc Aetolia di-

ci-

ἐλθόντες δ' οἱ Αἰτωλοὶ μετὰ Αἰτωλοῦ, [2] τούτους ἐξέβαλον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα, ὅτι τὴν Πλευρωνίαν ὑπὸ Κουρήτων οἰκουμένην, καὶ Κουρῆτιν προσαγορευομένην, Αἰολεῖς ἐπελθόντες ἀφείλοντο, τοὺς δὲ κατέχοντας ἐξέβαλον. Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι, τοὺς Κουρῆτας ἐν Χαλκίδι [3] συνοικῆσαι· συνεχῶς δὲ περὶ τῦ Ληλάντου πεδίω πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ [4] πολέμιοι τῆς πό- Curetes.

2) Medic. 2. inverſo etiam verborum ordine ἐξέβαλον αὐτούς. Sequentia verba τοὺς δὲ — συνοικῆσαι primum in eodem omiſſa, poſt addita ſunt. Pro κατέχοντας idem etiam ſubſtituit Κυρήτας.

3) Reddit hanc narrationis partem, paullo tamen inflexam, Euſtathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 213. Scribit enim ὅτι ᾤκησαν poſt συνεχῶς δὲ πολέμου ὄντος αὐτοῖς περὶ τῦ Λιλαντίου (ſic per ι, ut ad Il. 2, 537. p. m. 211.) πεδίου, Reddit etiam Schol. Horneji ad Il. 9, 525. qui idem habet οἰκῆσαι. At συνοικῆσαι cum Strabonis libris refert Schol. Villoiſonii ad Il. 9, 525. p. 234. quod et probat Politus ad Euſtathium T. 2. p. 588. Sic idem poſt preſſius libros noſtros ſequitur; tantum πολεμοῦντας περὶ τῦ Λίλαντος (ſic) πεδίου. Sic et Schol. Horneji. Cf. ſupra ad p. 447. Epitome p. 134. Hudſ. in edit. quidem Baſil. περὶ τῦ Αηλαντίου πεδίου.

4) Medic. 1. 2. 3. cum edd. Aldi, Hopperi inepte πόλεμοι. Tum Caſaubonn. omiſſo καὶ dederant δραττόμενοι τῆς ἔμπροσθεν αὐτῦ, plane ut Euſtathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 513. qui ſubiicit ὀπισθόκομοι γεγόνασι. Idem ad Il. 9, 528. p. m. 679. ἐπεὶ — τῆς κόμης αὐτῶν δραττόμενοι κατέσπων (ſic) αὐτούς, ὄπισθεν τῦ λοιπῦ ἐκόμων, κειρόμενοι τὰ ἔμπροσθεν. Schol. Villoiſ. ad c. l. κομῶν δραττόμενοι κατίσχων αὐτὸς

citur, inhabitaſſe: Aetolos autem, duce Aetolo, ſuperveniſſe, eosque in Acarnaniam expuliſſe: item haec, Pleuroniam a Curetibus habitatam fuiſſe, et Curetidem dictam: Aeolenſes verō ſupervenientes eam, pulſis incolis, obtinuiſſe. Archemachus Euboënſis Curetas ait Chalcidem incoluiſſe, cumque continenter de Lelanto campo dimicarent, anterioreque eos coma hoſtes appre-

Curetes. μης ἐδεάττοντο τῆς ἔμπροσθεν, καὶ αὐτοὺς κατέσκωπτον, ὄπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἔμπροσθεν κείρεσθαι· διὸ καὶ Κουρῆτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι· [5] μετοικῆσαι δ' εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρῶνα χωρία· [6] τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τὸ Ἀχελῴου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλάς, Ἀκαρνᾶνας καλεῖσθαι. Ἔνιοι δ' ἀπὸ ἥρωος τοῦνομα σχεῖν ἑκάτερον τὸ φῦλον· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρείου τοὺς

αὐτὰς (quo ordine duo haec verba etiam reddit Moscov.) αὐτὰς ὀπισθοκόμους γενέσθαι· (hactenus consentit etiam Schol. Horneji c. l.) διὸ Κυρῆτας. Ex quibus adparet, hac structura eos illa verba inveniſſe, niſi tamquam elegantiorem alteram effinxiſſe aliquis malit. Vulgata quidem a Noſtro non eſt aliena. Poſt ante αὐτὰς edd. Aldi, Hopperi omiſerunt καί.

5) Euſtathius ad Homer. Il. 9, c. l. κατασχόντες δέ γε ὕστερον τὰ πέραν Ἀχελῴου ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ Πλευρῶνα, καὶ μείναντες ἄκυροι, ἐκλήθησαν Ἀκαρνᾶνες. Propius Schol. Villoiſ. c. l. κατοικοῦντας δὲ εἰς Αἰτωλίαν et cet. Sic et Schol. Horneji; tantum φυλάσσειν male pro φυλάττειν, et ὠνόμαζον pro κληθῆναι. Pro Πλευρῶνα Mss. Caſaubb. Πλευρωνίαν, quod ſequentia minus aeque ferunt. Nec ex meis libris ullus adſentitur, nec invenerunt Homeri Scholiaſtae.

6) Particulam δὲ ignorant Medicei codices 1. 2. 3. Moſcov. et Schol. Villoiſ. c. l. cum edd. Aldi, Hopperi. Melius adeſt. Paullo inferius Πλευρῶνος absque articulo ex Noſtro repetit Euſtathius ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 26.

apprehenderent et proſternerent, comam alere in occipite, radere ſinciput inſtituiſſe: atque adeo Curetas a Kura, quae eſt tonſura, dictos: migraviſſe autem in Aetoliam, et loca circa Pleuronem obtinuiſſe. Eos autem, qui trans Acheloum habitabant, quia caput non tonderent, Acarnanas dictos fuiſſe. Alii, utramque gentem ſuum ab heroë aliquo nomen habuiſſe, putant. Sunt, qui e Curio monte Curetas appellatos velint, qui eſt ſupra

τοὺς Κουρῆτας ὀνομασθῆναι, τῷ ὑπερκειμένου τῆς Πλευρῶνος· εἶναί τε φῦλόν τι Αἰτωλικὸν τοῦτο, ὡς [7] Ὀφιεῖς, καὶ Ἀγραίους, καὶ Εὐρυτᾶνας, καὶ ἄλλα πλείω. Ὡς δ' εἴρηται, τῆς Αἰτωλίας δίχα διῃρημένης, τὰ μὲν περὶ Καλυδῶνα τὸν Οἰνέα ἔχειν φασί· τῆς δὲ Πλευρωνίας μέρος μέν τι, καὶ τοὺς [8] Πορθαονίδας ἔχειν τοὺς περὶ τὸν Ἄγριον, [9] εἵπερ

Curetes,

7) Perſuaſum habeo, locum eſſe corruptum. Cenſeo autem eſſe legendum ὡς Ὀφιεῖς καὶ Ἀγραίους καὶ Εὐρυτᾶνας. Confirmat hanc emendationem ſuperior locus p. 451. in. ubi ſimillime gentes Aetoliae aliquot recenſentur. Ὁ δὲ Σύμμαχος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Βωμιέων ἐν Ὀφιεῦσιν, Αἰτωλικῷ ἔθνει, καθάπερ καὶ οἱ Εὐρυτᾶνες, καὶ Ἀγραῖοι, καὶ Κουρῆτες, καὶ ἄλλοι. *Caſaubonus.* Ita etiam ex ſuis Msstis idem adfert, quibus ſuffragantur ex meis Pariſ. Vaticani duo et Medic. 3. itaque (*Ophienſes*) recte vertit Guarinus; reliqui Σοφιεῖς cum editionibus; Venet. Σοφιεῖς. Probarunt, quod ipſa res perſuadebat, Caſauboni emendationem, vel ſimpliciter Ὀφιεῖς hinc retulerunt Ortelius in theſ. Geogr. ſ. v. *Sophienſes*, Palmerius in Gr. ant. 4, 5. p. 434. ubi de iis expoſuit, Holſſen. ad Stephanum p. 122. — Sic Ὀφιεῖς cum Eurytanibus aliisque conjungit ſupra Strabo c. l. et cum Eurytanibus Thucydides 3, 94. etſi hic Ὀφιονεῖς vocat. Vitium natum eſt, ut ſaepe, ex confinio ejus literae, quae repetita adhaeſit. Tum Εὐρυπᾶνες pro Εὐρυτᾶνες dedi etiam hic, quod recte praeivit Moſcov. Cf. ſupra p. 451. in. Denique Medic. 3. haec nomina in caſu recto effert, quod etiam ferri poſſit.

8) Pariſ. Παρθαονίδας et ſupra p. 463. in. Πορθαονίδας; Moſcov. Πορθαονιδᾶς et in margine Παρθαονίδας, quod habent alii codices cum edd. Duplex in primis ſcripturae diſcrepantia hujus nominis cum patronymicis a Msstis objicitur, quae primam ſyllabam adficit. Plerique enim ſcri-

pra Pleuronem ſitus, et eſſe eos Aetolicam gentem, quales ſunt etiam Ophienſes, Agraei, Eurytanes et plures. Diviſa autem, ut docuimus, Aetolia in duas partes, quae circa Calydonem erant, Oeneum tenuiſſe aiunt. Pleuroniae quoque partem Porthaonidas et Agrium cum ſuis habuiſſe, qui quidem

Ur-

Curetes. p. 466. ὤκησεν ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι.

Ἐπικρατεῖν μέν τοι Θέστιον τῆς Πλευρωνίας, τὸν πενθερὸν [10] τῷ Οἰνέως, Ἀλθαίας δὲ πατέρα, ἡγεμένον

bunt Παρθάων, et ut Strabo hic et alibi vulgo, ſic Apollodorus (ante Heynium) 1, 7, 10. Pauſanias 4, 35. in. (ubi Moſcov. etiam dat ο cum Aldo) Hyginus fab. 14. p. 48. (cum variatione) item fab. 129. 175. 239. et multi auctores Latini alii, quorum loca indicavit Verheyk ad Antonin. Liberal. cap. 2. p. 12. Per ο paſſim producunt codices et viri docti, moti in primis Homeri auctoritate Il. 14, 115. qui Agrii patrem Παρθέα vocat, quem eundem fuiſſe, excitato Homeri loco hic et ſupra pag. 463. aperte profitetur Strabo, et uſus auctorum in duplici multorum nominum terminatione ſuadet, quorum exempla dabit Verheyk c. l. et quos memoravit. Ille autem omnino prolixius de ſcriptura hujus nominis diſſeruit cum Heinſio ad Ovidii Metam. 8, 541. Cf. praeterea Sylburg. ad Pauſan. 4, 35. p. 367. et Heyne ad Apollodor. p. m. 112. ante quem ibi etiam Galeus malebat Παρθάονα. Cum graviſſima adſit Homeri auctoritas, eamque ſimul libi ſuſtineant, non temerarium viſum eſt, et hic et ſupra per ο ſcribere.

9) Moſcov. Medic. 3. Venet. Pariſ. αἴπεῃ, pro αἰπεῖ, quod legitur in aliis. Prius praeferendum putavi, quia Strabo hic de poſteris infert, quod de Porthei filiis adfirmat Homerus Il. 14, 116. In ipſo Homeri verſu vitioſe ed. Xyl. vulgavit αἰπεινῇ.

10) Ita codices, quod ex editoribus poſuit etiam Xylander et certe in nota ſubjecta Caſaubonus. Res ex Apollodoro 1, 8, 1. et Hygino fab. 129. conſtat. Cf. etiam Schol. Villoiſonii ad Homer. Il. 9, 531. Vulgatum aliorum editorum τῶν Οἰνέως ſenſu caret in hoc nexu. Ceterum plenius haec adfert epitome p. 134. Hudſ. ὁ Θέστιος πενθερὸς ἦν Τυνδάρεώ τε καὶ Οἰνέως, πατὴρ Λήδας τε καὶ Ἀλθαίας; in quo conſentiunt etiam Apollodor. 3, 10, 5. et Hyginus fab. 75. Poſt Aldus, Hopperus prave ἡγεμένων, quod forte referrent ad receptum τῶν Οἰνέως.

Urbem Pleuronem et celſam Calydona tenebant.

Tamen Pleuroniam occupatam fuiſſe a Theſtio, Oenei ſocero, Althaeae patre, duce

μενον τῶν Κουρήτων· πολέμου δ' [11] ἐμπεσόντος τοῖς Θεστιάδαις πρὸς Οἰνέα καὶ Μελέαγρον, ὁ μὲν ποιητὴς ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι, κατὰ τὴν περὶ τῦ κάπρου μυθολογίαν, ὡς δὲ τὸ εἰκὸς, περὶ μέρος τῆς χώρας· [12] ἕτω δὴ λέγεται·

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ [13] μενεχάρμαι,

Ταῦτα μὲν τὰ ἐγγυτέρω.

Curetes.

11) Paris. ἐκπεσόντος, et deinceps Θεστιάδαι; utrumque perperam. Ante voces ὁ μὲν Casaubonus malit ex libris suis inserere ὡς, quod utique interjectae adpositionis indicium praefert. At cum nullus meorum adjuvet, possunt haec Homeri verba Il. 9, 544. etiam sic nude parenthesi includi. Tum vero ut cum sequ. ὡς δὲ nexus contineatur, pro καὶ τὴν — uti vulgo legitur, ex Casaubb. Medic. 1. 2. 3. Veneto, Mosc. Paris. forte etiam Vaticanis (sparsim omnino consultis) reponi debet κατὰ τὴν — Pro δέρματι operarum negligentia ed. Xyl. γέρματι. Ante κάπρου articulus in Medic. 3. abest. Tum idem dat μέρος pro μέρος reliquorum, quod sic inepte cum verbis περὶ κάπρου cohaerere voluit.

12) Casaubonn. ὅτε ἕτω δή. Mei omnes cum edd. sine illo augmento ἕτω δὴ λέγεται; tantum Moscov. ἕτω διαλέγεται. Si praecedentia parenthesi concludantur, cohaerent haec cum superioribus ad Μελέαγρον, et versus utique desideratur, quem tamen ex margine insertum suspicatur Heyne ad Homer. Il. 9, 525.

13) Sic Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. quod, cum ferant ipsi Homerici libri c. l. et supra p. 463. Noster inde repetierit, recepi. Vulgo legitur μενέχαρμοι, quod quidem simpliciter damnari nequit, quippe ab ipso Homero alibi (Il. 14, 376.) probatum.

ce Curetum. Cum autem incidisset Thestiadis bellum contra Oeneum et Meleagrum de parte, ut appareret, regionis: (poëta causam belli fuisse caput apri et exuvium dicit, ad Calydonii apri fabulam alludens) ita scribitur:

Pugnabant Curetes et Aetoli armipotentes.

Haec ergo sunt viciniora.

§. 7.

Curetes.

§. 7.

Τὰ δ' ἀποτέρω τῆς ὑποθέσεως [1] ταύτης, ἄλλως δὲ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν εἰς ταὐτὸν ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ἀγόμενα, ἅπερ Κρητικὰ μὲν καὶ περὶ Κρητῶν λέγεται, ὁμοίως [2] ὥσπερ καὶ τὰ περὶ τῶν τὴν Αἰτωλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκησάντων, ἐκείνων μὲν διαφέρει, ἔοικε δὲ μᾶλλον τῷ περὶ Σατύρων, καὶ Σειληνῶν, καὶ Βακχῶν, καὶ Τιτύρων λόγῳ· τρύτους γάρ τινας δαίμονας, ἢ [3] προπόλους θεῶν τοὺς Κρῆτας φασιν οἱ [4] παραδόντες τὰ Κρητικὰ καὶ τὰ

1) Caſaubonn. ταύτης ἄλλως μέν; Vaticanus uterque, Medic. 3. Moſcov. Pariſ. ταύτης; Medic. ταῦτα, corr. ταύτης; reliqui cum edd. conſtanter ταῦτα, ſic ut Ald. Hopper. Xyl. poſt ὑποθέσεως etiam inciſum minus ponant. At ταῦτα minus bene ad praecedentia et ſequentia transferri poteſt juxta poſitum; immo ταύτης bene cum ὑποθέσεως nectitur ſic, ut verba ſequentia ἐκείνων μὲν διαφέρει, ἔοικε — in apodoſi ſubjiciantur.

2) Venet. ὡς περί. Poſt idem, Medic. 3. Moſcov. ἐκείνῳ. Deinde Medic. 2. διαφέρειν. Tum ante Βακχῶν Moſcov. Venet. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. cum Aldo, Hoppero, Xyl. apte in hoc nexu ponunt καὶ, quod exſulat in utraque Caſauboni editione una cum vocibus καὶ Σειληνῶν, quas quidem poſteriores duas addidit auctor ed. Amſtelod. Recepi illud καί.

3) Ita Moſcov. Medic. 3. Pariſ. optimi; alii cum editionibus προστόλους, ut p. 468. Vid. paullo inferius.

4) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. παραδόντες, quod dedi tot Mſstis, cum aptior etiam nexus ſuſtineat. In ipſa narrationis ſerie turbat particula praecedens δὲ, etſi in

§. 7.

Remotiora ab inſtituto ſunt ea, quae ob vocis ambiguitatem huc referuntur Curetica et de Curetibus: quaſi vero ad hos pertineat, qui Aetoliam et Acarnaniam incolebant: cum ab iis aliena, ſimiliora ſint eorum, quae de Satyris, Silenis, Bacchis, et Tityris feruntur: tales quosdam genios adminiſtrosne deorum Curetes faciunt. Qui vero Cretenſes res tradide-

τὰ Φρύγια, ἱερουργίαις τισὶν [5] ἐμπεπλεγμένα· Curetes.
ταῖς μὲν μυστικαῖς, ταῖς δ' ἄλλαις περί τε τὴν τῦ Διὸς παιδοτροφίαν [6] τὴν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ τοὺς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ὀργιασμοὺς ἐν τῇ Φρυγίᾳ, καὶ τοῖς περὶ τὴν Ἰδην τὴν Τρωϊκὴν τόποις. Τοσαύτη δ' ἐστὶν ἐν τοῖς λόγοις τούτοις ποικιλία, [7] τῶν μὲν [8] τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κουρῆσι τοὺς Κορύβαν-

in omnibus libris adparet, quia nihil, quod illi respondeat, subjicitur. Removi igitur, uti suaserant Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m. 37. et Heyne in commentatt. Societ. Goetting. Vol. 8. p. 5. not. e. unde facilius verba fluunt. Post vox τισὶν deest in Medic. 2.

5) Ita Casaubonn. Moscov. Vaticani, Paris. Medic. 3. nec aliter invenit primus interpres, quia Latine effert: *res Cretenses — implicitas.* Probarunt etiam hanc formam Tyrwhittus et Heyne c. c. l. l. addicente ipso nexu. Nempe ceteri librarii cum editoribus posuerunt ἐμπεπλεγμένοι, quod referrent ad παραδιδόντες s. παραδόντες. Nullam tamen hic vel varietatem lectionis ex eodem codice Paris. vel emendationem adposuit St. Croix in recherches sur les mystères p. 561. Pro ἄλλαις dedi praeterea ex Medic. 3. ἄλλαις, quod sic propius respondet τῇ μυστικαῖς.

6) Ald. Hopper. Xyl. τῶν ἐν — inepte ad nexum. Ante Κρήτῃ articulus abest in Mosc. Paris. Medic. 1. 2. 3. Commode, sed non necessario, cum in primis subjungatur ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

7) Moscov. Paris. τοῖς μὲν, ut cum λόγοις connecteretur. At concinnior nexus et oppositio τῶν δὲ vulgatam aliorum formam facile tuentur.

8) Medic. 2. ἐν αὐτοῖς. Perperam. Pro τοῖς Κουρῆσι Medic. 3. Κυρήταις, quasi à Κυρῆται, ut supra p. 465. m. aliquae edd. ad eam formam ferunt Κυρητῶν. At in termina-tio-

diderunt Phrygiasque, ii quibusdam sacris ministeriis implicant Curetes cum arcanis, tum aliis de Jovis in Creta educatione puerili, et Matris Deûm sacrificiis in Phrygia ac locis circa Idam, Trojae montem. Tanta est diversitas istarum narrationum, cum alii Curetas, Corybantas, Cabiros, Idaeos Dactylos, Telchinas eos-

dem

Cureteş. βαντας, καὶ Καβείρους, καὶ Ἰδαίους Δακτύλους; καὶ Τελχῖνας ἀποφαινόντων· τῶν δὲ, συγγενεῖς ἀλλήλων, καὶ μικράς τινας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς [9] διαπελλομένων· [10] ὥστε, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, καὶ

natione in eo conſentiunt auctores, et diſerte a Κύρης derivat Euſtathius ad Homer, Il. 9, 525. p. m. 679. et hinc Κυρήτισσι dixerunt Homerus Il. 9, 547. et Apollon. Rhod. 4, 123. In accentu tantum libri editi diſcrepant, et quidam retrahunt in antepenultimam, veluti apud Callimach. in Jov. v. 52. ubi aliorum etiam auctorum loca producuntur. At Κυρῆτες et Κύρητες ipſo ſenſu ita differre monent Grammatici, ut illi ſint Pleuroniae incolae, hi juvenes et Cretenſium gens, et ſic pro νέοι ponit Homer. Il. 19, 193. 248. Sed cf. Euſtath. c. l. Heſychius et Apollon. in Lex. Hom. h. v. Etymol. M. p. 534. et quae notavit Heyne ad Homerum Il. 19, 193. ex Noſtro etiam p. 648. Hi noſtri Κυρῆτες ſcribuntur a plerisque, ut docent loca a Munckero ad Hygin. fab. 139. aliisque congeſta, etſi Suidas utroque ſenſu in editis quidem Κυρῆτας tantum agnoſcit. In ſequ. Medic. 1. alio ordine πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν.

9) Sic pro διαπελλόντων, quod volunt editiones, Caſaubonn. Medic. 1. 2. (ex corr. uterque) 3. Moſcov. Pariſ. Vaticani, Ven. idque praefert Caſaubonus et probat Heyne p. 8. c. l. not. h. Sic ſupra Noſter p. 453. et ſaepe alibi. Auſcultavi igitur Msstis. Vulgatum contra reliquit Tyrwhittus.

10) Sic pro vulgato omnium librorum ὡς δὲ emendat Heyne c. l. et καὶ ante τὸ πλέον extrudit; tum ſublatis inciſis mediis, quae poſt διαπελλομένων, κοινοποιεῖσθαι et πλείω vulgo ponuntur, proxime illa refert ad κοινοποιεῖσθαι, quo quidem nexu facilius fluit oratio, quam ſi cum Tyrwhitto retineas ὡς δὲ τύπῳ εἰπεῖν (quae formula, ut ὡς ὅσῳ περιλαβεῖν, εἰπεῖν et ſimiles, rectae et ſtabili orationi inſeri ſolet) et infra pro διακόνων καὶ poſueris διακόνων, ὥστε καὶ τὰ ἱερὰ — Praetuli igitur eam Heynii rationem, quia ſic ſententia loci melius conſtat, minima etiam facta mutatione.

dem cenſeant; alii cognatos inter ſe, et exilibus differentiis. Ut in ſumma diſcam, ab omnibus furore quodam divino correpti et bacchantes deſcribuntur, qu.

arma

καὶ κατὰ τὸ πλέον ἅπαντας ἐνθουσιαστικούς τι- Correctes.
νας καὶ Βακχικοὺς καὶ ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θο-
ρύβου καὶ [11] ψόφου, καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπά-
νων, καὶ ὅπλων, ἔτι δ' αὐλοῦ καὶ βοῆς ἐκπλήτ-
τοντας κατὰ τὰς ἱερουργίας ἐν σχήματι διακόνων
τε, καὶ τὰ ἱερὰ, τρόπον τινὰ κοινοποιεῖσθαι ταῦ-
τά τε καὶ τῶν Σαμοθρᾳκῶν, καὶ τὰ ἐν Λήμνῳ,
καὶ ἄλλα πλείω· διὰ τοὺς [12] προπόλους λέ-
γεσθαι τοὺς αὐτούς. Ἔστι μὲν οὖν θεολογικὸς
[13] πᾶς

he. Sed et ὥστε olim jam legendum viderat Barthius ad Statium Tom. 3. p. 148. vulgari tantum diſtinctione ſervata. Forte alterum ὡς abſorptum eſt a vicino, ſic ut legendum videatur ὥστε, ὡς τύπῳ εἰπεῖν → In ſequ. κατά τε πλέον, niſi operarum eſt vitium, minus placet, quam vulgatum κατὰ τὸ πλέον. Poſt pro ἅπαντας, quod ſtructurae ratio poſtulat, Moſcov. ἅπαντες.

11) Euſtathius, qui hunc locum ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 33. repetit, habet ψόφῳ, κυμβάλων καὶ τυμπάνων, καὶ ὅπλων, καὶ αὐλῶν ἐκπλήττειν.

12) Sic pro προπόλους Caſaubonn. Medic. 3. Moſcov. Venet. ut ſupra cum Euſtathio p. m. 679, 43. c. l. quae variatio etiam in hac compoſitione paſſim notatur, ut in Euripidis Hel. v. 576. Cf. et infra p. 468. ſq. et p. 471. f. Si ſenſum ſpectes, parum utraque vox diſcrepat, ut adpareat ex interpretatione utriusque apud Heſychium Tom. 2. p. 1039. et 1059. ubi cf. a viris doctis notata, et quos laudant. Addi poteſt Euſtathius ad Homer. Il. 6, 286. p. m. 502. m. Videtur tamen προόστολος latius patere et ad hominum miniſteria referri, alterum Deorum templa et cultum reſpicere, quare et hoc, non illud, ſaepe ponitur

armata ſaltatione cum tumultu et ſtrepitu, tintinnabulis, tympanis, armis, tibia, et clamore in ſacris ritibus perterreant homines ſub adminiſtrorum ſpecie: atque haec ſacra quodammodo communia habere pleraque cenſentur cum Samothraciis, Lemniis aliisque compluribus: ideo quod iidem eorum ſacrorum miniſtri ferebantur. Tota iſta con-

Curetes.[12] πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ἐπισκέψεως, καὶ οὐκ ἀλλότριος τῆς τοῦ Φιλοσόφου θεωρίας.

§. 8.

[1] Ἐπειδὴ δὲ ὁμωνυμία τῶν Κουρήτων καὶ οἱ ἱστορικοὶ συνήγαγον εἰς ἓν τὰ ἀνόμοια οὐδ' [2] ἂν αὐτὸς

nitur pro νεωκόρος, ut ex Herodoto diſerte notat Suidas, προφήτης; διακόνους antea dixit. Dare igitur volui hoc optimis Mſstis. Antea vitioſe λίμνη Ald. et Hopper.

13) Excidit πᾶς in Veneto. Poſt pro θεωρίας Caſaubonn. habent ἐπιθεωρίας, quod nomen ignorant Lexica noſtra; et pro ἐπισκέψεως male ante Caſauboni correctionem legebatur ἐπισχέσεως.

1) Medic. 2. Ἐπεὶ δέ; Medic. 3. Ἐπεὶ δ' ἐ. Tum, ut ſupra p. 465. m. in editis, ſic et hic in Moſcov. legitur Κυρητῶν.

2) Particula ἂν incertam habet ſedem. Quidam enim codices, in iis Pariſ. praeponunt vocabulo αὐτός; alii, ut Medic. 3. Vatic. 173. rejiciunt poſt ὀνόματι cum edd. Xylandri et prima Caſauboni; edd. Pariſ. et Amſtelod. plane omittunt; bis ponunt poſt οὐδ' et ὀνόματι Medic. 1. 2. Vatic. 174. Venet. Moſcov. et edd. Aldi et Hopperi, cujusmodi exempla ex aliis auctoribus ſubminiſtrabit Viger. de idiotiſm. Gr. L. p. 467. ſq. ed. Zeunii et ex Xenophonte Sturzius in Lex. Xenoph. Vol. 1. p. 174. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 3. legit Hutchinſ. εἰ ἂν δοκῶσι — ἂν ἀποδεικνύναι. Zeune in poſteriori loco omittit, ut Weiske, Schneider. Fiſcher ad c. l. retineri vult, quia ſic praeſens habeat vim futuri, ut paſſim ἂν c. praeſenti. Cf. 1, 6, 13. ἂν ποιεῖν. Cum liberum dent codices arbitrium, negationi οὐδ' ſubjeci, quod fieri ſolet, niſi forte potius geminandum fuiſſet.

conſideratio ad theologiam pertinet, neque a contemplatione philoſophica eſt aliena.

§. 8.

Quoniam autem ob ambiguitatem vocabuli Curetum hiſtorici etiam in unum conduxe-

αὐτὸς οἰκήσαιμι εἰπεῖν περὶ αὐτῶν ἐπὶ πλέον ἐν [3]πα Curetes.
ραβάσει, προσθεὶς τὸν οἰκεῖον [4] τῇ ἱστορίᾳ φυσικὸν λόγον. Καίτοί τινες καὶ συνοικειοῦν βούλονται ταῦτ' ἐκείνοις· καὶ τυχὸν ἴσως ἔχονταί [5] τινος πιθανοῦ· θηλυστολοῦντας γὰρ, ὡς αἱ κόραι, τοὔνομα σχεῖν τοῦτο τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν φασὶν εἶναι γὰρ καί τινα τοιοῦτον ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι· καὶ Ἰάονας [6] ἑλκεχίτωνας εἰρῆσθαι, καὶ τοὺς p. 467.
περὶ

3) Paris. non male παρεκβάσει.

4) Moscov. τῆς ἱστορίας, ut et alibi passim οἰκεῖος cum genitivo construitur. Sic infra lib. 11. p. 493. m. f. 526. in. — Sed alii omnes in dativo perstant, qui et paullo post additur, et in eodem nexu lib. 7. p. 303. f. (p. 373.) τῷ λόγῳ lib. 1. p. 48. f. (p. 131.)

5) Omissum est hoc vocabulum in Medic. 2. Post Medic. 3. habet τοῦτο ταὐτό; Paris. Moscov. τοῖς pro τύχ. At vulgata lectio moveri non potest. Non enim Curetes Aetolicorum populorum nomen nacti sunt, sed contra, ut infra repetit.

6) Aldus ἑλκεχίτονας; Xyl. ἑλκεχιτώνους, operarum negligentia. Sed subit gravius, quod Berkelius ad Stephanum p. 74. lacunam in hac Strabonis narratione factam suspicatur, quam ex Stephano, qui aperte Strabonem s. v. Ἀκαρνανία reddit, expleri sic posse putat: εἰρῆσθαι καὶ πρόβουλον καὶ τέττιγα ἐμπλεχθῆναι, καὶ τὰς περὶ Λαυρίδαν — At sine codicibus quidquam moliri non audeo, cum in iis ne vestigium quidem supplementi illius adpareat, et aliunde haec a Stephano admisceri potuerint.

duxerunt, quae discrepantia sunt: ipse quoque haud gravabor, per digressionem pluta de iis dicere, rationem naturalem, utpote congruentem huc, historiae adiiciens. Non desunt quidem, qui haec illis accommodanda opinentur: ac fortassis sequuntur quidpiam probabile. Aiunt enim, Aetolicos Curetas hoc nomine affectos, quod puellarum (quae Kurae appellarentur Graece) in morem muliebres vestes gererent: tale nimirum quoddam viguisse studium apud Graecos, indeque Ionas

Curetes. περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους, ὅτ' [7] ἐξῄεσαν εἰς τὴν μάχην, καταφρονηθῆναι λέγουσιν ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐν δὲ τῇ μάχῃ θαυμασθῆναι. Ἁπλῶς δ' ἡ περὶ τὰς κόμας φιλοτεχνία συνέστηκε περί τε θρέψιν καὶ κουρὰν τριχός· ἄμφω δὲ [8] κόραις καὶ κόροις ἐστὶν οἰκεῖα· ὥστε πλεοναχῶς τὸ [9] ἐτυμολογεῖν τοὺς Κουρῆτας ἐν εὐπόρῳ κεῖται. Εἰκὸς δὲ καὶ τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν ὑπὸ τῶν ἠσκημένων οὕτω περὶ κόμην καὶ στολὴν πρῶτον εἰσαχθεῖσαν ἐκείνων [5]* Κουρήτων καλουμένων, παρασχεῖν πρόφασιν καὶ τοῖς

7) Vulgo ἐξίασιν. Casaubonn. Medic. 3. Vaticani, Paris. ἐξίεσαν; Moscov. Planudes, hic ex longo silentio vocalis factus, ἐξῄεσαν cum Stephano c. l. unde hoc praetuli tamquam rectius non solum, sed et aptius in hoc nexu. Cf. de hac forma Schol. Platon. p. 161. ed. Rühnken. Sic et alibi Noster, ut lib. 9. p. 419. sq. (p. m. 503. 505.) De utraque scriptura disseruit Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. P. 2. p. 505.

8) Καὶ, quod vulgo voci κόραις praemittebatur, abest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Ven. Paris. quibus praeeuntibus omisi, etsi per se stare possit. Tum pro ἐστὶν Medic. 3. fert εἰσὶν, qualia etiam alibi in simili nexu occurrunt.

9) Sic cum epitome libri plerique; nempe Medic. 1. 2. 3. volunt ἑτοιμολογεῖν, unde forsitan factum est, ut omnes fere codices, etiam Casauboniani, subjicerent τοῖς Κουρῆσι; tantum Medicei 1. 2. in vulgata lectione τοὺς Κουρῆτας consentiunt, quam probandam putavi, cum verbum ἑτοι-

nes dictos stolitrahos: et Leonidam cum suis, quia in pugnam pexis capillis exierunt, contemtos fuisse a Persis, admirationi autem habitos in proelio. Simpliciter autem comae artificiosa tractatio in alenda ea et tondenda haeret: quae pueris et puellis sunt propria: itaque in promptu est, varias vocis Curetum origines adferre. Probabile est, etiam, armatam saltationem ab ita comtis et vestitis initio introductam, qui Curetes diceren-

τοῖς [10] στρατιωτικωτέροις ἑτέρων καὶ τὸν βίον ἐνόπλιον ἔχουσιν· ὥσθ' ὁμωνύμως καὶ αὐτοὺς Κουρῆτας λεχθῆναι, τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ λέγω, καὶ Αἰτωλίᾳ, καὶ Ἀκαρνανίᾳ. Καὶ Ὅμηρος δὲ τοὺς νέους στρατιώτας ἔτω προσηγόρευσε·

Curetes.

[11] Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν·
Δῶρα θοῆς παρὰ νηὸς ἐνεγκεῖν, ὅσσ' Ἀχιλῆϊ
Χθιζοὶ ὑπέστημεν. —

καὶ

ἑτυμολογεῖν dubiae ſit fidei, nec de Curetibus apte hic ponatur, in quorum originem nominisque cauſam data opera Strabo inquirit. Et ſic paullo poſt ἑτυμολογία redit, unde vulgata lectio magis adſtruitur, etſi et ibi Medic. 3. ex corr. ſubſtituit ἑτυμολογίας.

9*) Pro vulgato Κυρητῶν, ut ſupra et paullo poſt editum exſtat, de quo dictum eſt.

10) Ante Caſaubonum στρατιωτικωτέρους, qui ex Msstis et linguae uſu ſic emendavit. In ſequ. diſtinctionis expoſitionis cauſa ex Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. ante verba τὸν βίον inſerui καὶ, quod forte crebrior, moleſtior etiam ejus recurſus, ut negligeretur, effecit. Interpoſuit etiam Penzelius cum vetere interprete.

11) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. cum Aldo, Hoppero praeponunt καὶ, ſine cauſa et moleſte. Pro Κυρῆτας Moſc. dat Κυρήτας; voluit forte Κούρητας, uti nunc repoſui, motus non ſolum Homericis libris Il. 19, 193. et 248. ſed et ipſo ſenſu. Quippe in Homero nomen eſt non proprium, ſed adpellativum, quo in exquirenda propriꝰ nominis origine uſus eſt Strabo. Cf. ſupra ad p. 466. Pro Παναχαιῶν Pariſ. παρ' Ἀχαιῶν. Sed, ut ne quid dicam de uſu particulae, Παναχαιοὶ, ut Πανέλληνες, ſatis ex Homeri aliis locis noti ſunt. Pro ὅσσ' invito metro Medic. 3. ὅσ',

cerentur, anſam praebuiſſe aliis, qui vitam in armis degerent, bellicoſiores, ut communi voce Curetes et ipſi dicerentur: de iis loquor, qui in Euboea fuerunt, in Aetolia, in Acarnania.

Quin et Homerus iuvenes milites ſic notat:

Dilige praeſtantes reliquis Curetas Achivis,
Qui celeri ex navi portent, quae munera Achilli
Heſterno promiſſa die —

Curetes. καὶ πάλιν,

— Δῶρα φέρον κούρητες [12] Ἀχαιοί.

[13] Περὶ μὲν οὖν τῆς τῶν Κουρήτων ἐτυμολογίας ταῦτα. Ἡ δὲ [14] ἐνόπλιος ὄρχησις ἡ τραγικωτέρα,

ὅσ'; Aldus, Hoppet. invitis libris, etiam Homericis, ὡς', opinor, pro ὡς, et pro Ἀχιλῆϊ Medic. 3. Ἀχηλῆϊ. Medic. 1. 2. Ἀχιλλῆϊ. Praeterea nulla hic objicitur in libris varietas. At objicitur ex libris Homericis, qui duo posteriores versus sic efferunt: Δῶρα δ' ἐμοῖς παρὰ νηὸς ἐνηγκέμεν (ante Heynium ἐνιπεῖμεν reluctante Grammatica) ὅσσ' Ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν. Ἐνηγκέμεν Homericum est hic magis probandum, quod deinceps jungitur αἴγέμεν. At χθιζὸν ad Homerum transtulerim, quippe a quo nec doctior haec inversio aliena est. Cf. Il. 1, 424. in hoc ipso vocabulo.

12) Sic omnes libri. In Homero Il. 19, 248. legitur Ἀχαιῶν eadem codicum constantia praeter unum, qui cum Strabonis lectione consentit.

13) Hic locus si cum epitomis [p. 135. Hudf.] comparetur et consideretur penitius, videbitur non esse integer, et excidisse de saltatione Merionis in armis mentio, quae est apud Homerum in Iliade π. 617. *Xylander.* Deesse aliquid ex epitome recte colligas. *Casaubonus.* Tum vero etiam supra in narratione de apro Calydonio mutatus est Strabo, ubi epitome versum Homeri ex Il. 9, 454. subjungit. Videntur haec, etsi manifesta hiant lacunarum indicia in ipso Strabonis contextu, ambitiosae ostentationi epitomatoris condonanda esse.

14) Moscov. ἐν ὅπλοις; illud reliqui codices cum editionibus, Eustathio ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 41. et aliis auctoribus et Nostro paullo ante et infra p. 473. in. 489. f. ut p. 468. ἐνόπλιος χορεία, pro quo ἔνοπλος ὄρχησις dicitur a Schol. Pindari ad Pyth. 2, 127. — Vulgata igitur lectio deseri non debet, etsi ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις ὄρχησις dici omnino recte potest et dicitur a Platone in Cratylo p. 177. Bipont. Dionys. Hal. 7, 72. —

et rursum,

— *munera portabant Curetis Achivi.*

Haec de origine Curetum. Illa autem in armis saltatio militaris et Pyrrhiche; quod decla-

κὴ, [15] καὶ ἡ πυῤῥίχη· δηλοῖ [16] δὲ καὶ ὁ Πύῤῥιχος, Curetes.
ὃν φασιν εὑρετὴν εἶναι τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως
τῶν νέων [17] καὶ τὰ στρατιωτικά.

15) Lege ἥ καὶ Πυῤῥίχη. *Caſaubonus.* Omnes libri in recepta verborum lectione perſiſtunt, quam et tuetur prolixa diſputatione Salmaſ. ad Solin. cap. 11. f. 17. p. m. 120. ſic ut Strabo dixerit, Curetas eam ſaltationem primos ſaltaſſe, Pyrrhichum poſtea in ordinem et artis formam redegiſſe, uti et refert Euſtathius c. l. Satis quidem argute. Ἐνόπλιον ὄρχησιν diſerte vocat Πυῤῥίχην Dionyſ. Hal. c. l. contra Plinius lib. 7, 57. f. 56. *ſaltationem armatam*, inquit, *Curetes docuere, Pyrrhichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Sed cf. nunc Athenaeus 14, 7. p. 630. Harduin. ad Plin. c. l. Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 8. et Mercurialis de arte gymnaſt. 2, 7. Forte ex adpoſitione et ſic pro αὐτὴ explicari poteſt. Pariſ. ante στρατιωτικὴ interponit ἡ, quam voculam contra ante πυῤῥίχη omittunt edd. Aldi, Hopperi et Xyl. Forte etiam ἡ prius a proximo in στρατιωτικὴ abſorptum, uti contra p. 471. m. ex καμβύκη repetitum, etſi tunc alterum ἡ offendit. St. Croix ſur les myſtères p. 562. ex Pariſ. ſic legere mavult: ἡ δὲ ἐνόπλιος ὄρχησις ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἡ πυῤῥίχη δηλοῖ, καὶ ὁ — Equidem, expenſis omnibus, quod duplici ratione armatam ſ[illegible]tionem ſpectari ſequentia indicant, in priori parte P[illegible]nſem reddidi.

16) Abeſt δὲ in Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. Tum pro vulgato Πυῤῥίχιος in Medic. 1. 2. 3. Pariſ. recte ſcribitur Πύῤῥιχος, uti eum vocant Athenaeus 14, 7. p. 630. Poll[illegible] 4, 14. ſ. 99. Heſychius ſ. v. πυῤῥιχίζειν, aliique. Similis nominum in terminatione variatio notata eſt ad lib. 9. p. 438. extr. (p. m. 639.) Pro φασὶν edd. Aldi, Hopperi ineptè φησὶν, quae commutatio non eſt infrequens: Cf. ad lib. 8. p. 384. f. (p. m. 194. n. 6.) Sic poſt eaedem vitioſe ἀσμήσεως pro ἀσκήσεως, quae taedet memorare.

17) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Pariſ. edd. Aldi, Hopperi καὶ τά. Vulgatam praetulit, opinor, Venetus, expreſſit Guarinus, primus repoſuit Xylander ſenſu ſuo, vel Guarini exemplo ductus, unde perſtitit. Equidem tot codicum vocibus haud temere in aperta dictione effuſis relu-

declarat Pyrrhichus, quem auctorem illius adoleſcen-
tum exercitationis ferunt, et ratio militaris.

§. 9.

Θεολογούμενα.

§. 9.

Τὸ δ' εἰς ἓν συμφέρεσθαι τὰ [1] τοιαῦτα ὀνόματα, καὶ τὴν ἐνοῦσαν θεολογίαν ἐν τῇ περὶ αὐτῶν ἰσορίᾳ, νῦν ἐπισκεπτέον. Κοινὸν δὴ τοῦτο, καὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν βαρβάρων ἐστὶ, τὸ τὰς ἱεροποιΐας μετὰ ἀνεσίως ἑορταστικῆς ποιεῖσθαι, τὰς μὲν σὺν ἐνθουσιασμῷ, τὰς δὲ, χωρίς· καὶ τὰς μὲν, μετὰ μουσικῆς, τὰς δὲ, μή· καὶ τὰς μὲν, μυστικῶς, τὰς δὲ, ἐν φανερῷ· καὶ τοῦθ' ἡ φύσις οὕτως ὑπαγορεύει. Ἥτε γὰρ ἄνεσις τὸν νοῦν ἀπάγει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπικῶν ἀσχολημάτων, τὸν δὲ [2] ὄντως νοῦν τρέπει πρὸς τὸ θεῖον· ὅ, τε ἐνθουσιασμὸς,

reluctari ſuſus non ſum, in primis, cum ſic explicet duplicem notationem armatae illi ſaltationi ſubnexam, ut antea not. 15. monui. Confirmare id in primis poterit Athenaeus c. l. ubi narrat, militarem eam maxime fuiſſe ſaltationem Graecorum, quam et poſtero tempore retinuerint Spartani.

1) Caſaubonn. Venet. Moſcov. Pariſ. τοιαῦτα [illegible]iqui, ut editiones, quod tamquam aptius movere no[illegible] cum praeterea et alibi hae voces commutentur. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. v. 1321.

2) Sic Caſaubonn. meique omnes cum Guarino, qui vertit *re vera*. Aldus praeivit οὔτως, quem ſecuti ſunt ceteri. Revocavi prius, quod et eſt efficacius.

§. 9.

Iam iſta nomina eodem redire, et quae in eorum cognitione inſit theologia, conſideremus. Commune hoc Graecis cum barbaris eſt, ut ſacrificia inter feriandum celebrent: alia cum furore, alia ſine eo: alia cum, alia ſine muſica: alia in arcano, alia palam: idque natura ſic dictante. Nam feriae animum ab humanis occupationibus abſtrahunt, mentemque otioſam vere ad deum convertunt: et furor inſtinctum inſpirationemque divinam quandam habet

σμὸς [3] ἐπίπνευσίν τινα θείαν ἔχειν δοκεῖ, καὶ τῷ μαντικῷ γένει πλησιάζειν· ἥ τε κρύψις ἡ μυστικὴ τῶν ἱερῶν σεμνοποιεῖ τὸ θεῖον, μιμουμένη τὴν φύσιν αὐτοῦ [4] φεύγουσαν ἡμῶν τὴν αἴσθησιν· ἥ τε μουσικὴ περί τε ὄρχησιν οὖσα, καὶ ῥυθμὸν, καὶ μέλος, ἡδονῇ τε ἅμα, καὶ [5] καλλιτεχνία πρὸς τὸ θεῖον ἡμᾶς συνάπτει κατὰ τοιαύτην αἰτίαν. Εὖ μὲν γὰρ εἴρηται καὶ τοῦτο, τοὺς ἀνθρώπους τότε μάλιστα μιμεῖσθαι τοὺς θεοὺς, ὅταν εὐεργετῶσιν· ἄμεινον δ' ἂν λέγοι τις, ὅταν εὐδαιμονῶσι· τοιοῦ- Θεολεγούμενα.

3) Medic. 1. 2. 3. ut edd. Aldi, Hopperi, Xylandri ἐπίπνευσιν. Guarinus vertit: *divinam inſpirationem.* Equidem hoc revocavi, cum ad nexum et cauſam explicationis ſit aptius, alterum remotius et durius. Θείαν deeſt in Medic. 2. minus bene.

4) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Venet. Pariſ. cum Caſaubonn. Msstis φεύγουσαν. Alterum editionum, ἐκφεύγουσαν, nemo damnet et ſic Plutarch. de animae procreatione p. 208. in. Lipſ. de animo minime adſpectabili dixit; at hoc vindicat codicum auctoritas. Μέλλος vitium eſt librarii in Medic. 2.

5) Sic Caſaubonn. meique omnes, quod et in ſuo codice invenit Guarinus. Vertit enim: *artis pulchritudine.* Aldus mutavit in πολυτεχνία, unde haeſit in reliquis. Illud intendit, hoc auget; utrumque rei eſt accommodatum. Obtemperavi igitur libris ſcriptis, etſi St. Croix ſur les myſteres p. 564. editiones praefert. Tum alio verborum ordine Medic. 2. ſtruit ſequentia: συνάπτει ἡμᾶς et τὸν λέγοι. Poſt pro γένηται ed. Xyl. vitioſe dedit γένησθαι.

habet, atque ad fatidicum genus accedit: et myſtica ſacrorum occultatio maieſtatem numini conciliat, imitans eius naturam, effugientem noſtros ſenſus: tum muſica in ſaltatione, rhythmo, cantilena verſans, voluptate artisque praeſtantia nos ea de cauſa coniungit cum deo. Bene quidem dictum eſt, homines tum maxime deum imitari, cum beneficia conferunt: rectius autem diceretur, cum numina recte colunt: id autem

Φιλολογούμενα. τον δὲ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ ἑορτάζειν, καὶ τὸ φιλοσοφεῖν, καὶ μουσικῆς ἅπτεσθαι· μὴ γὰρ, εἴτις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται, [6] τῶν μουσικῶν εἰς ἡδυπαθείας τρεπόντων τὰς τέχνας ἐν τοῖς συμ-
p. 468. ποσίοις, καὶ δυμέλαις, καὶ σκηναῖς, καὶ ἄλλοις τοιούτοις, [7] διαβαλλέσθω τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἡ φύσις ἡ τῶν παιδευμάτων ἐξεταζέσθω τὴν ἀρχὴν ἐνθένδε ἔχουσα.

§. 10.

Καὶ διὰ τοῦτο μουσικὴν [1] ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων, καὶ ἔτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι τὴν φιλοσοφίαν, καὶ καθ' ἁρμονίαν τὸν κόσμον συνεστάναι φα-

6) Casaubonus in Mss̄tis suis invenerat ἐκ τῶν μουσικῶν. Praestat vulgata aliorum lectio.

7) Medic. 2. διαβάλλεσθαι, ut edd. ante Casaubonum, qui ex libris suis, quibuscum etiam mei concinunt, reposuit διαβαλλέσθω, cui proximum ἐξεταζέσθω respondet, eum ipsum pendeat a superiori μὴ, quamvis alterum, si libri addicerent, ex nota ellipsi verbi δεῖ intelligi alias possit, uti apud Antonin. 4, 22.

1) Moscov. Paris. Medic. 1. 3. ἐκάλεσε Πλάτων. Tum Paris. Medic. 3. falso Πυθαγόρειοι.

tem sit gaudendo, dies festos agitando, philosophando, musicam tractando. Neque enim si in vitium res excidit, musicis artificia ad oblectationem accommodantibus in conviviis, scenis, atque theatris, ideo culpanda res ipsa est: sed natura disciplinarum examinanda, quarum hinc est principium.

§. 10.

Itaque et Plato, et eo priores, Pythagorei, philosophiae nomen musicae imposuerunt, mundumque secun-

φασὶ, πᾶν τὸ [2] μουσικὸν εἶδος θεῶν ἔργον ὑπολαμβάνοντες. [3] Οὕτω δὲ καὶ αἱ Μοῦσαι θεαὶ, καὶ Ἀπόλλων Μουσηγέτης, καὶ ἡ ποιητικὴ πᾶσα, ὑμνητικὴ οὖσα. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν τῶν [4] ἠθῶν κατασκευὴν τῇ μουσικῇ προσνέμουσι, ὡς πᾶν τὸ ἐπανορθωτικὸν τοῦ νοῦ τοῖς θεοῖς ἐγγὺς ὄν. Οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες [5] οἱ πλεῖστοι τῷ Διο-

Θεολογούμενα.

2) Εἶδος addunt Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Moscov. Paris. Venet. et sic Guarinus vertit: *musicum genus*. Vox illa ab Aldo neglecta post exsulavit. Ita vero p. 482. f. τινὰ εἴδη τῆς μουσικῆς.

3) Erat hic locus foede corruptus linearum aliquot transpositione. Nos lectionem antiquam et veram in integrum restituimus, secuti Manuscriptos. *Casaubonus*. Nimirum priores editiones ita locum struebant: Οὕτω δὲ καὶ τὴν τῶν ἐθῶν κατασκευὴν τῇ μουσικῇ προσνέμουσι· ὡς πᾶν — καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ Μοῦσαι θεαὶ, καὶ Ἀπόλλων μουσηγέτης, καὶ ἡ ποιητικὴ πᾶσα ὑμνητικὴ οὖσα. Ὡσαύτως δὲ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῇ Δήμητρι νὴ Δία — Quem instituit ordinem Casaubonus, tenent et mei libri, et probavit St. Croix p. 565. c. 1. In voce οὖσα suspensa pendet oratio, et, cum per partes haec persequatur, ni duriorem ellipsin statuas, commode et sine desiderio illa absit.

4) Medic. 2. edd. ante Casaubonum ἐθῶν, commutatione crebra, de qua Lennep. ad Phalaridis epist. 129. p. 350. Schweighäuser. ad Polyb. 1, 65, 7. aliique passim. Cf. ad lib. 7. p. 310. (p. m. 364.) Utrumque etiam interdum dubio arbitrio statuitur, adeoque conjungitur, ut apud Plutarch. de discr. adulat. et am. p. 188. Lips. Illud tamen videtur hic accommodatius, et certe majori codicum auctoritate munitum sedet, quibus accedit etiam epitome p. 135. Huds.

5) Medic. 2. πλεῖστον. Proximum προσέθεσαν in ed. Amstel. depravatum abiit in προστέθεσαν; Medic. 3. tamen sub-

cundum harmoniam constare tradiderunt, omne, quod musicum est, opus dei censentes. Hinc vero etiam Musae Deae, Apollo Musarum praeses et omnis poëtica ad Deorum laudes instituta. Sic et morum informationem musicae tribuunt, ut omne, quod mentem corrigit, Diis vicinum statuunt. Graeci sane plerique Baccho et

Θεολογούμενα. νύσῳ προσέθεσαν, καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ τῇ Δήμητρι [6] καὶ Διὶ τὸ ὀργιαστικὸν πᾶν, καὶ τὸ βακχικὸν, καὶ τὸ χορικὸν, καὶ τὸ περὶ τὰς τελετὰς μυστικὸν, Ἴακχόν τε καὶ τὸν Διόνυσον καλοῦσι, καὶ τὸν ἀρχηγέτην τῶν μυστηρίων, τῆς Δήμητρος δαίμονα· δενδροφορίαι τε καὶ χορεῖαι, καὶ τελεταὶ κοιναὶ τῶν θεῶν εἰσι τούτων· αἱ δὲ, Μοῦσαι, καὶ ὁ Ἀπόλλων, αἱ μὲν τῶν χορῶν [7] προεστᾶσιν, [8] ὁ δὲ, καὶ τούτων καὶ τῶν κατὰ μαντικήν· πρόπολοι δὲ τῶν Μουσῶν οἱ πεπαιδευμένοι πάντες, καὶ

substituit προσέθηκαν. Ante Δήμητρι articulus abest in Paris. Medic. 1. 3. Moscov. ut supra ante Πλάτων, incerta saepe ratione et fide positus et omissus. Tum καὶ ante τὸν Διόνυσον excidit in Medic. 3.

6) Pro νὴ Δία, quod vulgo fertur in omnibus, reposui ex Medic. 3. non solum, quod illud inepto loco interpositum languet, sed et in explicatione suam partem sortitus est Jupiter.

7) Sic Medic. 1. 2. 3. Moscov. Venet. et edd. Aldi et Hopperi, pro προστᾶσιν, quod ex Xylandri editione ad alias propagatum transiit. Similes formas conlectas dabit Fischer. ad Welleri Grammat. Graec. P. 2. pag. 453. Nempe idem valet quod προεστήκασι, ut docet Sylburg. ad Clenardi instit. L. Gr. p. m. 504.

8) Moscov. Paris. Venet. edd. Aldi et Hopperi male οἱ δέ; quippe est Apollo. Recte legit et percepit Guarinus. Tum Medic. 2. τῶν μαντικῶν. Deinceps πρόπολοι praeeunt et hic ex Codicibus Medic. 3. et Moscov. pro πρόσπολοι, de quo supra dixi.

et Apollini et Hecatae et Musis et Cereri et Jovi orgia omnia, bacchationes, choros, et in sacrorum initiationibus mysteria adsignarunt, et Bacchum Iacchum appellant, ac principem mysteriorum, genium Cereris: tum ramorum gestationes, choreae, sacrificia communia deorum sunt istorum. Et Musae atque Apollo praesunt, ille choris: hic et his et divinationi. Administri porro Musarum sunt cum docti omnes, tum peculiariter musici.

καὶ ἰδίως οἱ μουσικοί· τῶν δ' Ἀπόλλωνος, ἔτοί τε, καὶ [9] ὁ περὶ μαντικήν. Δήμητρος δὲ, οἵ τε μύσται, καὶ [10] δαδοῦχοι, καὶ ἱεροφάνται. Διονύσου δὲ Σειληνοί τε, καὶ Σάτυροι, καὶ Βάκχαι, Λῆναί τε, καὶ Θυῖαι, καὶ [11] Μιμαλλόνες, καὶ Ναΐδες, καὶ Νύμφαι, καὶ [12] Τίτυροι [13] προσαγορευόμενοι. Θεολογούμενα.

L 5 §. 11.

9) Ex Medic. 2. Moſcov. Pariſ. tamquam aptius pro vulgato ὁ περὶ recepi. Idem expreſſit etiam Guarinus.

10) Medic. 2. praemittit articulum, qui tamen hic commode abeſt, ne et proximum ſibi poſtulet. Tum dedi δαδοῦχοι ſubpoſito ι. Poſt ſcriptum legitur in Medic. 1. et epitome Σιληνοί. V. ſupra ad p. 470.

11) Medic. 1. ὑμαλλόνες; 2. ὑμαλόνες; Venet. Ὑμαλλόνες; Moſcov. Μιμαλλόνες, ſed ſupra ι poſito ſimul υ, unde exiſtat Μυμαλλόνες; reliqui cum epitome, Guarino et edd. Μιμαλλόνες. In Medic. 3. nomen hoc exciderat. Variae ejus corruptiones etiam in aliis auctoribus objiciuntur. Sic Eudocia in Violar. p. 87. et 118. habet Μιμάλλοντες; Etymol. M. p. 587. Μιμαλῶνες; Heſychius et Suidas Ἠιμιμαλόνες, ſed et uterque ſuis locis Μιμαλλόνες, prout varios duces ſecuti videntur. Et ſic poſteriori forma efferunt etiam Euſtathius ad Homer. Il. 14, 320. p. m. 982. et Tzetzes ad Lycophr. v. 1236. et 1464. tantum hic ad auctoris exemplum ſimplici λ. Duplex tamen probant ex aliis auctoribus Nonnus Dionyſ. 17, 28. Statius Theb. 4, 660. Ovidius Amor. 1, 541. Cf. praeterea, qui excitantur ad Heſych. Tom. 2. p. 603.

12) Moſcov. Venet. Pariſ. Medic. 1. 2. 3. Σάτυροι; Vaticani, opinor, cum epitome p. 135. Hudſ. Guarino et edd. Τίτυροι, quod probandum eſt, cum Satyros jam proxime antea memoraverit, et utrosque ſupra p. 166. in. et infra p. 470. ſeorſum ponat. Etſi enim Heſychius h. v. Τίτυροι explicet Σάτυροι et ita Dorice Satyros vocari tradant Euſtathius ad Homer. Il. 18, 495. p. m. 1214. et Schol. Theocriti ad Idyll. 7, 72. quem aliquorum uſum notifici. Apollinis et hi, et vates. Cereris, myſtae, tediferi, ſacrorum enarratores. Bacchi, Sileni, Satyri, Bacchae, Lenae, Thyae, Mimallones, Naides, Nymphae, Tityri.

§. 11.

Curetes.

§. 11.

Ἐν δὲ τῇ Κρήτῃ [1] καὶ ταῦτα, καὶ τὰ τοῦ Διὸς ἱερὰ ἰδίως ἐπετελεῖτο [2] μετ' ὀργιασμοῦ, καὶ τοιούτων

notavit etiam Aelian. V. H. 3, 40. aperte tamen Strabo eqs, et hic adjecto verbo προσαγορευόμενοι, distinguit, uti etiam agnoscit Casaubonus de Satyr. poëli 1, 2. p. m. 68. Cf. nunc, qui plura de iis disserit Perizon. ad Aelian. a. l.

13) Medic. 1. 2. Moscov. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi. Aptius ad distinctionem et disertam notationem valet, quod habent alii cum Guarino, et reposuit Xylander, προσαγορευόμενοι.

1) Haeret hic Heyne in dissert. de religionum cum furore peractarum originibus in comment. societat. Goettingg. Vol. 8. p. 5. et aut ejicienda censet verba καὶ ταῦτα, utpote a sensu aliena, quia ministrorum nomina, non religionum praecesserint, aut resingendum κατὰ ταυτὰ, et in sequ. pergendum μετ' ὀργιασμῶ καὶ [μετὰ] τοιούτων προπόλων, οἷοι περὶ τὸν Δ. — Σάτυρον; unde hanc sententiarum ordinem constituit: In Creta autem sacra Jovis peragebantur peculiari aliquo modo cum furore (orgiastico more) et adhibitis ejusmodi ministris, quales adsunt Baccho Satyri. Eos vero adpellabant Curetas. — Proferebant quoque fabulam — Si Codices spectes, omnes illa verba tenaciter tuentur, et licet remotius prioribus respondeant, tamen, cum et sequens ἱερὰ eandem difficultatem objiciat, nec ejici possit, nolui delere, aut mutare. Videtur longius quidem superiora respicere et eodem ordine complecti. Post ante Διὸς deest τῷ in Medic. 2. et in Veneto vox ἰδίως.

2) In addendo spiritu ambigunt codices, et hinc Medic. 1. 2. 3. exhibent μεθ' ὀργιασμοῦ; utrumque adposuit Mosc. Lenem tamen praeter etymologiam (v. Schol. Apollonii ad 1, 920.) tuetur compositum κατοργιάζω. (Plutarch. in Solone c. 12. de garrulitate p. 13. Vol. 8. ed. Lips. —) Ipsa autem haec vox colo postposito a proximis sejungitur. Pro προφπόλων, ut supra, dedi et hic προπόλων cum Msstis Casaubono. Medic. 3. Moscov. et Eustathio ad Homer. Il. 9, 525. p. m. 679, 43. ubi hunc locum repetit. Sed cf. supra p. 466.

§. 11.

In Creta autem praeter haec peculiariter etiam Jovis sacra peraguntur cum orgiis,

των προπόλων, [3] οἷοι περὶ τὸν Διόνυσόν εἰσιν οἱ Σάτυροι· τούτους δ' ὠνόμαζον Κουρῆτας, νέους τινὰς, ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προςησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως· ἐν ᾧ τὸν μὲν Κρόνον εἰσάγουσιν [4] εἰθισμένον καταπίνειν τὰ τέκνα ἀπὸ τῆς γενέσεως εὐθύς· τὴν δὲ Ῥέαν πειρωμένην ἐπικρύπτεσθαι τὰς ὠδῖνας, καὶ τὸ [5] γεννηθὲν βρέφος ἐκποδὼν ποιεῖν, καὶ περισώ- Curetes.

3) Edd. cum Msstis οἱ, excepto Medic. 3. qui apte dedit οἷοι, uti emendaverant Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 38. et Heyne c. l. Quare confidentius excepi. Erroris causa in aperto est posita. St. Croix in recherches sur les mystères p. 566. relicto Xylandro sic vertit: Satyres, qui sont les ministres de Dionysus, et on leur donne le nom de Curètes. Ce sont de jeunes gens, qui dansent armés. — Nempe nomen Curetes, (sic in vernacula pergit) pertinet ad Satyros, unde post Strabo Satyros et Curetas vocari scribat. Post pro simplici εἰσὶν Casaubonus ex Msstis suis adfert δ' εἰσὶν, quo cursus sententiae intercipitur.

4) Medic. 2. vitiose ἠθισμένον. Certe unius codicis, nec gravioris quidem, causa ad dialecti formam recurrere non est opus.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Paris. Moscov. quod praetuli pro γενηθέν. Nempe est a γεννάω. De hac variatione dixerunt Oudendorp. ad Thom. Magistr. p. 190. et Lennep. ad Phalaridis epist. 88. p. 252. Sic infra p. 473. f. Sic γέννησις et γένεσις commiscentur, de quo vid. ad Lucian. de Saltatione c. 44. Pro ἐκποδὼν in sequ. Moscov. ἐκποδὼν, ut contra ἐμποδὼν, quod cum nisi in hac compositione probari possit, alterum ἐκποδὼν cum aliis praetuli.

giis et iis administris, quales Baccho adsunt Satyri, quos Curetas appellarunt, iuvenes quosdam, qui in armis saltabant; adduntque de natalibus Jovis fabulam; Saturnum solitum filios, ut primum nati fuissent, deglutire; Rheam autem conatam, occulte dolores partus habere, et infantem editum è medio abducere, ac, quantum

Curetes. ρισώζειν εἰς δύναμιν· πρὸς δὲ τοῦτο συνεργοὺς λαβεῖν τοὺς Κουρῆτας, οἱ μετὰ τυμπάνων, καὶ τοιούτων ἄλλων ψόφων, καὶ ἐνοπλίου χορείας, καὶ θορύβου [6] περιέποντες τὴν θεὸν, ἐκπλήξειν ἔμελλον τὸν Κρόνον, καὶ λήσειν, ὑποσπάσαντες αὐτοῦ τὸν παῖδα· τῇ δ' αὐτῇ ἐπιμελείᾳ καὶ τρεφόμενον ὑπ' αὐτῶν παραδίδοσθαι· ὥσθ' οἱ Κουρῆτες, ἤτοι διὰ τὸ νέοι καὶ κόροι ὄντες ὑπουργεῖν, ἢ διὰ τὸ κουροτροφεῖν τὸν Δία, (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως) ταύτης ἠξιώθησαν τῆς [8] προσηγορίας, οἱονεὶ Σάτυροί
p. 469. τινες ὄντες περὶ τὸν Δία. Οἱ μὲν δὴ Ἕλληνες τοιοῦτοι περὶ τοὺς ὀργιασμούς.

§. 12.

6) Medic. 3. περιέποντας et τὸν θεόν; utrumque perperam.

7) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi τὸ νέον. Xylander reposuit τὸ νέον, quod recte habet, ut ad Κουρῆτας referatur.

8) Bene sic codices et edd. ante Casaubonum, in cujus editionem defluxit vitium προσηγορέας, ex quo oscitanter edd. Casaub. 2. et Amstelod. effinxerunt προσηγορίας.

tum, fieri posset, servare: usam ad hoc adiumento Curetum, qui tympanis aliisque, strepitum edentibus, instrumentis adhibitis armati saltarent cum tumultu circa deam, Saturnum terrerent, filiumque ei subducentes fallerent: eadem quoque opera traditum ab iis enutritum Jovem. Ergo Curetes, vel quod adolescentes (Kuri) id ministerium obiissent, vel quod puerum (Kurum) Jovem educassent, (utrumque enim fertur) hoc nomen acceperunt, tanquam Satyri quidam circa Jovem versati. Tales sunt Graeci, quod ad orgia attinet.

§. 12.

§. 12. Curetes.

Οἱ δὲ [1] Βερέκυντες, Φρυγῶν τι φῦλον, καὶ ἁπλῶς οἱ Φρύγες, καὶ τῶν Τρώων οἱ περὶ τὴν Ἰδὴν κατοικοῦντες, Ῥέαν μὲν καὶ αὐτοὶ τιμῶσι καὶ [2] ἐργιάζουσι ταύτῃ, μητέρα καλοῦντες θεῶν, καὶ [3] Ἀγ-

δι-

1) Prave Medic. 2. Βερέκυντες.

2) Moſcov. (ex corr. quidem) edd. Aldi, Hopperi ἐργιάζουσι, ut ſupra codices quidem verbo huic adſpirabant. Antea male edd. Aldi, Hopp. ἐργιακός. Tum Caſaubo. ταύτην μητέρα καλοῦντες. Vulgata tamen magis adridet ob diſtinctionem propius expoſitam.

3) Ἄλιν omnes adferunt codices praeter Medic. 3. in quo deſideratur. Edd. ante Caſaubonum Ἄλιν habent: ſed epitome Strabonis p. 135. Hudſ. in ed. Baſil. Ἀγίτην dedit. *Tzſchucke.* Ἄγιν epitomae etiam ſcriptae; nos Ἄλιν habemus, quod tollere nolui. Interpres [Guarinus] *Veſtam* reddiderat; quam autem Veſtae conveniat cum Cybele, nihil heic diſputabo. Norunt literati. *Xylander.* Qui Ἔξιν legunt, valde procul dubio hallucinantur, quamquam in hoc errore verſari video etiam Gregorium Gyraldum. [in hiſt. Deor. Syntagm. 4. p. 138. ſq.] Legendum autem Ἀγδίν, quomodo fere ſcriptum eſt infra lib. 12. [p. 567. ubi vulgo Ἀγγιδίν legitur.] Heſychius Ἀγδάτις ἡ αὐτὴ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν. Cum haec ſcripſiſſem, accepi a Theodoro Cantero literas, quibus ſignificabat mihi, ita hunc locum ſe emendare ex Arnobio in ſuis variis lectionibus nondum editis. *Caſaubonus.* Nomen hoc corruptum eſſe, docet comparatio loci lib. 12. p. 567. ubi idem traditur. In neutro tamen codices adjuvant. Recte igitur auxilium in ſtatuenda vera ſcriptura aliunde arceſſivit Caſaubonus. Addi praeterea poſſunt Paüſanias 1, 4, 3. 7, 17, 5. Arnobius adv. gent. lib. 5. p. 158. ſq. etſi alia a matre Deorum transferunt. Maximum momentum adjicit lapis in Sponii miſcell. erud. antiqu. p. 97. in quo Ἄγγιτις legitur, quod tamen ibi Gallandius mutatum vult

§. 12.

Berecyntes autem, Phrygia gens, et in univerſum Phryges, ac Troum, qui circa Idam accolunt, Rheam ipſi quoque colunt, eique orgia peragunt: matrem appellantes deorum, et Agdiſtin-

Cureter. δίσιν, καὶ Φρυγίαν, θεὸν μεγάλην, ἀπὸ δὲ τῶν τόπων Ἰδαίαν, καὶ Δινδυμήνην, [4] καὶ Σιπυλήνην, καὶ

vult in Ἄγδιστις cum Casaubono ad nostrum locum et ante eum Gyraldus de Deis gentium p. 189. Quibus testimoniis confirmatur, cum utrumque nomen corruptum sit, nec ad eandem Deam referri possit, invitis licet libris recepi Ἄγδιστιν. Cf. etiam, qui de hac lectione ad Hesych. T. 1. p. 40. memorantur. Ante θεὰν, cum singulare nomen sit, ex more Nostri in simili nexu praeponi possit καί. Pro Ἰδαίαν dedi ex usu linguae et monito cod. Mosc. Ἰδαίην, pro quo male Aldus et Hopperus evulgaverant Ἰδαίων, quippe qui ad τόπων retulerunt. Tum Medic. 3. dat Διδυμήνην. Scriptura vel ex Horatio 1. 6d. 16, 5. nota.

4) Epitome p. 136. Hudf. uti jam monuerunt interpretes, subjicit καὶ Κυμήνην, quae verba et post alia plura excidisse putat Xylander. Quid vero velit nomen Κυμήνην, ignoro, nec, cum a Mastis minime subministretur, per conjecturas versabo. At et vulgatum Πυλήνην, cum Πυλήνη urbs sit Aetoliae, unde Πυλήνιος descendit, et hic a locis cognomina repetat, obscurum est et reconditum. Servant tamen libri omnes, praeter Guarinum, qui reddidit *Phylenam*, a quo excepit sine dubio Alardus ad Valer. Flaccum 3, 232. ubi totum hunc locum Latine conversum adposuit. Reinesius in margine sui exemplaris adscripserat Σιπυλήνην, uti etiam emendat Columbus ad Lactant. de mort. persecutor. c. 9. p. m. 284. probatque Eckhel. in doctr. num. P. 1. Vol. 2. p. 544. Ita quidem μήτηρ Σιπυλήνη, vel μήτηρ θεῶν Σιπυλήνη vocatur in marmor. Arundel. p. 11. 12. Reinesii inscrr. 1, 43. Sponii miscell. p. 350. Accedunt Smyrnaeorum numi, qui vel simpliciter exhibent id cognomen, vel addito μητέρα. V. Rasche Lex. num. T. 4. P. 2. pag. 1120. sq. et Eckhel c. l. Ita nempe dicta est a Sipylo Phrygiae urbe et monte, unde Σιπυληνὸς gentile ducit Stephanus. Sed plura dabunt Pignorius de magna Deor. matre p. 515. (V. 7. in Gronovii thes.) Gutberlethus in animadverf. in inscr. Smyrn. p. m. 129. sqq. Patinus in comment. in tres inscr. Smyrn. p. 226. Heineccius in antiquitt. Rom. p. m. 522. sq. et quos indicant. Ausus igitur sum hoc nomen

stin, et Phrygiam, magnam deam, a locis autem Idaeam, Dindymenen, Sipylenen, Pessinuntida, Cybelen, Graeci

καὶ Πεσσινεντίδα, καὶ Κυβέλην. Οἱ δ' Ἕλληνες τοὺς προπόλους αὐτῆς ὁμωνύμως Κορύβαντας λέγουσιν, ὁ μὲν γε ἀπὸ τῆς αὐτῆς μυθοποιΐας· ἀλλ' ἕτερος, ὡς ἂν ὑπουργάς τινας, τοῖς Σατύροις ἀνάλογον. Τοὺς δ' αὐτοὺς καὶ Κορύβαντας καλοῦσι. Curetes.

§. 13.

Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοιῶν· ὅ, τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχὴ· Πρὶν

men ſubſtituere, quod et antea fecit Penzelius. Alterum Κυμήνην, quod idem ex epitome inſeruit, rejeci. Forte Κελαιναὶ hic latent, quae in his ſolent commemorari. Cf. Ovid. Faſtor. 4, 363. Martial. 5, 42. 14, 203. Tum quia in montibus coli et inde cognomina trahere ſolebat, nec id alienum eſt. Strabo enim 12. p. 577. f. eo nomine memorat λόφον et in eo exſtructam urbem.

5) Medic. 1. Περισσινεντίδα; 3. Πεσινεντίδα; Guarinus *Piſſinunciam*; reliqui cum epitome p. 136. Hudſ. in ed. Baſil. cum edd. Πεσσινεντίδα, pro quo recte Caſaubonus volebat, praeeunte ipſo Strabone 12. p. 567. Πεσσωντίδα, adprobantibus id etiam numis. Auctores tantum aliqui ſimplici σ, paſſim etiam per ſ proferunt, ut Diodor. Weſſelingii 3, 59. Hierocles p. 697. Accedit prioris ſcripturae per ſ cauſa, quam jactant auctores, quod Deae ſimulacrum coelitus delapſum ſit, etſi cum Palladio miſcent, de quo v. Diodor. Sic. Tom. 2. p. 640. Dio. T. 1. p. 6. et ibi interpretes, Ammian. 22, 9. Tzetzes ad Lycophr. v. 355. et in primis Herodianus 1, 11. ubi plura congeſſit Irmiſchius. Tum προπόλους et hic dedi ſuffragantibus quibusdam Msstis et epitome c. l. Cf. ſupra ad p. 466.

6) Tyrwhittus in conjectur. in Strabon. p. m. 38. emendat ἑτέρας, quod utique praecedentibus propius reſpondet, cum ex vulgato oratio reddatur hiulca. Msti nihil immutant; et ſic refertur ad λέγουσι.

ci eius adminiſtros communi nomine Curetas appellant, non eandem ſecuti fabulam, ſed alios faciunt eos adminiſtros, qui Satyris proportione reſpondeant: eosdemque Corybantes dicunt.

§. 13.

Harum interpretationum teſtes ſunt poëtae. Pindarus in dithyrambo, cuius initium

Ante

Curetes. Πρὶν μὲν εἶπε [1] σχοινοτενής τ' ἀοιδὰ διθυράμβῳ.

Μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν, καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί·

σοὶ μὲν [2] καταχεῖ,
Μᾶτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι

Κυμ-

1) Mosc. σχοινογονίας τ'; Medic. 2. σχοῖνος τονίας τ'; 3. σχοινοτονίας. Edd. cum reliquis Msstis σχοινοτονίας τ'. Tum Moscov. et Paris. ἀοιδὰ pro ἀοιδαί; post Medic. 3. διθυράμβων. Eundem versum repetunt etiam alii auctores, qui tamen in singulis discrepant, ut Dionys. Halic. de compositione verbor. p. 80. (Reisk.) Athenaeus 10, 21. pag. 455. 11, 4. p. 467. qui et alio augent, in quo Σὰν, uti Dores Ionum Σῖγμα vocant, (Athenaeus lib. 11. c. 1. Herodot. 1, 139.) κίβδηλον pronuntiat, ex quo adparet, de numero ex literarum compositione et structura locutum esse. Ipsa loca auctorum adposita habebis ad Pindari fragm. in ed. Heynii Vol. 3. p. 71. unde variationes adspersae simul cognosci possunt et ipsius versus emendationes. Placet explicatio Casauboni in animadv. in Athen. cap. 21. p. 483, 46. *fuisse tempus, cum dithyramborum poetae in sua carmina non admitterent vocales* σχοινοτενεῖς, i. e. *exiles et tenuis soni.* Adquievi tamen in Heynii et Hermanni lectione, etsi ad plerosque libros poni etiam possit σχοινοτενεῖς ἀοιδαὶ διθυράμβῳ s. διθυράμβων, quae structura non offendere debet, cum Dores et in his maxime Pindarus nominibus masculinis et femininis in plurali positis verbi numerum singularem addant. Cf. Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 345. et Maittaire de dialectis p. 256. Vulgo antea legebatur: σχοινοτονίας τ' ἀοιδαὶ διθυράμβῳ.

2) Complectar diversas librorum lectiones. Pro vulgato καταχεῖ Venet. Medic. 1. Paris. edd. Aldi, Hopperi, Xylandri,

Ante quidem fervebat cantus ditbyrambo prolixus.
Ibi cum mentionem feciſſet hymnorum de Baccho et veterum et recentiorum, digreſſus inde inquit:
te circumſonant, Mater, magni rhombi

Cym-

Κυμβάλων, ἐν δὲ κεχλαδόντα κρόταλα, Curetes.
Αἰθομένα δὲ δαὶς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις.

τὴν

landri κατάρχει; Medic. 2. 3. κατέρχειν. Caſaubonus dedit καταρχαὶ, quod et forte fuit in Vaticanis ſtrictim deceptis. Pro μᾶτερ, quae vox plane deſideratur in Medic. 3. prodit μάτερ in Moſcov. Poſt Moſcov. Pariſ. Medic. 1. (corr.) μεγαλαι habent pro μεγάλοι, et pro ἑόμβοι Pariſ. Medic. 1. 2. edd. Aldi et Hopperi ἑοίμβοι. Tum pro καχλάδων edd. Caſaub. 2. et Amſtelod. καλλάδων, uti forte Medic. 3. certe edd. ante Caſaubonum ἐνδεκ' ἀχλάδων. In proximis Moſcov. habet κρόταλλα; Medic. 1. 2. 3. Pariſ. κροταλ', ut edd. ante Caſaubonum. Denique Pariſ. aliique offerunt αἰθομένῳ τῃ δᾷς (Medic. 3. δᾷς, edd. Caſaub. 1. 2. et Amſtel. τε δαῖς) ὑπὸ ξανθαῖσι (ſic et Medic. 3. ſed edd. inde a Caſaubono ξανθῇσι) πεύκης, (edd. duce Caſaubono πεύκαις.) Caſauboni emendationem paullum poſt immutavit Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 247. p. m. 350. Nempe in tertio verſu legit παλλακῶν κρόταλα, (cynaedorum crotala) et παλλακαὶ refert ad Gallos effeminatos illos, ſeu eviratos hujus Deae miniſtros; quod tamen nimis lene ſit ad illam notionem moresque Gallorum. Quam in conſtituendis his verſibus operam impenderunt Reiskius ad Antholog. Cephalae p. 37. Iacobſius et Hermannus, expoſuit Heyne ad fragm. Pindari Vol. 3. p. 70. ſq. et p. 248. quem, ne longius evager, adeant lectores. Addam tantum tentamina quaedam emendandi facta ab auctore commentarii (Elliſium eſſe legi) de cymbalis in fortuitis ſacris p. 291. qui repudiato Spanhemio ita vult legi: ἐν δὲ καὶ χλάδων κρόταλα, quaſi cymbala auditionis, ut in Pſalm. 150, 5. κύμβαλα ἀλαλαγμῷ dicantur, a χλάζω i. e. ψοφέω; tum, niſi quid obſtet, ſubjicit ἐν δὲ κλωδώνων κρόταλα et de priori voce ablegat Heſychium, Suidam et Plutarchum in Alex. in. Denique ſubſtiſtit in lectione χαλκᾷ κρόταλα, uti apud Eurip. in Cycl. v. 204. exſtat. Sed haec vel duriora ſunt, vel a codicum ſignis remotiora. Equidem reddidi tamquam aptiſſimam et codicibus proximam emendationem Hermanni p. 248. c. l. eamque, ne gravioribus operam eriperem, ſoluta oratione interpretatus ſum. Καταχεῖ in hac ſtructura vindicat uſus Doricus, quem antea attigi.

Cymbalorum et ſimul crepitantia crotala, *Et ardens flamma ſuper flavis taedis pineis.*

Curetes. τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον [3] ἀποδεχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. [4] Εὐριπίδης τε ἐν ταῖς Βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ, τοῖς Φρυγίοις ἅμα καὶ τὰ Λύδια συμφέρων [5] κατὰ τὸν Ὅμηρον,

Ἀλλ'

3) Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. ἀποδειχθέντων. Praefero tamen, quod videntur habere reliqui, et vulgarunt editiones, ἀποδεχθέντων, quia docere vult, cur recte ita Pindarus canere potuerit. Mutatio utriusque verbi in compositis et simplicibus facilis est et hinc minime infrequens. Vid. interpretes ad Diodor. 1, 27. Reitzius ad Luciani Alex. c. 13. Mitscherlich. ad Homer. in Cerer. v. 473. aliique alibi. Pro συνοικειῶν Medic. 2. et ante corcect. 3. cum Aldo συνοικιῶν; Hopper. Xyl. prave συνοικῶν; reliqui codices, uti recte dedit Casaubonus, συνοικειῶν. Post vitiose Paris. Moscov. Medic. 1. 3. ἀλλήλοις.

4) Medic. 2. Εὐρ. δέ. Ante Βάκχαις articulus in Medic. 3. deest, ut deinceps verba τοῖς Φρυγίοις ἅμα — καὶ πάλιν. Vitiose pro Φρυγίοις Aldus et Hopperus scripserunt Φρυγίης.

5) Medic. 1. corr. Moscov. Paris. Venet. διά τε pro κατὰ τόν. Prius placet. Tum pro ἀλλ' ὦ λιπῦσαι Medic. 1. ἅπυσαι, post ex corr. ut Medic. 2. Vatic. 173. 174. ἅπτυσαι; Moscov. Paris. ἄλλῳ ἀπῦσαι. Guarinus videtur legisse οἰκῦσαι Τμῶλον; vertit enim: *quae Tmolum, Lydiae castellum, incolitis.* Vulgata lectio et a sensu et Euripidis codicibus probatur. Inter γυναῖκες et ἐμά θ' aliquid deesse, notaverat Casaubonus, quod quidem suadet vox εὑρήματα. Nempe in ipsis Euripidis Bacchis v. 55. sqq. his interpositis integra oratio conficitur: γυναῖκες, ἃς ἐκ βαρβάρων | Ἐκόμισα παρέδρους καὶ ξυνεμπόρους ἐμοὶ | Αἴρεσθε τὰ-

ubi poëta Bacchicorum apud Graecos rituum, et Magnae matris apud Phryges communionem inter se componit. Euripides quoque in Bacchis similia facit, cum Phrygiis simul Lydia conjungens de Homeri sententia:

O

Ἀλλ' ὦ λιποῦσαι Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας, Curetes.
Θίασος ἐμὸς γυναῖκες, —
— ἐμά θ' εὑρήματα.

Καὶ [6] πάλιν

Ὦ, μάκαρ ὅστις [7] εὐδαίμων τελετὰς θεῶν
Εἰδὼς, βιοτὰν ἁγιστεύει.

τὰ πιχώρι' ἐν πόλει Φρυγῶν | Τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς, ἐμά θ' εὑρήματα. Videtur tamen aut Strabo ipſe, aut potius librarii negligenter tamquam nota ea omiſiſſe, quare eam lacunam lineola interjecta ſignificare placuit. Pro θίασος Ald. et Hopper. dederunt θύασος, uti olim alii etiam volebant ſcribi, de quo cf. Barneſ. ad Euripidem c. l. At per ι rectius efferri, docent inſcriptiones, in quibus legitur ἀρχιθιασίτης. Vid. Sponii Miſcell. p. 343. van Dale diſſ. 9. p. 731. et miſcell. obſervatt. Vol. 3. T. 2. p. 188.

6) Moſcov. Pariſ. Vatic. 174. edd. Aldi, Hopperi πόλιν; Vatic. 173. Medic. 1. 2. πόλις; Medic. 3. Ven. πάλιν, quod aptum eſt, et a Guarino redditum et a Caſaubono inſtauratum. Sic paullo poſt et alibi Noſter, ubi diuerſa deinceps ex uno auctore loca refert. Nempe Xylander, cum πόλιν ſenſu hic careret, verba haec melius excludenda putavit, etſi ad πάλιν conjiciendo pervenire poterat.

7) Medic. 1. corr. 2. 3. Vatic. 173. εὐδαίμονα; alii cum edd. εὐδαίμων. Proxima verba τελετὰς θεῶν εἰδὼς deſunt in omnibus Medicois, duobus Vaticanis, Moſcov. Pariſ. Ven. edd. Aldi et Hopperi, nec in ſuo codice legit Guarinus, unde intelligitur, cur antea εὐδαίμονα dederint. Vulgatam lectionem condidit Xylander ex Euripideis libris in Bacch. v. 73. codicibus enim hic uſus non eſt. In Euripide tamen, cum repetitum ſynonymum langueat, Muſgravius pro εὐδαίμων acute quidem αἰδήμων ſubſtituere malit, probante id in ipſo contextu Brunckio. Contra

O mulieres, arcem quae Tmolum Lydiae
Liquiſtis, ô thiaſus meus . . . . .
Inventa noſtra.

Et rurſum:
O beatus, quicunque felix ſacra deûm
Cognita habens, religioſe vivit

Ma-

Curetes.

[8] Τά τε μητρὸς μεγάλας
[9] Ὄργια Κυβέλας θεμιτεύων
[10] Ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων,
Κισσῷ τε στεφανωθεὶς
[11] Διόνυσον θεραπεύει.
[12] Ἴτε Βάκχαι, ἴτε Βάκχαι,
[13] Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ

Διό-

tra Reiske in animadverſ. ad Euripid. p. 101. mavult εὐδαιμόνων, efficaoius utique in utriusque connexu, dummodo metri leges per antiſtrophen admitterent. Tum βιωτὰν male dant Vaticani et edd. Aldi et Hopperi.

8) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. cum edd. Aldi, Hopperi τά τ' ἐμὰ πρὸς μεγάλας, et ſic Guarinus: *measque a magna ortas Cybele cerimonias facis.* Erroris fons in aperto eſt.

9) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi ἱερῶν Κυβέλας; Vatic. 173. ἕρπων Κυβέλλας; Pariſ. ὄρπα κυμβλας; Moſcov. ὄρπα Κυβέλας; Vatic. 174. Beſſar. ſ. Ven. ορ πανυμελας. Qui omnes contra Euripidis libros adſurgunt. Guarinus caute, quod corrupta illa verba non adſequeretur, plane praeteriit. Pro θεμιτεύων ſolus Vatic. 173. accepit θεμιτεύει.

10) Vatic. 174. ἀναθύρσων conjuncte, et τέ τινων pro τὰ τινάσσων. Tum poſt κισσῷ deeſt τὰ in Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. Vatic. 173. 174. Beſſar. ſ. Venet. et edd. Aldi et Hopperi. Xylander ex Euripide ſenſus etiam diſtinguendi cauſa huc traduxit.

11) Omiſerunt hanc vocem codices mei omnes cum Guarino et edd. Aldi et Hopperi; poſt ex Euripide acceſſit, ſenſu etiam flagitante.

12) Moſcov. Pariſ. Vatic. 174. Beſſar. ſ. Venet. εἶτε; Medic. 1. 2. 3. Vatic. 173. edd. Aldi, Hopperi αἶτε. Euripides huc adtulit Ἴτε Βάκχαι, unde et efficax repetitio excitationis nunc acceſſit, cum ſemel tantum antea poſita legerentur haec verba.

13) Vatic. 173. Βρόμον; falſo. Pro θεοῦ Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Vatic. 174. θεὸς; Vatic. 173. Medic. 1. 2. θεοῖς, non

Matrisque magnae
Orgia Cybeles celebrans,
Thyrſumique ſurſum quatiens,
Hedera redimitusque
Bacchum colit.
Ite Bacchae, ite Bacchae,
Bromium dei natum deum

Bac-

Διόνυσον κατάγουσαι Curetes.
Φρυγίων ἐξ ὀρέων,
Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυιάς.

[14] Πάλιν δ' ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὰ Κρητικὰ συμπλέκει τούτοις·

Ὦ [15] θαλάμευμα Κυρήτων
Ζάθεοί τε [16] Κῆτες
Διογενέταρες ἔναυλοι

non magis recte. Tum Medic. 3. Moſcov. Pariſ. ὀρίων pro ὀρέων, quorum poſterius, poſitum etiam in hoc nexu et ohpoſitione, aptius cenſeo. Denique Beſſar. ἀγκλὰς; edd. cum Msstis quibusdam aliis ἀγυὰς; Moſcov. Pariſ. Vaticani rectius, ut in ipſo Euripide legitur, ἀγυιάς. Sine codicibus autem ex Euripide pro εὐρυχόρους repoſui εὐρυχόρους, quod praeeunte Barneſio probaverant alii. Cf. de hac voce Heyne ad Homer. Il. 2, 498. et quos producit Alberti ad Heſych. T. 1. p. 1527. de utriusque etiam commiſtione.

14) Medic. 1. 2. πάλιν δὲ, uti paſſim promiſcue.

15) Pariſ. θαλάμευνα; Moſcov. Vatic. 173. Κυρητῶν, de quod vid. ſupra ad p. 465. Tum τὰ ante ζάθεοι ponit Vatic. 174. ante et poſt Moſcov. Medic. 1. 2. et pro ζάθεοί τε Medic. 3. ζαθεοί τε.

16) Moſcov. Medic. 3. Beſſar. Κρῆτας. Tum Moſc. Vatic. 174. Beſſar. διογενέτορας; Medic. 3. διογενέτορος. Pro ἔναυλοι Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Medic. 3. Ven. Vaticani ἐνθ' αὐλοὶ, uti etiam in ſuo legit Guarinus; Medic. 1. ἐνθ' αὐλὸς et ex correctione, ut ſimplicirer exhibet Medic. 2. ἔνθ' αὐλὶς; edd. cum Euripidis codicibus in Bacchis v. 122. ἔναυλοι, ubi tamen Henr. Stephanus etiam notavit ἔνθ' αὐλοί. Heathius maluit διογενέτορος (ut hic Medic. 3.) ἐν αὐλῇ, i.e. Jovis genitoris in aula. Reiske vero ob connexum

Bacchum deducentes
Phrygiis de montibus
In Graeciae compita lata.
Rurſum deinde Cretenſia cum his implicat:
O thalamii Curetum
Divinique Cretes,
Jovis genitores, tibiis

Tri-

Curetes. [17] Τριχόρυθές τ' ἐν ἄντροις
Βυρσότονον κύκλωμα τόδε
Μοι Κορύβαντες εὗρον,
p. 470. Ἀνὰ δὲ [18] Βακχείᾳ συντόνῳ
[19] Κέρασαν ἁδυβόᾳ Φρυγίων

Ad-

nexum cum τριχόρυθες aut ἔνοπλοι emendat, aut retinendum cenſet ἔναυλοι i. e. σύναυλοι, i. e. ſub concentu tibiarum.

17) Medic. 1. Ven. τριχόρυθες. Tum ildem cum meis omnibus et Caſaubonn. quibusdam praeponunt ἔνθα, quod et receperunt priores duae editiones. Ita pro τ' ἐν ἄντροις Caſaubonn, aliqui, Medic. 1. 2. Vatic. 173. ἀνθ' ὑμῖν; Moſc. ἀνθ' ἡμῖν; Medic. 3. ἀνθ' ὑμῖν; Vatic. 174. Ven. Parif. edd. Aldi et Hopperi ἀνθ' οἷς; Xylander ex Euripide c. l. repoſuit ἔν τ' ἄντροις, in quo tamen Brunckius emendat τριχόρυθές γ' ἵν' (cujus gloſſemata ſint ἔνθα et ἐν) ἄντροις, metro et nexu flagitantibus. Poſt βυρσότονον Medic. 1. corr. 2. et edd. Aldi et Hopperi ſubjiciunt τέ.

18) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, edd. Aldi, Hopperi Βακχείῳ, alii cum edd. Βακχεῖα vel Βακχεία, uti dedit in Euripide Barneſius, ſubſcripto etiam ι hoc typographi culpa, ut cenſet Musgravius, qui vult Βακχεῖα, probante id etiam Iacobſio in exercitt. crit. in ſcriptorr. vett. T. 1. pag. 144. ſc. ὄργια ſ. ἱερά. Reiskius legit Βακχείῳ ſc. πνεύματι, vel Βακχείαις ſc. ἐν. Βακχείαν σύντονον ſc. φωνήν emendant Portus et Heathius, in ipſoque contextu poſuit Brunckius, ne caſu ſuo deſtitutum relinqueretur verbum κέρασαν. Equidem ne longius recederem a librorum omnium veſtigiis, ita Musgravio adſenſus ſum, ut tamen Βακχεῖα retinerem, ſive de Bacchi templis intelligas, ſive de orgiis, quae incondito clamore incendebantur.

19) Pariſ. κέρας ἀνὰ δυσβοᾶν; Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Vaticani, edd. Aldi, Hopperi κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν, ex verbis male diſſectis. Xylander cum Euripidis editionibus repoſuit κέρασαν ἁδυβόᾳ. Equidem Msstis dedi κέρασαν ἁδυβόᾳ.

Tribusque galeis inſtructi in antris
Globum hunc contextum vellibus
Miki Corybantes invenerunt.
Bacchicumque intento
Temperantes Phrygiarum

Ti-

Αὐλῶν πνεύματι, μαρτός [20] τε Ῥέας εἰς Curetes.
Χέρα θῆκαν κτύπον [21] εὐάσμασι Βακχᾶν,
Παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι
Ματέρος [22] ἐξανύσαντο θεᾶς.
Εἰς δὲ χορεύματα

M 4 [23] Προσ-

20) Medic. 1. 2. 3. Mosc. Vaticani στερεᾶς pro τὲ Ῥέας. Erroris causa in conglutinatis vocibus singulis patet.

21) Εὔασμα hic dant omnes libri, quod tamen versum hunc antistrophum turbat, ut pari suo minime respondeat. Ex libris igitur Euripidis, in quibus legitur vel ἔν τ' ἄσθμασι vel ἔν τ' ἄσμασι, comparatis aliorum indiciis, repositum est in ipso Euripide χέρα θῆκαν κτύπον εὐάσμασι Βακχᾶν. Quod tamen constanter libri tenent καλλίκτυπον, tum vero ματρὸς et ματέρος repetita displicent, Musgravius ita hos versus constituendos judicavit: θῆκάν τε Ῥέας εἰς | Χέρα καλλίκτυπον εὐάσμασι Βακχᾶν. At cum paullo audacior sit haec emendatio, librisque nimiam vim inferat, subsistendum putavi in ea lectione, quae nunc in Euripide locum obtinuit. Antea hic legebatur: θῆκαν καλλίκτυπον εὔασμα Βακχᾶν.

22) Casaubonn. Medic. 1. 2. 3. Vaticani duo, Ven. Mosc. Paris. ἐξαύσαντο; Ald. Hopper. ἐξαννύσαντο. Vulgatum ἐξανύσαντο libri Euripidei tuentur, cujus sensum ex usu verbi ἀνύσασθαί τι παρά τινος expedivit Brunckius: *a magna matre furentes Satyri impetrarunt, ut sibi tympanum concederet.* Nempe Musgravius, qui substantivum desideraret, emendabat: Ματέρος ἐξάνυσαν τελετάς. Alii vel θέας vel θεᾶς (cf. deinceps) legunt, vel in voce θεᾶς subintelligunt ὄργια. Usitata quidem est haec vis verbi ἐξανύειν, quod omnino Euripidem amare docuit Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 519. Pro Ῥέας, ne bis positum offenderet, ex Euripide etiam recepi θεᾶς, quod ad Rheam nexus defert.

Tibiarum flamine, matris Rheae in
Manum posuere, strepitum in cantibus Baccharum.

Furentes autem Satyri
A matre obtinuerunt Rheae.
Et choreas.

In-

Curetes.

[23] Προσῆψαν τριετηρίδων,
[24] Αἷς χαίρει Διόνυσος.

[25] Καὶ ἐν Παλαμήδῃ φησὶν ὁ χορός·

[26] Οὐ σὺν Διονύσῳ κώμων,
Ὃς ἀν' Ἴδαν τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
Τυμπάνων ἰάχοις.

§. 14.

[1] Καὶ Σειληνὸν, καὶ Μαρσύαν, καὶ Ὄλυμπον συνάγοντες εἰς ἓν, καὶ σύριγγας αὐλῶν ἰσοροῦντες, πά-

23) Ita noſtri libri omnes, cum in Euripide parvo quidem diſcrimine adferant συνῆψαν.

24) Libri omnes contra uſum neglecto genere, οἷς.

25) Verba καὶ ἐν Παλαμήδῃ - αὐλῶν ἰσορροῦντες deſiderantur in Medic. 3. Tum Moſc. praefert Παλαμήδει; edd. ante Caſaubonum male Παλαμίδῃ.

26) Pariſ. Medic. 1. corr. Διονύσῳ, ſuperſcripto ῳ. Uterque etiam habet κωμᾶν; Ald. Hopper. κωμῶν; alii κωμῶν recte; modo accentum mutes, quia κωμάω pro κωμάζω uſu deſtituitur. Tum vero reſpexit praecedentis verſus verbum, veluti μετέχειν. Pro ἀν Ἴδαν Victorius ad marginem ed. Aldinae adſcripſerat leg. ἀν'. Bene et ex uſu etiam Homerico; et ſic poſtea Heathius correxerat, Musgravius probaverat, et Beckius exceperat. Pro ἰάχοις Tyrwhittus in conjecturis in Strabon. p. m. 39. emendat ἰαυχαῖς. Sed et alterum probum eſt, propiusque Bacchica ſacra adtingit.

1) Tyrwhittus c. l. melius καὶ praeponit, in quo adjuvatur a Msstis Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. Sed et id tule-

Inſtituerunt trietericas,
Quibus gaudet Bacchus.

In Palameda etiam chorus ait:

Non cum Baccho comeſſationum,
Qui in Ida oblectatur
Cum matre cara tympanorum ſtrepitu.

§. 14.

Jam Silenum, Marſyam et Olympum conjungentes, eos-

πάλιν καὶ οὕτως τὰ [2] Διονυσιακὰ καὶ τὰ Φρύγια εἰς ἓν συμφέρουσι· τήν τε Ἴδην καὶ τὸν Ὄλυμπον συγκεχυμένως πολλάκις, ὡς τὸ αὐτὸ ὄρος, κτυποῦσιν. Εἰσὶ μὲν οὖν λόφοι τέτταρες Ὄλυμποι καλού-

Θεολογούμενα.

tulerant editiones ante Casaubon. ed. 2. cum Amstelod. negligenter omiserat. Revocavi igitur. In ipso Sileni nomine scribendo parum sibi constant libri. Moscov. Paris. Σιλινόν; Medic. 1. Σιληνόν; Medic. 2. Σειληνόν; edd. Aldi, Hopperi Σειλινόν; reliquae Σειληνὸν, quibuscum etiam alii codices adsensisse videntur. Constantius supra p. 468. Σειληνοὶ exhibent. Si, quod par est, in re decantata, alios auctores consulamus, plerique scribunt Σιληνὸς, ut Herodot. 7, 26. Athenaeus lib. 5. extr. Pausan. 2, 22, 9. et alibi, codices etiam 1, 23, 6. ubi Σειληνός editur, ut in Aeliano V. H. 3, 18. Orpheus in hymno 53. Nicander in Alexiph. v. 31. Diodor. 3, 71. (ubi codices etiam aliqui per duplex ι efferunt) Homer. in Vener. v. 263. Aelian. V. H. 3, 40. alii. Sunt tamen etiam, qui scribant Σειληνοὶ, etsi numero pauciores, in quibus Nonnus Dionys. lib. 19. extr. Lucianus in Baccho cap. 4. et 6. idque unice probant Solanus et Reitzius ad Lucian. in Deor. concil. c. 4. Sed nec Lexicographi certi aliquid constituunt. Nempe per ει in prima producunt Suidas et auctor Etymol. M. per ι Hesychius, etsi hic s. v. Σαυᾶδαι per ει etiam edidit. Incertam etiam scripturam facit etymon, vel σιλλαίνειν (Aelian. V. H. 3, 40. Eustath. ad Homer. Il. 2, 212. p. m. 155. in.) vel σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. V. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 18. et 40. Casaubon. de Satyr. poësi 1, 2. p. m. 31. sqq. In hac ambiguitate acceptam scripturam retinui.

2) Sic Medic. 1. 2. 3. Vaticani, Ven. Moscov. Paris. cum Casaubonn. Aldus invexit Διονύσια, quem secuti ceteri omnes. Alterum tamen, quod tot voces revocant, admisi propter comitatum etiam. Ante Φρύγια articulus, quem addunt editiones, deest in Mediceis omnibus, Moscov. et Paris. Promiscuus in his usus ex potioribus Msstis accommodari ad singula debet.

eosque tibiarum inventores facientes, rursum Bacchi et Phrygiae deae res in unum confundunt. Idam quoque et Olympum promiscue, tanquam eundem montem, strepi-

Θεολογούμενα. μενοι τῆς Ἴδης κατὰ τὴν [3] Ἀντανδρίαν. Ἔστι δὲ καὶ ὁ Μυσὸς Ὄλυμπος, ὅμορος μὲν, οὐχ ὁ αὐτὸς δὲ τῇ Ἴδῃ. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας [4] τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον·

Σὺ

3) Verba non sunt integra. Legi καλούμενοι. Εἷς μὲν ἐγγὺς τῆς Ἴδης κατὰ τὴν Ἀντανδρίαν. *Xylander*. Desunt in Medic. 3. verba κατὰ τ. Ἀντανδρίαν. Casaubb. et Mosc. vitiose dant Ἀντανδρίαν, nec melius Ald. Hppper. Ἀνταδρίαν. Quod Xylander immisso subplemento loci integritatem adjuvandam putat, equidem, cum et vulgata forma suis partibus contineatur, dummodo incisum post καλούμενοι sustuleris, et ad Idam illos 4 colles accommodaveris, nihil mutandum censeo. Nec mover auctor epitomes p. 36. Hudsqui, cum 4 omnino Olympos montes indicatos et hinc enumerandos putasset, ita hanc narrationem conficit: Ὄλυμπος ὄρος ἐστὶν καὶ περὶ τὴν Τρωϊκὴν Ἴδην, καὶ ὁ Μύσιος, καὶ ὁ Μακεδονικὸς, καὶ παρ' Ὁμήρῳ ὑπερουράνιος. Libri tamen omnes in vulgata adquiescunt, et deinceps Mysium conterminum Idae facit et quatuor illis collibus adjungit, cum et plures potuisset. Quod Μύσιος hic reddit epitome, ut in ipso Strabone 12. p. 564. in. p. 574. legitur, utrumque probum est, nec sine libris immutandum. Cf. quae notavi ad Melam 1, 19, 2. Vol. 1. p. 565. Tum pro δὲ τῇ Ἴδῃ Paris. τὲ τῇ Ἴδῃ.

4) Verba τὸν Μενέλαον — Πολυξένῃ exciderunt in Medic. 3.

strepitu replent. Quatuor autem sunt colles, Olympi nomine, in Ida juxta Antandrum. Est vero etiam Mysius Olympus, conterminus Idae, non tamen idem. Sophocles in Polyxena Menelaum faciens festinanter e Troja discedere, Agamemnonem autem cupientem aliquantulum morari placandae Minervae gratia, Menelao haec verba tribuit:

Hic

[5] Σὺ δ' αὖθι μίμνων τὴν κατ' Ἰδαίαν χθόνα Θεολο-
Ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει. γούμενα.

§. 15.

Τῷ δ' αὐλῷ, καὶ κτύπῳ κροτάλων τε καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ ταῖς [1] ἐπιβοήσεσι, καὶ εὐασμοῖς, καὶ ποδοκρουσίαις οἰκεῖα ἐξεύροντο, καὶ τινα τῶν ὀνομάτων, ἃ τοὺς προπόλους, καὶ [2] χορευτὰς, καὶ θεραπευτὰς τῶν ἱερῶν ἐκάλουν, Καβείρους, καὶ Κορύβαντας, καὶ Πᾶνας, καὶ Σατύρους, καὶ Τιτύρους, καὶ τὸν θεὸν Βάκχον, καὶ τὴν Ῥέαν Κυ-

5) Moscov: Paris. σὺ et deinceps Moscov. τὸ pro τὴν, quae posterior vox plane deest in Medic. 3. et edd. ante Casaubonum. Porro Paris. fert θυηπόλι. *Tzschucke*. Sophoclis prior versus est mutilus. Deest, puto, νῦν post μίμνων aut τύ. Post eos aliquid excidisse, evidens est. *Xylander*. Particula τὺ latere possit in Mosc. cod. τὸ, si quis corruptionem irrupisse velit.

1) Medic. 1. 2. Paris. et edd. Aldi, Hopperi ἐπιβοιώσεσι. Tum, ut alibi, Moscov. προπόλους, quod dedi, pro προσπόλους, de quo supra dictum est.

2) Ald. Hopper. vitiose χωρευτὰς, ut deinceps iidem cum Xylandro etiam emiserunt Καβείρας. Nomen κάβειροι non in Strabone solum, sed et in aliis frequentatur. Pro Κυβέλην Paris. Κυμέλην; perperam.

Hic tu manens in Idaeo posthac solo
Greges Olympi conducens fac rem sacram.

§. 15.

Tibiae vero et strepitui crotalorum, et cymbalorum et tympanorum, acclamationibusque, et evasmis ac pedum pulsationibus propria excogitata sunt etiam vocabula, quibus administros, chorearum ductores, et famulos sacrorum adficerent, Cabires, Corybantes, Panes, Satyros, Tityres, et deum Bacchum, et Rheam Cybelam et Cybeben atque Dindy-

Θεολογούμενα. Κυβέλην, καὶ [3] Κυβήβην, καὶ [4] Δινδυμήνην [5] κατὰ τοὺς τόπους αὐτούς. Καὶ ὁ Σαβάζιος δὲ τῶν Φρυγιακῶν ἐστι, καὶ τρόπον τινὰ τῆς Μητρὸς τὸ παιδίον [6] παραδιδόμενος τοῖς Διονύσου καὶ αὐτός.

§. 16.

3) Quis ita vocaverit, ignotum. At Κυβύβη passim eadem dicitur, atque hinc Κύβηβος de ejus ministro. Eustath. ad Homer. Odyss. 2, 16. p. m. 76. ubi prolixius de causis hujus nominis, quo etiam Rheam insignitam fuisse adfirmat, disserit; cui adjungi possunt Etymol. M. s. v. κυβήβειν, et qui idem tradunt, Suidas h. v. et Hesychius, in quo tamen male legitur Κυβήκη. Ita vero etiam nominatur ab auctoribus, veluti Anacreonte 15. in. Luciano in Pseudolog. c. 11. (ubi olim legebatur Κυβίβη) Silio Ital. 17, 8. et alibi, Phaedro 3, 20, 4. aliisque. Plura dabunt Fischer. ad Anacr. c. l. interpretes Luciani, Palmerius, Menagius in ed. Amstel. 1687. T. 2. p. 438. aliique in ed. Reitz. Gudius ad Phaedr. c. l. Gavel. in observatt. Miscell. Vol. 10. T. 1. p. 420. et quos memorant Alberti ad Hesychium T. 2. p. 365. Ruperti ad Sil. Ital. 8, 363. His rationibus motus repoſui nunc Κυβύβην, uti post jam Gudio c. l. et Meursio de denario Pythagorico c. 10. emendatum esse cognovi.

4) Moscov. Paris. Δινδυμίνην, de quo supra monui.

5) Si locus sanus est et integer, sensus est, locos quoque illos, ubi Cybele et Dindymene colebantur, iisdem nominibus fuisse affectos cum numine. At paullo ante a locis has Magnae Matris appellationes esse ortas dixit. Fortasse legendum κατὰ τὰς τόπους αὐτῆς. *Casaubonus.* Probat hanc Casauboni emendationem St. Croix in libro: recherches sur les mystères p. 570. Recte fortasse vereque ad ipsam Strabonis narrationem p. 469. in, etsi codices omnes in καὶ conspirant. Tum καὶ et κατὰ passim commisceri et sensum turbare solent. Cf. Lennep. ad Phalaridis epist. 13. p. 67. d'Orville ad Chariton. 8, 8. p. m. 720. Schweighaeuser. ad Polyb. 3, 23, 3. et alii. Cf. supra p. m. 153. n. 11. Cum sensus inde existat ad connexum aptior, ausus sum et sine libris κατὰ excipere. Post pro παιδίον St. Croix c. l. legit τὸ πεδίον, campus Matris. At agitur hic de nominibus non locorum, sed Deorum, et subsequitur παραδιδόμενος, de quo deinceps.

6) Moscov. Paris. παραδόντα τὲς; Medic. 3. (qui idem vo-

dymenen, prout ipsa ferebant loca. Sabazius quoque de Phrygiis est, et quodammodo filius Matris, ipse quoque Bacchicis adjunctus.

§. 16.

§. 16.

Θελο-γούμενα.

[1] Τούτοις δ' ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τά τε Κοτύττια καὶ τὰ [2] Βενδίδεια, παρ' οἷς

luit) παράδειν τὰ τῦ Διονύσυ. Heyne in commentatt. ſocietat. Goetting. Vol. 8. p. 8. conjiciebat: ἐν τοῖς Διονύσυ καὶ αὐτός. Equidem cum edd. aliisque Msstis retinui παραδιδόμενος τοῖς Διονύσυ, et, cum durius videatur, παραδιδόμενος qua ſenſum ad παιδίον accommodare, verba haec per adpoſitionem de Sabazio dicta eſſe puto.

1) Medic. 2. corr. τούτυς, ut edd. Aldi, Hopperi, et deinceps eaedem cum Xylandro καὶ παρά. Tum Medic. 1. 2. 3. Pariſ. edd. Aldi, Hopperi Κοτύτια, quod reddidit etiam Guarinus; Moſcov. remotius Κότυα; Caſaubonus cum aliis et epitome p. 136. Hudſ. dedit Κοτύττια, uti fere haec ſacra efferunt auctores, veluti Horat. epod. 17, 56. Virgil. in Catal. 5, 19. Juvenal. 2, 92. Cf. Politiani Miſcell. 5, 9. p. 100. et quae conlegit Ruperti ad Juvenal. Tom. 2. p. 74. Confirmare eam ſcripturam videtur Heſych. Tom. 2. p. 331. ubi Dea ipſa Κοτυττὼ ſcribitur. At in ipſo codice ſimplex τ (Κοτυτὼ) inveniri teſtatur conlatio codicis a Schowio inſtaurata p. 460. Sed et Κοτυττὼ ſcribitur in Syneſii epiſt. 32. quare receptam ſcripturam tollere nolui.

2) Pariſ. Τενδίδια; Medic. 1, corr. μὲν δίδια; Medic. 2. Μενδίδια, ut Ald. et Hopperus cum Guarino, quem ideo correxerat Brodaeus in Miſcellan. 1, 32. (T. 2. p. 466. in Gruteri theſ.) Sic codd. et edd. veteres in Livio 38, 41. in. ubi id adeo prava lectione deceptus defendebat Glareanus. Xylander recte hic repoſuit Βενδίδια, quod et exſtat in epitome p. 136. Hudſ. Nempe Βένδις auctore Heſychio h. v. et alibi lingua Thracia Diana vocatur, quocum conſentit Timaeus in Lex. Platon. h. v. Quod adfirmat Palaephatus cap. 32, 6. Βένδεια Thracium erat ejus nomen. Inde vero Βενδίδια, feſtum ejus, ducunt Heſychius et Timaeus, immo Βενδίδεια, ut diſerte hic et infra effert cod. Moſc. probante eam ſcripturam Albertio ad Heſych. T. 1. p. 719. adſentientibus etiam idoneis auctoribus, in quibus ſunt Plato de republ. lib. 1. extr. Xenoph. in hiſt.

§. 16.

Horum ſimilia ſunt etiam apud Thraces, quae uſurpantur ſacra Coryttia et Ben-

Θεολογούμενα. οἷς καὶ τὰ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. Τῆς μὲν ἐν Κότυος τῆς ἐν [3] τοῖς Ἠδωνοῖς Αἰσχύλος [4] μέμνηται καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων. [5] Εἰπὼν γάρ,

Σεμνὰ [6] Κότυς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς,
[7] Θρῃκία δ' ὄργαν' ἔχοντα,

τοὺς

hist. Gr. 2, 4, 11. Lucian. in Icaromenippo c. 24. Synes. in epist. 3. in. Minime igitur veritus sum, ita, per εἰ, emittere, in primis cum infra p. 471. m. Platonem adlegat, in quo ita exstat. Plura omnino dabit Fischerus in ind. Palaeph. s. v. Βένδεια et quos recenset.

3) Deest τοῖς in Medic. 3. et Urbin. nec admittitur a Tyrwhitto p. m. 39. quia fabulae Aeschyli nomen sit. Noster tamen sic articulum modo praeponit, modo omittit. Athenaeus 11, 8. p. 479. ubi eundem locum refert, omisit.

4) Hic Medic. 2. 3. Moscov. Paris. Vatican. 173. Urbin. proxime d inceps subjungunt καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων, quae verba interpretatus etiam est Guarinus, et quia ipsis Aeschyli verbis respondent, Aldi incuria praeterlit. Revocata igitur nunc inserui.

5) Verba Εἰπὼν — ἐπιφέρει omiserunt Medic. 3. Venet. et Urbin.

6) Moscov. κότυος; Vatic. 173. Paris. κότυς. At Κότυς ipsa institutae disputationis causa postulat. Tum Moscov. Ἠδωνοῖς, ut p. 471. in. At *Edoni* ex Latinis etiam, maxime Horatio lib. 2. od. 7. s. noti sunt. Porro Moscov. Paris. et Vatic. 173. illi nomini subjiciunt superiora illa verba Αἰσχύλος μέμνηται.

7) Moscov. ὄρεια; alii cum edd. ad Casaubon. 2. ὄρια; haec enim et Amstelod. dederunt ὄρεια. Pro ὄργαν, quod occupat libros omnes editos, Moscov. Paris. Vatic. 173. Venet. ὄργαν' habent. Denique pro ἔχοντα, quod est in edi-

Bendidia; a quibus etiam Orphica sunt profecta. Cotyos deae apud Edonos cultae Aeschylus meminit ejusque instrumentorum. Cum enim dixisset:

Veneranda Cotys in Edonis,
Montana instrumenta habentem;

statim

τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον εὐθέως ἐπιφέρει·

Θεολογούμενα.

Ὁ μὲν ἐν χερσὶ [8] βόμβυκας ἔχων τόρνῳ κάματον [9] δακτυλόδεικτον,

Πίμ-

editionibus, codd. Casaubonn. habuerunt ἔχοντες vel ἔχοντας; ex meis Medic. 1. dedit primo ἔχοντες, tum ex corr. ἔχοντας; Medic. 2. ἔχοντα, corr. ἔχοντας; Moscov. Paris. Venet. ἔχοντες; Vatic. 173. ἔχοντας. Sequantur emendationes virorum doctorum. Scaliger margini exemplaris sui ex ed. Xyl. quod servatur in bibl. Vindobonensi, adscripserat: Ἠδωνοῖς ὄργια δ' ὀργὰν — Barthius ad Statii Theb. 5, 78. T. 3. p. 51. vult ὄρια δ' ὀργὰν ἔχωσα. Meursius in syllabo tragoediar. Aeschyli (v. Gronovii thes. Vol. 10. p. 403.) legit ὄρια δ' ἔργον ἔχοντα, vertitque *termini operosi*, quae cum sensu careant, ita rejicit Petitus in Miscellan. lib. 5. cap. 9. p. 100. ut substituat: Ὀρειὰ γ' ὀργὰ' ἔχουσα, quia Cotys, ut ipsa Cybele, in montibus colebatur. At quomodo illa componi possint, ipse viderit; aut, si ὀρεία pro ὄρεια scribere et ad Cotyn monticolam referre voluit, (uti Cybele ὀρεία vocatur in Anthol. T. 1. p. 232. ed. Iac.) durius ὀργὰ' admisceatur. Proxime a codicum lectione abiit emendatio Pauwii ὄργια δ' ὀργὰν ἔχοντας, sic ut, dissoluto quidem metro, verba tamen sint Aeschyli.

8) Sic Moscov. Paris. uti et legit Guarinus, pro vulgato aliorum βόμβηκας, quod a βόμβος, βομβέω ducit proxima quidem via Pauwius T. 2. p. 1098. c. l. et explicat vascula cava, quae sibi juncta manu concutiebantur et concussa edebant βόμβον; quae quidem sunt crotala, quorum speciem expressam proposuit Sponius in miscell. erud. antiqu. p. 21. n. 43. At usu et auctoritate certa haec vox destituitur, et, si pro βόμβαξ dictum volueris βόμβηξ, nec id locum habere potest, cum βόμβαξ, ut πύπαξ, παφεμβολασίδης sit vocabulum, auctore Hesychio h. v. Recte igitur, puto, optimi codices subministrant βόμβυκας, quae tibiae genus fuerunt, in his sacris adhibitum, uti adparet ex Polluce 4, 10. s. 82. (αὔλημα περίτον ὀργίοις,) 4, 9. s. 70. Hesychio h. v. Etymol. M. s. v. Βομβύκη, Plutarcho in Sympos. 7, 8. p. 846. Lipsius ubi sine causa tentabat Reiskius. Lon-

statim eos, qui Baccho inserviunt, subjicit:

Hi manibus tenebant bombos torno elaboratos,

Im-

θεσλο-
γούμενα

Πίμπλησι μέλος, μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν·
Ὁ δὲ [10] χαλκοδέτοις κοτύλαις [11] ὀτοβεῖ.

Καὶ

Longiſſimae autem genus tibiae fuiſſe ex Ariſtotele de auditu p. 78. (ed. 1683.) conligit Bartholin. de tibiis I, 6. p. 45. Nempe Ariſtoteles praedicat in iis μῆκος τῆς ἀποτάσεως, qua de cauſa difficulter impleri poſſint. Ceterum inverſo ordine Medic. 3. et Urbin. habent χεῖρα ἔχων βόμβηκας.

9) Ita libri omnes. Pauwius c. l. in notis a δάκτυλος et δίκω, rejecto illo, quod non conveniat, δακτυλόδικτον emendat, vel δακτυλιόδικτον, ſic ut poſuerit Aeſchylus, transpoſito, ut ſolet, epitheto, pro δακτυλιοδίκτυς βόμβηκας. Meurſius in Aeſchylo c. l. δακτυλόδεικτον ſervat, et cum μέλος jungit, quod eatenus accipit Pauwius, ſi legatur δακτυλιόδικτον. Verſavit etiam hunc locum ſolertia Iacobſii in exercitt. crit. in ſcriptor. vett. T. I. c. 20. p. 145. qui legit, ſervata quidem voce βόμβηκας, δακτυλόθικτον et verſum ſic diſtinguit: δακτυλό | θικτον; ipſam vocem cum μέλος conjungit. An alibi illa vox occurrat, ignoro. Analogiae tamen non ſolum reſpondet, ſed, quod in primis ſpectari debet, nexui et ſenſui non repugnat. Neque enim δακτυλόδεικτον, nec, ſi levi ſolitaque mutatione primarium verbum inflectas, δακτυλόδεκτον congruit, cum ad analogiam revocari emendatio debeat. Reliqui tamen veterem omnium codicum lectionem, et vocem ad κάματον refero, cujus excellentiam denotet.

10) Libri omnes male obtrudunt χαλκοθέσις; ſine ſenſu. Bene igitur ita emendavit Caſaubonus, idque evicit ex Athenaeo 11, 8. p. 479. ubi idem Aeſchyli locus ita adſegatur. Probant igitur Pauwius et Iacobſius c. c. l. l. itemque auctor commentarii de cymbalis in fortuitis ſacris p. 269. Addo, quo minus dubitari de hac emendatione poſſit, teſtimonia Euſtathii ad Homer. Il. 22, 494. p. m. 1389, 25. et Schol. Villoiſ. ad Il. 23, 34. p. 496. Praeterea ipſa res loquitur.

11) Pariſ. Moſcov. ὀτόβει pro ὀτοβεῖ, uti refert etiam Euſtath. c. l. et verſum poſtulare contendit Pauwius pag. 1098. c. l. cum alias perinde utrumque valeat. Sic ὄτοβοι in Anthol. Vol. I. p. 100. ed. Iac. Aeſchylo in Aj. v. 1232. et alibi. Quod cum rectum hic videretur, poſui.

Implebantque melos, quod furorem alliceret. *Alius autem aeratis ſtrepit crepitaculis.*

At

Καὶ πάλιν·

Θεολογούμενα. p. 471.

[12] Ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει·
Ταυρόφθογγοι δ' ὑπομηκῶνται ποθεν
Ἐξ ἀφανοῦς φοβέριοι μῖμοι, [13] τυμπάνε δ' [14] ἠχὼ,
Ὥσθ' ὑπογείου βροντῆς, φέρεται βαρυταρβής.

Ταῦτα γὰρ ἔοικε τοῖς Φρυγίοις· καὶ οὐκ ἀπεικός γε, ὥσπερ [15] αὐτοὶ οἱ Φρύγες Θρᾳκῶν ἄποι-

12) Medic. 2. ψευδῶς corr. Tum. Medic. 1. ἀλαλάζῃ ex corr. et Paris. ἀλλάζει supraque ει scripto η. Post Medic. 3. ὑπομυκῶνται; Paris. Medic. 1. corr. 2. φομέριοι pro φοβέριοι. Denique pro μῖμοι Mosc. bene μῦμοι, etsi alii contra.

13) Sic libri habent emendatque Pauwius p. 1099. c. l. vel Dorica forma τυμπάνω a Strabone scriptum putat. Nempe hoc ed. Casaub. 2. negligenter invexerat, quam ex more sequitur Amstelod.

14) Moscov. Paris. Vatic. Urbin. εἰκών. Medic. 1. corr. 3. εἰχών, ex quo natum est prius. At ἠχὼ aliorum dimitti nequit. Post Casaubonn. Medic. 3. Urbin. ὑπογαίου; Paris. Moscov. Ven. ὑπογέω; Vatic. cum edd. ὑπογείω, quae formae in hoc aliisque compositis etiam alibi in Strabone variant.

15) Ald. Hopper. εἰ αὐτοὶ οἱ Φ. Antea Medic. 3. καὶ εἰκότως, ὥσπερ γὰρ αὐτοί.

Ac rursum:

Psalmus autem resonat;
Boumque mugitus aemulae voces reboant aliunde
Ex operto terribiliter, tympanique echo,
Tanquam subterranei tonitrus, fertur turbulenta.

Haec enim Phrygiis sacris conveniunt. Neque vero absurdum est, quemadmodum ipsi Phryges Thracum sunt coloni, ita

Θεολογούμενα. ἄποικοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰ ἱερὰ ἐκεῖθεν [16] μετενηνέχθαι. Καὶ τὸν Διόνυσον δὲ καὶ τὸν Ἡδωνὸν Λυκοῦργον [17] συναπτοντες εἰς ἕν, τῶν ἱερῶν τὴν ὁμοιοτροπίαν αἰνίττονται.

§. 17.

Ἀπὸ δὲ τοῦ μέλους, καὶ τοῦ ῥυθμοῦ, καὶ τῶν ὀργάνων καὶ ἡ μουσικὴ πᾶσα Θρᾳκία καὶ Ἀσιᾶτις νενόμισται. Δῆλον δ' ἔκ τε τῶν τόπων, ἐν οἷς αἱ Μοῦσαι τετίμηνται. Πιερία γὰρ, καὶ Ὄλυμ-

16) Caſaubonn. Venet. Moſcov. Vatic. *μετενηνέχθαι*; edd. omnes cum aliis codd. *μετενήνεκται*. Illud probat Caſaubonus, recte quidem, ſi *ἐκεικὲς* cum Mſſtis tantum non omnibus legas. Sin Medic. 3. lectionem praeferas, alterum etiam recte procedit. Sed ad plerosque accommodari debet. Sequenti voci Ἡδωνὸν adſpirauit et hic Moſcov.

17) Caſaubonn. Medic. 2. 3. Venet. *συνάγοντες*, quod et rectius cenſet Caſaubonus, legitque Barthius ad Statium T. 3. p. 51. alterum praeeunt reliqui et ante correctionem tulit Moſcov. Utrumque, quod et judicat Heyne in commentatt. ſociet. Goetting. V. 8. p. 9. eodem redit. Cum hic igitur arbitrarius detur delectus, plurium ſuffragia valeant. Proxima verba ſic componunt Pariſ. Moſcov. Medic. 3. *τὴν ὁμοιοτροπίαν τῶν ἱερῶν*; edd. Ald. Hopperi prave ſcribunt *ὁμοιοτροπίαν*.

eos ſacra ſua quoque inde transtuliſſe. Bacchum etiam cum Edono Lycurgo coniungentes ſacrorum inter ſe ſimilitudinem innuunt.

§. 17.

A cantilena autem, numeris inſtrumentisque etiam muſica omnis Thracia et Aſiatica cenſetur. Atque hoc de locis intelligi poteſt, ubi Muſae cultae fuerunt. Nam Pieria, Olym

Ὄλυμπος, καὶ [1] Πίμπλα, καὶ [2] Λείβηθρον τὸ παλαιὸν ἦν Θρᾴκια χωρία καὶ ὄρη· νῦν δὲ ἔχουσι Μακεδόνες· τόν τε Ἑλικῶνα [3] καθιέρωσαν ταῖς Μούσαις Θρᾷκες οἱ τὴν Βοιωτίαν ἐποικήσαντες, οἵπερ καὶ τὸ τῶν Λειβηθριάδων Νυμφῶν ἄντρον καθιέρωσαν. Οἵ τ' ἐπιμεληθέντες τῆς ἀρχαίας μουσικῆς, Θρᾷκες λέγονται, Ὀρφεύς τε καὶ Μουσαῖος καὶ Θάμυρις· καὶ τῷ Εὐμόλπῳ δὲ τοὔνομα ἐνθένδε· [4] καὶ οἱ τῷ Διονύσῳ τὴν Ἀσίαν ὅλην Θεολεγούμενα.

1) Ita hic omnes libri. Supra tamen in ſimili narratione lib. 9. p. 410. (p. m. 448.) Πίμπλεια legitur, ubi plura adtuli de his formis.

2) Medic. 1. 2. 3. hic et poſt (qui lib. 9. c. l. cum editis concinunt in hoc et adjunctis nominibus) cum edd. Aldi, Hopperi Λίβηθρον. Sic per ι prodit in Pauſania 9, 34, 3. Cononis narrat. 45. Cf. de duplici hac ſcriptura Euſtathius ad Homer. Il. 21, 259. p. m. 1323. ubi per ει, in primis de Macedonico, uſitatius eſſe adfirmat. Atque hac literarum ſerie recenſuit etiam Heſychius.

3) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Medic. 1. (corr.) 3. Vatic. Urbin. Venet. καθιερώσαντες, vel ſervato, vel omiſſo articulo ταῖς; ſolus Medic. 2. καθιερώσαντο ταῖς M. Edd. omnes inde ab Aldo καθιέρωσαν ταῖς. Turbas dedit articulus ταῖς et καθιέρωσαν retinendum, ut concinnitas ſententiarum disjunctarum docet et ſequens καθιέρωσαν.

4) Medic. 1. 2. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. καὶ οἱ τῷ Δ. quibus conclamantibus aures obſtruere non debui. Nempe οἱ vulgo abeſt.

Olympus, Pimpla, Libethrum antiquitus Thracia fuere loca et montes: nunc Macedones obtinent: et Heliconem Muſis conſecraverunt Thraces, Boeotiae inquilini, ut et antrum Libethridum Nympharum. Iam qui antiquam procuraverunt muſicam, Thraces perhibentur, Orpheus, Muſaeus, Thamyris: et Eumolpo nomen inde factum

Θεολογούμενα. ὅλην καθιερώσαντες μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, ἐκεῖθεν καὶ τὴν πολλὴν μουσικὴν μεταφέρουσι· καὶ ὁ μέν τίς φησιν· κιθάρᾳν Ἀσιᾶτιν [5] ῥάσσων, ὁ δὲ, τοὺς αὐλοὺς [6] Βρεκυντίους καλεῖ, καὶ Φρυγίους. Καὶ τῶν ὀργάνων ἔνια βαρβάρως ὠνόμασαι· [7] νάβλας, καὶ

5) Caſaubonn. Medic. 3. ἀράσσων; Medic. 2. ῥάσσω; reliqui cum edd. ῥάσσων. Utrum ſit eligendum, difficile eſt judicatu, cum utraque vox cognatae ſit ſignificationis, ut erudite docuit Schneider. in Lex. Gr. ſ. v. ῥάσσω. Ἀράσσω quidem de citharae ſ. lyrae impulſu occurrit, et ſic Orpheus Argon. v. 380. ſ. 382. κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσων, et ſic ſimilia ſubminiſtrant alii. V. Huſchke epiſt. crit. in Propert. p. 12. Si quis igitur hic ἀράσσων malit, per me mora non erit ulla.

6) Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Βρεκυντίους, quae quidem trita eſt forma, ab ipſo Strabone alibi frequentata; alii codices et edd. inde a Caſaubono Βρεκυντίους, rariori illa, forte audaciori, quam ex poeta adpoſuiſſe hic videtur. Neque tamen inſolitam fuiſſe, adparet ex Heſychio T. 1. p. 762. ubi Βρέκυν, τὸν Βρέκυντα producitur.

7) Medic. 3. Ven. Pariſ. νάμβλας, uti vertit Guarinus; Medic. 1. (corr.) 2. edd. Aldi, Hopperi νάμβλαν; Moſcov. νάβλας; vulgo cum aliis legebatur νάβλα. Litera μ ferri nequit male inſerta. Terminationem dubiam faciunt, qui hanc vocem uſurparunt. Sic νάβλη habent Judaei Alex. 1. Reg. 10, 6. notante Erneſtio ad Heſychii gloſſ. ſacras p. 205. ipſe Heſychius T. 2. p. 648. habet νάβλα. At νάβλας vocant Joſeph. antiq. Jud. 8, 3. Pollux 4, 9. ſ. 61. (ubi pro β olim exſtabat υ) Clemens Alex. Strom. lib. 1. p. 307.

ctum fuit. Et cum Baccho totam Aſiam ad Indiam usque conſecraverint, magnam quoque muſicae partem inde transferunt: atque alius dicit Citharam pulſans Aſiatida: alius Berecynthiam vocat fiſtulam aut Phrygiam. Inſtrumentis quoque plerisque nomina

καὶ σαμβύκη, [8] καὶ βάρβιτος, καὶ μάγαδις καὶ ἄλλα πλείω. Θεολογούμενα.

§. 18.

Ἀθηναῖοι δ' ὥσπερ περὶ τἆλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς. Πολλὰ γὰρ τῶν ξενικῶν ἱερῶν παρεδέξαντο, ὥστε καὶ ἐκωμῳδήθησαν· καὶ δὴ καὶ τὰ Θρᾴκια, καὶ τὰ Φρύγια. Τῶν μὲν γὰρ [1] Βενδιδείων Πλάτων μέμνηται, τῶν δὲ Φρυγίων

p. 307. ed. Sylb. et plus ſemel Athenaeus lib. 4, 23. p. m. 175. Νάβλαν ex Clemente adfert etiam Euſebius in praeparat. Evang. 10, 6. Quo cum tendant hic codices, dedi.

8) Ἡ, quod inferunt edd. poſt σαμβύκη, auctoritate Med. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. quibus ſuffragatur Guarinus, extruſi. Repetitum eſt, ut ſolet, ex proxima voce. Neque enim vult explicare, ſed recenſere diverſa nomina. Caſaubonus malit καὶ ἡ βάρβιτος, melius quidem, ſed cum proxima articulo careant, recte exſulat. Pro μαγάδες repoſui μάγαδις, quia hactenus de omnibus ſingulari uſus eſt numero. Ita Athenaeus 5, 25. p. m. 182. (unde ſua duxit Euſtathius ad Homer. Il. 18, 495. p. m. 1214.) 14, 3. p. m. 634. et Photii Lex. Ms. apud Albertium ad Heſych. T. 2. p. 519. Docent id etiam caſus obliqui ab Athenaeo adpoſiti μαγάδιος, μάγαδιν, μαγάδιδας, et hinc in Heſychio T. 2. p. 519. μαγάδεις.

1) Sic pro Βενδιδίων, ut ſupra p. 470. f. dedi ex cod. Moſcov.

na ſunt barbara, nablum, ſambuca, barbitos, magades, alia.

§. 18.

Athenienſes quemadmodum aliâs morem ſuum peregrina adſciſcendi, ita etiam, quod ad deos attinet, tenuerunt. Multa enim ſacra peregrina receperunt, quo nomine etiam in comoediis exagitati ſunt: interque haec Thracia et Phrygia. Bendidiorum enim mentio eſt apud Platonem, Phrygiorum apud

Demo-

Θεολογούμενα. Δημοσθένης, διαβάλλων τὴν Αἰσχίνου μητέρα καὶ αὐτὸν, ὡς τελούσῃ τῇ μητρὶ συνόντα, καὶ [2] συνθιασεύοντα πολλάκις, καὶ ἐπιφθεγγόμενον [3] εὐοῖ, σαβοῖ, [4] ὕης, ἄττης, καὶ ἄτ-

2) Moscov. συνθιασσεύοντα. At et scriptura notus est θίασος. Tum idem, Medic. 1. 2. 3. Paris. ignorant cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. πολλάκις, quod primus intulit Casaubonus. Dubiam illi voci sedem dant superiorum codicum suffragia, certiorem alii et quae de vita et moribus Aeschinis leguntur apud Demosth. de corona p. 313. et de falsa leg. p. 403. ed. Reisk. At et ipsi illi codices cum edd. qui hic omittunt, praeter Medic. 3. et ed. Xyl. rejiciunt post σαβοῖ.

3) Moscov. εὐασάβοι; Venet. εὐασάβη; Paris. Vatic. εὐασάμοι; alii recte σαβοῖ cum edd. omnibus. Et sic scribitur in priori Demosthenis loco, ad quem Schol. Bavar. ex Phrygum dialecto explicat, et ex Demosthene a Suida (pravo licet accentu) et Harpocratione h. v. Sed cf. Taylor ad Demosth. c. l. et quos memorat. Addo, quod et ita Cyriacus Anconitanus in Schol. ad h. l. effert, adposito loco Demosthenis, quem Strabo respexit: ἐν λόγῳ περὶ στεφάνου· καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ, ὕης ἄττης, ἄττης ὕης· ἔξαρχος, καὶ προηγεμὼν, καὶ κιστοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα τὰ ὑπὸ γραϊδίων προσαγορευόμενος.

4) Pro verbis ὕης ἄττης Moscov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. Vatic. et edd. Aldi et Hopperi substituunt πολλάκις. Tum obferunt ex iisdem libris Moscov. Paris. Venet. Vatic. ἀττασύης vel ἀττασύης; Medic. 1. corr. τῆς ἄττης; Medic. 2. ὕεις; Medic. 3. qui recte edit priora, posteriora omisit. Ex illorum lectionibus, adhibito Demosthene, integer in ed. Casauboni locus prodiit. Terminationem certe in ἄττης tuentur hic codices, et sic ex Laconum more scribi notat Hesychius, cum alii, veluti Harpocration ex Demosthene,

Demosthenem, ubi Aeschinis matrem vituperat, atque ipsum, qui matri sacrificanti adfuerit, unaque thiasos duxerit, et acclamauerit Euoe, Saboe, Hyes,

ἄττης ὗης· ταῦτα γάρ ἐστι [5] Σαβάζια καὶ Μητρῶα. Θεολογούμενα.

§. 19.

Ἔτι δ' ἄν τις καὶ ταῦτα [1] εὕροι περὶ τῶν δαιμόνων τούτων, καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ποικιλίας· καὶ ὅτι ἃ [2] πρόπολοι θεῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ θεοὶ προσηγορεύθησαν. Ἡσίοδος μὲν γὰρ [3] Ἑκα-

N 4 ταίου,

sthene, Ἄττις adferant; rectius forte sic, cum et in Latinis inscriptionibus *Attin* ab Attis reperiatur, veluti apud Gruter. p. 655, 3. Sed cf. Hemsterhus. ad Luciani dial. Deor. 12, 2. et Xylander ad Plutarch. in Numa c. 4. ubi in genitivo legitur Ἄττεω. De ipsa causa illarum exclamationum cf. qui adlegantur ad Hesych. Tom. 1. p. 608. et Tom. 2. p. 1445. et ad Demosth. c. 1.

5) Vatic. Paris. Σαβιάζια; Medic. 1. corr. Σαβιάζεια. Nomen satis notum.

1) Deest εὕροι in Vatic. Urbin. Veneto, Moscov. Paris. At servarunt Medic. 1. 2. reddidit Guarinus, et desiderat orationis conligandae causa.

2) Sic Casaubonn. Moscov. Paris. In Med. 1. corr. exstat προστόλων. Alii dant πρόσπολοι cum edd. V. supra ad p. 466. Pro μόνον Moscov. temere subjicit μόνων.

3) Casaubb. Ἑκατέῳ et Ἑκατέου. Ex meis Venet. Moscov. Paris. ἑκατέῳ, Med. 1. Ἑκατέῳ καὶ, Medic. 3. Urbin. verba Ἑκαταίῳ

es, Attes, Attes Hyes: haec enim Sabazii et magnae Matris sacrorum sunt.

§. 19.

Porro autem cum haec de geniis istis et nominum eorum varietate reperiat aliquis, tum non administros modo eos deorum, sed ipsos quoque deos appellari. Hesiodus enim Hecataei

Θεολογούμενα. ταίου, καὶ τῆς Φορωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν, ἐξ ὧν [4] ὄρειαι Νύμφαι θεαὶ ἐγένοντο

Καὶ

ταίυ καὶ, quae ſic Medic. 2. exhibet, non admiſerunt. Simile nomen Ἐκήτορος occurrit in Diodoro 5, 50. quod tamen ad alium pertinet. Utrum verum nomen habendum, Ἑκαταῖος, an Ἑκάτερος, equidem ſtatuere non audeo. Phoronei filia ex Laodice, (Apollodor. 2, 1, 1.) vel Cinna, (Hygin. fab. 145.) vel Telodice, (Tzetzes ad Lycophr. v. 176.) vel Pitho (Schol. Euripid. ad Oreſt. v. 1248.) fuit Niobe, (diverſa a Tantali filia) quam Jupiter primam mortalem vitiaſſe dicitur, unde genitus eſt Argus, (Apollodor. Hygin. c. c. l. l.) etſi quidam in his variant, ut diſci poteſt ex iis, quae conlegerunt viri docti ad quietores indicatos. Cerdo, Phoronei uxorem, ſed ſine prolis mentione, facit Pauſan. 2, 21, 1. Nioben vero etiam Phoronei filiam 2, 22, 6. At de quinque ejus filiabus et Hecataeo nihil adhuc exquirere potui. Satyrum adeo, Arcadas vexantem, ab Argo interfectum fuiſſe ſcribit Apollodor. 2, 1, 2. Diverſa de Satyrorum origine tradunt etiam Nonnus in Dionyſ. 14, 239. et Memnon cap. 43. apud Photium p. m. 740.

4) Ita ad ἐγένοντο exhibent omnes libri. At ſi integer eſt verſus Heſiodi, claudicat ille, quare eum Xylander a parte quidem priori reſtituit poetica ectaſi ὤρειαι; Caſaubonus ἐξ ὧν οὔρειαι Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο, et ſic repetit de Satyr. poeſi 1, 2. p. m. 34. Priores edd. Aldi, Hopperi verſum diſſimulant. Ὄρος et οὖρος promiſcue in Homero poni, notum, et ſic idem in Hymno in Mercur. v. 244. οὐρείην Νύμφην dixit; οὔρειαι νάπαι ex Phoronidis auctore refert Schol. Apollonii ad 1, 1159. ſ. 1129. — Equidem vulgatam lectionem remoto verſus indicio reliqui. In ſequ. Ald. et Hopper. male dederunt γενῶν.

taei et Phoronei filiae unde deae Nymphae proquinque ait fuiſſe filias, gnatae Oreades exſtant,

Vano-

Καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων [5] καὶ ἀμηχανοεργῶν, Θεσσαλογούμενα.

Κουρῆτές τε θεοὶ φιλοπαίγμονες ὀρχηστῆρες.

Ὁ δὲ τὴν [6] Φορωνίδα [7] γέψας, αὐλητὰς καὶ p. 472.
Φρύγας τοὺς Κουρῆτας λέγει· ἄλλοι δὲ γηγενεῖς καὶ χαλκάσπιδας· [8] ὁ δ' οὐ τοὺς Κουρῆτας, ἀλλὰ

5) Deeſt haec particula in Medic. Poſt Moſcov. recte praeit ὀρχηστῆρες pro ὀρχιστῆρες, quod adhuc occupabat editiones. Melius in libro de Satyr. poeſi c. 1. ſcripſerat Caſaubonus.

6) Male Ald. Hopper. Φηρωνίδα, ut ex multis auctoribus eſt notum.

7) Sic omnes Codices praeter Medic. 3. in quo legitur γεάψας, quod et repoſitum volebant Xylander, Caſaubonus, Sturzius ad Hellanici fragm. p. 103. et olim ad marginem ed. Xyl. notaverat Scaliger. Ita et Guarinus: *qui — conſcripſit.* Sic Schol. Apollonii c. 1. et Eudocia in Violario p. 193. ὁ τὴν Φορωνίδα συνθείς; Clemens Alex. Stromat. 1. p. 348. (Sylb.) ὁ τὴν Φορωνίδα ποιήσας. Mirum tamen, qui librarii, ſerviles maxime operae, a voce tam nota ad exquiſitiorem deflectere potuerint, quam peritior Medic. 3. auctor ad vulgarem revocavit. Aut igitur Strabo reſpexit carminis illius aliquam partem, aut poſuit pro exornare, ornate deſcribere. Cf. Homer. Odyſſ. 8, 170. et Euſtath. ad Il. 11, 203. p. m. 1188. ubi priorem locum expoſuit, de vi huius verbi. Sic κοσμεῖν explicat Schol. ad Sophocl. Oedip. Tyr. v. 3.

8) Caſaubonn. quidam, Moſcov. Vatic. Urbin. Medic. 1. 3. Pariſ. οἱ δ' οὐ; Medic. 2. οὐδὲ τύς. Tum Caſaubonn. aliqui,

Vanorumque genus Satyrorum et inania tractans,
Curetesque dii luſores, ſalsatores.

Is qui Phoronidem ſcripſit, tibicines Phrygios facit Curetas: alii terrigenas, et aereis ſcutis armatos. Ille autem non Curetas facit

Θεολογούμενα. τοὺς Κορύβαντας Φρύγας, ἐκείνους δὲ [9] Κρῆτας· περιθέσθαι δ' ὅπλα χαλκᾶ πρώτους ἐν Εὐβοίᾳ· διὸ καὶ Χαλκιδέας αὐτοὺς κληθῆναι· οἱ δ' ὑπὸ Τιτάνων Ῥέᾳ δοθῆναι [10] προπόλους ἐνόπλους τοὺς Κορύβαντας ἐκ τῆς Βακτριανῆς ἀφιγμένους· οἱ δ' ἐκ Κόλχων φασίν. Ἐν δὲ τοῖς Κρητικοῖς λόγοις οἱ [11] Κουρῆτες Διὸς τροφεῖς λέγονται καὶ φύλακες, [12] εἰς Κρήτην ἐκ Φρυγίας μεταπεμφθέντες ὑπὸ τῆς Ῥέας· οἱ δὲ Τελχῖνων ἐν Ῥόδῳ ἐννέα ὄντων, [13] τοὺς Ῥέᾳ

aliqui, ex meis Pariſ. Medic. 1. 2. 3. omittunt λέγεται, quod vulgo voci Κουρῆτες ſubjiciebatur. Recte. Nam alios auctores diverſae ſententiae innuit. In utroque conſentit etiam Guarinus, et probat St. Croix in recherches ſur les myſteres p. 573.

9) Sic Caſaubonn. Pariſ. Medic. Venet. Vatic. Urbin. Moſcov. cum Guarino, qui dedit *Cretenſes*. Ita etiam in notis recte voluerat Caſaubonus, quia de patria agitur, nec alias ſenſus aptus inde elici poteſt. Vulgo Κουρῆτας, quod vitium invexit Aldus, qui et antea ad Hopperum transmiſerat καλχασπίδας.

10) Sic Moſcov. Pariſ. Medic. 3. pro προσπόλους; de quo aliquoties dictum eſt.

11) Moſcov. ὁ Κυρῆτες; Pariſ. ὑκορῆτες. Male, ut antea in edd. Aldi, Hopperi Κρητικῆς.

12) Medic. 2. ἐς Κρήτην; Pariſ. has duas voces omittit.

13) Articulus abeſt in edd. ante Caſaubonum.

cit Phryges, ſed Corybantes: illos autem Curetes: arma vero aenea ſumſiſſe primum in Euboea, indeque Chalcidenſes ab aere (quod eſt chalcos) dictos. Alii a Tiranibus Rheae datos famulos armatos Corybantes e Bactriana, alii e Colchis, aiunt profectos. In Cretenſi hiſtoria Curetes Iovis alumni dicuntur, et cuſtodes in Cretam e Phrygia exciti a Rhea. Alii, cum novem in Rhodo eſſent Telchines, qui Rheae

in

Ῥέᾳ συνακολουθήσαντας εἰς Κρήτην, κἀκεῖ τὸν Δία κουροτροφήσαντας, Κουρῆτας ὀνομασθῆναι. [14] Κορύβαντα δὲ τούτων ἕταιρον [15] Ἱεραπύτνης ὄντα κτίσην, Θεολογούμενα.

14) Medic. 1. 2. (ante correctionem) Κύβαντα; Medic. 3. Pariſ. Venet. edd. Aldi, Hopperi Κύρβαντα cum Guarino. Reliqui codices, quod ex ſilentio judicare licet, Κορύβαντα, ut inde a Xylandro editiones. Quod idem etiam ex Pariſ. notat St. Croix p. 573. c. l. in excerptis lectionibus, quibus ego uſus ſum, aliter inveni. *Tzſchucke.* Lego Κορύβαντα δὲ τούτων ἑταῖρον [pro ἕτερον, quod volunt omnes libri et reddidit Guarinus.] *Xylander.* Recte, puto, emendavit. Agitur enim hic aperte de auctore et conditore ejus nominis. Tum verba ἕτερον ἱερέα ſenſu carent, quia in praecedentibus nihil de ſacerdotibus legitur. Denique τούτων ex eorundem numero aliquem innuit, cum ἕτερος nexum disjiciat. Sic vero illa nomina paſſim inverti ſolent, ut poſt p. 472. extr. et alibi ex libris adfertur Κύρβαντες. Commemoratur autem in Apollinibus unus ex Corybante ortus ab Ariſtotele apud Clement. Alex. in admonit. ad gentes p. 17. ed. Sylb. Cf. Ampelius c. 9. Ἕτερος autem et ἑταῖρος ſaepe commiſcentur, de quo dictum eſt ad lib. 8. p. m. 263. Cf. etiam Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 2. Weſſeling. ad Diodor. 19, 22.

15) Omnes libri cum Guarino hic praeferunt ἱερέα Πύδνης, tantum in ſequ. Moſc. Pariſ. τῆς Ῥοδόνης. Tum proxima verba τοῖς Περαίοις abſunt in Medic. 3. *Tzſchucke. Pydnam* et *Paraſios* non nemo ſuſpicetur eſſe depravata vocabula. *Xylander.* Pro ἱερέα Πύδνης ſuſpicor eſſe legendum Ἱεραπύδνης. *Caſaubonus.* Recte putavit Caſaubonus, pro ἱερέα Πύδνης legendum Ἱεραπύδνης, quae fuit urbs Cretae inſulae cognominis Hierapydnae Troadis. Sed quae ſequuntur, non attigit, et quidem prudenter: ſunt enim merae tenebrae. Hunc locum eſſe mendoſum, ſa-

in Cretam comites fuerint, eos Curetas dictos: eorum ibique Iovem enutriverint, ſocium Corybantem, Hiera-

Φιλολογούμενα.

κτίσην, παρὰ τοῖς Ῥοδίοις παρασχεῖν πρόφασιν τοῖς Πρασίοις, ὥστε λέγειν, ὡς εἶεν Κορύβαντες δαίμονές τινες Ἀθηνᾶς καὶ Ἡλίου παῖδες. Ἔτι δὲ Κρόνου τινὲς τοὺς Κορύβαντας, [16] ἄλλοι δὲ τοῦ Διὸς καὶ Καλλιόπης φασὶ, τοὺς αὐτοὺς τοῖς Καβείροις ὄντας· ἀπελθεῖν δὲ τούτους εἰς Σαμοθράκην, καλουμένην

salebrosum et mutilum etiam non dubito pronuntiare: procul dubio post κτίσην interpungendum et inter eam vocem et παρὰ τοῖς Ῥοδίοις multa desunt. Qui fuerunt illi Ῥόδιοι Πρασίοις, fateor me ignorare. *Palmerius in exercit. in auctor. Gr. p.* 329. Cum parum aut nihil subsidii ministrent codices, frustra per inanes conjecturas vageris. Tantum Ἰεραπύτνης dedi per τ, uti rectius haec urbs scribitur. V. ad lib. 9. p. m. 648. ubi numis addi possunt marmora Oxon. p. 57. Cf. Gruter. p. 565. Uti nunc habent verba, sensus esse possit, Rhodios commenti auctores exstitisse Prasiis, ut —. Prasii hic ideo commemorari videntur, quia apud eos templum Jovis Dictaei fuit, (infra p. 475. f.) in eorumque forte vicinia Jupiter educatus. Tum vero Meursius in Creta c. 11. p. 140. legit Πρασίοις, qui et Ἰεραπύδνης (sic) dedit. De Prasiis v. ad p. 478. In Ῥοδίοις causa προφάσεως latere videtur, qualem supra addidit p. 467. in. de Curetum adpellatione.

16) Ita repetii ex Vatic. Medic. 1. 2. 3. Ven. Moscov. cum et τινὲς praecedat, pro vulgato οἱ δὲ, quod inde ab Aldo ferunt editiones. Ante Διὸς articulum omittunt Moscov. Medic. 1. 2. 3. Venet. In Paris. ipsa haec verba οἱ δὲ — φασὶ plane desunt. Tum post φασὶ Venet. Medic. 1. 2. Moscov. Urbin. subjiciunt τὰς Κορύβαντας; moleste quidem hic. Denique Moscov. dat Ἀλλάστης.

rapytnae conditorem apud Rhodios Prasiis occasionem dedisse dicendi, Corybantes esse genios Minervae et Solis filios. Alii Saturni prolem eos faciunt: sunt qui Iove et Calliopa natos autument, eosdem cum Cabiris: eosque venisse in Samothracen, quae

ante

μένην πρότερον Μελίτην· τὰς δὲ πράξεις αὐτῶν μυστικὰς εἶναι. Θεολογούμενα.

§. 20.

Ταῦτα δ' ἐπ ἀποδεξάμενος ὁ Σκήψιος, ὁ τοὺς μύθους συναγαγὼν τούτους, ὡς μηδενὸς ἐν Σαμοθράκῃ μυστικοῦ λόγου περὶ Καβείρων λεγομένου, παρατίθησιν ὁμοίως καὶ Στησιμβρότου τὸ Θασίου δόξαν, ὡς τὰ ἐν Σαμοθράκῃ ἱερὰ τοῖς Καβείροις [2] ἐπετελεῖτο· καλεῖσθαι δέ φησιν αὐτοὺς ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ ἐν τῇ Βερεκυντίᾳ Καβείρου. Οἱ δ' Ἑκάτης προπόλους νομίζουσι τοὺς Κουρῆτας τοὺς αὐτοὺς τοῖς Κορύβασιν ὄντας. Φησὶ δὲ πάλιν ὁ Σκήψιος ἐν τῇ Κρήτῃ τὰς

1) Moscov. Στησιμβράτου. Sed Στησίμβροτος ὁ Θάσιος Plato in Ione prope in. et alii. Pro Θασείου Medic. 3. Θασσείου, ut omnino alii etiam τὸ σ in insulae nomine geminant, de quo dixi ad Melam 2, 7, 3. p. 505. Antea pro ὁμοίως Xylander in nota vult ὅμως, quod et praefert St. Croix in recherches sur les mystères p. 574.

2) Medic. 1. ἐπιτέλειτο prave; Medic. 3. Moscov. Parif. ἐπιτελεῖτο. Post Mosc. Parif. Medic. 3. προπόλους pro προπόλως, de quo nihil addo.

ante Melita dicebatur: eorum actiones esse mysticas.

§. 20.

Haec non probans Scepsius, qui fabulas istas collegit, quia in Samothrace nulla de Cabiris mystica narratio feratur, item Stesimbroti Thasii refert opinionem, quae sacrificia Samothracica Cabiris adscribit, nomenque eorum deducit a monte Berecyntiae Cabiro. Alii censent, Hecates administros fuisse Curetas, eosdem cum Corybantibus. Rursus autem Scepsius ait, in Creta honores

τὰς

Θεσλογούμενα. τὰς τῆς Ῥέας τιμὰς μὴ νομίζεσθαι[3], μηδὲ ἐπιχωριάζειν, ὑπεναντιούμενος τῷ τὸ Εὐριπίδου λόγῳ· ἀλλ' ἐν τῇ Φρυγίᾳ μόνον καὶ τῇ Τρωάδι· τοὺς δὲ λέγοντας μυθολογεῖν μᾶλλον, ἢ ἱστορεῖν· [4] πρὸς τοῦτο δὲ καὶ τὴν τῶν τόπων ὁμωνυμίαν συμπράξαι τυχὸν ἴσως αὐτοῖς. Ἴδη γὰρ τὸ ὄρος τό, τε Τρωϊκὸν καὶ τὸ Κρητικόν· καὶ Δίκτη τόπος ἐν τῇ Σκηψίᾳ καὶ ὄρος ἐν [5] τῇ Κρήτῃ. Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' ἧς [6] Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Ἱπποκόρωνά τε τῆς

3) Medic. 1. 2. μηδ'. Post Medic. 3. Vatic. Urbin. ὑπεναντιωμένως.

4) Paris. πρὸς τοῦτο. At in hoc nexu illud rectum. Ceterum totam hanc narrationis particulam a verbis πρὸς τοῦτο ad Αἰθαλόεντα p. 473. neglexerunt Medic. 3. et Urbin.

5) Absque articulo Κρήτῃ prodit in Moscov. Paris. Medic. 1. et ed. Xylandri.

6) Lege omnes Geographos, lege etiam Historicos, nullam reperies ad montem Idam Hierapytnam. Certissimum est, scripsisse eum aut hoc aut simili modo: τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα καὶ τῆς Κρήτης δὲ, ἀφ' ἧς ἡ Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Recenset Geographus loca eiusdem nominis in Phrygia et

nores Rheae non esse in usu, neque receptos ibi ritus eius; in quo repugnat Euripidis verbis: sed in Phrygia tantum ac Troade: qui aliter adfirment, eos fabulam potius, quam historiam tradere:

ad quam rem eos fortasse nomina locorum ambigua induxerint. Ida enim mons est et Troiae et Cretae: itemque Dicte in Scepsia locus, et mons in Creta: et Pytna Idae collis, unde urbs Hierapytna.

Hip-

τῆς [7] Ἀδραμυττηνῆς, καὶ Ἱπποκορώνιον ἐν Κρήτῃ. [8] Σαμώνιόν τε τὸ ἑωθινὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου, καὶ [9] πεδίον ἐν τῇ Νεανδρίδι καὶ τῇ Ἀλεξανδρέων. Θεολεγούμενα.

§. 21.

et Creta. Hierapytna autem Cretae urbs est notissima, quam ait nomen accepisse a Pydna monte Cretae, qui est ὁμώνυμος alteri Pydnae, colli Idae. *Casaubonus.* Ida in mediterranea Cretae parte fuit, et hinc Pytna; at Hierapytna in ora ad mare Libycum, ut ex Nostro discitur p. 475. in. Quaecunque igitur causa fuit cognominis, ipsum tamen cognomen in dubium vocari aeque ac situs nequit. Cf. etiam Cellarius in Geogr. ant. 2, 14, 77. Ceterum conjuncte dedi et hic Ἱεράπυτνα, de quo antea.

7) Moscov. Ἀργαμυττινῆς. Notavit hanc scripturam per τ Stephanus h. v. et ex eo Eustath. ad Homer. Il. 6, 397. p. m. 512. de quo, ut omnino de scripturae varietate, plura conlegi ad Melam 1, 18, 2. p. 548. Numi in initio praeferunt δ, nec propter unum codicem mutatio inferenda.

8) Ita libri omnes cum Guarino. Et sic apud Melam 2, 7, 12. Plin. 4, 20. s. 12. et Ptolem. 3, 17. legitur. Alii enim scribunt Σαλμώνιον, quod et hic et in Mela substitui vult Salmasius ad Stephanum p. 658. ed. Berkel. deditque Penzelius. Cf. infra ad p. 489. Sed utraque forma in usu fuisse videtur. V. ad Melam c. l. p. 541.

9) Medic. 2. πεδία; Medic. 3. lepide παιδίον. Pro Νεανδρίδι Moscov. Λεανδρίδι. Sed τὸ N satis vindicat Stephanus h. v. et ipse Strabo lib. 13. p. 604. sqq.

Hippocorona Adramyttenae, inque Creta Hippocoronium. Samonium Cretae orientale promontorium, et planities in Neandride et Alexandreorum solo.

§. 21.

Θεολογούμενα.

§. 21.

Ἀκουσίλαος δ' ὁ Ἀργεῖος ἐκ [1] Καβείρης καὶ Ἡφαίστου [2] Κάμιλλον λέγει· τοὺς δὲ, τρεῖς Καβείρους, [3] ὧν

1) Moſcov. Pariſ. hic et poſt Καβείρᾳ; Vatic. Καβείρους, uti Mss. in Stephano Καβειρεῦς ſ. v. Καβειρία. Alii cum Guarino, quod connexus et ratio ſuadent, Καβείρης. Omnes tamen per ει, cum in numis ſcribi ſoleat Καβιρων. V. Eckhel in doctr. num. P. 1. Vol. 3. p. 374.

2) Moſcov. Pariſ. Κάμιλλον adferunt cum Guarino. Alii dant Κάμιλον cum editionibus. Magis variant alii auctores. Sic a Mnaſea et Dionyſiodoro apud Schol. Apollonii 1, 917. ſ. 947. vocatur Κάσμιλος; a Varrone lib. 6, 3. p. m. 51. *Caſmillus*; a Lycophrone v. 162. et Tzetze ad eum c. l. et v. 219. uti etiam ex Lycophrone notat Euſtath. ad Homer. Il. 4, 385. p. m. 371. f. Κάδμιλος; a Stephano ſ. v. Καβειρία, ubi noſtrum locum reſpicit, Καδμίλος; a Plutarcho in Numa c. 7. extr. Dionyſ. Halic. 2, 22. et omnino a pleriſque Κάμιλλος. Sed plura dabunt ipſi et quos commemorant, Gyraldus de Deis gentilium lib. 9. p. 422. Bochart. in Chanaan 1, 12. Gutberlethus de myſter. Cabiror. c. 8. p. m. 47. ſq. Potter ad Lycophr. v. 162. Hudſon ad Dionyſ. c. l. et Sturz ad Pherecyd. fragm. p. 153. ſq. qui Κάμιλος corruptum cenſet. Si recte tradunt Tzetzes ad Lycophr. v. 219. et Euſtath. c. l. Καδμίλος et Κάδμος cognata eſſe nomina vel ex paragoge, vel ex ſyncope mutuo orta, Καδμίλος praeferendum utique videatur. Et ſic, quem Κάδμιλον (ι pro ι) vocat Nonnus Dionyſ. 4, 88. poſt cum Κάδμος commutat. At incertam faciunt ſcripturam auctorum loca et teſtimonia, (cf. Voſſ. in Etymol. ſ. v. *Camillus* p. 98.) et quod plerique *Camillus* ſcribunt, nihil hic praeterea mutari poteſt. Κάμιλλον etiam ex Mſs. Pariſ. probat St. Croix p. 575. c. l.

§. 21.

Acuſilaus Argivus Cabira et Vulcano natum ait Camillum: hoc tres Cabeiros, ex his Nymphas Ca-

[3] ὧν Νύμφας Καβειρίδας. Φερεκύδης δ' ἐξ Ἀ- Θεολε-
πόλλωνος καὶ [4] Ῥυτίας [5] Κορύβαντας ἐννέα· γούμενα.
οἰκῆσαι δ' αὐτοὺς ἐν Σαμοθράκῃ· ἐκ δὲ [6] Καβείρης
τῆς Πρωτέως καὶ Ἡφαίστου, Καβείρους τρεῖς καὶ
Νύμ-

3) Moscov. Venet. Pariſ. Medic. 1. corr. Vatic. αἳς. Alii ὧν, ut editiones. Utrumque recte. Pro Καβειράδας, quod ferunt editiones, Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Vatic. Ven. Medic. 1. 2. (hic corr.) cum Guarino Καβειρίδας. Urbin. Medic. 3. Καβειράδας pro Καβειριάδας. Sed illae terminationes promiſcue paſſim ponuntur. Sic Μηλίδες et Μηλιάδες, de quo cf. viri docti ad Heſych. T. 2. p. 592. Utramque terminationem Καβειριὰς et Καβειρὶς adfert etiam Stephanus ſ. v. Καβειρία. Praetuli tamen cum tot Mſstis Καβειρίδας uſitata forma, quales deducuntur ab his nominibus, ut *Anigrides*, *Iſmenides*, *Corycides*, quarum recenſum egit Gyraldus de Deis gent. lib. 5. p. 233. ſqq. Sed accedunt etiam, qui eam hic ſuffulciant, proxime poſt libri omnes, nec aliter ex noſtro loco, vel ex ipſo Pherecyde refert Stephanus antea notatus. Idem vero cum augmento ſcribit τῆς Πρωτέως καὶ Ἀγχιόνης.

4) Moſc. Pariſ. Ῥυτίας, et ſic Guarinus *ex Apolline et Rhetia*. Alii Ῥυτίας, quod nomen an ſanum ſit, dubitat Heyne ad Apollodor. p. m. 37. Sed nec de altera ſcriptura certiora pronuntiari poſſunt. Apollodorus 1, 3, 4. et cum eo Tzetzes ad Lycophr. v. 78. eos Apollinis et Thaliae filios faciunt.

5) Moſc. Pariſ. edd. Ald. Hopper. Xyl. et Caſaub. 1. ut jam ſupra idem notavi, Κύβαντας, quam formam metri cauſa adhibent poetae, ut Lycophr. v. 78.

6) Moſcov. Pariſ. ut antea, cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. falſo Καβείρου, et pro Καβειρίδας Venet. Θειρίδας.

Cabeiridas. Pherecydes ex Apolline et Rhytia novem Corybantes, qui habitaverint in Samothrace: e Cabeira, Protei filia, et Vulcano Cabiros tres, et Nym-

Θεολογούμενα. p. 473.

Νύμφας τρεῖς Καβειρίδας· ἑκατέροις δ᾽ ἱερὰ [7] γίνεσθαι· μάλιστα μὲν οὖν ἐν [8] Λήμνῳ καὶ Ἴμβρῳ τοὺς Καβείρους τιμᾶσθαι συμβέβηκεν· ἀλλὰ καὶ ἐν Τροίᾳ κατὰ πόλεις· τὰ δ᾽ ὀνόματα αὐτῶν ἐστὶ μυστικά. Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἐν [9] Μέμφει λέγει τῶν Καβείρων ἱερὰ, καθάπερ καὶ τοῦ Ἡφαίστου· διαφθεῖραι δ᾽ αὐτὰ Καμβύσην. Ἔστι δ᾽ ἀοίκητα τὰ χωρία τῆς τῶν δαιμόνων τούτων τιμῆς· τό, τε Κορυβάντιον τὸ ἐν τῇ Ἀμαξιτίᾳ τῆς νῦν Ἀλεξανδρέων χώρας ἐγγὺς τοῦ Σμινθίου, καὶ ἡ Κορύβισσα ἐν τῇ Σκηψίᾳ περὶ ποταμὸν Εὐρήεντα, καὶ

7) Sic pro γενέσθαι Casaubonn. Medic. 1. 2. Moscov. Paris. Vatic. Venet. quod, cum ad durationem spectet, recepi.

8) Medic. 1. 2. Ἴμβρῳ καὶ Λήμνῳ. Paris. Moscov. Ἰμβρίῳ καὶ Λήμνῳ. In edd. Aldi et Hopperi male scribitur Λίμνῳ. Eaedem cum Xyl. in sequ. dant εἰσὶ μυστικὰ, non sine exemplo, hic tamen sine auctoritate.

9) Medic. 2. Μέμφι, Paris. Μέμφῃ. Vulgata lectio recte habet. Post ante Καβείρων articulus τῶν, item ἔτι ante χειμαῤῥον ex subplemento accesserant in Med. 2. qui et male fert ἤϊθεον pro ἤϊθεοι; edd. Aldi, Hopp. ἤϊθεοι. Ante Κορύβαντες δὲ deest καὶ in ed. Xyl.

phas Cabeiridas: utrisque sua sacra esse: maxime autem in Lemno et Imbro Cabeiros cultos, sed et secundum urbes Troiae: nomina eorum sunt mystica. Herodotus auctor est, etiam apud Memphim templa fuisse, ut Vulcani, ita etiam Cabirorum, sed esse a Cambyse deleta. Loca, honoribus istorum geniorum consecrata, deserta sunt, Corybantium in Hamaxitia, quae nunc Alexandreorum ad territorium pertinet, prope Sminthium, et Corybissa in Scepsia ad fluvium Euryentem, vicumque ejusdem nominis, et

tor-

κώμην ὁμώνυμον, καὶ ἔτι χείμαῤῥουν Αἰθαλόεντα. Θεολογούμενα.
Πιθανὸν δέ φησιν ὁ Σκήψιος, Κουρῆτας μὲν καὶ Κορύβαντας εἶναι τοὺς αὐτοὺς, οἳ περὶ τὰς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἁγιστείας πρὸς ἐνόπλιον ὄρχησιν ἠίθεοι καὶ κόροι τυγχάνεσι παρειλημμένοι. Καὶ Κορύβαντες δὲ ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχησικῶς, οὓς καὶ βηταρμονας λέγει [10] ὁ ποιητής·

Δεῦτ' ἄγε Φαιήκων βηταρμονες, ὅσσοι ἄριστοι.

Τῶν δὲ Κορυβάντων [11] ὀρχησικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους [12] κορυβαντιᾶν φαμέν.

§. 22.

10) Articulum, qui ſic ſolet praeponi, addidi ex Medic. 1. 2. 3. Moſc. In edd. omittit Cataub. 1. cum ceteris, niſi temere effluxit. Ὅσσοι, quod tenet omnes editiones, ferri in verſu nequit. Ceterum libri Homerici Odyſſ. 8, 250. pro Δεῦτ' ἄγε exhibent Ἀλλ' ἄγε.

11) Temere praecedit ἐν in edd. Aldi et Hopperi, quod recte exſulare juſſit Xylander. Contra poſt eaedem edd. minus dant, θυσιαστικῶν pro ἐνθουσιαστικῶν.

12) Sic Caſaubonn. Vatic. Urbin. Venet. Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. 3; nec aliter legit Guarinus, qui reddit *corybantiare*. Ita etiam volebat Caſaubonus. Vulgo Κορύβαντας, quod fluxit ex ed. Aldi.

torrentem Aethaloenta. Scepſius perhibet, veriſimile eſſe, Curetas et Corybantas fuiſſe eosdem, qui ad cultum Matris deûm adſciti adoleſcentes et pueri in armis ſaltarent: dictosque Corybantas, quia κορύπτοντες βαίνουσιν, quia cum ſaltatione incederent: quos etiam betarmones Homerus appellat:

Huc age Phaeacum betarmones excellentes.

Quando autem Corybantes ſaltare et inſtinctu divino concitari ſolebant, etiam nos κορυβαντιᾶν dicimus, qui furiose moventur.

Θεολογούμενα.

§. 22.

Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασί τινες κεκλῆσθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἴδην ὑπωρείας· [1] πόδας μὲν γὰρ λέγεσθαι τὰς ὑπωρείας, κορυφὰς δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν· αἱ οὖν κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ [2] καὶ πᾶσαι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱεραὶ περὶ τὴν [3] Ἴδην. [4] Σοφοκλῆς δὲ οἴεται, πέντε

1) Haec verba πόδας — ὑπωρείας primum in Medic. 2. omissa posterior cura subpleverat.

2) Medic. 3. αἱ πᾶσαι. Tum vocabula τῆς μητρὸς in eodem desunt.

3) Medic. 3. adjicit δάκτυλοι, quod ad argumentationis summam conficiendam in aliis desideratur et sagaciter subpleverat Casaubonus in hujus loci expositione. Ita enim: Cum totam, inquit, τὴν ὑπώρειαν πόδας appellent, sequitur, ut αἱ κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ dicantur δάκτυλοι, quas qui occuparent, Dactylos Idaeos ὁμωνύμως appellarunt. Rarior autem hic est, sed exquisitior vis et usus hujus vocis, quo omnino τὰ ἄκρα ἐσχισμένα sic dici possunt, ut ἑξοδάκτυλος ἡώς. Adludit huc etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 637. p. m. 234. in. ubi, cum docet, a manu ejusque partibus metaphoras duci, subjungit; ἐκ τῶν τοιούτων ὥρμηνται καὶ οἱ Ἰδαῖοι δάκτυλοι, καὶ τὸ ἑξοδάκτυλος ἡμέρα, etsi hic δάκτυλοι proprie ad πόδα referuntur, de quo dici notat etiam Pollux 2, 4. f. 198.

4) Haec verba ad κληθῆναι desunt in Medic. 3.

§. 22.

Dactylos autem Idaeos sunt qui dicant vocatos primos cultores radicum Idae montis: nam imas montium partes vocari pedes, ut summas vertices: singulae autem montium Idaeorum extremitates magnae Matri fuerunt consecratae. Sophocles censet, quin-

τε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἳ σίδηρόν τε ἐξεῦρον καὶ εἰργάσαντο πρῶτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων· ἀπὸ δὲ τῆ ἀριθμοῦ Δακτύλους κληθῆναι. [5] Ἄλλοι δ' ἄλλως μυθεύουσιν, ἀπόρεις ἄπορα συνάπτοντες· διαφόροις δὲ, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται, ὧν [6] Κέλμιν ὀνομάζουσί τινα, Θεσσαλογούμενα.

5) Medic. 3. δ' ἄλλα.

6) Σαλαμῖνον libri omnes; tantum Guarinus *Salamimum*. Scaliger in margine edit. Xyl. leg. adſcripſerat *Κέλμινον ὄνομα*. Caſaubonus malit Κέλμιν, uti vocatur ab auctore Phoronidis, cuius verſus dat Schol. Apollon. ad 1, 1129. et ex eo Eudocia in Viol. p. 103. Certe Κέλμις ab aliis etiam in Idaeis Dactylis commemoratur, veluti Heſychio h. v. Clemente Alex. Strom. lib. 1. p. 307. Sylb. Cf. etiam Ovid. Metam. 4, 282. Zenob. Proverb. 4, 80. Pro eo corrupte *Celmon* ſcribitur in Diomede lib. 3. p. 475. (Gramm. Putſch.) Σκέλμις in Nonno 14, 39. Τέλμις in Euſebio de praeparat. Evang. 10, 6. ex Clemente. Cf. Scaliger ad Euſebii chronol. p. 38. et qui praeterea memorantur a viris doctis ad Ovid. c. l. et Heſych. T. 2. p. 225. Maxime tamen huc valet in marmoribus Arundel. Chronicon Parium epoch. 11. ubi integris literis ſic effertur. Quae quidem ideo huc contuli, ut libros noſtros temere contra tot auctorum teſtimonia niti docerem, in quibus maxime valet Phoronis, quam ipſe Strabo in his produxit. Sine dubio ſyllaba ultima *ν* adcrevit ex proximae

quinque primos mares fuiſſe, qui primi ferrum invenerint atque cuderint, multaque alia ad vitam utilia repererint: quinque etiam his fuiſſe ſorores: a numero autem Dactylos, id eſt digitos, nomen accepiſſe. Alii aliter fabulantur, incertis incerta annectentes, diverſos et numeros et nomina ponentes, Celmin, Da-

Θεολογούμενα

τινα, καὶ [7] Δαμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ [8] Ἀκμονα· καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἴδης, οἱ δὲ ἐποίκους· πάντες δὲ σίδηρον [8] εἰργοῦσθαι ὑπὸ τούτων ἐν Ἴδῃ πρῶτόν φασι· πάντες δὲ καὶ γόητας ὑπειλήφασι, καὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, καὶ ἐν Φρυ-

mae ſyllabae adhaeſione, ut reſtet Σάλαμιν, cujus corruptio ex Κέλμιν facilius intelligitur; quod quidem reponere ſum auſus et in Caſauboni emendatione in notis ſubjecta probaverat ad Diodor. Sic. 5, 64. Weſſelingius. St. Croix p. 47. et 61. c. l. ex Heſychio T. 2. p. 1143. Σαλαμίνιος ad vulgatam formam malit arceſſere; at mutata ante ſine cauſa lectione in Heſychio. Diverſa et magis a vero aliena tradit Pauſan. 5, 7, 4.

7) Medic. Δαμνέα, reliqui libri et ſcripti et editi Δαμνανέα. At et hoc ex detractione tamen corruptum docet eadem pars Phoronidis antea memoratae et loca Nonni, Euſebii, Diomedis, in quibus vocatur Δαμναμενεύς. Δαμνανεύς, ut hic vulgo legitur, habet quidem etiam Clemens c. l. in editis, attamen Δαμναμενεὺς ex eo refert Euſebius c. l. Recepi igitur hanc formam, quam in notis probaverat olim Caſaubonus, poſt in verſione poſuit Penzelius. Cf. viri docti ad Chron. Par. c. l. et de corruptione vocis etiam Scaliger ad Euſebii Chronol. p. 38.

8) Caſaubonn. εἴργασθαι et εἰργάσαι; ex meis Pariſ. εἴργασθαι; Venet. Medic. 1. 3. εἰργάσθαι; Moſcov. εἰργᾶσθαι; Médic. 2. ἐργάσασθαι, ut editiones. Scaliger in margine ed. Xyl. recte emendaverat εἰργᾶσθαι, quod et codices probant et nexus; ab ἐργάω. Pro σίδηρον male antea Moſcov. σίδηραν, forte pro σιδηρεῖαν. Sed illud melius et ſic paullo antea noſter σίδηρον εἰργάσαντο. In ſequ. πρῶτον in Med. 2. poſt acceſſerat.

Damnameneum, Herculem, et Acmonem inter eos referentes: alii indigenas Idae, alii inquilinos faciunt. In hoc conſentiunt, primum ab iis ſub Ida ferrum fabricatum: ab omnibus etiam impoſtores creditos eſſe, famulos magnae Matris, et in Phrygia apud Idam

Φρυγίαν ἀφικνοῦτας περὶ τὴν Ἴδην· Φρυγίαν τὴν Τρωάδα καλοῦντες, διὰ τὸ τοὺς Φρύγας ἐπικρατῆσαι πλησιοχώρους ὄντας, τῆς [9] Τροίας ἐκπεπορθημένης. Ὑπονοοῦσι δὲ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἐκγόνους εἶναι τούς τε Κουρῆτας καὶ τοὺς Κορύβαντας· τοὺς γοῦν πρώτους [10] γεννηθέντας ἐν Κρήτῃ ἑκατὸν ἄνδρας Ἰδαίους Δακτύλους κληθῆναι· τούτων δ' ἀπογόνους φασὶ Κουρῆτας ἐννέα γενέσθαι· τούτων δ' ἕκαστον δέκα παῖδας τεκνῶσαι τοὺς Ἰδαίους καλουμένους Δακτύλους. Θεολεγούμενα.

§. 23.

Προήχθημεν δὲ διὰ πλειόνων εἰπεῖν περὶ τούτων, καίπερ ἥκιστα φιλομυθοῦντες, ὅτι τῷ θεολογι- p. 474.

9) Sic Mssti. Edd. Aldi, Hopp. Τροίας, Xyl. Τροΐας, inde a Casaubono Τρωΐας. Equidem dedi Τροίας, ut lib. 8. p. m. 70. scribitur et saepius lib. 12.

10) Sic Medic. 1. 2. 3. Mosc. Paris. Alii cum edd. γενηθέντας, ut in hoc variari solet. V. supra ad p. 468. m.

Idam habitasse: cum quidem Phrygiae nomine Troadem, quia Phryges vicini eam occupaverunt, Troia evastata, intelligerent. Suspicantur etiam, Idaeorum Dactylorum posteros esse Curetas et Corybantes: primos c viros in Creta natos, Dactylos Idaeos cognominatos: ab his progenitos IX Curetas, quorum quivis X filios genuerit, qui Idaei Dactyli sint appellati.

§. 23.

Quanquam minime delector fabulis, tamen, ut copiosius de his dicerem, me

Θεολογούμενα. λογικοῦ γένους ἐφάπτεται τὰ πράγματα ταῦτα. [1] Πᾶς δ' ὁ περὶ τῶν θεῶν λόγος ἀρχαίας ἐξετάζει δόξας καὶ μύθους, αἰνιττομένων τῶν παλαιῶν, ἃς εἶχον ἐννοίας [2] φυσικὰς περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ προστιθέντων ἀεὶ τοῖς λόγοις τὸν μῦθον. Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ αἰνίγματα λύειν [3] ἐπ' ἀκριβὲς οὐ ῥᾴδιον· τῷ δὲ πλήθους τῶν μυθευομένων ἐκτεθέντος εἰς τὸ μέσον, τῶν μὲν ὁμολογούντων ἀλλή-

1) Medic. 1. 2. 3. Πᾶς δὲ ὁ. Tum iidem et Moscov. cum edd. Aldi, Hopperi αἰνιττομένους pro αἰνιττομένων, quasi ad μύθους referendum esset, quod tamen sequentia propter repetitam etiam vocem μῦθος non ferunt; immo ἀνθρώπων. Tum Medic. 3. ἃ εἶχον.

2) Sic Casaubonn. Vatic. Urbin. Medic. 3. Mosc. Paris. Editiones cum reliquis Msstis φυσικᾶς, quod ex Veneto duxisse videtur Aldus. Illud etiam recte probavit Heyne in Commentatt. Goetting. p. 19. n. 5.

3) Casaubonn. et Med. 3. ἀκριβᾶς; reliqui, ut edd. ἐπ' ἀκριβὲς, quod non mutavi. Sic enim passim ἐπὶ cum neutris, ut μικρὸν (infra lib. 11. p. 514.) μέγα (Arrian. de exped. Alex. 2, 26, 5.) ἴσον (Polyb. 6, 38, 4.) πολὺ, ὀλίγον et alia. Cf. Lennep ad Phalarid. epist. 2. p. 6. Tum pro μυθευομένων Vatic. πολιτευομένων, quod hinc est alienum.

me istud movit, quia ad theologiam res istae pertinent. Omnis autem de diis disputatio antiquas perpendit opiniones ac fabulas, priscis sub involucro, quas habebant de rebus naturalibus sententias, proponentibus, semperque fabulam eis annectentibus. Sane omnia aenigmata dissolvere et explicare penitus non est in proclivi: multitudine autem fabularum in medium collata, quarum aliae consentiunt in-

λήλοις, τῶν δ' ἐναντιουμένων, [4] εὐπορώτερον ἂν τις ἐξ αὐτῶν εἰκάσειε τἀληθές· οἷον τὰς ὀρειβασίας τῶν περὶ τὸ θεῖον σπουδαζόντων, καὶ [5] αὐτῶν τῶν θεῶν, καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς, εἰκότως μυθεύουσι κατὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, καθ' ἣν καὶ [6] οὐρανίους νομίζουσι τοὺς θεοὺς καὶ προνοητικούς, τῶν

Θεολογούμενα.

4) Vulgo εὐπορώτερον ἀντιδοῦναι, τὸ ἐξ αὐτῶν εἰκάζειν τἀληθές. Locus obſcurus ſenſuque caſſus, uti vulgo fertur, quem, facta verborum immutatione, inferre tentarunt viri aliqui docti. Tyrwhitt igitur p. m. 40. ſcribendum putat: εὐπορώτερον ἄν τις δύνοιτο ἐξ αὐτῶν εἰκάζειν — Heyne c. l. εὐπορώτερον ἂν ἰδεῖν τε εἶναι, niſi libri meliora ſuppeditent. Diſtant autem aliqui a vulgata lectione. Sic Caſaubonn. εὐπορώτερον ἂν δοῦναί τι; Medic. 3. εὐπορώτερον ἄν τις ἐξ αὐτῶν εἰκάσειε τἀληθές. Guarinus aliquatenus ſenſum exprimere ſtuduit: *dare e contra facilius eſt.* (quae praecedentibus adjunxit.) *Quidnam ex ipſis verum eſſe conjectemus; quale eſt* — Tyrwhitti conjectura vulgatae lectionis veſtigia proxime premit. Cum tamen codex obportunam ſiſtat, eam rejicere dubitavi, etſi, unde vulgata manarit, non adſequor.

5) Caſaubonn. αὐτῷ. Tum ante αἰτίαν in Medic. 2. deeſt τήν.

6) Vatic. οὐρανίως contra nexum. Proxime poſt pro vulgato νομίζειν, quod, unde pendeat, non habet, Caſaubonn. Medic. 3. Moſc. Pariſ. νομίζουσι, ex quibus recepi. Probaverat idem St. Croix in recherches ſur les myſtères p. 578. Vitioſe in ſequ. Medic. 2. 3. μεταλευτικόν, et ex corr. Medic. 2. θηρατικόν.

inter ſe, aliae discrepant, facilius inde verum coniiciendo elicere licet. Verbi gratia, quod in montibus vagari cum adminiſtri deorum, tum ipſi dii perhibentur, ac inſtinctibus citari, probabiliter fabulantur eadem de cauſa, ob quam etiam coeleſtes deos cenſemus

Θεολογούμενα. τε ἄλλων, καὶ τῶν προσημασιῶν· τῇ μὲν οὖν ὀρειβασίᾳ τὸ μεταλλευτικὸν, καὶ τὸ θηρευτικὸν, [7] καὶ ζητητικὸν τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων ἐφάνη συγγενές· τῶν δ' ἐνθουσιασμῶν, καὶ θρησκείας, καὶ μαντικῆς τὸ ἀγυρτικὸν, καὶ γοητείας ἐγγύς. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ φιλότεχνον μάλιστα, τὸ περὶ τὰς Διονυσιακὰς τέχνας καὶ τὰς Ὀρφικάς. Ἀλλ' ἀπόχρη περὶ αὐτῶν.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

[1] Ἐπεὶ δὲ πρῶτον [2] περὶ τῶν τῆς Πελοποννήσου νήσων

7) Καὶ abeſt in Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. et edd. Aldi, Hopperi. Equidem deſidero praeterea repetitum τὸ in hoc nexu, quod alias adeſt. Poſt vitioſe in ed. Xyl. συγγενές.

1) Moſcov. Pariſ. Ἐπειδὴ πρῶτον. Δὲ et δὴ ſaepe miſcentur, ſed et pro uno ἐπεὶ adfertur ἐπειδὴ, ut lib. 9. p. m. 393.

2) Pariſ. περὶ τῆς Πελοποννήσου νήσων τῶν τε ἄλλων; Medic. 3. περὶ τῶν τῆς Πελοπ· νήσων τῶν τε ἄλλων; Moſcov. περὶ νήσων τῆς Πελοποννήσου τῶν τε ἄλλων. Placuit lectio Medic. 3. Vulgo περὶ τῆς Πελοποννήσου τῶν τε ἄλλων νήσων.

ſemus ac providos cum aliarum rerum, tum ſignorum coeleſtium. Montanae porro vagationi venatio et indagatio rerum ad vitam utilium videbatur cognata: furoribus, cultui et divinationi praeſtigiae ſunt adfines. Talis eſt etiam curioſitas hiſtrionum et Orphicarum artium. Sed de his ſatis.

CAP. IV.

§. 1.

Quoniam vero primum de Peloponneſo diximus et inſulis, quae in Corinthiaco

σων τῶν τε ἄλλων [3] διήλθομεν, [4] καὶ τῶν ἐν τῷ Insulae.
Κυρινθιακῷ κόλπῳ καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ, περὶ [5] καὶ τῆς Κρήτης ἐφεξῆς ῥητέον· [6] [καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ἐστὶ,] καὶ εἴτις [7] τῶν πρὸς ἕω

3) Mosc. Parisi. Medic. 3. διῆλθον. Alii cum Guarino et edd. pluralem numerum adferunt, quo et paullo superius est usus.

4) Praeposui καὶ ex Medic. 1. 2. 3. Moscov. Parisi. et edd. Aldi, Hopperi, quod vulgo abest. Ita enim solet. Ante Κορινθιακῷ in Medic. 1. deest τῷ et ante τῶν in Medic. 2. et edd. Aldi, Hopperi καί.

5) Καὶ addidi, secutus tot codices, Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Moscov. Parisi.

6) Fortasse καὶ γὰρ πρὸ αὐτῆς. In veteribus locus erat corruptus et perturbatus. *Casaubonus.* Vero propius credo καὶ γὰρ αὐτῆς πρὸ τῆς Πελοποννήσου. *Tyrwhittus p. m.* 40. Vulgatam lectionem remoto πρὸ servant mei omnes; quae et intelligi potest, in primis si superiora respicias; tantum Medic. 3. haec verba: καὶ γὰρ αὐτῆς — ἐστὶ ignorat.

7) Verba τῶν — νήσων τῶν absunt in Medic. 3. Ven. Vatic. Urbin. Parisi. Moscov. in quo a manu recentiori adscripta margo acceperat. Guarinus locum invertit nec minus, quibusdam omissis, Penzelius. *Tzschucke.* Locus suspectus. In vet. lib. legitur: περὶ τὴν Κρήτην ἐστεῖ. *Casaubonus.* Περὶ τὴν Κρήτην habent etiam mei ad unum omnes; priora, ut notavi, in quibus ab Aldo accessisse videtur τῶν πρὸς ἕω νήσων, quod cum nec verum sit, removi nunc verba καὶ γὰρ — ἐστὶ parenthesi inclusa.

co sunt sinu, aut ante eum: deinceps de Creta differamus, Peloponnesо vicina, aliisque inde versus orientem solem insulis circa Cretam: in quibus Cyclades

Inſulae. ἕω νήσων τῶν περὶ Κρήτην· ἐν δὲ ταύταις αἵ τε Κυκλάδες εἰσὶ καὶ αἱ Σποράδες· αἱ μὲν ἄξιαι μνήμης, αἱ δ' ἀσημότεραι.

§. 2.

Νυνὶ δὲ περὶ τῆς Κρήτης πρῶτον [1] λέγωμεν. Εὔδοξος μὲν οὖν ἐν τῷ Αἰγαίῳ φησὶν αὐτὴν ἱδρύσθαι. Δεῖ δὲ μὴ οὕτως· ἀλλὰ κεῖσθαι μὲν μεταξὺ τῆς Κυρηναίας καὶ τῆς Ἑλλάδος τῆς ἀπὸ Σουνίου μέχρι [2] Λακωνικῆς, ἐπὶ μῆκος ταύταις ταῖς χώραις παραλλήλου ἀπὸ τῆς [3] ἑσπερίας ἐπὶ τὴν ἕω·

1) Medic. 1. 3. Pariſ. Venet. (πρότον) Moſc. πρῶτον λέγομεν, uti Medic. 2. ſed poſt ex correctione πρῶτον λέγωμεν; Pariſ. tantum λέγομεν, neglecta voce πρῶτον, uti exſtat in edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Poſt Caſaubonus praeivit λέγωμεν. De hac variatione dixi ad lib. 9. p. m. 400. Utrum praeferendum ſit, vix liquet. Alias enim in progreſſione conjunctivo utitur, vel pro eo dicit λεκτέον, λεγέσθω. (lib. 12. p. 541. in.) Sed et διέξιμεν lib. 9. p. m. 335. Πρῶτον, quod aptum videbatur, ex Mſstis inſerui.

2) Praepoſito articulo dant Medic. 1. 2. 3. Moſcov.

3) Medic. 3. ἑσπέρας; alii ἑσπερίας, ut lib. 11. p. 490. f. ubi tamen idem codex cum alio etiam ἑσπέρας dedit. Nolui

des etiam ſunt et Sporades, aliae nobiliores, obſcuriores aliae.

§. 2.

Nunc de CRETA *primum* dicamus. Eudoxus eam in Aegaeo mari ſitam ait: non recte. Iacet inter Cyrenaicam et Graeciam, quae a Sunio usque ad Laconicam eſt, in longum aequali intervallo iuxta has regiones ab occaſu verſus

ἔω· κλύζεσθαι δὲ ἀπὸ μὲν τῶν ἄρκτων τῷ Αἰγαίῳ Insulae.
πελάγει, καὶ τῷ Κρητικῷ, ἀπὸ δὲ τῶ νότου τῷ
Λιβυκῷ τῷ συνάπτοντι πρὸς τὸ Αἰγύπτιον πέλα-
γος. Τῶν δὲ ἄκρων τὸ μὲν ἑσπέριον ἐστὶ τὸ περὶ
[4] Φάλαρναι, πλάτος ἔχον διακοσίων [5] πε ταδίων
καὶ

Nolui tamen, cum nulla cogat neceſſitas, mutare, etſi alterum eſſet uſitatius, alias etiam ἑῴας melius obponi potuiſſet. Pro δὲ ἀπὸ Pariſ. habet δ' ἀπό. Utraque forma reperitur. Tum ante νότου articulum omittunt edd. ante Caſaubonum.

4) Lego Φαλάσαρνα. Auctores mihi emendationis Plinius, [4, 20. ſ. 12. ubi *Phalaſarne*] Ptolemaeus, [3, 17.] Stephanus, [h. v.] Strabo ipſe alio loco. [p. 479.] *Caſaubonus*. Addi de eadem urbe teſtes poſſunt Dicaearchus de Creta v. 10. Scylax p. 17. ſq. Hudſ. et Polyb. 23, 15, 3. Hinc *Suſus Phalaſarneus* commemoratur a Livio 42, 51, 7. Accedit, quod eodem ſitu in occidentali Cretae parte eadem urbs et infra p. 479. conſtituitur et in litore a Ptolemaeo. Tum *Phalarna* nemini in Creta innotuerunt. Attamen violentior illa videtur mutatio, in primis cum infra ab omnibus recte fuerit edita. Tum omnes feminino genere efferunt, cum aperte hic neutro genere nomen prodeat. Poſſis leviori mutatione legere Φάλαννα, quod in margine adleverat Meurſius et reddidit Guarinus, niſi idem obſtaret et ſitus notus eſſet. Attingit enim tantum in Creta Stephanus h. v. Vulgatam igitur lectionem adtrectare dubitavi, et forte *Phalanna* in Guarini verſione poſitum eſt pro *Phalarna*. Excepit tamen Caſauboni emendationem Penzelius.

5) Interpoſui πεν ex Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Vatic. Urbin. Pariſ.

ſus ortum porrecta. Alluitur a ſeptentrionibus mari Aegaeo atque Cretico, a meridie Libyco, quod contiguum eſt Aegyptio. De extremitatibus occidua eſt circa

Insulae. καὶ εἰς δύο ἀκρωτήρια μεριζόμενον· [6] ὧν τὸ μὲν νότιον καλεῖται Κριοῦ μέτωπον· τὸ δ' ἀρκτικὸν [7] Κίμαρος· [8] τὸ δ' ἑῷον τὸ Σαμώνιόν ἐστιν, ὑπερπίπτον τῆ Σουνίου οὐ πολὺ πρὸς ἕω.

§. 3.

Μέγεθος δὲ Σωσικράτης μὲν, ὃν φησὶν ἀκριβοῦν Ἀπολλόδωρος τὰ περὶ τὴν νῆσον, ἀφορίζεται, [1] μήκει μὲν [2] πλειόνων ἢ δισχιλίων σταδίων καὶ τρια-

6) Verba ὧν τὸ μὲν — μέτωπον post addita erant in Medic. 2.

7) Sic legitur in omnibus libris; an recte, nescio. Solus Gemistus Pletho B. qui aliqua hinc decerpta et in summam contracta exhibet, dat Κάρβημος. In Ptolemaeo 3, 17. legd Κίσαμος ab hac parte pro Κίσαμος, qui Straboni p. 479. Apterae navale dicitur. Κίμαρος tamen infra p. 475. in plerisque recurrit. Cf. Ptolemaeus.

8) Medic. 3. τὸ δὲ ἑῷον. Cf. paullo ante. De nomine Σαμώνιον, quod in Σαλμώνιον mutatum volebat Salmasius, libri tamen et hic tuentur, supra dictum est. Cf. etiam Casaubon. ad p. 475. in. Gemistus Pletho B. vitiose dat Σαμβώνιον.

1) Medic. 2. corr. μῆκος μέν.

2) Fortasse οὐ πλειόνων. Plinius enim, qui minimum ab hac summa aberrat, Cretam ait Lib. 4. c. 12. [s. 20.] longi-

gitu-

circa Phalarna, lata CC stadia, sciissaque in duo promontoria: de quibus meridionale Criu metopon (id est arietis frons) vocatur, septentrionale Cimarus. Orientalis autem est Samonium promontorium, Sunium non procul excedens versus ortum.

§. 3.

Magnitudinem insulae Soficrates, quem res huius insulae exquisite tradidisse Apollodorus ait, in longitudinem definit stadiis CIↃ

CIↃ

τριακοσίων· πλάτει δὲ [3] ἐ κατὰ τὸ μέγεθος· [4] ὥσθ' ὁ κύκλος γίνοιτ' ἂν πλέον ἢ πεντακισχίλιοι στάδιοι. Insulae. p. 475.

gitudinem implere CCLXX M. P. quae efficiunt ſtadia bis mille ducenta et quadraginta. An codices Pliniani potius mendoſi eſſe dicendi ſunt? Sane ſicut ejus vulgatae lectioni favet Martianus Capella Lib. 6. p. 212. ſic poteſt eam in dubium vocare Aethicus, quorum uterque non alium, opinor, quam Plinium ſequebatur. Rem tamen ſi diligentius expendas, nec in Strabone quidquam, nec in Plinio mutabis. *Caſaubonus.* Satis quidem ſic vage loquitur Strabo, cum, quo usque ultra illum numerum progredi liceat, ignoretur; contra magis definite. Ita paullo poſt in ſimili nexu quidam hanc particulam omiſerunt, ut ſaepe alibi libri, de quo vid. Beckii comment. 2. de interpret. vet. ſcriptor. p. 73. Plinio 270 M. P. efficiunt 2160 ſtadia. Scylax p. 56. Hudſ. longitudinem facit 2500 ſtadiorum. At cum Soſicrate conſentit Agathemer. 1, 5. etſi 2, 14. tantum 1500 ſtadia habet, corruptus hic forſitan. Poteſt tamen etiam ex vulgata lectione locus intelligi; tum proxime poſt ſequitur οὐ. Ipſorum verborum ordinem ſic immutat Medic. 3. καὶ τριακοσίων σταδίων. Edd. Aldi, Hopp. repetito temere ἢ ſic: καὶ ἢ τριακοσίων.

3) Medic. 3. Moſcov. Venet. Pariſ. ὑπὸ; Medic. 1. corr. οὕτω; in Moſcov. ὑπὸ, cui vulgata lectio οὐ κατὰ erat ſupra ſcripta; quam reliqui cum edd. ferebant. Guarinus tamen etiam legerat ὑπὸ, etſi non recte reddidit *prae magnitudine.* Utrum verum ſit, dubium, cum idem velint. Ut enim ὑπὲρ auget, ſic contra ὑπὸ minuit.

4) Caſaubonn. Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Pariſ. ὥσθ' ὁ κύκλος γίνοιτ' (Moſc. γένοιτ') ἂν πλέον (Pariſ. πλεῖον) ἢ. Et ſic vetus interpres reddidit Vulgata, quae

CIↃ CCC et amplius, latitudine longitudini non reſpondente: ita ut fiat ambitus Cretae maior IↃↃ ſtadiis.

Insulae. διοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ τετρακισχιλίους καὶ ἑκατὸν φησιν. Ἱερώνυμος δὲ μῆκος [5] διὸ χιλίων φήσας, τὸ δὲ πλάτος ἀνώμαλον, πλείονων ἂν εἴη λέγων τὸν κύκλον, ἢ ὅσον Ἀρτεμίδωρος, κατά τε τὸ τρίτον μέρος τοῦ μήκους. Τὸ δὲ ἔνθεν [6] ἰσθμός ἐστιν ὡς ἑκατὸν σταδίων, ἔχων παροικίαν πρὸς μὲν

quae Aldo debetur, addit ὑ, quod tantum poſtea in Moſc. erat inſertum. *Tzſchucke.* Tollenda prorſus negatio, quae recte a libris manu exaratis aberat. Recte autem colligit Strabo. Nam ſi Cretae longitudo ultra 2300 ſtadia porrigitur, neceſſarium eſt omnino, ut ambitus ſit major ſtad. 5000. Plinius [4, 20. ſ. 12.] cum dicit Cretam circuitu implere M. P. 589, quae ſunt ſtadia 4712, medius eſt inter Soſicratem et Artemidorum; Soſicrati tamen propior. *Caſaubonus.*

5) Sic Caſaubonn. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Vatic. Urbin. quod et adſenſu ſuo probat Caſaubonus, cum vulgo feratur διοχιλίως. Sic lib. 8, 2, 1. et alibi.

6) Locus hic foede eſt mutilatus. Quo enim refertur iſthmus ille? quam praeceps enumeratio locorum? quid eſt Phoenix Lampei? Tabulae te hic expediſſent. Φοινικοῦς et Φοῖνιξ λιμὴν καὶ πόλις ſcriptum fuiſſe apparet ex Ptolemaeo. [3, 17.] *Minoam* pro *Ninoa* reſtitui, et lego ἀπὸ τῆς Λυκτίων. Poſt ante Ἄλλη δ' ἄλλων etc. non eſt obſcurum, eſſe hiatum. *Xylander.* Iſthmum vocant anguſtam illam Cretae partem, quam vides in Ptolemaicis eſſe inter Amphimaliam et Phoenicem portum. *Caſaubonus.* De aliis deinceps.

diis. Artemidorus IV millia et C. Hieronymus longitudini CIↃ CIↃ tribuens, latitudinem inaequalem pronunciat eſſe, ut pluribus circulum faciat, quam Artemidorus, tertia parte longitudinis. Exinde iſthmus eſt fere C ſtadiorum, in quo ad latus ſeptentrionale eſt pagus maritimus, Amphimalla; ad auſtrinum Phoe-

μὲν τῷ βορείῳ θαλάττῃ, [7] Ἀμφίμαλλαν· πρὸς δὲ Insulae.
τῷ νοτίῳ, [8] Φοίνικα τῶν Λαμπέων. Πλατυτάτη

7) Ptolemaeo [c. l.] Ἀμφιμαλή. Lego Ἀμφιμαλίαν vel cum Plinio [c. l.] Ἀμφίμαλλαν. Illa autem Φοίνικα τὸν Λάμπεων quid ſibi velint, acutiores divinabunt. *Phoenicis* portus meminit et D. Luças in Actis 27, 12. *Caſaubonus.* In Ptolemaeo 3, 17. legitur Ἀμφιμαλῆς ſ. Ἀμφιμάλλης (ſic ed. 1520.) κόλπος; in Stephano Ἀμφιμάλλιον et Ἀμφίμαλλα. Poſterius habet etiam Plinius 4, 20. ſ. 12. et pro eo levi corruptione Dicaearchus de Creta p. 19. Ἀμφίμελα. Quare dubitari nequit, quin haec vox a librariorum manibus depravata hic ſit. Equidem pro vulgato Ἀμφαπαλίαν, quod et codices occupat, repoſui Ἀμφίμαλλαν, quod α in λ facile tranſire potuit. Probat idem Meurſius in Creta 1, 14. p. 55.

8) Cum codices nihil adjuvent, a conjectura explicatio loci pendet, difficilior quidem poſt ſpem emendationis a Caſaubono in ſuperiori nota abjectam. Ni fallor, vitium latet in verbis vulgatis τὸν Λάμπεων paullum inverſis. Objiciuntur autem haec: Φοίνικα, quia ſubjicitur τὸν, non poteſt ad κατοικίαν referri. Jam vero Φοίνιξ fuit portus, uti in act. apoſt. 27, 12. diſcitur. Λάμπεων conditorem, repente hic in aliis commemoratum, indicare minime poteſt, in primis cum Λάμπος ille dicatur, non Λάμπης, et ipſa forma hinc ſit aliena. Cf. Stephanus ſ. v. Λάμπη. At in Λάμπεων veſtigia latere videntur Λάμπης urbis et hinc Λαμπαίων, uti incolae vocantur, quod docet Stephanus h. v. vel Λαμπέων, quod ab eodem ex Claudio Julio additur et propius ad vulgatam ſcripturam accedit. Etſi enim Λάμπη et hinc Λαμπαῖοι monumenta et lapidum et numorum probant, (cf. Weſſeling ad Hierocl. Synecdem. p. 650. ſq.) ab auctoribus tamen altera ſcriptura praefertur. Cf. Schweighaeuſer ad Polyb. 4, 53, 6. et quos nominat. Addi

Phoenix Lampeorum. Latiſſima eſt in medio. Ru-

Insulae. δὲ κατὰ [9] τὸ μέσον ἐστί. Πάλιν δ' ἐντεῦθεν [10] εἰς τὸν ἀντίον τοῦ προτέρου συμπίπτουσιν ἰσθμὸν αἱ ἠϊόνες, περὶ ἑξήκοντα [11] σταδίους [τῶν] ἀπὸ [12] Μι-

Addi tamen debet Eckhel in doctr. num. P. 1. Vol. 2. p. 314. sq. qui acute docuit, utramque urbem fuisse diversam. Quidquid est, legendum videtur Φοίνικα τῶν Λαμπέων, cum notum sit, urbes habuisse navalia sua et portus nominibus discrepantes. Hoc unum morari possit, quod Φοινικοῦς a Stephano urbs Cretae vocatur, a Ptolemaeo 3, 17. Φοινικοῦς λιμὴν prope Φοίνικα urbem ponitur. Neque tamen hoc simpliciter obstat, quo minus portus ad Lampen referatur. Sed dum meliora adferantur, leniorem hanc medelam adhibendam putavi. Ita post ἀπὸ Μινώας τῶν Λυκτίων dicitur, cum Minoa portus etiam fuerit. (Ptolem. 3, 17.) Cf. p. 476. de Heracleo Cnossi; lib. 9, 2, 25. de Creusa Thespiarum et alibi.

9) Deest τὸ in Medic. 1. 2. et edd. Aldi et Hopperi. Sequentia a πάλιν ad πέλαγος removit Medic. 3.

10) Locus obscurus, quem nec Guarini interpretatio inlustrat, nec Xylander et Penzelius adtigerunt. Codices nihil remedii adferunt. Solus Moscov. dat τὸν, ut ad ἰσθμὸν referatur. At νότιον nullo modo hic tolerari potest, cum alter ille isthmus aeque ac primus ad septemtrionem et meridiem contrahatur, immo, si ad priorem referas, omnino hic proprie orientem spectet. Accedit, quod νότιον dativum adjunctum habet, ut lib. 13, p. 628. f. — Levi igitur immutatione reponere ausus sum τὸν ἀντίον τοῦ προτέρου. Transpositio literarum fecunda fuit conversionum mater. Sic post pro ῥάχιν Medic. 2. ἀρχήν. Sic hic ex ἀντίον natum ὀντίον, et, ut verbum sensu subjecto adesset, νότιον.

11) Moscov. Medic. 1. corr. Paris. σταδίων; reliqui cum edd. σταδίους, ut alibi solet Strabo. Sed quid faciendum de vocula τῶν plane importuna? Equidem uncis notavi. Possis tamen forte ad ἠϊόνες referre.

sum deinde in altero isthmo, qui priori oppositus est, coëunt litora circiter LX stadia a Minoa Lyctio-

rum

[12] Μινώας τῆς Λυκτίων εἰς [13] Ἱεράπυτναν, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος· ἐν κόλπῳ δ' ἐστὶν ἡ πόλις. Εἶτα προείσιν εἰς ὀξὺ ἀκρωτήριον τὸ [14] Σαμώνιον ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον νεῦον, καὶ τὰς Ῥοδίων νήσους. Insulae.

§. 4.

Ἔστι δ' ὀρεινὴ καὶ δασεῖα ἡ νῆσος, ἔχει δ' εὐλῶνας εὐκάρπους. Τῶν δ' ὀρῶν τὰ μὲν πρὸς δύσιν καλεῖται Λευκὰ, οὐ λειπόμενα τῶ Ταϋγέτῳ κατὰ [1] ὕψος, ἐπὶ τὸ μῆκος δ' ἐκτεταμένα [2] ὅσον

12) Moſcov. in vacuo ſpatio reſtituit; Pariſ. Venet. Medic. 1. 2. edd. Aldi, Hopperi Νινώας; reliqui cum edd. inde a Xylandro, qui emendaverat, Μινώας, quae hic commemoratur etiam a Ptolemaeo 3, 17.

13) Medic. 2. Ιερὰπιτναν; edd. Aldi, Hopp. Ιερὰπιτναν; utrumque vitioſe, ut patet ex ſuperiori nota ad p. 472.

14) Scripti quidam Σαλμώνιον; [ut apud Dionyſium v. 110. Σαλμωνίδα ἄκρην] et eam γραφὴν Lucas confirmat Actorum 27, 7. Σαλμώνην vocans, et hodieque *Salomonium* vocari ajunt. Vulgatam tamen lectionem tueri poſſumus ex Mela [2, 7, 12.] Plinio [4, 20. ſ. 12.] et Ptolemaeo. [3, 17.] *Caſaubonus.* Cf. ſupra notata ad p. 472.

1) Medic. 1. 2. 3. Pariſ. τὸ ὕψος. Forte τὸ a κατὰ in aliis abſorptum eſt.

rum ad Hierapytnam et Libycum pelagus: urbs ea in ſinu eſt. Deinde inſula porrigitur in acutum promontorium Samonium, quod verſus Aegyptum vergit et inſulas Rhodo vicinas.

§. 4.

Tota montoſa eſt et ſilueſtris habetque convalles fertiles. De montibus qui verſus occaſum ſunt, Leuci, id eſt albi, dicuntur, altitudine Taygeto non cedentes, in longum porrecti

Insulae. [2] ὅσον τριακοσίων σταδίων, καὶ ποιοῦνται [3] ῥάχιν, τελευτῶσάν πως ἐπὶ τὰ σενά. Ἐν μέσῳ δ' ἐστὶ κατὰ τὸ [4] εὐρυχωρότατον τῆς νήσου τὸ Ἰδαῖον, ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐκεῖ, περιφερὲς δ' ἐν κύκλῳ σταδίων [5] ἑξακοσίων· περιοικεῖται δ' ὑπὸ τῶν ἀρί-

σων

2) Sic Casaubonn. Mosc. Venet. Vatic. Urbin. Medicei tres. Ὅσα edd. omnes praeeunte Aldo. Illud probum et ad formam Graecam, usum etiam Strabonis frequentem accedit.

3) Paris. ῥάσχιν; Mosc. ῥάχιν; Medic. 1. ῥάχιν ex corr. ἀραχήν; Medic. 2. ῥάχιν ex corr. ῥάχην. Edd. cum ceteris, opinor, codd. ῥᾶχιν. Dedi ῥάχιν, de quo cf. ad lib. 9, 7, 8. not. 6.

4) Casaubonn. Venet. Vatic. Urbin. Paris. εὐρυχωρέστατον; alterum alii cum editionibus. Utrum eligi debeat, cum et εὐρυχωρὴς et εὐρύχωρος dicatur, dubium. Quare acceptum retinui.

5) Ita Casaubonn. Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. cum Guarino, qui vertit: *circuitum habens stadiorum sexcentorum.* Nec aliter legit Eustathius ad Homer. Il. 2, 821. p. m. 267. ubi etiam probat Politus Tom. 2. p. 764. Edd. omnes Aldum secutae ἑξήκοντα. Illud praeferendum, cum omnium codicum auctoritate confirmetur. Accedunt aliorum testimonia. Sic Tournefort voyage T. 1. p. m. 63. (ed. Lyon 1727.) *cette grande montagne, qui occupe presque le milieu de l'isle.* Tum Pococke T. 2. p. 375. ubi terminos montani illius tractus

recti ad CCC stadia, faciuntque litoream crepidinem, in angustias fere desinentem. In medio insulae, qua latissima est, mons est Ida altissimus omnium, qui in ea sunt, rotundus, ambitu stadiorum 1DC, circaque eum urbes praestantissimae. Sunt et alii montes

σων πόλεων. Ἄλλαι δ' ἐστὶ πάρισοι τοῖς Λευκοῖς, τὰ μὲν ἐπὶ νότον, τὰ δ' ἐπὶ τὴν ἕω λήγοντα. Insulae.

§. 5.

[1] Ἔστι δ' ἀπὸ τῆς Κυρηναίας ἐπὶ τὸ Κριοῦ μέτωπον [2] δυοῖν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πλοῦς· ἀπὸ δὲ [3] Κιμάρου [ἐπὶ Μαλέαν] εἰσὶ σάδιοι ἑπτακόσιοι· μεταξὺ δὲ Κύθηρα· ἀπὸ δὲ τοῦ Σαμωνίου πρὸς Αἴγυπτον τεττάρων ἡμερῶν καὶ νυκτῶν πλοῦς·

P 3 οἱ

ctus deſcribit. Hinc et περιώσιον μέγεθος illi tribuit Dionyſ. v. 504. Plura dedi ad Melam 2, 7, 12. Iam vero Plinius 4, 20. ſ. 12. latitudinem inſulae, quae eſt in media, 50 M. P. facit, quamvis, ſi recentiorum dimenſiones compares, major invenitur.

1) Medic. 3. Ἔστι δὲ, ut alibi promiſcue. Poſt ante Κριοῦ articulum τοῦ ponunt Caſaubonn. Moſc. Medic. 3.

2) Moſcov. Paris. δυοῖν, ut fere ſolent. Cf. ad lib. 8, 3, 31. p. 140. et 9, 4, 6. p. 586.

3) Caſaubonn. Ταινάρου; Medic. 2. Κιμώρου. Ipſa haec verba ἀπὸ δὲ — νυκτῶν πλοῦς in Medic. 3. et Pariſ. effluxerunt. Ad poſterioris tamen marginem recentior manus adleverat. *Tzſchucke.* Quo? an ad Cyrenarum portum? Sane si nihil deest, ita neceſſe eſt ut accipiamus. Sed certum eſt, locum eſſe mutilum et ita reſtituendum: ἀπὸ

tes Leucis aequales, alii verſus auſtrum, alii verſus ortum deſinentes.

§. 5.

A Cyrenaea regione ad Criu metopon duarum dierum ac noctium navigatio eſt: a Cimaro [ad Maleam] ſtadia 1700. in medio Cythera: a Samonio ad Aegyptum quatuor die-

Insulae. οἱ δὲ τριῶν φασὶ σταδίων δ' εἶναι [4] τοῦτόν τινες πεντακισχιλίων εἰρήκασιν, οἱ δὲ ἔτι ἐλαττόνων. Ἐρατοσθένης δ' ἀπὸ μὲν τῆς Κυρηναίας μέχρι Κριοῦ μετώπου δισχιλίους φησὶν ἔνθεν δ' εἰς [5] Πελοπόννησον ἐλάττους.....

§. 6.

[1] Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη (φησὶν ὁ ποιητής) ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,

Ἔν

ἀπὸ δὲ Κιμάρου ἐπὶ Μαλέαν εἰσὶ στάδιοι ἑπτακόσιοι. Nàm de eo intervallo hic agi, apparet ex eo, quod de Cytheris subjicit; nec in numeris multum Plinius variat lib. 4. c. 12. [ſ. 20.] annotans Cretam abeſſe a Malea 80 [al. 70] M. P. Interpretum vero ſecuritatem, ne dicam ſupinitatem, quis non miretur? *Caſaubonus.* Probabilis eſt haec conjectura, quam ſecutus eſt in interpretatione Penzelius; equidem uncis incluſam notavi.

4) Venet. et edd. ante Caſaubonum τούτων. Tum Vatic. εἰς πεντακισχιλίων; Medic. 1. 2. εἰς πενταισχ... edd. Aldi, Hopp. Xyl. πεντακισχιλίους. Vulgatam nunc lectionem Caſaubonus ſtabilivit. Poſt Medic. 3. ut alibi, οἱ δ' pro οἱ δέ. Medic. 2. inverſo vocabulorum ordine ἐλαττόνων ἔτι.

5) Pariſ. Πελοπόνησιν, ut placuit Wetzelio in Nepote. At cf. Strabo lib. 13. p. 618. et quae diſſeruit Duker. ad Thucyd. 3, 32.

1) De lacuna vid. ſuperior Xylandri nota. Edd. Aldi, Hopp. uti ſolet paſſim, male in ſeqq. dant φασὶ pro φησί. Tum

dierum navigatio totidemque noctium: ſecundum alios trium: ſtadia 100, aut de aliorum ſententia pauciora. Eratoſthenes a Cyrenaea usque ad Criu metopon CIↃCIↃ: hinc in Peloponneſum pauciora.

§. 6.

Ut ait poëta,

Lingua aliis alia eſt confuſe; ſunt et Achaei;

Ma-

Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες, Insulae.
[2] Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
[2*] Τέτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἕω Δωριεῖς κατέχειν, τὸ δὲ δυσμικὸν Κύδωνας, τὸ δὲ νότιον Ἐτεόκρητας, ὧν εἶναι πολίχνιον [3] Πραῖσον, ὅπου τὸ

Tum Medic. 3. Moſcov. edd. Aldi, Hopp. Ἐν δ', aptius ad metrum, uti et legitur in Homero Odyſſ. 15, 175. Poſt Medic. 1. τεικρῆτες, Medic. 2. τεικρῆτες ex correctione τεοκρῆτες. Cauſa omiſſi ε patet. In accentus ſede et genere diſcrepant hic libri ab Homericis. Sic in Diodoro 5, 64. in.

2) Metri cauſa cum Homericis libris repoſui Δωριέες pro Δωριεῖς, ut et inde alii referunt, veluti Porphyr. in Qu. Homer. lib. 3. f. Apollon. in Lex. Homer. pag. 657. ed. Toll. Stephan. ſ. v. Δώριον. Sic antea dedi Κύδωνες pro Κυδῶνες ex Homeri c. l. et Odyſſ. 3, 292. ubi et ſic repetit Euſtathius. Ita praeterea Apollon. in Lex. p. 422. Callimach. in Jov. v. 45. in Dian. v. 197. Sic Κύδων, non Κυδών in Stephano.

2*) Medic. 3. male ταύτης. Poſt δὲ ante νότιον omittunt Medicei, contra ante Ἐτεόκρητας obtrudit Moſcov.

3) Moſcov. edd. Aldi, Hopp. Xyl. Πραῖσον, reliqui libri Πράσον. In ipſis literis conſentiunt omnes cum Guarino. At hic et infra ſcribendum eſſe Πραῖσον per αι contendit Meurſius in Creta 1, 4. p. 11. et 1, 14. p. 56. idemque in ſuo Strabonis exemplari adſcripſerat; in quo conſentientem habet Spanhemium ad Callim. in Dian. v. 199. Mazochium

Magnanimique Eteocretes, ibi ſuntque Cydones,

Dorieesque trichaices, clarique Pelasgi.

Staphylus partes orienti obverſas a Dorienſibus, a Cydonibus occiduas ait habitatas, auſtrinam plagam ab Eteocretibus, quorum fuerit oppidulum Praeſum, ubi

Insulae. τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν· τοὺς δ' ἄλλους, ἰσχύοντας πλέον, οἰκῆσαι τὰ πεδία. Τοὺς μὲν οὖν Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι, εἰκός·

chium ad tab. Heracl. T. 1. p. 96. et Eckhelium in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 319. Ita enim scribunt alii auctores, in quibus Herodot. 7, 170. Athenaeus 9, 4. p. m. 376. Accedit literarum series in Stephano, apud quem tamen alio modo corrumpitur s. v. Στῆλαι, ubi Παραισοῦ legitur pro Πραίσου. Certissimam fidem adstruunt numi, qui solam hanc scripturam ostendunt. Cf. Rasche in Lex. num. T. 4. P. 1. p. 29. sq. et Eckhel c. l. Contra Holsten. ad Stephan. p. 261. etsi recte Scylacis p. 19. Hudf. Πρόσιν huc transfert, minus tamen recte veram corrupti saepe hujus nominis scripturam ex Arundelliano marmore putat esse Πρίανσος. Diserte enim Πραίσιοι et Πριάνσιοι distinguuntur. Cf. Rasche in Lex. num. T. 4. P. 1. p. 28. sq. et 50. sq. Quare non temere fecisse videor, quod alteram scripturam per αι, etsi libris renitentibus, praetuli. Quod vero hic aliud vitium subesse putat Mazochius, etsi acute erutum, non satis constare illud et indubium esse videtur. Nempe πολίχνιον ille non adpellativum esse vult, sed proprium, unde Πολιχνῖται apud Herodotum 7, 170. dicantur cum Praesiis conjuncti; inserendum igitur hic censet καὶ, quod, cum adpellativum putassent nomen, librarii expulerint. At quod Stephanum testem rei producit, commemoratur ab illo non Πολίχνιον, sed Πολίχνη Cretae urbs, unde quidem Πολιχνίτης derivat. Tum repugnat Thucyd. 2, 85. qui Πολιχνίτας ὁμόρους τῶν Κυδωνιατῶν facit, situ a Praeso longe remoto, quod et hic Strabonis locus docet. Cf. infra p. 479. Denique ubi hanc narrationis partem respicit p. 478. solam urbem Praesum Eteocretensium commemorat.

ubi est Dictaei Iovis templum: reliquos, quia plus haberent virium, campestria obtinuisse. Probabile autem est, Eteocretes et Cydones fuisse indigenas, reli-

κός· τοὺς δὲ λοιποὺς [4] ἐπήλυδας, ἐξ ἐκ Θεττα- Insulae.
λίας ἐλθεῖν φησὶν Ἀνδρων τῆς [5] Δωρίδος μὲν
πρότερον, νῦν δὲ [6] τῆς Ἑστιαιώτιδος λεγομένης·
ἐξ ἧς ὡρμήθησαν, ὥς [7] φησιν, οἱ περὶ τὸν Παρ-
νασὸν οἰκήσαντες Δωριεῖς· καὶ ἔκτισαν τὴν τερ. 476.

 [8] Ἐρι-

4) Vitiose Ald. Hopper. ἐπήλιδας. Post Moscov. Medic. 1. 2. 3. φησὶν ἐλθεῖν. Promiscuus et arbitrarius ordo. Sic 8, 7, 2. p. 294. ἰδεῖν φησι. 9, 4, 18. p. 542. φασὶν εἶναι. Et sic alibi alia.

5) Venet. Medic. 1, 2. edd. Ald. Hopp. Xyl. Δωριάδος. Vulgata aliorum bene habet, uti etiam patet ex Stephano s. v. Δώριον, ubi eundem Andronis locum commemorat.

6) Articulus abest in Medic. 1. (post tamen hic additus) 2. 3. Mosc. Tum Medic. 2. edd. Ald. Hopp. Ἰωτίδος; Paris. τῆς αἰώτιδος; Ven. δ' ἐστὶν Αἰώτιδος. *Tzschucke.* Ἑστιωτίδος legendum, ut ex aliis liquet locis. Prima syllaba intercciderat. *Xylander.* Stephanus c. l. ex Androne refert νῦν δὲ Ἰστιαιώτιδος καλουμένης, ex promiscua quidem scriptura in auctoribus saepe obvia de Thessaliae et Euboeae parte. Retinui equidem Ἑστιωτίδος, de cujus causa cf. ad lib. 9, 5, 17. p. 628. sq.

7) Mosc. φασὶ, quae mutatio frequens est et saepe notata. Cf. supra ad p. 439. Tum Medic. 3. Paris. edd. Ald. Hopp. Xyl. Παρνασὸν pro Παρνασσὸν, de quo ad lib. 8, 1, 2. p. 7.

reliquos advenas, quos Andro scribit e Thessalia venisse, quae olim Doris, nunc Hestiaeotis dicitur: ex qua, ut ait, Dorienses Parnaso vicini profecti sunt,

Insulae. [8] Ἐρινεὸν καὶ [9] Βοῖον καὶ [10] Κυτίνιον, ἀφ' οὗ καὶ Τριχαΐκες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγονται. Οὐ πάνυ δὲ τὸν τοῦ Ἀνδρωνος λόγον [11] ἀποδέχονται, τὴν μὲν τετράπολιν Δωρίδα τρίπολιν [12] ἀποφαίνοντος, τὴν δὲ

8) Guarinus vitiose *Crineum*, uti edd. Aldi, Hopp. Κρινεὸν, quod in Ἐρινεὸν mutandum esse recte jam olim monuerat Leopardus in emendatt. 20, 14. Cf. Strabo lib. 9, 4, 10. p. 562. de his urbibus.

9) Medic. 2. Βίον, uti et in Ptolemaeo 3, 15. Medic. 3. Βοῶον; Moscov. Βοῖον, quod forte Medic. 3. voluit. Dedi, ut lib. 9. c. l. Βόϊον, praeeunte quidem ibi Casaubono, cum Plinius 4, 13. s. 7. scribat *Boion*. Alii fere vel Βοιὸν, (Thucyd. 1, 107.) vel Βοῖον, (Stephan. h. v.) ut taceam alias corruptiones. Cf. Wasse et Duker. ad Thucyd. c. l. Βόϊον dedit etiam Wesseling. in Diodoro 11, 79. at idem 4, 67. Βοῖον.

10) Medic. 2. corr. Κυτίνειον; edd. Ald. Hopp. Κύτινον, ut Plin. c. l. Ptolemaeus 3, 15. Κυτείνιον. Sed Κυτίνιον habent Thucydides, Stephanus, alii.

11) Sic codices; tantum Medic. 2. corr. ut edd. Aldi, Hopp. Xyl. ἀποδέχεται. *Tzschucke.* Quis sit ille, qui Andronis sententiam οὐκ ἀποδέχεται, nescio; passive enim non licet. *Xylander.* Quaerit Xylander, quisnam ἀποδέχεται? Lege ἀποδέχονται, et omnem difficultatem fusuleris. Sic dictum, ut illud, οὐ καίουσι λύχνον, καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον. Sic autem habent omnes libri veteres; et ita statim, τριχάϊκας δὲ δέχονται. *Casaubonus.*

12) Medic. 1. 2. Paris. edd. Aldi, Hopp. ἀποφαίνοντες; male, cum ad Ἀνδρωνος referatur. Ante Φωκικῶν articulus deest in Mediceis, Mosc. Paris. quos secutus omisi.

sunt, et condiderunt Erineum, Boium ac Cytinium, unde etiam a poëta Trichaices, quasi tripartiti, dicuntur. Non admodum autem Andronis hic sermo probatur, Doridem, quae urbibus quatuor constat,

δὲ μητρόπολιν τῶν Δωριέων ἄποικον Θετταλῶν τριχαίκας δὲ δέχονται, ἤτοι ἀπὸ τῆς τριλοφίας, ἢ ἀπὸ τοῦ [13] τριχίνους εἶναι τοὺς λόφους ἐφαμίλλους. Insulae.

§. 7.

13) Mosc. Venet. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 1. 2. 3. τριχινὶν vel τριχινίν. Edd. Aldi, Hopp. τριχινίνες; Xyl. Casaubonn. Amstel. τριχίνας; Guarinus *quia sint colles* (male) *trichinii similes*. Pro λόφους lepide Casaubb. quidam, Medic. 1. et Medic. φιλοσόφους. Pro εὐαμίλους, quod ferunt omnes editiones, Casaubonn. ἐναμισολόφους; Medic. 1. ἐφαμισολόφος; Vatic. εὐαμισολόφους; Paris. Moscov. εὐαμισολόφος, posterior supra scriptum gerit εὐαμίλλους. In Medic. 3. et Urbin. verba τοὺς λόφους ἐφαμίλους plane desunt. *Tzschucke.* Vocem ἐφαμίλους non intelligo. Epitome et Eustathius [ad Homer. Odyss. 19, 177. p. m. 690.] ostendunt, locum esse decurtatum. *Xylander.* Voce ἐφαμίλους quid faciemus? Me quidem neque Eustathius, nec libri veteres juvant. *Casaubonus.* Eustathius c. l. ita ex Nostro vocatos scribit οὐ μόνον διὰ τριλοφίαν, καὶ ὅτι τρίχινοι αὐτοῖς οἱ λόφοι, ἀλλὰ καὶ διότι ἐκ Παρνασσοῦ ἐλθόντες τρεῖς πόλεις ᾤκισαν. Cum Eustathio, Strabonis tamen etiam mentione facta, consentit Phavorinus s. v. Τριχάϊκες. Epitome p. 136. Hudson. ἤτοι οἱ πολεμικοὶ, ὡς τὸ κορυθάϊκι· ἢ οἱ τρίλοφοι ἐν ταῖς περικεφαλαίαις· ἢ οἱ ὀρχηταί. Vocem τρίχινος synonymia etiam adjuvat Apollon. in Lex. p. 637. at ἐφαμίλους s. ἐφαμίλλους, quod dedi, defertum stat, et salvo sensu abesse possit. Desiderat tamen omissa.

ft t, tribus urbibus cir- loniam. Trichaicas autem cumscribentis, et prima- intelligunt vel a triplice riam Dorienſium urbem. crista, vel quod e crinibus Theſſalorum facientis co- eas haberent.

§. 7.

Insulae.

§. 7.

Πόλεις δ' εἰσὶν ἐν τῇ Κρήτῃ πλείους μὲν, μέγισαι δὲ καὶ [1] ἐπιφανέσταται τρεῖς, Κνωσσὸς, Γόρτυνα, Κυδωνία. Διαφερόντως δὲ τὴν Κνωσσὸν καὶ [a]Ὅμηρος [2] ὑμνεῖ, μεγάλην καλῶν, καὶ βασίλειον τοῦ Μίνω, καὶ οἱ ὕστερον. Καὶ δὴ καὶ διετέλεσε μέχρι πολλοῦ φερομένη [3] τὰ πρῶτα· εἶτα ἐταπεινώθη, καὶ

1) Medic. 2. 3. Paris. ἐπιφανέστατοι. Tum Medic. 1. corr. Paris. uti post, Κνῶσος; antiquior scriptura, cum recentior duplex σ praeferat et ad Strabonis aetatem valeat, etsi tunc etiam Γ potius, quam Κ initio ponendum erat, de quo satis a me dictum esse puto ad Melam 2, 7, 12. p. 545. sq. Addi tamen potest Schweighaeuser ad Polyb. 4, 53, 1. de codicum scriptura. Κνωσὸς per Κ Hesychius per literarum ordinem certior T. 2. p. 289. et sic p. 110. et T. 1. p. 1243. Reliqui, quod habent ceteri libri majori numero, ut Homerici Il. 2, 646. Κνωσσός.

2) Medic. 2. ex glossa ἐπαινεῖ. Post in Vatic. desunt verba καὶ οἱ ὕστερον. Tum edd. Aldi, Hopperi male scribunt διετέλεσεν.

3) Medic. 2. τὰ πρωτεῖα. Non male; sed sequendi plerique.

§. 7.

Urbes in Creta sunt complures, maximae autem et nobilissimae tres, Cnossus, Gortyna, Cydonia. Cnossum Homerus quoque insigniter praedicat, magnam vocans, et Minois regiam, sicut et posteriores. Diu sane primas tulit: postmodo

καὶ [4] πολλὰ τῶν νομίμων ἀφῃρέθη· [5] μετέσχε δὲ τὸ ἀξίωμα εἰς τε Γόρτυναν καὶ Λύκτον· ὕστερον δ' ἀνέλαβε πάλιν τὸ παλαιὸν σχῆμα τὸ τῆς μητροπόλεως. Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ κύκλον ἔχουσα ἡ Κνωσσὸς τὸν ἀρχαῖον τριάκοντα σταδίων μεταξὺ [6] τῆς Λυκτίας καὶ τῆς Γορτυνίας [7] σταδίους διακοσίους, Insulae.

4) Medic. 3. πολλῷ, propter ſequentis vocis lectionem. Nam idem cum Caſaubonn. Vatic. Ven. Pariſ. praeferunt νόμων pro νομίμων, et ſic Guarinus: *inſtituta et leges amiſit.* Retinendum tamen videtur νομίμων, quod agnoſcunt cum editionibus reliqui. Nempe νόμιμα ſunt προστάγματα νόμου, inſtituta, diſciplina. V. Plutarch. de fato p. 255. Lipſ. ubi de iis diſſerit, Strabo infra p. 483. m. Hinc ἔθη conjungit Polyb. 6, 56. in.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Pariſ. Moſcov. Venet. pro eo, quod vulgarunt editiones, μεγίστη; ſine ſenſu. Et ſic Guarinus: *dignitas tranſlata pervenit.* *Tzſchucke.* Lego μετέσχε vel ſimile aliquid. *Caſaubonus.* Ita adſcripſerat in exemplari ed. Xyl. Scaliger, de quo nunc propter codicum ſuffragia dubitari nequit.

6) Medic. 3. praemittit δὲ; moleſte hic.

7) Σταδίους omnes libri. *Tzſchucke.* Inſolens loquendi genus, prorſusque aliquid vel ſubaudiendum, vel addendum, quod exciderit. Lego διέχουσαν ἑκατέρως τ. διακ. vel brevius et fortaſſe verius ἐν διακοσίοις σταδίοις, ut ſaepe loquitur. *Caſaubonus.* Locus haud dubie mancus ſic forte ſupplendus eſt: μεταξὺ τῆς Λυκτίας καὶ τῆς Γορτυνίας,

modo depreſſa eſt, multisque ſpoliata privilegiis, dignitate in Gortynam et Lyctum translata: recuperavit tamen deinde veterem metropolis ſpeciem. Sita eſt Cnoſſus in planitie, ambitu antiquo ſtadiorum xxx, inter Lyctiam et Gortyniam, ſtadiis cc, a Lycto,

Iasulae. κασίους, τῆς δὲ Λύκτου, [8] ἣν ὁ ποιητὴς Λύττον ὠνό-

τυνλας, διέχουσα μὲν ἀπὸ τῆς Γορτύνης σταδίους δ'. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabon.* p. m. 42. Aperte hic excidit, quod distantiam a Gortyna indicabat, cum altera pars de Lycto id desideret. Neque tamen sine codicum auxilio textus instaurari potest.

8) Verba ἣν ὁ ποιητὴς — ὠνόμασεν desunt in Urbin. et Medic. 3. Pro Λύττον Casaubb. Venet. posuerunt Λύκτον, ut edd. Aldi et Hopperi cum Guarino. *Tzschuckeus* Λύττον legi, quia Eustathius ait, sic quosdam legere apud Homerum Il. β. 647. *Xylander.* Locus poetae est in catalogo, ubi tamen Λύκτον legit Eustathius, non, ut Strabo, Λύττον, hodieque nostri libri omnes Eustathium sequuntur. Quare recte veteres Strabonis codices, in quibus sic legitur hic locus, τῆς δὲ Λύττου, ἣν ὁ ποιητὴς Λύκτον ὠνόμασε. Sic fere Aldus. Stephanus Lyttum vult esse dictam, quod esset in sublimi loco. Hesychius Λύττοι, οἱ ὑψηλοὶ τόποι. Polybius lib. 4. [c. 53, 3. et 54, 6.] Λύττον vocat et Lacedaemoniorum ἄποικον esse ait, omnium Cretae urbium ἀρχαιοτάτην. *Casaubonus.* Λύκτον adferunt in Homero omnes libri, illi etiam, quos Heyne consuluit. Nec aliam scripturam novit Eustathius ad Il. 2, 637. p. m. 236. quippe ex Stephano tantum refert, Lyttum a quibusdam fuisse vocatam eam urbem. Scriptores quidem fere praeferunt Λύκτος, etsi nec alteram formam quidam respuunt, ut Polybius, quam et unice probant lapides et numi. Cf. notata infra p. 481. et ad Melam 2, 7, 12. quae nolo repetere. Multa etiam conlecta dabit Meursius in Creta 1, 12. p. 44. sq. qui etiam 4, 9. p. 167. ex inscriptione ex urbis ruinis effossa profert Λυκτίων. Strabo certe in Homero Λύττον legit. Si enim communi nomine, quo et ipse Strabo usus est, poeta edidisset, inepte et frigide alteram scripturam adjecisset, ut recte judicat Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 667.

Agno-

Lycto, quam poëta Lyttum vocauit, CXX. Cnossus

ὠνόμασεν, ἑκατὸν [9] εἴκοσι τῆς δὲ θαλάττης Κνωσ- Insulae.
σὸς μὲν τῆς Βορείου πέντε καὶ εἴκοσι, [10] Γόρτυνα
δὲ τῆς Λιβυκῆς ἐννενήκοντα, Λύκτος δὲ καὶ [11] αὕ-
τη τῆς Λιβυκῆς ὀγδοήκοντα. Ἔχει δ' ἐπίνειον τὸ
Ἡρακλεῖον ἡ Κνωσσός.

§. 8.

Μίνω δὲ φασιν ἐπιταῖα χρήσασθαι τῷ [1] Ἀμνι-
σῷ

Agnoverunt igitur etiam et probarunt hanc scripturam in Strabone viri docti, ut Meursius in Creta 1, 12. p. 448, qui praeterea Homerum hinc emendandum censet, et Wassenberghius ad paraphrasten Gr. Homeri, Il. 2, 646. p. 83. Casaubono hic reprehenso, quem, quid velit, se non videre ait.

9) Exciderat vox εἴκοσι in ed. Aldina operarum, puto, negligentia, et hinc exsulabat in edd. Hopp. et Xyl. quare et hic miratur in nota, quid sit illud, aut qualis numerus, cum ex Ptolemaeo 3, 17. liqueat, Cnossum a Libyco, quam Boreo mari longius abesse. Restituit loci integritatem ex libris suis Casaubonus, quibus et mei adstipulantur.

10) Falso Medic. 2. Γόρτυνα. Tum idem cum 1. et 3. Mosc. Urbin. τῆς Λιβυκῆς addito articulo, qui vulgo abest; Vatic. praeterea καὶ τῆς Λιβυκῆς. Post Paris. (qui, ut supra, hic etiam habet Κνωσὸς et post) Medic. 1. 3. ἐννενήκοντα. Cf. ad lib. 9. p. m. 550. n. 2.

11) Moscov. ut fit alibi, αὐτή. Ceterum verba Λύκτος — ὀγδοήκοντα absunt in Medic. 3.

1) Moscov. Ἀμνισσῷ, uti etiam ex Strabone refert Eustathius ad Homer. Odyss. 19, 179. p. m. 690, 48. Simplex tamen

sus a septentrionali mari abest stad. xx. Gortyna a Libyco xc. Lyctos quoque a Libyco mari xxc.

Habet navale Heracleium Cnossus.

§. 8.

Minoëm autem ferunt nava-

Iasulae. σῶ, ὅπου τὸ τῆς Εἰλειθυίας ἱερόν. Ἐκαλεῖτο δ' ἡ Κνωσσὸς [2] Καίρατος πρότερον, ὁμώνυμος τῷ [3] παρ-

ραβ-

tamen *e* praeferunt auctores, e quibus sat multa exempla dabit Meurſius in Creta 1, 6. p. 17. ſq. Et ſic idem Euſtathius ſcribit ad Dionyſ. v. 498. Pro Εἰλειθυίας, quod vulgo objicitur, recte Moſc. ponit Εἰλειθυίας cum aliis auctoribus, quod et Latinorum ſcriptura *Ilithyia* probat. Vagatur et ſic inter utramque literam Euſtathius c. c. l. l. et alibi, quamvis *ει* conſtantius ponit. Ante τῆς Εἰλειθυίας in edd. ante Caſaubonum omittitur τό. Poſt ἐκαλεῖτο δὲ Medic. 2. ut ſaepe variatur.

2) Libri omnes dant per *ε* cum epitome p. 136. Hudſ. editt. et Guarino. *Tzſchuckii* Legit Euſtathius [ad Dionyſ. v. 498.] Κέρατος. Vide tamen, num legendum ſit potius Καίρατος. Auctor eſt enim Scholiaſtes Callimachi in Dian. v. 44. Cretae fluvium vocari Καίρατον, et urbem quoque fuiſſe ei ὁμώνυμον *Caeratum*. *Caſaubonus*. Καίρατον voluerat etiam ex Callimacho c. l. in margine edit. Xyl. Scaliger, qui et conſuli poteſt ad Virgilii Cirin v. 113. Salmaſ. ad Solin. c. 17. t. II. p. m. 121. Friſchlinus et Spanhem. ad Callim. c. l. et in primis Meurſius in Creta 1, 8. p. 26. qui et de hac ſcriptura monuerat in margine ed. Pariſ. Praecipua argumenta et quae praeponderent, ducta ſunt ex metri lege apud Callimachum (nam in Virgilio fluctuatur lectio) et literarum ſerie in Heſychio, qui ſcribit: Καίρατιοι οἱ Κνώσιοι. Sic igitur dedi.

3) Medic. 2. παραβέντι. Tum μέρει absque articulo commode dimittunt edd. ante Caſaubonum, repetito forte ex praecedente ſyllaba. Sed ſic varia adjici ſolent, πᾶς, αὐτὸς, τὶς, articulus etiam paſſim, ut in Thucyd. 4, 98. Sic ἕκαστον τὸ φῦλον obferunt codices lib. 12. p. 564. m. pro ἕκαστον τῶν φύλων; πολλὴ ἡ ὁμωνυμία lib. 12. p. 565. in et ſimilia.

navali uſum Amniſo, ubi olim Caeratus vocata fuit fanum eſt Lucinae. Cnoſſus a flumine praeterlabente.

Me-

ραῤῥέοντι ποταμῷ. Ἱσόρητον δ' ὁ Μίνως νομοθέτης Insulae.
γενέσθαι σπουδαῖος, θαλαττοκρατῆσαί τε πρῶτος· τριχῇ δὲ διελὼν τὴν νῆσον, ἐν ἑκάστῳ τῷ μέρει κτίσαι πόλιν· [4] τὴν μὲν Κνωσσὸν ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς Πελοποννήσου· κεῖται δὲ αὐτὴ δ' ἐστὶ προσ-

4) Verba τὴν μὲν — προσβόρειος desunt in Medic. 3. at servant reliqui. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236, 44. ſic refert: κεῖται δὲ ἀντικρὺ Πελοποννήσου πρόσβορος. *Tzſchucke.* Deeſſe aliquid ſatis eſt manifeſtum. *Caſaubonus.* Contra Caſaubonum Politus ad Euſtath. in Homer. T. 2. p. 666. ſe, quid deſit, non videre ait; omnia eſſe plana. Nempe diviſa in tres partes inſula, Cnoſſus ſita in ea parte, quae verſus ſeptemtrionem obpoſita eſt Peloponneſo. Itaque paullo ante dixerat, Cnoſſum a mari ſeptemtrionem ſpectante i. e. Cretico abeſſe ſtadia 25, quum tamen Gortyna ab Libyco mari (ad meridiem) ſtadia diſtaret 90. Unde Cnoſſum Ptolemaeus 3, 17. et Plinius 4, 20. ſ. 12. in mediterraneis ponunt. Recte quidem ſupra et apte Strabo de diſtantia a mari ſeptemtrionali i. e. Cretico, et ſic ipſa urbs προσβόρειος dici poteſt. At quomodo Peloponneſo obponat, a qua aliquanto plus, quam aliae, remota jacet, non video; immo melius Cypro obponere poterat, vel a ſeptemtrione mari Aegaeo, quod facit Gemiſtus Pletho B. Κνωσσὸς μὲν πρὸς τὸ Λιγαῖον τετραμμένη, Γόρτυνα δὲ πρὸς τῷ Λιβυκῷ πελάγει, Κυδωνία δὲ ἐπὶ μὲν τῷ Αἰγαίῳ καὶ αὐτή, ἐν δὲ τοῖς Ἑσπερίοις τῆς Κρήτης μέρεσι (haec potius Peloponneſo eſt objecta) καὶ ἀντιθαλαττία· Κνωσσὸς δ' ἐν τοῖς ἑωθινοῖς, καὶ οὐκ ἀντιθαλαττία, οὐδὲ Γόρτυνα. Exciderunt igitur ſine dubio, uti jam Caſaubonus ſuſpicatus erat, aliae urbes, quae recenſum numeri conficerent.

Memoriae proditum eſt, Minoëm fuiſſe bonum legum latorem, primumque in mari imperium obtinuiſſe, inſulaque in tres partes diviſa, in quavis parte urbem condidiſſe: de quibus Cnoſſum e regione

Insulae. προσβόρειος. Ὡς δ' εἴρηκεν [5] Ἔφορος, ζηλωτὴς ὁ Μίνως ἀρχαίᾳ τινὸς Ῥαδαμάνθυος, δικαιοτάτου ἀνδρὸς, ὁμωνύμου τῷ ἀδελφοῦ αὐτῷ, ὃς πρῶτος τὴν νῆσον ἐξημερῶσαι δοκεῖ νομίμοις καὶ συνοικισμοῖς πόλεων, καὶ [6] πολιτείαις, σκηψάμενος παρὰ Διὸς φέρειν ἕκαστα τῶν τιθεμένων δογμάτων εἰς μέσον. [7] Τοῦτον δὲ [8] μιμούμενος καὶ ὁ Μίνως δι' ἐν-

5) Ald. Hopper. solito errore et passim jam notato Εὔφορος.

6) πολιτείας omnes libri cum edd. praeter Medic. 2. in quo exstat πολιτείαις. Dativum utique desiderat nexus. Casaubonus emendabat πολιτείᾳ; tum, ut fit, adhaesit repetitum σ. Sequi tamen placuit auctoritatem codicis. Et sic Polyb. 4, 25, 7. νόμοις et πολιτείαις jungit.

7) Medic. 3. Τοῦτον δή.

8) Casaubonus ex vett. libris notavit: ἐντύγχανον μιμούμενος. Mei omnes in vulgata lectione perstant, quae nec illo augmento eget, et sine eo reddita est ab Eustathio ad Homer. Odyss. 19, 179. p. m. 190. ubi levi variatione tota haec narratio redit; tantum pro κατέβαινεν posuit ἀπῆει, ἔλεγεν pro ἔφασκεν; tum παραγγέλματα omisit. Ἀναβαίνων, quod primo intuitu ad antrum mire relatum videatur, sustinent non libri solum, sed et antri situs in Ida monte. Cf. Max. Tyr. 38, 2. f. Sic Schol. Homeri ad Odyss. 19, 179. ἀνιόντα Διὰ εἰς Ἴδην. Valer. Max. 1, 2, 1. ext.

gione Peloponnesi et versus septentrionem. Ephorus ait, Minoëm fuisse imitatorem cujusdam prisci Rhadamanthyos, justissimi viri, cognominis fratri ipsius, qui primus insulam visus sit cicurasse legibus condendis et urbibus ac rebuspublicis: cum fingeret, se a Iove adferre singula, quae promulgabat decreta. Illum ergo aemulatum Minoëm, cum per an-

ἐννέα ἐτῶν, ὡς ἔοικεν, ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τοῦ Διὸς Insulae.
ἄντρον, καὶ διατρίβων [9] ἐνθάδε, ἀπήει συντεταγμένα ἔχων παραγγέλματά τινα, ἃ ἔφασκεν εἶναι τοῦ Διὸς προστάγματα· ἀφ' ἧς αἰτίας καὶ τὸν ποιητὴν ἔτως εἰρηκέναι·

— ἐνθάδε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής.

Τοιαῦτα δ' [10] εἰπόντος, οἱ ἀρχαῖοι περὶ αὐτοῦ πάλιν ἄλλους εἰρήκασι λόγους ὑπεναντίους τούτοις· ὡς τυραννικός τε γένοιτο καὶ βίαιος, καὶ δασμολόγος τρα-

extr. *in praealtum ſpecus ſedebat.* Ita autem ἀναβῆναι, ἀνελθεῖν omnino ad oracula refertur. Cf. lib. 17. p. 814. Ἀναβαίνων vero ſic iterum de Minóe occurrit lib. 16. p. 762. in. Uſitata tamen ratione et ſolo antri reſpectu Dionyſ. Halic. 2, 61. f. de Minoe in hac re adhibuit καταβαίνειν.

9) Medic. 2. διατῖσα ex gloſſae ſynonymia. Pro παραγγέλματα Planudes poſuit παραγγελιτὰ probo verbo in pejus et inſolentius mutato. Tum inverſo ordine Moſcov. et Medic. 3. προστάγματα τοῦ Διός. Pro βασίλευε minus recte Medic. 3. βασιλεύς. Conſtantius redit infra lib. 16. p. 762.

10) Caſaubonn. εἰπόντες. Mei omnes cum edd. ex nexu recte dant εἰπόντος. Poſt Moſcov. λόγους εἰρήκασι.

annos IX in antro Iovis eſſet commoratus, conſcripta quaedam praecepta attuliſſe, quorum auctorem Iovem faceret: itaque et Homerum de eo ſic ſcripſiſſe:

— *ibi Minos*
Regnavit, ter tres qui diſcipulus fuit annos
Supremi Iovis. —

Haec ille. Antiqui vero de Minoë contra dicunt, tyrannum fuiſſe et violentum et tributorum exactorem:

Insulae. p. 477. τραγῳδοῦντες τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον, καὶ τὸν Λαβύρινθον, καὶ τὰ Θησεῖ συμβάντα καὶ Δαιδάλῳ.

§. 9.

Ταῦτα μὲν οὖν ὁποτέρως ἔχει, χαλεπόν [1] ἐστιν εἰπεῖν. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος οὐχ ὁμολογούμενος, τῶν μὲν ξένον τῆς νήσου τὸν Μίνω λεγόντων, [2] τῶν δ' ἐπιχώριον. Ὁ μέντοι ποι-

1) Deeſt in Moſc. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. commode, opinor. Poſt pro Μίνωα Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Μίνω; quam formam, cum paullo ſuperius et inferius reperiatur, et hic ab optimis libris probetur, praeferendam putavi. Etſi enim Homerus, quem imitari Noſter lubenter ſolet, alteram formam adhibeat (cf. Euſtath. ad Odyſſ. 17, 523. p. m. 646.) priorem tamen cum poſterioribus, notante Euſtathio, amat Noſter, nec adeo eam ſpernit Homerus Il. 14, 322. Hinc vero in genitivo ſaepius dicitur Μίνω, ut lib. 1. p. 48. Pariſ. lib. 16. p. 279. et alibi. Solet enim in quibusdam τὸ ν negligi, v. c. ἦεν, nec erat, cur hanc terminationem laceſſeret Munckerus ad Antonin. Liber. c. 30. et emendaret, ut ſatis docuit Pierſonus ad Herodian. Philetaer. p. 439. Cf. et Triller ad Thom. Mag. p. 424. et infra p. 485. m. ad Κάν.

2) Medic. 1. 2. τῶν δὲ crebra variatione incertaque ratione. Tum μᾶλλον ignorat Medic. 3. quod reliqui tuentur, non item nexus deſiderat. Negligentius poſt in Medic. 2. abeſt συνηγορεῖν.

tragice decantantes Minotaurum ac Labyrinthum, et quae Theſeo atque Daedalo evenerunt.

§. 9.

Difficile dictu eſt, utra ſententiarum vera ſit. Sed et de hoc non convenientia inter ſe tradunturj indigena inſulaene, an vero inquilinus fuerit. Home-

ποιητὴς τῇ δευτέρᾳ δακεῖ μᾶλλον συνηγορεῖν ἀπο- Insulae.
φαίσει, ὅταν φῇ ὅτι

[3] Ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον.

[4] Ὑπὲρ δὲ τῆς Κρήτης ὁμολογεῖται, [5] διότι κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐτύγχανεν εὐνομουμένη, καὶ ζηλωτὰς ἑαυτῆς τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων ἀπέφηνεν· ἐν δὲ τοῖς πρώτοις Λακεδαιμονίους, καθάπερ Πλάτων τε ἐν τοῖς Νόμοις δηλοῖ, καὶ

3) Abjicit ὃς Moscov. cum Paris. et edd. Aldi, Hopperi; servant reliqui ex Homero Il. 13, 450. Tum Moscov. mavult Κρήτης. Probandi plerique. Denique ἐπίουρον praeteriit Medic. 3.

4) Sic Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. Urbin. Vatic. Ven. Quae constantia codicum fecit, ut hanc particulam ab Aldo remotam, usu tamen etiam firmatam revocarem. Vulgo περί. Diversa commutatio supra adfuit lib. 8, 8, 1. p. m. 316.

5) Pro ὅτι Medic. 1. Moscov. Paris. Ven. Vatic. Urbin. διότι, crebra utriusque commutatione, de qua dictum ad lib. 8. p. m. 219. et alibi. Cum promiscuo usu ista ponat Strabo in simili nexu, sequi placuit plerosque codices. Post et hic Εὔφορος scripserunt Aldus et Hopperus.

merus quidem posteriori opinioni videtur adstipulati, cum inquit:

Primus Minoem Cretae genuit custodem.

De Creta in confesso hoc est, priscis eam temporibus legibus optimis fuisse compositam, ideoque ad sui imitationem pertraxisse Graecorum praestantissimos, inque primis Lacedaemonios: quod et Plato in Legibus docet, et Epho-

Inſulae. Ἔφορος ἐν τῇ [6] Εὐρώπης πολιτείᾳ ἀναγέγραφεν. [a]Ὕστερον δὲ πρὸς τὸ χεῖρον μετέβαλεν ἐπὶ πλεῖστον. Μετὰ γὰρ τοὺς [7] Τυρρηνούς, οἱ μάλιστα ἐδυνάσθησαν τὴν καθ' ἡμᾶς θάλατταν, οὗτοί εἰσιν οἱ διαδε-

ξάμε-

6) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. Venet. Εὐρώπῃ τῇ πολιτείᾳ; Medic. 3. Εὐρώπης plane ignorat. Forte ἐν τῇς Εὐρώπης τῇ πολιτείᾳ. Poſt vocem ὕστερον deeſt in Medic. 3. δέ.

7) Omnes libri conſtanti conſenſu conſpirant in voce τυρράνους. At inciſo ſenſu. Minime enim, qui fuerint illi tyranni, quibus Cretenſes ſuccesſerunt, intelligitur. Elegans igitur non ſolum, ſed et acuta eſt Meurſii conjectura, quam adſcripſerat margini ed. Pariſ. et poſt in libro de Creta 3, 5. p. 149. repoſuerat, Τυρρηνούς. Tyrrhenos enim olim piraticam exercuiſſe, adfirmant Stephanus ſ. v. Κύζικος, Hygin. fab. 134. Heſychius h. v. et ipſe Strabo lib. 5. p. 219. Pariſ. et lib. 6. p. 267. aliique apud Barneſium ad Euripid. Cyclop. v. 11. Quippe magna terra mariqve potentia valuerunt, (Dionyſ. Halic. 6, 76. Diodor. Sic. 5, 40. et ibi Weſſel.) et diu maris imperium obtinuerunt. Antiquiſſima tempora teſtatur Palaephatus c. 21. de Scylla, ex quo poſt Trojae excidium ad ann. 6. vel 10. rejicit Euſebius et idem Ephorus lib. 6, 2, 2. p. m. 256. diu ante Graecorum adventum in Siciliam illud mare infeſtaſſe ſcribit. Accedit ſimilis corruptio apud Heſychium T. 1. p. 920. ubi δεσμοὶ τυραννικοὶ dicuntur, qui rectius T. 2. p. 1436. ſunt Τυρρηνοὶ δεσμοὶ, ad quem locum etiam Alberti hanc a Meurſio admotam ſanationem probat. Quam autem ſaepe nomina propria in adpellativa tranſeant, notum eſt et exemplis multis declaratum ad Melam 2, 3, 1. p. 165. ſq.

Ephorus in deſcriptione rerump. Europae. Poſtea temporis in deterius abiit admodum. Poſt Tyrrhenos enim, qui maxime infeſtum noſtrum mare habue-

ξάμενοι τὰ λῃσήρια. Τούτους δ' ἐπόρθησαν [8] ὕ-στερον οἱ Κίλικες. Κατέλυσαν δὲ πάντας Ῥωμαῖοι, τήν τε Κρήτην ἐκπολεμήσαντες, καὶ τὰ πειρατικὰ τῶν Κιλίκων φρούρια. Νῦν δὲ [9] Κνωσσὸς καὶ Ῥωμαίων ἀποικίαν ἔχει. Infulae.

§. 10.

Περὶ μὲν οὖν Κνωσσοῦ ταῦτα, πόλεως οὐκ ἀλλοτρίας ἡμῖν, διὰ δὲ τ' ἀνθρώπινα, καὶ τὰς [1] ἐν αὐτοῖς μεταβολὰς καὶ συντυχίας, [2] ἐκλελειμμένων συμ-

Q 4 βολαί-

8) Excidit vox ὕστερον in Medic. 2. Κίλικες vitiose scribitur in edd. Aldi et Hopperi.

9) Solus Paris. per simplex σ, ut alibi solet, effert, de qua varietate dictum est ad Melam 2, 7, 12. p. 545.

1) Ald. Hopper. ἐν τοῖς μεταβολάς. Xylander reposuit ἐν αὐτοῖς, quod et codices probant et sensus.

2) Casaubonn. ἐκ τῶν λελειμμένων et sine causa et cum offensione maiori, ut in Paris. ἐκλελειμμένων ἡμῖν, ob sequentia. Post ante συμβολαίων Moscov. Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. δεικτικῆς, opinor, ponunt τῶν. Medic. 2. mavult τῶν συμβόλων. Illud aptius censeo. Tum ante ὑπαρξάντων in Medic. 3. deest καί.

buerunt, Cretenses in latrocinia successerunt. Eos deinde Cilices oppressерunt. Romani autem universos deleverunt, bello captis cum Creta etiam Cilicum castellis piraticis. Cnossus nunc etiam habet coloniam Romanorum.

§. 10.

Ac de Cnosso quidem haec, urbe a nobis haud aliena, propter res humanas et earum mutationes atque eventa, abolitis, quae nobis

Insulae. βολαίων, καὶ τῶν ὑπαρξάντων ἡμῖν πρὸς τὴν πόλιν. [3] Δορύλαος γὰρ ἦν ἀνὴρ τακτικὸς, τῶν Μιθριδάτου τοῦ Εὐεργέτου φίλων· οὗτος διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐμπειρίαν ξενολογεῖν ἀποδειχθεὶς, πολὺς ἦν ἔν τε τῇ Ἑλλάδι καὶ [4] τῇ Θράκῃ, πολὺς δὲ καὶ τοῖς παρὰ τῆς Κρήτης ἰοῦσιν, οὔπω τὴν νῆσον [5] Ῥωμαίων ἐχόντων· συχνοῦ δὲ ὄντος ἐν αὐτῇ τοῦ μισθοφορικοῦ [6] στρατιωτικοῦ πλήθους, ἐξ οὗ

3) Medic. 3. hic et infra Δοφίλαος, ut trajectis etiam literis verſiones quaedam, notante Schweighaeuſero in Appiani Mithridat. c. 49. *Dorialus*. Sed Δορύλαος idem codex infra lib. 12. p. 557. ſcribit, conſentientibus aliorum auctorum libris, ut Plutarchi in Sulla cap. 20. Appiani in Mithrid. c. 17. Memnonis cap. 35. et Strabonis infra c. l. Pro eo Etymol. M. p. 579, 20, ſcribit Δορύλας. Cf. de duplici hac forma in not. crit. ad Melam 1, 18, 1. p. 541.

4) Articulus ſine deſiderio abeſt in Moſcov.

5) Medicei tres, Moſc. mutato ordine ἐχόντων Ῥωμαίων.

6) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. et Medicei omnes cum Guarino καὶ praeponunt; non temere, arbitror, quod moleſte hac etiam forma duo adjectiva nuda coëunt, tum propter praecedentia, quae de externis militibus dicuntur, qui hic ſunt μισθοφόροι obpoſiti στρατιώταις, uti apud Herodian. 3, 1, 5. de Parthis συντοὺς στρατιωτικούς. Nempe deterioris conditionis erant mercenarii et aliunde coacti.

nobis cum ea erant, commerciis. Dorylaus enim, vir ducendi exercitus gnarus, unus de amicis Mithridatis Euergetae, inſius ob rei bellicae peritiam peregrinos conducere milites, crebro in Graecia erat atque Thracia et iis, qui Cretam petebant: cum Romani nondum eam tenerent insulam, magnaque ibi eſſet militum ſtipendia merentium copia: unde

οὖ καὶ τὰ λῃστήρια πλεῖστα συνέβαινεν. Ἐπι- Insulae.
δημοῦντος [7] δὲ τοῦ Δορυλάου, κατὰ [8] τὴν τύχην
[9] ἐνέστη πόλεμος τοῖς Κνωσσίοις πρὸς τοὺς Γορτυ-
νίους· αἱρεθεὶς δὲ στρατηγὸς, καὶ κατορθώσας διὰ
ταχέων, [10] ἤρατο τιμὰς τὰς μεγίστας· καὶ [11] ἐπει-
δὴ μικρὸν ὕστερον ἐξ ἐπιβουλῆς δολοφονηθέντα
ἔγνω τὸν Εὐεργέτην ὑπὸ τῶν φίλων ἐν Σινώπῃ, τὴν

7) Sic pro δὲ Moscov. Medic. 3. quae particulae sexcenties commutantur, ut et passim dubius usus videatur. Cum hic nihil novi, vel adversi inferatur, sed ex praecedentibus explicatio repetatur, accommodatius videtur δή.

8) Articulus monente Moscov. commode abest, ut lib. 8. p. 353. f. 125. ut alibi in similibus formis.

9) Sic pro ἀνέστη Codd. Casaubonn. meique omnes, quae mutatio debetur Aldo. Cum nihil alteram lectionem moretur, eam revocavi. Sic commorationis simul spatium respicitur. Δὲ post αἱρεθεὶς abest in Medic. 1.

10) Medic. 3. Venet. Paris. ἥρατο; Moscov. ἥρατο. Illud melius; vulgata optime habet.

11) Ex male intellecto compendio in ed. Casauboni altera editor Amstelodam. mutavit in ἐπειδάν.

unde etiam praedonum exercitus fuerunt impleti. Cum in Creta esset Dorylaus, forte fortuna bellum obortum erat Cnossiis adversus Gortynios: Dorylaus a Cnossiis dux creatus, bellum celeriter et feliciter confecit, summisque est adfectus honoribus. Cumque paulo post cognouissent, Sinope Euergetem

Insulae. διαδοχὴν δὲ εἰς [12] γυναῖκα καὶ τὰ παιδία ἥκουσαν, ἀπεγγυὸς τῶν ἐκεῖ, κατέμεινεν ἐν τῇ Κνωσσῷ· [13] τεκνοποιεῖται δ' ἐκ [14] Μακέτιδος γυναικὸς, [15] Στε-

12) Sic pro γυναῖκας, quod praeivit Aldus, Casaubonn. meique omnes. Codicibus fidem adstruit historia. Ita enim Memnon cap. 32. de Mithridate, hujus filio: φονικώτατος δὲ ἐκ παιδὸς ὁ Μιθριδάτης ἦν· τὴν γὰρ ἀρχὴν τρισκαιδεκαέτης ὢν παρελαβὼν, μετ' οὐ πολὺ τὴν μητέρα κοινωνὸν αὐτῷ τῆς βασιλείας παρὰ τοῦ πατρὸς παραλειφθεῖσαν δεσμωτηρίῳ, κατασχὼν βίᾳ καὶ χρόνῳ ἐξανάλωσεν. Ante παιδία articulus deest in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. et sic utique praecedenti formae propius accommodetur. Post Moscov. κατέμεινε τῷ Κνωσσῷ, ut remoto tantum ἐν Medic. 3. Ipsum nomen, ut supra, per simplex σ edit. Paris.

13) Medic. 3. Vatic. et Urbin. τεκνοποιήσας δ' ἐκ. Tum vero δὲ melius abest. Sed vulgata magis ad formam Strabonis ducere videtur.

14) Medic. 1. 2. Μαμέτιδος, ceteri Μακέτιδος, ad quam vocem margo conl. Vatic. explicationem hanc habet adscriptam: Μακεδόσσης· λέγεται γὰρ καὶ ὕτως. *Tzschucke.* Non erat, cur locum suspectum haberet Xylander, qui optime habet. Nam Macetia Macedonia est, et mulier Μακέτις est Macedonissa. Itaque in nonnullis libris legitur Μακεδονίσσης, quae est glossa. *Casaubonus.* Umbram impugnat Casaubonus; nihil enim contra hoc nomen Xylander notavit. Sed diserte Stephanus s. v. Μακεδονία adponit Μακέτις γυνὴ, ubi Berkelius exemplo Luciani in Pseudomanti s. Alexandro cap. 6. qui Μακέτιν γυναῖκα dicit, eam formam probat. Addi poterat hic Strabonis locus.

tem dolo familiarium necatum, eique uxorem et liberos successisse: de rebus istis abjecta omni spe Cnossi subsedit. Ibi e Macetide muliere, nomine Steropa, duos procreavit filios, Lagetam et Stratarcham

[15] Στερόπης τοὔνομα, δύο μὲν υἱεῖς, [16] Λαγέταν καὶ Insulae.
Στρατάρχαν, ὧν τὸν Στρατάρχαν ἑκατόγηρων καὶ
ἡμεῖς ἤδη εἴδομεν, θυγατέρα δὲ μίαν. [17] Δυοῖν δὲ ὄντων
υἱῶν τοῦ Εὐεργέτου, διεδέξατο τὴν βασιλείαν Μιθριδά-
της, ὁ προσαγορευθεὶς Εὐπάτωρ, [18] ἑνδεκαέτη γεγονώς·
τούτῳ σύντροφος ὑπῆρξεν ὁ τῆς Φιλεταίρου Δορύλαος p. 478.
ἦν

15) Casaubonn. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Medic. 3. Στερόπης; Medic. 1. Στερρόπης; Guarinus cum Medic. 2. et Veneto, ex quibus quidem nihil ad vulgatam lectionem inveni, et edd. Στερόπης. Per π melius censet Casaubonus, quod equidem propter meliorum codicum auctoritatem reposui.

16) Medic. 2. Λαγέταν, uti et legit Guarinus. In sequ. verba ὧν τὸν Στρατάρχαν desunt in Moscov. Proxime post ἑκατόγηρων ante Casaubonum per ο in fine scriptum legebatur. At priori forma non solum apud alios, uti Plutarchum in Pompejo c. 64. exstat, sed et infra lib. 14. p. 650. in Nostro redit.

17) Moscov. Paris. ut alibi, δυεῖν, quod non moror. Cf. ad lib. 8. p. 356. f. 140.

18) An δυώδεκα in hoc omnium librorum consensu scripserit Strabo, uti existimat Bayer. in opusc. p. 223. ed. Klotz. dubito. Nota est in his auctorum discrepantia. Secundum Memnonem cap. 32. τριςκαιδεκαέτης imperium suscepit. Intra annos 11 et 12. substitit ratio Appiani in Mithrid. cap. 112. ubi scribit, 68 aut 69 annos vixisse, 57 regnasse. Sed in praesentia cf. quae de initio imperii disputavit Bayerus c. l. Pro Φιλεταίρου Medic. 2. dat Φιλετέρου, ut infra 12. p. 537. Mosc. et sic reddidit Guarinus.

cham (de quibus Stratarcham vidi iam extrema senectute adfectum) filiamque unam. De duobus autem Euergetae filiis Mithridates cognomento Eupator in regnum successit, annos natus XI, cum quo enutritus fuit Dorylaus Philetaeri F. ejus qui frater fuit

Insulae. ἦν δ' ὁ Φιλέταιρος ἀδελφὸς τῆ τακτικοῦ Δορυλάου. Ἀνδρωθεὶς δ' ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοσοῦτο [19] ἤρητο τῆ συντροφίᾳ τῆ πρὸς τὸν Δορύλαον, ὥς οὐκ ἐκεῖνον μόνον [20] εἰς τιμὰς ἦγε τὰς μείζους, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν ἐπεμελεῖτο, καὶ τοὺς ἐν Κνωσσῷ μετεπέμπετο· ἦσαν δ' οἱ περὶ Λαγέταν, τοῦ μὲν πατρὸς ἤδη τετελευτηκότος, αὐτοὶ δ' ἠνδρωμένοι, καὶ ἦκον ἀφέντες τὰ ἐν Κνωσσῷ.

19) Sic Casaubonn. Vatic. Moscov. Paris. Ven. pro vulgato ἠρεῖτο, quod occupat omnes editiones inde ab Aldo et praeterea a Medic. 1. 2. adfertur; Urbin. Medic. 3. ᾔδετο. Pro τοσοῦτο Venet. Urbin. et Medic. 1. 2. 3. τοσοῦτον, quae forma in hoc et aliis passim objicitur. Sic Xenophon Cyrop. 1, 1, 4. et alii. Exempla dabunt Maittaire de dialectis p. 37. et in hoc pronomine Wesseling ad Diodor. 1, 46. et 4, 54. ubi itidem codices variant. Nolui tamen ideo vulgatam movere. *Tzschucke.* Vetus lectio ᾔρητο. Et ita legendum: nam vulgata est corrupta. Αἱρεῖν τινα est *capere, delectare*, ut apud Aelianum [V. H. 1, 25. in. 9, 38. f. ubi θέλγειν connectitur] et alios. *Casaubonus.* Confirmant hic eam lectionem et aliorum glossae ᾔδετο.

20) Hoc ordine Moscov. Paris. Medic. 1. 2. 3. cum alio vulgo legatur ἦγεν εἰς τιμάς. Cessi tanto numero conspirantibus libris.

fuit Dorylai istius ductoris. Rex vero ut ad virilem aetatem pervenit, adeo minoris Dorylai convictus consuetudine fuit delectatus, ut non ipsum modo ad summos promoveret honores, sed etiam cognatos eius curae haberet, Cnossoque ad se evocaret: erant autem Lagetas et frater, jam viri facti, patre vita defuncto: iique, Cnosso relicta, ad Mithridatem se contulerunt.

σῷ· τοῦ δὲ [21] Λαγέτα θυγάτηρ ἦν ἡ μήτηρ τῆς ἐμῆς μητρός. Εὐτυχοῦντος μὲν δὴ ἐκείνου, συνευτυχεῖν καὶ τούτοις συνέβαινε· καταλυθέντος δὲ, (ἐφωράθη γὰρ ἀφιστὰς τοῖς Ῥωμαίοις τὴν βασιλείαν, [22] ἐφ' ᾧ αὐτὸς εἰς τὴν ἀρχὴν καταστήσεται) Insulae.

21) Ita Casaubonn. Venet. Paris. Medic. 3. optimi, quae forma cum sit paullo infrequentior et usitatae vicaria, eam reposui pro Λαγέτα. Sic Noster 8. p. 335. f. 17. Χιλωνάτα; 9. p. 440. f. 653. Εὐρώτα et similia.

22) Medic. 1. 2. Moscov. Paris. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. ἐφ' ᾧ; Medic. 3. ἐφῷ, ut quidam libri apud Thucyd. 4, 30. f. Vulgo ἐφ' ὅ. Deinceps Casaubonn. Vatic. Ven. καταστήσαιτο; edd. Aldi, Hopperi καταστήσαιτε; Moscov. Medic. 2. καταστήσεται; Medic. 1. καταστήσαίτε; Medic. 3. καταστήσαι, ut Paris. etsi hic relicto vacuo duarum literarum spatio; edd. inde a Xylandro καταστήσαι. Tyrwhittus p. m. 41. conjecerat, Graecismi usu motus: ἐφ' ᾧ αὐτὸς — καταστήναι, vel ἐφ' ᾧ αὐτὸν — καταστῆσαι, *ea conditione, ut ipse constitueretur*, vel, *ut ipsum constituerent*. Guarinus ita vertit: *ut sibi regnum restitueretur*. Ut sententiae vis sua constet, hunc sensum subjicere debemus: eo consilio Romanis regnum eripere studuisse, ut ipse occuparet. Nulla igitur adest conditio, quippe quam nec aliquis proposuerit, nec ipse acceperit, etsi omnino sic ἐπί; ut ἐφ' ᾧ, quod probandum est unice, poni solet, uti docent praeter alios Dukerus ad Thucyd. 1, 103. 126. Wesseling ad Diodor. 2, 24. Hoogevenus ad Viger. de idiotismis — p. m. 599. sq. Passim tamen etiam, cur aliquid fiat, vel factum sit, indicat, ut apud Thu-

runt. Lagetae hujus filia meae matris mater fuit. Rebus proinde ejus florentibus, istorum quoque fortunata fuit conditio. Dejecto autem illo, (cum deprehensum esset, eum regnum ad defectionem a Romanis solicitare, et imperium adfectare,) istorum quoque res

Insulae. ται) συγκατελύθη καὶ [23] τὰ τούτων, καὶ ἐταπεινώθησαν· ὠλιγωρήθη δὲ καὶ τὰ πρὸς τοὺς Κνωσσίους συμβόλαια, καὶ αὐτοὺς μυρίας μεταβολὰς δεξαμένους. Ἀλλὰ γὰρ [24] ὁ μὲν περὶ τῆς Κνωσσοῦ λόγος τοιοῦτος.

§. 11.

Thucyd. 1, 134. in. 136. f. ubi Schol. explicat οὗ χάριν, (ut 4, 30.) ὅ ἕνεκα. Cf. Kuhn. ad Pausan. 2, 13. p. 141. Wesseling ad Diodor. 2, 48. Lennep ad Phalarid. epist. 96. p. 268. Accedit consilium, ut idem sit, quod ἵνα, de quo usu dixit Thom. Mag. p. m. 400. addita hac observatione, cum futuro tunc jungi. Atque hoc sensu maxime est nostro loco accommodatum, uti etiam vidit Guarinus. Tum vero retinendum puto futurum, (etsi infinitivum linguae usus alias non respuit) quod vel ipsi habent codices, vel certe ejus corruptam formam. Κατατήσεται autem passivi vim habet, quod in futuris mediis non alienum est ab linguae ratione, uti docent Kuhn. ad Aelian. V. H. 7, 10. Duker. ad Thucyd. 2, 87. Piersonus ad Moeridem p. 367. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 852. et Valckenar. ad Theocriti idyll. sel. 1, 26. Ita jam in Homero Il. 20, 728. τόλις πέρσεται occurrit, et in Nostro 16. p. 741. Paris. τιμήσεσθαι, ubi Casaubonus tentabat τιμηθήσεσθαι. Sed hoc ipsum verbum sic legitur apud Demosth. Olynth. 1. p. 15. Reisk. Dedi ergo ἐφ' ᾧ κατατήσεται.

23) Medic. 3. τὰ τούτω, contra nexum. Post pro περὶ τὰς Κνωσσίους, quod ferebant ante Casaubonum editiones, recte is e codicibus suis reposuit πρὸς τὰς Κνωσσίους, quod comprobant etiam mei; tantum Paris. ut supra, Κνωσίους, et μυρίους pro μυρίας.

24) Vulgo Ἀλλὰ γὰρ ὁ περὶ μὲν περὶ — Moscov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. 3. ὁ μὲν περὶ, altero περὶ recte expulso, quod obtrudunt etiam Casaubonn. editiones, et recte ignorant priores.

res adflictae sunt atque fractae: commercia etiam cum Gnossiis negligi coepta sunt, ipsis item plurimas perpessis mutationes. Haec ergo de Gnosso.

§. 11.

§. 11. Insulae.

Μετὰ δὲ ταύτην δευτερεῦσαι δοκεῖ κατὰ [1] τὴν δύναμιν ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις. Συμπράττουσαί τε γὰρ ἀλλήλαις, ἅπαντας ὑπηκόους εἶχον αὗται τοὺς ἄλλους, στασιάσασαί τε διέσησαν [2] τὰ κατὰ τὴν νῆσον· προσθήκη δ' ἦν ἡ Κυδωνία μεγίστη ὁποτέροις προσγένοιτο. Κεῖται δ' ἐν πεδίῳ καὶ ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις, τὸ παλαιὸν μὲν ἴσως τετειχισμένη, καθάπερ καὶ Ὅμηρος εἴρηκε·

Γόρτυνά τε [3] τειχιόεσσαν.

ὕσε-

1) Medic. 3. omittit τὴν, ut post γάρ. Tum Medic. 2. fert στασιάσαντες, ut ad sensum referatur, sicut antea συμπράττουσι. Edd. Aldi, Hopperi, Xyl. dederunt στασιᾶσαι.

2) Casaubonn. καὶ τὰ κατὰ τ. νῆσον, uti, absque καὶ tantum, Moscov. Venet. Medic. 3. Paris. Et sic Eustathius ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236. διέστων (ad sensum) τὰ κατὰ τὴν νῆσον, i. e. *reliquae insulae loca in factionem traxerunt*, uti vertit Politus. Idem etiam post scripsit προσγένητο, et deinceps omisit πόλις. Tum Moscov. dedit κατὰ τὸ παλαιὸν sine causa et ex subplemento.

3) Paris. Medic. 1. 3. τειχήεσσα, ut Medic. 2. ex correctione, cum antea habuisset τειχιόεσσα; Moscov. τειχήεσσαν.

§. 11.

Secundum hanc potestas maxima fuisse Gortyniorum videtur. Hae enim civitates duae cum consentirent, reliquas urbes omnes sub se habuerunt: discordantes, dissensionibus totam exagitaverunt insulam: utri autem parti Cydonia accederet, ei maximum adferebat momentum. Gortyna in campo fuit sita, muris fortasse olim munita, ut Homerus ait:

— *cinctam Gortynaque muris.*

postea

Inſulae. ὕστερον δ' ἀποβαλοῦσα τὸ τεῖχος ἐκ θεμελίων, καὶ πάντα τὸν χρόνον μείνασα ἀτείχιστος· καὶ γὰρ ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος ἀρξάμενος τειχίζειν, ὅσον ἐπὶ [4] ὀκτὼ σταδίοις παρῆλθε μόνον· ἀξιόλογον δ' ἔν

σαν. Edd. Aldi, Hopp. τειχίσσα; Xyl. τειχίσσαν; inde a Caſaubono τειχίσσασαν cum Homero Il. 2, 646. Mirum, qui ab Homeri exemplo librarii ad ignotam et ab ipſo uſu alienam formam deflexerint, cum et altera paſſim in Homero legatur, ut Il. 2, 559. Tum adparet, Γόρτυνα nominativum putaſſe in Homero quidem, male tamen, (cf. Odyſſ. 3, 294.) etſi ab aliis ita frequentatur, ut Scylace p. 19. Hudſ. Ptolem. 3, 17. adeoque ſupra a Strabone p. 476.

4) Ὀγδοήκοντα omnes libri, tantum in Mediс. 3. tamquam varia lectio, adſcriptum eſt ἢ ὀκτώ. Euſtathius c. l. in his reddendis omiſit tantum Πτολεμαῖος et ὅσον, in reliquis conſonans. Guarinus a Graecis noſtris diverſa protulit: *Ptolemaeus Philopator muros ad* 80 *tantum ſtadia ducere coepit. Subinde incolae circuitum abſolverunt opus egregium, ad ſtadia quinquaginta. Tzſchuckė.* Mendoſa lectio. Nam cui veriſimile videbitur, eum, qui muris cingere Gortynem tantum cepiſſe dicitur, ad LXXX ſtadia opus perduxiſſe? cum praeſertim ſubjiciat, eandem urbem, quum maxime floreret, κύκλον impleviſſe ſtadiorum tantum L. Puto legendum ἐπὶ ὀκτὰ σταδίοις. Cum haec ſcripſiſſem, animadverti Euſtathium ſequi vulgatam lectionem. Quare docti judicent. Equidem a ſententia mea aegre diſcedo. Sequentia verba video aliter legiſſe interpretes. *Caſaubonus.* Caſaubonum probat Meurſius in Creta 1, 10. p. 36. Politus ad Euſtathium T. 2. p. 666. emendat ὀκτω-

poſtea muris funditus dirutis, exinde absque moenibus permanſit: nam Ptolemaeus Philopator aggreſſus eam muris circumdare, duntaxat ad VIII ſtadia per-

ἓν ἐξεπλήρου ποτὲ κύκλον ἡ οἴκησις, ὅσον πεντήκον- Insulae.
τα σταδίων· διέχει δὲ τῆς Λιβυκῆς θαλάττης καὶ
[5] Λεβήνος τῶ ἐμπορείου αὐτῆς ἐνενήκοντα· ἔχει
δὲ

ὀκτωκαίδεκα. Vulgatum numerum corruptum esse, loquitur res ipsa in hac Strabonis narratione et vox μόνον, qua vix memoratu dignam judicat. Pro ὀκτὼ tamen propugnat Medicei codicis margo et, quod Meursius excitavit, testimonium ex Phrantze in Chron. 1, 36. adpositum: *Gortyna antiquitus muris cincta fuit, quos injuria temporum labefactatos magistratus reparare coepit, sed iis ad octo stadia productis, opus interruptum est.* Aliam rationem iniit Barthius ad Statii Theb. 5, 361. Tom. 3. p. 185. qui corruptionem devolvit in sequentem numerum, cui amputatus sit centenarius, etsi bene idem sentit, immanem eum esse, et in insula centum urbibus consita parum credibilem. Quare praestat prior ratio, quam secutus nunc sum, praeeunte etiam Penzelio.

5) Moscov. Medic. 3. Venet. Λέβηνα; Paris. Medic. 2. edd. Aldi, Hopperi, hic quidem, Λέβηνος; ceteri cum aliis edd. Λεβήνος. Post pro τῶ ἐμπορείῳ Medic. 2. Venet. edd. Aldi, Hopperi ἐμπορεῖον; Paris. τὸ ἐμπόριον; Moscov. Medic. 3. τὸ ἐμπέριον; reliqui cum aliis edd. τῶ ἐμπορείῳ. Prioris nominis incerta vagatur terminatio. Pausanias 2, 26, 7. habet Λεβήνη; Ptolem. 3, 17. Dorico more Λεβήνα, ut Ἑρμιὼν et Ἑρμιόνη, Γόρτυν et Γορτύνη aliaque dicta occurrunt. Cum paullo post ἐκ Λεβήνος constantiori librorum consensu redeat, receptam terminationem servavi. Casaubonus conjiciebat κατὰ Λεβήνα τὸ ἐμπορεῖον, quo plurium lectioni posset consuli, cum καὶ et κατὰ misceri soleant, de quo vid. supra ad p. 470. f. Paris. Forte tamen Strabo simul

perduxit opus. Aliquando illud memorabilem habuit ambitum, ad L. stadia. Distat ab Africo mari et Lebene navali suo ad stadia XC. Habet et aliud

Insulae. δέ τι καὶ ἄλλο ἐπίνειον τὸ Μέταλλον· διέχει δ' αὐτῆς ἑκατὸν τριάκοντα· [6] διαῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὅλην ὁ Λήθαιος ποταμός.

§. 12.

Ἐκ δὲ [1] Λεβῆνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ

simul cum mari hoc voluit notare. Scriptura vocis ἐμπορεῖον quam saepe per ι reddatur, vel ex Noſtro ſatis innotuit. Poſt ἐννενήκοντα per ſimplex ν dat Medic. 1. ut ex more Medic. 3. et Pariſ. Cf. ad 9. p. m. 550. not. 2. Quare et hic praetuli. Pro Μέταλλον Caſaubonn. adferunt Μέταιον et Μάταιον. Mei nil variant. Cf. ad p. 479. Pariſ. m.

6) Sic omnes libri; Guarinus etiam *perlabitur*. Euſtathius tamen ad Homer. Il. 2, 646. p. m. 236. παραῤῥεῖ, quem memoria lapſum putat Meurſius in Creta 1, 10. p. 35. Attamen et Solinus c. 17. ſ. 11. *Gortynam — amnis Letbaeus praeterfluit.* In re dubia et cum *praeter* et *per* ex ſcribendi compendio ſaepe commiſceantur, Mſſtis parendum eſt. At Λυθαῖος in ed. Baſil. apud Euſtathium operarum eſt vitium, ut putat etiam Politus T. 2. p. 666.

1) Pro Λεβῆνος hic Moſcov. Λεβήνος; Medic. 2. poſt correctionem Λεβήνου. Pro Λευκοκόμας Medic. 1. 2. (hic et ſic poſtea) Λευκόμας.

emporium Metallum: ab ea CXXX. ſtadiis remotum. Totam ipſam perfluit Lethaeus fluvius.

§. 12.

Lebenii fuerunt Leucocomas, et amator eius Euxyn-

αὐτῷ [2] Εὐξύνθετος, οὗς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Ἔρωτος λόγῳ· ἄθλων ὧν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέταξεν, ἵνα φησὶν εἶναι τοῦτον, τὸν ἐν [3] Πραίσῳ κύνα ἀναγαγεῖν αὐτῷ· ὅμοροι δ' εἰσὶν αὐτοῖς οἱ Πραίσιοι, [4] τῆς μὲν θαλάττης ξ σα- Insulae.

2) Caſaubonn. Εὐξιώθεὺς; Medic. 1. Moſcov. Pariſ. Venet. Εὐξύνθεως; Medic. 2. Εὐξύνθιος; Guarinus *Eurynthens*; reliqui, puto, cum edd. Εὐξύνθετος. Forte, quod hoc probet, referenda huc eſt, uti jam ſuſpicatus erat Caſaubonus, Plutarchi narratio in Amorr. p. 70. ed. Reiſk. in qua Εὐξύνθετος et Λευκόμαντις occurrunt, etſi in rebus diverſis. Poſt etiam conſtantius libri aut Εὐσυνθέτῳ (Medic. 1. 2. Moſc.) aut Εὐξυνθέτῳ. Vocem λόγῳ ſatis otioſe in Moſcov. ſequitur εἶναι. Iidem vero poſt contra abjicit φησὶν. Pro ἵνα φησὶν Medic. 3. ἐν ᾧ φησιν.

3) Male Medic. 2. Πράσῳ; Ald. Hopper. Πράσσῳ; reliqui cum aliis edd. Πράσῳ. Dedi equidem, ut ſupra p. 475. Πραίσῳ, ubi cf. notata. Tum inverſo, forte meliori, ordine Moſcov. αὐτοῖς εἰσιν.

4) Haec verba ad Γέρτυνας δὲ exciderunt in Medic. 3. in Pariſ. Ven. Medic. 1. 2. et edd. Aldi, Hopperi et Xylandri ξ ταδίας, ut ita ſe verba exciperent θαλάττης δ' Γέρτυνος. Cuius cauſa intelligitur ex Moſcov. in quo, omiſſa quidem etiam voce ταδίας, legitur ϡ, cui numeri notae a manu recentiori ſupraſcriptum eſt διακοσίας. Caſaubonus igitur verba, quae deſiderabantur, ξ ταδίας, ex ſuis libris inſeruit. Videntur ea etiam exſtitiſſe in Vatic. et Urbin. certe a Guarino redduntur.

Euxynthetus, quorum meminit in oratione de amore Theophraſtus: aitque unum de laboribus huic ab illo impoſitis fuiſſe, ut canem Praeſo ei adduceret. Finitimi autem fuerunt Praeſii Lebeniis a mari LX.

Insulae. ξ σταδίους, [5] Γόρτυνος δὲ διέχοντες ἑκατὸν καὶ [6] ὀγδοήκοντα. Εἴρηται δ', ὅτι τῶν Ἐτεοκρήτων [7] ὑπῆρξεν ἡ Πραῖσος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ τῆς Δικταίου Διὸς ἱερόν. Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλησίον, οὐχ, ὡς Ἄρα-

5) Moscov. ex correctione Γορτύνης, quae forma utique praestet Strabonis constantiam. At ea etiam alibi sive Strabonis, sive librariorum incuria labat. Sic Σμηφία dicitur lib. 1. p. 60. f. 162. quam deinceps et alibi vocat Σμίφην. Subjectum δὲ deest in Medic. 2.

6) Antea legebatur in omnibus editionibus ὀγδοήκοντα μεταξύ. At posteriorem vocem libri mei omnes omittunt, et uncis incluserat Casaubonus. Videtur tamen Aldus ex codice duxisse, quia Guarinus etiam mutata distinctione, vertit: *Inter Eteocretas vero annumerari dictum est Praesus*; nisi ex Guarino interpolavit. At si vel ita possit explicari, deest tamen alterius populi nomen in constituendis terminis, et supra p. 475. quem locum hic innuit, tantum haec habet: ὧν εἶναι Πράισον. Propter hunc igitur omnium codicum consensum, aut uncis illa vox concluса tenetur, aut melius exsulat.

7) Moscov. Medic. 1. 2. Venet. edd. ante Casaubonum ὑπῆρχεν, et pro ὅτι iidem libri adjuncto Paris. διότι, de qua commutatione saepe monui. Post vitiose Mosc. Ἄρατος.

a Gortyne distantes stadia cxxc. Diximus supra, Ptaeson Eteocretum fuisse urbem, ibique fuisse Dictaei Iovis templum. Prope enim Dicta fuit: non, ut

Ἄρατος, [8] σχεδὸν ὄρεος Ἰδαίου. Καὶ γὰρ [9] χιλίους ἡ Δίκτη τῆς Ἴδης ἀπέχει, πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀπ' αὐτῆς κειμένη· τοῦ δὲ Σαμωνίου ἑκατόν. Μεταξὺ δὲ τοῦ Σαμωνίου καὶ τῆς Χερρονήσου ἡ Πραῖσος [10] ἵδρυτο, ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα Insulae. p. 479.

8) Moscov. Paris. Venet. Medic. 1. 2. ὄρεος σχεδόν. Tum Paris. Moscov. Vatic. Ἰδέοις; Venet. Ἰδέτοις; alii receptam in edd. lectionem servasse videntur. *Tzschucke.* Arati carmen v. 33. Φαινομ. ita habet: Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο, qui versus quantum veteres criticos torserit, ex scholiaste intelliges. *Casaubonus.* Quidam, ut in scholiis notatur, olim etiam legerunt Αἰγαίοιο pro Ἰδαίοιο. Tentarunt etiam recentiores multi, quorum conatus, quia in notis exposuit Buhlius, morari non opus est. Videtur autem in Arato Noster legisse Δίκτῃ, non Δίκτῳ. Ceterum quod vult Buhlius, et fecit antea in reddendo eo loco Arnaldus lectt. Gr. 1, 1. p. 137. soluta oratione et continua serie expressi, quod et forma Ἰδαίου suadet.

9) Medic. 3. χιλίους δὲ τῆς Ἴδης; elegantius, quam quod habet vulgata, in qua repetitum ἡ Δίκτη gravat. Urbin. totum locum sic fingit: Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλησίον χιλίους δὲ τῆς Ἴδης ἀπέχει, in posteriori parte Medicei lectionem confirmans.

10) Casaubb. ἵδρυται; reliqui cum edd. ἵδρυτο, quod subsequentia probant. Tum pro ςαδίοις Medic. 1. 2. 3. Urbin. ςαδίους; ceteri ςαδίοις. Noster alias ἐν addit, ut 8. p. 363. f. s. 183. Utriusque casus variatio non infrequens. Sic

ut Aratus ait, Idaeum prope montem. Dicte enim ab Ida versus ortum solis distat CIↃ stadia, a Samonio abest C. Inter Samonium et Cherronesum sita erat Praesos, supra mare LX stadiis; deleverunt eam

Insulae. ταδίοις· [11] κατέσκαψαν δ' Ἱεραπύτνιοι. Οὐκ εὖ δὲ [12] οὐδὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς ἡ Βρι-

Sic 8. p. 382. f. 285. et in simili nexu 8. p. 386. f. 305. ut alia loca taceam. Cf. ad lib. 8. p. m. 305. not. 1. ubi tamen pro lib. 8. p. 314. leg. lib. 7. p. 314. Antea Πράσσος et hic omnes libri obferunt; tantum in edd. ante Casaubonum incerto accentu modo Πρᾶσσος, modo Πράσσος legitur. Urbin. etiam dat Πράσσος. De scriptura cf. supra ad p. 475. Paris.

11) Vulgo hic locus in edd. ita adparet: ταδίοις, διέχοντες, τῆς Γορτύνης δὲ ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα· κατέσκαψαν — At illa inde a διέχοντες ad ὀγδοήκοντα desunt in Medic. 1. 2. Veneto, Paris. Mosc. Vatic. atque eatenus ignorat etiam Guarinus; usque ad Ἱεραπύτνιοι omisit Medic. 3. In cod. Urbin. totus locus ita est compositus: Πράσσος ἵδρυτο ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἑξήκοντα ταδίους· ὥστε τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν ἡ Βριτόμαρτυς. Ad Aldi igitur negligentiam recidunt illa verba, qui illa aberrantibus oculis ex superiori narratione repetiit; quare nunc ejeci. Post Moscov. divise Ἱερὰ πίτνυοι, de quo supra dictum est p. 472. Paris.

12) Οὐδὲ deest in Veneto. In Medic. 3. et Urbin. de quo antea monui, ita haec sunt exarata: ὡς δὲ (Urbin. ὥστε) τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ἡ Βριτόμαρτυς. Postremam vocem mirum quam pertinaci consensu omnes libri per υ in ultima scribant, reluctantibus auctoribus aliis omnibus, etsi recentiorum hanc formam esse adfirmet Sylburg. ad Pausan. 2, 30. p. 181. quod ne in his quidem verum reperitur, veluti in Hesychio h. v. Etym. M. h. v. Schol. Euripidis ad Hippolyt. v. 146. Ex prioribus cf. Diodor. 5, 76. Pausan. 2, 30, 3. et alibi, Antonin. Liber. cap. 40. et quem primo loco producere debebam, Callim. in Dian. v. 190. Accedit etymologiae probabilioris ratio, qua significat *dulcem virginem*, uti explicat ex lingua Cretica Solin. c. 17.

eam Hierapytnii. Non bene etiam a Callimacho dictum

Βριτόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἀπὸ τῆς Δί- Insulae.
κτης ἄλοιτο εἰς ἁλιέων δίκτυα· καὶ διὰ τοῦτο αὕτη
μὲν Δίκτυννα ὑπὸ τῶν [13] Κυδωνιατῶν προσαγορευ-
θείη. Δίκτη δὲ τὸ ὄρος· οὐδὲ γὰρ ὅλως ἐκ γειτό-
νων ἐστὶ τοῖς τόποις τούτοις ἡ Κυδωνία· πρὸς δὲ τοῖς

c. 17. f. 11. accinente ex priori parte Heſychio f. v. βριτύ, quod apud Cretas ſit *dulce*, et hinc μάρτις virgini reſtat aptius, quam Graecorum μάρτυς in hac compoſitione. Cf. Salmaſ. ad Solin. p. m. 121. Denique eam ſcripturam evincit maxime juris jurandi formula, quam antiq. Aſiat. p. 136. inſeruit Chiſhull. Ita igitur etiam ſine codicibus dedi, in primis cum ipſe Noſter paullo poſt Βριτομάρτιδος ſcribat. Poſt pro ἁλιέων edd. Caſauboniana priores male ἁλιέα, certe hic inſolenter.

13) Sic pro vulgato Κυδωνίων, quod Aldus ad poſteriores propagavit, Caſaubonn. omnesque mei. Guarinus male interpretatus eſt: *unde Cychinate locum Dictynnam appellaverint.* Δίκτυννα ſimplici ν etiam effert Pariſ. uti poſt ed. Amſtelod. Κυδώνιος quidem omnino probum eſt, ſed Κυδωνάτης non minus bene habet, nec ſolum a Stephano notatur, ſed et confirmatur uſu Polybii 4, 55, 4. et alibi, Livii 37, 60, 3. — et numorum, quos excitarunt Raſche in Lex. num. T. 1. P. 1. p. 1134. ſq. et Eckhel in doctr. num. P. 1. Vol. 2. p. 311. Δίκτυννα autem etiam apud alios legitur, ut Pauſan. 2, 30, 3. Antonin. Liber. cap. 40. Callim. in Dian. v. 198. ad quos alios invenies notatos. Adprobant idem numi. Poſt pro πέρασι Medic. ſubſtituit μέρεσι.

dictum ait, Britomartin, Minois vim fugientem deſiluiſſe in retia (dictya) picatorum, indeque a Cydoniatis Dictynnam appellatam. Dicte mons eſt. Iſtis autem locis Cydonia neutiquam vicina fuit, ſita in oc-

Insulae. ἑσπερίοις κεῖται τῆς νήσου πέρασι. Τῆς μέντοι Κυδωνίας ὄρος ἐστὶ [14] Τίτυρος, ἐν ᾧ ἱερόν ἐστιν, [15] οὐ Δικταῖον, ἀλλὰ Δικτύνναιον.

§. 13.

Κυδωνία δ' ἐπὶ θαλάττῃ μὲν ἵδρυται, βλέπουσα πρὸς τὴν Λακωνικήν· διέχει δ' ἑκατέρας τὸ ἴσον τῆς τε Κνωσσοῦ καὶ τῆς [1] Γόρτυνος, οἷον ὀκτακοσίους σταδίους, Ἀπτέρας δὲ ὀγδοήκοντα· τῆς [2] ταύτῃ δὲ

14) Casaubonn. Ven. Τύρος; reliqui cum Guarino Τίτυρος, quo nomine etiam commemoratur a Phranze in Chron. I, 36.

15) Penzelius ita haec verba interpretatus est, quasi inverso ordine legerentur: ὃ Δικτύνναιον, ἀλλὰ Δικταῖον, et hoc ab omnibus probatum iri confidit. Equidem ob proxime praecedentia, si vel Mss. omnes rejecerim, non probo.

1) Pro Γόρτυνος Medic. 3. et ex corr. 2. Γορτύνης, de quo supra dictum est. Οἷον post additum erat in Medic. 2. qui et subjicit στάδιους ω.

2) Medic. 1. 2. 3. Venet. Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopperi ταύτης, quod et reddidit Guarinus. Bene reposuit Xylander ταύτῃ, quod et forte habuerunt Vatic. et Urbin. Nempe non vult dicere, ab hoc mari, sed ab eo, quod proximum est. Post Paris. Φαλανάργους; male, nec melius συνήκισαν, quod antea etiam tenuerat Moscov. Tum Μίνωος praefert Medic. 3.

occiduis insulae extremitatibus. Mons Cydoniae est Tityrus, inque ea templum, non Dictaeum, sed Dictynnaeum.

§. 13.

Cydonia ad mare sita est, Laconicam respiciens. Distat aequalibus spatiis a Cnosso et Gortyne, ad IↃCCC stadia: ab Aptera autem

δὲ Θαλάττης τεσσαράκοντα. Ἀπτέρας δ' ἐπί- Insulae.
νειον ἐσὶ Κίσαμος· πρὸς ἑσπέραν δ' ὅμοροι τοῖς Κυδωνιάταις Πολυρρήνιοι· παρ' οἷς ἐσὶν τὸ τῆς Δικτύννης ἱερόν· ἀπέχουσι δὲ τῆς Θαλάττης ὡς τριάκοντα σταδίους, Φαλασάρνης δὲ ἑξήκοντα. Κωμηδὸν δ' ᾤκουν πρότερον· εἶτ' Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνῴκησαν, τειχίσαντες ἐρυμνὸν χωρίον βλέπον πρὸς μεσημβρίαν.

§. 14.

Τῶν δ' ὑπὸ Μίνω συνῳκισμένων τριῶν, τὴν λοιπὴν [1] (Φαισὸς δ' ἦν αὕτη) [2] κατέσκαψαν Γορ-

τύνιοι,

1) Moscov. Ven. (hic etiam post) φαῖστος, ut et alii qui codices in Homeri loco Il. 2, 648. notante Heynio T. 4. p. 351. At ita scribi debet nomen conditoris proprium, urbis contra ἐξωτέρω signari, ut diserte monent Stephanus h. v. et Eustath. ad Homerum p. m. 237. c. l. Il. 5, 43. p. m. 393. Et sic, quod Grammatici notant et Scholiastae, alia eodem modo diversis accentuum sedibus distinguuntur.

2) Venet. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. praeponunt ἦν, ut edd. Aldi et Hopperi, remoto parentheseos signo.

Re-

autem XXC: a mari proximo XL. Apterae navale est Cisamus. Ad vesperam Polyrrhenii sunt Cydoniatarum vicini, ubi est fanum Dictynnae: distant a mari ad XXX stadia, a Phalasarna LX. Habitabant ante per pagos: deinde Achaei et Lacones condiderunt, cum muro cinxissent locum natura munitum, meridiei obversum.

§. 14.

Porro de tribus urbibus, quas civibus frequentavit Minos, tertiam (fuit autem ea Phaestus) diruerunt

Gor-

Insulae. τύνιοι, τῆς μὲν Γόρτυνος διέχουσαν ἑξήκοντα, τῆς δὲ θαλάττης εἴκοσι, τοῦ δὲ [3] Μετάλλου τοῦ ἐπινείου τεσσαράκοντα· τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν οἱ κατασκάψαντες. [4] Γορτυνίων δ' ἐστὶ καὶ τὸ Ῥύτιον σὺν τῇ Φαιστῷ,

Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε. —

Ἐκ

Recepta lectio, quam Xylander fundavit, expeditiori cursu fluit. Post Moscov. vult Γορτύνος, quam formam alibi intactam reliquit. Medic. 3. et hic ponit Γορτύνης.

3) Casaubonn. Ματάλου et Μαρτάλου; ex meis Mosc. Medic. 3. Vatic. Urbin. Venet. Μαρτάλου; Paris. Ματάλου; Medic. 1. Μαρτάλου et ex corr. Ματάλου, et sic Medic. 2. Μετάλλου, post Μαρτάλου; Guarinus *Netallo.* Supra p. 478. Paris. Μέταλλον constantiori quidem meorum librorum consensu, non item Casaubonianorum. Unde Meursius in Creta 1, 12. p. 46. recte judicat, nihil de vero nomine statui posse; ipse *Matium* Plinii 4, 20. s. 12. censet. In hac obscuritate reliqui, quod supra sedebat, Μετάλλου. Pro τεσσαράκοντα Moscov. ponit τετταράκοντα, ut alibi similia, v. c. θάλαττα.

4) Sic Moscov. Paris. et edd. Aldi, Hopperi. Idem reddidisse videtur Guarinus sic: *Gortyniis quoque subjectum est.* Xylander mutavit in Γορτύνιον, etsi, quia in penultima accentum posuit, τὸ ο ex vitio insutum videtur; unde retracto tantum accentu hac forma excepit Casaubonus. Equidem Γορτυνίων tamquam aptius revocandum putavi. Sic postea τῆς Φαιστίας. Ante τῇ Φαιστῷ articulus abest in Moscov. et Paris. non bene; sic in Medic. 3. verba Φαιστόν

Gortynii, a Gortyne distantem stadia LX, a mari XX, a Metallo navali XL: regionem ii occupaverunt, qui everterunt urbem. Ad Gortynem pertinet Rhytium quoque cum Phaesto:

Phaestumque, Rhytiumque. —

Phae-

Ἐκ δὲ τῆς Φαιστοῦ [5] τὸν τοὺς καθαρμοὺς ποιήσαν- Insulae.
τα διὰ τῶν ἐπῶν Ἐπιμενίδην φασὶν εἶναι. Καὶ [6] Ὀλύσ-
σην

τόν τε Ῥύτιόν τε desiderantur. Posterius nomen Moscov. Paris. Medic. 1. 2. scribunt Ῥύτον, ut edd. Aldi, Hopperi. Casaubonus reposuit Ῥυτίον, ut scribi jusserat Tyrannio. Equidem dedi Ῥύτιον, qua forma prodit in Homeri c. l. et diserte probatur ab Eustathio.

5) Prior vox τὸν; male abest in Medic. 1. In sequ. Eustathius ad Homer. c. l. ex Nostro refert ἀπ' ἐκείνων.

6) Haec verba ad Φαιστίας praeteriit Medic. 3. Qui habent, omnes in forma Ὀλύσσην perstant. Guarinus dedit *Olyssa*. Meursius in Creta 1, 13. p. 56. cum nulla fuerit in illa insula Olyssa, sed Olûs, emendat: — σὺν τῇ Φαιστῷ καὶ Ὀλοῦς· ἦν δὲ Φαιστίας. Et sic idem adscripserat in margine edit. Casaub. 2. At quae interposita sunt a Strabone, nimis procul disjiciant hanc narrationis partem a superioribus. Magis huc valere videtur propiusque accedere ad libros lectio loci a Salmasio ad Solin. c. 11. s. 17. p. m. 118. proposita: Καὶ ὁ Λίσσης δὲ τῆς Φαιστίας, auctore usus Stephano, qui, τῆς Φαιστιάδος, inquit, καὶ ὁ καλούμενος Λίσσης, et Homeri loco Odyss. 3, 293. utitur, ubi haec leguntur: ὅτι δὲ τῆς Λισσῆς αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. Ita nempe ille refert, cum editiones praeferant λισσή, quod Eustathius cum schol. explicat λεῖα πέτρα. Adjuvat tamen Eustathius, qui notat promontorii hic nomen latere, quod a Cretensibus scribatur Βλισσή, et a Cratete ἀρσενικῶς etiam Βλισσών. Quae si huc admoveris, probabilior certe haec Salmasii, quam Meursii, videtur esse emendatio. A Ptolemaeo 3, 17. urbs memoratur Λισσὸς s. Λησσὸς, in Plinio 4, 20. s. 12. forte eadem *Lasos*, certius in australi parte, in qua Ptolemaeus ponit; Μέλισσα apud Scylacem p. 18. Hudf.

Phaesto oriundum fuisse carminibus lustrabat. Est aiunt Epimenidem, qui et Olyssa Phaestiae. Lycti, cuius

Insulae. σην δὲ τῆς Φαιστίας. [7] Λύκτου δὲ, ἧς ἐμνήσθημεν καὶ πρότερον, ἐπίνειόν ἐστιν ἡ λεγομένη Χερρόνησος, ἐν ᾗ τὸ τῆς Βριτομάρτεως ἱερόν· αἱ δὲ συγκαταλεχθεῖσαι πόλεις, οὐκέτ' εἰσὶ [8] Μίλητός τε καὶ Λύκαστος· τὴν δὲ χώραν, τὴν μὲν ἐνείμαντο Λύκτιοι, τὴν δὲ Κνώσσιοι, κατασκάψαντες τὴν πόλιν.

§. 15.

Hudſ. pro quo δὲ Λίττα recte ponitur. Neque tamen auſus ſum vulgatam formam immutare, cum incerta ferantur oppidorum quorundam nomina et *Cyliſſon* etiam commemoret Plinius c. l. quae ad Codices propius accedit.

7) Medic. 3. Λύτη, forte pro Λύττη, uti poſt Λύτιοι; Medic. 1. ex corr. Pariſ. Λύττιοι, de qua forma ſupra dictum eſt ad p. 476. Tum idem Βριτομάρτεως, Medic. 1. 2. Βριττομάρτεως, in ſingulis vitioſe.

8) Vulgo Μίλητός τε. Pariſ. Medic. 1. 3. Moſcov. Μίλητος; Medic. 2. Μίλυττος. Priorem ſcripturam praeit Homer. Il. 2, 647. ſequente Euſtathio p. m. 236. adprobante Polito T. 2. p. 667. Sed et ipſe Strabo hanc ſcripturam confirmat lib. 12. p. 573. in. et 14. p. 634. f. omnemque dubitationem eximit. Hinc in Plinio 4, 20. ſ. 12. *Miletos*. Sed et ita hic ſcribit Guarinus; quare hanc ſcripturam revocavi. Plura loca conlecta dabit Meurſius in Creta 1, 12. p. 46. ſq. Poſt Κνώσσιοι, ut ſupra, praefert Pariſ.

cuius ſupra eſt facta mentio, navale eſt, quod Cherroneſus dicitur, inque eo Britomartis templum. Urbes, quae una recenſentur, Miletus et Lycaſtus, non amplius ſunt: regionem alterius Lyctii, alterius Cnoſſii occupaverunt, urbem everterunt.

§. 15.

Insulae.

§. 15.

Τοῦ δὲ ποιητοῦ τὸ μὲν ἑκατόμπολιν λέγοντος τὴν Κρήτην, τὸ δὲ [1] ἐνεηκοντάπολιν, Ἔφορος μὲν ὕστερον ἐπικτισθῆναι τὰς δέκα φησὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ὑπὸ τῶν τῷ [2] Ἀλθαιμένει τῷ Ἀργείῳ συνακολουθησάντων Δωριέων· τὸν μὲν οὖν Ὀδυσσέα λέγει

1) Sic pro ἐνενηκοντάπολιν dedi ex Medic. 3. qui ita solet. Et sic repetit Eustathius et post praefert Paris. Edd. Aldi, Hopperi ex more Ἔφορος et post eaedem edd. cum Xylandro μετὰ Τρωϊκὰ abjecto articulo.

2) Medic. 1. 3. Paris. Venet. Ἀλθεμένει cum edd. Aldi, Hopperi; quod et reddidit Guarinus. Medic. 2. Ἀνθεμένει; Moscov. Ἀλθαμένει; edd. inde a Xylandro Ἀλθαιμένει. Cf. infra p. 481. Paris. Quid Vatic. et Urbin. obtulerint, notatum non inveni. Porro superiores codices omnes cum Guarino et edd. Aldi, Hopperi addunt τῷ Ἀργείῳ, quod etsi a Xylandro abjectum, non temere tamen procusum et obtrusum videtur. Ἀλθαιμένης, quam scripturam servasse Vatic. et Urbin. videntur, legitur etiam apud Eustath. ad Il. 2,649. p. 237. eamque probabiliorem faciunt alii, ut Diodor. 5, 59. in Cretensi historia, etsi de diversis, Conon narrat. 47. At in Apollodoro 3, 2, 1. Stephano s. v. Κρητηνία Ἀλθημένης invenitur, nec minus in Nostro de eodem variant codices infra p. 481. f. et lib. 14. p. 653. ubi etiam Ἀργεῖος additur. Dedi igitur, et hic codicibus Ἀλθαιμένει reliqui, de quo cf. Heyne ad Apollodor. c. l.

§. 15.

Iam cum poëta Cretam alias c, alias xc urbes habere dicat: Ephorus censet, x urbes post belli Troiani tempestatem conditas fuisse a Dorienfibus, qui eo secuti sunt Althaemenem Argivum; itaque ait Ulyssem introduci, qui

Insulae. Πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
Οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπ-
ηύρα.
[6] ὥστε καὶ τοῦτ' τοῦ πάθους ἐμέμνητ' ἄν·
[7] ἐ

tus in conjecturis in Strabonem p. m. 40. Codices, ne Mediceus quidem, admota aliqua ſubplementi ope, loci obſcuritatem inluſtrant; ut ſolent in argutis illis diſputationibus verſari. Si quid video, cum poſito contrario repugnantiam cum aliis inferri doceat, ſenſus hic ſubeſſe debet: Quodſi vero quis aequalem illorum temporum loquentem velit inductum fuiſſe de 100 urbibus, ut in Odyſſea, ubi 90 tantum memorantur, bene illa haberent de 10 urbium vaſtatione ab Idomenei hoſtibus facta. Neque tamen, ſi concedantur, cum proxime adjunctis componi poſſe docet; unde diſcitur negationem utique deſiderari. Ut igitur ſenſus conſtet, uncis ſaltem incluſam interpoſui, in aliis codices prope ſecutus. Vulgo adhuc ſic: δέχεσθαι.... ὅτι συγχωρήσαιμεν τοῦτό γε, καὶ ὁ ἐξῆς λόγος σώζοιτ' ἄν. Poſt pro κατὰ τὴν ἐπάνοδον ex Moſcov. Pariſ. repoſui μετὰ τ. ἐ. de quo ex ipſo Strabone jam monuerat Tyrwhittus, etſi, cum tria temporis momenta ſtatuat, in quibus poſterioribus κατὰ et μετὰ ἐπάνοδον memoretur, ambiguum utrumque haberi poſſit. Sequens ὡς, quod ex priori ſyllaba repetitum ſenſum turbat, ejeci. Voci Κρήτην Medic. 3. adpendit δ', et pro οὔτιν' Medic. 1. 2. ſubſtituunt οὔτέ τιν', quae metri leges reſpuunt. Pro ἐπηύρα Medic. 1. 3. Pariſ. ἐπηῦρε; Medic. 2. ἐπηῦρεν, ut edd. Aldi, Hopperi.

6) Ὥστε ejectum eſt in Moſc. Pariſ. Vatic. Urbin. poſt additum in Medic. 1. ſed cum reliquis verbis ad ἐμέμνητ' ἄν in Medic. 3. plane hic ita exſulat, ut, omiſſo tantum ὥστε, poſt τῶν πόλεων illa verba interpoſuerit. Equidem, cum non participium praecedat, ſed finitum tempus, cui haec

Idomeneus Cretam ſocios *maris abſtulit unda.*
traduxerat omnes Itaque fuerat omnino Ho-
Ex bello profugos; nullum merus etiam iſtius urbium
ever-

ἢ γὰρ δὴπεθ Ὀδυσσεὺς μὲν ἔγνω τὸν ἀφανισμὸν τῶν πόλεων, ὁ μηδενὶ συμμίξας τῶν Ἑλλήνων μήτε κατὰ τὴν πλάνην, μήθ' ὕστερον· ὁ δὲ, καὶ συστρατεύσας τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ συναναστραφεὶς [7] οὐκ ἔγνω τὰ συμβάντα οἴκοι αὐτῷ κατὰ τὴν στρατείαν, ἤτε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν ἐκεῖθεν; Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ Insulae.

haec in argumentatione adpenduntur, ὅτε minime movendum existimo. Pro ἐμέμνητ' ἄν Mosqov. Paris. Medic. 3. simpliciter ponunt ἐμέμνητο. Neque tamen delendum putavi ἄν. Inter ὁ et μηδενὶ male Medic. 2. infercit δέ. Tum in Medic. 3. desunt proxima verba: μήτε κατὰ τὴν πλάνην, μήθ' ὕστερον, quae ad firmandam disputationis vim desiderantur. Supra Ἰδομενεῖ in Medic. 3. scriptum legitur Ὀδυσσεῖ, qui ab hac parte disputationis plane est alienus.

7) Mirifice turbat hic negandi particula, totamque argumentationis vim incidit, cum aperte docere conetur, ab Ulysse id commemorari non potuisse, at ab Idomeneo. Exigi tamen non potest, cum etiam omnes codices sustineant, in primis autem, quod in altero membro subjicitur ὅτε. Servatur tamen sensus, si per interrogationem dicta intellexeris. Post alterum κατὰ deest in Medic. 1. 2. Mosqov. Paris. et pro eo adfert Medic. 3. non male quidem omnino ἢ τήν. Equidem ad inlustriorem temporum distinctionem κατὰ retinui, etsi absente eo sensus constet.

eversionis mentionem facturus. Nec enim Ulysses quidem eam poterat habere cognitam, qui cum nemine Graecorum vel in suis erroribus, vel postmodo conve-

nisset: at ille, qui et in expeditione socius Idomeneo fuisset, et una domum incolumis rediisset, ignorare, quid ei absenti, aut redeunti accidisset? Post redi-

Insulae. δὲ [8] μετὰ τὴν ἐπάνοδον. Εἰ γὰρ μετὰ πάντων ἐσώθη τῶν ἑταίρων, ἰσχυρὸς ἐπανῆλθεν· ὥστ' [9] οὐκ ἔμελλον ἰσχύσειν οἱ ἐχθροὶ τοσοῦτον, ὅσον δέκα ἀφαιρεῖσθαι πόλεις [10] αὐτῶν. Τῆς μὲν οὖν χώρας [11] τῶν Κρητῶν τοιαύτη τις ἡ περιοδεία.

§. 16.

8) Vulgo τὴν μετὰ τὴν ἐπάνοδον. At, quo prius τὴν referendum sit, non praecedit. Bene igitur excludunt Medic. 1. 2. 3. Paris. Moscov. quos secutus sum. Sc. ἠφανίσθησαν.

9) Οὐκέτ' invexerunt edd. Casaubonn. et propagavit Amstelod. ex more. At Medic. 1. 2. 3. Paris. Moscov. Vatic. Urbin. οὐκ ἔμελλον, quorum auctoritate, cum fine respectu haec et simpliciter dicantur, prius revocavi. Pro ὅσον Medic. 2. ὅστε, forma quidem usitatiori, reponit. At nulla opus est mutatione. Etsi enim duplici sensu hic potest intelligi, vel ut vim, progressionem, contentionem indicet, ubi ὅστε sequi solet, vel ut comparationem inferat, posterius tamen per plerosque libros praeferri debet. Tum vero ὅσον usitate respondet vel modo infinito, ubi res simpliciter comparatur, qualis est vel fuit, vel finito, ratione adparatus et facultatis rei perficiendae, ut hic. Prius apud Plutarch. de gloria Athenienf. p. 371. Lipf. τοσοῦτον ὑστερῆσαι, ὅσον ἀπολείπονται — In posteriori nexu infinitivus sequi solet, sc. ἐχρῆν, ἔδει, εἰκὸς ἦν; quae et passim adsunt. Sed haec vel ex Vigero de idiotism. 3, 9, 9. eiusque interpretibus nota sunt.

10) Aldus praeivit αὐτοῖς. Codd. tamen Casaubonn. meique omnes occlamant αὐτῶν, qui magis auscultandi sunt.

11) Moscov. Medic. 3. τῆς Κρητῶν. Neque tamen reliquos defero, cum simpliciter et sine alterius respectu et distinctione id memoretur, etsi lubricum articuli usum vel ex Strabone novi.

tum vero fieri hoc non potuit. Nam si cum omnibus sociis rediit: plus habuit virium, quam ut hostes ei x urbes valerent eripere. Haec ergo est regionis Cretensis circumscriptio.

§. 16.

§. 16. Inſulae.

Τῆς δὲ πολιτείας, ἧς [1] Ἔφορος ἀνέγραψε, τὰ κυριώτατα ἐπιδραμεῖν ἀποχρώντως ἂν ἔχοι. Δοκεῖ δὲ, φησὶν, ὁ νομοθέτης μέγιστον ὑποθέσθαι ταῖς πόλεσιν ἀγαθὸν, τὴν ἐλευθερίαν· μόνην γὰρ ταύτην ἴδια ποιεῖν τῶν κτησαμένων τὰ ἀγαθά· τὰ δ' ἐν [2] δουλείᾳ τῶν ἀρχόντων, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀρ-

1) Ald. Hopper. ſolemni errore Εὔφορος, quem et hic in nota caſtigat Xylander. Praeterea pro ἀνέγραψε Medic. 2. 3. ſimplex ἔγραψεν ponunt ante Ἔφορος. In ſequ. levioza haec notavi: Edd. Aldi, Hopp. Xyl. κυριότατα; prave; Medic. 2. καιριώτατα, (hic inepte) et ex corr. ὑποχρόντων; Moſcov. δοκεῖ δὴ pro δοκεῖ δὲ; Medic. 3. omittit φησὶν, et poſt cum Pariſ. praefert τὰ ἀγαθά.

2) Vitioſe Ald. Hopp. δυλία. Poſt pro ταύτην Medic. 3. ταῦτα, quia retulit ad ἀγαθά. Melius vero et propius ſpectat ἐλευθερίαν. Pro αἰρεμένης Moſcov. αἰρεμένης, Pariſ. αἰρομένης, uti legiſſe videtur Guarinus, quia ſic vertit: *itaque concordiam ſeditioni altius excreſcenti adverſari.* Equidem lubens vulgata aliorum adquieſco. Illo enim ſenſu ἀπαντῶν genitivos non fert, qui hic ſunt conſequentiae, quos vocant.

§. 16.

De republica eorum, quam Ephorus deſcripſit, ſufficiet praecipua percurrere. Videtur, inquit, legumlator maximum uribibus bonum ſuppoſuiſſe libertatem: ſola enim haec bona propria eorum facit, qui ipſa poſſident: in ſervitute qui ſunt, horum bona non ipſorum ſunt, ſed dominorum. Li-

Insulae. ἀρχομένων εἶναι· τοῖς δ' ἔχουσι ταύτην φυλακῆς δεῖν· τὴν μὲν οὖν ὁμόνοιαν διχοστασίας αἱρουμένης ἁπάντων, ἢ γίνεται διὰ πλεονεξίαν καὶ τρυφήν· σωφρόνως γὰρ καὶ λιτῶς ζῶσιν [3] ἅπασιν, οὔτε φθόνον, οὐδ' ὕβριν, οὔτε μῖσος ἁπάντων πρὸς τοὺς ὁμοίους· διόπερ τοὺς μὲν παῖδας εἰς τὰς ὀνομαζομένας Ἀγέλας κελεῦσαι φοιτᾶν, τοὺς δὲ τελείους ἐν τοῖς συσσιτίοις, ἃ καλοῦσιν [4] Ἀνδρεῖα, ὅπως

3) Medic. 2. ἅπαντες, quod turbat nexum. Proxima verba ſic ordinant Caſaubb. Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. Venet. οὐδ' ὕβριν, οὔτε μῖσος, cum ex Aldino fonte fluxerit in edd. omnes οὔτε μῖσος in edd. Aldi, Hopp. Xyl. et Caſaubon. 1. οὐδ' ὕβριν. Quia ſenſus nec mutatur nec perverritur, codices duces ſecutus ſum.

4) Medic. d. 2. 3. Vatic. Urbin. edd. Aldi, Hopp. cum augmento etiam adjecto ἀνδρείας συσσίτια, quam poſteriorem vocem, a Guarino etiam redditam, expulit primum Xylander, nec alii Cdd. agnoſcunt; Pariſ. adpoſito compendio ſcripturae item ἀνδρείας voluiſſe videtur, omiſſa tamen altera voce, ſatis illa moleſta et ex ſubplemento in margine ſcripto invecta. Etſi enim συσσίτια ἀνδρεῖα (minuſcula litera) recte et proprie efferri poſſunt, ut infra p. 482. in. συσσιτίαν ἀνδρεῖαν Noſter dicit, et hic Moſcov. praefert ἀνδρεῖα συσσίτια, ſimpliciter tamen et abſo-

bertate autem praeditis opus eſt eius cuſtodia. Concordia porro ſublatam diſcordiam ſequitur: diſcordia aut ob avaritiam, aut ob luxum exſiſtit: nam ſi ſobrie omnes ac frugaliter vivant, neque invidentia, neque iniuria et contumelia, neque odium inter aequales oritur. Itaque pueros iuſſit ille commeare in Agelas, quas vocabant, quaſi greges: perfectos in Syſſitia a convictu ſic dicta, et a virili aetate

ὅπως τῶν ἴσων μετάσχοιεν τοῖς εὐπόροις οἱ πενέ- Inſulae.

S 3 σεροι,

ſolute Ἀνδρεῖα celebrantur. Exempla multa congeſſit Meurſius in Creta 3, 10. Doſiadas etiam de rebus Creticis apud Athenaeum 4, 9. p. m. 143. in ſingulari de domo Ἀνδρεῖον poſuit, ut bis ipſe Strabo p. 481. et hinc prodit Ἀνδρεῖον in marmor. Oxon. n. 57. In Heſychio quidem T. 1. p. 351. legitur Ἀνδρεία, ἰσχὺς καὶ τὰ συσσίτια κρεῶν; nimirum hoc ex connexu literarum et ſono. Ariſtoteles praeterea Polit. 2, 10. ſcribit Ἄνδρια de Laconibus et Cretenſibus. Sed praeter alios et hic codices ει praeferunt. Quare hanc formam et hic retinui. Antea pro συσσιτίοις in Medic. 2. correctoris manus male ſedula obtruſit συσσιτείοις. Contra poſt pro ἀνδρείαν Medic. 3. Moſcov. obferunt ἀνδρίαν, ut infra p. 483. f. Sed et in diverſas ſententias eunt viri docti, quorum alii ει probant, veluti Kuſter. ad Suidam T. 1. p. 189. qui tamen hic miſcet, alii ι, ut Zeunius ad Xenoph. de mag. equ. 4, 13. et ad Memorab. 1, 1, 16. Et ſic contendit cum Stephano in theſ. Vol. 1. p. 439. Schneiderus in Lexico, hac ratione uſus, ut ab adjectivo diſtinguatur, etſi ſimilis forma in aliis valet, ut χορεία, εἰκεία, ἱππεία — Cf. de ι, qui velint, Reitz. ad Lucian. de ſaltat. c. 12. d' Orville ad Chariton. 4, 5. p. m. 405. Τὸ ι tuetur in primis metrum in Eurip. Herc. fur. v. 475. Inter utramque tamen ſcripturam multi, forte plures, ambigunt, nec decernunt. V. Weſſeling. ad Diodor. 11, 4. Schweighaeuſer. ad Polyb. 1, 6, 4. Per ει tantum producit Heſychius, omninoque codices ſaepius objiciunt, quam per ι, uti uſu edoctus adfirmat Reiſkius ad Demoſth. p. 106. etſi in eo praeferunt ι, et de Mss. etiam Reitzius ad Luciani encom. muſcae c. 5. Cum tamen hic et alibi optimi codices efferant per ι et auctor anonymus Gr. de prosodia apud Hermannum de emendanda ratione Gr. Gram-

mat.

aetate andreia: ut publi- ce victum capientes pau-

peres

Inſulae. ϛεροι, δημοσίᾳ τρεφόμενοι· πρὸς δὲ τὸ μὴ δειλίαν, ἀλλ' ἀνδρίαν κρατεῖν, ἐκ παίδων ὅπλοις καὶ πόνοις συντρέφειν· ὥστε καταφρονεῖν καύματος, καὶ ψύχους, καὶ τραχείας ὁδοῦ καὶ ἀνάντους, καὶ πληγῶν τῶν ἐν γυμνασίοις καὶ μάχαις [5] ταῖς κατὰ σύνταγμα· ἀσκεῖν δὲ καὶ τοξικῇ καὶ ἐνοπλίῳ ὀρχήσει, ἣν καταδεῖξαι Κουρῆτα πρῶτον, [6] ὕϛερον δὲ καὶ συντάξαντα τὴν κληθεῖσαν ὑπ' αὐτῶ

mat. P. 1. p. 467. ita ab adjectivo per tria genera diſtinguat, repoſui ἀνδρίαν. Etſi enim ſubſtantiva adjectivis ſint ſimilia, ut οἰκεία, χορεία, ἱππεία, — ea tamen vel per ellipſin ſubſtantive valent, vel una illa forma proſtant.

5) Venet. καὶ κατὰ; minus bene, quod σύνταγμα vera et juſta eſt acies γυμνασίοις. Poſt Medic. 3. τοξικὴν καὶ ἐνόπλιον ὄρχησιν. Offendit forte dativus, quia ad Cretenſes referret, cum ſpectaret legum latorem ejusque juſſa; paullo ante κελεῦσαι.

6) ὕϛερον) Pyrrhicham a Curete fuiſſe inventam, et ab eodem ſic fuiſſe nominatam, nemo veterum, opinor, dixit. Pyrrhicha enim a Pyrrhicho nomen habet, ut Strabo ipſe paullo ante docuit. Quare deeſſe hic aliquid ſuſpicor, ac lego ἣν καταδεῖξαι Κουρῆτα πρῶτον, ὕϛερον δὲ Πυῤῥίχειον, τὸν καὶ συντάξαντα τὴν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτῶ πυῤῥίχην. *Caſaubonus.*

peres cum divitibus aequali conditione viverent. Ne autem timiditas, ſed ut fortitudo praevaleret, a puero armis et laboribus eos adſuefecit: ut deſpicere poſſent aeſtum, frigus, aſperam acclivemque viam, et ictus, quos excíperent in gymnaſiis et ordinariis pugnis. Exercuit etiam eos ſagittando et armata ſaltatione, quam Cures primus invenit, qui poſt etiam ab ipſo dictam pyrrichen inſtituit: ut ne ludus

αὐτῇ πυῤῥίχην· ὥστε μηδὲ τὴν [7] παιδιὰν ἄμοιρον Insulae
εἶναι [8] τῶν πρὸς τὸν πόλεμον χρησίμων· ὡς δ'
αὕτως καὶ τοῖς ῥυθμοῖς Κρητικοῖς χρῆσθαι κατὰ τὰς ᾠδὰς συντονωτάτοις οὖσιν, οὓς [9] Θάλη-

S 4 τα

nus. Libri mei omnes in vulgata lectione conſentiunt. Facile inventoris nomen ex ipſa re non ſolum ſubpleri poteſt, ſed, quod gravius videtur, ex ſimili Strabonis narratione, quae legitur ſupra p. 467. (p. m. 163.) Inveteratam tamen hanc eſſe labem, ſi qua adſperſa haeſit, adparet ex Euſtathio ad Homerum Il. 9, 528. p. m. 679, 39. ubi utrumque locum, qualis in editis Strabonis libris exſtat, producit, noſtrum hac explicatione adjuvat: ἐνόπλιον ὄρχησιν Κυρὴς κατέδειξε πρῶτος, ὕστερον δὲ καὶ συνέταξεν, ἣν ἐκάλεσε πυῤῥίχην. Neque vero ea rem conficere videtur et Strabonem ſecum in gratiam reducere. Forte vox πυῤῥίχην cognatam Πύῤῥιχον exturbavit, quam tamen ſubplere in ipſo contextu non ſum auſus.

7) Vitioſe Pariſ. et edd. Aldi, Hopp. παιδιάν. Poſt inverſo ordine Moſcov. Medic. 1. 2. 3. Pariſ. ἄμοιρον εἶναι pro vulgato εἶναι ἄμοιρον, quos ſequi decebat.

8) Caſaubb. edd. et hinc Amſtelod. τὸν πρὸς, cum in prioribus legeretur τῶν πρὸς, ut et diſerte notatum inveni ex Mss. Ven. Moſcov. Pariſ. Sed, ni fallor, etiam ſine codd. ita erat reponendum. Ante πόλεμον in Medic. 1. 3. omiſſus abeſt articulus.

9) Ita conſtanter omnes libri et recte, etſi quidam auctores ferunt Θαλήταν, ut Plutarch. de Muſica p. 699. Reiſk. qui et in caſu recto facit Θαλῆτας cum Suida h. v. Et ſic Athenaeus 15, 6. p. m. 678. in genitivo habet Θαλήτου. At Θάλητα confirmant plures, ut Plutarchus ipſe in Lycur-

ludus quidem expers eſſet rerum ad bella utilium. Sic et rhythmis, quos Cre-

ticos vocant, uti docuit contentiſſimis in cantilena, quorum auctor Thales traditur,

Insulae. p. 481. τα ἀνευρεῖν· ᾧ καὶ τοὺς παιᾶνας καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐπιχωρίους ᾠδὰς ἀνατιθέασι, καὶ πολλὰ τῶν νομίμων· καὶ ἐσθῆτι δὲ καὶ [10] ὑποδέσει πολεμικῇ χρῆσθαι, καὶ τῶν δώρων τιμιώτατα αὐτοῖς εἶναι τὰ ὅπλα.

§. 17.

Lycurgo c. 4. Pauſan. 1, 14, 3. Schol. Pindari ad Pyth. 2, 127. aliique. Hinc Lycurgus a Sexto Empir. adverſ. rhet. 21. p. 293. ζηλωτὴς Θάλητος vocatur. Θάλητι infra p. 482. occurrit apud Noſtrum et Euſtath. ad Homer. Il. 2, 647. p. m. 237. in. Cf. Menag. ad Laert. 1, 38. Meurſ. in Creta 4, 12. p. 144. ſq. Perizon. ad Aelian. V. H. 12, 50. Hinc etiam Kuſter. in Suida malit Θάλης pro Θαλήτας, etſi Perizonius, neſcio quam bene, a Θαλῆς ducat Θάλητα. Triplex igitur forma uſum obtinuiſſe videtur, Θαλῆς, unde in Diogene Laertio 1, 1. Θαλῆ, (ut Noſter 1. p. m. 17.) Θαλῆ, Θαλῆν, formantur, Θάλης, et paſſim, rarius tamen, Θαλήτας. Non igitur opus erat emendatione Meurſii Θαλήταν εὑρεῖν, quam margini exemplaris ſui adleverat.

10) Caſaubonus ex ſuis Msstis adfert ὑποδήσει. Mei in vulgata lectione conſtant. Talis variatio objicitur in primis in cognata voce ἀνυπόδητος et ἀνυπόδετος, quorum illud Attice dicitur, (Xenoph. Memor. 1, 6, 2.) hoc vulgari uſu. (Aelian. V. H. 7, 13.) Multa dabunt viri docti ad Thom. Mag. p. 76. ſq. At noſtrum vocabulum per ε ſcribitur non ſolum in aliis auctoribus Graecis, ſed et in Atticis. Cf. Xenoph. Memor. 1, 2, 5. Poſt Medic. 2. τιμιώτατον.

ditur, cui paeanes etiam aliaque uſitata iſtis carmina, multaque praeterea inſtituta adſcribuntur. Iuſ-

ſit etiam veſte et calceo militaribus uti, et de donis principem honorem armis deferre.

§. 17.

§. 17. Insulae.

[1] Λέγεσθαι δ' ὑπό τινων, ὡς Λακωνικὰ εἴη τὰ πολλὰ τῶν νομιζομένων Κρητικῶν· τὸ δ' ἀληθὲς, εὑρῆσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων, ἠκριβωκέναι δὲ τοὺς Σπαρτιάτας· τοὺς δὲ Κρῆτας ὀλιγωρῆσαι, κακωθεισῶν τῶν πόλεων, καὶ μάλιστα τῆς Κνωσσίων, τῶν πολεμικῶν· [2] εἶναι δέ τινα τῶν νομί-

μων,

1) Cum profeſſus ſit auctor ſe Ephori verba referre, non eſt dubium legendum eſſe Λέγεσθαι δὲ ὑπό. Subaudi φησὶν. Ἔφορος. Recte etiam libri ὑπ' ἐκείνων, non ἐκείνοις. *Caſaubonus.* Nempe priores Caſaubono editiones omittebant δ', ut Medic. 2. Medic. 3. ſubſtituerat Λέγεται δ' ὑπό τινων, ut Guarinus: *Plerique* (in hoc quidem aberrans) *tradunt.* At recte Caſaubonus ex ſuis inſeruerat δ', quod et mei tuentur. Evincit id etiam profeſſio Strabonis, et quae poſt ſequuntur: Οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι. Tum recte etiam idem ὑπ' ἐκείνων pro ὑπ' ἐκείνοις, quod ſine commodo ſenſu exſtabat in edd. Aldi et Hopp. ex Mss. ſuis repoſuerat. Ex meis tantum Medic. 1. 2. acceperant ὑπ' ἐκείνῳ. Poſt Pariſ. ex more Κνωσίων.

2) Caſaubonus malit μεῖναι, ſatis id eleganter et apte. Neque tamen ſine codd. admitti poteſt, cum ſenſus non cogat. Pro Λυκτίοις Medic. 1. corr. 2. Pariſ. Λυττίοις; Medic. 3. Λυτίοις. *Lyttios* vertit etiam Guarinus. Cf. deinceps et ſupra p. 476. Pariſ. et quae adtuli ad Melam 2, 7, 12. p. 812. Pro παρὰ in ed. Hopp. nota confuſiane περὶ.

Τὰ

§. 17.

Ait praeterea, quosdam eſſe, qui dicant, ea, quae Cretenſium cenſentur inſtituta, Spartanorum eſſe: cum re vera Cretenſes ea excogitaverint, Spartani accuratius elaboraverint: Cretenſes vero neglexiſſe, adflictis urbibus earum bellicoſis, maxime Cnoſſo: eſſe etiam quaedam inſtituta

Insulae. μων παρὰ Λυκτίοις καὶ Γορτυνίοις καὶ ἄλλοις τισὶ πολιχνίοις μᾶλλον, ἢ παρ' ἐκείνοις· καὶ δὴ καὶ τὰ Λυκτίων νόμιμα ποιεῖσθαι μαρτύρια, τοὺς τὰ Λακωνικὰ πρεσβύτερα ἀποφαίνοντας· ἀποίκους γὰρ ὄντας φυλάττειν τὰ τῆς μητροπόλεως ἔθη· ἐπεὶ ἄλλως γε εὔηθες εἶναι τὸ τοὺς βέλτιον συνεζῶτας καὶ πολιτευομένους τῶν χειρόνων ζηλωτὰς ἀποφαίνειν· οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι· οὔτε γὰρ ἐκ τῶν νῦν καθεστηκότων τὰ παλαιὰ τεκμηριοῦσθαι δεῖ, εἰς τἀναντία ἑκατέρων μεταπεπτωκότων· καὶ γὰρ ναυκρατεῖν πρότερον τοὺς [3] Κρῆτας,

Τὰ ante Λυκτίων deest in Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Xyl. et pro Λυκτίων, ut antea, Medic. 1. 2. Paris. quibus hic se adjungit Moscov. Λυττίων, quod et hic reddit Guarinus; Medic. 3. Λυτίων.

3) Vatic. Κυρῆτες, qui hinc sunt alieni. Post edd. Aldi, Hopp. τῶν τὴν Θάλασσαν. Vulgatam tamen lectionem tuentur libri scripti, nec linguae usus interpellat, et alii produnt, ut Aristaenet. epist. 2, 18. p. 268. Zenob. Proverb. 5, 36. Eustathius ad Homer. Il. 2, 649. p. m. 237. ubi de ellipsi etiam verbi ἐγνωσῶν, quod passim omittitur. In sequ. male eaedem edd. τὸν ναυτικόν.

tuta in usu apud Lyctios, Gortynios, et in aliis oppidulis, magis quam apud Cnossios. Lyctiorum quoque mores in testimonium trahi ab his, qui Laconicos antiquiores putant: colonos enim eos Spartanorum, servare metropolis suae instituta: alioquin ineptum esse, ut, quorum respubl. et status est melior, deteriorum aemulentur formam. Quae quidem non recte dicantur. Neque enim judicium de antiquis ex praesenti statu faciendum est, inquit, utrinque in contrarium facta mutatione: nam olim Cre-

τας, ὥστε καὶ παροιμιάζεσθαι πρὸς τοὺς προς- Inſulae.
ποιουμένους μὴ εἰδέναι, ἃ ἴσασιν, Ὁ Κρῆς ἀγνοεῖ
τὴν θάλασσαν· νῦν δ' ἀποβεβληκέναι τὸ ναυτι-
κόν· [4] οὔτε, ὅτι ἄποικοί τινες [5] γεγόνασι τῶν πό-
λεων τῶν ἐν Κρήτῃ Σπαρτιατῶν, ἐν τοῖς ἐκείνων
νομίμοις διαμένειν ἐπηναγκάσθαι· πολλὰς γοῦν
τῶν ἀποικίδων [6] μὴ φυλάττειν τὰ πάτρια· πολ-
λὰς δὲ καὶ τῶν μὴ ἀποικίδων ἐν Κρήτῃ [7] τὰ αὐ-
τὰ ἔχειν τοῖς ἀποίκοις ἔθη.

§. 18.

4) Deeſt οὔτε in Medic. 1. 2. 3. Pariſ. Moſcov. et edd. Aldi et Hopp. et in ſequ. poſt ὅτι Medic. 3. inſerit δ'. At ſic tota vis orationis inciditur, unde, illa vocula omiſſa, claudicat etiam interpretatio Guarini. Contra recte reddidit Penzelius.

5) Moſcov. Medic. 1. 2. τῶν πόλεων γεγόνασι· Medic. 3. τῶν πόλεων τῶν Σπαρτιατῶν γεγόνασιν ἐν Κρήτῃ καὶ τοῖς. Articulum τῇ ante Κρήτῃ omittunt praeterea Moſcov. Pariſ. Medic. 1. 2. quos ſecutus ſum. Et ſic poſt nude redit.

6) Medic. 3. oratione recta, ut ſupra, male uſus ἐστὶν ἰδίων μὴ φυλ.... Tum idem et Urbin. πολλὰς δὲ τῶν absque καί.

7) Venet. Moſcov. Vatic. Pariſ. τὰ τοιαῦτα; poſt Moſcov.

Cretenſes maris tenuerunt imperium, adeo ut proverbium in eos uſurpatum fuerit, qui diſſimulabant eorum, quae ſciebant, notitiam, Cretenſis mare ignorat: nunc amiſerunt potentiam claſſicam. Neque, quia urbes quaedam in Creta coloniae ſunt Spartanorum, ideo horum quoque inſtituta tenere coactae ſunt: cum et coloniae multae patrios non ſequantur mores, et in Creta multae urbes, a Spartanis non ortae, tamen illis ſtent inſtitutis.

§. 18.

Insulae.

§. 18.

Τῶν τε Σπαρτιατῶν τὸν νομοθέτην Λυκοῦργον πέντε γενεαῖς νεώτερον [1] Ἀλθαιμένους εἶναι, [2] τοῦ ϛείλαντος τὴν εἰς Κρήτην ἀποικίαν· τὸν μὲν γὰρ ἱϛορεῖσθαι [3] Κίσσου παῖδα τοῦ τὸ Ἄργος κτίσαντος

scov. Paris. Vatic. τὰς ἀποίκους ἤθη. Paullo aliter duo codices totam loci faciem sic informarunt: Nempe Medic. 3. et Urbin. sic: πολλὰς δὲ τῶν μὴ ἀποικίδων τὰ αὐτὰ ἤθη, ὧν οὐκ εἰσὶ φυλάττειν· τῶν δὲ (Medic. 3. τε) Σπαρτιατῶν — Equidem adhaereo vulgatae, quae praebet sensum commodum et nexui et linguae congruum.

1) Medic. 1. 2. 3. Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopp. Ἀλθεμένους; Guarinus etiam: *At Althemenae.* Retinui et hic scripturam traditam, ut supra p. 479.

2) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. τούτου ϛείλαντος. Melius ad notationem distinctam illud aliorum librorum. Tum Medic. 2. εἰς Κρήτην τὴν. Elegantius ceteri.

3) Medic. 2. Κίσσου παιδός. Vindingius in Hellene p. 534. (Vol. 11. thes. Gronov.) emendat παῖδα Κίσσου, τοῦ Τημένου Ἄργος κτίσαντος; satis quidem audacter, cum non solum verborum ordo mutetur, sed, quod est gravius, eorum etiam numerus augeatur. De Temeno, Argi conditore, in codicibus quibusdam exstat mentio lib. 8. extr. alii alia referunt. Cf. Apollodor. 2, 8, 4. sq. ubi tantum sortito Argos obtinuisse dicitur. At idem non Κίσσος, sed Κεῖσος vocatur a Pausania 2, 19, 1. et alibi. Cf. Heyne ad Apollodor. 2, 8, 5.

§. 18.

Iam Lycurgus, inquit, is qui Lacedaemoniis leges posuit, quinque aetatibus posterior fuit Althaemene, coloniae in Cretam duce: historiae enim docent, hunc Cissi F. fuisse, ejus, qui Argos condidit ea

τος περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἡνίκα [4] Προκλῆς τὴν Insulae.
Σπάρτην συνῴκιζε· Λυκοῦργον δ' ὁμολογεῖσθαι
[5] παρὰ πάντων, ἕκτον ἀπὸ Προκλέους γεγονέναι·
τὰ δὲ μιμήματα μὴ εἶναι πρότερα τῶν παραδειγ-
μάτων, μηδὲ τὰ νεώτερα τῶν πρεσβυτέρων· τήν
τε ὄρχησιν τὴν [6] παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπι-

χω-

4) Edd. ante Caſaubonum hic et deinceps Πατροκλῆς et Πατροκλέης, de quo cf. notata ad lib. 8. p. 366. p. m. 194. n. 19. Moſcov. et hic ex more Πρόκλῆς, ut ſolutum eſſe poſſit Πατροκλῆς, nec aliter in genealogia propoſita Plutarchus in Lycurgo c. 2. etſi et ibi variatur cum Προκλῆς. Porro Πατροκλῆς legitur in Platone de legib. lib. 3. p. 120. Bip. Contra Προκλῆς praeferunt Herodot. 4, 147. Porphyr. de abſtin. 1, 25. Cicero de divin. 2, 43. ad quem etiam Daviſius in Strabone et Plutarcho ſic reſcribi jubet. Rhoer tamen ad Porphyr. c. l. utrumque nomen promiſcue poſitum eſſe putat. Cf. etiam Larcher ad Herodot. c. l. et quae notavi ad lib. 8. p. 364. p. m. 188. n. 3. Προλῆς, quod nunc addo, evincit metrum in Scymno v. 530.

5) Sic Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ.; vulgo περὶ πάντων, ſolemni commutatione. Caſaubonus malit παρὰ πᾶσι. Sed ſatis profecit ſenſus antea ineptus priori παρὰ πάντων lectione illorum codicum. Pro γεγονέναι Medic. 2. corr. γενέσθαι, ut antea ἕκτος pro ἕκτον.

6) Παρὰ deeſt in Medic. 3. et pro eo περὶ legitur in edd. Aldi et Hopp.

ea tempeſtate, qua Procles Spartam: atqui omnes in hoc conſentiunt, ſextum a Procle fuiſſe Lycurgum. Exempla vero exemplaribus, recentiora antiquioribus eſſe priora non ſolent. Saltatio etiam, quae in uſu apud Lacedaemonios eſt, et rhythmi ac

pae-

Inſulae. χωριάζουσαν, καὶ τοὺς ῥύθμους, καὶ παιᾶνας τοὺς κατὰ νόμον ᾀδομένους, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν νομίμων, Κρητικὰ καλεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, ὡς ἂν ἐκεῖθεν ὁρμώμενα· τῶν δ' [7] ἀρχαίων τὰ μὲν [8] κατὰ τὰς διοικήσεις ἔχειν τὰς αὐτὰς ἐπωνυμίας, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν ἱππέων· πλὴν ὅτι τοὺς ἐν Κρήτῃ ἱππέας καὶ

7) Ἀρχαίων habent omnes libri, nec aliter legit Guarinus, qui vertit: *Ex priſcis partim easdem habere gubernationes* — Meurſius in margine exemplaris ſui leg. adſcripſerat ἀρχῶν, et ita hunc locum ſiſtit in Creta 4, 9. p. 169. nec aliter intellexit verbum ἀρχαίων, ut docet ejus interpretatio: *magiſtratus*, quem ſecutus eſt in ſua Penzelius. Recte quidem omnino ex nexus congruentia et auctoris conſilio; quare etiam magnam praefert veri ſpeciem. Dubito tamen, an hoc ſenſu ἀρχαῖοι usquam dicti reperiantur. Tum ſi ἀρχῶν repoſueris, proximum τὰ tranſire etiam debeat in τὰς, etſi hoc ſit levius. At uſitata ſignificatione verbum ἀρχαῖα valet, et nexum continet, ſi in ſequentibus referas ad ea, quae poſt longiorem illorum interjectam expoſitionem de convictu publico monentur νῦν καλεῖσθαι. Nihil igitur mutandum putavi.

8) Medic. 2. ex corr. 3. Moſcov. καὶ τὰς, uti fit paſſim. Cf. ſupra p. m. 153. n. 11. ubi κατὰ neglectum in contextu

paeanes, qui ex lege canuntur, aliaque multa inſtituta, Cretenſia apud eos vocantur, utpote e Creta petita. Quin et ex priſcis inſtitutis, quod attinet ad adminiſtrationem rei publicae, utrobique illa eadem gerunt nomina, ut Seniorum et Equitum: niſi quod in Creta equitibus etiam ſunt equi; unde apparet, apud Cre-

χρὴ ἵππους κεκτῆσθαι συμβέβηκεν· ἐξ οὗ [9] τεκ- Insulae.
μαίρεται, πρεσβυτέραν εἶναι τῶν [10] ἐν Κρήτῃ ἱππέ- p. 482.
ων τὴν ἀρχήν· σώζειν γὰρ τὴν [11] ἐτυμότητα τῆς
προσηγορίας· τοὺς δὲ μὴ [12] ἱπποτροφεῖν· τοὺς
Ἐφό-

textu reponi debet. Διοικίσεις ex ed. Casaub. 2. in Amstelod. fluxit. Tum mutato vulgari ordine Medic. 2. τὰς αὐτὰς ἔχειν; Paris. Moscov. Medic. 1. 2. 3. τὰς αὐτὰς καὶ τὰς εὐνομίας.

9) Casaubonn. meique omnes constanter volunt τεκμαίρονται, et sic Guarinus vertit: *Ex quo argumentum faciunt.* Aldus mutavit in τεκμαίρεται, sive a codice dueţus, sive nexu impulsus, secutique sunt reliqui. Recte, opinor. Unice enim Strabo refert narrationem Ephori. Sic supra p. 481. in. libri aberrarunt. Adparet autem, haec in refutationis parte posita esse et ad verba supra posita spectare: οὐκ εὖ δὲ ταῦτα λέγεσθαι.

10) Moscov. ἐν Κρήτῃ τὴν τῶν ἱππέων ἀρχήν. Elegantius quidem; sed nec alterum respuit oratio Strabonis. Ante ἀρχὴν articulus desideratur in Medic. 2.

11) Paris. Medic. 1. 2. ἑτοιμότητα; edd. Aldi, Hopp. ἑτοιμοτάτην; Xyl. σώζειν γὰρ τὴν ἑτυμότητα ἑτοιμοτάτην τῆς προσηγορίας. Melius infra lib. 13. p. 604. in vera scriptura constant, ubi similis est locus.

12) Ita ex libris suis adjuvante nexu reposuit Casaubonus, cum antea in edd. legeretur ἱπποκρατεῖν. Confirmant illud mei. Aldus videtur informasse ad praecedentia ἵππους κεκτῆσθαι, quod tamen necesse non erat.

Cretenses antiquiorem esse eorum dignitatem, quae veritatem nominis servat, Lacedaemoniis equitibus equos non habentibus in sua potestate. Porro Ephori

Inſulae. Ἐφόρους δὲ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν Κρήτῃ [13] Κόσμοις διοικοῦντας ἑτέρως ὠνομάσθαι· τὴν δὲ [14] συσσιτίαν ἀνδρείαν παρὰ μὲν τοῖς Κρησὶν [15] ἔτι καὶ νῦν καλεῖσθαι, παρὰ δὲ τοῖς Σπαρτιάταις μὴ διαμεῖναι [16] κα-

13) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Ven. Pariſ. et ed. Aldi Κόσμοις. Hopperus mutavit in Κοσμίοις, unde ad reliquos tranſiit. Cf. infra p. 484. m. At Κόσμοι vocantur ab omnibus, ex quibus maxime conſulendus eſt Ariſtoteles Polit. 2, 8. Atque ita etiam in noſtro loco legi jubet Meurſius in Creta 4, 9. p. 167. Probant etiam eam formam Inſcriptiones apud Reineſium 7, 22. Et ſic Πρωτοκοσμος eorum praeſes vocatur apud Gruter. p. 1084. ſq. Sed et omnino haec terminatio in ος incerta in libris fluctuatur, quod paſſim a me notari memini, uti Κάνθος eſt Straboni lib. 9. p. 393. in. p. m. 342. Pauſaniae 9, 5. f. Polyaeno 1, 19. quem poſteriores appellant Κάνθων, in iis Suidas ſ. v. Ἀπατούρια, ex quo ſua hauſit Eudocia in violario T. 1. p. 75. (in Villoiſ. anecd. Gr.) Cf. Caſaubon. ad Polyaen. c. l. Kuſter. ad Suidam T. 1. p. 249. Sic Κερκάφιος, Πυθέλιχιος et ſimilia. Quare, cum et codices adſentiantur, dedi Κόσμοις.

14) Medic. 3. συσσυτείαν, et pro ἀνδρείαν ed. Caſaub. 2. et Amſtel. male ἀνδρεῖαν; Medic. 3. ἀνδρίαν. Sed vulgatam ſcripturam bene habere, docent auctorum loca a Meurſio in Creta 4, 10. p. 170. ſq. excitata. Ἀνδρεῖα quidem vocant auctores, ut ipſe Strabo ſupra p. 480. ſed utrumque diverſus in nexu numerus tuetur.

15) In Moſcov. Pariſ. deeſt ἔτι; in Medic. 1. 2. 3. legitur καὶ νῦν ἔτι, et pro καλεῖσθαι Moſcov. dat ἐκκαλεῖσθαι.

ri cum eadem agant, quae Coſmi Cretenſium, nomine duntaxat differunt; Syſſitia autem Laconum, qui eſt convictus in publico, Cretenſibus etiamnum Andreia a viris dicitur, ut et olim Lacedaemoniis, qui

[16] καλουμένην ὁμοίως, ὡς πρότερον· παρ' Ἀλκμᾶ- Insulae.
νι [17] γοῦν ἔτω κεῖσθαι·

[18] Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν ἀνδρείων παρὰ δαιτυμόνεσσι

Πρέπε παιᾶνα καταίρχειν.

§. 19.

16) Locus varie jactatus. Casaubonn. καλούμενα ὁμοίως et καλούμενα ὡς πρότερον. Ex meis Vatic. Moscov. Paris. Ven. καλούμενα ὁμοίως πρότερον et ex corr. Medic. 1. καλούμενα ὁμοίως ὡς πρότερον; Urbin. καλούμενα ὁμοίως absque πρότερον; Medic. 3. διαμεῖναι ὁμοίως. Edd. inde ab Aldo καλουμένην πρότερον, uti etiam parvo discrimine vertit Guarinus: *non eo durare, quo prius appellatum nomine.* Καλουμένην moveri non posse puto, quod cum praecedentibus, tamquam posterior sententiae pars, artissime cohaeret, et, ut prius καλεῖσθαι, idem spectat. Sed ad pleniorem et concinniorem sensum ex libris interposui ὁμοίως ὡς. Nam πρότερον cum διαμεῖναι non bene coit, sed seorsum et ex ellipsi verbi καλεῖν debet intelligi. Ὁμοίως absorpsit ὡς aliorum.

17) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. δὲ ἔτω. Quod reposuit Casaubonus, probant et mei codices. Verba παρ' Ἀλκμᾶνι — καταίρχειν exciderunt in Medic. 3.

18) Medic. 1. φοίνας et ex corr. φθοίναις, ut Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Pejus aberravit Paris. in quo exstat φοίνιας. Tum idem Moscov. Medic. 1. ἀνθρείων. Denique Ven. Περπαιᾶνα.

qui tamen nomen mutaverunt. Alcman quidem sic cecinit:

In coenis et choris apud andreiorum convivas, Age Paeana cananius.

Inſulae.

§. 19.

[1] Λέγεσθαι δ' ὑπὸ [2] Κρητῶν, ὡς ἀφ' αὐτοὺς ἀφίκοιτο Λυκοῦργος κατὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἀδελφὸς ἦν πρεσβύτερος τοῦ Λυκούργου [3] Πολυδέκτης· οὗτος τελευτῶν [4] ἔγκυον κατέλιπε τὴν γυναῖκα· τέως μὲν οὖν [5] ἐβασίλευεν ὁ Λυκοῦργος ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ· γενομένου δὲ παιδὸς, ἐπετρόπευεν ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἡ ἀρχὴ καθήκουσα ἐτύγχανε.

1) Voces λέγεσθαι δ' poſt additae ſunt in Medic. 2. quas etiam ignorant editiones ante Caſaubonum, in quibus porro ſequentia ὑπὸ τῶν Κρητῶν ad complendum verſum rejiciuntur. Caſaubonus ſubplevit ex libris ſuis, quibus adſentiuntur mei, tantum, ut ſupra p. 481. in. Medic. 3. adfert λέγεται δ', uti et legiſſe in ſuo videtur Guarinus. At ſunt et haec verba Ephori, quae hac forma referuntur, pendentque a ſuperiori φησὶν §. 16.

2) Articulo praepoſito dant Moſcov. Medic. 1. 2. 3. et tres priores editiones. Tum παρ' αὐτοῖς Medic. 3. corr.

3) Medic. 2. ex corr. edd. Aldi, Hopp. Πολυδεύκης. Vulgata aliorum ſcriptura ſatis auctoritate Herodoti 8, 131. Plutarchi in Lyc. c. 2. Pauſan. 3, 7, 2. aliorum apud Meurſium de regno Lacon. c. 16. p. 72. ſqq. confirmatur.

4) Venet. omiſit ἔγκυον. Sed res conſtat ex Plut. in Lyc. c. 3. in. et Iuſtino 3, 2, 5.

5) Medic. 2. corr. 3. Venet. ἐβασίλευσεν. Obſtant connexa, quo minus probetur. Tum Medic. 3. τοῦ παιδός.

§. 19.

Veniſſe etiam ad ipſos Lycurgum tali de cauſa, Cretenſes, inquit, narrant. Rex Spartae fuit Polydectes, frater Lycurgi, natuque eo major: is moriens uxorem reliquit praegnantem. Aliquamdiu fratris loco regnum geſſit Lycurgus, natoque filio, tutor ejus fuit, ad quem re-

χανε· λοιδορούμενος δή τις αὐτῷ, σαφῶς εἶπεν Insulae.
εἰδέναι, [6] διότι βασιλεύσοι· λαβὼν δ' ὑπόνοιαν ἐκεῖνος, ὡς ἐκ [7] τούτου τοῦ λόγου διαβάλοιτο ἐπιβουλῇ τοῦ παιδὸς ἐξ αὐτοῦ, δείσας, μὴ ἐκ τύχης ἀποθανόντος αἰτίαν αὐτὸς [8] ἔχῃ παρὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀπῆρεν εἰς Κρήτην· ταύτην μὲν δὴ [9] λέγεσθαι τῆς ἀποδημίας αἰτίαν· ἐλθόντα δὲ πλησιάσαι Θάλητι μελοποιῷ ἀνδρὶ καὶ νομοθετικῷ· ἰσορήσαντα δὲ παρ'

6) Medic. 2. 3. et ex corr. Medic. 1. ὅτι cum edd. Aldi, Hopp. Xyl. nota commiſtione et ſaepe notata. Poſt Medic. 3. βασιλεύσει, quod neſcio, an ſit praeferendum.

7) Moſcov. Medic. 1. 2. 3. τοῦ λόγου τούτου. Pro διαβάλοιτο, quod non muto, Moſcov. Pariſ. διαβάλλοιτο. Medic. 3. τοῦ παιδὸς ἐξ αὐτοῦ, expeditiori ſenſu; quare pro ἐξ αὐτοῦ τοῦ παιδὸς recepi. Pro ἐπιβουλῇ Moſc. et edd. Aldi, Hopperi ἐπιβουλῆ, ſuſpenſo regimine.

8) Moſc. Pariſ. Ven. Medic. 1. et ante corr. Medic. 2. ἔχοι. Inter utrumque uſus linguae pendet. Verba proxima ἀπῆρεν εἰς Κρήτην, reclamante ſenſu, abſunt in Medic. 3.

9) Medic. 3. λέγουσι, qua forma recta omnino haec profert. Pro Θάλητι, quod a Θάλης ductum omnes codices probant, Meurſius ad marginem notaverat Θαλήτᾳ. V. ſupra p. 480. extr.

regnum pertinebat: cum autem quidam ipſi conviciandi cauſa objeciſſet, certo ſe ſcire, eum regem fore: ſentiens, ſibi calumniam intentari de inſidiis, puero a ſe ſtructis, ac veritus, ne, ſi quid huic humanitus accideret, inimici culpam in ipſum conferrent, in Cretam abiit. Haec (ait) peregrinationis eius cauſa fertur. Lycurgus ut in Cretam venit, adjunxit ſe ad Thaletem, qui lyrica carmina et leges condebat: cumque ex eo didiciſſet modum,

Insulae. παρ' αὐτῷ τὸν τρόπον, ὃν Ῥαδάμανθύς τε πρότερον, καὶ ὕστερον Μίνως, ὡς [10] παρὰ τοῦ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· γενόμενον δὲ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ καταμαθόντα καὶ τὰ ἐκεῖ νόμιμα· ἐντυχόντα δ', ὥς φασί τινες, καὶ Ὁμήρῳ διατρίβοντι ἐν Χίῳ, [11] κατάραι πάλιν εἰς τὴν οἰκείαν· καταλαβεῖν δὲ [12] τὸν τοῦ ἀδελφοῦ υἱὸν, τὸν

10) Xyl. περὶ, ut antea Ald. Hopp. παρὰ τῶν, frequenti confusione. Tum pro ἐκφέρει Paris. Moscov. Medic. 3. ἐκφέροι. Neque tamen vel sic vulgatam lacessendam putavi. Vocem ἀνθρώπους nudatam articulo dimittunt Medic. 1. 3. Moscov. Paris.

11) Sic Mosc. pro κατάραι, ex quo recepi. Pro οἰκείαν idem cum Medic. 1. 3. οἰκείαν, sc. χώραν, πατρίδα, quod cum obpositum stet verbis ἀπῆρεν εἰς Κρήτην, probavi. Utriusque vocis confusio frequens et passim notata. Cf. ad lib. 9. p. 439. p. m. 640. not. 15. et quae monuit Wesseling. ad Diodor. 2, 3. ut alios praeteream.

12) Καὶ, quod vulgo praecedit, desideratur in Moscov. Medic. 1. 2. 3. Cum salvo sensu abesse possit, removi. Tum edd. Aldi, Hopp. ὃν, quod etsi, ut ὑγιὲς, tolerari omnino potest, (v. Maittaire de dialect. p. 8.) casu tamen potius elapsum, quam certa auctoritate munitum, obtrudi non debet.

dum, quem Rhadamanthus prius, deinde Minos usurpaverunt, ut leges se a Iove acceptas promulgare dicerent: atque in Aegypto etiam fuisset, et ejus quoque gentis instituta percepisset: et cum Homero quoque, ut nonnulli autumant, in Chio degente collocutus esset, domum est reversus: cumque

τὸν Πολυδέκτου [13] Χαρίλαον, βασιλεύοντα εἶθ' ὁρ- Infulae.
μῆσαι διαθεῖναι τοὺς νόμους, φοιτῶντα ὡς τὸν θεὸν τὸν ἐν Δελφοῖς, κἀκεῖθεν κομίζοντα τὰ προστάγματα, καθάπερ οἱ περὶ Μίνω ἐκ τοῦ ἄντρου τοῦ Διὸς [14] παραπλήσια ἐκείνοις τὰ πλείω. Τῶν

13) Caſaubonus. Χαριβόλον et Χαρίλαβον; ex meis Medic. 3. Χαρίβολον; Pariſ. Χαριβόλον; Vatic. Urbin. Ven. Moſcov. Χαρίλαβον; Guarinus *Carilobum*; Medic. 1. 2. cum edd. ſervaſſe videntur verius nomen Χαρίλαον. Nempe ita eum vocant Plutarch. in Lyc. cap. 3. et ſq. Suidas ſ. v. Λυκοῦργος, Iuſtin. 3, 2, 5. hodie quidem, atque eo etiam ducunt codicum corruptiones. Nam plerique auctores a Meurſio de regno Lacon. c. 16. p. 75. recenſiti, *Charillum* vocant, praeterque eos etiam graviores, in iis Herodot. 8, 13. Ariſtot. Polit. 2, 8. Pauſan. 2, 36, 5. 3, 7, 3. aliique apud A. Gronovium ad Iuſtin. c. l. ubi multi ſcribunt *Charillus*, ut libri in Plutarchi apophth. p. 718. et in orat. 2. de fortuna Alex. p. 331. ed. Reiſk. Alias terminatio αος tranſire ſolet in ας, ut Ἀρχεσίλας pro Ἀρχεσίλαος.

14) Medic. 3. καὶ ταῦτα παραπλήσια. Poſt pro τὰ πλεῖστα Medic. 1. 2. Venet. Vatic. Urbin. Pariſ. Moſcov. ut edd. ante Caſaubonum, τὰ πλείω. Nec aliter Medic. 3. interpoſito tantum δὲ, quod cur immutaverit Caſaubonus, cum aeque commodum ſenſum praebeat, nec articulus offendere poſſit, ignoro. Certe codices repraeſentare placuit, ut ipſe infra fecit p. 484. f. in ſimili variatione. Melius de diſtinctione monuit in ſubjuncta nota, quam poſt τῶν Κρητικῶν proferebant editiones priores, et ex codicibus

que ibi Charilaum, Polydectae fratris ſui F. regnantem inveniſſet, ad condendum leges ſe contulit, ad deum, qui apud Delphos eſt, commeans, indeque mandata apportans, qualia Minos ex antro Iovis ſe adferre praetendit, ſimilia iis plura. Creten-

Inſulae. Κρητικῶν τὰ κυριώτατα τῶν καθ' ἕκαστα δὲ τοιαῦτα εἴρηκε.

§. 20.

Γαμεῖν μὲν [1] ἅμα πάντες ἀναγκάζονται παρ' αὐτοῖς, οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκ τῆς τῶν παίδων ἀγέλης ἐκκριθέντες· οὐκ [2] εὐθὺς δ' ἄγονται παρ' ἑαυτοὺς τὰς γαμηθείσας παῖδας, ἀλλ'

bus Pariſ. Vatic. Urbin. Ven. diſerte notarant viri docti. *Tzſchucke.* Male haec Xylander. Neque enim hic Strabo voluit leges Lacedaemoniorum referre, ſed ex Ephoro pergit res Cretenſium explicare. Sunt autem plerisque horum ſimilia apud Plutarchum in Lycurgo. *Caſaubonus.* Medic. 3. totum locum ſic contexit: καὶ ταῦτα παραπλήσια ἐκείνοις· τὰ δὲ πλείω τῶν Κρητικῶν καὶ τὰ κυρ.... Poſt καθ' ἕκαστα Medic. 1. 2. 3. (hic et καθέκαστον) Pariſ. Venet. cum edd. ante Caſaubonum omittunt δὲ, quod remote nimis a vera ſede poſitum moleſtiam faceſſit. Pro τοιαῦτα Medic. 1. 2. 3. Ven. malunt τοιαῦτ'.

1) Caſaubb. Medic. 1. corr. et Ven. ἅπαντα πάντες, quod pro ἁπαξάπαντες inrepſiſſe ſuſpicabatur Caſaubonus; Medic. 3. ἅμα ἅπαντες. Poſt pro οἱ dedi οἳ, uti et praeſcripſerat Moſcov.

2) Deeſt δ' in Medic. 2. ut deinceps παῖδας. Tum παρ' ἑαυτοὺς ex ſuis codicibus, adclamantibus omnibus meis, repoſuit Caſaubonus pro παρ' ἑαυτοῖς priorum editorum, quod ſtatum quietis proprie indicat.

tenſium quae praecipua ille retulit, haec ſunt.

§. 20.

Univerſi, apud Cretenſes cogebantur uxores ducere, qui eodem tempore e puerorum coetu, (Agelam ipſi vocant) eſſent excreti: non autem confeſtim nuptas domum deducebant,

ἀλλ' ἐπὰν ἤδη [3] ἱκαναὶ ὦσι διοικεῖν τὰ περὶ τοὺς Insulae.
οἴκους· φερνὴ δ' ἐστὶν, ἂν ἀδελφοὶ ὦσι, τὸ ἥμισυ
τῆς τῷ ἀδελφοῦ μερίδος· [4] παῖδας δὲ γράμματά
τε μανθάνειν, καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων ᾠδὰς, καί
τινα εἴδη τῆς μουσικῆς· τοὺς μὲν οὖν ἔτι νεωτέ- p. 483.
ρους εἰς τὰ συσσίτια ἄγουσι τὰ ἀνδρεῖα· χαμαὶ
δὲ καθήμενοι διαιτῶνται μετ' ἀλλήλων ἐν φαύ-
λοις [5] τριβωνίοις, καὶ χειμῶνος καὶ θέρους τὰ

3) Medic. 1. 3. Moſcov. mutato vulgari ordine διοικεῖν ἱκαναὶ ὦσι; Ven. Pariſ. διοικεῖν ἱκαναὶ, ὡς τὰ —.

4) Δὲ abeſt in Moſc. et in Medic. 3. omnino legitur τὰς παῖδας. Νεοτέρους vitium eſt ed Caſaub. 2. unde excepit Amſtel. Tum Pariſ. habet ἀνδρεῖα, de qua ſcriptura dictum eſt ſupra p. 480. Porro χαμαὶ δὲ Moſcov. Medic. 1. 2. 3. pro vulgato χαμαὶ δὴ, quod minus hic placet; quare illud reddidi. Intulit particularum mutationem Xylander, ante quem δὲ exſtabat.

5) Hanc vocem inter et καὶ χειμῶνος laeunae ſignum adpoſuit Caſaubonus, quam nec codices norunt, nec priores editiones cum Guarino. *Tzſchuche.* Fortaſſe εἶσι δὲ καὶ χ. niſi deeſt vox φορῦσι vel φορῦντες. Heraclides de politiis [p. 2824. in Gron. theſ. Vol. 6.] ſic: (οἱ παῖδες) οἱ ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται ἐν ἑνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος. *Caſaubonus.* Meurſius in Creta 3, 12. p. 185. ubi hunc locum refert, tacite ſubplet φορῦντες

bant, ſed cum iam ad rem familiarem adminiſtrandam eae eſſent redditae idoneae. Dos eſt, ſiquidem ſoror fratri nubit, dimidium portionis fraternae. Pueri litteras diſcebant, et e legibus carmina, quosdamque modos muſicos. Iuniores in ſyſſitia adducunt, quae andreia vocantur: ibi deſidentes humi una cibum capiunt, veſtitu vili, qui idem eſt hyeme atque aeſtate: miniſtrant et ſibi invicem,

Insulae αὐτά· διακονοῦσί τε καὶ ἑαυτοῖς, καὶ τοῖς ἀνδράσι· συμβάλλουσι [6] δ' εἰς μάχην καὶ οἱ ἐκ τῶ αὐτῶ συσσιτίω πρὸς ἀλλήλους, καὶ πρὸς ἕτερα συσσίτια· καθ' ἕκαστον δὲ ἀνδρεῖον ἐφέστηκε παιδονόμος· οἱ δὲ μείζους εἰς τὰς Ἀγέλας ἄγονται· τὰς δ' Ἀγέλας συνάγουσιν οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν παίδων καὶ δυνατώτατοι, ἕκαστος, ὅσους πλείστους οἷός τέ ἐστιν ἀθροίζων· [7] ἑκάστης δὲ τῆς Ἀγέλης ἄρχων ἐστὶν ὡς τὸ πολὺ ὁ πατὴρ τοῦ συναγαγόντος, κύριος ὢν

τις ante verba καὶ χειμῶνος. Faciliori via nexum continuit Medic. 3. quippe qui posuit τοῖς αὐτοῖς. Nempe consultus linguae librarius, cum lacunam non inveniisset, ita locum sanavit. At majori cum commodo, interposita distinctione, subintelligi potest εἰσί. Lacunae igitur signum removi.

6) Δ' abest in Mosc. Medic. 1. 2. Paris. et edd. ante Casaubonum. Pro συσσίτια Casaubb. Moscov. Ven. Paris. συστάσια. Mirum, unde novum hoc vocabulum adripuerint, cum ἕτερα et αὐτῶ ad idem nomen, recte antea exaratum, in hac obpositione pertineant. Ceterum verba διακονοῦσι — συσσίτια. exciderunt in Medic. 3.

7) Moscov. Paris. Ven. ἑκάστη δ' ἐκ τῆς; Medic. 3. ἑκάστη δὲ; idem cum 1. et 2. τῆς ἀγέλης. Articulum propter codices addidi.

vicem, et viris. In pugnam coëunt, et qui ejusdem sunt syssitii, et qui diversorum. Cuivis andreorum praeest puerorum magister: paedonomon ipsi vocant. Adultiores in Agelas deducuntur. Agelas deducunt puerorum illustrissimi atque potentissimi, quisque quam potest plurimos congregans. Unicuique Agelae praeest plerumque pater conducentis, potestatem habens educendi ad venationem et

ὧν ἐξάγειν ἐπὶ θήραν καὶ δρόμους, τὸν δ' ἀπει- Inſulae.
θοῦντα κολάζειν· τρέφονται δὲ δημοσίᾳ· τακταῖς δέ τισιν ἡμέραις Ἀγέλη πρὸς Ἀγέλην συμβάλλει μετὰ αὐλοῦ καὶ λύρας εἰς μάχην ἐν ῥυθμῷ· ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς εἰώθασιν· ἐκφέρουσι δὲ [8] καὶ τὰς πληγάς, τὰς μὲν διὰ χειρὸς, τὰς δὲ καὶ δι' ὅπλων σιδηρῶν.

§. 21.

Ἴδιον δ' αὐτοῖς τὸ περὶ τοὺς ἔρωτας νόμιμον. Οὐ γὰρ πειθοῖ κατεργάζονται τοὺς ἐρωμένους, ἀλλ' ἁρπαγῇ· [1] προλέγει μὲν τοῖς Φίλοις πρὸ τριῶν

T 5 ἡμε-

8) Καὶ omittunt Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pro σιδηρῶν Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m. 42. vult δειδήρων, uti ſolitum fuerit in his belli rudimentis. Quod ſi etiam hic valeat, non tamen impugnare poteſt vulgatam.

1) Particula μὲν abeſt in Moſcov. et Pariſ. et pro ea γὰρ invenitur in Medic. 3. δὲ in Medic. 1. 2. et edd. ante Caſaubonum, qui poſuit μέν. Adparet, incertam eſſe particulae fidem. Ex nexu μὲν praetuli. Tum Medic. 1. 3. Moſcov. τριῶν, ἢ πλειόνων ἡμερῶν, et pro μέλλοι Medic. 2. 3. Moſcov. μέλλει.

et curſum, et puniendi detrectantem. Nutriuntur publice. Statis quibusdam diebus Agela cum Agela pugnam conſerit accinente tibia cum rhythmo: ſicut etiam in bellis conſueverunt: ictus inferunt cum manu, tum etiam armis ferreis.

§. 21.

Peculiarem habent amoris morem. Non enim perſuadendo, ſed raptione amaſios comparant. Praedicit amator amicis tri-

Insulae. ἡμερῶν, ἢ πλειόνων ὁ ἐραστὴς, ὅτι μέλλοι τὴν ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι· τοῖς δ' ἀποκρύπτειν μὲν τὸν παῖδα, ἢ μὴ ἐᾶν πορεύεσθαι τὴν τεταγμένην ὁδὸν, τῶν αἰσχίστων ἐστὶν, ὡς [2] ἐξομολογουμένοις, ὅτι ἀνάξιος ὁ παῖς εἴη τοιούτου ἐρασοῦ τυγχάνειν. Συνιόντες δ', ἂν μὲν τῶν ἴσων, ἢ τῶν ὑπερεχόντων [3] τις ἥ τε παιδὸς τῇ τιμῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁ ἁρπάζων, ἐπιδιώκοντες ἀνθήψαντο μόνον μετρίως, τὸ νόμιμον ἐκπληροῦντες· τ' ἄλλα δ' ἐπιτρέπουσιν ἄγειν χαίροντες· ἂν δ' [4] ἀνάξιος, ἀφαιρεθέντα· πέρας δὲ

2) Moscov. Paris. ἐξομολογουμένους, ut edd. Aldi, Hopperi; male.

3) Ald. Hopp. Xyl. omiserunt ἤ, quod addidit, Mss̄tis adjutus, Casaubonus. At τιμῇ articulo τῇ nudant Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. et edd. Casaubono priores. Cum parum per se ad sensum valeat, propter τοῖς ἄλλοις melius retinetur. Post ἁρπάξων pro ἁρπάζων ed. Casaub. 2. ad Amstelod. transmilit, et τὸν νόμιμον minus bene exhibent edd. Aldi, Hopperi, uti post Medic. 2. ἐπιτρέποντες pro ἐπιτρέπουσιν.

4) Moscov. Paris. Venet. ἄξιος, quod nexui relucratur in hac obpositione. Alii igitur cum edd. recte ἀνάξιος. Guarinus etiam vertit *indignus*.

tribus, aut pluribus ante diebus, se rapturum esse: illis vero turpissimum habetur, occultare puerum, aut non sinere usitata ambulare via: quippe sic confessuris, puerum indignum esse, qui tali amatore potiretur. Ergo facto agmine, siquidem raptor aut aequalis sit, aut etiam puerum honore aliisque excellat, insequentes eum leviter duntaxat reluctantur, ut legi satisfaciant, porro autem laeti eum sinunt abduci: si indignus sit, eum eripiunt: eo usque autem

ofte-

δὲ τῆς [5] ἐπιδείξεώς ἐστιν, ἕως ἂν [6] ἀχθῇ ὁ παῖς εἰς τὸ τοῦ ἁρπάσαντος ἀνδρεῖον. Ἐραάσμιον δὲ νομίζουσιν, ὃ τὸν κάλλει διαφέροντα, ἀλλὰ τὸν ἀνδρείᾳ καὶ κοσμιότητι· καὶ δωρησάμενος ἀπάγει τὸν παῖδα τῆς χώρας, εἰς ὃν βέλεται τόπον· ἐπακολουθῆσαι δὲ τῇ ἁρπαγῇ οἱ παραγενόμενοι, ἑστιαθέντες δὲ καὶ συνθηρεύσαντες δίμηνον, (ὃ γὰρ ἔξεστι πλείω χρόνον κατέχειν τὸν παῖδα εἰς τὸν πόλιν καταβαίνουσιν. Ἀφίεται δ' ὁ παῖς, δῶρα λαβὼν, στολὴν πολεμικὴν, καὶ βοῦν, καὶ ποτήριον· ταῦ- Insulae.

5) Caſaubonus ex libris ſuis adfert ἐπιδιάξεως, quod etiam, tamquam melius, probat. Nempe rem ipſam proxime indicat. Cum tamen mei omnes in vulgata conſpirent, et haec recte in explicatione rei ſtare poſſit, nolui mutare. Nos *Spiegelgefechte.*

6) Sic Caſaubonn. Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. Venet. Edd. ἀναχθῇ, in quo praefixa ſyllaba αν ex repetitione praecedentis voculae adhaeſiſſe temere videtur. Certe tot libris auſcultandum putavi. Poſt pro ἀνδρείᾳ Medic. 1. 3. Moſcov. ἀνδρίᾳ, de quo ſupra dictum eſt ad p. 480. f. Tum vitioſe edd. Aldi, Hopp. δωρισάμενος, ut Amſtel. ἐπακολυθῆσαι, item Ms. Pariſ. εἱτιαθέντες pro ἑστιαθέντες.

oſtentant ſe repugnare, donec ad raptoris andreium perveniatur. Amabilem exiſtimant, non qui forma, ſed qui fortitudine et modeſtia praeſtat. Raptum amator donis affectum ducit, quocunque vult locorum: raptionem comitantur, qui intervenerunt: convivio autem et venatione uſi per bimeſtre, (diutius enim detinere puerum non licet) in urbem redeunt. Dimittitur puer donis acceptis, amiculo bellico, bove, et poculo: ea enim ſunt legitima munera:

Insulae. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ [7] τὸν νόμον δῶρα, καὶ ἄλλα πλείω καὶ πολυτελῆ· ὥστε [8] συνεξανίζειν τοὺς φίλους διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀναλωμάτων. Τὸν μὲν ἓν βοῦν θύει τῷ Διΐ, καὶ ἑστιᾷ τοὺς συγκαταβαίνοντας· εἶτ' ἀποφαίνεται περὶ τῆς πρὸς τὸν ἐρασθὴν ὁμιλίας, εἴτ' ἀσμενίζων τετύχηκεν, εἴτε μή· p. 434. τοῦ νόμου [9] τοῦτο ἐπιτρέψαντος ἂν, εἴτις αὐτῷ βίᾳ [10] προσήνεκται κατὰ τὴν ἁρπαγήν, ἐνταῦθα [11] παρατιμωρεῖν ἑαυτῷ καὶ ἀπαλλάττεσθαι· τοῖς δὲ

7) Articulum addidit Casaubonus, consentientibus Msstis meis, uti post πλείω particulam καί.

8) Medic. 1. συνεξανίζειν; edd. Aldi, Hopp. ἀναλλομένους, quae tantum leviter adtingere licet, ut corruant. Sic in edd. Casaub. 2. et Amstel. ἀποφάνεται.

9) Medic. 3. τοῦτ', et post pro αὐτῷ idem ab, αὐτῶν.

10) Medic. 2. προσήνεγκται; Mòlcov. προσενήνεγκται. Tum βίᾳ inde a Xyl. editiones pro quo βίᾳ revocavi. Post pro κατὰ τὴν ἁρπαγὴν leg. videtur μετὰ τὴν ἁρπαγήν, quae particulae passim, ut supra p. m. 270. n. 3. confunduntur. Sic et Xylander vertit *post raptum*, quod et nexus et rerum consecutio requirit. Guarinus vulgatam secutus obscure satis et prave sic: *Si quidem quispiam vim illi fecerit, eo ipso in rāptu ibidem se turturos a aturosque.*

11) Vulgo παρατιμωρεῖν. *Tzschucke.* Legendum videtur πάρα τιμωρεῖν. Πάρα autem pro πάρεστι, quod est admo-

nera: fed accedunt alia sumtuosa: ita ut ob sumtuum magnitudinem etiam amici stipem conferant. Puer bovem Iovi immolat, et, qui una in raptione adfuere, convivio excipit: deinde de consuetudine sua cum raptore pronunciat, gratiane haec ei, an secus fuerit: lege hoc permittente, ut, si post raptum violenter habitus esset amasius, discedere ab amatore et poenas exigere possit. Formosis et illustri

δὲ καλοῖς τὴν ἰδέαν, καὶ προγόνων ἐπιφανῶν Inſulae.
ἐραστῶν μὴ [12] τυχεῖν· ὡς διὰ τὸν [13] τρόπον τοῦ-
το

modum πειστικόν. Sed et ἔνι pro ἔνεστι uſurpatur. *Caſaubonus.* Elegans conjectura et acuta, quam ſola dubitatio videtur morari, an pro παρῇ etiam poſſit probari, certe in proſaico auctore, ubi indicativum raro reperias ita additum. Tum vero major difficultas a ſtructura particulae ἵνα objicitur, quae aut plane tollenda eſt, aut, quod omnes codices tuentur, tranſire debet in ἄν, quod praetuli, ut lenius. Nempe ita vulgo legebatur: ἢν, εἴ τις αὐτῷ — παραχωμῳεῖν.

12) Deeſt vox αἰσχρὸν cum verbo νομίζεται, quod ſolet ſubaudiendum relinqui. *Caſaubonus.* Ex Mſstis hanc ſolam variationem notavi. Medic. 3. corr. Urbin. τὰς δὲ καλὰς pro τοῖς δὲ καλοῖς. Ita nempe ad ſtructuram verbi τυγχεῖν informarunt, parum tamen memores, tum etiam παθεῖσιν mutandum fuiſſe, quod ſic intactum repugnat. Guarinus ſic interpretatus eſt: *Verum honeſtis forma ſpeciei decorem majorumque gloriam, ne amentur, obſtare, qui hunc in modum afficiantur.* Ita quidem locum ſuis adminiculis ſuffulſit. In Graecis tamen aperte aliquid excidiſſe, quod ad conſtituendum ſenſum valeat, adparet, apteque ſubpleri poſſe αἰσχρὸν bene vidit Caſaubonus. Ita Max. Tyr. diſſ. 26, 8. Κρητικῷ μειρακίῳ αἰσχρὸν, ἑρατὸν (ὂν, quod et ibi excidit) εἶναι, et Cicero de rep. apud Servium ad Virgil. Aen. 10, 325. *Opprobrio fuit adoleſcentibus, ſi amatores non haberent.* Meurſius quidem in Creta 3, 13. p. 187. tam certam habuit Caſauboni conjecturam, ut in repetendo hoc loco ſine ullo monito haec verba, αἰσχρὸν νομίζεται, Straboni tribuerit, quod quidem imitari auſus non ſum.

13) Moſcov. Medic. 2. et edd. Aldi, Hopp. Xyl. τοῦτον, ut ad τρόπον referretur; minus quidem bene, quam ſeorſum intellectum, uti et in nota mavult Caſaubonus.

ſtri genere ortis turpe eſt, moribus enim hoc eorum nullum habere amatorem imputatur. Honor porro ha-

Inſulae. το παθεῖν. Ἔχουσι δὲ τιμὰς οἱ παραχαθέντες· ἔτω γὰρ καλοῦσι τοὺς ἁρπαγέντας· ἔν τε γὰρ τοῖς [14] δρόμοις καὶ τοῖς θρόνοις ἔχουσι τὰς ἐντιμοτάτας χώρας· τῇ τε στολῇ κοσμεῖσθαι διαφερόντως ἐφίεται τῶν ἄλλων τῇ δοθείσῃ παρὰ τῶν ἐραστῶν· καὶ ἐ τότε μόνον, ἀλλὰ καὶ τέλειοι γενόμενοι διάσημον ἐσθῆτα φέρουσιν, ἀφ' ἧς γνωσθήσεται ἕκαστος κλεινὸς γενόμενος· τὸν μὲν γὰρ ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν, τὸν δ' ἐραστὴν φιλήτορα. Ταῦτα μὲν τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας νόμιμα.

§. 22.

Ἄρχοντας δὲ δέκα αἱροῦνται· περὶ δὲ τῶν μεγίστων συμβούλοις χρῶνται τοῖς γέρουσι καλουμένοις·

14) Moſcov. Medic. 1. Pariſ. τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς δρόμοις; Medic. 2. 3. τοῖς θρόνοις καὶ τοῖς δρόμοις, et ſic vocem χρόνοις poſterior manus in Medic. 1. poſtea recte mutaverat in θρόνοις. In ſequ. Medic. 1. 2. 3. Moſcov. mutato rurſus verborum ordine ponunt τῶν ἄλλων ἐφίενται et pro ἐφίενται Caſaubb. quidam ἐφίεντ', quod quidem ex Medic. 3. etiam notatum vidi. Pro τότε Moſcov. τοῦτο minus ad obpoſitum apte.

habetur raptis. Nam et in cuiſu, et in conſeſſu locus iis primarius attribuitur: et veſte permiſſum eſt ut eximia utantur, ab amatore dono data: neque tum modo, ſed adulti etiam veſtem gerunt inſignem, qua agnoſcuntur kleini fuiſſe: amaſium enim ſic vocant, quaſi clarum: amatorem philetorem. Hae ſunt amoris leges.

§. 22.

Principes diligunt decem: de ſummis rebus conſiliarios adhibent, qui Seniores vocantur: cooptan-

νοις· [1] καθίστανται δὲ εἰς τοῦτο τὸ συνέδριον οἱ τῆς τῶν [2] Κόσμων ἀρχῆς ἠξιωμένοι, καὶ [3] τὰ ἄλλα δόκιμοι κρινόμενοι. Ἀξίαν δ' ἀναγραφῆς τὴν τῶν Κρητῶν πολιτείαν ὑπέλαβον διά τε τὴν ἰδιότητα καὶ διὰ τὴν δόξαν. Οὐ πολλὰ δὲ διαμένει τούτων τῶν νομίμων· ἀλλὰ τοῖς Ῥωμαίων διατάγμασι τὰ πλεῖστα διοικεῖται· καθάπερ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις συμβαίνει. Insulae.

ΚΕΦ Ε.

1 Medic. 2. καθίσταται.

2) Sic Venet. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. edd. Aldi, Hopperi, quod ad verbum etiam reddidit Guarinus: *ornamento principatus digni*. Xylander invexit Κοσμίων, quod in aliis haesit. An ita etiam Vatic. et Urbin. ob silentium conlatoris, in neutram partem constituere ausim. Κόσμων praeferendum esse, supra docui ad p. 482. in. Quare et hic dedi.

3) Medic. 2. Moscov. τἄλλα. Post ante τὴν δόξαν deest διὰ in Moscov. et Medic. 2. et edd. ante Casaubon. quod et possit abesse. Sed et alibi talia.

ptantur autem in illud collegium, qui Kosmorum magistratu digni habiti sunt, ac alias probi censentur. Dignam ego descriptione Cretensium duxi rempublicam, cum quia singularis est, tum ob gloriam. Haud multa vero istorum institutorum permanserunt, cum, (ut et in reliquis fit provinciis) pleraque Romanis constitutionibus gubernentur.

CAP. V.

ΚΕΦΑΛ. Ε.

Insulae.

§. 1.

Περὶ δὲ τὴν Κρήτην [1] εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν, ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων· καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. [2] Λέγει δὲ καὶ Καλλίμαχος [3] τοτὲ μὲν ἔτως,

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ·

τοτὲ δὲ τῆς Θήρας μνησθεὶς,

Μή-

1) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. εἰσὶν, quod quidem in hoc nexu passim et alibi observatur, de quo cf. d'Orville in Vanno crit. p. 70. et ad Charitonem. 1, 13. p. 139. et quae supra monui ad lib. 9. p. m. 554. n. 4. At sine codicibus obtrudi non debet.

2) Sic pro λέγεται δὲ Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Venet. Paris. Vulgata lectio debetur Aldo et ex vicinia τῷ δὲ nata est. Καὶ ante Καλλίμαχος excidit in ed. Xyl.

3) Moscov. hic, ut alibi passim, bis τότε. Cf. ad lib. 9. p. m. 657. n. 22. Equidem et hic dedi bis τοτὲ, cum vulgo τοτὲ — τότε legeretur. Post pro μήτης Moscov. exhibet μῆτις. At idem in vulgata consentit cum aliis codd. lib. 17. p. 837. ubi hic versus redit, eamque metrum tuetur.

CAP. V.

§. 1.

Circa Cretam insulae sunt, Thera, Cyrenaeorum metropolis, Lacedaemoniorum colonia: et vicina huic Anaphe, in qua Aegletae Apollinis est templum. De hac sic canit Callimachus:

Atque Aegleta Anaphe,
Spartanae proxima
Therae:

et de Thera:

No-

Insulae.

Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Ἔστι δὲ μακρὰ ἡ Θήρα [4] διακοσίων ἔσα τὴν περίμετρον σταδίων· κειμένη δὲ κατὰ Δίαν νῆσον τὴν πρὸς Ἡρακλείῳ τῷ [5] Κνωσσίῳ· διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς [6] ἑπτακοσίους σταδίους· πλησίον δ' αὐτῆς ἥ τε Ἀνάφη καὶ Θηρασία. [7] Ταύτης δ' εἰς ἑκατὸν ἀπέχει νησίδιον Ἶος, [8] ἐν ᾧ κεκηδεῦσθαί φασί τινες

4) Medic. 3. σταδίων διακοσίων; sic ut σταδίων post περίμετρον omittat. Forte excidit longitudinis numerus, cum circuitus ex longitudinis et latitudinis mensura conligatur. Μάκρα vitiose scripserant editiones.

5) Paris. substituit προσθμῷ, quod unde duxerit, ignotum est et mirum. Reliqui omnes in vulgato nomine consentiunt, quod et supra p. 476. m. probavit Strabo.

6) Posterior vox σταδίους abest in Medic. 1. 3. Vatic. Urbin. Paris. Sed agnoscunt ceteri.

7) Vulgo: Τούτων δ' ἴσον ἑκάτερα. Vatic. Urbin. Medic. 3. Ven. Moscov. ταύτης δ' εἰς ἑκάτερον; Casaubonn. Paris. bene ταύτης δ' εἰς ἑκατὸν, quod et praeferendum censuit Casaubonus, et ego nunc posui. Soli Medic. 1. 2. Aldi lectionem sistunt, quam et in suo codice invenerat Guarinus. Neque tamen aequali intervallo Ios ab utraque vere distat, sed longius remota est Anaphe.

8) Medic. 1. 2. Vatic. καὶ subjiciunt, quod hic languet. Tum Medic. 1. corr. minus quidem bene, ut Vatic. κηδεῦσθαι, et mutato vulgari ordine Medic. 1. 2. 3. Moscov. τινές φασι.

Nostrae insignis equis mater ea est patriae.

Longa est Thera, ambitu stadiorum CC, sita juxta Diam insulam, quae est ad Heracleum Cnossiorum: abest a Creta ad LXX stadia. Propinquae ei sunt Anaphe et Therasia. Ab hac C stadiorum intervallo abest Ios, parva insula, ubi quidam funeratum aiunt

Insulae. τινες τὸν ποιητὴν Ὅμηρον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἰὼ πρὸς ἑσπέραν ἰόντι [9] Σίκινος, καὶ Λεύγουσα, καὶ Φολέγαν-

9) Libri omnes et scripti et editi Σίκηνος, Guarinus etiam hinc *Sicenus*. Unus Xylander dedit Σίκινος. *Tzschucke.* Σίκινος scripsi pro Σίκηνος, alios auctores, etiam Latinos, secutus. Mediam quidem brevem esse Solonis versus monstrat: [apud Diogen. Laert. 1, 2. n. 47.] Εἶην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινίτης. *Xylander.* Σίκηνος scribendum. Nam Stephanus quoque ita hic sine dubio legit, et Strabonis γεαφὴν secutus est, etsi alii semper cum ι, non η medio, quod probat carmen Solonis. — *Casaubonus.* Σίκηνος et hic et in Stephano corrupte edi, monuerat ad Stephanum p. 293. etiam Holstenius, et hic ad marginem exemplaris sui ed. Casaub. 1. Reinesius, auctoritate in primis usi Solonis. Cum sexcenties literae illae ex promiscua posterioris aetatis pronuntiatione commisceri invicem soleant, penultima syllaba huius nominis utique poetarum certiori usu regi et probari debet. Ita vero per ι et penultima brevi praeter Solonem effert etiam Apollon. Rhod. 1, 624. sq. accinente Scholiaste. Ex prosaicis Gr. accedit Ptolemaeus 3, 15. extr. ex Latinis Plin. 4, 23. s. 12. in quo legitur *Sicinus*, non *Sicenus*. Prave igitur hic scriptum esse, judicavit etiam Cellarius in Geogr. ant. 2, 14. 148. nec erat, cur ex Stephano dubitationem moveret Schwartzius, cum constet, corrupta saepe exemplaria a Stephano descripta fuisse. Cf. quas ad Melam conlectas adposui doctorum virorum disputationes in not. crit ad 2, 7, 11. p. 537. Litem auctoritate sua dirimunt numi, in quibus ι adparet. Cf. Rasche Lex. num. T. 4. P. 2. p. 904. et Eckhel in doctr. numor. P. 1. Vol. 2. p. 335. Quare non dubitavi ad usitatam formam Strabonem revocare.

Homerum. Ab Io si occasum versus naviges, Sicinus est, et Laguſa, et Pholegandrus, quam ob aspe-

γανδρος, ἣν Ἄρατος [10] σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν Insulae.
τραχύτητα. Ἔγγυς δὲ τούτων Κίμωλος, ὅθεν ἡ γῆ ἡ Κιμωλία. Ἔνθεν ἡ Σίφνος ἐν ὄψει ἐστὶν, ἐφ' ἣν λέγουσι Σίφνιον [11] ἀτραύμαλον διὰ τὴν εὐτέλειαν. Ἔτι δ' ἐγγυτέρω καὶ τῆς Κιμώλου καὶ τῆς Κρήτης ἡ Μῆλος, ἀξιολογωτέρα τούτων, διέχουσα

τῶν

10) Medic. 1. 2. 3. et edd. Aldi, Hopp. et Xyl. σιδηείην, uti vel ex Arato ipso, vel ex Strabone refert etiam Stephanus ſ. v. Φολέγανδρος, ubi etiam Salmaſius, niſi σιδηείην probetur, praeferendum putat ι. Contra ibi Holſtenius p. 348. alteram ſcripturam per ει tuetur, quae et recurrit conſtantiori codicum conſenſu, ex quibus et hic plerique auſcultari debent, ſi quis etiam omnino velit, dubiam eſſe hanc formam multorum adjectivorum, et ſaepe variari, ut ἴππιος et ἵππιος. Cf. ad lib. 9. p. m. 627. n. 15. Certe σιδήρειος occurrit in Homero Il. 8, 15. et alibi, et infra p. 486. m. ex Arati integro verſu repetitur, ex quo ſatis τὸ ει probatur. Pro eo ſcribitur etiam σιδήεσσα, ut χάλκεος, λίθεος.

11) Ita etiam ſine dubio ex Strabone (nam diſerte ejus auctoritatem non praetexuit) refert Euſtathius ad Dionyſ. v. 525. tantum levi hac variatione δι' εὐτέλειαν. Quod igitur Iunius in proverb. ſ. v. *Siphnia arrha* ita eum pro ἀρραβὼν legiſſe dicit, cum id nusquam occurrat, Strabonis ille immemor erat.

aſperitatem Aratus ferream vocat. Pone has Cimolus, unde Cimolia terra. Hinc Siphnus conſpicitur, unde ob vilitatem Siphnius taxillus proverbio locum dedit. Vicinior Cimolo ac Cretae iacet Melos, in-

Insulae. τῦ [12] Ἑρμιονικοῦ ἀκρωτηρίου, τῦ [13] Σκυλλαίου, ςαδίους ἑπτακοσίους· τοσούτους δὲ σχεδόν τι καὶ τῦ Δικτυνναίου. Ἀθηναῖοι δέ ποτε πέμψαντες [14] ςρατείαν,

12) Medic. 2. Ἑρμιωνικῦ; Medic. 1. Ἑρμειωνικῦ; Medic. 3. Ἑρμειονικῦ, de quo dictum ad lib. 8. p. m. 21. n. 2. Pro ἀκρωτηρίυ Medic. 2. corr. κόλπυ ἀκρ.. Nempe sic voluit succurrere, quia Ἑρμιονικὸν ἀκρωτήριον dici non posse, aut dici putaret.

13) Medic. 1. 2. Σκιλλαίυ; Medic. 3. καὶ τῦ Σκιλλαίυ cum augmento praeterea hic inutili. Idem postea omittit τὶ, quod tamen sic addi solet. Cf. supra ad p. 451. et alibi saepe. Porro idem et 2. hic quidem ex corr. Δικτυναίυ.

14) Apud Eustathium [ad Dionys. v. 530.] hunc locum describentem vox ςρατείαν est omissa. Sic enim legitur: εἰς ταύτην Ἀθηναῖοί ποτε πέμψαντες ἡβηδὸν τὺς ἐνοικῦντας ἀπέσφαξαν. Estque hoc elegantius. Vide, quae notavimus ad Matthaeum 2, 16. *Casaubonus.* Sic verbum πέμπειν utique passim absolute ponitur, ut ex nexu substantivum subpleri debeat, uti docent exempla, quae conlegit Staveren. ad Nepotis Themist. c. 2, 6. et in primis Lambertus Bos in ellips. Gr. p. m. 4. 12. 118. et alibi. Nec minus in Latinis sic *mittere* ponitur, ut probavit praeter alios Drakenb. ad Liv. 7, 31, 3. Tum pro ςρατείαν commode legi possit ςρατιὰν, uti est in libris omnibus apud Diodor. 2, 1. et alios, sed etiam ipsum Strabonem 7. p. m. 394. ubi epitome in ed. Basil. pariter habet ει, ut codices quidam lib. 8. m. p. 277. ubi cf. not. 3. pro quo ςέλλειν ςρατίαν lib. 11. p. 502. m. p. 505. in. et passim, et Marcus 22, 7. πέμψας τὰ ςρατεύματα. Obstat tamen hic communis omnium Msstorum consensus, aliorum alibi

sula aliis memorabilior, distans a Scyllaeo, Hermionico promontorio, stadiis IↃCC, totidemque fere a Dictynnaeo. Athenienses aliquando misso exer-

τείαν, ἡβηδὸν κατέσφαξαν τοὺς [15] πλείους. Αὗται μὲν οὖν ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει. Ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ μᾶλλον, αὐτή τε ἡ Δῆλος, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ταύταις [16] προσκείμεναι Σποράδες· ὧν εἰσι καὶ αἱ λεχθεῖσαι περὶ τὴν Κρήτην. Insulae. p. 485.

alibi inconſtans inter utrumque fluctuatio et dubia in multis dijudicatio, ut Lennep. ad Phalaridis epiſt. 51. p. 170. promiſcuo utrumque ſenſu veteres ſcripſiſſe exiſtimet. De ipſa confuſione ſatis crebra cf. d' Orville ad Chariton. 6, 4. p. 540. c. 8. p. 576. Ruhnken. ad Timaei Lex. p. 171. Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. p. 497. aliique, et ex priſcis Grammaticis Ammonius p. 130. ed. Valck.

15) Sic Caſaubonn. et mei, itaque repoſuit Caſaubonus, cum antea legeretur πλείσης, etſi idem ſupra p. 482. f. praetulit πλεῖστα, ubi in codd. etiam eſt πλείω. Sed nec πλείους placet Tyrwhitto, qui in conject. in Strabon. p. m. 42. malit ſubſtituere Μηλίους. Equidem deeſſe potius aliquid putem, quod narrationem contineat, quam quidem ſi quis plenius cum additis rei cauſis deſiderat, ſatis ei facient in primis Thucydides lib. 5. extr. et qui ad eum memorantur. Poſt verba Κρητικῷ πελάγει lacuna notatur in cod. Vaticano, unde pergit a verbis ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ —.

16) Moſcov. Medicei 1. 2. 3. προσκείμεναι; reliqui cum edd. προκείμεναι, quod etiam reddidit Guarinus verbo *eminet*. Placuit προσκείμεναι, quod viciniam juſtam indicat, nec tamen circuitum plurium excludit, cum alterum id magis contrahat. Accedit, quod προκεῖσθαι genitivum requirit, quem et Noſter adponit in ſimili nexu, ut lib. 8. p. m. 36.

exercitu puberes plerosque trucidaverunt. Hae ſunt in Cretico mari inſulae. In Aegaeo autem magis Delus, et circa eam Cyclades, ac ſitae ad eas Sporades, in quibus et illae ſunt, quas circa Cretam poſitas commemoravi.

Insulae.

§. 2.

Ἡ μὲν οὖν Δῆλος ἐν πεδίῳ κειμένην ἔχει τὴν πόλιν, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ Λητῶον. Ὑπέρκειται δὲ τῆς πόλεως ὄρος [1] ὑψηλὸν ὁ Κύν-

m. 36. 64. et saepe alibi. Denique commistio haec nec in Strabone rara est, et in eodem nexu contra notata ex Msstis et edd. lib. 7. p. m. 395. n. 9. Operarum oscitantia antea in Aldina exstat: *οἱ περὶ* Κυκλάδαις. Posterius vitium sustulit Hopperus, prius reliquit, ut post idem male habet Κρίτην.

1) Paris. ψιλὸν, quod non fortuito excidisse videtur. Etsi enim Plinius 4, 22. s. 12. scribit, *Delos adsurgit Cynthio monte*, potest tamen id de mediocri sublimitate, ad quam ibi sensim progressa tota insula adtollitur, intelligi; tum ipse adspectus, secus habere, qui illam insulam adierunt, docuit, atque hinc adfirmarunt Tournefort voyage T. 1. (Lyon) p. 367. qui p. 365. *collem* (*colline*) tantum vocat, et in primis Wheler voyage p. 101. sq. (ed. 1723.) Tum Homerus in Apoll. v. 141. παιπαλόεντα illum dicit, unde ψιλάτης illa intelligi possit. Attamen etiam Virgilius Aen. 1, 498. Dianam per ejus *juga* (nempe in longum extenditur, porrigitur) choros exercere canit, quod de aspero nudoque monte vix sit credibile. Tum Noster τραχὺ addit. Notandam igitur, non excipiendam illam lectionem censui. Nec in Κύνθος genus mutavi, etsi ἡ vel τὸ Κύνθος hic malit d' Arnaud in animadvers. crit. p. 248. ex Stephano, ubi tamen obscura indicia videntur et dubia. Codices omnes tuentur ὁ. Si quid eligendum, praetulerim ἡ Κύνθος, etsi et sic obstat Homeri locus, in quo tamen pro neutro forma παιπαλόεντος etiam haberi possit, quia antea v. 26. πρὸς Κύνθος ἔρος dicit, ubi quidem Holsten. ad Stephan.

§. 2.

Delus urbem habet in planitie sitam, et fana Apollinis atque Latonae. Supra urbem est mons excelsus

Κύνθος καὶ τραχύ. Ποταμὸς δὲ διαῤῥεῖ τὴν νῆσον Insulae.
[2] Ἴναπος, οὐ μέγας· καὶ γὰρ ἡ νῆσος μικρά. Τετί-
μηται δὲ ἐκ παλαιοῦ διὰ τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῶν [3] ἡρωϊ-

κῶν

phan. p. 178. non temere emendat Κύνθου ὄρος, quod dedit Ilgen. In edd. Aldi, Hopp. male ſcribitur, ὁ Κῦθον, paullo melius Xyl. ὁ Κῦνθος.

2) Caſaubonus ex libris ſuis notat Οἰναπὸς, mei omnes cum auctoribus aliis probant Ἴναπὸς, nec aliter novit Guarinus. Ita vero Callimachus in Dian. v. 171. cum Schol. in Del. v. 206. Pauſan. 2, 5, 2. Homer. in Apoll. v. 18. Noſſis in Iacobſ. anthol. Gr. T. 1. p. 128. Suidas h. v. Hinc *Inopus* etiam in Latinis, veluti Plinio 2, 106. f. 103. Tantum ex libris quibusdam Lycophronis v. 575. adfertur Οἰναπὸς, et ſic malebat etiam ex Mss. in Valerio Flacco 5, 105. Voſſius, ubi recte *Inopus* editur. Aliam nominis corruptionem ſupra lib. 6. p. 271. expertus eſt Strabo, ut docent notae Xylandri et Caſauboni. Tum Medic. 3. habet τετίμηται δ' ἐκ παλαιοῦ; uſitatiori quidem forma; ſed nec altera improbari poteſt.

3) Caſaubonn. Medic. 1. 2. 3. Venet. Vatic. Urbin. Moſc. Pariſ. cum Guarino ἡρωϊκῶν; contra editiones omnes Aldo duce, Κρονικῶν. *Tzſchucke.* Libri exarati habent ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Sic dixit libro primo κατὰ τὰς ἥρωας. Diodorus ſimiliter [15, 50. f.] ἥ τε πόλις τῶν Θηβαίων διὰ τὴς τῶν προγόνων ἐπιφανείας ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς χρόνοις φρονήματος ἦν πλήρης. [Cf. idem 15, 79. f.] Cicero de N. D. 3, 21. *Quartus is, quem heroicis temporibus Acantho peperiſſe dicitur.*

Non

ſus atque aſper, Cynthus. Perfluit inſulam Inopus, fluvius non magnus, cum inſula quoque ſit parva. Antiquitus, iam inde ab heroicis temporibus in magno

Insulae. κῶν χρόνων [4] ἀρξαμένη. Μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὼ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι τῷ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος·

[5] Ἦν

Non fugit me tamen, Κρονικὰ dici τὰ παλαιά. Casaubonus. Κρονικὰν de antiquissimis dici, non ex Hesychii solum explicatione notum est, sed et auctorum usu comprobatum. At parum haec forma accommodata videtur Straboni, quem ab heroibus tempora antiquissima designare docuit Casaubonus. Certe heroum aetate, Erichthonio, Cecropis filio, regnante, templum, quo maxime Deli gloria exsplenduit, conditum fuisse, narrant Cedrenus in histor. comp. p. 67. Ven. et Syncellus in Chronogr. p. 122. Ven. Cf. etiam Euseb. in Chron. p. 76. et alibi, qui Erysichthonem Cecropis filium et templi conditorem vocat, et certe teste Athenaco 9, 9. in. p. m. 392. ex emendatione Casauboni κατεῖχεν pro κατεῖδεν, tenuit ille olim Delum. Consociatis vero etiam Msstorum vocibus obstrependo reluctari non potui.

4) Moscov. ἀρξαμένης; Medic. 1. 2. 13. Ven. Vatic. Urbin. ἀρξαμένη; Guarinus etiam concinens reddit *inchoans*; edd. omnes, praeunte Aldo, ἀξαμένη, elegantiori utique lectione, modo labem abstersseris, mutatione facta in ἀξυξαμένη. At praeter solum forte Paris. ex quo nihil notatum inveni, non admittunt. Cedendum igitur putavi aliis omnibus maxime, cum primordia auctae famae adtingat. Probaverat eam etiam ingenio suo excitatus Scaliger in margine ed. Xyl.

gne fuit haec insula honore. Fabulae enim perhibent, ibi Latonam, partus doloribus solutam, in lucem edidisse Apollinem et Dianam. Nam ut Pindarus ait:

Ante

[5] Ἦν γὰρ τὸ πάροιθε [6] φορητὰ (φησὶν ὁ Πίνδαρος) Insulae.

[7] Κυμάτεσσί τε Δᾶλος

5) Hi verſus Pindarici ad extremum usque in voce γένναν deſiderantur in Medic. 3. et Urbin. De Vaticano nihil adnotatum habui. Ipſum vero hoc fragmentum Pindari tentarunt olim Th. Canterus Varr. lectt. 2, 22. in Gruteri theſ. Crit. T. 3. p. 769. nuper Schneider. in carminum Pindaricor. fragm. p. 29. ſqq. repetitis poſtea in ed. Pindari Heynii T. 3. p. 44. ſq. et 162. et in novum ordinem, mutatis aliis, aliis inſertis, redegit Hermannus p. 45. c. l.

6) Caſaubonn. Medic. 1. 2. Moſcov. Pariſ. Venet. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri οὐ φορητὰ; Pariſ. et Amſtel. omiſſo quidem οὐ male φορηταὶ; Guarinus *intolerandа erat*, ut Xylander *intolerabilis erat*. *Tzſchucke*. Libri veteres ſic: φησὶ γὰρ ὁ Πίνδαρος· Ἦν γὰρ — Sed ſolet Strabo ita verba ſua iis, quae affert, miſcere. Legendum autem omnino, ut edidimus, φορητὰ inquam, non οὐ φορητὰ, quam negationem miror admodum ab interprete non eſſe ſublatam, quum res ipſa et poetae ſententia vel invitos nos eo adigant. Nos ergo ſuſtulimus, praeſertim qui meminiſſemus, ſic legi apud Homeri ſcholiaſten in Odyſſ. K. [Euſtath. ad Homer. Odyſſ. 10, 3. p. m. 378. in.] ubi ita ſcribitur: ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Δᾶλος, παντοδαπῶν ἀνέμων ἐπαΐς; optime ſane: et ita hic reſtituendum. *Caſaubonus*. Particulam οὐ apud Euſtathium non excidiſſe, ſed ab eo vere non repertam fuiſſe, docent ea, quae praemittit: Ἀρίσταρχος πλωτὴν (ita Homerus c. l.) λέγει, τὴν φορητὴν καὶ οἷον παραφερομένην ἢ συνεχείᾳ σεισμῶν, ἢ ἄλλως ὑπωσοῦν, ὡς ποτὲ μὲν ἐν δεξιοῖς ἕρᾶσθαι μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν ἀριστεροῖς, οἱονεί τι καὶ περὶ Δῆλον ἰσόρροπα. Cf. etiam idem ad Dionyſ. v. 525. Intruſae particulae ſimile exemplum adtulit; ſed plura in utramque partem alibi etiam notantur.

7) Venet. Pariſ. κυμάτεσι; Medic. 2. Moſcov. κυμάτεσσι; Euſtath. c. l. κυμάτεσσι Δᾶλος; edd. κύματί τε. Caſaubonus pro-

Ante erat vaga *Fluctibus Delus*

Insulae. Παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
Ῥιπαῖσιν· ἀλλὰ [8] Κοΐᾳ γένος
Ὁπότ' [9] ὀδύναισι θείαις ἀγχιτόκοις ἐπέβαινεν,
[10] Δὴ

probat Eustathii lectionem, quam et exceperunt Schneiderus et Hermannus. Possit quidem ex nexu insulae nomen intelligi, si de ea antea verba fecit Pindarus. At cum hoc incertum sit, nec temere Eustathius scripsisse videatur Δᾶλος, probari utique potest. Τὰ post κυμάτεσσι retinuit Hermannus, expulit Schneiderus. Post Eustathius scribit ῥιπαῖσι. Vulgata melius habet.

8) Medic. 1. ἀλλ' ἀκαισογένης; Medic. 2. ἀλλ' ἀκεσογένης; Paris. ἀλλὰ καὶ ὁ γένης; Moscov. ἀλλὰ καινογενὴς; Venetus videtur adtulisse, quae vulgo hic leguntur in omnibus editionibus, ἀλλὰ καὶ ὁ γένος. Casauboniani libri haec verba plane excluserant. Canterus verba καὶ ὁ γένος intacta relinquit. Scaliger in marg. ed. Xyl. emendaverat, ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος; Schneiderus et Hermannus substituunt ἀλλὰ Κοΐᾳ γένος, quam elegantissimam mutationem, cuius vestigia in codicibus haud obscura latent, admittere non dubitavi, cum et facilius hoc nomen minus obvium corrumpi potuerit, quam χρόνος in γένος mutari. Itaque digna haec poeta lectio nunc prodeat. Sic apud Apollon. Rhod. 2, 710. Λητὼ Κοιογένεια; alia nota.

9) Medic. 1. Moscov. ὠδίνεσι; Medic. 2. ὠδίναισι; Paris. ὠδίνεσσι. Venet. cum edd. ὀδύναισι. Quod proxime sequitur in edd. θείαις, pro eo cum augmento Moscov. (ex quo θεοῖς non recte enotavit Schneiderus) Paris. Venet. dant θύοις ἀγχιτόκοις; Medic. 1. 2. θείαις ἀγχιτόκοις, uti potuit in emendatione Canterus, Codicis forte usus subsidio. Schneiderus, qui primum nihil inserta ea voce profici putasset, post cum ipse eam in cod. Moscov. invenisset, probavit. Certe nec temere, vel casu emissa est ea

Omnigenumque ventorum Procellis; verum postquam Coei soboles Sacris doloribus partui vicina eam adiit,

Tum

[10] Δὴ τότε τέσσαρες ἀρθαὶ Insulae.
Πρέμνων ἀπώρεσαν [11] χθονίων,
Ἂν δ' [11] ἐπὶ κραναᾶς [12] σχέθον

Πέ-

ea vox, nec ab ipsa re aliena, etsi eam Schneiderus in priori Lexici editione praeteriit, Stephanus, nescio qua auctoritate, refert. Nolui igitur eam cum Aldo et aliis removere, etsi praetulerim ἀγχιτόκους. Subsequitur vocem θείαις in Msstis et edd. ἐπιβαίνειν; sola Xylandri operarum negligentia ἐβαίνειν. Schneiderus sequente Hermanno dedit ἐπίβαινεν, quod nexum continet, etsi falso et hic cod. Mosc. exemplum praetexit, qui habet ἐπιβαίνειν.

10) Sic codices; Aldus in ipso contextu exhibet δὴ τὸ, at in corrigendis ad calcem δὴ τότε leg. monet. Quod cum neglexissent Hopperus et Xylander, τὸ et τότε omiserunt. Post pro πρέμνων (edd. πρεμνῶν) Casaubonn. Moscov. Paris. πρυμνῶν; in reliquis, ut in edd. omnibus, est πρεμνῶν, pro quo πρέμνων scripserunt Schneiderus et Hermannus. Tum Paris. ed. male invexit ἀπώρυσαν pro ἀπώρεσαν.

11) Moscov. ἐ κραύνοις; Paris. ἐπικραυνῖς; Venet. Medic. 1. corr. ἐπὶ κραυνοῖς; reliqui cum edd. ἐπὶ κραναᾷ, quod repetiit Schneiderus, in ἐπὶ κραναᾶ mutavit Hermannus; Pindaro accommodatius, uti Κραναὸ Δᾶλος legitur Isthm. 1, 3.

12) Moscov. Venet. σχέθον; reliqui cum edd. σχεδὸν. Illud jam voluerat Casaubonus, et post probarunt Schneiderus et Hermannus. Nempe componi debent ἂν et σχέθον, ut exsistat ἀνέσχεθον. Cf. etiam Barnesius ad Homerum T. 3. p. 343. Post Moscov. Paris. πέτραν pro πέτρᾳ, sic ut πέτραν ἐπὶ κράνοις, judice Schneidero, explicari debeat quasi πέτραν ἐπὶ κορυφαῖς, etsi vix sanam illam lectionem censet.

Tum quatuor rectae luerunt
E radicibus terrae prosi- Et eminuerunt in aspera
Rupe

Insulae. Πέτρας [13] ἀδαμαντοπέδιλοι
Κίονες· ἔνθα [14] τεκοῖ-
Σ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γέννας.

Ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν [15] αἱ περιοικίδες νῆσοι, καλούμεναι Κυκλάδες, κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωρούς τε καὶ θυσίας, καὶ χοροὺς παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συνάγουσαι μεγάλας.

§. 3.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν δώδεκα [1] λέγονται· πρὸς-

13) Recte Paris. dat ἀδαμαντοπέδιλοι, cum in aliis codd. aeque atque in editionibus scriptum reperiatur ἀδαμαντοπέδηλοι. Prius etiam (per ι) recte exhibet Plutarchus de facie in orbe lunae p. 652. (Vol. 9. opp. Lips.) ubi haec Pindari verba ad rem suam in alienum sensum detorsit. Quare et ita reposuerunt Schneiderus et Hermannus.

14) Mosc. τόκοις; Paris. τέκοις, ut edd. Aldi et Hopperi. Tum uterque codex subjicit εὔδαιμον ἐπόψατο γέννας. Alii vulgatam hodie lectionem recte et ad sensum formamque Pindari apte praeferunt.

15) Ald. Hopp. ἡ περιοικίδες, quod vitium jam sustulit Xylander, qui et paullo post illorum χωρὺς recte convertit in χορούς.

1) Sic Casaubonn. meique ad unum omnes. Primus Aldus

Rupe adamantinae
Columnae. Ibi parens
Vidit beatam sobolem.

Celebrem eam fecerunt circumpositae insulae Cyclades, honoris causa publice mittentes, qui sacra frequentarent, tum victimas, choros virginum: et solennes ibi magnos agitantes conventus.

§. 3.

Ab initio XII numerabantur: sed accesserunt plures.

προσεγένοντο δὲ καὶ πλείους. Ἀρτεμίδωρος δ' οὖν Insulae.
[2] διαριθμεῖται περὶ τῆς Ἑλένης εἰπών, ὅτι ἀπὸ Θορίκου μέχρι Σουνίου παράκειται, [3] μηκρὰ σταδίων ὅσον ἑξήκοντα τὸ μῆκος· ἀπὸ ταύτης γάρ, [4] φησὶν, αἱ καλέμεναι Κυκλάδες εἰσί· ὀνομάζει δὲ [5] Κέω, τὴν ἐγγυτάτω τῇ Ἑλένῃ· καὶ μετὰ ταύ-

Aldus mutavit in λέγεται, quod, etsi ferri et explicari possit, contra codices tamen stare diutius non debet. Tum male ante Casaubonum edebatur προσεγένοντο.

2) Irrepsit incognita forma διαριθμεῖται in ed. Casaub. 1. ex qua propagata est ad reliquas. Antea enim recte legebatur διαριθμεῖται, quod et praestant omnes codices. Pro Ἑλένης mox Medic. 2. Ἑλλένης, et pro Θορίκου Paris. Θουρίκου.

3) Μήκρη scribitur in omnibus editionibus, forte etiam quibusdam codicibus. Nam μακρὰ notatum erat ex Medic. 3. μάκρη ex Medic. 1. corr. Paris. et Mosc. Quodsi etiam homini Ephesio dederis formam Ionicam, quamvis usitata dialecto eius verba alias referre Noster solet, scribendum tamen erat μακρὴ, uti in Herodoto 2, 149. Reposui igitur μακρά.

4) Paris. φασὶ; Medic. 3. φασὶν, quae commistio passim fuit indicata. Cf. ad lib. 8. p. m. 294. n. 6. Post Xyl. εἰσὶν· ὀνομάζει; alii εἰσὶ· ὀνομάζει. Prius quidem, ni verius, certe usitatius; de quo saepe dictum est. Cf. ad lib. 9. p. m. 554. n. 4.

5) Κέω omnes libri praeter Medic. 3. qui praescribit Κέων, quae est usitata forma. Quantum vero in his fluctuen-

plures. Artemidorus eas enumerat, cum de Helena loquens, A Thorico, inquit, ea usque ad Sunium iuxta porrigitur, longitudine LX circiter stadiorum: ab hac enim, inquit, incipiunt Cyclades. Nominat deinde Ceon, vicinissimam Helenae: post hanc Cy-

Insulae. ταύτην [6] Κύθνον, καὶ Σέριφον, καὶ Μῆλον, καὶ Σίφνον, καὶ Κίμωλον, καὶ Πρεπέσινθον, καὶ [7] Ὠλίαρον, καὶ πρὸς ταύτοις Πάρον, Νάξον, Σύρον,

etuentur codices, plurima docent exempla in Grammaticorum disputationibus proposita, et in auctoribus obvia, sic ut pleraque suffragia audienda videantur. Cf. Fischer ad Welleri Grammat. T. 1. p. 378. sq. T. 2. p. 180. et quae supra de Μίνως notavi ad p. 477. in.

6) Moscov. Medic. 1. 2. Paris. cum edd. Aldi, Hopperi Κύθρον; Guarinus *Sythium*; reliqui cum edd. inde a Xylandro Κύθνον, uti etiam pro Κύθρον, quod invenerat, emendat Pintianus ad Melam 2, 7, 11. p. m. 538. Sic pro τυρὸς Κυθριδίας apud Diogen. Laert. in vita Epicuri 10, 6. s. 11. Menagius malit Κύθνιος (satis ille celebratus), etsi fluctuat inter Κύθνιος et Κύθριος ex Luciani dialog. meretric. 14. ubi certe Γύθριος probat Gesnerus; at in utroque auctore Κύθνιος praefert Holsten. ad Stephan. p. 177. adsentiente Trilliero ad Aeliani hist. animal. 16, 32. ubi Κύνθιος ante Schneiderum edebatur, de qua commutatione monuit etiam Arnaldus in animadversion. crit. cap. 30. p. 169. qualis reperitur in Herodoto 8, 46. et Antonini itiner. p. 528. ubi vid. interpretes et Bochart. in Chanaan 1, 14. Κύθνος hic ad situm unice valet. Proxime post pro Σέριφον Medic. 1. 2. Σεσίφου, et sic Κίμωλον ex frequenti confusione Medic. 3. pro Κίμωλον. Nota sunt omnia.

7) Moscov. Ven. Ἀλίαρον; Medic. 1. 2. Paris. Ὠλίαρον cum Aldo, Hoppero et Guarino. Edd. inde a Xylandro exhibent Ὠλίαρον. Cf. paullo post. Epitome in ed. Basil. Οὐλίαρον. Omnino autem inter Ὠλίαρος et Ὠλίαρος ita pen-

Cythnum, Seriphum, Melum, Siphnum, Cimolum, Prepesinthum, Oliarum: item Naxum, Parum, Syrum,

ρον, [8] Μύκονον, Τῆνον, [9] Ἄνδρον, Γύαρον. Τὰς μὲν Insulae.
οὖν ἄλλας τῶν δώδεκα νομίζω· τὴν δὲ Πρεπέσινθον, καὶ Ὠλίαρον, καὶ Γύαρον, ἧττον· ὧν τῇ Γυάρῳ προσορμισθεὶς, ἔγνων κώμιον ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον· [9] ἀπαίροντες δὲ ἐδεξάμεθα πρεσβευτὴν ἐνθένδε ὡς Καίσαρα προκεχειρισμένον, τῶν ἁλιέων τινά· ἦν δ' ἐν Κορίνθῳ Καῖσαρ βαδίζων ἐπὶ

pendent libri et ſcripti et editi, ut, utrum praeferri debeat, haereas, niſi utrumque promiſcuo uſu eſt dictum. Cf. ne acta agam, ad Melam 2, 7, 11. p. m. 526. Cum hic codices τὸ ι ſuſtineant, praetuli id etiam propter Stephani auctoritatem, literarum legitima ſerie ſtabilitam.

8) Medic. 3. falſo Μήκωνον; edd. Aldi, Hopperi Μήκωνον. Poſt pro Ἀνδρὸν editionum Moſcov. Ἄνδρον, uti apud Scylac. p. 22. 55. Hudſ. Stephanum, alios, quod et ob ἀνδρὸς praeferendum cenſui. Ὠλίαρον, quod et hic dedi pro Ὠλίαρον, eodem modo variant iidem codices; tantum hic Medic. 1. ante correctionem in Ὠλίαρον, 3. Pariſ. Ἀλίαρον; Guarinus *Aliarum*. Haec eſt verſatilis librorum mobilitas in locis adeo deinceps poſitis.

9) Voces ἀπαίροντες δὲ effluxerant in Veneto; Medic. 3. Pariſ. dant ἀπαίροντες δ' ἐδεξάμεθα, ut ſaepe alibi. Poſt Medic. 3. ἐκεῖθεν pro ἐνθένδε. Parum refert, utrum eligas, ſi vel reliquos omnes deſpexeris. Πρεσβευτὴν vitium eſt ed. Xyl.

rum, Myconum, Tenum, Andrum, Gyarum. De his reliquas ego in numero XII iſtarum pono: Prepeſinthum, Oliarum, et Gyarum non perinde. Ipſe, cum ad Gyarum appuliſſem, deprehendi vicum exiguum eſſe, a piſcatoribus habitatum. Inde cum diſcederemus, accepimus, legatum iſthinc ad Caeſarem miſſum, unum de piſcatoribus: (erat tum Corinthi

Insulae. ἐπὶ τὸν Θρίαμβον τὸν [10] Ἀκτιακόν· [11] συμπλεόντων δὲ ἔλεγε πρὸς τοὺς πυθομένους, ὅτι πρεσβεύοι περὶ κουφισμοῦ [12] τῆ φόρῳ· [13] τελοῖεν γὰρ δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ τὰς ἑκατὸν χαλεπῶς ἂν τε-

10) Medic. 1. Ἀκτιστικὸν, ut vett. edd. lib. 8. p. m. 312. n. 29. Cf. lib. 11. extr. ubi Ἀκτιακὸς constantius legitur.

11) Medic. 8. συμπλέων δὲ, quod cum aptius sit ad nexum et sexcenties sic in Strabone occurrat, recepi pro δέ. Confusio satis nota. Pro πυθομένους male excepto verbo Paris. dedit πειθομένους. Post idem πρεσβεύει cum edd. ante Casaubonum.

12) Medic. 1. 3. Casaubonn. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Venet. τῇ φόρῳ. Aldus invexit τῶν φόρων, quod cur, reluctantibus tot libris, in hac maxime narratione retineri debeat, causa adest nulla. Eadem commutatio notata est supra lib. 8. p. m. 138. et alibi.

13) Moscov. Venet. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. τελοῖεν; edd. omnes τελεῖν, uti post itidem omnes contra τελοῖεν habent, ubi Medic. 1. 3. Moscov. Vatic. Urbin. Paris. dant τελοῦντες, Casaubonn. τελεῖν et τελοῦντες. Turbavit ejusdem verbi, duplici tamen respectu positi, repetitio. Prior nempe pars adtingit tributum pendendum, posterior adhuc pensum. Tum vero aptior ratio et formae inversio servata est in codicibus, qui cum praecipiant τελοῦντες, antea etiam τελοῖεν revocandum erit. In voce δραγμὰς ex ed. Xyl. receptum vitium haesit in ceteris; priores recte δραχμάς.

rinthi Caesar, ad triumphum proficiscens Actiacum.) Is ergo legatus, una navigans, percunctantibus dicebat, se missum esse petendae tributi diminutionis gratia: nam pendere ipsos CL denarios, cum aegre

τελεῦντες. [14] Δηλοῖ δὲ τὰς ἀπορίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν· Insulae. p. 486

Ὦ [15] Λητοῖ, σὺ μένεις με σιδηρείῃ Φολεγάνδρῳ
Δειλὴ, ἢ Γύαρον παρελεύσεαι αὐτίχ' ὁμοίην.

§. 4.

14) Hinc ad αὐτίχ' ὁμοίην omnia desunt in Veneto. In verbis ἐν τοῖς κατὰ λεπτὸν merito haesit Fabricius in bibl. Gr. Vol. 4. p. 108. ed. Harles. Nempe cum alias librum distinctius indicet, carminis nomen utique videtur latere. Quod quale sit, equidem non novi. Forte ἐν τοῖς καταλέκτοις. Vulgatam scripturam inlustrat Buhlius in ed. Arati Vol. 2. p. 460. Nempe auctor vitae Arati apud Petavium tradit, scripsisse Aratum κατὰ λεπτὸν ἄλλα, quod recte interpretantur: *alia quaedam minuta*. If. Casaubonus porro lectt. Theocrit. cap. 4. extr. idem esse ait Aratea κατὰ λεπτὸν et Callimachi ἐξήγεις λεπτάς. Neque tamen haec disputationem conficere videntur. Ceterum haec transpositis verbis ordinat Medic. 2. καὶ Ἄρατος τὰς ἀπορίας αὐτῶν.

15) Moscov. Λητοῖ, adposita distinctione maxima. Vulgatum bene habet. Post pro σὺ μένεις μὲν idem adfert σὺ μὲν ἧμαι; Pariſ. diverso accentu et conjuncte σὺ μένημαι; Medic. 1. συμένη et ex corr. συμένεις; Medic. 2. συμμένεις; Vatic. Urbin. et Veneti conlatores aut silere voluerunt, aut vulgatam adhuc lectionem invenerunt σὺ μένεις μὲν, pro qua Ald. Hopp. dederunt συμμένεις. Neutrum ferendum interpellante metro, cui ut consulerem, levi immutatione reposui σὺ μένεις μὰ. Post Moscov. corr. δειλῇ; Pariſ. δειλὴν et γυαρὸν. Tum pro παρελεύσεαι Medic. 1. corr. 2. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi παρελεύσεται; male.

aegre possint *c.* Pauperta-tem eorum etiam Aratus sic innuit in minutis:

Ferrea me Pholegandros,
ubi, Latona, moraris,
Nunc vocat, aequalem aut
Gyaron forte si subibis.

Insulae.

§. 4.

Τὴν μὲν οὖν Δῆλον ἔνδοξον γενομένην ἔτως, ἔτι μᾶλλον ἠὔξησε καταστραφεῖσα ὑπὸ Ῥωμαίων Κόρινθος. Ἐκεῖσε γὰρ μετεχώρησαν οἱ ἔμποροι, καὶ τῆς ἀτελείας τὸ ἱεροῦ [1] προκαλουμένης αὐτοὺς, καὶ τῆς εὐκαιρίας τὸ λιμένος· ἐν καλῷ γὰρ κεῖται τοῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν πλέουσιν· ἥ τε πανήγυρις ἐμπορικόν τι πρᾶγμά ἐστι, καὶ συνήθεις ἦσαν αὐτῇ καὶ Ῥωμαῖοι [2] τῶν ἄλλων μάλιστα. Καὶ ὅτε [3] συνεισήκει

1) Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3. Vatic. Urbin. Paris. προκαλυμένης; Venet. et edd. προσκαλημένης, et sic Guarinus accerseret. Utrumque variatur et alibi; utrumque intelligi potest. Quod cum sit, codices secutus sum.

2) Medic. 2. alio ordine μάλιστα τῶν ἄλλων.

3) Medic. 2. συνεσήκοι; Medic. 1. 3. Moscov. Paris. συνεισήκει; reliqui, opinor, cum edd. συνεισήκει. Cum vero nihil referat, si auctorum morem spectes, secutus sum plerosque et optimos. Cf. Heyne ad Homer. Il. 23, 105. et qui plurima exempla contulit, Fischer. ad Welleri Gramm. Gr. P. 2. p. 454. sq. Ceterum hanc Strabonis narrationem diligenter excussit et interpretatione Xylandri ad verum sensum revocata vindicavit d' Orville in observatt. miscell. Vol. 7. p. 102. sqq. quod nunc omnino indicasse sufficiat.

§. 4.

Delum ergo sic celebrem, auxit eversa a Romanis Corinthus. Eo enim mercatores transiverunt, invitante eos immunitate templi, et commoditate portus: opportune enim sita est navigantibus ex Italia et Graecia in Asiam: et solennis conventus habet quippiam mercatui adfine: frequentabantque eum cum alii, tum maxime

κει ἡ Κόρινθος, Ἀθηναῖοί τε λαβόντες τὴν νῆσον, καὶ τῶν ἱερῶν ἅμα καὶ τῶν [4] ἐμπόρων ἐπεμελοῦντο ἱκανῶς· ἐπελθόντες δ' οἱ τῦ Μιθριδάτου στρατηγοὶ, [5] καὶ ἀποστήσας τύραννος αὐτὴν διελυμήναντο πάντα, καὶ παρέλαβον ἐρήμην οἱ Ῥωμαῖοι πάλιν τὴν νῆσον, ἀναχωρήσαντος εἰς τὴν [6] οἰκείαν τῦ βασιλέως· καὶ διετέλεσε μέχρι νῦν ἐνδεῶς πράττουσα. Ἔχουσι δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι. Insulae.

§. 5.

4) Sic Casaubonn. Paris. Moscov. Ven. Vatic. Urbin. Medic. 1. 3. pro eo Medic. 2. ἐμπορίων; edd. omnes ἐμποςείων Aldo duce. Secutus et hic sum codices, cum in ἱερῶν mora gravis non sit.

5) Haec verba ad αὐτὴν desunt in Medic. 3. Pro ἀποστήσας Medic. 1. 2. male dant ἀποστήσαι, quod tamen postea recte fuit emendatum. Verba sequentia sic construunt Moscov. Medic. 1. 2. 3. οἱ Ῥωμαῖοι πάλιν τὴν νῆσον, quos reddere non piguit. Vulgo ἐρήμην τὴν νῆσον πάλιν οἱ Ῥωμαῖοι.

6) Medic. 1. 3. Moscov. οἰκείαν, quod hic aptius est. Alii cum edd. οἰκίαν, quae frequens est commutatio, de qua cf. Wesseling ad Diodor. 2, 3. et quae monui supra ad lib. 9. p. m. 640. n. 15. Ante τῦ βασιλέως Medic. 2. molestе praemittit πάλιν.

me Romani. Et Corintho stante, Athenienses insula potiti, sacra et negotiationes diligenter procuraverunt: supervenientes autem Mithridatis duces, et tyrannus eam ad defectionem pertrahens, omnia devastaverunt: rursumque Romani insulam occupaverunt desertam, cum rex domum se recepisset: exinde in hunc usque diem inops permansit. Tenent Athenienses.

Insulae.

§. 5.

[1] Ῥήνεια δ' ἔρημον νησίδιόν ἐστιν ἐν τέτρασι τῆς Δήλου σταδίοις, ὅπου τὰ μνήματα τοῖς Δηλίοις ἐστίν. Οὐ γὰρ ἔξεστιν ἐν αὐτῇ τῇ Δήλῳ θάπτειν, οὐδὲ καίειν νεκρόν· οὐκ ἔξεστιν δὲ οὐδὲ κύνα ἐν Δήλῳ τρέφειν. Ὠνομάζετο [2] δὲ καὶ Ὀρτυγία πρότερον.

§. 6.

1) Medic. 3. Moscov. Ῥήναια, uti ex corr. Medic. 2. cum antea tulisset Ῥήνει; Paris. Ῥήμαια; alii cum Guarino (*Rhenea*) et edd. Ῥήνεια, quam quidem formam, etsi tres alias, Ῥήνη, Ῥηνὶς et Ῥηναία, producit, ignorasse videtur Stephanus. At Ῥήνεια sua auctoritate comprobant plures, in quibus Thucyd. 1, 13. 3, 104. Diodor. 12, 58. Antigon. in histor. mirab. c. 11. Pausan. 4. extr. Aelian. hist. anim. 5, 8. aliique, quos indicavit Wesseling. ad Herodot. 6, 97. et Diodor. c. l. Wasse ad Thucyd. c. l. Holsten. ad Stephan. p. 272. qui etiam de scripturae varietate disserit. Pro eo Ῥηνία Plutarch. in Nicia c. 3. cum discrepantia tamen codicum; Ῥύνεια legitur in Constantin. Porphyrog. de them. 1, 17. pro Ῥήνεια. Cf. etiam d' Orville in observ. miscell. V. 7. p. 109. Rarior utique forma est Ῥηναία, neque tamen abigenda, etsi pro ea Ῥήνεια substituit in Stephano Holsten. c. l. Illam enim sustinent Herodot. 6, 97. Theocrit. 17, 70. adprobante etiam scholiaste, et Hyperides apud Harpocrationem h. v. Utra eligenda sit, prout vel tritam viam, vel tramitem sequaris, adparet. Cf. de scriptura quae dedi ad Melam 2, 7, 11.

2) Καὶ abest in Medic. 3.

§. 5.

Rheneia insula est exigua et deserta, intra quartum a Delo stadium, ubi monimenta sunt Deliorum. Nam mortuum in Delo sepelire non est fas, neque cremare: canem quoque in Delo esse non licet. Olim dicta fuit Ortygia.

§. 6.

§. 6. Insulae.

Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο, ἥ τε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν αἱ λοιπαί· ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν· ἡ δὲ [1] Κορησσία εἰς τὴν Ἰουλίδα. Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος

1) Sic Medic. 1. Moſcov. Pariſ. exhibent; Medic. 2. ante correctionem Κορηγία, poſt Κορησσία; Vatic. Urbin. infra certe Κορησία; Ven. infra tamen etiam Κορησσία; Guarinus Coreſſa; Medic. 3. videtur obtuliſſe Κορισσία, quod tenent editiones omnes, tantum infra p. 487. in. ubi quartum recurrit, Xylander dedit Κορησσίαν. *Tzſchucke.* Καρησσὸς lego cum Ptolemaeo [3, 15.] aut ſaltem Καρησσία. *Xylander.* Plinium ſi ſequitur [4, 20. f. 12.] legendum Κορησσὸς vel Κορησσία. Ptolemaeus Καρησσός. *Caſaubonus.* Κόρισσος habet etiam Stephanus h. v. Sed quia ſub eodem nomine et Epheſi urbem et Ceae oppidum complectitur, ut literarum ſeries et etymologiae ratio, (κόρη ὁδός), quam ipſe Stephanus adfert, ſcribendum docent, quod recte jam monuit Holſten. ad Stephan. p. 108. ita etiam ob commune nomen in hac urbe, quam adjungit ſub eadem forma, valet, quod Epheſiam per η efferunt auctores, ut Herodot. 5, 100. Xenophon in hiſt. Gr. 1, 2, 7. Diodor. 14, 99. et ex adfini fano Ariſtid. in orat. ſacra T. 2. p. 309. ed. Iebb. Κορισσός. Ita vero Noſter lib. 14, p. 634. in. ubi vulgo Κορισσὸν legitur, codices etiam dant Κορησσόν. Cf. lib. 14. p. 640. Ex quibus utique probanda eſt ſcriptura per η, minus propter nimiam a codicibus diſcrepantiam urbiumque formas diverſas terminatio, quae ſic infra etiam redit.

§. 6.

Ceos urbes habuit olim quatuor: nunc duae reſtant, Iulis et Carthaea, in quas reliquae ſunt translatae: Poeeeſſa in Carthaeam, Coreſſia in Iulidem. Iulis

Insulae. [2] ὅ, τε Σιμωνίδης ἦν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης, ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς, καὶ τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου φιλοσόφων Ἀρίστων, ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής. Παρὰ τούτοις δὲ δοκεῖ τεθῆναί ποτε νόμος, ἃ μέμνηται καὶ Μένανδρος·

Καλὸν τὸ [3] Κείων νόμιμόν ἐστι, Φανία·

Ὁ

2) Deest ὅ, τε in Medic. 3. et pro eo in Moscov. et Parisi. exiit ὅτι; minus bene. Tum τεθεῖναι Medic. 2. ut editiones priores, Aldus etiam in corrigendis ad calcem.

3) Moscov. κίσι, sine sensu; Medic. 1. 2. 3. Κῆων, uti legunt Pighius et Vorstius ad Valer. Max. 2, 6, 8. Edd. Aldi, Hopperi, Xyl. κίων, ut codex Lugdun. in Aeliani V. H. 3, 21. In aliis libris recte hic scribitur Κείων, etsi alias Κῆων ferri possit. Nempe formae hae objiciuntur: Κεῖος, Κέϊος, Κηΐος, Κῆος. Κείων etiam scribit Aelian. c. l. ut Stephanus s. v. Ἰουλὶς, qui hunc morem commemorant. Posterior totum hunc Strabonis locum non tantum ante oculos habuit, sed et hos ipsos versus adposuit. Tuentur etiam gentilium formae, ab ipso nomine ductae. Ceterum ipsos versus, quales hic et in Stephano leguntur, probat Phileleutherus Lipsiensis (Bentlejus) in emendatt. in Menandri reliquias p. 99. cum Clericus in Menandri fragmentis p. 26. aptiori forsitan metri, quantum equidem intelligo, concinnitate dedisset: εὖ δυνάμενός τις ζῆν καλῶς —.

Iulis patria fuit Simonidis poëtae Lyrici, et Bacchylidis, qui fuit eius consobrinus: praeterea Erasistratus medicus, et de Peripateticis philosophis Aristo, Bionis Borysthenitae imitator, ibi sunt nati. Apud hos videtur lex fuisse posita, cuius Menander meminit etiam:

Bellum hoc Cianorum institutum est, Phania:

Qui

Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς. Insulae.

Προσέταττε γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας [4] κωνειάζεσθαι, τῷ

X 4 [5] διαφ-

4) Venet. Vatic. Urbin. Mosc. Paris. Medic. 3. κωνειάζεσθαι; Medic. 1. 2. et edd. κονειάζεσθαι; Guarinus *aconito vitam finire*; Planudes in excerptis hic notatus κτείνεσθαι, ex gloſſa, in qua tamen forte ſubplendum ſit κωνείῳ. In Stephano, ubi eadem ex Strabone repetuntur, ante Berkelium legebatur ἀγωνίζεσθαι, pro quo Pighius ad Valer. Max. c. l. emendabat ἀκωνίζεσθαι, i. e. aconito vitam finire, forma inſolentiori, cui ita ſuccurrit Kuhnius ad Aelian. V. H. 3, 37. ut ſcribat ἀκονίζεσθαι, et derivet ab ἀκόνιον pro ἀκόνιτον, ſuffragante Clerico ad Menandri fragm. p. 260. non minus inſolenter, etſi ab Ἀκόνη (v. ad Stephan. h. v.) nomen petunt. Salmaſius ad Solin. c. 7. ſ. 13. p. m. 102. emendabat κωνειάζεσθαι, quod poſtea in textum recepit Berkelius. *Tzſchucke.* Κονειάζεσθαι [ſic olim] non intelligo. Interpres libere cicutam conjecit. *Xylander.* Facile fuerit ex Heraclide [ſ. v. Κείων] et Aeliano [c. l.] locum emendare; quia enim illi ſorbitione cicutae ſolitos tolli Cios ſenes, auctores ſunt, apparet, legendum eſſe κωνειάζεσθαι. Stephanus vero, qui locum hunc in ſuos Commentarios retulit, ſic habet: προσέταττε γὰρ τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη ἀγωνίζεσθαι, quem ego nequeo ſatis mirari. Videtur enim legiſſe apud Strabonem κονίεσθαι, vel κονίζεσθαι, quae vox ἀγωνίζεσθαι ſignificat, παρὰ τὸ κόνον ἐγείρεσθαι, unde Horatius vim vocis Graecae exprimens more ſuo lib. 1. od. 1. *Sunt quos curriculo pulverem Olympicum Collegiſſe juvat.* *Caſaubonus.* Cum κώνειον hic commemoret Heraclides, Aelianus πίνειν, valet unice vox κωνειάζεσθαι, quam etiam notavit Suidas T. 2. p.

Qui non poteſt vivere bene, non male moritur.

Mandato enim, ut apparet, legis, qui LX annos exceſſiſſent, cicuta necabantur, ut reliquis victus ſuffice-

Insulae. διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν· [6] καὶ πολιορκουμένους δέ ποτε ὑπ' Ἀθηναίων, ψηφίσασθαί φασι τοὺς πρεσβυτάτους ἐξ αὐτῶν ἀποθανεῖν, ὁρισθέντος πλήθους ἐτῶν· τοὺς δὲ παύσασθαι πολιορκοῦντας. Κεῖται δ' ἐν ὄρει τῆς θαλάττης διέχουσα ἡ πόλις ὅσον πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους· ἐπίνειον δ' ἐστὶν αὐτῆς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ [7] ἵδρυτο ἡ [8] Κορησσία, κα-

2. p. 364. et teste Holstenio p. 147. tuentur Mss. in Stephano. Plura dabunt Mercurialis Varr. lectt. 3, 4. Berkel. ad Stephan. p. 411. et Triller observ. 4, 28. p. 489.

5) Moscov. Paris. Medic. 1. 2. Vatican. et edd. ante Casaubonum praeponunt καὶ, quod, nisi tacite innuantur aliae causae, veluti vitae inutilitas, (Aelian. c. l.), commode abesse potest; quare et expulit Casaubonus. Alia hinc refert Planudes: ὅτις τῷ διαιρεῖν quae vulgatam non movent. Similis mutatio supra p. 478. in. notata est.

6) Deest καὶ in Medic. 3. Tum Medic. 2. correctus πολιορκουμένους: idem et 1. ὁρισθέντας. Utrumque male.

7) Sic Venet. Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Guarinus etiam *sita fuerat*. Editiones, praeeunte Aldo, ἐστὶν ἱδρυμένη, qui forte propter sequentia ita emiserat. At cum nec haec repugnent, tum Strabo respicit ea, quae supra de loci mutatione narraverat.

8) Moscov. Κορυσσία; Ven. Medic. 1. 2. Paris. edd. Aldi, Hopperi Κορησσία; Medic. 3. Vatic. Urbin. Κορησία; ed.

ficeret. Obsidione etiam aliquando pressos ab Athenienſibus decretum edidisse aiunt, quo maximos natu de civibus iuberent interfici, certo annorum numero definito; eam ob rem Athenienſes obsidionem solvisse. Sita est urbs in monte a mari stadiis XXV: navale eius est locus, in quo iacet Coressus, domi-

κατοικίαν οὐδὲ κώμης ἔχουσα. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς Insulae.
τῇ Κορησσίᾳ [9] Σμινθίῳ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ πρὸς p. 487.
τῇ Ποιηέσσῃ· μεταξὺ δὲ τοῦ ἱεροῦ, καὶ τῶν τῆς
Ποιηέσσης [10] ἐρειπίων, τὸ τῆς Νεδουσίας Ἀθηνᾶς

 ἱερὸν

ed. Xyl. cum reliquis **Καρησσία**. Paullo poſt, ut haec ſimul complectar ofcitantium librariorum documenta, Medic. 1. 2. Ven. Pariſ. per **η** et duplex **σσ**; alii, ut antea eſt notatum; ſed inconſtanter Moſcov. **Κορισσία** et tandem **Καρησσίαν**. Sic edd. Aldi, Hopp. **Κορνσσία** et in ultimo loco, ſequente demum Xylandro, **Καρησσίαν**; Caſaubonn. et Amſtelod. ut ſupra.

9) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. **Σμινθέυ**; *Sminthei* etiam Guarinus; alii cum editionibus **Σμινθίυ**, quae quidem, praeter **Σμινθεὺς** in caſu recto, eſt uſitata forma, de qua, additis nominis cauſis, diſſerunt Euſtath. ad Homer. Il. 1, 39. p. m. 26. Tzetzes ad Lycophron. v. 1302. Servius ad Virgil. Aen. 3, 108. Sic et paſſim in ipſis auctoribus legitur, veluti Ammiano 22, 8. (ubi cf. Lindebrug.) Macrobio Saturnal. 1, 17. — vetuſtiores enim, praeſertim poetae, *Sminthens* praeferunt. Niſi codices **Σμινθέυ** ſcripſerunt pro **Σμινθέως**, notanda eſt utique haec forma paullo in veteribus rarior, quam tamen etiam novit Stephanus ſ. v. **Σμίνθη**. An **Σμιθεως** in numis (cf. Raſche in Lex. num. T. 4. P. 2. p. 1182.) huc valeat, minime ſtatuam, cum poſitum videatur pro **Σμιθεως**, et hoc pro **Σμινθεως**. Equidem propter ipſum Strabonem codices illos repraeſentare dubitavi. Ante **Ποιηέσσῃ** non incommode in Medic. 3. Moſcov. Pariſ. abeſt **τῇ**. Pariſ. praeterea exhibet **Ποιήεσσι**, ſubpleta poſteriori parte in ſpatio vacuo.

10) Pariſ. Medic. 1. 3. edd. Aldi, Hopp. **ἐρειτίων**; alii per **ει** efferunt, quos propter alia loca ſecutus ſum, etſi per **ε** aperte producitur ab Heſychio T. 1. p. 1432. nec repugnante etymologia.

domicilium vix pago alicui Sminthii templum et ad comparandum. Eſt iuxta Poeeeſſam. Inter templum Coreſſum etiam Apollinis et rudera Poeeeſſae, Neduſiae

Insulae. ἱερὸν, ἱδρυσαμένου Νέστορος [11]κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον. Ἔστι δὲ καὶ Ἕλιξος ποταμὸς περὶ τὴν Κορησσίαν.

§. 7.

Μετὰ δὲ ταύτην Νάξος, καὶ Ἄνδρος ἀξιόλογοι, καὶ Πάρος. Ἐντεῦθεν ἦν Ἀρχίλοχος ὁ ποιητής. Ὑπὸ δὲ Παρίων ἐκτίσθη [1]Θάσος καὶ Πάριον ἐν τῇ Προποντίδι πόλις. Ἐν ταύτῃ μὲν οὖν [2]λέγε-

11) Medic. 2. μετὰ in explicatione, cum κατὰ saepe, etiam in Noſtro, tempus deſignet; Moſcov. καὶ κατὰ, molleſto augmento, quod natum forte eſt ex alterutrius repetitione vel ex contractis literis, vel integris ſcripti. Nempe καὶ pro κατὰ paſſim reperitur, uti ſupra p. m. 153. n. 11 ubi in textu κατὰ reponi debet. Tum Τροίας pro Τροίαςε, ut alibi, cum Xylandro dedi. Deinde Ἕλιξος cum ſpiritu aſpero exhibet cum edd. ad Caſaubon. 1. Nam Caſaub. 2. nudam dimiſit vocem, lenem adpoſuit Amſel. Guarinus etiam ſcribit *Helixum*. Utrum ſit praeferendum, aliunde non liquet: Sequendi igitur ſunt plerique codices. De ſcriptura vocis Κορησσίαν ſupra dictum eſt.

1) Medic. 3. Θάσος, quod praeferunt etiam codices quidam in Mela 2, 7, 8. Stephanus et Plinius 4, 23, ſ. 12. Plerique tamen ſimplex σ praeeunt, quam ſcripturam probant cum numis poetae, correpta penultima. Cf. notata ad Melam p. 505. c. 1.

2) Moſcov. Medic. 1. 3. mutato vulgari ordine ὁ βαμὸς λέγεται. Articulo omiſſo ante πλουσὰς hunc locum retu-

duſiae Minervae fanum eſt, dedicatum a Noſtore e Troia revertente. Eſt et Elixus fluv. apud Coreſſiam.

§. 7.

Poſt Ceon (ſive Ciam) Naxus eſt, et Andros, memoratu dignae, atque Paros. Inde fuit Archilochus poëta. Parii Thaſum condiderunt, et Parium urbem in Propontide. Ibi

ταῖ ὁ βωμὸς θέας ἄξιος, σταδιαίας ἔχων τὰς πλευράς· ἐν δὲ τῇ Πάρῳ ἡ Παρία λίθος λεγομένη, ἀρίστη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν. Insulae.

§. 8.

Σύρος δ' [1] ἐστὶ μηκύνσει τὴν πρώτην συλλαβήν,

retulit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 828. p. m. 269. At conſtanter eum tuentur omnes codices, adjuvante etiam Strabonis more, de quo ſupra p. 450. aliqua notavi. Poſt ante μαρμαρογλυφίαν dubio judicio Moſcov. omiſit etiam τήν.

1) Hiulcus nexus, quod forte movit Taylorum ad marmor Sandvicenſe p. 62. ut emendatum vellet ἐστὶ μηκύνσει. Libri in vulgata perſiſtunt, nec hiatum explent. Aperte enim ſibi repugnat Strabo, dum quod hic producti τὸ υ adfirmat, deinceps ex Homeri loco corripi declarat, etſi hinc ita locum repetit Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 15, 492. p. m. 583. et ad Dionyſ. v. 525. Ita vero, Homeri exemplum ſecuti, corripiunt etiam alii poetae, niſi quorum codices pro *Scyrus* ſubſtituunt *Syros*, de quo vid. quae diſſerui ad Melam 2, 7, 11. p. 540. ſq. Inveteratum tamen illud vitium eſſe, docent verborum illorum teſtes memorati; quod forte tolli poſſit, ſi legeris Σύρος δ' ἐστὶν οὐ μηκύνσει. Quod enim de Marées über die Kultur der Griechen zur Zeit Homers (1797.) in Homero emendat Ψυρίη, ferri ex diſputationis nexu nequit. Pro Σῦρος autem, ut antea legebatur, ſcripſi Σύρος, ex ſic notatur apud Diogen. Laert. 1, 119. ubi tamen etiam producitur.

Ibi fertur ara ſpectabilis eſſe, cuius latera ſtadii longitudinem impleant. In Paro autem lapis Parius eſt ſtatuariis apprime idoneus.

§. 8.

Sequitur Syrus, priore ſyllaba producta: patria Phe-

Insulae. βην, ἐξ ἧς Φερεκύδης ὁ [2] Βάβυος ἦν. Νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου. Ταύτης δοκεῖ μνημονεύειν ὁ ποιητὴς Συρίην καλῶν·

Νῆσός τις Συρίη [3] κικλήσκεται —
Ὀρτυγίης καθύπερθε. —

§. 9.

2) Βάβιον sine ulla dissensione sistunt libri omnes, tantum operarum, opinor, errore Guarinus scripsit *Rabius*. *Tzschucke*. Eustathius ad Odyss. ε. v. 402. [p. m. 583.] ad haec verba νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται legebat suo tempore Φερεκύδης ὁ Βαβυλώνιος. Sed pessime, et hic etiam apud Strabonem male. Legendum est enim ὁ Βάδυος ex Diogene Laertio in Pherecyde. [1. 116.] Suidas tamen [l. v. Φερεκύδης] Strabonem sequitur, et Eustathiii Βαβυλώνιος ad Βάδυος magis accedit. *Palmerius in exercitt. in auctores Gr. p.* 330. Hartung p. 707. Tom. 2. in Gruteri Face Crit. cum Eustathii locum repetiisset, alteram lectionem pro depravata habendam esse pronuntiat. Si Βαβυλώνιος Eustathii vere hinc enatum est, cum Βάδυος feratur in Diogene Laertio, magisque Βάδυς quam Βάβιος in generis notatione valeat, propter pronum τῦ β ad δ lapsum, facile probetur opinio Vossii de historicis Gr. 4, 4. emendantis hic et in Suida Βάβυιος. Cf. Sturz. ad Pherecydis fragm. p. 3. Menagius ad Diogenem Laert. c. 1. etsi de Eustathio falsa adfert, et Brucker. in hist. Philos. Tom. 1. p. 982. Equidem facta aliorum auctorum comparatione scribendum judicavi Βάβυος.

3) Post κικλήσκεται desunt verba εἴτε ἀκτή, quae vulgo legebantur, in Mosc. Medic. 1. 2. 3. Paris. (qui et κικλή-

Pherecydis, Babyis F. Aetate posterior illo est Pherecydes Atheniensis. Videtur sub Syriae nomine mentionem facere Homerus, his quidem verbis:

Insula, quam Syriam dicunt —
Ortygiam supra —

§. 9.

§. 9. Insulae.

[1]Μύκονος δ' ἐστὶν, ὑφ' ἣ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς [2]ὑστάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας·

κλήσκετο) edidit) nec agnoscunt Guarinus et Aldus; reliqui cum aliis edd. recepisse videntur ex ipso Homero Odyss. 15, 402. Cum nihil ad quaestionem valeant, recte, optimorum codicum exemplo, absunt.

1) In hac scriptura consentiunt omnes codices; ex editionibus tamen Ald. et Hopp. per ω efferunt. Sed et omnino variatur in hac litera, et per ο scribunt Herodot. 6, 118. Thucyd. 3, 129. aliique plures, quos memorat Wassius ad Thucyd. c. l. Cf. quae notavi ad Melam 2, 7, 11. Pauci per ω, in quibus Zenobius centur. 5. prov. 17. Ptolem. 3, 15. et hinc Μυκώνιος Zenobius 5, 21. et vulgo Athenaeus 1, 17. f. 14. ubi ο reposuit Schweighaeuserus. Et sic inter utramque literam fluctuantur libri apud Eustath. ad Dionys. v. 525. Hinc adparet, quam vere adfirmet Holsten. ad Stephan. p. 213. Strabonem et Eustathium scribere per ω, reliquos fere per ω, etsi priorem scripturam recte quidem probat ex Lucilii hemistichio apud Donatum ad Terentii Hecyr. 3, 4, 26. cui suffragantur alia poetarum loca, veluti Statii Achilleid. 1, 205. et in primis numi.

2) In hoc vocabulo consentiunt codices mei omnes cum editionibus; Guarinus etiam idem interpretatione reddidit; (*gigantum novissimos*) tantum Casauboniani quidam libri dederant τοὺς ὑγιεινοτάτους. *Tzschucke.* In quibusdam veteribus codicibus legebatur τοὺς ὑγιεινοτάτους, quam lectionem Stephanus quoque [s. v. Μύκονος—] in suis codicibus habuit. *Casaubonus.* Habuit etiam Eustathius, qui ad Dionys. v. 525. eandem vocem tacite hinc refert. Varie igitur de hac diversitate disputatum est a viris doctis. Petavius ad Themistii orat. 1. p. 522. reponendum censebat δει-

§. 9.

Myconus est, sub qua fabulantur iacere ultimos Centaurorum ab Hercule in-

Insulae. τας· ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκινον· ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν [3] ἐπιγραφὴν ἀγόντων τὰ [4] διηρτημένα τῇ φύσει. Καὶ τοὺς φαλακρὸς [5] δὲ

δεινοτάτους; ὑγιεινοτάτους probant Pierius ad Virgil. Aen. 3, 76. Holsten. et Berkelius ad Stephan. ille p. 213. hic p. 570. sic ut *robustissimos*, *validissimos* significet. Quod etsi per consecutionem deduci inde possit, remotius tamen a proprietate narrationis abesse videtur, nec a plerisque aliis Msstis confirmatur. Immo ὑτάτους etiam ex fabularis historiae indiciis probandum videtur. Nempe gigantes partim in Pallene, nativa sede, debellati sunt et domiti, partim inde in alia loca dispersi aufugerunt, et hinc omnes telis Herculis, qui Iovem in illo bello adjuvabat, transfixi perierunt. Cf. in primis Apollodorus 1, 6, 1. et 2. quippe ex quo discitur, confugisse etiam aliquos in has insulas, ex quibus diserte Con nominat.

3) Casaubonn. ἐπιγραφὴν et ὑπογραφήν; prius ex meis ferunt etiam Moscov. Paris. Vatic. Urbin. Venet. Medic. 1. 3. idemque expressit Guarinus; (*titulum descriptionemque*) posterius in nullo meorum est repertum. Medic. 2. habet γραφὴν, quod inde ab Aldo propagarunt editiones. Ita etiam refert Stephanus c. l. Cum tot codices pugnent pro ἐπιγραφὴν, id reposui; quod et verbo adjecto videtur magis esse accommodatum; etsi alias passim etiam γραφὴ eodem sensu dicitur, ut apud Polyb. 3, 33, 18. Ante τὰ Moscov. Paris. ponunt καὶ, quod sic valeat *adeo, etiam.*

4) Moscov. adsperso vitio διηρτυμένα, de qua commutatione cf. Schwebel. ad Onosandr. c. 32. p. 99. reliqui omnes cum editionibus διηρτημένα. Stephanus tamen c. l. ex Strabone refert διηγημένα, quod cum Casaubono probant Holsten. et Berkelius ad Stephan. c. l. Neque tamen contra

interfectos: unde adagium est: omnia sub unam Myconum: de his, qui sub unam descriptionem cogunt ea, quae natura seiunxit. Calvos etiam Myconios

5 δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. Insulae.

§. 10.

Σέριφος δ' ἐστὶν, ἐν ᾗ τὰ περὶ τὸν Δίκτυν μεμύθευται, τὸν ἀνελκύσαντα τὴν λάρνακα τοῖς δικτύοις, τὴν περιέχουσαν τὸν Περσέα, καὶ τὴν μητέρα Δανάην, καταπεπονθωμένους ὑπ' Ἀκρισίου τοῦ πατρὸς τῆς Δανάης· τραφῆναί τε γὰρ ἐνταῦθα τὸν Περσέα

tra codices omnes opus est emendatione, cum eodem sensu dicatur διαρτάω, quod Grammatici explicant μερίζειν, (Etymol. M. s. v. Ἄρταμος) διαίρειν, (Suidas T. 1. p. 565.) διατέλλειν. (Hesychius T. 1. p. 965.) Cf. interpretes ad Hesych. c. l. Altera igitur lectio ad glossas ableganda videtur.

5) Casaubonn. λέγουσί τινες. Ex meis ita a recepta lectione discrepat Paris. ut ante δὲ inserat καὶ. Ante τῇ νήσῳ ex Moscov. posset utique addi ἐν, quamquam necesse non est.

1) Medic. 1. corr. 2. Δίκτην. Vulgata scriptura satis aliunde stat roborata. V. Apollodor. 2, 4, 3. — Post Vatic. Urbin. Medic. 3. κατατετοντωμένην. Praestat vulgata. Ante Δανάης Moscov. Paris. Medic. 3. immittunt τῆς, quod, etsi parum firma in his valet ratio, imitatus tamen sum, ex Strabonis etiam frequentiori usu. Contra post ante Περσέα omittunt τὸν edd. ante Casaubonum, quae in priori loco addebant. Pro Γοργόνος Medic. 1. Γοργόνης, uti proxime post etiam Moscov. Paris. Venet.

conios quidam vocant, ideo quod istud vitium ea in insula est nimis quam frequens.

§. 10.

Seriphos est, in qua, si fabulis credendum esset, Dictys retibus extraxit cistam, cui inclusus fuit Perseus, materque eius Danaë: cum Acrisius pater eos in altum mare abiecisset. Ibi enim aiunt enu-

Insulae. σέα φασὶ, καὶ κομίσαντα τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, δείξαντα τοῖς Σεριφίοις ἀπολιθῶσαι πάντας· τοῦτο δὲ [2] πρᾶξαι τιμωροῦντα τῇ μητρὶ, ὅτι αὐτὴν Πολυδέκτης ὁ βασιλεὺς ἄκουσαν ἀγαγέσθαι προείλετο πρὸς γάμον, συμπραττόντων ἐκείνων. Οὕτω δ' ἐστὶ πετρώδης ἡ νῆσος, ὥστε ὑπὸ τῆς Γοργόνος τοῦτο παθεῖν αὐτήν φασιν οἱ κωμῳδοῦντες.

§. 11.

Τῆνος δὲ [1] πόλιν μὲν ἐ μεγάλην ἔχει· τὸ δ' ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος μέγα ἐν ἄλσει, τῆς πόλεως ἔξω,

2) Dedi cum Mosc. πρᾶξαι pro πράξαι. Sic ἄρξαι et ἄρξαι variantur lib. 13. p. 582. Post Paris. Medic. 1. 2. ἄγεσθαι pro ἀγαγέσθαι; Moscov. inverso ordine προείλετο ἀγαγέσθαι. (edd. male ἀγάγεσθαι.) In sequ. omisi αὐτῇ post συμπραττόντων, quia deesse in optimis libris, Medic. 1. 2. 3. Moscov. Paris. adnotatum vidi. Tum in Medic. 3. desideratur αὐτήν.

1) Μὲν non exstat in Medic. 1. 2. et edd. ante Casaubonum. Aptius adest. Tum Medic. 2. habet μεγάλην ἐκ ἔχει.

enutritum fuisse Perseum, et allato Gorgonis capite, ac Seriphiis, ut viderent, obiecto, universos in lapideam naturam convertisse: atque hoc eum egisse, ut matrem ulciscereturn, quam rex Polydectes invitam uxorem ducere voluerat, adiutantibus Seriphiis. Usque adeo autem saxosa est insula, ut comice ludentes ei dicant hoc a Gorgone accidisse.

§. 11.

Tenus urbem habet non magnam: sed extra urbem in luco est fanum Neptuni, dignum quod spe-

ἔξω, θέας ἄξιον· ἐν ᾧ καὶ ἑστιατόρια πεποίηται μεγάλα, σημεῖον τοῦ συνέρχεσθαι πλῆθος ἱκανὸν τῶν συνθυόντων αὐτοῖς ἀσυγειτόνων τὰ Ποσειδώνια. Insulae.

§. 12.

Ἔστι δὲ καὶ Ἀμοργὸς τῶν Σποράδων, ὅθεν ἦν Σιμωνίδης, ὁ τῶν ἰάμβων ποιητής, καὶ Λέβινθος, καὶ Λερία.

Καὶ

ἔχει. Porro ἑστιατόρια per ο ſcribitur in Moſcov. et Pariſ. in ceteris per ω, quod et praetulerunt editiones. Scripturam vocis hujus et cognatae ἑστιατορία ita conſtituunt Grammatici, ut praeferendum videatur ὁ quod oſtendunt Heſych. T. 1. p. 1469. ubi Küſterus malebat etiam per ω, Suidas T. 1. p. 873. ubi etiam ἑστιατόριον legitur. Sed et ἑστιατόριον legitur in auctoribus, veluti Plutarcho in 7 Sapient. conv. haud procul ab initio, Dionyſ. Halic. 2, 23. neque aliter ἑστιατορία. Cf. Alberti ad Heſych. c. l. Quod Sylburg. ad Dionyſ. c. l. mavult ἑστιατήριον, ita certe effertur ab Heſychio ſ. v. ἡβητήρια, quod ipſum vocabulum eo valet, ut κοιμητήριον, quippe ex cognato fonte ea ſunt orta. Sed de noſtra forma, ſatis illa aliorum teſtimoniis firmatur, et per ο efferenda certe eſt, cum et ἑστιάτορες ſcribatur, uti apud Demoſth. contra Leptin. p. 463. Lipſ. — Pro πεποίηται Medic. 2. πεποίηνται, quod etſi non ſine exemplo dicatur, non tamen vulgatam aliorum formam extrudit. Idem poſt Ποσ.... et ex correctione Ποσειδώνεια. Verba καὶ Λερία deſunt in Pariſ.

ſpectetur: in quo et coenacula magnifica ſunt aedificata: magnum argumentum, permultos ad illud ſacrificium communicandum confluere de propinquis, ut una Neptunia celebrent.

§. 12.

Eſt et Amorgus una de Sporadibus, patria Simonidis, jamborum ſcriptoris, et Lebinthus, et Leria.

Insulae. Καὶ τόδε [1] Φωκυλίδεω. Λέριοι κακοί· οὐχ' ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ.
Πάντες, πλὴν [2] Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

[3] Διε-

1) Moscov. Medic. 1. 2. 3. Paris. et edd. Aldi, Hopperi. Φωκυλίδυ. Quod dedit Xylander, sequentibus aliis, Φωκυλίδεω (etsi pravo accentu Φωκυλιδέω) habuisse etiam reliqui codices videntur, nec improbandi. Ante πάντες male Medic. 1. infercit ἀλλά. Ipsi versus ante Casaubonum varie turbati adparebant.

2) Medic. 1. 2. Πατροκλέης; Paris. compendii signo post adposito, exhibet; edd. ante Xylandrum Πατροκλέυς et deinceps Πατροκλέης; Xylander Πατροκλῆς. Receptam lectionem statuit Casaubonus eamque ferunt etiam cum Guarino reliqui libri. *Tzschucke.* Lege: πάντες πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος. Sic libri manu exarati; sic Eustathius [ad Dionys. v. 530.]. Sic in Anthologia lib. 2. cap. 43. epigr. 8. Porro hos versus Phocylidis, leviter immutatos, sic extulit Demodocus Lerius, [v. Anthol. Gr. T. 2. p. 156. ed. Iac.] homo facetus, cujus etiam meminit philosophus Nicomach. 7, 8. Καὶ τόδε Δημοδόκυ· Χῖοι κακοί. Οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ· Πάντες πλὴν Προκλέους, καὶ Προκλέης Χίϊος. *Casaubonus.* Confirmat haec imitatio Casauboni emendationem, si novo egeret fulcro. Ita etiam epigramma exhibet Iacobs in Anthol. Gr. T. 1. p. 54. Hinc vero non admitti potest δὲ ante Λέριος, quod obtrudunt Moscov. et Medic. 3. ut ἀλλὰ Medic. 1. ante πάντες. Est nempe sententia disticho conclusa, cui nomen suum ita praeponere solebat Phocylides, ut notat diserte Dio Chrysostom. orat. 36. p. 79. ed. Reisk. et docent plura epigrammata in Anthologia. Ceterum de emendatione prioris lectionis in edi-

Hoc quoque Phocylidis: Lerius malus omnis et unus,

Excepto Patrocle: sed Patrocles Leriu' 'st.

Lerii

[3] Διεβέβληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ ἐνθένδε ἄνθρωποι. Insulae. p. 488.

§. 13.

Πλησίον δ' ἐστὶ καὶ ἡ Πάτμος καὶ [1] Κορασσίαι, πρὸς δύσιν κείμεναι τῇ Ἰκαρίᾳ· αὕτη δὲ Σάμῳ. Ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χρῶνται αὐταῖς Σάμιοι· τοιαύτη δ' οὖσα, ἔνδοξος ὅμως ἐστὶ, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἰκάριον καλεῖται τὸ προκείμενον πέλαγος· ἐν ᾧ καὶ [2] Σάμος

editionibus olim etiam recte monuerat Eraſmus adagior. 2, 4, 48. Sed minus recte Stephanus in animadverſionibus ad id proverbium praecipit Πάτμιλος. Prior confuſio ſolemnis fere eſt in Noſtro.

3) Medic. 1. Pariſ. διαβέβληντο; male. Pro ἐνθένδε Medic. 2. corr. ἐνθάδε.

1) Medic. 3. hic et poſt, ubi accedunt Medic. 1. 2. hic ante correctionem Κορασίαι, uti exſtat in Plinio 4, 23. ſ. 12. Τὴν Ἰκαρίαν et antea κακωήθεις maculae ſunt edd. Aldi et Hopp.

2) Vetus lectio, ἐν ᾧ καὶ αὐτὴ καὶ Σάμος; et ita vetus interpres legit. *Caſaubonus.* Ex meis Mss. etiam Moſcov. Medic. 1. 3. Pariſ. Vatic. Urbin. καὶ αὐτὴ καὶ Σάμος καὶ, ſenſu quidem aperto, minus tamen commodo, et praeter rem onerate, quia de Icaria ſatis id confirmavit praecedentibus.

Lerii enim ob malitiam male audiebant.

§. 13.

Prope eſt Patmos, et Coraſſiae, ab Icaria verſus occaſum ſitae: ut et Icaria reſpectu Sami. Ipſa quidem Icaria deſerta eſt: paſcua habet, quibus Samii utuntur. Nihilominus tamen eſt celebris, et ab ea nomen habet mare ante ipſam ſitum: in quo

Inſulae. μος αὐτὴ καὶ Κῶς ἐστι, καὶ αἱ ἄρτι λεχθεῖσαι Κορασσίαι, καὶ Πάτμος, καὶ [3] Λέρος.... ἔνδοξον δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ ὄρος, ὁ Κερκετεύς· μᾶλλον [4] τῆς Ἀμπέλου· αὕτη δ' ὑπέρκειται τῆς Σαμίων πόλεως. Συνάπτει δὲ τῷ Ἰκαρίῳ τὸ Καρπάθιον πέλαγος

3) Ed. Aldi Λεύρος. Recte cum aliis edd. codices, qui et verba ἔνδοξον δὲ, ut edd. ante Caſaubonum, deinceps ſubnectunt. Caſaubonus enim lacunae ſignum adpoſuit, Guarinus, (*Lerus celeber*) ut codices, proxime connectit. *Tzſchucke.* Locus in Graeco eſt lacer. Sed *Ampelum*, Sami promontorium, etiam apud Stephanum reperies. *Cercetium* apud Plin. 5, 31. Numeri ſtadiorum in Chalcia mihi ſunt ſuſpecti. In fine libri locus eſt valde mutilatus, quod aſteriſco expreſſi, ſecutus ſententiam et Euſtathium in Dionyſium. [v. 530.] *Xylander.* In Strabone fere obſervabis, ut vocum, quas vicinis locis ipſe bis poſuerit, alteram ſcelerati librarii omiſerint. Hoc ſaepiſſime jam monuimus, ſaepe etiam monebimus. Et locus hic non aliter fuit depravatus, quam dum omiſit librarius vocem ἔνδοξος, quam bis uſurpaverat Strabo, aut hoc aut ſimili prorſus modo: Ἡ μὲν οὖν Σάμος ἔνδοξός ἐστιν· ἔνδοξον δὲ καὶ ἐν αὐτῇ ὄρος. Non dubito, hanc Strabonis eſſe ſententiam. *Cercetium* montem eſſe Sami ex Plinio [5, 37. f. 31.] apparet. De Ampelo etiam libro 14. p. 637. *Caſaubonus.*

4) Ita omnes praeter Xylandrum, qui edidit τὸ Ἀμπέλου. At τὸ ex praecedentibus arceſſi debet.

iacent Samus, et Cos, ac modo dictae Coraſſiae, Patmus, et Lerus.... Nobilis etiam in ea eſt mons Cerceteus: nobilior Ampelus, imminens urbi Samiorum. Verſus meridiem Carpathium mare ad Icarium

λαγος πρὸς νότον· τούτῳ δὲ τὸ Αἰγύπτιον· πρὸς δὲ δύσιν τό τε Κρητικὸν καὶ τὸ Λιβυκόν. Insulae.

§. 14.

Καὶ [1] ἐν τῷ Καρπαθίῳ δ' εἰσὶ πολλαὶ τῶν Σποράδων μεταξὺ τῆς Κῶ μάλιστα, καὶ Ῥόδου, καὶ Κρήτης· ὧν εἰσὶν Ἀστυπάλαιά τε καὶ Τῆλος καὶ Χαλκία, καὶ ἃς Ὅμηρος ὀνομάζει ἐν τῷ καταλόγῳ·

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, [2] Κράπαθόν τε, Κάσον τε

1) Moscov. Paris. ἐν rejiciunt post τῷ, prior etiam eodem modo pro δ' εἰσὶ refert εἰσὶ δέ. In Χαλκία nihil variant libri, cum apud Scylacem p. 38. Hudf. legatur per ει.

2) Sic Paris. Medic. 1. 2. 3. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Casaub. 1. uti etiam editur, postulante metro, in Homero Il. 2. 676. etsi putant olim Κρέπαθον, post Κάρπαθον dictam fuisse insulam, uti jam adpellat Apollon. Rhod. 4, 1635. ubi et sic Scholiastes soluto quidem metro effert. Edd. Casaub. 2. et Amstelod. receperunt Κάρπαθον, quod etiam tueri quocunque modo studet Gronovius ad calcem Stephani ex edit. Berkel. p. 9. Equidem cum hic codi-

rium est, et ad illud Aegyptium: versus occasum mare Creticum et Africum.

§. 14.

In mari Carpathio multae sunt de Sporadibus insulae, maxime inter Con, Rhodum, et Cretam: ex his sunt Astypalaea, Telus, Chalcia, et quas Homerus in Catalogo recenset:

Et qui Nisyrum, Crapathumque, Casumque tenebant,

Eury-

Insulae. Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας.

[3] Ἔξω γὰρ τῆς Κῶ καὶ τῆς Ῥόδου, περὶ ὧν ἐροῦμεν ὕστερον, τὰς τε ἄλλας ἐν ταῖς Σποράσι τίθεμεν, καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα μεμνήμεθα αὐτῶν, καίπερ τῆς Ἀσίας, ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐγγὺς ἐσῶν· ἐπειδὴ τῇ Κρήτῃ καὶ ταῖς Κυκλάσι, καὶ τὰς Σποράδας συμπεριλαβεῖν [4] ἐπείγεταί πως ὁ λόγος· ἐφ

codices boni Homericam formam comprobent, et ipse Strabo post p. 489. in eam diserte memoret, moveri ea non debet. Pro Κῶν Medic. 2. et edd. ante Casaubonum Κῶ, de quo vid. ad Melam 2, 7, 4. p. 486. At usitatior forma est Κῶν. Pro πόλιν Moscov. Medic. 3. (qui etiam Εὐρύπυλον habet) πάλιν. Idem innuit Paris. in quo exstat πα..ν.

3) Medic. 3. Πλὴν γάρ. Idem ante Ῥόδου neglexit τῆς. Talia saepe in hoc nexu variantur.

4) Casaubonn. Medic. 3. ἐπείγεται; reliqui cum edd. ἐπείγετο. Quod cum non recte stare vidissent librarii quidam, mutarunt in ἐπείγεται, etsi tempus imperfectum magis a nexu desiderari videatur. Praestat tamen et ferri per nexum etiam potest ἐπείγεται, cum et antiquiores et posteriores augmento non imperfectum solum, sed et alia tempora dotare soleant. Sic Thucyd. 4, 105. Herodian. 2, 28. 11, 11. et alibi ἠπείγετο dixerunt. Aut igitur ἐπήγετο

Eurypyliique urbem Con, aequoreasque Calydnas. Nam extra Con et Rhodum, de quibus postea loquemur, reliquas Sporadum in censu ponimus, et hic mentionem earum fecimus, quanquam Asiae sint, quam Europae, propinquiores: quandoquidem ipsa oratio nos quodammodo eo adduxit, ut cum Creta et Cycladibus Sporades quoque comple-

ἐν δὲ τῇ τῆς Ἀσίας περιοδείᾳ τὰς προσεχεῖς αὐτῇ τῶν ἀξιολόγων νήσων [5] προσπεριοδεύσωμεν, Κύπρον, καὶ Ῥόδον, καὶ Κῶν, καὶ τὰς ἐν τῇ ἑφεξῆς παραλίᾳ κειμένας, Σάμον, Χίον, Λέσβον, Τένεδον· νῦν δὲ τὰς Σποράδας, ὧν ἄξιον μνησθῆναι, λοιπὸν [6] ἔπιμεν. Insulae.

ντο vel ὑπήκοντο legi debet, (cf. Sylburg. et Irmiſch ad Herodian. 3, 12, 21. Schwebel. ad Onoſandr. cap. 9. p. 43. c. 32. p. 99.) aut cum codicibus illis reponi ἐπείγοντο, quod quidem eorum auctoritas eo facilius evicit, quod etiam narrationis ſeries patitur.

5) Pariſ. Moſcov. προσπεριοδεύσαιμεν. Neque tamen illud damnari poteſt. Pro Κῶ, quod legitur in editionibus et plerisque Msstis, Moſcov. Medic. 3. Pariſ. exhibent Κῶν, quam formam tamquam magis probatam recepi, cum in primis Homeri locus obverſetur. Cf. ſupra. Poſt prave dederant editiones ante Caſaubonum Χῖον, quod hic recte mutavit in Χίον, quippe illa ſcriptura eſt nominis gentilis, haec inſulae, de quo diſcrimine paſſim monuerunt Grammatici, ut auctor Etymol. M. h. v. Euſtathius ad Homer. Il. 1, 7. p. m. 16. ad Odyſſ. 3, 172. p. m. 120. Cf. notata ad Melam 2, 7, 4.

6) Moſcov. Medic. 3. ἔπιμεν; reliqui cum edd. ἔπειμεν, uti conſtanter lib. 5. p. 219. f. 122. διέξειμεν, et ſic alia. Praetuli tamen prius, ut lib. 9. p. m. 335. not. 13. Multa exempla conlegit Fiſcher. ad Weller. Grammat. P. 3. p. 504. V. etiam, quae notavi ad lib. 9. c. 1.

plecteremur. In Aſiae autem deſcriptione eas etiam deſcribemus, quae memoratu dignae ei adiacent, Cyprum, Rhodum, Con, et deinceps in ora ſitas Samum, Chium, Lesbum, Tenedum: nunc reliquas Sporadas, quae mentione dignae ſunt, percurremus.

§. 15.

Insulae.

§. 15.

Ἡ μὲν οὖν Ἀσυπάλαια ἱκανῶς ἐσι πελαγία, πόλιν ἔχουσα. Ἡ δὲ Τῆλος [1] ἐκτέταται παρὰ τὴν Κνιδίαν μακρὰ, ὑψηλὴ, σενὴ, τὴν περίμετρον ὅσον ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα σαδίων, ἔχουσα ὕφορμον. Ἡ δὲ Χαλκία τῆς Τήλου διέχει σαδίους ὀγδοήκοντα, Καρπάθου δὲ [2] τεσσαρακοσίους, Ἀσυπαλαίας δὲ περὶ διπλασίους· ἔχει δὲ [3] καὶ κατοικίαν ὁμώνυμον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ λιμένα.

§. 16.

1) Male Medic. 1. ἐκτέτατται. Pro Χαλκία, uti supra constanti librorum consensu legebatur, hic Medic. 1. 2. 3. Pariss. dederunt Χαλκεία. Retinui superiorem scripturam, cum et cognata eodem fluctu jactentur, etsi omnino in ει non refrager.

2) Medic. 1. 3. Paris. τετραχοσίους; Moscov. τεσσαρακοσίους; Medic. 2. ύ; Vatic. Urbin. τ.....συς; edd. τεσσαρακοσίων Aldo duce, satis hic fallaci et malo, ut nexus coarguit. Inter priorem formam saepe incerti titubant libri. Cf. ad lib. 8. p. m. 17. et alibi saepe. Post in ed. Xyl. excidit περὶ ante διπλασίους.

3) Hanc particulam respuit Moscov. qui et antea pro ἄφυτον habuerat ἄριστον.

§. 15.

Astypalaea sic satis in alto jacet mari, et urbem habet. Telus propter Cnidiam porrigitur in longum, alta et angusta, ambitu circiter CXL stadiorum, habetque stationem navium. Chalcia a Telo abest stadia XXC, a Carpatho CCCC, ab Astypalaea bis tantum: pagum habet eiusdem nominis, et Apollinis fanum ac portum.

§. 16.

§. 16.

Insulae.

Νίσυρος δὲ πρὸς ἄρκτον μέν ἐστι [1] Τήλου, διέχουσα αὐτῆς ὅσον ἑξήκοντα σταδίους, ὅσους καὶ Κῶ διέχει· [2] τραγγύλη δὲ, καὶ ὑψηλὴ, καὶ πετρώδης, τῇ μυλίου λίθου εὐπορεῦσα· τοῖς γοῦν ἀσυγείτοσιν [3] ἐκεῖθέν ἐστιν ἡ τῶν μύλων εὐπορία.

1) Πήλω operarum est error in ed. Aldina, quem removere debebat Hopperus.

2) Medic. 2. τρ. δέ ἐστι καί. In sequ. εὐπορεῦσα omittunt Casaubonn. Moscov. Medic. 1. 2. 3, Paris. An habuerint Vatic. Urbin. et Ven. notatum non erat. Apparet tamen in editionibus, e quibus priores duae, adlita macula, dant εὐπυρεῦσαι. Expressit etiam Guarinus: *saxosa; molendinariis abundans lapidibus. Tzschucke.* In vett. libris non legitur vox εὐπορεῦσα, quam nec Eustathius agnoscit; [ad Dionys. v. 525.] estque loquendi genus in hoc auctore frequens, ut ad lib. 4. [p. 196.] notavimus. *Casaubonus:* Quod legitur in illo loco ποίμναι ἀστίας ἐρέας, diversa valet ratione de qualitate, virtute, de quibus hic cogitari nequit, unde durior existat ellipsis. Neque verbum εὐπορεῦσα a librariis inventum videtur. Quare cum probabile sit, alios bona fide repetiisse, reliqui.

3) Casaubonn. Vatic. Urbin. Venet. Moscov. (ex corr.) Paris. Medic. 1. 2. 3. ἐκεῖθεν, quod Aldus mutavit in ἐγγύθεν, ex quo haesit in reliquis editionibus. Ἐκεῖθεν, quod tot Msstis instantibus reposui, probaverat etiam Casaubonus. Ante περίμετρος in Vatic. et Urbin. praecedit καί; alieno hic vinculo. Pro τάδιοι Medic. 2. non omnino male ταδίων.

§. 16.

Nisyros a Telo versus septentriones sita est, distans ab ea stadiis circiter LX, totidemque a Co: teres est, et sublimis, ac saxosa, et molaris lapidis copia praedita, quem vicinis affatim suppeditat.

Urbem

Inſulae. Ἔχει δὲ καὶ πόλιν ὁμώνυμον, καὶ λιμένα, καὶ θερμὰ, καὶ Ποσειδῶνος ἱερόν· περίμετρος δὲ αὐτῆς ὀγδοήκοντα σάδιοι. Εἰσὶ δὲ καὶ [4] νησίδια
p. 489. πρὸς αὐτῇ Νισυρίων λεγόμενα. Φασὶ δὲ, τὴν Νίσυρον ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ· προσθέντες καὶ μῦθον, ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τρύφος τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν [5] βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος, ὑπο-

4) Medic. 1. 2. 3. Moſcov. Pariſ. νησία; in aliis libris ſcriptis et editis νησίδια, quae variatio et alibi objicitur. Cf. ad lib. 9. p. 611. n. 1. p. 617. n. 38. Cum utraque vox perinde valeat, nihil et hic mutavi. Poſtea Νησυρίων pro Νίσυρον male ſcribunt Aldus et Hopperus, item inferius Νήσυρος pro Νίσυρος. Cf. de ſcriptura Heyne ad Apollodor. p. m. 75.

5) Sic Medic. 1. 2. Pariſ. accommodate ad connexum cum γένοιτο, quare etiam ita repoſuit Caſaubonus, cum in aliis edd. legatur βάλλοι. Sed talia crebro occurrunt. Tum alio verborum ordine Moſcov. τὸ βληθὲν νῆσος. At vulgatum tenent reliqui, nec reluctatur Strabonis forma uſitata. Idem deinde omittit ἔχουσα, ut Medic. 3. verba proxima ἐν αὐτῇ.

Urbem habet eiusdem nominis, portum, thermas, ac Neptuni templum: ambitus eius eſt ſtadiorum XXC. Circa eam ſunt et exiguae aliquot inſulae, Niſyriorum dictae. Aiunt Niſyrum fragmentum eſſe ab inſula Co avulſum: adduntque fabulam: Neptunum, cum quendam de Gigantibus Polyboten perſequeretur, fruſtum inſulae Coae tridente defractum in eum conieciſſe, idque inſulam Niſyron eſſe factum, ſub qua

ὑποκείμενον ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὸν Γίγαντα· τινὲς δὲ αὐτὸν [6] ὑποκεῖσθαι τῇ Κῷ φασιν. Insulae.

§. 17.

Ἡ δὲ Κάρπαθος, ἣν Κραπάθων εἶπεν [1] ὁ ποιητὴς, ὑψηλή ἐστι, κύκλον ἔχουσα σταδίων [2] διακοσίων. Τετράπολις δ' ὑπῆρξε, καὶ ὄνομα εἶχεν ἀξιόλογον· ἀφ' ἧς καὶ τῷ πελάγει τοὔνομα ἐγένετο. Μία δὲ τῶν πόλεων ἐκαλεῖτο Νίσυρος, ὁμώνυμος τῇ τῶν Νισύρων νήσῳ. Κεῖται δὲ τῆς Λιβύης κατὰ Λευκὴν ἀκτήν· ἡ τῆς μὲν Ἀλεξανδρείας

6) Inſtabilem et hic faciunt verborum ſedem Medic. 3. in quo ὑποκεῖσθαι αὐτὸν, et Moſcov. qui ita conſtruit, φασὶν τῇ Κῷ.

1) Medic. 3. Pariſ. ὁ Ὅμηρος; Caſaubonn. Moſcov. ὁ ποιητὴς, quod ex gloſſae interpretatione tranſiiſſe videtur in Ὅμηρος. Revocavi igitur ὁ ποιητής.

2) Medic. 3. τετρακοσίων; alii cum Guarino in vulgata lectione perſtant. Utra Straboni manum repraeſentet, non dixerim, etſi alteram ſuſpicor. Ante πελάγει articulum omiſerunt Medic. 1. 2. qui tamen in hoc poſt additus eſt. Pro ἣ τῆς — Pariſ. ἃ τῆς. Male.

qua ſitus ille ſit Gigas: alii Coae eum ſubſtratum dicunt.

§. 17.

Carpathus autem, quam Homerus Crapathum appellat, ſublimis eſt, ambitu ſtadiorum cc. Quatuor urbes ea habuit, et nomen celebre, atque ab ea pelagus etiam Carpathium dictum eſt. Una de urbibus appellabatur Niſyrus, cognominis inſulae Niſyro. Sita eſt adverſus Leucen acten (id eſt litus album) Libyae: quae

Insulae. μνῃ περικειμένας, ἴσως τότε λεγομένῃ Καλύδνῃ· τινὲς δὲ δύο εἶναί Καλύδνας φασὶ Λέρον, καὶ Καλύμναν· ὥσπερ καὶ λέγειν τὸν ποιητήν. Ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς [4] ὠνομάσθαι τὴν νῆσον Καλύμνας φησὶν, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας· δεῖν δὲ ὑπερβάτως δέξασθαι τὸ τῦ ποιητῦ· ἐ γὰρ νήσους Καλύδνας λέγειν· [5] ἀλλ', οἱ δ' ἄρα νήσους Νίσυ-

4) Mosqov. Paris. Medic. 2. (ante corr. ὀνομάσαι) ὀνομάσθαι; Venet. ὠνομᾶσθαι; Medic. 1. 3. ὀνομάσθαι. Editiones omnes et hic Aldum secutae ὀνομάσας; male quidem, cum Strabo aperte Scepsii explicationem loci Homerici dederit. Quare reposui ὀνομάσθαι. Pro φησὶν Medic. 3. prave exhibet φασὶν, quam confusionem passim jam notavi.

5) Pro eo Venet. Mosqov. Vatic. Urbin. Paris. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. vocibus in unam conflatis dant ἄλλοι, inciso et sublato loci sensu; Medicei recte ἀλλ' οἱ, ut respiciatur superior Homeri locus. *Tzschucke.* Locus est valde mutilatus, quod asteriisco expressi, secutus sententiam et Eustathium in Dionysium. [v. 530.] *Xylander.* Hoc est: Non enim debere vocem νήσους jungi cum voce Καλύδνας in poetae versu, sed per trajectionem ita construendum: οἱ δ' εἶχον νήσους, quas? Nisyrum, Carpathum,

ea esse denominatas, tum Calydnae nomen gerente. Alii duas insulas Calydnas esse ajunt, Lerum et Calymnam, easque ab Homero innui. Scepsius plurali numero insulam Calymnas appellari ait, ut Athenas, ut Thebas: vultque poëtae verba accipi trajectione quadam verborum: non enim illum Calydnas insulas dicere, sed qui insulas tenuerunt Nisyrum,

§. 19. Insulae.

Νήσους δὲ Καλύδνας τὰς Σποράδας λέγειν φασὶ τὸν ποιητὴν, ὧν μίαν εἶναι [1] Καλύμναν· εἰκὸς δ', ὡς ἐκ τῶν Νισυρίων [2] λέγονται, καὶ Κασίων αἱ ἐγγὺς καὶ ὑπήκοοι, ἔτως καὶ τὰς τῇ [3] Καλύμνῃ

1) Casaubb. aliqui hic et postea Καλύδναν; mei omnes cum Guarino et editionibus Καλύμναν. Nempe Καλύμναν ipse correxit Aldus. Omnino autem tanta est in scribendis iis insulis auctorum conturbatio, ut vix exitus pateat, quod adparere potest ex iis, quae contuli ad Melam in notis exeget. ad 2, 7, 11. Receptam lectionem vindicant sequentia.

2) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 1. 3. Ven. λέγονται; tantum Medic. 2. λέγεσθαι; edd. λέγεται Aldo praeeunte, qui male deseruit codicum illorum lectionem, a nexu etiam suffultam.

3) Absque articulo dimisit Medic. 3. Tum Eustath. ad Homer. Il. 2, 677. p. m. 241. ubi hunc locum repetit, pro περικείμεναι dedit παρακείμεναι, in ceteris consentiens. Eandem lectionem probasse videtur ad Dionys. v. 530. Pro Λέρον vitiose Aldus, Hopperus scripserunt Λέρναν, et Κάλυδναν pro Καλύμναν, ex quibusdam Msstis et hic, ut paullo superius, enotavit Casaubonus.

§. 19.

Calydnas autem insulas aiunt ab Homero vocari eas, quae sunt Sporades, e quibus una fit Calymna: probabile autem est, sicut a Nisyro et Caso vicinae, iisque subditae insulae nomen habent: ita etiam eas, quae circa Calymnam sunt, ab ea

nſulae. ταῖσδε ταῖς νήσοις διαφερόντως· μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον.

σοις, uti adtuliſſe etiam videntur reliqui codices. At prior forma in aliis etiam occurrit auctoribus. Sic Himer. orat. 12, 4. p. 586. τὰ τῶνδε τῶν λόγων. Appian. de B. Civ. 1, 91. ἀδελφὰς τῦδε τῦ ἑαυτὸν ἀνελόντος. Idem adeo bis deinceps de reb. Pun. cap. 108. ἐς τήνδε τὴν ἡμέραν ἐγὼ μὲν τόδε τὸ χωρίον καταλήψομαι. Sic pro τύτῳ δὲ τόπῳ Eichſtaedtius in Diodoro Sic. 5, 44. ex Mstis recepit τῷδε τῷ τόπῳ. Sed confirmat ipſe Strabo, qui v. c. dixit 1. p. 13. p. m. 35. τήνδε τὴν σύνταξιν; ſupra 10. p. m. 46. τῦδε τῦ ποταμῦ. — Sed cf. Viger. de idiotiſmis Gr. L. p. m. 9. Schweighaeuſer. ad Appian. Vol. 3. p. 631.

tico quod certare poſſit: inſularibus Calymnium hoc excellit autem, et reliquis anteit.

ΤΩΝ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.

Τὸ ἐνδέκατον ἄρχεται μὲν τῆς Ἀσίας· τῷ 1) δὲ Τανάϊδος ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν ἄνωθεν, ἀρχομένου διαιρεῖν τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀσίας. 2) Περιέχει δὲ 3) τὸ βιβλίον καὶ τὰ παρακείμενα ἔθνη ταῖς ἀρχαῖς αὐτῷ πρὸς τῇ ἀνατολῇ 4) καὶ μεσημβρίᾳ, 5) ᾗ καὶ Ἀσία ἐστί. Ἔστι δὲ τῇδε ἔθνη 6) βάρβαρα τῷ βιβλίῳ ἐγκείμενα, ὅσα παροικεῖ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἐν οἷς Ἀμαζόνες τε καὶ 7) Μασσαγέται, Σκύθαι καὶ Ἀλβανοὶ, καὶ Ἴβηρες, Βακτριανοὶ, Κάσπιοι, Μῆδοι, Πέρσαι, Ἀρμενίαι δύο ἕως τῆς Μεσοποταμίας. Ἔχει δὲ καὶ Τριγλοδύτας καὶ Ἡνιόχους ὕστω 8) λεγόμενα ἔθνη, καὶ Σκηπτούχους, Χοάνους, Ἀσσυρίους, Πολυφάγους, Ἀβιανοὺς, Σιρακὰς, Ταπύρους. Ἐπεμνήσθη δὲ Ἰάσονος καὶ 9) Μηδείας, καὶ ὧν ἔκτισαν πόλεων· ἔτι δὲ Κέρξου καὶ Μιθριδάτου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου,

1) Deeſt δὲ in Medic. 3. Nempe Medic. 3. quem hoc numero addito ſupra notavi, etiam hunc librum continet, ubi reliqui duo ſilent. Pro iis acceſſit Medic. 4. quem Bandinius n. 15. deſignavit.

2) Pro περιέχει Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4. ſubſtituunt περί. Prius recte habet et in aliis argumentis occurrit.

3) Medic. 3. τὸ βιβλίον τοῦτο, non male quidem, attamen non neceſſario. Poſt ἀρχαῖς Pariſ. omittit τῷ.

4) Voces καὶ μεσημβρίᾳ deſunt in Medic. 3. Equidem abeſſe nolim.

5) Legendum cenſeo ᾗ pro ᾗ.

6) Moſcov. Pariſ. βάρβαρα τά.

7) Sic Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. uti et ipſe Strabo in hoc libro nomen paſſim effert. Vulgo Μασσαγέται per σ ſimplex, ut libri quidam in Mela. Cf. notae crit. ad 1, 2, 5. p. 106. Ita paullo poſt Med. 4. Ἀσυρίους.

8) Ad marginem argumenti typis editi notatum eſt: γρ. καλούμενα; ſine gravi cauſa. De Sceptuchis judica ex ipſo Strabone p. 498. extr. Ἀβιανοὶ, corruptum nomen. Vetus interpres refert *Albanos*, antea commemoratos. Qui proxime ad ſcripturam acceſſerint Ἀριανοὶ, ad librum 15 pertinent; Albanos paullo antea auctor argumenti jam adtigit. Forte Κασπιανοὶ, etſi Strabo ipſe Κασπίους vocat.

9) Male Medic. 4. Μηδίας, quae ſcriptura alio valet.

STRABONIS GEOGRAPHICORUM LIBRI UNDECIMI CAPITA.

Liber undecimus incipit ab Asia, et quidem interius Septemtrionem versus a Tanai, qui Europam ab Asia disterminat. Complectitur autem hic liber gentes ad fontes eius sitas versus orientem et meridiem, quatenus Asia patet. Producuntur autem ab hac parte gentes barbarae, quae Caucasum montem accolunt, in quibus sunt Amazones, et Massagetae, Scythae, et Albani, et Iberes, Bactriani, Caspii, Medi, Persae, Armenia utraque ad Mesopotamiam usque. Porro continet etiam Troglodytas et Heniochos, quae sunt gentium nomina; item Sceptuchos, Choanos, Assyrios, Polyphagos, Abianos, Siracos, Tapyros. Tum etiam injecit mentionem Iasonis et Medeae, urbiumque, quas condiderunt, itemque Xerxis, Mithridatis et Alexandri Philippi.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

Τῇ δ' Εὐρώπῃ συνεχής ἐστι ἡ Ἀσία κατὰ τὸν p. 490.
Τάναϊν συνάπτουσα αὐτῇ· περὶ ταύτης ἓν ἐφεξῆς ἑητέον, διελόντας φυσικοῖς τισιν ὅροις τὸ σαφοῦς χάριν. Ὅπερ ἓν Ἐρατοσθένης ἐφ' ὅλης τῆς οἰκεμένης ἐποίησε, τὸθ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ποιητέον.

§. 2.

STRABONIS
RERVM GEOGRAPHICARVM
LIBER VNDECIMVS.

CAP. I.

§. 1.

De Asia, quae ad Tanaim flumen Europam attingit, deinceps nobis dicendum est, eaque naturalibus quibusdam terminis circumscribenda perspicuitatis causa: idque de Asia nobis agendum est, quod de tota habitata terra fecit Eratosthenes.

Asia.

§. 2.

Ὁ γὰρ Ταῦρος μέσην πως [1] διέζωκε ταύτην τὴν ἤπειρον, ἀπὸ τῆς [2] ἑσπερίας ἐπὶ τὴν ἕω [3] τεταμένος· τὸ μὲν αὐτῆς ἀπολείπων πρὸς βορρᾶν, τὸ δὲ, μεσημβρινόν. Καλοῦσι δὲ [4] αὐτῶν οἱ Ἕλληνες, τὸ μὲν ἐντὸς τοῦ Ταύρου, τὸ δὲ ἐκτός. Εἴρη-

1) Planudes in excerptis totum hunc locum de Tauro in hanc ſummam contraxit: *διέζωκε πᾶσαν τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς περαίας τῶν Χελιδονέων ἀρχόμενος μέχρι τοῦ τέλους τῆς οἰκουμένης διατείνων.* Cf. Strabo p. 520. f. et 14. p. 666.

2) Medic. 3. 4. cum Euſtathio ad Dionyſ. v. 647. *ἑσπέρας*, reliqui cum edd. *ἑσπερίας*, de qua variatione dictum eſt ad lib. 10. p. 474. Pariſ.

3) Sic Moſcov. Urbin. Medic. 3. cum in aliis legatur *τετμημένος*, quod etiam exſtat in edd. omnibus. *Tzſchucke.* Pro *τετμημένος* lego *τεταμένος*. *Xylander.* Euſtathius [ad Dionyſ. c. l.] habet *τετραμμένος*. Malim tamen *τεταμένος*, et ita Strabonem ſcripſiſſe e libri ſecundi initio certum eſt. *Caſaubonus.* Cum de extenſione hic loquatur Strabo vocemque *τεταμένος* ſuſtineant etiam codices, dubitari de illa emendatione nequit. Sic in eodem nexu cum *ἀπὸ*, *μέχρι*, *ἐπὶ* idem verbum ſaepe conjungit, ut infra p. 516. lib. 9. p. 400. et alibi. Pro eo habet *παρήκει ἀπὸ — μέχρι* lib. 12. p. 542. ut Polyb. 2, 37, 7. Poſt pro *βορρᾶν* Pariſ. male dat *βοραὶν*, ut infra.

4) Aldus cum Hoppero prave *αὐτόν*. Cauſa adparet. Recte igitur Xylander mutavit in *αὐτῶν*. Pro *τὸ δὲ ἐκτὸς* Pariſ. ſcriptum adfert *τὸ δ' ἐκτός*. Sic alibi paſſim, ut antea Medic. 3. 4. *Καλοῦσι δ'*.

§. 2.

Eam continentem Taurus mediam fere cinguli in morem dividit, ab occaſu ad ortum porrectus, unamque eius partem verſus ſeptentriones, alteram verſus meridiem relinquens. Graeci unam partem intra, alteram extra Taurum ap-

Εἴρηται δὲ ταῦθ' ἡμῖν καὶ πρότερον· ἀλλ' εἰρή- Aſia.
σθω καὶ νῦν, ὑπομνήσεως χάριν.

§. 3.

Πλάτος μὲν οὖν ἔχει τὸ ὄρος πολλαχῆ καὶ τρισχιλίων σταδίων, μῆκος δ' ὅσον ' καὶ τὸ τῆς Ἀσίας, τετταράκων τε μυριάδων καὶ πεντακισχιλίων, ἀπὸ τῆς Ῥοδίων περαίας ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς Ἰνδικῆς καὶ Σκυθίας πρὸς τὰς ἀνατολάς.

§. 4.

Διήρηται δ' εἰς μέρη ' πολλὰ καὶ ὀνόματα περιγραφαῖς, καὶ μείζοσι, καὶ ἐλάττοσιν, ἀφωρι-

Z 3 σμένα.

1) Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Venet. edd. Aldi, Hopp. pro καὶ τὸ dant ἀπό. Xylander repoſuit καὶ τῆς Ἀσίας, uti legitur in epitome hujus libri; Caſaubonus inſerto τὸ cum aliis edidit καὶ τὸ τῆς Ἀσίας, et elegantius et ad codices propius. Πεντακισχιλίων male, ut ſolet, ex edit. Caſaub. 2. repetiit Amſtelod. pro πεντακισμυρίων, uti deinceps ἀφορισμένα. Ante ἀνατολὰς Venet. omiſit τάς.

appellant. Haec ante quoque dicta ſunt: ſed nunc memoriae cauſa renovandae repetantur.

§. 3.

Latus eſt Taurus ſaepe etiam tria ſtadiorum millia, longitudine (quanta etiam Aſiae eſt) XLV millium, a continente, quae Rhodo oppoſita eſt, usque ad extremitates Indiae et Scythiae orientales.

§. 4.

Dividitur autem in partes varias et nomina circumſcriptionibus, qua maiori-

Asia. σμένα. Ἐπεὶ δ' ἐν [1] τῷ τοσούτῳ πλάτει τῶν ὀρους ἀπολαμβάνεταί τινα ἔθνη, τὰ μὲν ἀσημότερα,
p. 491. τὰ δὲ καὶ παντελῶς γνώριμα· (καθάπερ ἡ Παρθυαία, καὶ Μηδία, καὶ Ἀρμενία, καὶ Καππαδοκῶν τινες, καὶ Κίλικες, καὶ Πισίδαι) τὰ μὲν [2] πλεονάζοντα τοῖς [3] πρὸς βορρᾶν μέρεσιν ἐνταῦθα τακτέον· τὰ δ' ἐν τοῖς νοτίοις, εἰς τὰ νότια· καὶ τὰ ἐν μέσῳ δὲ τῶν ὀρῶν κείμενα, διὰ τὰς τῶν ἀέρων ὁμοιότητας πρὸς βορρᾶν πως θετέον· ψυχροὶ

1) Τῷ deeſt in Moſcov. Poſt Hopperus cum Aldo ſcripſerunt male Ἀρμενία.

2) Solus Moſcov. adfert πλησιάζοντα, quod volebat Xylander. Reliqui omnes cum editionibus habent πλεονάζοντα, quod mutare dubitavi, etſi illud eſt apertius. Nempe per nexum intelligi debet de ſitu verſus ſeptemtrionem in plerisque partibus proniori. Tum, ſi πλησιάζοντα valeat, proxime poſt particula ἐν ejicienda ſit, quam tamen omnes retinent.

3) Caſaubonn. πρὸς βορειοις; Moſcov. πρὸς βόρρους; reliqui cum edd. πρὸς βόρειος. Equidem, etſi omnes illae formae occurrunt, praetuli tamen lectionem cod. Moſcovienſis, quippe quae a plerisque libris adfertur, et quia βορρᾶς deſcendit, τὸ ρ geminavi. Tum Medic. 3. 4. cum Xylandro et ed. Caſaub. 1. praeferunt τὰ δ' ἐν; in aliis legitur τὰ δὲ ἐν, de qua variatione ſaepe monui. Deinceps Medic. 3. poſt τὰ νότια addit ὁμοίως.

joribus, qua minoribus, definita. Quoniam autem in tanta latitudine montis comprehenduntur quaedam gentes, aliae obſcuriores, aliae admodum notae, ut Parthorum, Medorum, Armeniorum, Cappadoces aliique et Cilices, ac Piſidae: quae magis ad ſeptemtrionalem plagam inclinant, in ea collocari debent: quae ad Auſtrum jacent, in meridionali: quae in mediis ſunt montibus, ob aeris ſimilitudinem

χροὶ γάρ εἰσιν, οἱ δὲ νότιοι, θερμοί. [4] Καὶ τῶν ποταμῶν δὲ αἱ ῥύσεις ἐνθένδε ἅσαι πᾶσαι σχεδόν τι εἰς τ[illegible]αντίαν, αἱ μὲν εἰς τὰ βόρεια, αἱ δ' εἰς τὰ νότια μέρη, τά γε πρῶτα (καὶν ὕστερόν τινες [5] ἐπιστρέφωσι πρὸς ἀνατολὰς, ἢ δύσεις) [6] ἔχουσί τι εὐφυὲς πρὸς τὸ τοῖς ὄρεσιν ὁρίοις χρῆσθαι κατὰ τὴν εἰς δύο μέρη διαίρεσιν τῆς Ἀσίας· καθάπερ καὶ ἡ θάλαττα ἡ ἐντὸς στηλῶν, ἐπ' εὐθείας πως οὖσα Asia.

4) Revocavi καὶ ex prioribus editionibus, admonentibus praeter ipsam rem etiam Msstis Moscov. Medic. 3. 4. et Ven. Post pro τά γε Medic. 3. 4. dant τά τε, ut priores editiones.

5) Paris. ἐπιστρέφονται, quod, si per ω efferas, improbari non potest. Cf. 13. p. 583. At nec alterum, quod tuentur libri reliqui omnes, reciproco sensu damnari debet. Cf. praeter alios ipse Strabo supra lib. 10. p. m. 55. et alibi. In sequ. ὁρίοις deest in Vatic.

6) Sic profertur in omnibus libris Msstis et edd. inde a Casaubono, cum antea legeretur ἔχωσι. *Tzschucke.* Legebatur ἔχωσι, et tamquam ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς haec accepere interpretes, ut a praecedentibus verbis plane aliena: quum tamen una sit sententia: quare etiam ἔχουσι legimus. Nec putandum est cum Xylandro, deesse aliquid. Locus integer est, et καλῶς ἔχων, ac perspicuus, nunc quidem. *Casaubonus.*

nem septentrionalibus adjungendae videntur: frigidae enim sunt, australes calidae. Fluminum quoque effluxus fere omnes hinc in diversas feruntur partes, alii septentrionales, alii meridionales: saltem ab initio: tametsi quidam deinde versus ortum aut occasum convertuntur, opportune hi montes ad Asiae in duas partes divisionem termini adhibentur: sicut mare, quod intra columnas est, et fere maiori parte

Asia. ἡ πλείστη τοῖς ὄρεσι τούτοις, ἐπιτηδεία γεγένηται πρὸς τὸ δύο ποιεῖν ἠπείρους, τήν τε Εὐρώπην, καὶ τὴν Λιβύην, ὅριον ἀμφοῖν οὖσαν [7] ἀξιόλογον.

§. 5.

Τοῖς δὲ μεταβαίνουσιν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης [1] ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, τὰ πρὸς βορρᾶν ἐστι πρῶτα τῆς εἰς δύο διαιρέσεως· ὥστε ἀπὸ τούτων ἀρκτέον. Αὐτῶν δὲ τούτων πρῶτά ἐστι τὰ περὶ τὸν Τάναϊν, ὅνπερ [2] τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης ὅριον ὑπεθέμεθα. Ἔστι δὲ ταῦτα τρόπον τινὰ [3] χερρονησιάζοντα. Περιέχεται γὰρ ἐκ μὲν τῆς

7) Medic. 3. praemittit αὐτήν. Sine gravi cauſa.

1) Pariſ. negligenter ἀπό. Tum idem et Medic. βορᾶν, ut ſupra.

2) Moſcov. Medic. 3. 4. alio ordine verba ſic ſtatuunt: Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας.

3) Medic. 3. χερονησιάζοντα; Medic. 4. χερρονησιάζοντα; Venet. χερρονησιάζοντᾶ. Vulgatam formam ſervant alii codices cum editionibus et alibi adhibet Strabo, uti in hoc

parte ad lineam rectam Tauro opponitur, commode duas continentes Europam atque Africam diſtinguit, memorabilis utriusque limes.

§. 5.

Caeterum in deſcriptione terrae ex Europa in Aſiam tranſeunti, hujus partes ſeptentrionales primo occurrunt de ſectione in duas facta portiones: itaque ab iis ordiemur. Ex his prima ſunt ea, quae juxta Tanaim ſunt ſita, quem Aſiae atque Europae limitem conſtitueramus. Ea quodammodo peninſulam referunt. Includuntur enim verſus occaſum fluvio

τῆς ἑσπέρας τῷ ποταμῷ τῷ Ταναΐδι καὶ τῇ Μαιώτιδι μέχρι τοῦ Βοσπόρου, καὶ τῆς τοῦ Εὐξείνου παραλίας, τῆς [4] τελευτώσης εἰς τὴν Κολχίδα· ἐκ δὲ τῶν ἄρκτων τῷ Ὠκεανῷ, μέχρι τοῦ στόματος τῆς Κασπίας θαλάττης· ἔωθεν δὲ αὐτῇ ταύτῃ τῇ θαλάττῃ μέχρι τῶν μεθορίων τῆς τε Ἀλβανίας καὶ τῆς Ἀρμενίας, [5] καθ' ἃ ὁ Κύρος καὶ ὁ Ἀράξης [6] ἐκδίδωσι ποταμός· ῥέων ὁ μὲν, διὰ τῆς Ἀρμενίας, Κύρος δὲ, διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Ἀλβανίας· ἐκ Asia.

hoc libro p. 529. in lib. 14. p. 643. f. Sed nec alteram ſpernit, ut lib. 16. p. 752. vel utramque ſimul adhibent codices. Cf. ad lib. 7. p. m. 456. n. 11.

4) Scripti quidam Caſaubonn. τελευταίας. Reliqui in vulgata recte conſentiunt.

5) Medic. 4. καθ' ἃ καί. Ald. Hopper. Xyl. καθά. Sequens nomen Κῦρος libri, et ſcripti et editi, modo per ῦ, modo per ύ efferunt, de quo cf. Strabo 15. p. 739. ut et alibi variatur. Perizon. in Aelian. V. H. 1, 32. praetulit Κῦρος. Equidem, cum a Cyro nomen nactus ſit, (Strabo 15. p. 739.) ut ab eo accentu diſtinguatur, quod fit in Φαιδὸς et Φαῖδος et aliis, dedi per ύ. Cf. ad lib. 10. p. m. 265. Hinc etiam Κόρος correpta penultima alii ſcribunt, ut Dionyſ. v. 1073. Tum Medic. 4. corr. Κῦπρος.

6) Medic. 3. Urbin. ἐκβάλλουσι ποταμοὶ ῥέοντες, ὁ μὲν — Poſterior forma promiſcuum habet uſum.

vio Tanai et palude Maeotide usque ad Boſporum et oram Euxini maris maritimam, quae in Colchidem definit: a ſeptentrione Oceano, usque ad oſtium Caſpii maris: ab ortu ipſo mari Caſpio, usque ad confinia Albaniae et Armeniae, qua Cyrus et Araxes fluvii effunduntur, hic per Armeniam, ille per Iberiam et Albaniam labens: a meridie ea terra,

Asia. νότῳ δὲ ἡ ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τῆ Κύρου μέχρι τῆς Κολχίδος ὅσον τρισχιλίων οὖσα σταδίων ἀπὸ Θαλάττης ἐπὶ Θάλατταν, δι' Ἀλβανῶν καὶ Ἰβήρων, ὥστε ἰσθμῷ λόγον [7] ἔχειν. Οἱ δ' ἐπὶ τοσοῦτον συναγαγόντες τὸν ἰσθμὸν, ἐφ' ὅσον Κλείταρχος, ἐπίκλυσον φήσας ἐξ ἑκατέρου τῆ πελάγους, οὐδ' ἂν λόγου ἀξιοῖντο. Ποσειδώνιος δὲ χιλίων [8] πεντακοσίων εἴρηκε τὸν ἰσθμὸν, ὅσον καὶ τὸν ἀπὸ Πηλουσίου ἰσθμὸν [9] ἐς τὴν Ἐρυθράν· δοκῶ δὲ, φησὶ, μὴ πολὺ διαφέρειν μηδὲ τὸν ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος εἰς τὸν Ὠκεανόν.

§. 6.

7) Casaubonn. ἴσχει. Vulgata ratio usitatior.

8) Moscov. Paris. inter haec duo numeralia interponunt καί. Vulgata tamen forma saepe in Strabone occurrit.

9) Venet. Medic. 3. 4. εἰς τήν; alii cum edd. dant ἐς, quae forma Straboni non est incognita. Cf. 7. p. m. 366. et alibi. Quare intactam et hic reliqui.

ra, quae ab ostiis Cyri usque ad Colchidem, a mari ad mare per Albaniam et Iberos porrigitur, ac isthmi formam habet, stadiorum circiter CIↃ CIↃ CIↃ. Ratio eorum habenda nulla est, qui cum Clitarcho adeo in arctum cogunt eum isthmum, ut eluvione utriusque maris perfundi dicant. Posidonius eum facit latum CIↃ IↃ stadia, quantum hunc etiam, qui a Pelusio ad Rubrum est mare: neque multum puto (ait) ab his differre eum, qui a Maeotide est ad Oceanum usque.

§. 6.

Asia.

§. 6.

Οὐκ οἶδα δὲ, πῶς ἄν τις περὶ τῶν ἀδήλων αὐτῷ πιστεύσειε, μηδὲν εἰκὸς ἔχοντι εἰπεῖν περὶ αὐτῶν, ὅταν περὶ τῶν φανερῶν [1] οὕτω παραλόγως λέγῃ· καὶ ταῦτα φίλος Πομπηίῳ γεγονὼς, τῷ στρατεύσαντι ἐπὶ τοὺς Ἴβηρας, καὶ [2] τὸς Ἀλ- p. 492.
βανοὺς, μέχρι τῆς ἑφ' ἑκάτερα θαλάττης, τῆς τε Κασπίας καὶ τῆς Κολχικῆς. Φασὶ γοῦν ἐν Ῥόδῳ γενόμενον τὸν Πομπήϊον, ἡνίκα ἐπὶ τὸν λῃστρικὸν πόλεμον ἐξῄλθεν, εὐθὺς δ' ἔμελλε καὶ ἐπὶ Μιθριδάτην ὁρμήσειν, καὶ τὰ μέχρι τῆς Κασπίας ἔθνη,

1) Paris. Ven. οὕτως, uti fit passim, sequente etiam consona. Cf. ad lib. 9. p. m. 586. n. 3. et alibi. Post Paris. λέγοι, Medic. 4. λέγει.

2) Venet. Paris. Medic. 3. 4. praeponunt articulum, quem alii cum edd. omittunt. Secutus sum priores, etsi inconstans in simili nexu fertur ratio. Post ἐπ' ἑκάτερα vitium est ed. Xylandr.

§. 6.

Ceterum haud scio, quomodo ei fidem habere quisquam possit de rebus obscuris dicenti, ubi nullam habet, quam sequatur probabilitatem: quando tam aliena a ratione pronunciat de rebus manifestis: cum quidem Pompeji amicus fuerit, qui exercitum in Iberos Albanosque duxit, ad utrumque usque mare, Caspium ac Colchicum. Etenim Pompejum ajunt Rhodum venisse, quo tempore ad bellum piraticum proficiscebatur, mox adversus Mithridatem ducturus et gentes ad Caspium usque mare sitas: ibi-

Asia. ἔθνη· παρατυχεῖν διαλεγομένῳ τῷ Ποσειδωνίῳ· ἀπιόντα δ' ἐρέσθαι, εἴτι προστάττει τὸν δ' εἰπεῖν, Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον [3] ἔμμεναι ἄλλων. [4] Προστίθει δὲ τούτοις, ὅτι καὶ τὴν ἱστορίαν συνέγραψε τὴν περὶ αὐτόν. _ Διὰ δὴ ταῦτα ἐχρῆν, [5] φροντίσαι τἀληθοῦς πλέον τι.

§. 7.

3) Medic. 3. 4. ἔμεναι. Prave, ut adparet. Cf. Homer. Il. 6, 208.

4) Προστίθει omnes libri et ſcripti et editi. *Tzſchucke.* Quis adjecit? Locus non eſt integer. Videtur autem ad Poſidonium referri. *Xylander.* Legendum προστίθει δὲ τούτοις. Adde his. Auget culpam Poſidonii, qui ne tunc quidem ſtudioſus fuerit veritatis indagandae, quum de ea eſſet hiſtoriam ex profeſſo ſcripturus. Vetus vertit, *Accedit his*; non male. *Caſaubonus.* Cum nexus et orationis ſeries hanc emendationem facile comprobent, ſine mora in textu poſui. Poſt cod. Caſaubonn. pro περὶ αὐτὸν praeferunt περὶ αὐτοῦ. Mei omnes in vulgata concinunt. Permutatio horum caſuum eodem etiam ſenſu non infrequens, ut docuerunt Abreſch in auctar. dilucidatt. Thucyd. p. 387. ſq. Fiſcher ad Platon. Phaedon. 5, 11. alii. Sic Plutarch. de auditione p. 160. ed. Lipſ. V. 6. ἱστορία τῆς περὶ ἕκαστον αἰτίας. Sed et hic res ipſa ſuadet, ut praefcratur αὐτόν. Nempe hiſtoriam ſcripſit non de Pompejo, ſed de rebus Pompeji aetate et ab eodem ipſo geſtis in opere, quo Polybium continuavit. Cf. Suidas h. v. et Voſſius de Hiſtor. Gr. 1, 24.

5) Φροντίσαι ſcripſi, ut ſententia appareret. *Xylander.* Nempe ante eum legebatur φροντίσαν vitio ed. Aldinae, quod et omnes codices repellunt.

ibique Poſidonium differentem compellaſſe, inque ſuo diſceſſu interrogaſſe, ecquid mandaret: eum autem dixiſſe,

Rem gere praeclare, atque aliis praeſtare memento.

Adde his, quod etiam hiſtoriam rerum ejus geſtarum conſcripſit. Itaque oportebat eum veri majorem habere rationem.

§. 7.

§. 7.

Asia.

Δεύτερον δ' ἂν εἴη μέρος, τὸ ὑπὲρ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης, ἣν Καὶσπίαν καλοῦμεν, μέχρι τῶν κατ' Ἰνδοὺς Σκυθῶν. Τρίτον δὲ μέρος τὸ συνεχὲς τῷ λεχθέντι ἰσθμῷ, καὶ ἀεὶ τὰ ἑξῆς τούτῳ, καὶ ταῖς Κασπίαις πύλαις, [1] τῶν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Εὐρώπης ἐγγυτάτω. Ταῦτα δ' ἐστὶ Μηδία καὶ Ἀρμενία, καὶ Καππαδοκία, καὶ τὰ μεταξύ. Τέταρτον δ' ἡ ἐντὸς [2] Ἅλυος γῆ, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τῷ Ταύρῳ, καὶ ἐκτὸς, ὅσα εἰς τὴν χερρόνησον [2] ἐμπίπτει, ἣν [3] ποιεῖ ὁ διείργων ἰσθμὸς τήν τε

1) Medic. 3. τὰ ἐκτός. Idem post omisit voces καὶ ἐκτός.

2) Sic Casaubonn. Vatic. Urbin. aliique omnes. Recte, ut supra lib. 9. p. m. 419. 9. 13. Aldus invexerat ἐκπίπτει. Antea χερόννησον hic et alibi efferunt Medic. 3. 4.

3) Venet. ignorat ποιεῖ. Pro θάλασσαν, ut alibi, Moscov. dat θάλατταν. Idem Ἰσικὸν simplici σ emittit, uti codices aliqui in Mela 1, 13, 1. Post ante Κιλικίαν in Medic. 3. deest τὴν, et pro Ἀράβιον legitur Ἀραβικὸν, quod simpliciter damnari nequit.

§. 7.

Secunda Asiae pars censeri potest, quod supra Hyrcanum sine Caspium mare est, usque ad Indis propinquos Scythas. Tertia, quod dicto est contiguum, ac semper deinde ei et Caspiis portis succedentia, proxima intra Taurum sitae regioni et Europae. Hujus sunt Media, Armenia, Cappadocia, et his interiectae regiones. Quarta, quae intra Halyn flumen jacent, inque ipso Tauro, et extra eum sunt et excidunt in peninsulam, quam

Asia. τε Ποντικὴν καὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Τῶν δὲ ἄλλων, τῶν ἔξω τε Ταύρου, τήν τε Ἰνδικὴν τίθεμεν καὶ τὴν Ἀριανήν, μέχρι τῶν ἐθνῶν τῶν καθηκόντων πρός τε τὴν κατὰ Πέρσας θάλατταν καὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον, καὶ τὸν Νεῖλον, καὶ πρὸς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος, καὶ τὸ Ἰσσικόν.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

Οὕτω δὲ διακειμένων, τὸ πρῶτον μέρος οἰκοῦσιν, ἐκ μὲν τῶν πρὸς ἄρκτον μερῶν καὶ [1] τὸν Ὠκεανόν, Σκυθῶν τινὲς Νομάδες, καὶ [2] Ἀμαξοικοί· ἐνδο-

1) Moscov. τῶν. Post pro τινὲς Casaubonn. Venet. τινῶν. Illud tamquam potius praeferendum, quia fit gentis in populos divisio.

2) Moscov. Medic. 3. 4. Venet. Ἀμαξικοί, uti habent etiam editiones omnes lib. 2. p. 126. ubi, qui relictum sit a Casaubono, miratur Berkelius ad Stephan. p. 113. cum recte scripserit Ἀμαξοικοὶ hic et lib. 7. p. 294. Sed et per ι intactum reliquit in libro 2. Siebenkeesius. Occurrit quidem Ἀμαξικὸς apud Stephanum s. v. Ἅμαξα, cujus illud est possessivum, cum hic populus intelligatur.

quam isthmus facit Ponticum mare a Cilicio dirimens. In reliquis, extra Taurum sitis, Indiam ponimus et Arianam, usque ad gentes, quae pertinent ad mare Persicum, Arabicum sinum, Nilum, pelagus Aegyptium et Issicum.

CAP. II.

§. 1.

Hac dispositione facta, primam partem incolunt septentrionem versus et Oceanum, Scythae quidam vagi (Nomades Graeci appellant) et in plaustris degentes vitam: (Gr. Hama-

ἐνδοτέρω δὲ τούτων Σαρμάται [3] καὶ οὗτοι Σκύ- Asia.
θαι, [4] Ἄορσοι καὶ [5] Σιρακοὶ, μέχρι τῶν Καυκα-
σίων

3) Gatterer in comment. 2. de Sarmatica Pruſſorum — origine p. 162. (in commentatt. — Goettingenſ. Vol. 12.) verba καὶ οὗτοι Σκύθαι ex margine in textum recepta eſſe putat; nempe eos certe, qui Sarmatae ſint, non ſimul eſſe poſſe Scythas, niſi hoc ex prava de Scythis opinione ſeriorum ſcriptorum profectum ſit. Sarmatae quidem inter Scythas et Celtas interpoſiti egerunt et ab iis accuratius diſtingui ſolent. At non ſolum confinia fecerunt, ut paſſim commiſcerentur, ſed et Sarmatarum a Scythis origo huc valet, quam Strabo reſpicere poteſt. Cf. deinceps. Certe libri omnes ea verba conſtantes ſervant.

4) Sic nominantur in omnibus libris. At corruptum hoc nomen cenſet legendumque Θύσσοι Gatterer p. 161. c. l. et in commentatione altera de Hunnis. (Cf. Goetting. gel. Anz. an. 1798. p. 1811.) Eodem tamen nomine producit etiam Ptolem. 3, 5. ubi in Sarmatia ponuntur, et 6, 14. ubi recenſet in populis Scythiae intra Imaum. Conſentit Plinius 4, 18. ſ. 11. verſus Iſtrum 4, 25. ſ. 12. ubi cum Hamoxobiis Sarmatas facit, cum eodem nomine etiam 6, 18. ſ. 16. cum Caduſiis ſ. Gelis ulterius removeat verſus mare Caſpium, ex quo varias ſedes tenuiſſe adparet. A Tacito Ann. 12, 15. vocantur *Adorſi* et cum Siracis conjunguntur in bello Mithridatico. Gatterer tamen eosdem ex ſitus comparatione in Plinio 6, 15. ſ. 13. judicat eſſe *Utidorſos*, in Ptolemaeo 6, 14. *Alanorſos* apud interpretes quidem, cum tamen Ptolemaeus *Aorſos* ipſos antea commemoret, in Mela 2, 1, 2. *Agathyrſos*; ubique tamen reſtituit *Thyrſi*, ſive, quod idem ſit, *Thyrſigetae* et molliori pronuntiatione *Thyſſigetae*, uti in Herodoto 4, 123. editur. Equidem nihil mutavi.

5) Caſaubonn. Σιφακοὶ; Urbin. Συρακοὶ; Vatic. Συρακοὶ et Σιρακοὶ, ſupra ſcripto ι; edd. omnes Σιρακοί. Magis idem

maxoeci) citra hos Sarmatae, ipſi quoque Scythae, Aorſi et Siraci, usque ad Caucaſios montes ad meridiem

Asia. σίων ὀρῶν ἐπὶ μεσημβρίαν τείνοντες· οἱ μὲν, Νομάδες, οἱ δὲ, [6] καὶ Σκηνῖται καὶ Γεωργοί· περὶ δὲ τὴν λίμνην Μαιῶται· πρὸς δὲ τῇ θαλάττῃ τῷ Βοσπόρῳ [7] τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐσὶ, καὶ ἡ Σινδική.

diem pertinentes: quorum alii Nomades sunt, alii Scenitae, ac Georgi. Circa paludem Maeotidem sunt Maeotae, et ad mare Bosporanum, Asiam versus est

idem nomen variatur in Tacito Ann. 12, 15. ubi prima syllaba per *o*, *e* et *i* agitatur, uti post *Seraceni* et *Siraceni* per *η* et *ι* efferuntur. Gatterer utroque loco substituit Ἰύρκαι, ut in ipso Herodoto idem fluvius 4, 58 scribatur Τεγις et 4, 123. Σύργις. Sic *Salmydessus* et *Halmydessus* in auctoribus reperitur. Cf. quae notavi in not. critic. ad Melam 2, 2, 5. p. 95. In Herodoto quidem 4, 22. Ἰύρκαι s. Ἴυρκαι adpellantur, unde *Turcas* finxerunt in Mela 1, 19, 19. ad quem cf. notata p. 649. Equidem et hic, si vel eundem populum concedam, vulgatam formam reliqui. Et sic per *ι* commemorantur a Polyaeno 8, 26.

6) Solus Moscov. omissa particula καὶ scriptum adfert Σκηνῖται. Quod etsi perinde omnino valet, et promiscuum admittit usum, auctores tamen cum aliis Msstis praeferunt *ι*, ut Ptolemaeus 6, 7. et passim Plinius *Scenitae* de populis quidem uterque Arabiae. Sic et Noster alibi scribit, etsi idem codex ponit *η*, ut 16. p. 747. sq. In eo tamen auscultavi, quod pro Σκηνίτῃ dedi Σκηνῖται.

7) Haud dubie haec τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν, mendum habent. Fortasse Sarmatiae Asiaticae mentio facta est. *Xylander.* Similis locus libro septimo p. 311. σὺν τοῖς Ἀσιανοῖς χωρίοις τοῖς περὶ Σινδικὴν, ut videantur τὰ κατὰ τὴν Σινδικὴν Asiae nomen, ut proprium, sibi vindicasse. *Casaubonus.* Equidem descendo in sententiam Lünemanni, qui in descr. Caucasi p. 32. optime loci integritatem, quam praetexunt omnes codices, et perspicuitatem, mutata vulgari verborum interpunctione, vindicavit, sic ut sensus inde exsi-

κή· μετὰ δὲ ταύτην Ἀχαιοὶ καὶ [8] Ζυγοὶ, καὶ Asia.
Ἡνίοχοι, [9] Κερκέται τε καὶ Μακροπώγωνες. Ὑ-
πέρκεινται δὲ τούτων καὶ τὰ τῶν Φθειροφάγων
[10] στενά· μετὰ δὲ τοὺς Ἡνιόχους [11] ἡ Κολχὶς, ὑπὸ
τοῖς

exſiſtat: ad mare Boſporanum, in Aſiae quidem parte (nam Boſporani ſunt Europaei et Aſiatici, uti refert infra p. 495.) ſive, ut vertit Lünemannus, Aſiam verſus i. e. e regione Aſiae minoris Sindica eſt. Offendit unum καὶ cum ſola Sindica. Ipſe emendationi fidem adſtruit ex Strabone p. 496. f.

8) Cum Stephano ſcripſi Ζυγοὶ, ut Ζυγῶν editum eſt infra p. 495. etſi etiam lib. 2. p. 129. omnes editiones adhuc praeferunt Ζύγιοι. Hoc unum obſtet, ſi verum ſit, quod putat Lünemannus p. 34. c. l. a ζυγοῖς nomen traxiſſe. In epitome lib. 11. p. 141. adpellantur Ζύγιοι, ut in Dionyſ. v. 687. et ipſo Strabone infra p. 496.

9) Sic omnes libri cum vetere interprete recte exhibent, cum in editionibus ante Caſaubonum legeretur Κιρκέται. *Tzſchucke.* Sic emendavimus, cum legeretur Κιρκέται. Nam Cercetae infra ſaepius nominantur et Ptolemaeo quoque [5, 9.] ac Plinio H. N. 6, 5. *Caſaubonus.* Cf. ad Melam 1, 19, 14.

10) Στενὰ Phthirophagorum anguſtias non novi; itaque gentem vertere malui. *Xylander.* Indicat regionem anguſtam adituque difficilem.

11) Euſtathius ad Dionyſ. v. 689. ex hoc loco repetit: Κόλχοι μετὰ Ἡνιόχους ὑπὸ τοῖς Καυκασίοις καὶ Μοσχικοῖς ὄρεσι; ſenſum ſecutus. Nempe et alibi Strabo urbes vel regiones et populos promiſcue componit.

eſt et Sindica. Sequuntur Achaei, Zygi, Heniochi, Cercetae, et Macropogones, id eſt longibarbi: ſupra hos ſunt Phthirophagorum, id eſt pediculos vorantium, fauces. Poſt Heniochos Colchis eſt, ſub Cau-

Asia. τοῖς Καυκασίοις [12] ὄρεσι κειμένη καὶ τοῖς Μοσχικοῖς. Ἐπεὶ δ' ὅριον ὑπόκειται τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ἐντεῦθεν ἀρξάμενοι τὰ καθ' ἕκαστα ὑπογράψομεν.

§. 2.

Φέρεται μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν, οὐ μὴν ὡς ἂν κατὰ διάμετρον ἀντίῤῥοῦς τῷ Νεί-
p. 493. λῳ, καθάπερ νομίζουσιν οἱ πολλοὶ, ἀλλὰ ἑωθινώτερος ἐκείνου, παραπλησίως ἐκείνῳ [1] τὰς ἀρχὰς ἀδήλους ἔχων· ἀλλὰ τοῦ μὲν, πολὺ τὸ φανερὸν, χώραν διεξιόντος πᾶσαν εὐεπίμικτον, καὶ μακροὺς ἀνάπλους ἔχοντος. Τοῦ δὲ Ταναΐδος τὰς μὲν ἐκβολὰς ἴσμεν· (δύο δ' εἰσὶν εἰς τὰ ἀρκτικώτατα μέρη

12) Medic. 4. Moscov. Paris. Venet. ὄρεσι κειμένη καὶ τοῖς, uti editio Aldi. Vox κειμένη in ed. Hopperi exciderat, et hinc in reliquis exsulat. Equidem ex libris illis, etsi sine desiderio absit, revocavi.

1) Moscov. hoc ordine verba componit: ἀδήλους τὰς ἀρχὰς ἔχων. Paullo inferius pro τετύχηκεν Medic. 2. ἔτυχεν.

Caucasiis et Moschicis montibus. Quoniam vero limitem Europae et Asiae posuimus Tanain fluvium, inde sumto principio singula jam nunc describemus.

§. 2.

TANAIS a partibus defertur septentrionalibus quidem: non tamen ita, ut e regione ad lineam contra Nilum fluat, quae fuit quorundam opinio. Tanais, quam Nilus, magis est orientalis, itidem incognitos habens fontes. Sed Nili magna pars nota est, cum regio, per quam labitur, tota sit accessu facilis, et longas ipse habeat subvectiones. Tanaidis vero ostia quidem novimus, (duo autem

μέρη τῆς Μαιώτιδος, ἑξήκοντα σταδίους ἀλλήλων Tanais.
διεχόσαι,) τὸ δ' ὑπὲρ τῶν ἐκβολῶν, ὀλίγον τὸ γνώριμόν ἐστι, διὰ τὰ ψύχη καὶ τὰς ἀπορίας τῆς χώρας, ἃς οἱ μὲν αὐτόχθονες δύναντάι φέρειν, σαρξὶ καὶ γάλακτι τρεφόμενοι νομαδικῶς· οἱ δ' ἀλλοεθνεῖς ἐχ ὑπομένουσιν. Ἄλλως δὲ οἱ Νομάδες δυσεπίμικτοι τοῖς ἄλλοις ὄντες, καὶ πλήθει, καὶ βίᾳ διαφέροντες, ἀποκεκλείκασιν, εἰ καί τι πορεύσιμον τῆς χώρας ἐστὶν, ἢ εἴ τινας τετύχηκεν ἀνάπλους ἔχων ὁ ποταμός. Ἀπὸ δὲ τῆς αἰτίας ταύτης οἱ μὲν ὑπέλαβον, τὰς πηγὰς ἔχειν αὐτὸν ἐν τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι· [2] πολὺν δ' ἐνεχθέντα ἐπὶ τὰς ἄρκτους, εἶτα ἀναστρέψαντα [3] ἐκβάλλειν

Aa 2 ἐς

2) Casaubb. πολλῇ; Paris. πολλήν. At πολὺν recte habet aliisque Strabonis locis comprobatur, ut 14. p. 667. Similis forma reperitur 12. p. 546.

3) Sic Casaubonn. Vatic. Urbin. Paris. Moscov. Venet. Medic. 3. 4. pro ἐσβάλλειν, quod editionibus praeivit Aldus, uti ἐς, pro quo certe Paris. Venet. Medic. 3. 4. dant εἰς.

Utra-

tem sunt, quibus is in partes Maeotidis maxime septentrionales sese exonerat, stadiis LX inter se distantia) quod autem supra ostia est, ejus pars exigua est cognita. Fit hoc ob frigus et incommoditates regionis, quas indigenae possunt tolerare, carnibus et lacte viventes Nomadum more: exteri sustinere non possunt. Alias etiam Nomades isti, a commerciis aliarum nationum alieni, multitudine ac viribus praepotentes, occluserunt itinera regionum: ubi ambulari etiam poterat, et subvectiones si quas fluvius habuit. Hac de causa quidam censuerunt, eum e Caucasiis montibus ortum magno alveo adversus septen-

Tanais. ἐς τὴν Μαιῶτιν· τούτοις δὲ ὁμοδοξεῖ καὶ Θεοφάνης ὁ Μιτυληναῖος. Οἱ δ' ἀπὸ τῶν [4]ἄνω μερῶν τοῦ [1]Ἴστρου φέρεσθαι· σημεῖον δὲ φέρουσιν εὐθὺ τῆς πόρρωθεν οὕτω ῥύσεως καὶ ἀπ' ἄλλων κλιμάτων, ὥστε οὐ δυνατὸν ὂν καὶ ἐγγύθεν καὶ ἀπὸ τῶν ἄρκτων.

§. 3.

Ἐπὶ δὲ τῷ ποταμῷ καὶ τῇ λίμνῃ πόλις ὁμώνυμος [1]οἰκεῖται Τάναις, κτίσμα τῶν τὸν Βόσπο-

Utraque forma in hoc apud Strabonem reperitur; illud diverso respectu locum habet. Sic Istri partem aliqui putarunt ἐκβάλλειν εἰς τὸν Ἀδρίαν lib. 1. p. 57. pro quo Eustath. ad Dionys. v. 298. refert ἐμβάλλειν. Achelous et Evenus ἐμβάλλειν dicuntur in mare 7. p. 327. Sic vero saepe commutantur εἰσβάλλειν, ἐμβάλλειν et ἐκβάλλειν, εἰσπίπτειν et ἐμπίπτειν et similia. Cf. Wesseling. ad Diodor. 1, 32. praeter alios. Nempe alterum dicitur respectu fluvii, alterum respectu maris. Cf. Eustath. ad Homer. Odyss. 5, 441. p. m. 238. et quae monuit Maasvicius ad Polyaen. 1, 3, 5. Equidem hic secutus sum codices.

4) Casaubonn. Medic. 4. ἄνω φασὶ μερῶν. At commode potest a superiori verbo pendere.

1) Medic. 4. κεῖται. Ita vero adfuit lib. 9. p. m. 427. 481. et sic alibi occurrit de situ. Sic Latini dicunt *habitari*,

ptentriones ferri, indeque retro labentem in Maeotin exire: his Theophanes quoque Mitylenaeus adsentitur. Alii a superioribus Istri partibus ferri existimant; neque ullum adferunt signum tam longinqui et ex diversis climatibus defluxus: quasi non potuerit e vicinia et a septentrione delabi.

§. 3.

Supra flumen et ad paludem Maeotidem urbs sita est, Tanais ipsa quoque appellata, condita a Graecis Bospo-

Βόσπορον ἐχόντων Ἑλλήνων· νεωτὶ μὲν οὖν ἐξεπόρ- Tanais.
θησεν αὐτὴν Πολέμων, ὁ βασιλεύς, ἀπειθοῦσαν.
Ἦν δ' ἐμπορεῖον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν
Εὐρωπαίων Νομάδων, καὶ τῶν ἐκ [2] τοῦ Βοσπόρου
τὴν λίμνην πλεόντων, τῶν μὲν, ἀνδράποδα ἀγόν-
των καὶ δέρματα, καὶ εἴτι ἄλλο τῶν Νομαδικῶν,
τῶν δ' [3] ἐσθῆτα καὶ οἶνον, καὶ τ' ἄλλα, ὅσα τῆς
ἠμέρου διαίτης οἰκεῖα, ἀντιφορτιζομένων. Πρόκειται
δ' ἐν ἑκατὸν σταδίοις τοῦ ἐμπορείου νῆσος Ἀλωπε-
κία, κατοίκια μιγάδων ἀνθρώπων. Εἰσὶ δὲ καὶ
ἄλλαι νησίδια πλησίον ἐν τῇ λίμνῃ. Διέχει δὲ τοῦ
στόματος τῆς Μαιώτιδος εὐθυπλοοῦσι ἐπὶ τὰ βό-

 ρεια

tari, ut Mela 2, 4, 2. Poſt Medic. 3. ἐμτόριον, quam variationem jam ſaepe notavi. Sic paullo inferius idem codex cum Moſcov. dat ἐμτορίῳ, uti edd. Aldi et Hopperi.

2) Articulum, quem omittunt editiones, addidi ex Msstis Medic. 3. 4. Ven. Moſc. Pariſ.

3) Urbin. Medic. 3. 4. volunt ἐσθῆτας. Sed vulgatus numerus bene habet, Attico etiam uſu frequentatus. Poſt vox ὅσα deeſt in Ven.

Boſporum incolentibus. Hanc juſſa facere detrectantem rex Polemo nuper evaſtavit: commune fuit emporium Europaeorum Aſianorumque Nomadum, et eorum, qui e Boſporo per paludem navigabant: alteris mancipia et pelles adferentibus, et quae aliae ſunt Nomadum merces, alteris veſtem, vinum, aliaque ad cicurem vitam pertinentia permutantibus. Ante emporium ad c ſtadia ſita eſt Alopecia inſula, quam convenae homines habitant. Sunt et aliae parvae inſulae pone in palude. Tanais a faucibus Maeotidis paludis abeſt recta adverſus ſeptentrionem

Tanais. ρεια διςχιλίους καὶ διακοσίους ςαδίους ὁ Τάναϊς· οὐ πολὺ δὲ πλείους εἰσὶ παραλεγομένῳ τὴν γῆν.

§. 4.

Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τῷ παρὰ γῆν πρῶτον μέν ἐσιν ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος προϊοῦσιν ἐν ὀκτακοσίοις ςαδίοις ὁ μέγας καλούμενος Ῥομβίτης, ἐν ᾧ τὰ πλεῖςα ἁλιεύματα τῶν εἰς ταριχείας ἰχθύων· ἔπειτα ἐν ἄλλοις ὀκτακοσίοις ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης, καὶ ἄκρα, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας ἐλάττους·

1) Scilicet Rhombites minor non eſt fluvius, ſed promontorium, fallitque nos Ptolemaeus, qui ποταμὸν appellat. Immo fefellit parum attentos interpretes falſa et corrupta γραφή. Tu, ſi me audis, totum locum ſic lege: Ἔπειτα ἐν ἄλλοις ὀκτακοσίοις ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης, καὶ ἄκρα ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας, ἐλάττους δέ. Ἔχουσι μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν πρότερον τὰ νησία ἐρημητήρια· οἱ δ' ἐν τῷ etc. Nolim affirmare, in haec prorſus verba conceptum a Strabone fuiſſe hunc locum: ſententiam quidem haud abſimilem fuiſſe, hoc vero affirmare auſim. *Caſaubonus.* Nempe vulgo legebatur Ῥομβίτης ἄκρα ἔχουσα — ἔχουσι δὲ οἱ μὲν πρότερον νησία — in qua lectione omnes codices conſpirant, tantum quod Pariſ. habet ἁλ relicto vacuo ſpatio, in quo poſterior manus adſcripſerat ιείας, et Med. 4. ἁλιείας. Equi-

nem navigatione ſtadiis CIↃ CIↃ CC: neque multo plura ſunt, ſi quis oram legat.

§. 4.

Naviganti pone terram a Tanai intra IↃ CCC ſtadia fluvius occurrit, qui magnus Rhombites dicitur, ubi plurimi piſces ad ſalſamenta capiuntur: deinde ad alia IↃ CCC Rhombites parvus, et promontorium,

τους· ἔχουσι δὲ οἱ μὲν περὶ πρότερον νησία ὁρμη- Tanais.
τήρια, οἱ δ' ἐν τῷ μικρῷ Ῥομβίτῃ αὐτοὶ εἰσιν οἱ
Μαιῶται ἐργαζόμενοι· οἰκοῦσι γὰρ ἐν τῷ παρά-
πλῳ τούτῳ παντὶ οἱ Μαιῶται, γεωργοὶ μὲν, οὐχ p. 494.
ἧττον δὲ τῶν Νομάδων πολεμικοί. Διήρηνται δὲ
εἰς ἔθνη πλείω, τὰ μὲν πλησίον τοῦ Ταναΐδος
ἀγριώτερα, τὰ δὲ συνάπτοντα τῷ Βοσπόρῳ χει-
ροήθη μᾶλλον. [2] Ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ Ῥομβίτου
σταδιοί εἰσιν ἑξακόσιοι ἐπὶ Τυράμβην καὶ τὸν Ἀν-
τικείτην ποταμόν· εἶθ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ἐπὶ τὴν

Equidem, ut ſenſus conſtet et ratio, hactenus obſecutus ſum Caſaubono, ut dederim καὶ ἄκρα, et ante πρότερον inſeruerim περί. Ceterum in Ven. verba ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα — ὁ ἐλάσσων Ῥομβίτης plane deſunt, uti poſt in Vat. et Urbin. verba οἱ δ' ἐν τῷ μικρῷ — πολεμικοί.

2) Medic. 4. Ven. Muſcov. pro ἀπὸ γὰρ τοῦ, quod legitur in editis, dant ἀπὸ δὲ τοῦ, ex quibus recepi. Pro Ἀντικείτην, quod adferunt libri, editi etiam, Medic. 3. Ἀντικίτην, Medic. 4. Ἀντικείτην, vetus interpres *Anticoetam*, ſiſtunt; Ptolemaeus 5, 9. Ἀττικίτης. Uter recte, equidem non dixerim. Poſt Pariſ. uſitatiori forma maluit edere εἴκοσιν. Similia ſaepe notavi.

torium, quod et ipſum capturas habet piſcium, ſed minores. Priores pro receptaculis uſurpant minutas inſulas: in minore Rhombite ipſi Maeotae opus faciunt: ubique enim ea in ora Maeotae accolunt, agricolae quidem, ſed non minus quam Nomades bellicoſi. Dividuntur in gentes complures: quarum propiores Tanaidi feriores ſunt, Boſporo viciniores magis manſuetae. A Rhombite minore 100 ſunt ſtadia ad Tyrambem et fluvium Anticeitam: deinde

Tanais. κώμην τὴν [3] Κιμμερικὴν, ἥτις ἐστὶν ὠφετήριον τοῖς τὴν λίμνην πλέουσιν· ἐν δὲ τῷ παραπλῷ τούτῳ, καὶ σκοπαί τινες λέγονται Κλαζομενίων.

§. 5.

Τὸ δὲ [1] Κιμμερικὸν πόλις ἦν πρότερον ἐπὶ χερρονήσου ἱδρυμένη, τὸν ἰσθμὸν τάφρῳ καὶ χώματι

3) Κιμβρικὴν exstat in omnibus Msstis, vetere interprete et editionibus. Solus Xylander repositit Κιμμερικὴν, quod utique ex re ipsa probandum est et ex nexu, cum in Cimmerii oppidi locum successisse, aut ejus vestigium remansisse videatur; quibus accedunt aliorum auctorum testimonia. Sic Ptolem. 5, 9. *Cimmerium* promontorium hoc situ commemorat, alii oppidum, de quo cf. ad Melam II. 1, 19, 15. p. 634. Sic Plinius 6, 6. *ultimo in ostio Cimmerium, quod antea Cerberion vocabatur.* Nempe Cimmerii olim dicti sunt Cerberii, ut tradit Eustathius ad Homer. Odyss. 11, 14. p. m. 415. consentiente Hesychio h. v. Ita etiam (Κιμμερικὸν) ex Strabone refert simplicitur Ortelius in Thesauro Geogr. h. v. De utriusque nominis commutatione dixi aliqua ad Melam II. 3, 3. extr.

1) In forma Κιμμερικὸν ad unum omnes consentiunt, atque ita passim anonymus in periplo Ponti Euxini, ut notat Vossius in I. Gronovii Geogr. ant. p. 142. Nec aliter Scymnus, unde sua haurire solet anonymus ille, v. 91. etsi illud oppidum in Chersoneso Taurica ponunt, cum

inde CXX ad pagum Cimmericum: ubi naves solvunt, qui paludem navigant. In ora hac etiam speculae sunt, quae Clazomeniorum dicuntur.

§. 5.

Cimmericum urbs fuit quondam, in peninsula jacens, isthmum fossa et aggere claudens. Fuit quo-

ματι κλείουσα· ἐκέκτηντο δ' οἱ Κιμμέριοι μεγάλην Tanais.
ποτὲ ἐν τῷ Βοσπόρῳ δύναμιν· διόπερ καὶ Κιμμερικὸς Βόσπορος ὠνομάσθη. Οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ τοὺς τὴν [2] μεσόγαιαν οἰκοῦντας ἐν τοῖς δεξιοῖς μέρεσι τοῦ Πόντου μέχρι Ἰωνίας ἐπιδραμόντες. Τούτους μὲν οὖν ἐξήλασαν ἐκ τῶν τόπων Σκύθαι· τοὺς δὲ Σκύθας Ἕλληνες, οἱ Παντικάπαιον καὶ τὰς ἄλλας οἰκίσαντες πόλεις, τὰς ἐν Βοσπόρῳ.

§. 6.

Εἶτ' ἐπὶ τὴν Ἀχίλλειον [1] κώμην εἴκοσι στάδια, ἐν ᾗ τὸ Ἀχιλλέως ἱερόν· ἐνταῦθα δ' ἐστὶν ὁ

cum ab hac parte in utroque commemoretur Κιμμερὶς, de qua proxime monui. In Mela 1, 19, 15. ſcribitur *Cimmerium*, quod et hic malim. Sic paullo poſt, ubi vulgo legitur Κιμμέριοι, Caſaubonn. et Ven. volunt Κιμμερικοί. Cf. 1. p. m. 15.

2) Sine articulo vox prodit in Medic. 4, et Pariſ. Poſt pro οἰκοῦντας, quia retulit ad οἱ, Ven. dedit οἰκοῦντες, et inde ἐπιδραμόντας. Male. Pro μέχρι in Pariſ. eſt μέχρις.

1) Pro κώμην, in qua lectione codices mei omnes cum vetere interprete et editionibus conſentiunt, Caſaubonus

quodam tempore magna Cimmeriorum in Boſporo potentia, qui et Cimmerius ab iis dictus fuit. Hi ſunt, qui regiones continentis a dextra Ponti ſitas usque ad Ioniam incurſionibus vexaverunt. Atque hos quidem Scythae iſtis e locis expulerunt: Scythas Graeci, qui Panticapaeum et alias in Boſporo urbes condiderunt.

§. 6.

Deinceps ad Achilleum pagum ſtadia XX ubi fanum eſt Achillis. Ibi anguſtiſſimus eſt trajectus oris

Tanais. στενώτατος πορθμὸς τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος, ὅσον εἴκοσι σταδίων, ἢ κοὴ πλειόνων, ἔχον ἐν τῇ περαίᾳ τὸ [2] Μυρμήκιον κώμην· πλησίον δ' ἐστὶ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὸ Παρθένιον.

§. 7.

bonus ex ſuis libris enotavit πόλιν. Ptolemaeus 5, 9. utique videtur in oppidis commemorare, cum alias addere ſoleat κώμην. Neque tamen hic plerosque codices negligendos cenſeo. Poſt, omiſſa voce στάδια, εἴκοσιν legitur in Pariſ. et Moſc. De ſcriptum στενώτατος cf. ad lib. 10. p. m. 91. n. 5. Tum ante πλειόνων omittitur καὶ in Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4.

2) Moſc. Medic. 3. 4. mutato verborum ordine κώμην τὸ Μυρμήκιον. Ceteri nihil a vulgata lectione diſcedunt. *Tzſchucke.* Legendum cenſeo: ἔχων ἐν τῇ περαίᾳ τὸ Μυρμήκιον πόλιν, καὶ τὸ Παρθένιον· πλησίον δ' ἐστὶ τῷ Ἡρακλείῳ τὸ Παρθένιον. Sane praeter rei veritatem ipſa phraſis indicat, commiſſum hic quoque fuiſſe, quod toties in hoc auctore deprehendimus, ut videlicet vox Παρθένιον, bis a Strabone poſita, ſemel ab impuro librario fuerit praetermiſſa. *Caſaubonus.* Sic etiam Mannert in Geogr. T. 4. p. 330. illa verba πλησίον δ' ἐστὶ τῷ Ἡρακλείῳ inferta eſſe ſuſpicatur. Nempe tranſpoſita eſſe videntur haec verba, quod, ſi ſiniſtra parte paludem innavigaveris, hoc ordine ſe loca excipiunt: *Heracleum, Parthenium, Myrmecium*, uti patet in primis ex Strabone 7. p. m. 392. ſqq. et Ptol. 3, 6. Mutare tamen quidquam non ſum aufus invitis codicibus, et quod hic error in Strabonem rejici poteſt.

ris Maeoticae paludis, xx circiter aut amplius ſtadiorum: in altera continente opponitur Myrmecium pagus vicinum Herculeo. Parthenium deinceps ab Achilleo ſequitur.

§. 7.

§. 7. Tanais.

Ἐντεῦθεν δ' ἐπὶ τὸ Σατύρου μνῆμα [1] ἐνενήκοντα σάδιοι· τοῦτο δ' ἐστὶν ἐπ' ἄκρας τινὸς χωσὸν ἀνδρὸς τῶν ἐπιφανῶς δυναστευσάντων τοῦ Βοσπόρου.

§. 8.

Πλησίον δὲ κώμη Πατραεὺς, ἀφ' ἧς ἐπὶ κώμην Κορακονδάμην ἑκατὸν τριάκοντα. Αὕτη δ' ἐστὶ τοῦ Κιμμερικοῦ καλουμένου Βοσπόρου [1] πέρας. Καλεῖται δὲ οὕτως ὁ στενωπὸς, ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος, ἀπὸ τῶν κατὰ τὸ Ἀχίλλειον καὶ τὸ Μυρμήκιον στενῶν, διατείνων μέχρι πρὸς τὴν Κορακονδάμην καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῇ κώμιον τῆς Παντικα-

1) Sic pro ἐνενήκοντα Parif. Medic. 3. 4. Cf. ad lib. 9. p. m. 550. not. 2. Poſt pro ἐπιφανῶς Medic. 3. et Urbin. ἐπιφανῶν; minus bene.

1) Medic. 3. πέραν. Poſt pro οὕτως Moſcov. Parif. Medic. 3. 4. (a priori manu) edd. Aldi et Hopperi ferunt οὗτος. In ſequentibus pro ἐπὶ, quod bene habet, Moſcov. Parif. Medic. 3. 4. Ven. cum Aldo et Hoppero dant ἀπό.

§. 7.

Inde ad Satyri monumentum ſtadia XC: id eſt ager in quodam promontorio, factus ob memoriam viri cujusdam, qui in Boſporo potentia claruit.

§. 8.

Prope pagus eſt Patraëus: inde ad pagum Corocondamen CXXX. Hic eſt finis Boſpori Cimmerici. Sic autem fauces appellantur in ore Maeotidis, ab anguſtiis, quae juxta Achilleum et Myrmecium ſunt, pertinentes usque ad Corocondamen, et huic oppoſitum vicum Panticapaeo-

Tanais. τικαπαίων γῆς, ὄνομα Ἄκρα, ἑβδομήκοντα σταδίων [2] διειργόμενον πορθμῷ· μέχρι γὰρ δεῦρο, καὶ ὁ κρύσταλλος διατείνει, πηγνυμένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς κρυμούς, ὥστε πεζεύεσθαι. Ἅπας δ' ἐστὶν εὐλίμενος ὁ στενωπὸς οὗτος.

§. 9.

Ὑπέρκειται δὲ τῆς Κορακονδάμης εὐμεγέθης λίμνη, ἣν καλοῦσιν ἀπ' αὐτῆς [1] Κορακονδαμῆτιν· ἐκδίδωσι δ' ἀπὸ δέκα σταδίων τῆς κώμης εἰς τὴν θάλατταν· ἐμβάλλει δὲ εἰς τὴν λίμνην ἀποῤῥώξ τις τοῦ [2] Ἀντικείτου ποταμοῦ, καὶ ποιεῖ νῆσον περί-

2) Moſcov. διειργομένην; Medic. 4. διαιγομένη; edd. Aldi Hopp. Xyl. διειργομένων. Errorum cauſae patent. Κρύσταλλος et κρυμοὺς vitia ſunt edd. Aldi et Hopperi, quae etiam libro 7. p. m. 388. dederant κρυστάλλῳ.

1) In Stephano legitur Κορακονδαμῖτις, atque ita in Strabone vult Berkelius p. 469. quod certe hic et poſt praefert Pariſ. poſt etiam Moſcov. At reliqui omnes conſtanter ſervant τὸ η, quod et in aliis femininae originis valet.

2) Medic. 3. Pariſ. cum ed. Aldi Ἀντικίτου; Medic. 4. Ἀντικοίτου; et ſic vetus interpres *Anticoetam*; reliqui libri Ἀντι-

paeorum terrae, qui Acra dicitur, freto ſtadiorum LXX interceptis: eo enim usque etiam glacies pervenit, Maeotide per hyemem congelante interdum, ita ut ambulari pedibus poſſit. Totae illae anguſtiae portus habent bonos.

§. 9.

Supra Corocondamen lacus eſt juſtae magnitudinis, quem ab ea vocant Corocondametin: is ad X a pago ſtadia in mare effluit: in lacum hunc etiam pars Anticeitae fluvii, inſulamque efficit ambitam palude

περίκλυστόν τινα ταύτη τε τῇ λίμνῃ, καὶ τῇ Μαιώτιδι, καὶ τῷ ποταμῷ. Τινὲς δὲ καὶ τοῦτον τὸν ποταμὸν [3] Ὕπανιν προσαγορεύουσι, καθάπερ καὶ τὸν πρὸς τῷ Βορυσθένει. Tanais.

§. 10.

Εἰσπλεύσαντι δὲ εἰς τὴν Κορακονδαμῆτιν ἥ τε Φαναγορία ἐστὶ πόλις ἀξιόλογος, [1] καὶ Κῆποι, καὶ Ἑρμώνασσα, καὶ τὸ Ἀπάτουρον, τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν· ὧν ἡ Φαναγορία καὶ οἱ Κῆποι κατὰ τὴν λεχθεῖσαν νῆσον ἵδρυνται, εἰσπλέοντι ἐν ἀριστερᾷ. p. 495.

Ἀντικείτε efferunt. In Ptolemaeo 5, 9. legitur Ἀττικείτε ποταμοῦ ἐκβολαί.

3) Moscov. mutato accentu praescribit Τπάνιν. Sed vulgatam rationem probant Herodot. 4, 52. et alii. Tum pro Βορυσθένει Medic. 4. Paris. exhibent Βορυσθένη.

1) Sic Medic. 3. 4. Venet. Paris. Vatic. Urbin. cum Casaubonn. hic et post, tantum quod Casaubonn. quidem in sequ. habent ἡ Κῆποι. Vetus interpres *Cepi*. Primus ex editoribus Aldus mutavit, aut invertit in Κῆποι, quae formae etiam alibi variantur, ut notatum est ad Melam 1, 19, 15. p. 632. sq. Plerique tamen praeferunt pluralem, quem et hic ex Mssis revocavi. Cf. etiam praeterea Taylor ad Aeschin. p. 562. ed. Reisk. Pro Ἑρμώνασσα Medic. 3. dat Ἑρμονασσα. Cf. ad Melam c. l.

palude hac, et Maeotide, et fluvio. Sunt qui fluvium hunc Hypanin appellant, ut eum, qui est apud Borysthenem.

§. 10.

Ubi intra Coroconda-mitem navigaveris, Phanagoria est memorabilis urbs, et Cepi, et Hermonassa, et Apaturum Veneris fanum. De his Phanagoria et Cepi sitae sunt in introitu ad laevam insulae: reli-

Tanais. σερᾶ· αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις ἐν δεξιᾷ πέραν Ὑπάνιος ἐν τῇ Σινδικῇ. [2]Ἔστι δὲ καὶ Γοργιππία· ἐν δὲ τῇ Σινδικῇ τὸ βασίλειον τῶν Σινδῶν πλησίον θαλάττης, καὶ Ἀβοράκη. [3]Τοῖς δὲ τοῦ Βοσπόρου δυνάσαις ὑπήκοοι ὄντες ἅπαντες Βοσπορανοὶ καλοῦνται· καὶ ἔστι τῶν μὲν Εὐρωπαίων Βοσπορανῶν μητρόπολις τὸ Παντικάπαιον· τῶν δ' Ἀσιανῶν [4]τὸ Φαναγόρου· καλεῖται γὰρ καὶ οὕτως ἡ πόλις·

2) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Vatic. Urbin. edd. Aldi, Hopperi Γοργιπτία; Ven. Γοργιππία, quod poſuit Xylander. In Medic. 4. deſunt verba Ἔστι δὲ καὶ Γοργιππία; quae etiam omiſit vetus interpres. Occurrit hujus urbis nomen in Stephano, ubi ſcribitur vel Γοργιππία, vel Γοργίπη ſ. v. Σίνδικον. In alterutro haeret vitium, quod nec ex literarum ſerie apud Stephanum erui poteſt. Cf. tamen paullo poſt §. 11. Poſt Pariſ. Ἀβράκη.

3) Haec verba ad καλεῖται repetit Conſtantinus Porphyrog. de them. lib. 2. cap. 12. paucis tamen mutatis, quae deinceps notabo. Sic proxime poſt pro ὑπήκοοι refert ἐπήκοοι, Βοσποριανοὶ πάντες καλοῦνται.

4) Caſaubonn. quidam codd. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Venet. τὸ Φανάγυ; vetus interpres *Phanarium*; edd. Aldi et Hopp. τὸ Φαναγόρυ; edd. Xyl. et reliquae τῦ Φαναγόρυ. Epitome p. 110. Hudſ. ἡ Φαναγορία. Conſtantin. Porphyr. c. l. τὸ Φαναγόρειον. Quod hic codices ſubminiſtrant, probari nullo modo poteſt et ex omiſſione ſyllabae contractum videtur, ut ſupra lib. 10. p. 221.

reliqua ad dextram trans Hypanim in Sindica. In hac etiam Gorgippia eſt, et Sindicorum regia vicina mari, et Aborace. Quia autem regulis Boſpori hi parent, univerſi Boſporani dicuntur. Caput Europaeorum Boſporanorum eſt Panticapaeum, Aſianorum Phanagorae urbs; nam et ſic vocatur. Et videtur Phana-

πόλις· καὶ δοκεῖ τῶν μὲν ἐκ τῆς Μαιώτιδος καὶ Tanais.
τῆς ὑπερκειμένης βαρβάρου κατακομιζομένων [5] ἐμ-
πορεῖον εἶναι τὰ Φαναγόρια· τῶν δ' ἐκ τῆς θα-
λάττης ἀναφερομένων ἐκεῖσε τὸ Παντικάπαιον· ἔστι
δὲ καὶ ἐν τῇ Φαναγορίᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπι-
σημον τῆς Ἀπατούρου. Ἐτυμολογοῦσι [6] δὲ τὸ ἐπί-
θετον

221. Φάλαννα pro Φαλάσσαννα. Nihil enim ad Phanagorium valet Φανάγυ, at Φαναγόρυ. Et ſic Φαναγόρυ πόλις dicitur a Scylace p. 31. Hudſ. et anonymo in periplo Ponti Eux. p. 2. Hudſ. Nempe, quod refert Euſtath. ad Dionyſ. v. 549. condiderat eam *Phanagoras*, unde etiam Stephanus, Φαναγόρεια, inquit, πόλις ἀπὸ Φαναγόρυ, ex Hecataeo in Aſia. Ammian. 22, 8. adeo ſimpliciter: *inſulae Phanagorus et Hermonaſſa.* Plura dedi ad Melam 1, 19, 15. p. 633. In τὸ, quod praemittunt codices, ſubpleri poſſit ἔργον vel κτίσμα. At illud potius de operibus arte factis dicitur, hujus ellipſis rarior ſit et durior. Forte τὸ repetitum adeſt ex praecedentibus, aut pro Φαναγόρυ legendum ſit Φανάγορον, quamvis ſine exemplo. Proxime autem adjuncta reſpiciunt nomen uſitatum, ſupra adpoſitum.

5) Moſcov. et Medic. 3. hic et alibi per ι efferunt, de qua variatione ſaepius monui. Pro τὰ Φαναγόρια Medic. 3. et 4. ἡ Φαναγορία, qua forma etiam reddidit epitome. Ita quidem recepiſſem, niſi cohibuiſſet Stephanus, qui diſerte monet, emporium διὰ τοῦ ει efferri, etſi pro ι habet ει.

6) Medic. 3. δ' οὖν τό. Vulgata lectio bene habet. Graviora ſunt, quae ſequuntur. Nempe editiones omnes dant κρύψαι, poſt ed. Hopperi παραδιδοὶ, Xyl. et reliquae παραδιδοῖ, luxato ſtructurae nexu, quem continent Moſcov. Pariſ.

Phanagoria emporium eſſe eorum, quae ex Maeotide, ſupraque ſitis barbaris regionibus devehuntur: Panticapaeum eorum, quae e mari eodem adferuntur. Habet Phanagoria templum Veneris Apaturi inſigne. Nomen

Maeotae. θετον τῆς θεοῦ μῦθόν τινα προσησάμενοι, ὡς ἐπιθεμένων ἐνταῦθα τῇ θεῷ τῶν Γιγάντων, ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἡρακλέα, κρύψειεν ἐν [7] κευθμῶνί τινι, εἶτα τῶν Γιγάντων ἕκαστον δεχομένη καθ' ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παραδιδοίη δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.

§. 11.

Τῶν Μαιωτῶν δ' εἰσὶν αὐτοί τε οἱ [1] Σινδοὶ, καὶ [2] Δανδάριοι, καὶ [3] Τορεάται, καὶ [4] Ἄγροι, καὶ [5] Ἀρρη-

Paris. Medic. 3. 4. et Ven. in quibus legitur κρύψειεν ἐν (cujus voculae repetitio intercidit) et παραδιδοίη, tantum quod Med. 3. posuit κρύψι ἐν, Venet. cum Aldo, relicto κρύψαι, tulit παραδιδοίη. Cf. c. 4. §. 4. n. 2.

7) Casaubonn. Venet. κευθμῷ, reliqui cum edd. κευθμῶνι. Nec aliter in suo codice legit Stephanus, qui s. v. Ἀκάτιφον totam hanc narrationem, paucis aut omissis, aut leviter inversis, reddidit; etsi perinde ex promiscuo usu utraque forma valet. Ante δολοφονεῖν otiose adest in Medic. 3. καί.

1) Σινδοὶ dedi cum Moscov. uti et supra scriptum ferebatur. Ita variatur alibi in libris et omnino olim variatum esse, docet Schol. Apollon. ad 4, 322.

2) Medic. 3. Δαρδάριοι, ut in sequ. Vatic. et Urbin. At Δανδάριοι vocantur etiam a Plutarcho in Lucullo c. 16. et Stephano h. v. iidemque *Dandaridae* a Tacito Annal. 12, 15.

3) Ita praeferunt omnes libri. Schraderus tamen ad Avieni

Nomen deae a fabula sumta occasione a dolo (apate) deducunt: ibi locorum Venerem, cum eam Gigantes adorirentur, Herculem acciviisse, inque spelunca quadam abscondidisse, deinde singulos Gigantes excepisse, et Herculi unum post alium per fraudem necandum praebuisse.

§. 11.

De Maeotis sunt Sindi, Dandarii, Toreatae, Agri, Arre-

Ἀρρηχοὶ· ἔτι δὲ Τάρπητες, Ὀβιδιακηνοὶ, Σιττα- Maeotae.
κηνοὶ, Δόσκοι, ἄλλοι πλείους· τούτων δ' εἰσὶ καὶ
οἱ [4] Ἀσπουργιανοὶ, μεταξὺ Φαναγορίας οἰκοῦντες
καὶ [5] Γοργιππίας ἐν πεντακοσίοις σταδίοις· οἷς
ἐπι-

Avieni perieg. v. 867. malit Τορέται, cum ita adpellentur a Stephano h. v. et Plinio 6, 5. nec diverſi ſint ex depravata ſcriptura et lectione Ὀρέται Dionyſii v. 682. Priſciani v. 664. et Avieni c. l. Quod nempe ex Mela 1, 19, 17. jactantur *Torentae*, dubii illi ſunt in ſumma librorum corruptione. Reliqui tamen in obſcuro populo codicum exemplum, etſi omnino non refragor in Τορέται. Cf. ad Melam I. p. 638. c. l. Expeditior eſt via in proximo nomine Ἀρρίχοι, uti fertur in edionibus non ſolum, ſed et in Msstis, et vetere interprete, propter crebram et faciliorem mutationem literarum ι et η. Nempe per η ex Strabone diſerte commemorat Stephanus. *Arrechi* vocantur etiam a Plinio 6, 7. Solus Ptolemaeus 5, 9. ſcribit eodem, opinor, vitio corruptus Ἀριχοί. Hinc igitur Caſaubonus etiam in Noſtro probavit η, adſentiente Holſtenio ad Stephan. p. 49. Cf. ad Melam I. p. 639. c. l.

4) Lege, ut lib. 12. p. 556. Ἀσπουργιανοί. Stephanus Ἀσπουργιανοὶ ἔθνος τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Deinde iſtum locum deſcribit. *Caſaubonus.* Probat hanc emendationem etiam de Pinedo ad Stephan. p. 125. cui et ego motus propoſitis rationibus morem geſſi. Vulgo Ἀσπουργιτανοὶ, ut ferunt quoque codices. Vetus interpres etiam *Aſpungitani.* Antea pro Σιτακηνοὶ in cod. Pariſ. legitur Σιτακηνοί.

5) Moſcov. Γοργιττίας, ut ſupra §. 10. plures, ubi cf. notata. Medic. 4. Γοργοπίας. Ed. Aldi Γοργιπίας; Hopperi Γοργιττίας; reliquae, ut editum hic eſt. Poſt Πολέμων deeſt in Ven.

Arrechi, Tarpetes, Obidiaceni, Sittaceni, Doſci, alii plures: nec non Aſpurgiani, inter Phanagoriam habitantes et Gorgippiam ad 15 ſtadia: quibus cum

Maeotae. ἐπιθέμενος Πολέμων ὁ βασιλεὺς ἐπὶ προσποιήσει φιλίας, οὐ λαθὼν, ἀντεξατηγήθη, καὶ ζωγρίᾳ ληφθεὶς ἀπέθανε. [6] Τῶν δὲ συμπάντων Μαιωτῶν τῶν Ἀσιανῶν, οἱ μὲν ὑπήκουον τῶν τὸ ἐμπορεῖον ἐχόντων, τὸ ἐν τῷ Ταναΐδι· οἱ δὲ, τῶν Βοσποραγῶν· τοτὲ δ' ἀφίσαντο ἄλλοτ' ἄλλοι. Πολλάκις δ' οἱ τῶν Βοσπορανῶν ἡγεμόνες καὶ τὰ μέχρι τοῦ Ταναΐδος κατεῖχον, καὶ μάλιστα οἱ ὕστατοι Φαρνάκης καὶ [7] Ἄσανδρος καὶ Πολέμων. Φαρνάκης δέ ποτε

6) Medic. 3. 4. Venet. τῶν τε. Tum Mosc. praescribit, ut alibi, ἐμπόρων. Post in Paris. deest τὸ ante ἐν τῷ.

7) Paris. Κασσάνδρος, uti vetus interpres; Mosc. mutato accento Κάσανδρος pro vulgato Κασάνδρος. Certe Κάσανδρος et alibi scribitur, ut in Appiani Syr. c. 53. Polybio 5, 67, 8. — *Tzschucke.* Lego Ἄσανδρος, de quo lib. 7. p. 311. [p. m. 404.] *Casaubonus.* Ἄσανδρος vult etiam Spanhem. in epist. 3. ad Morellium p. 179. ex Dione 54, 24. et ex numo rarissimo, quem Romae viderat, et produxit in opere de usu numism. diss. 8. T. 1. p. 488. ed. Lond. ubi eandem emendationem repetit. Ita et olim legi voluerat Reinerus Reineccius T. 3. hist. Iul. p. 142. probatque Fabricius ad Dion. c. l. Eadem hujus nominis corruptio notatur in Diodoro 19, 62. similis cum Lysandro infra lib. 13. p. 625. His impulsus momentis, invitis licet Msstis, dedi Ἄσανδρος, quo et ducit simplex σ. Compendium scripturae in praecedente vocula ex repetita litera vitium peperit.

insidiaretur sub amicitiae praetextu rex Polemon, re comperta, bello illato in potestatem eorum vivus pervenit et interiit. De universis Maeotis Asianis alii paruerunt emporium Tanaidis tenentibus: alii Bosporanis: interdum etiam alii ad alios defecerunt. Saepe Bosporani reguli usque ad Tanain omnia obtinuerunt: maxime ultimi Pharnaces, Asander, Polemo

ποτε καὶ τὸν Ὕπανιν τοῖς Δανδαρίοις [8] ἐπαγαγεῖν λέγεται διά τινος παλαιᾶς διώρυχος, ἀνακαθάρας αὐτὴν, κατακλύσαι τὴν χώραν. Maeotae.

§. 12.

Μετὰ δὲ τὴν Σινδικὴν καὶ τὴν [1] Γοργίππίαν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ [2] ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ζυγῶν καὶ Ἡνιόχων παραλία, τὸ πλέον ἀλίμενος καὶ ὀρεινὴ, τοῦ Καυκάσου μέρος οὖσα. Ζῶσι δὲ ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν ληστηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ

 εἴκοσι

8) Pro ἐπαγαγεῖν, quod recte habet, Aldus et Hopperus poſuerunt ἀπαγαγεῖν, et pro διώρυχος Caſaubona. Venet. Pariſ. dant διώρυγος. Priorem ſcribendi rationem probant Phrynichus p. 98. Thomas Magiſter h. v. et auctores multi praeferunt, etſi in Noſtro parum ſibi conſtant, et per γ etiam efferunt, ut lib. 13. p. 609. 16. p. 740. et alibi, quae variatio in hac terminatione per caſus obliquos dominatur, ut τόνυχος, ὄνυχος, ὄρυγος, κόκκυγος. Sed plura conlecta dedi ad Melam II. 3, 8, 7. p. 292.

1) Medic. 4. Moſc. ut edd. Aldi, Hopperi, et vetus interpres, ut antea, Γοργοπίαν; Pariſ. Γοργοππίαν, de quo ſupra ſatis eſt dictum.

2) Medic. 3. 4. Venet. Pariſ. Moſc. cum edd. Aldi, Hopperi τῇ τῶν Ἀχαιῶν; nec aliter in ſuo codice legit interpres vetus, ut docet interpretatio *in Achaeorum — mari.* Equidem vulgatam aliorum lectionem utique probandam cenſeo.

lemo. Pharnacen etiam ferunt Hypanin fluvium, expurgata quadam vetere foſſa, Dandariis induxiſſe, agrumque eorum proluiſſe.

§. 12.

Poſt Sindicam et Gorgippiam ad mare ora eſt Achaeorum Zygorum, et Heniochorum, maxima ſui parte importuoſa et montoſa, utpote portio Caucaſi. Vivunt iſti e praedationibus maritimis. Lembos habent

Maeotae. εἴκοσι δεχόμεναι [3] σπάνιον δὲ, τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυναμένας· καλοῦσι δ' αὐτὰς οἱ Ἕλληνες καμάρας. Φασὶ δ' ἀπὸ τῆς Ἰάσονος στρατιᾶς, τοὺς μὲν Φθιώτας Ἀχαιοὺς τὴν ἐνθάδε
p. 496. Ἀχαΐαν [4] οἰκίσαι, Λάκωνας δὲ τὴν Ἡνιοχίαν, ὧν ἦρχον [5] Ῥέκας καὶ Ἀμφίστρατος, οἱ τῶν Διοσκούρων ἡνίοχοι· καὶ τοὺς Ἡνιόχους ἀπὸ τούτων εἰκὸς ὠνομάσθαι· [6] τῶν δ' οὖν καμαρῶν στόλους κατασκευα-

3) Medic. 4. male σπάνια. Post Paris. omisit δέξασθαι.

4) Moscov. οἰκίσαι, reliqui cum edd. οἰκῆσαι. Illud praestat, quod non solum aliorum docent narrationes, quos ad Melam II, 1, 19, 14. p. 626. nominavi, sed et ea, quae in Strabone subnectuntur. Tum idem Mosc. Ἡνιοχεία praeit cum Stephano, quod nomen alii codices efferunt per ι, et sic ex Strabone repetit ad Dionys. v. 680. Eustathius. Cum in utramque partem adsint exempla, plerosque codices sequi placuit.

5) Consentiunt in hac lectione codices omnes cum vetere interprete et editionibus, nec aliter hinc nomen refert Eustathius c. l. Valesius tamen ad Ammianum 22, 8. conjectabat Κρέκας, unde Latini *Crecium*, mox *Cercium* finxerint. *Cercium* quidem vocat ipse Ammianus c. l. *Circium* Isidor. orig. 15, 1. In aliis aut variatur, aut omnino alia nomina producuntur. Plura ad Melam dedi c. l.

6) Medic. 3. ἐκ δ' οὖν τῶν καμαρῶν. Vulgatam alii tuentur, quae etiam bene habet. Post pro τοτὲ — τοτὲ Mosc. ut

habent exiles, angustos, atque leves, ad XXV hominum, aut plurimum XXX capaces: Graeci kamaras vocant. Aiunt ab Iasonis expeditione Phthiotas Achaeos Achaiam, quae ist-

hic est, condidisse, Lacones Heniochiam: horum duces fuisse Rhecam et Amphistratum, aurigas Castorum, unde etiam genti nomen: est enim heniochus Graecis auriga: proinde camararum

σκευαζόμενοι. καὶ ἐπιπλέοντες ποτὲ μὲν ταῖς ὁλκάσι, ποτὲ δὲ χώρᾳ τινὶ, ἢ καὶ πόλει τινὶ θαλαττοκρατοῦσι. Προσλαμβάνουσι δ' ἔσθ' ὅτε καὶ οἱ τὸν Βόσπορον ἔχοντες, ὑφ' ἑρμους χορηγοῦντες, καὶ ἀγοραὶν καὶ διάθεσιν τῶν ἁρπαζομένων· ἐπανιόντες δὲ εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία, ναυλοχεῖν οὐκ ἔχοντες, ἀναθέμενοι τοῖς ὤμοις τὰς καμάρας, ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοὺς δρυμοὺς, ἐν οἷσπερ καὶ οἰκοῦσι, [7] λυπρὰν ἀροῦντες γῆν· καταφέρουσι δὲ πάλιν, Bosporani.

ut saepe alibi, dat τότε — τότε, de qua commutatione dictum est ad lib. 9. p. m. 657. et passim. Tum vocula τὴν deest in Mosc. et Medic. 3.

7) Sic pro λεπρὰν, quod ferunt editiones Casaub. 2. Amstelod. legitur in Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Urbin. Vatic. et epitome p. 141. Hudf. Solus Venet. dedisse videtur λεπρὰν. *Taschucke.* Ferri quidem potest vulgata lectio, [λεπρὰν] quod suadet Λέπρειον nomen loci, quod ita dictum videtur, eo quod λεπρὰν γῆν ἔχων *sterilem terram habitabant.* Mallem tamen legere λυπρὰν, quae vox saepissime occurrit in hoc significatu, ut denotet terram sterilem, asperam, tristem, minime laetam. Λεπρὰν γῆν alibi non memini me legisse. *Palmerius in exercitatt. in auctor Gr. p.* 330. Non dubitarem reponere λυπρὰν, cum ita sit in cod. Aldi. *Scherpezelius.* Λυπρὰν sine dubio unice rectum est, et hoc sensu frequentatum. Sic Home-

rum classe parata adgrediuntur isti aliquando onerarias naves, aliquando regionem urbemve aliquam, et mare obtinent. Nonnunquam eos Bosporani recipiunt, navalia eis suppeditantes, et forum ac praedae distrahendae opportunitatem. Domum reversi, qui navalibus carent, camaras humeris impositas, in silvas portant, in quibus etiam habitant, parum fertilem arantes tellurem: rursum ad mare eas deportant,

Boſporani.

πάλιν, ὅταν ᾖ καιρὸς τοῦ πλεῖν. Τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ, γνώριμα ἔχοντες ὑλώδη χωρία, ἐν οἷς ἀποκρύψαντες τὰς καμάρας, αὐτοὶ πλανῶνται πεζοὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀνδραποδισμοῦ χάριν. [8] Ἃ δ' ἂν λάβωσιν ἐπίλυτρα ποιοῦνται ῥᾳδίως, [9] μετὰ τοὺς ἀνάπλους μηνύοντες

Homerus Odyss. 13, 243. Ithacam vocat λυπρὴν, Polyb. 13, 9, 1. χώρην, et Strabo ſupra 10. p. 450. 458. cum τραχὺς de terra conjungit, ut alia loca taceam in re nota. Cf. Schwebel. ad Onoſandr. p. 39. Pro ἀρεῦντες, quod probum eſt, Caſaubonn. quidam ἀρευῦντες. In ſequ. pro πεζοὶ Medic. 3. Pariſ. Moſcov. adferunt πεζῇ, quorum vocabulorum commutatio etiam alibi notatur. Cf. ad Herodot. 7, 110. Diodor. 13, 106. Sturtz. in Lex. Xenoph. h. v. Sic ſupra lib. 7. p. m. 338. in Noſtro objiciebatur. In hoc nexu commode vulgata ſtare poteſt.

8) Aldus et cum eo Hopper. et Xyl. ſcripſerunt ὃ δ' ἄν. Quod repoſuit Caſaubonus, probant codices omnes. *Tzſchucke.* Legebatur ὃ δ' ἄν. Sed legendum eſſe ἃ certum eſt. Loquendi genus eſt elegans. *Caſaubonus.* Poſt cum Caſaubonn. Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. Ven. praetuli πείθωσι, cum in editionibus reperiatur ποιῶνται. Nota in his commiſtio.

9) Prior interpres κατὰ legiſſe videtur: malo tamen μετά. *Caſaubonus.* Nempe vertit: *inter redeundum.* Μετὰ volunt etiam omnes codices. Poſt pro κατάγωσιν Medic. 3. non temere vel fortuito, quod videtur, legit καταλοντίζωσιν. Reluctantur tamen reliqui, et raptorum vices ſpectantur.

tant, ubi navigandi tempus advenit. Idem faciunt etiam in alieno ſolo, cognita habentes ſilveſtria loca, in quibus abſcondentes camaras, ipſi pedides noctu vagantur atque interdiu plagii cauſa faciundi. Facile autem homines abductos patiuntur redimi, iis, qui amiſerunt homines, rem, poſtquam

avecti

νύοντες τοῖς ἀπολέσασιν. Ἐν μὲν οὖν τοῖς δυναστευομένοις τόποις, ἔσί τις βοήθειά ἐκ τῶν ἡγεμόνων τοῖς ἀδικουμένοις. Ἀντεπιτίθενται γὰρ πολλάκις, καὶ κατάγουσιν αὐτάνδρους τὰς καμάρας. Ἡ δ' ὑπὸ Ῥωμαίοις ἀβοηθητοτέρα ἐσὶ, διὰ τὴν ὀλιγωρίαν τῶν πεμπομένων. Bosporani.

§. 13.

Τοιοῦτος μὲν ὁ τούτων βίος. Δυναστεύονται δὲ καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν καλουμένων σκηπτούχων· καὶ αὐτοὶ δὲ οὗτοι ὑπὸ τυράννοις, ἢ βασιλεῦσίν εἰσιν. Οἱ γοῦν Ἡνίοχοι τέτταρας εἶχον βασιλέας, ἡνίκα Μιθριδάτης ὁ Εὐπάτωρ φεύγων ἐν τῆς προγονικῆς εἰς Βόσπορον [1] διῆει τὴν χώραν αὐτῶν· καὶ

1) Sic malui legere cum codicibus, Casaubonn. etiam, cum vulgo ferant editiones διήκει. Hic enim fugientem describit, subsistentem post verbo ἦκε ostendit. Appian. in Mithrid. c. 102. παρώδευεν, et hic vetus interpres etiam per-

avecti fuerint, significantes. Iis sane in regionibus, quibus princeps aliquis praeest, injuria affectis praesidium in magistratu est aliquod. Saepe enim praedones vicissim adoriuntur, camarasque una cum vectoribus abducunt. Quae Romanis subsunt, minus habent auxilii, ob negligentiam eorum, qui mittuntur.

§. 13.

Talis est istarum vita gentium. Sed et istae reguntur ab iis, quos Sceptrigeros appellant: qui ipsi regibus, aut tyrannis parent. Equidem Heniochi quatuor reges habuerunt, quo tempore Mithridates fugiens ex avita ditione in Bosporum, per ipsorum regionem transivit: nam

Bosporani.

αὕτη μὲν ἦν πορεύσιμος αὐτῷ· τῆς δὲ τῶν Ζυγίων ἀπογνοὺς διά τε δυσχερείας καὶ ἀγριότητας, τῇ παραλίᾳ χαλεπῶς ἤει, τὰ πολλὰ ἐμβαίνων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ἕως ἐπὶ τὴν τῶν Ἀχαιῶν ἦκε· καὶ προσλαβόντων τούτων, ἐξετέλεσε τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Φάσιδος, οὐ πολὺ τῶν τετρακισχιλίων λείπουσαν σταδίων.

§. 14.

Εὐθὺς [1]οὖν ἀπὸ τῆς Κοροκονδάμης πρὸς ἕω μὲν ὁ πλοῦς ἐστιν. Ἐν δὲ σταδίοις ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ὁ [2]Σινδικός ἐστι λιμήν· καὶ πόλις, εἶτα ἐν τετρακοσίοις

permeavit. Post Urbin. cum Medic. 3. dat τῶν δὲ Ζυγίων, omisso articulo τῆς. Venet. male ἐκβαίνων pro ἐμβαίνων, ut res docet. Paullo ante, monentibus etiam Mstis Mosc. Paris. Medic. 3. 4. reposui δυσχερείας pro vulgato δυσχερείας. Tum pro ἦκε Casaubonus ex suis profert ἥκει, et ante Ἀχαιῶν Medic. 3. omittit τῶν.

1) Ante οὖν Mosc. Medic. 3. 4. inserunt δ'.

2) Sic Mosc. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Ven. pro vulgato Σινδικός. *Sindicos portus* vertit etiam vetus interpres, eademque forma supra aliquoties adfuit. Quam vero saepe codices inter utramque fluctuentur, saepius monui, ut lib. 8. p. m. 115. 314. — Ptolem. 5, 9. etiam Σινδικὸς λιμήν.

nam haec ei pervia fuit. De Zygiorum autem transitu spem abjiciens ob locorum difficultates istorum et feritatem hominum, aegre per oram incessit, plerumque mare conscendens, donec ad Achaeos venit: a quibus admissus, iter perfecit e Phasside factum ad stadiorum paene quatuor millia.

§. 14.

Statim itaque a Corocondama versus orientem navigatio est. Stadiis CXXC inde Sindiacus est portus, urbs.

κσίοις [3] τὰ καλούμενα Βάτα, [4] κώμη, καὶ λιμὴν, καθ' ὃ μάλιστα ἀντικεῖσθαι δοκεῖ πρὸς νότον ἡ Σινώπη ταύτῃ τῇ παραλίᾳ, καθάπερ ἡ Κάραμβις εἴρηται τῷ Κριοῦ μετώπῳ· ἀπὸ δὲ τῶν Βατῶν ὁ μὲν Ἀρτεμίδωρος τὴν Κερκετῶν λέγει παραλίαν, ὑφόρμους ἔχουσαν καὶ κώμας, ὅσον ἐπὶ σταδίους ὀκτακοσίους καὶ πεντήκοντα· εἶτα τὴν τῶν Ἀχαιῶν σταδίων πενταικοσίων· εἶτα τὴν τῶν Ἡνιόχων χιλίων· εἶτα τὸν Πιτυοῦντα τὸν μέγαν, τριακοσίων ἑξήκοντα μέχρι Διοσκουριάδος. Οἱ δὲ τὰ Μιθριδατικὰ συγγράψαντες, οἷς μᾶλλον πρόσκειτέον, Ἀχαιοὺς λέγουσι [5] πρώτους, εἶτα Ζυγοὺς, εἶτα Ἡνιόχους, εἶτα Κερκέτας, καὶ Μόσχους, καὶ Κολχοὺς, καὶ τοὺς Βοσποrani. p. 497.

3) Medic. 3: ἡ καλουμένη. Tum Moscov. Βατά. Hoc difficilis est judicii, illud ipse Strabo proxime post decernit.

4) Pro νόμη reposui κώμη, quod et vetus interpres [vicus] est secutus, et Aldus habet. *Xylander.* Nempe ita in Hopperi editione invenerat ex operarum vitio sine dubio invectum. Post καθάπερ omissum est in Ven. et pro τῷ in Mosc. reperitur τοῦ, quia ad Κριοῦ maluit referre librarius.

5) Ven. pro πρώτους exhibet πρῶτον, minus hic bene.

urbs. Deinde post CCCC Bata quae vocantur, pagus et portus: qua maxime huic orae versus meridiem opposita videtur esse Sinope, sicut Carambin diximus Criu metopo objectam. A Batis Artemidorus Cercetorum oram recenset, stationes habentem et pagos, porrectam ad stadia fere ID ↀↃ L. Tum Achaeorum ad stadia IↃ: inde Heniochorum ad CIↃ: post Pityunta magnum, CCCLX, usque ad Dioscuriadem. Qui res Mithridatis conscripserunt (quibus maior est adhibenda fides) primos Achaeos dicunt, deinceps Zygos, Heniochos, Cercetas, Moschos et

Bosporani. ὑπὲρ τούτων Φθειροφάγους, καὶ [6] Σοάνας, καὶ ἄλλα μικρὰ ἔθνη τὰ περὶ τὸν Καύκασον. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἡ παραλία, καθάπερ εἶπον, ἐπὶ τὴν

et Colchos: et ſupra hos ſi- circa Caucaſum. Initio tos Phthirophagos, Soanes, ora (ut dixi) verſus ortum aliasque exiguas gentes tendit, et in auſtrum reſpicit:

6) Lego καὶ Σοάνας. Sic enim infra [p. 499.] legitur. Et ut hanc lectionem potius ſequar, facit Stephanus [h. v. etſi male lib. 15. adlegat] qui ſic legit in Strabone. In quibusdam veteribus libris erat Χόανας, quam lectionem confirmat Graecum argumentum hujus libri. *Caſaubonus.* In nota margini adpoſita ex aliis Msstis adfert etiam Caſaubonus Θοάνας. Libri mei omnes cum editionibus exhibent Θοάνας; vetus tantum interpres refert *Thoonas.* Euſtathius ad Dionyſ. v. 689. Θοᾶνες ex altero quidem loco, hoc noſtro forte deceptus repetit. Mirum, cum iidem ſint populi, cur infra verum nomen libri dederint, hic omnes corruptum. Nam praeter optimum illum Pariſienſem Keralio in Memoires de litterature — de Paris T. 45. p. 14. ex codicibus n. 1395. et 1396. hic et infra p. 499. adfert Θοάνας et Πόανες, n. 1394. Θοάνας et Σόανες, 1398. Χοάνας et Σόανες. Ptolemaeo 5, 9. ſunt Σουανοὶ, ut Plinio 6, 4. *Suani. Tzſchucke.* Diverſitas lectionum, quam appoſuit in margine Caſaubonus, indicat, nihil eſſe certi in ea voce, et infra (ut idem magnus vir notavit) ſcriptum eſt Σόανες p. 499. Videntur eſſe iidem, et cum Caſaubono praefero eam lectionem, eo quod magis accedit ad Zanorum nomen, quos in ea regione ponit Procopius lib. 1. [de B. Perſ. c. 15. conf. de B. Goth. 4, 1.] Agathias lib. 5. [in. Τζάνοι] facile C antiqua litera in O mutata, et ſublata poſtea ob ſoni abſurditatem. *Palmerius in exercitatt. in auctores Gr. p.* 331. Sunt nempe Τζάνοι illo tempore ſic dicti, antea, ut addit in priori loco, Σάνοι, vel, ut eſt in poſteriori, Σουανοὶ, quorum regio c. 2. Σουανία vocatur, etſi alii diſtinguunt et in utroque loco legere malunt Σάνοι. Cf. etiam de hac variatione Gyraldus in annotatt. dialogiſmis p. 74.

τὴν ἕω τείνει, καὶ βλέπει πρὸς νότον· ἀπὸ δὲ τῶν Βατῶν ἐπιστροφὴν λαμβάνει κατὰ μικρόν· εἶτ' [7] ἀντιπρόσωπος γίνεται τῇ δύσει, καὶ τελευτᾷ πρὸς τὸν Πιτυοῦντα καὶ τὴν Διοσκουριάδα· ταῦτα γὰρ τὰ χωρία συνάπτει τῆς Κολχίδος τῇ λεχθείσῃ παραλίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν Διοσκουριάδα ἡ λοιπὴ τῆς Κολχίδος ἐστὶ παραλία, καὶ ἡ συνεχὴς Τραπεζοῦς, καμπὴν ἀξιόλογον ποιήσασα· εἶτα εἰς εὐθεῖαν [8] ταθεῖσά πως πλευράν, τὴν τὰ δεξιὰ τοῦ Πόντου ποιοῦσαν, τὰ βλέποντα πρὸς ἄρκτον. Ἅπασα δ' ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν ἄλλων παραλία μέχρι Διοσκουριάδος καὶ τῶν ἐπ' εὐθείας πρὸς νότον ἐν τῇ μεσογαίᾳ τόπων, ὑποπέπτωκε τῷ Καυκάσῳ. Bosporani.

§. 15.

7) Xyl. ἀντιπρόσωπον, operarium, opinor, vitio. Tum Medic. 3. 4. Moscov. inverso ordine τῆς Κολχίδος συνάπτει. Post Ald. et Hopper. Τραπεζοὺς, quod respuit usus formaeque similes.

8) Sic Moscov. Medic. 3. 4. Ven. Urbin. Vatic. Paris. Excidit vox ταθεῖσα in ed. Casauboni 1. unde in reliquis desideratur. Agnoscunt eam enim priores editiones, etsi minus recte scribunt ταθεῖσάν πω.

spicit: a Batis autem inflectitur, et obvertitur occasui paulatim, definitque ad Pityuntem et Dioscuriadem: quae Colchidis loca dictam oram attingunt. Post Dioscuriadem reliqua est Colchidis ora, et contigua Trapezus, flexum faciens insigne, quae deinde in rectum porrecta, latus Ponti dextrum efficit, quod septentrionem respicit. Universa Achaeorum et reliquorum populorum ora usque ad Dioscuriadem et loca quae versus meridiem in continente ad rectam lineam opponuntur, Caucaso subjacet.

§. 15.

Bospo-rani.

§. 15.

Ἔστι δ' ὄρος τοῦτο ὑπερκείμενον τοῦ πελάγους ἑκατέρου, τοῦ τε Ποντικοῦ, καὶ τοῦ Κασπίου, [1] διατειχίζον τὸν ἰσθμὸν, τὸν διείργοντα αὐτά. Ἀφορίζει δὲ πρὸς νότον μὲν τήν τε Ἀλβανίαν, καὶ τὴν Ἰβηρίαν· πρὸς ἄρκτον δὲ τὰ τῶν [2] Σαρματῶν πεδία· εὔδενδρον δ' ἐστὶν ὕλῃ παντοδαπῇ, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ τῇ ναυπηγησίμῳ. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καλεῖσθαι Κάσπιον τὸν Καύκασον, ἴσως ἀπὸ τῶν [3] Κασπίων παρονομασθέν-

1) Casaubonn. Venet. διατειχίζοντος, quia librarii retulerunt ad Κασπίου; melius alii cum edd. τειχίζον, ut ad ὄρος pertineat. Ita etiam legit in suo codice Eustath. ad Dionys. v. 689. In sequ. mentem et sensum Strabonis reddidit sic: ἀφορίζων πρὸς μὲν νότον Ἀλβανοὺς καὶ Ἴβηρας, πρὸς δὲ ἄρκτον Σαρμάτας. Et sic in sequ. ὑπὸ τῶν ἐκεῖ καλεῖται.

2) Vulgo Σαρμάτων, pro quo Moscov. praecipit Σαρματῶν; recte, ut Σκυθῶν, Σακῶν, etsi infra etiam Δάων, cum praecedat Δάαι. Σαρμαάτων vitium est ed. Amstelodam. Post pro εὔδενδρον Medic. 3. substituit εὔδενδρα, cum tamen referatur ad ὄρος.

3) Suspicor deesse vocem unam. Lego ἴσως ἀπὸ τῶν Κασπίων πυλῶν. Tangit hoc Plinius subobscure, quo loco eos

§. 15.

Mons est Caucasus utrique superpositus mari, Euxino inquam et Caspio, isthmum, quo ea distinguuntur, tamquam murus intercludens. Distinguit versus meridiem Albaniam et Iberiam a Sarmatarum planitie versus septentrionem dissita. Arborum dives est omnis generis, cum aliarum, tum ex qua naves compingantur. Tradit Eratosthenes Caucasum ab accolis Caspium appellari: fortasse a Caspiis ita dictum.

μασθέντα. Ἀγκῶνες δέ τινες αὐτοῦ προπίπτουσιν ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν, οἱ τήν τε Ἰβηρίαν περιλαμβάνουσι μέσην, καὶ τοῖς Ἀρμενίων ὄρεσι συνάπτουσι, καὶ τοῖς Μοσχικοῖς καλουμένοις· ἔτι δὲ τῷ [4] Σκυδίσῃ καὶ τῷ Παρυάδρῃ· ταῦτα δ' ἐστὶ μέρη τοῦ Ταύρου πάντα, τοῦ ποιοῦντος τὸ νότιον τῆς Ἀρμενίας πλευρὸν, ἀπερρωγότα πως ἐκεῖθεν πρὸς ἄρκτον, καὶ προσπίπτοντα μέχρι τοῦ Καυκάσου, καὶ Bosporani.

eos reprehendit, qui Caucasias portas Caspias dicerent, magno, inquit, errore. Vide eundem 6, 13. *Casaubonus.* De hac commistione v. Bayerus in opusc. p. 102. ed. Klotz. Ipsam tamen emendationem Casauboni (ab hoc enim, non a Palmerio profecta est,) impugnat Lünemann. in descr. Caucasi p. 18. quia Caspiorum gens intelligi debeat, quam Strabo infra p. 514. supra Albaniam ad oram Caspii maris conlocat, ut Caspium mare et Caspiae portae a gente nomen acceperint. Pro παρωνομασθέντα cum Mosc. reposui παρονομασθέντα. Ipse numerus duplex nomen adficit. Pro ἀπὸ τῶν Κασπίων Ven. habet ὑπὸ τῶν K. nullo aut levi omnino discrimine, etsi per nexum praestat ἀπό. Post pro αὐτοῦ ex ed. Paris. in Amstelodam. fluxit αὐτῷ, cum illud praeter superiores adferant etiam codices.

4) Medic. 3. Σκυδίσῃ; Medic. 4. Σκιδίσῃ; reliqui cum edd. in Σκοισίσῃ consentiunt. Vetus interpres *Scydissae.* *Tzschucke.* Reperio triplicem ejus γραφὴν hoc ipso in auctore. Nam

dictum. Cubitos autem quasi quosdam protendit versus meridiem, qui et Iberiam mediam complectuntur, et Armeniae montibus conjunguntur, et iis qui Moschici appellantur: item Scydisae et Paryadrae: hi omnes Tauri montis partes sunt austrinum Armeniae latus conficientis, ab eo quodammodo abrupta, et versus septentrionem prolapsa usque ad Caucasum,

Colchis. καὶ τῆς τοῦ Εὐξείνου παραλίας, τῆς ἐπὶ [5] Θεμίσκυραν διατεινούσης ἀπὸ τῆς Κολχίδος.

§. 16.

Ἡ δ' οὖν Διοσκουριὰς ἐν κόλπῳ τοιούτῳ κειμένη, καὶ τὸ ἐσώτατον σημεῖον ἐπέχουσα τοῦ σύμπαντος πελάγους, μυχός τε τοῦ Εὐξείνου λέγεται, καὶ ἔσχατος πλοῦς· [1] τὸ γὰρ παροιμιακῶς λεχθὲν, οὕτω δεῖ δέχεσθαι·

Εἰς Φάσιν, ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

οὐχ

Nam qui hic Σκοιδίσης dicitur, paullò poſt [p. 527.] Κυδίσης dicetur, idemque lib. 12. p. 548. Σκυδίσσης. *Caſaubonus.* In Stephano ſ. v. Ἐκταπωμῦται, ubi poſtremum Strabonis locum ex lib. 12. reſpicit, corrupte, quod et notat Holſten. in Ortelium p. 171. legitur Σκυθικὸν ὄρος, pro quo ex cod. Voss. Berkelius adfert Σκυδισῶν ὄρος. A Ptolemaeo 5, 6. vocatur Σκορδίσκος, in quo Holſten. ad Stephan. p. 115. emendat Σκυδίσσος. In hac ambiguitate cum nec hic, nec alibi codices ſibi conſtent, nec aliunde auxilium ſubminiſtretur, retinui a principio Σ et υ, quod corruptionem Stephano facilius immiſit.

5) Moſcov. Pariſ. Θεμίσκυρα; alii omnes cum vetere interprete et edd. feminino genere exhibent; et ſic Strabo infra 12. p. 577. aperte ἡ Θεμίσκυρα, ut alii, plerique in Herodoto 4, 84. Qui neutro efferunt, ſingulari utuntur. V. not. crit. ad Melam 1, 19, 9. p. 600.

1) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. Ven. τόγε; Medic. 4. τό τε.

ſum, oramque Euxini maris, quae a Colchide ad Themiſcyram porrigitur.

§. 16.

Enimvero Dioſcurias in tali ſita ſinu, et orientem verſus extremum continens punctum totius maris Euxini, intimus ejus angulus dicitur, et ultima navigatio. Proverbiale enim illud dictum,

In Phaſin, ultimus qua curſus navibus eſt:

ita

οὐχ ὡς τὸν ποταμὸν λέγοντος τοῦ ποιήσαντος τὸ Colchis.
[2] ἰάμβειον· οὐδὲ δὴ ὡς τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν
κειμένην [3] ἐπὶ τῷ ποταμῷ, ἀλλ' ὡς τὴν Κολχίδα
ἀπὸ μέρους, [4] ἐπεὶ ἀπό γε τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς
πόλεως οὐκ ἐλάττων ἑξακοσίων σταδίων λείπεται
πλοῦς ἐπ' εὐθείας εἰς τὸν μυχόν. Ἡ δ' αὐτὴ p. 498.
Διοσκουριάς ἐστι καὶ ἀρχὴ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ μεταξὺ
τῆς [5] Κασπίας καὶ τοῦ Πόντου, καὶ ἐμπορεῖον τῶν
ὑπερ-

τε. Edd. τὰ γὰρ, quod mutare nolui. Poſt pro δέξασθαι Pariſ. Venet. cum edd. Ald. et Hopperi λέξασθαι. Tum pro Φάσιν Moſc. praecipit Φᾶσιν. Utriusque formae occurrunt in auctoribus exempla.

2) Caſaubonn. ἰάμβειον; Urbin. Medic. 3. 4. ἰαμβεῖον; Moſcov. Venet. Pariſ. ἰάμβιον; Edd. omnes τὸ ἰαμβικόν. Propter ſummum codicum conſenſum repoſui ἰάμβειον.

3) Caſaubonn. Venet. Urbin. Moſc. (qui antea male κειμένη obfert) Medic. 3. 4. ἐπὶ τῷ ποταμῷ; edd. omnes περὶ τὸν ποταμὸν, quod in Vatic. et Pariſ. exſtitiſſe etiam videtur. Illud uſitatius etiam in Noſtro, ut plurima docent exempla; quare codices audiendos et reddendos putavi. Similis fere locus infra p. 500. m. objicitur.

4) Urbin. totum locum ſic ſtruit: ἐπεὶ ἀπό γε τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεταξὺ Κασπίας ἡ Διοσκουριὰς καὶ τῆς πόλεως οὐκ ἐλάττων — Medic. 4. εἰς τὸν μυχὸν ἐπ' εὐθείας.

5) Caſaubonn. Κασπίας θαλάσσης; mei omnes alteram vocem omittunt, uti paſſim et alibi Noſter facit, v. c. lib. 2. p. 71.

ita accipiendum eſt: auctorem jambi non Phaſin fluvium innuiſſe, aut urbem cognominem fluvio impoſitam: ſed a parte Colchidem. Etenim a flumine et urbe recta in imum ſinum navigatio reſtat haud minor LX ſtadiis. Eadem Dioſcurias etiam initium eſt iſthmi Euxino et Caſpio mari interjecti, commune empo-

Colchis. ὑπερκειμένων καὶ συνέγγυς ἐθνῶν κοινόν. Συνέρχεσθαι γοῦν εἰς αὐτὴν ἑβδομήκοντα, οἱ δὲ, καὶ τριακόσια ἔθνη φασὶν, οἷς οὐδὲν τῶν ὄντων [6] μέλει, πάντα δὲ ἑτερόγλωττα, διὰ τὸ σποράδην καὶ ἀμίκτως οἰκεῖν, [7] ὑπὸ αὐθαδείας καὶ ἀγριότητος. Σαρμάται δ' εἰσὶν οἱ πλείους· πάντες δὲ [8] καὶ Καυκάσιοι. Ταῦτα μὲν δὴ τὰ περὶ τὴν Διοσκουριάδα.

§. 17.

p. 71. (p. m. 191.) et in ſimili nexu p. 129. in. (p. m. 344.) cum antea etiam addidiſſet. Poſt pro τριακόσια Pariſ. Moſcov. dant τριακοσίων, Medic. 3. tantum τριάκοντα. Sed cum praecedat ἑβδομήκοντα, major numerus ſequi debet, quem et innuit. Ita vero tradidiſſe Timoſthenem, diſcitur ex Plinio 6, 5.

6) Sic omnes libri et editiones praeter Aldin. et Hopper. in quibus μέλλει vitioſe legitur, quod in μέλει mutat ad marginem ed. Aldinae Victorius et in textu poſuit Xylander. Caſaubonus emendat μέτεστι. Sed et vulgata commodum ſenſum praebet.

7) Particula καὶ, quae vulgo praemittitur, abeſt in Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Non temere, opinor. Tum αὐθαδείας melius, certe uſitatius ſcribi puto cum Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4. quam αὐθαδίας in aliis libris ſcriptis et editis omnibus. Certe per ει propius analogiae reſpondet et aliorum uſui, quem et ſequuntur libri ſupra lib. 9. p. 448. (p. m. 34.)

8) Particula καὶ deeſt in Moſcov. Medic. 3. 4. nec abſens deſideretur.

emporium gentium ſupra et in vicinia habitantium: ajunt quidem eo convenire LXX, nonnulli etiam CCC gentes, quibus nulla veri cura ſit, omnes diverſarum linguarum: quia ſparſim et ſine commerciis victitant, ob inſolentiam et feritatem. Sarmatae ſunt plerique, et omnes Caucaſii etiam. Haec de Dioſcuriade.

§. 17.

§. 17. Colchis.

Καὶ ἡ λοιπὴ δὲ Κολχὶς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἡ πλείων ἐστί· διαῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὁ Φᾶσις μέγας ποταμὸς, ἐξ Ἀρμενίας τὰς ἀρχὰς ἔχων, δεχόμενος τόν τε Γλαῦκον καὶ τὸν Ἵππον, ἐκ τῶν πλησίον ὀρῶν ἐκπίπτοντας· ἀναπλεῖται δὲ μέχρι Σαραπανῶν ἐρύματος, δυναμένου δέξασθαι καὶ πόλεως συνοικισμόν· ὅθεν πεζεύουσιν ἐπὶ τὸν Κύρον ἡμέραις [1] τέσσαρσι δι' ἀμαξιτοῦ. Ἐπίκειται δὲ τῷ Φάσιδι ὁμώνυμος πόλις, ἐμπορεῖον τῶν Κόλχων, τῇ μὲν προβεβλημένη τὸν ποταμὸν, τῇ δὲ, λίμνην, τῇ δὲ, θάλατταν. Ἐντεῦθεν δὲ πλοῦς ἐπ' Ἀμισοῦ καὶ Σινώπης, τριῶν ἡμερῶν, ἢ δύο, διὰ τὸ τοὺς αἰγιαλοὺς μαλακοὺς εἶναι, καὶ τὰς τῶν ποτα-

1) Mosc. ut alibi, τέτταρσι. Post idem cum Paris. ante θάλατταν ponit τήν. Contra post ante μέλιτος in Medic. 3. desideratur τοῦ; ipsum nomen male μέλητος scribunt edd. Aldi et Hopperi. Tum pro καὶ τὰς τῶν ποταμῶν — Casaubonus malit διὰ τάς. At διὰ ex praecedentibus huc arcessi potest.

§. 17.

Sed et reliqua Colchis majore sui parte imminet mari. Perfluit eam Phasis magnus fluvius, ex Armenia ortus, Glaucum et Hippum recipiens, a vicinis profluentes montibus. Sursum navigatur Phasis usque ad Sarapana, quod est castellum, etiam urbs condi in quo possit: inde terrestre iter curribus conficitur ad Cyrum. Impósita est Phasidi urbs ejusdem nominis, Colchorum emporium, ab una parte fluvio, ab altera lacu, a tertia mari cincta. Inde Amisum et Sinopen est navigatio tridui aut bidui, quod mollia sunt ea litora, et lenia

Colchis. ποταμῶν ἐκβολάς. Ἀγαθὴ δ' ἐστὶν ἡ χώρα, καὶ καρποῖς, πλὴν τοῦ μέλιτος· πικρίζει γὰρ τὸ πλέον· καὶ τοῖς πρὸς ναυπηγίαν πᾶσι· πολλὴν [2] τε γὰρ καὶ φύει, καὶ ποταμοῖς κατακομίζει· λινόν τε ποιεῖ πολὺ, καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, καὶ πίτταν. Ἡ δὲ λινουργία καὶ τεθρύλληται. Καὶ γὰρ εἰς τοὺς ἔξω τόπους ἐπεκόμιζον· καί τινες βουλόμενοι συγγένειάν τινα τοῖς Κόλχοις πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους ἐμφανίζειν, ἀπὸ τούτων πιστοῦνται. Ὑπέρκειται δὲ τῶν λεχθέντων ποταμῶν ἐν τῇ Μοσχι-

2) Τὰ deeſt in Medic. 4. καὶ in Medic. 3. Tum pro ποταμοῖς Ven. male ſubſtituit ποταμοὺς cum Pariſ. et, editt. ante Caſaubonum. Nec magis bene πολὺν componit Moſc. cum voce λίνον. Melius idem cum Pariſ. Medic. 3. 4. dant κάνναβιν pro κάναβιν, quod et ferunt editiones. Sic paſſim et alibi per ſimplex ν effertur, ut in Geoponic. 3, 2, 4. Polluce 7, 16. ſ. 72. Heſychio T. 2. p. 138. ubi κάναμις etiam male legitur repugnante in utroque literarum ſerie. At ſimplici litera conſentientibus libris probant Herodot. 4, 74. Columella 2, 10, 21. alii. Paullo inferius in Medic. 3. 4. Moſcov. ſcriptum legitur τεθρύλητα.

lenia fluviorum oſtia. Bona eſt regio, fructusque ejus boni, melle demto, quod plerumque amaroris aliquid habet. Rebus etiam ad naves compingendas omnibus praedita eſt: multam enim materiam cum ipſa producit, tum per amnes ſubvehit. Linum quoque producit copioſum, et cannabin, ceram, ac picem. Linificium etiam ſermonibus hominum celebratum fuit: nam evehebatur in peregrina loca: et qui Colchorum cum Aegyptiis cognationem demonſtrare volunt, iſto utuntur argumento. Supra dicta flumina

Μοσχικῇ τὸ τῆς Λευκοθέας ἱερὸν, Φρίξου ἵδρυμα, καὶ μαντεῖον ἐκείνου, ὅπου κριὸς οὐ θύεται, πλούσιόν ποτε ὑπάρξαν, συληθὲν δὲ ὑπὸ Φαρνάκου καθ' ἡμᾶς, καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπὸ Μιθριδάτου, τοῦ Περγαμηνοῦ. Κακωθείσης γὰρ χώρας, Colchis.

Νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ [3] τιμᾶσθαι θέλει, φησὶν Εὐριπίδης.

§. 18.

Τὸ μὲν γὰρ παλαιὸν ὅσην ἐπιφάνειαν ἔσχεν ἡ χώρα αὕτη, δηλοῦσιν οἱ μῦθοι, τὴν Ἰάσονος στρατείαν αἰνιττόμενοι, προελθόντος μέχρι καὶ Μηδίας· ἔτι δὲ πρότερον τὴν Φρίξου. Μετὰ δὲ ταῦτα διαδεξάμενοι βασιλεῖς εἰς σκηπτουχίας διῃρημένην ἔχοντες τὴν χώραν μέσως [1] ἔπραττον· αὐξηθέντος

Cc 2

3) Τιμάσθαι vulgo cum Casaubono. Paullo superius Περγαμινοῦ dedit Aldus, Περγαμινοῦ Hopperus.

1) Particulam πως, quae in editt. praemittitur, respuunt codi-

mina in Moschica regione situm est Leucotheae templum, a Phrixo conditum, ibique oraculum ejus, ubi aries non immolatur: id opulentum pridem, nostra aetate spoliavit Pharnaces, ac paulo post compilavit Mithridates Pergamenus. Nam regione aliqua male multata,

Deum laborant res, et honoribus carent,

inquit Euripides.

§. 18.

Enimvero quantus antiquitus splendor ejus fuerit regionis, fabulae ostendunt, Iasonis expeditionem sub involucro proponentes, qui usque ad Mediam processerit, ac antea etiam Phrixi. Postea temporis successerunt reges, qui in provincias (id enim sunt sceptuchiae) divisam ditionem mediocri rerum statu tenuerunt. Tandem

Mithri-

Colchis. p. 499. Θέντος δὲ ἐπὶ πολὺ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, εἰς ἐκεῖνον ἡ χώρα περιέστη· ἐπέμπετο [2] δ' ἀεί τις τῶν φίλων ὕπαρχος καὶ διοικητὴς τῆς χώρας. Τούτων δὲ ἦν καὶ Μοαφέρνης, ὁ τῆς [3] μητρὸς ἡμῶν θεῖος πρὸς πατρός· ἦν δ' ἔνθεν ἡ πλείστη τῷ βασιλεῖ πρὸς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις ὑπουργία. Καταλυθέντος δὲ Μιθριδάτου, συγκατελύθη καὶ ἡ ὑπ' αὐτῷ πᾶσα, καὶ διενεμήθη πολλοῖς· ὕστατα δὲ Πολέμων ἔσχε τὴν Κολχίδα, κἀκείνου τελευτήσαντος, ἡ γυνὴ Πυθοδωρὶς κρατεῖ, βασιλεύουσα καὶ Κόλχων, καὶ Τραπεζοῦντος, καὶ [4] Φαρνακίας, καὶ

codices mei omnes, quare illam nunc expuli. Antea male Moſcov. dat Μηδείας, uti Siebenkeeſ. lib. 1. p. 45. p. m. 123. At hic ſpectatur regio. Contra idem Moſc. p. 527. emendat vulgatum Μηδείας.

2) Caſaubonn. δὲ καί τις. Mei omnes in vulgata lectione conſentiunt. Antea διεχεμένων dederant Aldus et Hopperus.

3) Legimus μητρὸς, non πατρὸς, ut Xylander, deceptus lectione Aldini codicis [quem et reddidit Hopperus] πατρός. Sed libri veteres diſerte habent μητρός. *Caſaubonus.* Xylander bis hic poſuit πατρός.

4) Legendum eſſe Φαρνακίας, nimis certum eſt e libro duodecimo p. 547. *Pherraciam* nusquam reperies: quod de-

Mithridates Eupator magnam nactus potentiam, iſtis potitus eſt regionibus: ab eo ſubinde aliquis amicorum miſſus eſt praefectus et adminiſtrator provinciae: de quibus fuit etiam Moaphernes matris meae patruus: atque hinc regi maxima fuerunt ad rem navalem ſubſidia. Mithridate autem everſo, etiam ditio ipſius diſſipata in multos eſt: ultimo Polemon Colchidem habuit: eoque mortuo uxor Pythodoris regnum in Colchos, Trapezuntem, Pharnaciam, et

καὶ τῶν ὑπερκειμένων βαρβάρων, περὶ ὧν ἐροῦμεν ἐν τοῖς ὕστερον. Ἡ δ' οὖν Μοσχικὴ, ἐν ᾗ τὸ ἱερὸν, τριμερής ἐστι· τὸ μὲν γὰρ ἔχουσιν αὐτῆς Κόλχοι, τὸ δὲ Ἴβηρες, τὸ δὲ Ἀρμένιοι. Ἔστι δὲ καὶ πολίχνιον ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ, Φρίξου πόλις, ἡ νῦν [5] Ἰδήεσσα, εὐερκὲς χωρίον, ἐν μεθορίοις τῆς Κολχίδος. Περὶ δὲ [6] τὴν Διοσκουριάδα [7] ῥεῖ ὁ Χάρις ποταμός. Colchis.

Cc 3 §. 19.

debuit interpretes movere. *Caſaubonus.* Nempe vulgo in editt. legitur Φερέκλειας, cum libri omnes Caſaubonn. et mei praeter Vatic. qui cum editis conſentit, praeferant. Φαρναείας. Neque aliter legit vetus interpres, et in Latinis reddidit Hopperus. Ita etiam emendaverat Ortelius in theſ. Geogr. h. v.

5) Pro Ἰδήεσσα, quod exhibent editiones, in Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4. Ven. exſtat Ἰδήεσσα, ut legebatur ante Xylandrum, qui ſcripſit Ἰδείεσσα. Vetus interpres reddit *Ideſſa.* Cum ex aliis nihil de ſcriptura adferri poſſit, codicum veſtigia ſequenda putavi.

6) Particula δὲ ante τὴν Διοσκουριάδα, quam praeponunt editiones, repudiant Moſcov. Venet. Medic. 3. 4. contra inter verba ἐν μεθορίοις inſerit Medic. 4.

7) Medic. 3. 4. ξιοχάρης; Moſcov. ξιοχάρις; vetus interpres *Rhiocbares*; edd. ante Caſaubonum ξιοχάρος. *Tzſchucke.* Confuſa haec ſunt; pro ξιοχάρος legi ξεῖ ὁ Χάρος. Forte eſt *Chariſtus* Ptolemaei. [5, 10.] Saepe enim diſſentiunt hi duo in ſitu aſſignando. *Xylander.* Xylandro aſſentior legenti ξεῖ. Sed de fluvii nomine parum

et ſupra accolentes barbaros tenuit: de quibus poſtea dicemus. Moſchica, in qua templum fuit, tripartita eſt: partem ejus Colchi, Iberes aliam, aliam Armenii tenent. Oppidulum eſt in Iberia, urbs Phrixi nomine, quae nunc Ideeſſa dicitur, ſatis munitum, in confinio Colchidis. Apud Dioſcuriadem fluit Charus fluvius.

§. 19.

Colchis.

§. 19.

Τῶν δὲ συνεχομένων ἐθνῶν εἰς τὴν Διοσκουριάδα, καὶ οἱ [1] Φθειροφάγοι εἰσὶν, ἀπὸ τοῦ [2] αὐχμοῦ

rum mihi conſtat. Nam ſi ὁ Κάρος legas, et de Chariſto accipias, vereor, ne Straboni fiat injuria. Erit enim error magnus, quum Chariſtus non fluat περὶ Διοσκουριάδα, quod praeter Ptolemaeum docent Arrianus [in periplo Ponti p. 10. Hudſ.] et Plinius [6, 4.] a quibus tamen Χαριστῆς dicitur, non Chariſtus. Si legas ὁ Κόραξ, non multum a veritate aberraveris. Ego tamen malo ἔπτέχειν. *Caſaubonus.* Ptolemaei Chariſtum et alii hic quaerunt, ut Stuckius ad Arrian. p. 96. Harduin. ad Plinium. Equidem potius ex Ptolemaei notatione Caſaubono adſentior.

1) Stephanus ex Strabonis hoc libro refert Φθειροφάγοι. At et Herodotus 4, 109. et ex eo Arrianus in periplo Ponti Euxini p. 18. Hudſ. norunt ejusmodi homines, (Budinos fuiſſe narrat Herodotus) qui per ει efferunt vocem. Nec aliter (Φθειροφάγοι) ſcribunt Strabo ſupra p. 492. f. Ptolem. 5, 9. Euſtath. ad Dionyſ. v. 689. Et ſic Plin. 6, 4. *Phtbirophagos* vocat. Cf. Holſten. ad Stephan. p. 344.

2) Planudes, Moſcov. Pariſ. Venet. Medic. 3. 4. pro ξύσου, quod videntur Vatic. et Urbin. obtuliſſe, et editiones receperunt, ſubſtituunt αὐχμοῦ, quod non temere natum, ſed ex gloſſa, margini adpoſita, in textum migraſſe, exacto altero, videtur, in primis cum πῖνος et ξῦσος ſint ſynonyma, uti ex Grammaticorum explicatione intelligitur. Cf. auctor Etymol. M. ſ. v. πιναρὸς, Heſychius ſub utraque voce — Contra αὐχμὸς, quod et in ſuo codice legit cum epitomes auctore vetus interpres, vertit enim *fames* (Medic. 3. τῆς πείνας pro τ. πίνου) ut λιμὸς explicat etiam Heſychius, quae conjuncta eſſe ſolent in his hominibus, adfert. Quare revocavi. Poſt Medic. 4. τὸ ὄνομα.

§. 19.

De gentibus, quae Dioscuriadem conveniunt, ſunt etiam Phtheirophagi, a ſordibus

χμοῦ καὶ τοῦ πίνου λαβόντες τοὔνομα. Πλησίον Colchis.
δὲ καὶ οἱ [3] Σοάνες, οὐδὲν βελτίους τούτων [4] τῷ πίνῳ, δυνάμει δὲ βελτίους, σχεδὸν δέ [5] τι καὶ κρατίστοι κατὰ ἀλκὴν καὶ δύναμιν· δυναστεύουσι γοῦν [6] τῶν κύκλῳ, τὰ ἄκρα τοῦ Καυκάσου κατέχοντες, τὰ ὑπὲρ τῆς Διοσκουριάδος· βασιλέα δ' ἔχουσι, καὶ συνέδριον ἀνδρῶν τριακοσίων· συνάγουσι δ', ὡς φασι, στρατείαν καὶ εἴκοσι μυριάδων· ἄπαν γάρ ἐστι τὸ πλῆθος μάχιμον, οὐ συντεταγμένον· παρὰ

dibus et ſqualore nomen habentes. His vicini Soanes, ſordibus haud quidquam inferiores, potentia autem priores, qua et fortitudine reliquos fere omnes excedunt, et in orbem circum ſita tenent, ſumma Caucaſi habitantes, quae Diofcuriadi imminent: regem habent, et concilium CCC virorum: conducunt exercitum hominum, ut fertur, etiam ad ducenta millia: tota enim multitudo ut incompoſita, ita bellicoſa

3) Aldus et Hopperus dederunt Πόανες, uti codd. Pariſ. n. 1395. et 1396. de quibus v. ſupra ad §. 14. n. 6. ubi plura adpoſui. Pro οὐδὲν, quod bene habet, Ven. mavult οὐδέ.

4) Voces τῷ πίνῳ deſunt in Urbin. et Medic. 3. ſed agnoſcit cum reliquis libris etiam Euſtath. ad Dionyſ. c. l. Tum ſibi reſpondent πίνῳ et δυνάμει.

5) Pro τοὶ, quod exhibent editiones, Medic. 3. 4. Moſcov. Ven. Pariſ. praeſcribunt τὶ, quod cum σχεδὸν non ſine varietate conjungi ſolet. V. ad lib. 10. p. m. 57. n. 7.

6) Medic. 3. 4. Moſcov. Vatic. τῷ κύκλῳ, ut editiones ante Caſaubonum; reliqui codices τῶν κύκλῳ, quod recepit Caſaubonus. Vetus interpres: *Hi gentibus circumvicinis dominantur: Caucaſi extrema obtinentes;* unde, quid in ſuo codice legerit, diſcitur. *Tzſchucke.* Legebatur τῷ κύκλῳ, quod Xylandro impoſuit. Prior legit, ut nos. *Caſaubonus.* Sic Dio fragment. 40, 1. τῶν ἐν Σικελίᾳ δυναστεύειν et ſimilia.

Colchis. [7]τούτοις δὲ λέγεται καὶ χρυσὸν καταφέρειν τοὺς χειμάρρους· ὑποδέχεσθαι δ' αὐτὸν τοὺς βαρβάρους φάτναις [8]κατατετρημέναις καὶ [9]μαλλωταῖς [10]δοραῖς· ἀφ' οὗ δὴ μεμυθεῦσθαι καὶ τὸ χρυσόμαλλον [11]δέρας· [12][εἶ

7) Medic. 4. τούτους. Vulgata recte habet. Antea συντεταγμένον male scripserunt Aldus et Hopperus.

8) Medic. 4. Moscov. κατατερημέναις; Medic. 3. Paris. κατατετρημμέναις; alii vel cum ed. Casaub. et Paris. κατατετρυμμέναις, vel cum Aldo, Hoppero, Xylandro et ed. Amstelod. κατατετριμμέναις. Ita vero versatur alibi hoc verbum, uti docet Wesseling. ad Diodor. 1, 97. Vera ejus forma est κατατετρημέναις. Cf. etiam Rhoer. ad Porphyr. de abstin. anim. 3, 27. p. 291.

9) Medic. 3. 4. μαλωταῖς, ut deinceps χρυσόμαλον. Alii rectius per λλ edunt, quod etiam probat literarum series in primitivo apud Hesychium.

10) Vocem δοραῖς Eustathius [ad Dionys. v. 689.] non agnoscit; quod videtur elegantius, sicut in Evangelio [Hebr. 11, 37.] ἐν μηλωταῖς περιπατεῖν, quamquam aliud μήλωται, aliud μαλλωταί. *Casaubonus.* Libri mei omnes tuentur vocem δοραῖς cum epitome, tantum quod haec refert μαλλωτῶν δοραῖς.

11) Casaubonn. δέρος et δέῤῥος; ex meis Moscov. δέρος, Venet. δέῤῥος, Paris. δέρας et supra δέρος. Epitome et editiones omnes, quibuscum reliqui codices consensisse videntur, δέρας, quod et hinc repetit Eustathius c. l. Sic et in aliis variatur inter utramque vocem, de quo cf. Wesseling. ad Diodor. 4, 40. et Gesner. ad Orphei Argon. v. 888. ubi plerique habent δέρας. Sed δέρος ponunt Apollon. Rhod. 2, 1228. 4, 1318. Appian. in Mithrid. 193. alii. In promiscuo hoc usu non adtinet vulgatam relinquere.

licosa est. Ajunt apud hos etiam aurum, deferri a torrentibus, idque barbaros excipere alveolis perforatis et velleribus lanosis: unde etiam aurei velleris exstiterit

[12] [εἰ μὴ καὶ Ἴβηρας ὁμωνύμως τοῖς ἑσπερίοις κα- Colchis.
λοῦσιν ἀπὸ τῶν ἑκατέρωθι χρυσείων]. Χρῶνται δ' οἱ
[13] Σοάνες φαρμάκοις πρὸς τὰς ἀκίδας [13]* θαυμα-
στῶς, ἃ καὶ τοὺς ἀφαρμάκτοις τετρωμένους βέ-
λεσι λυπεῖ κατὰ τὴν ὀσμήν. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα
ἔθνη, τὰ πλησίον [14] περὶ τὸν Καύκασον, λυπρὰ

12) Haec verba ad χρυσείων, quia nexum expositionis turbant, nec Strabo hic de Iberibus loquitur, glossema putat Lünemannus in descr. Caucasi p. 37. In margine scriptum, et a manu imperiti librarii in textum intrusum, ut et antea suspicatus erat Penzelius ad h. l. Equidem, gravibus illis rationibus motus, ita illis sum adsensus, ut adpositis signis notata includerem. Tum pro χρυσείων Medic. 3. 4. Paris. Mosc. dederunt χρυσίων, quae variatio frequentatur etiam in similibus, ut ἱππίος, λίθιος, σιδήρειος. Cf. ad 9. ip. m. 627. 10. p. m. 307. Ita vero etiam χρύσειον δέρας vocat Orpheus c. l.

13) Soanes, non Poanes, scribendum, liquet ex epitomis et Stephano. *Xylander.* Male Θοᾶνες Eustathio in Dionys. v. 689. decepto forte ab ipso Strabone, qui p. 497. hos etiam Θοάνες vocat, ut ibi verissime Casaubonus in margine. *Schepzelius.* Dictum de eo jam est supra.

13*) Lego θαυμασοῖς, ἃ καὶ τοὺς. *Casaubonus.* Codices omnes mei tenent θαυμαστῶς, quod nec ulla mutatione eget, uti et vidit d'Orville ad Charitin. 8, 5. p. m. 694. Idem ante καὶ τοὺς inserit ἃ, quod et reddidit vetus interpres et nexus requirit.

14) Ante περὶ in edd. et plerisque codicibus praecedit τὰ,

rit fabula: [nisi forte Iberos occiduis Iberibus (qui Hispani sunt) cognomines vocant, ob auri utrobique metalla.] Utuntur Soanes etiam veneno ad cuspides fingulari modo inficiendas, cujus foetor etiam iis, qui non infectis telis sauciati sunt, gravis est. Porro caeterae gentes vicinae circa Caucasum sterilem et angu-

Iberia. καὶ μικρόχωροι· τὸ δὲ τῶν Ἀλβανῶν ἔθνος καὶ τὸ τῶν Ἰβήρων, ἃ δὴ πληροῖ μάλιστα τὸν λεχθέντα ἰσθμὸν, Καυκάσιοι καὶ αὐτοὶ λέγοιτ' ἂν, εὐδαίμονα δὲ χώραν ἔχει καὶ σφόδρα καλῶς οἰκεῖσθαι δυναμένην.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

Καὶ δὴ καὶ ἥγε Ἰβηρία [1] οἰκεῖται καλῶς τὸ πλέον πόλεσί τε καὶ [2] ἐποικίοις, ὥστε καὶ κεραμωτὰς εἶναι στέγας, καὶ ἀρχιτεκτονικὴν τὴν τῶν οἰκή-

τὰ, quod cum Medic. 3. 4. abjeci. Minus obtemperavi poſt, ubi Medic. 3. ante τῶν Ἰβήρων omittit τὰ, propter plurium auctoritatem non ſolum, ſed et Strabonis in utramque partem uſum.

1) Ante οἰκεῖται Moſcov. 3. 4. Vatic. Urbin. Pariſ. ponunt καί. Forte ex prioribus repetitum exiit; certe moleſtum offendit.

2) Medic. 3. 4. Pariſ. ἐποίκοις, quod quidem ferri poteſt, etſi vulgatam lectionem cum πόλεσι connexam non relinquo. Poſt Moſcov. temere κεραμωτᾶς.

anguſtam incolunt regionem: Albani et Iberes, quae maxime iſthmum implent gentes, Caucaſiae

ipſae quoque dici poſſunt: ſolum autem tenent felix, et quod admodum commodum habitationi ſit.

CAP. III.

§. 1.

Et quidem Iberiae major pars probe habitatur, urbibus et coloniis conditis, ita ut etiam latericia tecta ſint, et domorum architectonica ſtructura, ac

fora

οἰκήσεων κατασκευὴν, καὶ ἀγοράς, καί τ' ἄλλα κοινά. Iberia.

§. 2.

Τῆς δὲ χώρας τὰ μὲν κύκλῳ τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι περιέχεται. [1] Προπεπτώκασι γὰρ, ὡς εἶπον, p. 500.
ἀγκῶνες ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν εὔκαρποι, περιλαμβάνοντες τὴν σύμπασαν Ἰβηρίαν, καὶ συνάπτοντες πρός τε τὴν Ἀρμενίαν καὶ [2] Κολχίδα· ἐν μέσῳ δ' ἐστὶ πεδίον ποταμοῖς διάῤῥυτον, μεγίστῳ δὲ τῷ Κύρῳ· ὃς τὴν ἀρχὴν ἔχων ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, εἰσβαλὼν εὐθὺς εἰς τὸ πεδίον τὸ λεχθὲν, παραλαβὼν καὶ τὸν [3] Ἄραγον κάτω τοῦ Καυκάσου ῥέοντα,

1) Medic. 3. προσπεπτώκασι. Vulgata recte habet, quod etiam ex ipso eo loco adparet, quem respicit. Cf. p. 497.

2) Moscov. Medic. 3. 4. cum ed. Aldi repetunt τὴν, cujus in hoc nexu promiscuus est usus. Post ante ἐστὶ ex Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Ven. inserui δ'. Tum Venet. dat πεδία ποταμοῖς διάῤῥυτος. Negligenter.

3) Vulgo Ἀῤῥαβῶνα cum Veneto. Reliqui codices omnes cum epitome p. 142. exhibent Ἀραγῶνα praeter Casaubonianos, ex quibus adfertur Ἀῤῥαγῶνα. Vetus interpres vertit *Aragum*, unde adparet, eum legisse Ἄραγον, quo nomine recurrit paullo post p. 550. f. *Tzschucke.*

Non

fora et alia publica aedificia.

§. 2.

Pars ejus Caucasiis includitur montibus. Nam, ut dixi, montis ejus porriguntur versus meridiem cubiti quidam frugiferi, universam cingentes Iberiam, et pertinentes ad Armeniam et Colchidem. In medio eorum planities est fluviis irrigua, quorum Cyrus est maximus. Is in Armenia ortus, statim in eam incidit planitiem, adsumto etiam Arago e Caucaso defluente,

et

Iberia. ῥέοντα, καὶ ἄλλα ὕδατα, διὰ σενῆς ποταμίας εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐκπίπτει· μεταξὺ δὲ ταύτης τε καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐνεχθεὶς πολὺς διὰ πεδίων εὐβοτουμένων σφόδρα, δεξάμενος καὶ πλείους ποταμοὺς, ὧν ἐστιν ὅ, τε [4] Ἀλαζώνιος, καὶ ὁ Σανδοβάνης, καὶ ὁ Ῥοιτάκης, καὶ Χάνης, πλωτοὶ πάντες, εἰς

Non memini, alibi me legiſſe hunc flúvium. Ἀλαβὼν Stephano eſt ποταμὸς καὶ πόλις, quod neſcio an huc pertineat. At ſcripti habent Ἀῤῥαγῶνα. *Caſaubonus.* De Cyro fluvio ait: παραλαβὼν καὶ τὸν Ἀῤῥαβῶνα κ. τ. λ. in quo nomine, utpote ſibi ignoto, haeret Caſaubonus. Sed ex proxima pagina paret, Strabonem loqui de fluvio, quem ibi Ἄραγον vocat. Idem igitur nomen etiam hic reponendum puto. *Tyrwhitus in conjecturis in Strabonem p. m. 42. Aragum* vitioſe in tralatione (cf. ſupra) ſcriptum putat, pro *Aragonem*, quod habeant Graeci codices, Pintianus ad Melam 3, 5, 6. p. m. 132. Rommel in Caucaſiarum regionum Straboniana deſcr. p. 85. ubi hanc narrationem Graece repetit, rejecto Ἀῤῥαβῶνα probat Ἀῤῥαγῶνα; at in ipſa uberiori expoſitione pro *Aragone* in parentheſi notat *Arago*. Lünemann in deſcr. Caucaſi p. 23. inter utrumque fluctuatur. *Aragi* nomen tuetur et hodierna ejus adpellatio *Arak* ſ. *Aragi*. Equidem, ut ſecum Strabo componeretur, dedi Ἄραγον. Stephani Ἀλαβὼν nihil huc facit.

4) Pariſ. et epitome Ἀχαζόνιος, ut in Ἀλαζῶνες, gente, variatur. Cf. Berkel. ad Stephan. p. 87. et Weſſeling. ad Herodot. 4, 17. *Alazon* vocatur a Plinio 6, 11. ſ. 10. Poſt Medic. 3. Σανδαβάνης. Tum Medic. 4. Ῥυτάκης; Pariſ. Ῥοτάκης; vetus interpres *Cithaces*.

et aliis aquis, per anguſtum alveum in Albaniam ſe effundit. Inter hanc porro et Armeniam copioſus labens per campos optima habentes paſcua, receptis etiam pluribus amnibus, Alazonio, Sandobane, Roetace, et Chane, qui omnes ſunt navigabiles,

εἰς τὴν Κασπίαν [5] ἐμβάλλει θάλατταν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Κόρος. Iberia.

§. 3.

Τὸ μὲν οὖν πεδίον τῶν Ἰβήρων οἱ [1] γεωργικώτεροι καὶ πρὸς εἰρήνην νενευκότες οἰκοῦσιν, Ἀρμενιστί τε καὶ Μηδιστὶ ἐσκευασμένοι· τὴν δ' ὀρεινὴν οἱ πλείους

5) Casaubonn. ἐκβάλλει; Moscov. Paris. Medic. 3. Venet. edd. Aldi et Hopperi ἐμβάλλουσι; Xyl. ἐκβάλλει; Casaubonn. cum epitome ἐμβάλλει; vetus interpres *erumpunt*. Nempe quia ad omnes fluvios retulerunt, cum tamen ad unum Cyrum pertineat. Alii codices cum lectione Casauboni consensisse videntur. Confusio in his nota et passim notata, quae etiam, cum duplex in hoc ratio valeat, difficulter saepe tolli potest. Hic ἐμβάλλει praefero, quia antea respectu terrae dixit ἐκπίπτει. Tum pro θάλατταν, ut alibi, Moscov. maluit θάλασσαν. Pro Κόρος, quod et codices tuentur, edd. Casaubonn. dant Κύρος, repugnante re ipsa.

1) Codices Casaubonn. et mei omnes γεωργικώτεροι, ex quibus huc revocavi pro γεωργικώτατοι. Aldus invexit γεωργικώτατοι. Sequentia uno verbo auctiora Casaubonn. sic referunt: πρὸς εἰρήνην νενευκότες ἐν εὐκολίᾳ οἰκοῦσιν; mei omnes tantum pro ἐν εὐκολίᾳ ponunt νενευκότες; et sic vetus interpres reddit *ad pacem intenti*. Vulgata lectio omnino hic ita habet: γεωργικώτατοι καὶ πρὸς εἰρήνην ἐν εὐκολίᾳ οἰκοῦσιν. At sic desideratur, quod ad verba πρὸς εἰρήνην pertineat; deinde non quaeritur, quomodo habitent, sed quibus moribus homines habitent, cui et obposita apte respondent. Ante Μηδιστὶ male deest καὶ in Paris.

les, in Caspium exit mare. Olim Corus vocabatur.

§. 3.

Campestria Iberorum agriculturae et pacis studiosiores habitant, Armenio et Medico cultu. Montana plures et bellicosi habent,

Iberia. πλείους καὶ μάχιμοι κατέχουσι, Σκυθῶν δίκην ζῶντες καὶ [2] Σαρματῶν, ὥνπερ καὶ ὅμοροι καὶ συγγενεῖς εἰσιν· ἅπτονται δ' ὅμως καὶ γεωργίας, πολλάς τε μυριάδας συνάγουσιν ἐξ ἑαυτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων, ἐπειδάν τι [3] συμπέσῃ Θορυβῶδες.

§. 4.

Τέσσαρες δ' εἰσὶν εἰς τὴν χώραν εἰσβολαί· μία μὲν διὰ Σαραπανῶν, φρουρίου Κολχικοῦ, καὶ τῶν κατ' αὐτὸ στενῶν, δι' ὧν ὁ Φάσις γεφύραις ἑκατὸν [1] καὶ εἴκοσι περατὸς γενόμενος, διὰ τὴν σκολιότητα, καταῤῥεῖ τραχὺς καὶ βίαιος εἰς τὴν Κολχίδα, πολλοῖς χειμάῤῥοις κατὰ τὰς ἐπομβρίας

2) Σαρματῶν dedi cum Mosc. pro Σαρμάτων. Post pro ὥνπερ, quod bene habet, in Medic. 3. exstat ὅσπερ. In sequ. ante ἐξ αὐτῶν Mosc. inserit καί.

3) Paris. συμπέσοι. Cum utrumque usum habeat, passim etiam in libris varietur, plures codices praetuli.

1) Illa καὶ εἴκοσι non agnoscit Eustathius loco citato. [ad Dionys. v. 689.] *Casaubonus.* Codices mei omnes cum vetere interprete addunt, tantum quod in Medic. 3. deest καί. Post Medic. 4. habet γενόμενος, et γενῶται δέ.

habent, Scytharum more ac Sarmatarum viventes, quorum etiam finitimi sunt atque cognati: agriculturam tamen hi quoque attingunt: multaque hominum millia e suo corpore et illis cogunt, si quis incidat tumultus.

§. 4.

Quatuor sunt in Iberiam aditus. Unus per Sarapana, Colchicum castellum, et anguſtias, quae pone sunt: per quas Phasis pontibus CXX junctus, propter obliquitatem, asper et violentus in Colchidem defluit, locis istis per imbres

βρίας ἐκχαραδρουμένων τῶν τόπων. Γεννᾶται δ' ἐκ τῶν ὑπερκειμένων ὀρῶν πολλαῖς συμπληρούμενος πηγαῖς· ἐν δὲ τοῖς πεδίοις καὶ ἄλλους προσλαμβάνει ποταμούς, ὧν ἐστιν ὅ τε Γλαῦκος καὶ ὁ Ἵππος· πληρωθεὶς δὲ καὶ γενόμενος πλωτὸς ἐξίησιν εἰς τὸν [2] Πόντον, καὶ ἔχει πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῷ, καὶ λίμνην πλησίον. Ἡ μὲν οὖν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἰβηρίαν [3] ἐμβολὴ τοιαύτη, πέτραις, καὶ ἐρύμασι, καὶ ποταμοῖς χαραδρώδεσι διακεκλεισμένη. Iberia.

§. 5.

Ἐκ δὲ τῶν πρὸς ἄρκτον Νομάδων, ἐπὶ τρεῖς ἡμέ-

2) Venet. τόπον, deinceps cum Pariſ. et Moſcov. αὐτῇ pro αὐτῷ, ut edd. Aldi et Hopperi. Utrumque negligenter.

3) Caſaubonn. Venet. Medic. 3. 4. Urbin. Moſcov. Pariſ. ἐμβολή, edd. omnes εἰκβολή, quae variatio notatur etiam alibi. V. Sturz. Lex. Xenoph. T. 2. p. 148. Cum perinde ſit, reddidi codices. Poſt Pariſ. διακεκλυσμένη. Male.

bres multis torrentibus exeſis et in convallem redactis. Oritur Phaſis ex ſuperiacentibus montibus, e multis confluens ſcaturiginibus: in campis autem alios in ſe recipit fluvios, quorum ſunt Glaucus et Hippus: ita completus ac navigabilis factus, in Pontum exit. Urbs ei impoſita eſt ejusdem nominis, et lacus in vicina. In Iberiam ergo e Colchide talis eſt aditus, ſaxis, caſtellis, et fluviis convalles facientibus interceptus.

§. 5.

E nomadibus autem verſus ſeptentrionem degentibus tridui eſt adſcenſus

Iberia. ἡμέρας, ἀνάβασις χαλεπή· καὶ [1] μετὰ ταύτην ποταμία στενὴ ἐπὶ τοῦ Ἀράγου ποταμοῦ τεττάρων ἡμερῶν ὁδὸν ἔχουσα ἐφ' ἕνα· φρουρεῖ δὲ τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ τεῖχος δύσμαχον· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀλβανίας, διὰ πέτρας πρῶτον λατομητὴ εἴσοδος, εἶτα διὰ τέλματος, ὃ ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐκ τοῦ Καυκάσου καταπίπτων. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρμενίας τὰ ἐπὶ τῷ Κύρῳ στενὰ, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἀράγῳ· [2] πρὶν γὰρ εἰς ἀλλήλους συμπεσεῖν, ἔχουσιν ἐπι-
p. 501. κειμένας πόλεις ἐρυμνὰς ἐπὶ πέτραις, διαχούσαις ἀλλήλων ὅσον ἑκκαίδεκα σταδίους· ἐπὶ μὲν τῷ Κύρῳ, τὴν Ἁρμοζικὴν, ἐπὶ δὲ θατέρῳ [3] Σευσάμορα. Ταύταις

1) Medic. 4. μετὰ ταῦτα. Melius alii referunt ad ἀνάβασις. Poſt Caſaubonn. non male λατομητῆς. Mei omnes in vulgata conſentiunt. Solus interpres vetus reddit: *per petram exciſam.*

2) Ita dedi ex Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Ven. cum vulgo legeretur καὶ γὰρ πρὶν, uti mox conſentientibus omnibus διαχούσαις pro διεχούσας, quod eſt in editionibus. Vetus interpres habet: *urbes natura munitas.* Per nexum ex utraque lectione idem exſiſtit ſenſus.

3) Vulgo Σεύμορα. Caſaubonn. Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Ven. Σευσάμορα, quod voluit etiam reddere vetus inter-

ſus difficilis: poſt hunc anguſtiae, per quas fluvius labitur Aragus, quatuor dierum iter ad unum: munit autem extrema hujus viae murus haud facile expugnabilis. Ab Albania per ſaxa principio exciſa eſt via: deinde per paludem, quam fluvius e Caucaſo decidens efficit. Ab Armenia anguſtiae ſunt ad fluvios Cyrum et Aragum: qui antequam confluant, urbes habent munitas, ſaxis impoſitas, ad XVI ſtadia inter ſe diſtantibus: Cyro Harmozica imminet, Arago Seuſa-

ταις δὲ ἐχρήσατο ταῖς εἰσβολαῖς πρότερον Πομπήιος, ἐκ τῶν Ἀρμενίων ὁρμηθεὶς, καὶ μετὰ ταῦτα Κανίδιος. Iberia.

§. 6.

Τέτταρα δὲ [1] καὶ γένη τῶν ἀνθρώπων οἰκεῖ τὴν χώραν, ἓν μὲν, καὶ πρῶτον, ἐξ οὗ τοὺς βασιλέας καθιστᾶσι, κατ' ἀγχιστείαν τε καὶ ἡλικίαν τὸν πρεσβύτατον· ὁ δὲ δεύτερος δικαιοδοτεῖ καὶ στρατηλατεῖ· δεύτερον δὲ τὸ τῶν [2] ἱερέων, οἱ ἐπιμελοῦν-

interpres, qui negligenter diſcreto υ et η dedit *Senſamora*. Nolui quidem tot ſuffragiis adverſari. Poſt in Pariſ. ſcribitur Κανίδειος, uti etiam dederunt Aldus et Hopperus. Auctores per ι ſcribunt.

1) Καὶ deeſt in Medic. 3. nec expreſſit vetus interpres. At idem, Medic. 4. (uterque ex corr.) Moſcov. Pariſ. Ven. exhibent Τέτταρα καὶ δέκα γένη cum edd. Aldi et Hopperi. Xylander ex vitio: Τ. τὴν δέκα γένη. At ipſa Strabonis expoſitio, qua recenſum eorum agit, ſtat pro vulgata lectione. *Tzſchucke.* Τέτταρα δὲ καὶ γένη. Sic eſt legendum. Ait καὶ, quaſi diceret: ſicuti ſunt quatuor εἰσβολαὶ, ita quatuor ſunt γένη ἀνθρώπων. Hoc qui non animadvertebant, locum corrupere. *Caſaubonus.* Poſt praeter uſum ἀγχιστείαν ferunt Pariſ. Medic. 3. 4.

2) Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi ἱερῶν. At hic non rerum, ſed ordinum diſcrimina narrantur et proximum οἱ reſpuit, niſi quis ex contractione facta exſtitiſſe velit.

Seuſamora. His aditibus primum Pompejus, ex Armenia irruens, deinde Canidius uſi ſunt.

§. 6.

Quatuor etiam hominum genera Ibériam incolunt. Primum, e quo reges deligunt, aetate ſemper maximum de regis prioris cognatis: proxime minor natu jus dicit, exercitusque ducit. Secun-

Albania. μελοῦνται καὶ τῶν πρὸς τοὺς ὁμόρους δικαίων· τρίτον δὲ τὸ τῶν στρατευομένων καὶ γεωργούντων· τέταρτον δὲ τὸ τῶν λαῶν, οἱ βασιλικοὶ δοῦλοί εἰσι, καὶ πάντα διακονοῦνται τὰ πρὸς τὸν βίον. Κοιναὶ δ' εἰσὶν [3] αὐτοῖς αἱ κτίσεις κατὰ συγγένειαν· ἄρχει δὲ καὶ ταμιεύει ἑκάστην ὁ πρεσβύτατος. Τοιοῦτοι μὲν οἱ Ἴβηρες καὶ ἡ χώρα αὐτῶν.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

Ἀλβανοὶ δὲ ποιμενικώτεροι, καὶ τοῦ νομαδικοῦ γένους ἐγγυτέρω, πλὴν οὐκ [1] ἄγριοι· ταύτῃ δὲ καὶ πολεμικοὶ μετρίως. Οἰκοῦσι δὲ μεταξὺ τῶν Ἰβήρων καὶ τῆς Κασπίας θαλάττης, πρὸς ἕω

3) Vulgo αὐτῶν. Elegantius Caſaubonn. Moſcov. Medic. 3. 4. Ven. Urbin. Vatic. αὐτοῖς.

1) Urbin. pro ἀλλότριοι commode et apte exhibet ἄγριοι, unde recepi.

dum eſt ſacerdotum, qui et jura cum finitimis communia procurant. Tertium eſt militum et agricolarum. Quartum eſt plebs, qui ſunt ſervi regii, et omnia ad uſus vitae neceſſaria obeunt miniſteria. Communes eis ſunt poſſeſſiones ſecundum familias: imperat et gubernat quamvis earum natu maximus. Tales ſunt Iberes et eorum ſolum.

CAP. IV.

§. 1.

Albani magis dediti ſunt paſcendo pecori, et affiniores vago generi, neque tamen feroces, eademque de cauſa etiam mediocriter bellicoſi. Habitant inter Iberas et mare Caſpium, hoc ortum, illos verſus occaſum attingentes:

ἔω μὲν ἁπτόμενοι τῆς θαλάττης, πρὸς [2] δύσει δὲ Albania.
ὁμορεῦντες τοῖς Ἴβηρσι· τῶν δὲ λοιπῶν πλευρῶν τὸ μὲν βόρειον φρουρεῖται τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι· ταῦτα γὰρ ὑπέρκειται τῶν πεδίων, καλεῖται δὲ [3] τὰ πρὸς τῇ θαλάττῃ μάλιστα Κεραύνια· τὸ δὲ νότιον ποιεῖ ἡ Ἀρμενία παρήκουσα· πολλὴ μὲν πεδιὰς, πολλὴ δὲ καὶ ὀρεινὴ, καθάπερ ἡ Καμβυσηνὴ, καθ' ἣν ἅμα καὶ τοῖς Ἴβηρσι, καὶ τοῖς Ἀλβανοῖς οἱ Ἀρμένιοι συνάπτουσιν.

§. 2.

Ὁ δὲ Κῦρος ὁ διαῤῥέων τὴν Ἀλβανίαν, καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ οἱ πληροῦντες ἐκεῖνον, ταῖς μὲν

Dd 2 [1] τῆς

2) Moſcov. Medic. 3. 4. Venet. pro δύσιν habent δύσει, quod cum non ſolum reſpondeat proximo ἕω, ſed et a ibi ſic Strabo jungat, v. c. lib. 1. p. m. 4. οἱ πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς καὶ δύσεσιν, ex illis codicibus admiſi.

3) Addidi τὰ ex Moſcov. Medic. 3. 4. Ven. Poſt contra, etſi ſalvo ſenſu, Moſcov. ante ὀρεινὴ omittit καὶ. In ſequ. Moſc. et Pariſ. ut et hic infra p. 502. male ſcripſerunt Καμβισήνη, pejus Καμβησηνοὶ Aldus et Hopperus. Vera ſcriptura aliorum eſt Καμβυσηνὴ, a Cambyſe, ut Ξερξηνὴ a Xerxe, auctore Stephano ſ. v. Ξερξηνὴ, etſi ille accentum in penultima ponit. Sed multa aliorum contraria exempla occur-

gentes: de caeteris lateribus ſeptentrionale munitur Caucaſiis montibus, qui planitiei imminent, et, qua ad mare pertinent, Ceraunii vocantur: auſtrinum efficit Armenia juxta porrecta, partim planitie magna, partim etiam montana: qualis eſt Cambyſena, qua Armenii et Iberas et Albanos attingunt.

§. 2.

Cyrus vero Albaniam perfluens, reliquique eum implentes fluvii, ad terrae qui-

Albania. τῆς γῆς αἱρεταῖς προσλαμβάνουσι, τὴν δὲ θάλατταν ἀλλοτριοῦσιν. Ἡ γὰρ χοῦς, προσπίπτουσα πολλή, πληροῖ τὸν πόρον, ὥστε καὶ τὰς ἐπικειμένας νησίδας ἐξηπειροῦσθαι, καὶ τενάγη ποιεῖν ἀνώμαλα καὶ δυσφύλακτα· τὴν δ' ἀνωμαλίαν ἐπιτείνουσιν αἱ ἐκ τῶν πλημμυρίδων ἀνακοπαί. Καὶ δὴ καὶ εἰς σώματα δώδεκα φασὶ μεμερίσθαι τὰς ἐκβολάς, τὰ μὲν τυφλὰ, τὰ δὲ παντελῶς [2] ἐπιγελῶντα, καὶ μηδὲν ὕφορμον ἀπολείποντα· ἐπὶ

occurrunt p. 528. Magis infra vocem vitiat Moſcov. p. 528.

1) Ante τῆς γῆς moleſte Ven. obtrudit γάρ.

2) Moſcov. ἐπιγιγελῶντα; reliqui omnes in vulgata perſtant. *Tzſchucke.* Uſum hunc verbi ἐπιγελῶντα fruſtra, opinor, ex poetis defendit poſtremus Strabonis editor. [Caſaubonus.] Scribendum credo: τὰ δὲ, παντελῶς ἐκίγεια ὄντα, *prorſus terrena exiſtentia. Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem p. m.* 43. Vetus interpres vertit: *omnino fallentia,* quaſi legerit ἐπιλαθόντα, quod obpoſitionem aperte hic factam tollit, Recentiores, qui in vulgata lectione adquieverunt, varie reddunt: *latiſſime diffuſa, fluctum refringentia,* uti Xylander, *aquarum copia fluctibusque criſpantibus inſignia.* Reſpondet optime ἐκίγεια, ſed quia nimis a codicum veſtigiis recedit, excipere nolui, et ipſum locum aliis ſanandum reliqui. Hoc emicat,

quidem commoda conferunt, ſed mare ſubripiunt. Multum enim coeni ingeſtum, implet trajectum, adeo ut inſulae quoque exiguae propinquae adjungantur continenti, fiantque paludes inaequales et obſervatu difficiles. Augent hanc inaequalitatem aeſtuum repercuſſus. Et quidem ferunt duodecim eum oſtiis exire, partim caecis, partim omnino fluctum refringentibus, nullamque navibus ſtationem relin-

ἐπὶ πλείους γοῦν, ἢ ἑξήκοντα σταδίους ἀμφικλύ- Albania.
σου τῆς ἠιόνος οὔσης τῇ θαλάττῃ καὶ τοῖς ποτα-
μοῖς, ἅπαν εἶναι μέρος [3] αὐτῆς ἀπροσπέλαστον·
τὴν δὲ χοῦν καὶ μέχρι πεντακοσίων παρήκειν
σταδίων, θινώδη ποιοῦσαν τὸν αἰγιαλόν. Πλησίον
δὲ καὶ ὁ Ἀράξης ἐμβάλλει, τραχὺς ἐκ τῆς Ἀρ-
μενίας ἐκπίπτων· ἣν δὲ ἐκεῖνος προωθεῖ χοῦν, πο-
ρευτὸν ποιῶν τὸ ῥεῖθρον, ταύτην ὁ Κύρος ἀνα-
πληροῖ.

§. 3.

Τάχα μὲν οὖν τῷ τοιούτῳ γένει τῶν ἀνθρώ-
πων οὐδὲν δεῖ θαλάττης. Οὐδὲ γὰρ τῇ γῇ
χρῶνται κατ' ἀξίαν, πάντα μὲν [1] ἐκφερούσῃ καρ- p. 302.

πὸν,

cat, cum ſequentia non adverſativa, ſed copulativa particula connectantur, latere hic verbum, quod cauſam effecti contineat. Pro γοῦν poſtea Medic. 4. adfert οὖν, ut infra alii etiam.

3) Medic. 4. ex corr. αὐτοῖς. Tum Caſaubonus poſt haec verba excidiſſe putat συμβέβηκε τοῦτο. Pendent tamen a ſuperiori φασί.

1) Vulgo legebatur: πάντα μὲν γὰρ ἐκφέρουσιν. Tzſchucke.

relinquentibus: cumque litus ad plura LX ſtadia mari et fluviis undique alluatur: totam ejus partem iſtam eſſe inacceſſam: limum autem etiam ad 10 ſtadia promoveri, et quaſi aggerem quendam litori praeſtruere. Haud procul inde Araxes etiam influit, aſper ex Armenia ſe proruens. Quod limi ille protrudit, alveum faciens pervium, Cyrus aqua opplet.

§. 3.

Fortaſſe huic hominum generi nihil opus eſt mari, cum ne terra quidem, ut parerat, utantur, quae quidem omnis generis fructum, etiam mitiſſimum, profert,

omnes

Albania. πὸν, καὶ τὸν ἡμερώτατον, πᾶν δὲ φυτόν· καὶ γὰρ τὰ ἀειθαλῆ φέρει· τυγχάνει δ' ἐπιμελείας [2] οὐδὲ μικρᾶς, ἀλλὰ [3] τ' ἀγαθὰ ἅσπαρτα καὶ ἀνή-

cke. Puto, per parentheſin haec dici, et γὰρ deleto ἐκφερούσῃ ſcriptum. *Xylander.* Acute vidit Xylander, facta illa emendatione nexum ſatis antea incommodum et ineptum reparari. In quo valide etiam adjuvatur a bonis Msstis. Nam Medic 3. 4. omittunt non ſolum γὰρ, ſed et cum Moſcov. exhibent φερούσῃ, quod facili mutatione corruptum eſt in aliis. Minus bene Tyrwhittus p. m. 43. c. l. emendat ἐκφερουσα.

2) Caſaubonn. οὐ μικρᾶς et οὐδεμιᾶς. Mei omnes in recepta lectione perſtant, quae et bene habet.

3) Medic. 3. 4. τὰ ἀγαθά. Poſt Medic. 4. ἅπαντα (quam vocem poſtea omiſit) ἄσπαρτα. Tum ἅπαντα plane deeſt in Ven. Denique idem, Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. et Caſaubonn. volunt φύοντα pro vulgato φύστῃ. Xylander totum locum ad verſum Homericum Odyss. 9, 109. quem reſpexit Strabo, ſic invertit: Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύοντα. *Tzſchucke.* Eruditus vir, cum recte agnoviſſet hic Homeri verba, rurſus in eo graviſſime peccavit, locumque adeo totum corrupit, dum ipſum poetae carmen adſcripſit, ad quod reſpexerat tantum Strabo; non autem ipſum uſurpaverat integrum: quod et bonis ſcriptoribus familiare eſt, et confirmant veteres codices. Nos igitur locum in integrum reſtituimus. *Caſaubonus* Ita etiam paſſim Noſtrum facere, aliquoties notavi. Φύοντα tamen non ex Homero ſolum, ſed et noſtris codicibus revocavi. Sic variatur apud Diodor. 1, 34. ubi v. Weſſeling. et omnino de hac ſtructura Caſaubon. ad Athen. 8, 3. p. 367. Ilgen. ad hymn. Homer. p. 299. 398. Fiſcher ad Welleri Grammat. Gr. Spec. 3. P. 1. p. 342. ſqq. et quos laudat.

omnes plantas, adeoque ſemper quoque virentes, cum tamen ne exignus quidem cultus adhibeatur.

Nam ſine ſemente haec, et
duri vomeris uſu
Omnia proveniunt —

ſicut

ἀνήροτα ἅπαντα φύονται, καθάπερ εἰ [4] στρατεύ- Albania.
σαντές φασι, Κυκλώπειόν τινα διηγούμενοι βίον· πολλαχοῦ γοῦν σπαρεῖσαν ἅπαξ, δὶς ἐκφέρειν καρπόν, ἢ καὶ τρίς· [5] τὸ δὲ πρῶτον καὶ πεντηκοντάχουν· ἀνέασον καὶ ταῦτα, οὐδὲ σιδήρῳ τμηθεῖσαν, ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ. Ποτίζεται δὲ πᾶν

4) Sic omnes codices, etiam Casauboni, cum vetere interprete; hic enim vertit: *qui ibi militarunt*. Vulgo, praeeunte Aldo, στρατηγήσαντες, quo remoto illud repoſui, tamquam confirmatius et aptius. Tum Pariſ. dedit Κυκλώπιον, uti Latini poetae metri maxime cauſa penultimam corripiunt, in quibus Virgil. Aen. 1, 201. Sil. 14, 33. Claudian. in Eutrop. 2, 377. et alibi. Cf. Heyne ad Virgil. Aen. 1, 665. Graeci haec et ſimilia ſcribunt per ει, uti ſine offenſa Noſter 8. p. m. 212. unde et ita repetit Euſtath. ad Homer. Odyss. 9, 168. qui et alibi ponit ει. Et ſic idem ad Dionyſ. v. 730. ex hoc loco refert Κυκλώπειος βίος. Pro γοῦν Venet. adfert γὰρ, Pariſ. οὖν et γὰρ, quod etiam ferri poſſit. Sed et alterum aliorum explicat, quem intelligi velit Κυκλώπειον βίον, i. e. εὐδαίμονα καὶ ἄπονον, uti explicat Euſtath. ad Dionyſ. c. l. Cf. et Strabo 13. p. 592.

5) Malui cum Tyrwhitto p. m. 43. c. l. ponere τὸ, cum progreſſionis modus et ratio ſpectentur, quam cum libris ſervare τὸν et ad καρπὸν referre. At poſtea πεντηκοντάχουν ex libris meis retinui, quod mirae fertilitatis inluſtrius documentum praebet, cum Caſaubonn. quidam praetulerint πεντάχουν. Ad verbum ἀνέασον Caſaubonus notavit, aliquid deeſſe videri; ſenſum quidem eſſe perſpicuum. Atque in hoc adquieſcendum.

ſicut dixerunt nobis, qui ibi militarunt, Cyclopicam enarrantes vivendi rationem: nam conſitum ibi agrum ferunt ſemel, bis proferre, aut etiam ter frugem: et ſane primo quinquagenam, nec illum renovari, nec ferro, ſed ligneo aratro proſcindi. Rigatur tota planities fluminibus aliisque aquis, magis

Albania. τὸ πεδίον, τοῦ Βαβυλωνίου καὶ τοῦ Αἰγυπτίου μᾶλλον, τοῖς ποταμοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὕδασιν· ὥς ἀεὶ ποώδη φυλάττειν τὴν ὄψιν· [6] διὰ δὲ τοῦτο καὶ εὔβοτόν ἐστι· πρόσεστι δὲ καὶ τὸ εὐάερον ἐκείνῳ μᾶλλον. [7] Ἄσκαφοι δὲ ἄμπελοι μένουσι διὰ τέλους, τεμνόμεναι διὰ πενταετηρίδος· νέαι μὲν διετεῖς ἐκφέρουσιν ἤδη καρπόν· τέλειαι δ' ἀποδιδόασι τοσοῦτον, ὥστε ἀφιᾶσιν ἐν τοῖς κλήμασι πολὺ μέρος. Εὐεργῆ δ' ἐστὶ καὶ τὰ βοσκήματα παρ' αὐτοῖς, τά τε ἥμερα, καὶ τὰ ἄγρια.

§. 4.

6) Medic. 3. 4. διὰ δή. Pro εὔβοτον Venet. habet εὔοτον neglecto β.

7) Medic. 3. Ἄσκαφοι γὰρ αἱ ἄμπελοι. At hic non eſt explicatio ſuperiorum, ſed ad nova progreſſio. Tum pro μένουσι, quod in hac ſerie bene habet, Medic. 3. 4. Ven. Pariſ. dant μένουσαι. Tum Pariſ. Medic. 3. 4. ὥς', et Ven. ἀμφιᾶσιν. Tzſcb. Quomodo animalia εὐεργῆ dicantur neſcio. Verius puto εὐγενῆ. Tyrwhittus in conjecturis in Straboném p. m. 44. Equidem vulgatam vocem laceſſendam non puto, cum ad animantia non inepte transferri poſſit, uti de hominibus occurrit in bonis codicibus, quibus addo Moſc. et Pariſ. lib. 2. p. m. 274. Pro διαγδύνουσαν Moſc. ponit διακινδύνευσαν, et poſt pro δέ εἰσι Medic. 3. 4. ut ſaepe alibi, δ' εἰσί. Haec quidem ad §. 5. proferenda ſunt.

gis etiam, quam Babylonia, aut Aegyptia. Itaque cum ſemper herba vigeret, tum paſcuis eſt admodum apta: aëris quoque eſt melior, quam iſthic, temperies. Vites nunquam omnino fodiuntur, quinquennio exacto demum putantur: novellae ſecundo jam anno ſtatim fructum ferunt: adultae tantum, ut magna pars in palmitibus relinquatur. Vegeta ſunt etiam apud eos animalia, tam manſueta, quam fera.

§. 4.

§. 4. Albania.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι κάλλει, καὶ [1] μεγέθει διαφέροντες· ἁπλοῖ δὲ, καὶ οὐ καπηλικοί· οὐδὲ γὰρ νομίσματι τὰ πολλὰ χρῶνται, οὐδὲ ἀριθμὸν ἴσασι μείζω τῶν ἑκατόν· ἀλλὰ φορτίοις τὰς ἀμοιβὰς ποιοῦνται· καὶ πρὸς τἆλλα δὲ τὰ τοῦ βίου ῥαθύμως ἔχουσιν. Ἄπειροι δ' εἰσὶ καὶ μέτρων τῶν ἐπ' ἀκριβὲς, καὶ σταθμῶν· καὶ πολέμου δὲ, καὶ πολιτείας, καὶ γεωργίας ἀπρονοήτως ἔχουσιν· ὅμως δὲ καὶ πεζοὶ, καὶ ἀφ' ἵππων ἀγωνίζονται, ψιλοί τε καὶ καταφρακτοι, καθάπερ Ἀρμένιοι.

§. 5.

Στέλλουσι δὲ μείζω τῆς Ἰβήρων στρατιᾶς. Ὁπλίζουσι γὰρ καὶ ἐξ μυριάδας ἀνδρῶν· ἱππέας δὲ

Dd 5 [1] δισ-

1) Parif. vitiofe μεγέθη. Tum Ven. ἴδασι pro ἴσασι. Voluit fcribere εἴδασι. Antea idem pro οὐδὲ γὰρ dat οὐ γάρ.

§. 4.

Ipfi forma et magnitudine aliis praeftant hominibus, moribus fimplices, et a cauponando alieni: ut qui ne nomismate quidem utantur plerumque, neque ultra centenarium numerare noverint, ac permutatione mercium utantur. Caetera quoque, ad vitae uſum pertinentia, negligenter tractant, imperiti ponderum et menſurarum exactarum: quin et bellum, ac rem civilem, et agriculturam improvide obeunt. Tamen et pedites, et ex equis pugnant, levi grauique armatura, ut Armenii.

§. 5.

Majorem, quam Iberes, exercitum ducunt. Armant enim etiam LX millia virorum, equitumque XXII millia,

Albania. δισμυρίους καὶ δισχιλίους, ὅσοις πρὸς Πομπήϊον ἐκινδύνευσαν. Καὶ τούτοις δὲ συμπολεμοῦσιν οἱ νομάδες πρὸς τοὺς ἔξωθεν, ὥσπερ τοῖς Ἴβηρσι κατὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας. Ἄλλως δ' ἐπιχειροῦσι τοῖς ἀνθρώποις πολλάκις, ὥστε καὶ γεωργεῖν κωλύουσιν. Ἀκοντισταὶ δέ εἰσι καὶ τοξόται, θώρακας ἔχοντες καὶ [2] θυρεούς· περίκρανα δὲ θήρεια παραπλησίως τοῖς Ἴβηρσιν. Ἔστι δὲ τῆς Ἀλβανῶν χώρας καὶ ἡ Κασπιανὴ, τοῦ Κασπίου ἔθνους ἐπώ-

1) Legendum μυρίους ex Plutarcho T. I. p. 638. ed. Francof. [in Pompejo c. 35.] Κατέλαβε, inquit de Pompejo cum Albanis bellum gerente, πρὸς Ἄβαντι ποταμῷ παρατεταγμένους, ἑξακισμυρίους πεζοὺς καὶ δισχιλίους ἱππεῖς ἐπὶ μυρίοις. Appianus in hac parte negligentior fuit. Veruntamen etiam ex eo probari poteſt, locum ita eſſe emendandum. Non dubito autem ego, quin et Strabo et Plutarchus eundem ſecuti eſſent auctorem, Theophanem Mitylenaeum, qui Pompejo in hac expeditione comes poſtea res geſtas ab eo conſcripſerat. *Caſaubonus.* Notandum id utique, at uter veriora retulerit, non liquet, cum in utroque vulgatum numerum tueantur codices.

2) Pariſ. θυρεοὺς et ſupra θυρεούς. Poſt pro θήρεια Moſcov. θήρια, Ven. θηρία. Alii θήρεια, tantum quod in Medic. 3. exſtat τε θήρεια. Sic et infra p. 506. in ſcriptis et editis eadem vox variatur, ut alibi ſimiles. Cf. ad Strabon. 10. p. 484. At per ει uſitatius efferuntur animantium adjectiva, ἵππειος, βόειος, ὄνειος, χοίρειος, alia.

millia, quantis copiis adverſus Pompejum decertaverunt. His quoque in bello auxiliantur Nomades adverſum exteros, ut et Iberibus eadem de cauſa. Alias ſaepe adoriuntur homines, adeoque agricultura prohibent. Albani jaculis utuntur et ſagittis: thoraces geſtant ac clypeos, et galeas ferinas, itidem ut Iberes. Ad Albaniam pertinet etiam Caſpiana, nomen a Caſpia gente

[3] ἐπώνυμος, οὗπερ καὶ ἡ Θάλαττα, ἀφανοῦς ὄντος νυνί. [4] Ἡ δὲ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Ἀλβανίαν εἰσβολὴ διὰ τῆς Καμβυσηνῆς ἀνύδρου τε καὶ τραχείας ἐπὶ τὸν Ἀλαζώνιον ποταμόν. Θηρευτικοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ κύνες αὐτῶν εἰς ὑπερβολήν, οὐ τέχνῃ μᾶλλον, ἢ σπουδῇ τῇ περὶ [5] τοῦτο. Albania.

§. 6.

Διαφέρουσι δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς. Νυνὶ μὲν οὖν εἷς ἁπάντων ἄρχει· πρότερον δὲ καθ' ἑκάστην γλῶτταν ἰδίᾳ ἐβασιλεύοντο ἕκαστοι. Γλῶτται δ' εἰσὶν p. 503.

3) Sic Casaubonn. Moscov. Paris. Ven. Urbin. Medic. 3. 4. quod tanquam accommodatius etiam recepi. Vulgo ὁμώνυμος omnes.

4) Non temere ad h. l. monet in interpretatione vernacula p. 1442. Penzelius, hanc narrationis partem, a contextu et serie alienam, aut trajectam esse, etsi, in quo loco recte poni debeat, intelligi non possit, aut male ex margine irrepsisse. Paris. etiam hic dedit Καμβυσινῆς. V. supra p. m. 419. Sic idem cum Medic. 3. 4. habet Ἀλαζόνιον, de quo supra p. 419. Dedi et hic per ω et ι.

5) Casaubonn. τούτων. At vulgata aliorum etiam in structura recte habet.

gente gerens, unde et mari appellatio: ea gens nunc obscura prorsus est. Ex Iberia in Albaniam aditus per Cambysenam aqua carentem et asperam est ad fluvium Alazonium. Excellunt venatione cum Albani, tum eorum canes, non arte magis, quam studio, quod ei rei impendunt.

§. 6.

Praestant etiam reges. Nunc quidem unus universis imperat: quondam singuli eadem utentes lingua populi, suum quisque habuerunt regem. Linguae sunt

Albania. σὺν ἓξ καὶ εἴκοσι αὐτοῖς, διὰ τὸ [1] μὴ εὐεπίμικτον πρὸς ἀλλήλους. Φέρει δ' ἡ γῆ καὶ τῶν ἑρπετῶν ἔνια τῶν θανασίμων, καὶ σκορπίους, καὶ φαλάγγια· τῶν δὲ φαλαγγίων τὰ μὲν ποιεῖ γελῶντας ἀποθνήσκειν, τὰ δὲ κλαίοντας πόθῳ τῶν οἰκείων.

§. 7.

Θεοὺς δὲ τιμῶσιν Ἥλιον καὶ Δία καὶ Σελήνην· διαφερόντως δὲ τὴν Σελήνην. Ἔστι δ' αὐτῆς τὸ ἱερὸν τῆς Ἰβηρίας πλησίον· ἱερᾶται δ' ἀνὴρ ἐντιμότατος, μετά γε τὸν βασιλέα προεδρὸς τῆς ἱερᾶς χώρας, πολλῆς καὶ εὐάνδρου, καὶ αὐτῆς, καὶ τῶν ἱεροδούλων, ὧν ἐνθουσιῶσι πολλοὶ καὶ προφητεύουσιν· ὃς δ' ἂν αὐτῶν ἐπὶ πλέον κατάσχετος γενόμενος πλανᾶται κατὰ τὰς ὕλας μόνος, τοῦτον συλλαβὼν ὁ ἱερεὺς, ἀλύσει δήσας ἱερᾷ τρέφει πολυ-

1) Venet. μηδ' ἐπίμικτον. Idem poſt τῶν ἑρπετῶν ἔνια τῶν ἑρπόντων.

ſunt iis XXVI, quia non multis inter ſe commerciis devinciuntur. Fert ea regio letalia animalia quaedam: ſcorpios etiam et phalangia. Phalangiorum alia cum riſu necant, alia flentes ſuorum ob deſiderium.

§. 7.

Deos colunt Solem, Iovem, Lunam; atque hanc quidem praecipue. Templum hujus eſt Iberiae vicinum: ei praeficitur ſacerdos, primo ſecundum regem honore, praeeſtque amplae et viris abundanti ditioni, cum quae ad ſacerdotium, tum quae ad ſacros miniſtros pertinet. Horum multi, divino inſtinctu correpti, vaticinantur: qui vero eorum furore vehementiore agitatus ſolus per ſilvas vagatur, hunc comprehenſum ſacerdos ſacra vincit catena, et

[1] πολυτελῶς τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον· ἔπειτα προσ- Albania.
χθεὶς εἰς τὴν θυσίαν τῆς θεοῦ, σὺν ἄλλοις ἱερείοις
θύεται [2] μυρισθείς. Τῆς δὲ θυσίας ὁ τρόπος οὗ-
τος. Ἔχων τις ἱερὰν λόγχην, ἥπερ ἐστὶ νόμος ἀν-
θρωποθυτεῖν, παρελθὼν ἐκ τοῦ πλήθους, παίει
διὰ τῆς πλευρᾶς εἰς τὴν καρδίαν, οὐκ ἄπειρος τοι-
ούτου· πεσόντος δὲ σημειοῦνται [3] μαντεῖά τινα ἐκ
τοῦ πτώματος, καὶ εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνουσι·
κομισθέντος δὲ τοῦ σώματος εἴς τι χωρίον, ἐπι-
βαίνουσιν ἅπαντες καθαρσίῳ χρώμενοι.

§. 8.

[1] Ὑπερβαλλόντως δὲ καὶ τὸ γῆρας τιμῶσιν Ἀλβα-

1) Medic. 4. alio ordine τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον πολυτελῶς.

2) Casaubonn. vel μυρισθεὶς, vel μυρισθεὶς; edd. Aldi et Hopperi. μυριαθείς. Mei codices omnes cum aliis edd. μυρισθεὶς, quod res ipsa probat.

3) Vox μαντεῖα abest in Medic. 3. et deinceps pro πτώματος in eodem legitur πτώματος μαντικήν. Pro σώματος paullo post ex corr. Medic. habet πτώματος; inepte.

1) Medic. 3. 4. ὑπερβαλόντως. At derivatio est nota. Cf. supra ad lib. 9. p. m. 501.

et sumtuose per illum alit annum: productus deinde ad rem sacram deae faciendam, una cum aliis victimis mactatur, unguentis delibutus. Sacrificii ritus hic est. Quidam sacram tenens hastam, qua fas est homines sacrificandi causa interficere, comminus accedens latus hasta trajecti cor ferit, rei hujus non imperitus. Collapso isto, e cadavere divinationes quasdam concipiunt, inque publicum enunciant: et cadaver in certum locum deferentes, id lustrandi causa universi calcant pedibus.

§. 8.

Summopere senectutem

Albania. Ἀλβανοὶ, καὶ τὸ τῶν ἄλλων, [2] οὐ τῶν γονέων μόνων. Τεθνηκότων δὲ οὐχ ὅσιον [3] φροντίζειν, οὐδὲ μεμνῆσθαι. Συγκατορύττουσι μέντοι τὰ χρήματα αὐτοῖς· καὶ διὰ τοῦτο πένητες ζῶσιν, οὐδὲν πατρῷον ἔχοντες. Ταῦτα μὲν περὶ Ἀλβανῶν. [4] Λέγεται δ' Ἰά-

tem Albani venerantur, cum aliorum, tum parentum. Mortuorum autem curam gerere, aut mentionem facere, nefas putant. Pecunias quidem una cum defunctis sepeliunt, ideoque pauperes vivunt, nihil paternorum possidentes. Haec de Albanis. Ferunt

2) Urbin. Medic. 3. οὐ τῶν γονέων μόνων; Mosc. Paris. Venet. οὐ τῶν γονέων μόνον; Vatic. Medic. 4. cum edd. καὶ τὸ τῶν γονέων μόνων. *Tzschucke.* Lego cum priore interprete [*non parentum modo, sed etiam ceterorum*] et libris scriptis οὐ τὸ τῶν γονέων μόνων. Alioquin vox μόνων tollenda fuerit. *Casaubonus.* Recte ex forma in Graecis et Latinis usitata, de qua aliqua notavi ad Melam II. 2, 6, 6. p. 535. Praestat tamen hic sequi codicum exempla.

3) Planudes post ὅσιον subjicit νομίζουσι.

4) Sagaciter suspicatus est Penzelius ad interpretationem hujus narrationis p. 1444. spuriam eam esse, et a glossatore intrusam, cum infra p. 530. eadem prolixior et accuratior prodeat. Nempe, quod suspicionem non confirmat solum, sed et auget, posita formula: Ταῦτα μὲν περὶ — Strabo descriptionem populi, regionis finire solet. Servant tamen codices omnes. Medic. 4. initio quidem tantum Λέγεται δὲ, uti fit alibi in utramque formam. Tum idem cum aliis et edd. Ἀρμενίου, uti paullo post, cum tamen infra p. 530. in priori loco legatur Ἀρμένου, post in quibusdam etiam libris, ut hic, Ἀρμενίου. Vera scriptura sine dubio est Ἄρμενος, uti vocant, in adjunctis quidem diversi, Stephanus, Eustath. ad Dionys. v. 694. Sic

δ' Ἰάσονα μετὰ Ἀρμένου τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν πλοῦν, τὸν ἐπὶ τοὺς Κόλχους, ὁρμῆσαι μέχρι τῆς Κασπίας θαλάττης, καὶ τήν τε Ἰβηρίαν καὶ τὴν Ἀλβανίαν ἐπελθεῖν, καὶ πολλὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Μηδίας· ὡς μαρτυρεῖ τά τε Ἰασόνια καὶ ἄλλα ὑπομνήματα πλείω. Τὸν δὲ Ἄρμενον εἶναι ἐξ Ἀρμένου πόλεως, Albania.

Sic variatur in Ζάγθος, Μέλανθος, Κέφαφος et aliis. Cf. ſupra ad lib. 10. [illegible] p. 288. et de hoc nomine Gronov. ad Iuſtin. 42, 2, 10. Comprobat id etiam etymologia derivandique uſus in regionum nominibus. Ante ἐπὶ minus bene deeſt τὸν in Pariſ.

5) Medic. 4. Pariſ. Μηδείας. Tum iidem cum Medic. 4. et Moſcov. Ἰασόνια, ut infra legitur p. 531. in. cum vulgo feratur Ἰασόνεια.

6) Poſt ὑπομνήματα Caſaubonn. codices et mei omnes ſubjiciunt πλείω, quod ab Aldo neglectum in aliis etiam exſulat. Reddidit etiam vetus interpres.

7) Euſtathius videtur legiſſe hoc loco Ὀρμενίου πόλεως. Non enim dubito, quin a noſtro Geographo acceperit, quae dixit de ejus urbis ſitu ad Il. 2, 734. οἵ τ' ἔχον Ὀρμένιον. Utitur enim ipſis Strabonis verbis: πόλις Θεσσαλικὴ μεταξύ φασι Φερῶν καὶ Λαρίσσης, [infra p. 531.] et eam idem Strabo ſupra p. 434. et 436. ſepties Ὀρμένιον vocat. Tamen ex Armeniae regionis nomine, quae nunquam Ormenium dicta eſt, videtur hoc loco ſcripſiſſe Ἀρμένιον, ſed

Ferunt Iaſonem cum Armeno Theſſalo in navigatione, ad Colchos inſtituta, profectum fuiſſe usque ad mare Caſpium, et Iberiam Albaniamque peragraſſe, magnamque Armeniae et Mediae partem; quod et Iaſonia, et alia plura teſtantur monumenta. Armenum porro ferunt oriundum fuiſſe Armeno, urbe

Albania. πόλεως, τῶν περὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσσης· τοὺς σὺν αὐτῷ τε οἰκῆσαι τήν τε Ἀκιλισινὴν καὶ τὴν [8] Συσπιρῖτιν ἕως Καλαχανῆς καὶ [9] Ἀδιαβηνῆς· καὶ δὴ καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐπώνυμον καταλιπεῖν.

ΚΕΦ.

ſed non ex ſua mente; nam ait Λέγεται δὲ Ἰάσονα. Ex quodam igitur Mythographo accepit Ἀρμένιον urbem, et non ex ſua mente aſſerit. Mos fuit Graecorum, ut omnes gentes a ſuis heroibus denominatas fingerent. Sic, ſi Diis placet, Media a Medeae et Iaſonis filio, Medo. *Palmerius in exercitationibus in auctores Gr.* p. 331. Cf. plura ad p. 530. Male vero hic Aldus et Hopperus ſcripſerunt: Τῶν δὲ Ἀρμενίων εἶναι ἐξ Ἀρμενίου — Poſt pro Φερῶν in Medic. 3. 4. exſtat Φερέων, et in Pariſ. οἰκῆσαι pro οἰκῆσαι, frequenti commutatione.

8) Editiones Συσπιειρῆτιν, quibus accinunt Venetus, Moſc. Pariſ. cum vetere interprete; (*Syſpiretim.*) Medic. 3. Σισπιρίτην; Medic. 4. Συσπιειρίτην; Vatic. Urbin. Συσπιρῆτιν. Caſaubonus legendum cenſet Συσπειρῆτιν. Infra p. 530. conſtantius ferunt codices Συσπιρῖτις Occurrit hoc nomen regionis etiam in Conſtantino Porphyrog. de themat. 1, 8. ubi tamen ſcriptum editur ὁ Συσπειρίτης. Quod Ortelius in theſ. Geogr. h. v. huc ex Cicer. in Attic. 2, 4. arceſſit *Syſpirs*, et dubium eſt maxime, et hinc alienum. Penſitatis undique librorum lectionibus poſui Συσπιρῖτιν. In voce Καλαχάνης, uti vulgo ſignatur, accentum cum Moſcov. projeci in ultimam, ubi in his amat ſedem. Cf. lib. 16. in.

9) Caſaubonn. Venet., Διαβανῆς; Medic. 3. 4. Ἀδιαβηνῆς. Cf. c. 1. Vulgo Ἀδιαβανῆς.

urbe juxta Boebeidem paludem inter Lariſſam et Pheras, et, quos ille ſecum duxit, eos incoluiſſe Aciliſenam et Syſpiritidem usque ad Calachanam et Adiabenam: et quidem Armeniae nomen a ſe reliquiſſe.

CAP.

ΚΕΦ. Ε.

Amazones.

§. 1.

Ἐν δὲ τοῖς ὑπὲρ τῆς Ἀλβανίας ὄρεσι καὶ τὰς Ἀμαζόνας οἰκεῖν φασι. Θεοφάνης μὲν οὖν, ὁ συστρατεύσας τῷ Πομπηίῳ, καὶ γενόμενος ἐν τοῖς Ἀλβανοῖς, μεταξὺ τῶν Ἀμαζόνων καὶ τῶν Ἀλβανῶν φησὶ Γήλας οἰκεῖν καὶ Λήγας Σκύθας· καὶ ῥεῖν ἐνταῦθα τὸν [2] Μερμάδαλιν ποταμὸν τούτων τε καὶ τῶν Ἀμαζόνων ἀνὰ μέσον. Ἄλλοι δὲ, p. 504. ὧν

1) Pro δὲ, quod vulgo duce Xylandro legitur, ex Mosc. Ven. Medic. 3. 4. posui δὲ; quae vocula in transitu ad novam seriem a Strabone usurpari solet, et ex more facile mutatur. Sic φασὶ et φησὶ, quod de Theophane habet Paris. In nominibus Γήλας et Λήγας nihil variant libri, etsi, quod videtur, ex eodem Theophane Plutarchus in Pompejo cap. 35. scribit Γέλαι καὶ Λῆγες. Cf. ad Stephan. p. 273. Berkelius.

2) Paris. Μερμάδαλιν; Medic. 4. Μερμάνδαλιν, ut vetus interpres *Mermandalim*; alii cum edd. Μερμάδαλιν. Paullo inferius vocatur ὁ Μερμάδας. Forte quod hic Theophanis narrationem, post (ubi cf. notata) vulgatam famam sequitur, etsi omnino in his regionibus parum sibi haec nomina constant.

CAP. V.

§. 1.

In montibus, qui supra Albaniam sunt siti, Amazonibus quoque sedes fuisse perhibent. Sane Theophanes, qui, Pompeii castra secutus, in Albania fuit, inter Amazonas et Albanos ait habitasse Gelas et Legas, Scythicos populos: indeque Mermadalim amnem profluere inter hos et Amazones medio spatio. Alii, atque inter

Amazones. ὧν καὶ ὁ Σκήψιος Μητρόδωρος καὶ Ὑψικράτης, οὐδὲ αὐτοὶ ἄπειροι τῶν τόπων γεγονότες, Γαργαρεῦσιν ὁμόρους αὐτάς [3] φασιν οἰκεῖν ἐν ταῖς ὑπωρείαις ταῖς πρὸς ἄρκτον τῶν Καυκασίων ὀρῶν, ἃ καλεῖται Κεραύνια.

§. 2.

Τὸν μὲν ἄλλον χρόνον καθ' αὑτὰς αὐτουργούσας ἔκασα, τά τε πρὸς [1] ἄροτον, καὶ φυτουργίαν, καὶ τὰ πρὸς τὰς νομάς, καὶ μάλιστα τῶν ἵππων· τὰς δ' ἀλκιμωτάτας [2] ἐφ' ἵππων κυνηγεσίαις πλεοναάζειν, καὶ τὰ πολέμια ἀσκεῖν· ἁπάσας

3) Moſcov. Medic. 3. οἰκεῖν φασι.

1) Accentum ex ultima cum Moſcov. in hac vocis ſignificatione retraxi, uti diſerte monet Heſychius h. v. etſi alii, quod docent interpretes, diverſam rationem praecipiunt. Ante μάλιστα deeſt καὶ in Medic. 3.

2) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. τῶν ἵππων pro ἐφ' ἵππων, quod alii adferunt. Tum vero Caſaubonus pro πλεοναάζειν malit σχολάζειν, in quo quidem libros minime habet ſuffragantes. Quod ſi quis ἐφ' ἵππων praetulerit, emendatio Caſauboni rejicienda non videtur.

hos Metrodorus Scepſius et Hypſicrates, ne ipſi quidem locorum ignari, Gargarenſibus confines eas habitaſſe aſſerunt in radicibus Caucaſiorum montium ſeptentrioni obverſorum, quae Ceraunia dicuntur.

§. 2.

Eas reliquum tempus ita exigere, ut plantandi, arandi, paſcendique, equos maxime, operas ipſae navent: fortiſſimae etiam equis in venatu inſident, et bellicam rem exercent: omni-

σας δ' ἐπικεκαῦσθαι τὸν δεξιὸν [3] μαζὸν ἐκ νηπίων, Amazones.
ὥστε εὐπετῶς χρῆσθαι τῷ βραχίονι πρὸς ἑκάστην χρείαν, [4] ἐν δὲ τοῖς πρώτοις πρὸς ἀκοντισμόν· χρῆσθαι δὲ καὶ τόξῳ, καὶ [5] σαγάρει, καὶ πέλτῃ· δορὰς δὲ θηρίων ποιεῖσθαι ἐπίκρανά τε καὶ σκεπάσματα, καὶ διαζώματα· δύο δὲ μῆνας

 [6] ἐξαι-

3) Caſaubonn. μαζὸν; Moſcov. μασθὸν; reliqui, quod editiones ferunt, μαστόν. Euſtathius ad Homer. Il. 3, 189. p. m. 307. μαστὸν ex hoc loco etiam repetit, quamvis ibi Politus T. 2. p. 871. ex etymologiae ratione, quia non Ἀμάζονες dicantur, ſcribendum cenſet μαζὸν, quod et auctores in hac narratione ponunt, (cf. ad Melam II. 3, 4, 2. p. 110.) etſi etiam libri inter utramque vocem fluctuantur, ut apud Diodor. 2, 45. Grammatici quidem μαστὸν feminarum eſſe volunt, μαζὸν virorum, veluti Thomas Magiſter, Ammonius. Attamen μαζὸν etiam de femina dici, ut μαστὸν ſ. μασθὸν de viro, docuerunt interpretes ad Thom. Mag. p. 599. et quos laudat Fiſcher. ad Anacr. 20, 13. Etymologiae cauſa, cum adſint codices, dedi μαζὸν, ut etiam n. 7. refert Planudes.

4) Medic. 4. ἐν πρώτοις δὲ; Xylander omiſit πρώτοις, uti paullo poſt δὲ ante verba καὶ τόξῳ.

5) Moſcov. Pariſ. σάγαρι. Alii tamen vulgatam formam praeſcribunt. Tum pro δορύφανα, quod editiones exhibent, in Caſaubonn. Ven. Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. reperitur ἐπίκρανα, unde recepi. Cf. praeterea de hoc loco Boettiger in libro Gr. Vaſen-Gemälde T. 1. P. 3. p. 184. ubi etiam legit ἐπίκρανα, et vulgarem diſtinctionem notat, quam ad verum ſenſum accommodavi.

omnibus etiamnum infantibus dextram aduri mammam, ut ad quoſuis uſus expedite brachium ſuo fungatur munere, ad jaculandum in primis: uti eas et arcu, et ſagari, (quod gladii genus eſt) et pelta: e pellibus ferarum caſſides conficere, velamenta, et ſub-

Amazones. [6] ἐξαιρέτους ἔχειν τοῦ ἔαρος, καθ' οὓς ἀναβαίνουσιν εἰς τὸ πλησίον ὄρος, τὸ διορίζον αὐτάς τε καὶ τοὺς Γαργαρέας. Ἀναβαίνουσι δὲ κἀκεῖνοι κατὰ ἔθος τι παλαιὸν, συνθύσοντές τε καὶ συνεσόμενοι ταῖς γυναιξὶ, [7] τεκνοποιΐας χάριν, ἀφανῶς τε καὶ ἐν σκότει, ὁ τυχὼν τῇ τυχούσῃ· ἐγκύμονας δὲ ποιήσαντες ἀποπέμπουσιν· [7] αἱ δ' ὅ, τι μὲν ἂν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταὶ, τὰ δ' ἄῤῥενα κομίζουσιν ἐκείνοις ἐκτρέφειν· ὡκείωται δ' ἕκαστος πρὸς ἕκαστον νομίζων υἱὸν διὰ τὴν ἄγνοιαν.

§. 3.

6) Mosc. ἐξαιρέτως. Hic vulgatam movendam non censeo. Tum Medic. 3. 4. κατ' ἔθος; Ven. ἔθος τό. Planudes sequentia verba sic aucta exhibet: τεκνογονίας χάριν, ἀνιουσῶν ἐτέρωθεν κἀκείνων, καὶ ἀφανῶς — Post ἀφανῶς deest τε in Medic. 4.

7) Planudes etiam haec cum augmento ex superioribus arcessito reddit: αἱ δ', ὅ, τι μὲν ἂν θῆλυ τέκωσι, κατέχουσιν αὐταὶ, τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐπικαίουσαι, ὥστε εὐπετῶς χρῆσθαι τῷ βραχίονι πρὸς ἑκάστην χρείαν, ἐν τοῖς πρώτοις δὲ πρὸς τὸν ἀκοντισμόν· τὰ δ' ἄῤῥενα — Ex reliquis Msstis Medic. 4. ante θῆλυ omittit ἂν, pro κατέχουσιν Ven. ponit κατέχωσιν, pro αὐταὶ, quod rectum est, Moscov. αὐτάς.

subligacula: duos autem veris menses habere eximios, quibus adscendant in montem vicinum, eas a Gargarensibus dividentem: hos quoque adscendere tum, vetere quodam instituto; ibique, una peractis sacrificiis cum Amazonibus, corpora eos miscere prolis procreandae causa: idque in occulto, et promiscue quemvis cum quavis, ut casus obtulit: postquam praegnantes fecerunt, domum eas dimittere: has, si femellam pariunt, ipsas enutrire; si marem, illis educandum mittere: quemvis Gargarensium puero oblato se familiarem praebere, quem nimirum ob ignorantiam suum deputet filium.

§. 3.

§. 3. Amazones.

[1] Ὁ δὲ Μερμόδας καταῤῥάττων ἀπὸ τῶν ὀρῶν διὰ τῆς τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῆς Σιρακηνῆς, καὶ ὅση μεταξὺ ἔρημος, εἰς τὴν Μαιῶτιν ἐκδίδωσι. Τοὺς δὲ Γαργαρέας συναναβῆναι μὲν ἐκ Θεμισκύρας φασὶ ταῖς Ἀμαζόσιν εἰς τούσδε τοὺς τόπους· εἶτ' ἀποσάντας αὐτῶν, πολεμεῖν μετὰ Θρακῶν καὶ Εὐβοέων τινῶν, πλανηθέντων μέχρι δεῦρο πρὸς αὐτάς· ὕστερον δὲ καταλυσαμένους τὸν πρὸς αὐτὰς πόλεμον ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσι ποιήσασθαι συμ-

 βάσεις,

1) Etiam haec verba ad ἐκδίδωσι male ſummae narrationis ſeriem incidunt, nec temere, cum ſupra hunc fluvium *Mermadalim* ſ. *Mermandalim* adpellet, a librario ex gloſſa in textum immiſſa judicat Penzelius in interpretatione p. 1446. Codices tamen noſtri reddunt omnes, nec niſi in levioribus diſcrepant. Sic Medic. 4. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi dant καταῤῥάττων, ut alii infra lib. 14. p. 667. Et ſic per ſimplex ῥ ſcribunt Diodor. 1, 32. Euſtath. ad Homer. Il. 24, 454. p. m. 1494. alii. Tum Σιρακηνῆς (vulgo Σιρακήνης) Medic. 3. Pariſ. Venet. habent. Σιρακηνῆς tuentur ſimilia. Tum pro τὴν ex edd. ante Caſaubonum repoſui τῆς, quod et hic diſerte notatum vidi ex Medic. 3. et Ven. cum plane omittat Med. 4. uti fit paſſim in utramque formam.

§. 3.

Mermodas autem e montibus per Amazones ſe praecipitans, et Siracenam, aç deſerta, quae interjacent, in Maeotidem effluit. Memoriae proditum eſt, Gargarenſes e Themiſcyra in iſta loca cum Amazonibus commigraſſe, inde ab iis defeciſſe, adjutosque a Thracibus et Euboenſibus quibusdam, qui eo usque vagati eſſent, bellum iis intuliſſe: poſtea compoſito bello pactos eſſe

Amazones. βάσεις, ὥστε τέκνων συγκοινωνεῖν μόνον, ζῆν δὲ καθ' αὑτοὺς ἑκατέρους.

§. 4.

Ἴδιον δέ τι συμβέβηκε τῷ λόγῳ περὶ τῶν Ἀμαζόνων. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τὸ μυθῶδες καὶ τὸ ἱστορικὸν διωρισμένον ἔχουσι· τὰ γὰρ παλαιὰ, καὶ ψευδῆ, καὶ τερατώδη, μῦθοι καλοῦνται· ἡ δ' ἱστορία βούλεται τἀληθὲς, ἄντε παλαιὸν, ἄντε νέον· καὶ τὸ τερατῶδες ἢ οὐκ ἔχει, ἢ σπάνιον. Περὶ δὲ τῶν Ἀμαζόνων τὰ αὐτὰ λέγεται, καὶ νῦν, καὶ πάλαι, τερατώδη τ' ὄντα, καὶ πίστεως πόρρω. Τίς γὰρ ἂν πιστεύσειεν, ὡς γυναικῶν στρατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συστᾶν ἄν ποτε χωρὶς ἀνδρῶν; καὶ

1) Medic. 3. 4. Paris. et edd. Aldi et Hopperi τὰ ὄντα. In sequ. Eustathius, qui hunc locum refert ad Homer. Il. 3, 189. p. m. 207. omittit ποτὲ, uti post γε.

esse communitatem, de qua diximus, liberorum duntaxat, vita caetera seorsum transigenda.

§. 4.

Peculiare aliquid narrationi de Amazonibus accidit. Reliquae enim fabulas a vera historia separatas habent: etenim antiqua, falsa, et portentosa, fabulae vocantur: historia veritatem requirit, sive prisca ea, sive nova sit: monstrosa aut nulla admittit, aut raro. De Amazonibus vero eadem et nunc, et antiquitus traduntur, prodigiosa quidem, et a fide procul remota. Quis enim crediderit mulierum exercitum, aut civitatem, aut gentem constare absque viris posse? ac

καὶ οὐ μόνον γε συσαίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους [2] ποι- Amazo-
ήσαιτο ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ κρατήσειεν οὐ τῶν nes.
ἐγγὺς μόνον, ὥστε καὶ μέχρι τῆς νῦν Ἰωνίας προελ-
θεῖν· ἀλλὰ καὶ διαπόντιον [3] τείλαιτο στρατιὰν μέ- p. 505.
χρι τῆς Ἀττικῆς; Τοῦτο γὰρ ὅμοιον, ὡς ἂν εἴ τις
λέγοι, τοὺς μὲν ἄνδρας γυναῖκας [4] γεγονέναι τοὺς
τότε, τὰς δὲ γυναῖκας ἄνδρας. Ἀλλὰ μὴν ταῦτά
γε αὐτὰ καὶ νῦν λέγεται περὶ αὐτῶν· ἐπιτείνει δὲ
τὴν ἰδιότητα καὶ τὸ πιστεύεσθαι τὰ παλαιὰ μᾶλ-
λον, ἢ τὰ νῦν.

2) Sic Casaubonn. Mosc. Paris. et reliqui, quod apte cohaeret cum conjunctis verbis. Vulgo, Aldo duce, ποιῆσαι. Xylander praeterea dedit, immo operae, ἐφόδην. Eustathius c. l. scribit ποιήσεται et κρατήσει.

3) Casaubb. τείλαιντο; Medic. 4. Moscov. Paris. τείλαιτο; Vatic. τείλατο; Urbin. Medic. 3. τείλασθαι; edd. omnes τεῖλαι. Particula ἀλλὰ revocat ad superiora κρατήσειεν οὐ τῶν ἐγγὺς μόνον et hinc simul ad veram lectionem.

4) Sic repositi pro γενομένους, quod exstat in edd. omnibus, omnium codicum suffragiis etiam excitatus, quibus adsentiuntur Planudes et Eustathius c. l.

ac non constare modo, sed expeditiones etiam feciisse in aliorum ditionem, ac non viciniam modo subegisse et usque ad eam, quae nunc est Ionia, progressum, sed et trans mare ad Atticam usque copias emisisse? Perinde enim hoc est, ac si quis diceret, viros ea tempestate mulieres, mulieres viros fuisse. Enimvero isthaec etiamnunc de iis praedicantur: augetque rei singularis admirationem, quod antiquis quam recentibus fides facilius adhibetur.

§. 5.

Amazones.

§. 5.

Κτίσεις γοῦν πόλεων καὶ ἐπωνυμίαι λέγονται, καθάπερ Ἐφέσου, καὶ Σμύρνης, καὶ Κύμης, καὶ Μυρίνης, καὶ [1] Πάφου, καὶ ἄλλα ὑπομνήματα· τὴν δὲ Θεμίσκυραν, καὶ τὰ περὶ τὸν Θερμώδοντα πεδία, καὶ τὰ ὑπερκείμενα ὄρη, ἅπαντες Ἀμαζόνων καλοῦσι, καὶ φασὶν ἐξελαθῆναι αὐτὰς ἐνθένδε. Ὅπου δὲ νῦν εἰσιν, ὀλίγοι τε καὶ ἀναποδείκτως καὶ ἀπίστως [2] ἀποφαίνονται· καθάπερ καὶ περὶ [3] Θαλεστρίας, ἣν Ἀλεξάνδρῳ συμμίξαι φασὶν ἐν τῇ

1) Casaubonn. quidam, Medic. 4. Πάφας; Paris. Πάφω. Vulgata aliorum lectio proba videtur, etsi de ipsa re nihil aliunde adstrui potest. Θερμώδοντα post male effert Moscov.

2) Urbin. cum Medic. 3. subjungit λέγοντες.

3) Vulgo omnes codices cum vetere interprete et editionibus nomen efferunt Θαλεστρίας. *Tzschucke.* Lego Θαλήστριος. Nam ita Diodorus [17, 77.] *Casaubonus.* V. quos indicat Freinshem. ad Curt. 6, 5, 25. Facilis quidem fuit hic librariorum lapsus; at cum eadem forma paullo post libere recurrat, nolui mutare. Sic, si qua fides habenda est tali auctori, etiam in hoc ex parte corrupto, Otto Frisingens. Chron. 2, 25. *Alestram* pro *Thalestram* vocat.

§. 5.

Urbes quidem ab iis conditae denominataeque feruntur Ephesus, Smyrna, Cuma, Myrina, Paphus: aliaque exstant monumenta. Themiscyram vero, et campos juxta Thermodontem, montesque supra positos, omnes Amazonibus adscribunt: aiuntque inde eas expulsas fuisse: ubi nunc sunt, pauca de iis et sine demonstratione et praeter fidem feruntur. Quale est etiam de Thalestria, quam cum Alexandro ferunt prolis concipiendae

τῇ Ὑρκανίᾳ, καὶ συγγενέσθαι τεκνοποιΐας χάριν, Amazo-
[4] δυναστεῦσαι τῶν Ἀμαζόνων· οὐ γὰρ ὁμολογεῖται nes.
τοῦτο· ἀλλὰ τῶν συγγραφέων τοσούτων ὄντων, οἱ
μάλιστα τῆς ἀληθείας φροντίσαντες οὐκ εἰρήκασιν·
[5] οὐδ' οἱ πιστευόμενοι μάλιστα οὐδενὸς μέμνηνται
τοιούτου· οὐδ' οἱ εἰπόντες τὰ αὐτὰ εἰρήκασι.
Κλείταρχος μέν [6] φησι τὴν Θαληστρίαν ἀπὸ Κασπίων
πυλῶν καὶ Θερμώδοντος ὁρμηθεῖσαν ἐλθεῖν πρὸς
Ἀλέξανδρον· εἰσὶ δ' ἀπὸ [7] Κασπίων εἰς Θερμώδοντα

 στάδιοι

4) Urbin. edd. Aldi, Hopperi δυναστεῦσαι; Medic. 3. τοῦ δυναστεῦσαι; Medic. 4. δυναστεῦσαι et ex corr. καὶ δυναστεῦσαι; Moscov. Paris. Vatic. adscita sequenti voce δυναστευσάντων; Venetus, quod videtur, cum reliquis edd. δυναστεύουσαν. Cum δυναστεῦσαι commode possit intelligi, si ad priorem narrationis partem referatur, totque codices ita praecipiant, revocavi Aldinam lectionem. Pro συμμίξαι vero Aldus et Hopperus male dederunt συμμίξας.

5) Casaubonn. οὐδ' ὅσα πιστεύομεν. Mei omnes in vulgata bene consentiunt. At post pro τοιούτων, quod praeivit Aldus, et Casauboniani et mei adferunt τοιούτου, quos reddidi. Tum Medic. 4. καὶ οἱ εἰπόντες οὐ τά; Paris. οὐδέ.

6) Ante φησὶ ex Medic. 3. et Urbin. inserui μέν.

7) Casaubonn. Moscov. Medic. 3. Urbin. Ven. Κασπίας; Vatic. Paris. Κασπίαν; Medic. 4. cum edd. Κασπίων, quod sine

endae causa in Hyrcania coiuisse, Amazonibus eam imperasse: non enim in confesso hoc est: sed e tanto scriptorum numero, qui maxime veritatis habuerunt rationem, nihil ea de re dicunt, nullaque fit mentio ejus ab his, quibus plurimum fidei habetur: qui tradiderunt, non consentiunt. Clitarchus ait, Thalestriam a Caspiis portis et Thermodonte profectam ad Alexandrum venisse: sunt autem a Caspiis portis ad Thermodontem stadia amplius ιϽϽ ϲιϽ. Quae

Cauca-
ſus.

ϛάδιοι πλείους ἑξακισχιλίων· καὶ τὰ πρὸς τὸ ἔνδοξον [8] θρυλληθέντα καὶν ὁμολογῆται παρὰ πάντων, οἱ δὲ πλάσαντες ἦσαν οἱ κολακείας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας φροντίζοντες.

§. 6.

Οἷον [1] τὸ τὸν Καύκασον μετενεγκεῖν εἰς τὰ Ἰνδικὰ ὄρη, καὶ τὴν πλησιάζουσαν ἐκείνοις ἐῶαν θάλατταν, ἀπὸ τῶν ὑπερκειμένων τῆς Κολχίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου ὀρῶν· ταῦτα γὰρ οἱ Ἕλληνες [2] Καυ-

ſine dubio latet in Κασπίαν. Regionem enim Strabo vocat Κασπιανὴν, (ſupra p. 502. f. 528.) non Κασπίαν, ex quo Κασπίας locum habere poſſit, et ubi occurrit, ut lib. 2. p. 129. per nexum ſubintelligi debet θάλασσα. Retinui igitur Κασπίων.

8) Medic. 3. 4. Moſcov. θρυλληθέντα, ut paſſim alibi. Cf. ad lib. 9. p. m. 624. Tum pro καὶν in Veneto exſtat καὶ et in Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. ὁμολόγηται, cum Aldus et Hopperus emiſerint ὁμολογῆται, quod Xylander, ſequentibus poſteris, mutavit in ὁμολογεῖται. Cum praecedat καὶν, praeferendum utique videtur ὁμολογῆται.

1) Moſcov. τῷ. Poſt pro ὄρη, quod aptius eſt, Caſaubonn. Ven. μέρη. In ſequ. pro τοῦ Εὐξείνου Xylander dedit τῶν Εὐξείνου.

Quae autem augendae gloriae cauſa vulgata ſunt, etſi in iis conſentiant omnes, tamen, qui confinxere, adulandi, quam veritatis, fuerunt ſtudioſiores.

§. 6.

Quale eſt, quod Caucaſum in montes Indicos, eisque vicinum mare orientale transtulerunt a montibus, qui ſupra Colchidem et Euxinum mare ſiti ſunt, quos

[2] Καύκασον ὠνόμαζον, διέχοντα τῆς Ἰνδικῆς πλείους, ἢ [3] τρισμυρίους σταδίους· καὶ ἐνταῦθα ἐμυθεύσαντο τὰ περὶ [4] Προμηθέως καὶ τῶν δεσμῶν αὐτοῦ· ταῦτα γὰρ τὰ ὕστατα πρὸς ἕω ἐγνώριζον οἱ τότε. Ἡ δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς στρατεία Διονύσου καὶ Ἡρακλέους ὑστερογενῆ τὴν μυθοποιΐαν ἐμφαίνει· ἅτε τοῦ Ἡρακλέους καὶ τὸν Προμηθέα λῦσαι λεγομένου χιλιάσιν ἔτων ὕστερον. Καὶ ἦν μὲν [5] ἐνδοξότερον τὸ τὸν Ἀλέξανδρον μέχρι τῶν Ἰνδικῶν ὀρῶν Caucasus.

2) Moscov. Medic. 3. 4. Venet. edd. Aldi, Hopperi praeponunt καὶ, quod magis impedit, cum simpliciter hoc adfirmetur et sine comparatione.

3) Casaubonn. Venet. perperam τριακοσίους. Pro ἐμυθεύσαντο, quod ferunt editiones, in Medic. 3. 4. Paris. Ven. legitur ἐμύθευσαν. Aut adhaesit τὸ ex proximo, aut ab eo est absorptum. Solent autem passim hae formae omnino etiam in Nostro commisceri.

4) Medic. 3. 4. Vatic. Urban. Paris. Mosc. Προμηθέα, cui ut accommodarent proximas voces, Mosc. Medic. 3. 4. dederunt etiam τὸν δεσμόν. Alii vulgatam ab editionibus lectionem servant, quam, cum aptius sequatur τῶν δεσμῶν non moveo. Simile supra notavi p. 492. in. Post λῦσαι pro λύσαι praescribit Moscov. Προμυθέα vitiose Paris.

5) Sic cum Msstis, addicente nexu, reposuit pro ἐνδοξότερα Casaubonus. Pro δοκεῖ autem, quod et volunt Medic. 3. 4. (ex corr.) Paris. Vatic. Urbin. olim Xylander dederat δοκεῖν. Antea ἐπὶ omisso τοὺς exstat in Med. 3.

quos Graeci Caucasum nominant, amplius xxx stadiorum millibus ab India distantes: ibique Prometheum vinctum fabulose tradunt, cum nihil ulterius versus ortum Solis cognovissent. Bacchi enim et Herculis in Indos expeditio posterius tempore commentum prae se ferunt: quippe cum Hercules Prometheum mille post annis dicatur solvisse. Fuit sane gloriosius, Alexandrum usque ad Indicos montes, quam

Cauca-sius. ὀρῶν καταστρέψασθαι τὴν Ἀσίαν, ἢ μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ Εὐξείνου καὶ τοῦ Καυκάσου· ἀλλ' ἡ δόξα τοῦ ὄρους καὶ τοὔνομα, καὶ τὸ τοὺς περὶ Ἰάσονα δοκεῖν μακροτάτην στρατείαν τελέσαι τὴν μέχρι τῶν πλησίον Καυκάσου, καὶ τὸ τὸν Προμηθέα
p. 506. παραδεδόσθαι δεδεμένον ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις τῆς γῆς ἐν τῷ Καυκάσῳ, χαριεῖσθαί τι τῷ βασιλεῖ ὑπέλαβον, [6] οἱ τοὔνομα τοῦ ὄρους μετενέγκαντες εἰς τὴν Ἰνδικήν.

§. 7.

Τὰ μὲν οὖν ὑψηλότατα τοῦ ὄντως Καυκάσου τὰ νοτιώτατά ἐστι, τὰ πρὸς [1] Ἀλβανίᾳ, καὶ Ἰβηρίᾳ, καὶ Κόλχοις, καὶ Ἡνιόχοις. Οἰκοῦσι δὲ οὓς εἶπον

6) Suadente Casaubono distinctionis notationis causa, cujus supra exempla adfuerunt, interposui *οἱ*, quae vocula facile a praecedente *ον* absorberi potuit.

1) In Msstis Casauboni est Ven. *πρὸς Ἀλβανίαν, καὶ Ἰβηρίαν καὶ Κόλχους καὶ Ἡνιόχους.* Cum utrumque suo respectu stare posset, retinui aliorum omnium vulgatam formam. Antea vocula *οὖν* abest in Veneto.

quam usque ad intimum Euxini sinum et Caucasum subegisse Asiam: sed gloria montis, nomenque, et quod Iason cum suis longissimam creditus est expeditionem fecisse, progressus usque ad Caucaso vicina loca, quodque traditum fuit, Prometheum in extremis terrae finibus ad Caucasum fuisse alligatum: haec, inquam, fecerunt, ut gratiam regis se inituros putarent, si nomen Caucasi in Indiam transportassent.

§. 7.

Porro autem ejus, qui re vera est, Caucasi excelsissimae partes, sunt, quae maxime versus meridiem tendunt ad Albaniam, Iberiam, Colchos, et Heniochos. Habitantur ab iis, quos

εἶπον τοὺς συνερχομένους εἰς τὴν Διοσκουριάδα· συνέρχονται δὲ τὸ πλεῖσον ἄλλων χάριν. Τούτων δ' οἱ μὲν, τὰς ἀκρωρείας κατέχουσιν· οἱ δὲ, ἐν νάπαις αὐλίζονται, καὶ ζῶσιν ἀπὸ [2] θηρείων καρκῶν τὸ πλέον, καὶ καρπῶν ἀγρίων, καὶ γάλακτος. Αἱ δὲ κορυφαὶ, χειμῶνος μὲν, ἄβατοι· θέρους δὲ, προσβαίνουσιν, ὑποδούμενοι κεντρωτὰ ὠμοβόϊνα δικην τυμπάνων [3] πλατεῖα, διὰ τὰς χιόνας καὶ τοὺς κρυσάλλους. Καταβαίνουσι δ' ἐπὶ [4] δορὰς κείμενοι σὺν τοῖς φορτίοις, καὶ κατολισθαίνοντες· ὅπερ καὶ κατὰ τὴν [5] Ἀτροπατίαν Μηδίαν, καὶ κατὰ Caucasus.

2) Vulgo θηρίων. Alterum tuentur Medic. 3. 4. Mosc. Cf. supra ad p. 502. f.

3) Sic pro πλατία repoſui ex Moſc. Pariſ. et Medic. 4. Poſt, ut ſupra jam notatum eſt, κρυσάλους ſimplici λ dimittitur in Medic. 3. 4.

4) Sic pro δορὰς dedi ex Moſc. uti ſaepe apud Noſtrum in notanda urbium ſede poſitum occurrit. Sic in re ſimili Maxim. Tyr. 10, 9. ἐπὶ κλίνης κεῖσθαι. Tum καὶ, quod vulgo praecedit verbum κατολισθαίνοντες, ante σὺν τοῖς ponunt Medic. 3. Urbin. et Vatic.

5) Per ει efferunt hic omnes libri, praeter Medic. 4. in quo ſcribitur per ι, ut infra exſtat p. 523. f. cum omnium librorum conſenſu, et Ἀτροπατίοις p. 524. f. et p. 523. et ex Strabonis poſteriori loco reddunt Stephanus et

quos Dioſcuriadem convenire dixi: conveniunt autem fere ſalis cauſa. Horum alii ſumma montium incolunt, alii in ſaltibus degunt, vivuntque potiſſimum carnibus ferinis, frugibus ſilveſtribus, et lacte. Vertices hyeme conſcendi non poſſunt. Aeſtate ſcandunt, pedibus ſubligantes calceos aculeatos, e tergore bovis crudo confectos, latos inſtar tympanorum, propter nives et glaciem. Delabuntur pelli inſidentes una cum faſciculis ſuis: quod idem fit etiam in Atropatia Media,

Cauca-sus. κατὰ τὸ Μάσιον ὄρος τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ συμβαίνει· ἐνταῦθα δὲ καὶ τροχίσκοι ξύλινοι κεντρωτοὶ τοῖς πέλμασιν ὑποτίθενται. Τοῦ γοῦν Καυκάσου τὰ μὲν ἄκρα, τοιαῦτα.

§. 8.

Καταβαίνοντι δ' εἰς τὰς ὑπωρείας ἀρκτικώτερα μέν ἐσι [1] κλίματα, ἡμερώτερα δέ· ἤδη γὰρ συνάπτει τοῖς πεδίοις τῶν Σιρακῶν. Εἰσὶ δὲ καὶ Τρωγλοδύται τινὲς, ἐν φωλεοῖς οἰκοῦντες διὰ τὰ ψύχη· παρ' οἷς ἤδη καὶ ἀλφίτων ἐσὶν εὐπορία. Μετὰ δὲ τοὺς Τρωγλοδύτας, καὶ [2] Χαιανοῖται, καὶ Πολυ-

et Euſtath. ad Dionyſ. v. 1019. Ut igitur ſibi conſtaret Strabo, poſui et hic ι. Ex ſimili commiſtione Μηδείαν, ut ſupra etiam notatum eſt, emiſerunt Medic. 4. Pariſ. Sic ſupra II. p. m. 388. Ἡνιοχεία et Ἡνιοχία. Tum Pariſ. habet Καυκασίου, ut in ipſo contextu Aldus, qui tamen in emendandis notavit.

1) Medic. 3. 4. praeponunt τά. Tum vitioſe Ven. ἐν φωκσοῖς.

2) Moſcov. Χαίανοί τε, quae poſterior vox ineſt in praecedenti καί. Major diſcrepantia eſt in nomine Ελσαδίκων, pro quo Moſcov. dat εἰς ἀδίκων; Urbin. Σιράκων; Medic. 3. et in lacuna Medic. 4. Σιρακῶν. Vetus interpres

Media, et Maſio, Armeniae monte: ibi etiam rotulae ligneae aculeatae plantis pedum ſubduntur. Summa ergo Caucaſi ſic ſunt.

§. 8.

Cum deſcenditur ad radices montium, magis verſus ſeptentrionem jam loca inclinant: ſed leniora ſunt, jam campis Siracum appropinquantia. Troglodytae etiam ibi quidam ſunt, in ſpeluncis habitantes frigoris cauſa: apud quos etiam farinae jam eſt copia. Poſt Troglodytas ſunt Chaeanoetae et Polyphagi,

Πολυφάγοι τινὲς καλούμενοι, καὶ αἱ τῶν Εἰσαδίκων κῶμαι δυναμένων γεωργεῖν, διὰ τὸ μὴ παντελῶς ὑποπεπτωκέναι ταῖς ἄρκτοις. Caucasus.

§. 2.

Οἱ δ' ἐφεξῆς ἤδη νομάδες, οἱ μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος, καὶ τῆς Κασπίας, Ναβιανοὶ καὶ Παγξανοί· καὶ ἤδη τὰ τῶν Σιρακῶν καὶ Ἀόρσων φῦλα. Δοκοῦσι δ' οἱ Ἀορσοι καὶ οἱ Σίρακες φυγά-

pres plane omisit, alii libri vulgatum nomen referunt. Σίρακες proxime postea subsequuntur. An tamen verum nomen editum sit, nec statuo, et dubito. Tum pro δυναμένων, quod ad populum illum recte refertur, Medic. 4. substituit δυνάμεναι.

1) Medic. 4. Παξανοὶ, reliqui, quod videtur, cum editis Πανξανοὶ, quam jam Lünemannus in descr. Caucasi p. 42. mutatum voluerat ex ratione Graecae scripturae in Παγξανοὶ, uti nunc dedi. De altera scriptura antiquiori et inscriptionibus obvia cf. Fischeri animadvers. in Welleri Grammatic. Gr. T. 1. p. 231. sq. Tum lepido vitio Ald. et Hopper. φύλλα. Σιράκων hic reliqui, etsi supra p. 492. legitur Σιρακοὶ, quia proxime sequitur Σίρακες, nec duplices formas Noster respuit. De ipso populi nomine vid. supra c. l. ubi etiam de Aorsis. Paullo superius ante Μαιώτιδος Casaubonus addidit τῆς, quod ante eum aberat.

phagi, quasi voraces, dicti, et Eisadicorum pagi, agriculturae gnarorum, quia non omnino subiacent septentrionibus.

§. 9.

Hos sequuntur Nomades deinceps usque ad Maeotidem, Nabiani et Panxani, ac Siracum jam nunc et Aorsorum nationes. Videntur Siraces et Aorsi patria superiore ejecti, Siracesque magis, quam Aorsi,

Caucasus. φυγάδες εἶναι τῶν ἀνωτέρω, καὶ [2] προσάρκτιοι μᾶλλον Ἀόρσων. Ἀβέακος μὲν οὖν, [3] ὁ τῶν Σιρακῶν βασιλεὺς, ἡνίκα Φαρνάκης τὸν Βόσπορον εἶχε, δύο μυριάδας ἱππέων ἔτρεφε· Σπαδίνης δ', ὁ τῶν Ἀόρσων, καὶ εἴκοσιν· [4] οἱ δὲ ἄνω Ἀορσοι καὶ πλείονας· καὶ γὰρ ἐπεκράτουν πλείονος γῆς, καὶ σχεδόν τι τῆς Κασπίων παραλίας τῆς πλείστης ἦρχον· ὥστε καὶ ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρ-

2) Scribendum eſt, credo, προσαρκτίων. Hoc enim vult Strabo: Aorſos hos et Siracas olim profugiſſe ex illa Aorſorum gente, *qui ſuperius et magis ad ſeptemtrionem ſiti ſunt.* Sic enim infra οἱ ἄνω Ἀορσοι ab his Aorſis diſtinguuntur. *Tyrwhittus in conjecturis in Strabonem* p. 44. Aliam verbo medicinam adhibuit Gatterer in commentatt. Goetting. Vol. 12. p. 163. πρὸς ἄρκτον. At Aorſi illi, unde hi egreſſi erant, habitabant magis verſus meridiem usque ad Caucaſios montes, (p. 492.) hi ipſi, ut diſerte Noſter narrat, inter Maeotida et mare Caſpium. Quare, cum et codices ita velint, nihil muto.

3) Ante ὁ Moſcov. Medic. 3. 4. Urbin. Venet. inferunt οὖν. Quod cum in terrarum ambitu, quas occupabant, facit ad declarandam multitudinem, recepi. Poſt pro Σιράκων Medic. 4. ex corr. fortitus eſt Ἀόρσων, qui tamen deinceps ſequuntur.

4) Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi οἱ δ' ἄνω, ut alibi variatur. Tum vocem γῆς poſt πλείονας omittunt Urbin. Vatic.

Aorſi, ad ſeptentrionem accedunt. Abeacus quidem, Siracum rex, cum Pharnaces Boſporum teneret, XX equitum millia mittebat: Spadines, Aorſorum rex, etiam ducenta: plures his Aorſi ſuperius habitantes, ut qui terrae plus obtinerent, ac fere in maximam partem orae maris Caſpii dominarentur: itaque negotiabantur etiam, camelis Indicas et Baby-

Φόρτον καὶ τὸν Βαβυλώνιον, παρά τε Ἀρμενίων καὶ Μήδων διαδεχόμενοι· ἐχρυσοφόρουν δὲ διὰ τὴν [5] εὐπορίαν. Οἱ μὲν οὖν Ἀόρσοι τὸν Τάναϊν παροικοῦσιν· οἱ Σίρακες δὲ τὸν Ἀχαρδέον, ὃς ἐκ τοῦ Καυκάσου ῥέων, ἐκδίδωσιν εἰς τὴν Μαιῶτιν. Iberia.

ΚΕΦ. ΣΤ.

§. 1.

Ἡ δὲ δευτέρα μερὶς ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάττης, εἰς ἣν κατέπαυεν ἡ προτέρα· καλεῖται [1] δ' ἡ αὐτὴ θάλαττα καὶ Ὑρκανία. Δεῖ δὲ περὶ τῆς θαλάττης εἰπεῖν πρότερον, ταύτης, καὶ τῶν προσοίκων ἐθνῶν. Ἔξι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν· κατ' ἀρχὰς μὲν ἱκανῶς στενός· ἐνδοτέρω δὲ πλατύνεται περίων p. 507.

5) Venet. contra rem ἀπορίαν. Post idem flumen vocat Ἀχαρδεῖον.

1) Sic Moscov. Venet. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. cum ante Casaubonum legeretur αὐτὴ θάλαττα, quod etiam affert Paris. pro quo ille reposuit δὲ αὕτη ἡ θάλαττα.

Babylonicas merces a Medis et Armeniis excipientes: aurum quoque ob divitias gestabant. Aorsi Tanain accolunt, Siraces Achardeum: is e Caucaso fluens in Maeotin exit.

CAP. VI.

§. 1.

Secunda Asiae pars a Caspio mari incipit, in quod prior desinebat. Mare hoc etiam Hyrcanum nominatur. Est autem de eo prius dicendum, et accolentibus gentibus. Sinus est mare illud, ab Oceano versus meridiem protentus: ab initio satis angustus: intus autem dum progreditur,

Caſpium mare.

προϊὼν, καὶ μάλιστα [2] κατὰ τὸν μυχὸν ἐπὶ σταδίους που καὶ πεντακισχιλίους· ὁ δ' εἴσπλους μέχρι τοῦ μυχοῦ μικρῷ πλείων ἂν εἴη· συναπτων πως ἤδη τῇ ἀοικήτῳ. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης, τὸν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γνώριμον περίπλουν τῆς θαλάττης ταύτης, τὸν μὲν παρὰ τοὺς Ἀλβανοὺς καὶ τοὺς [3] Καδουσίους, εἶναι πεντακισχιλίων καὶ τετρακοσίων· τὸν δὲ παρὰ τὴν [4] Ἀναριακῶν καὶ [5] Μάρ-

2) Ven. Pariſ. κατὰ τῶν μυχῶν. Tum Medic. 4. τῇ ἀοικήτῳ.

3) In omnibus meis codicibus legitur Κλουσίους, quod cum vetere interprete reddiderunt etiam edd. Aldi et Hopperi, et Xylander primum mutavit in Καδουσίους, uti exſtat in epitome p. 144. Hudſ. et ipſa Geographica ratio poſtulat. Cf. infra Strabo p. 508.

4) Caſaubonn. Medic. 3. Venet. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Ἀριάκων, ut epitome Ἀριακῶν; Medic. 4. Ἀναρίσκων. Vetus interpres jactat *Nariſcos*. Edd. omnes dant Ἀναριάκων. Sic a Plinio 6, 18. ſ. 16. vocantur *Anariacae* aliquatenus corrupte a Ptolemaeo 6, 2. Ἀμαξιάκαι, magis vulgo a Polybio 5, 144, 9. Ἀριαξάκαι, ubi Ἀγιαξάκαι repoſuit Schweighaeuſerus, etſi in notis praefert Ἀναριάκαι, uti volebat Holſten. ad Stephan. p. 34. qui ipſe ex Strabone commemorat Ἀναριάκην urbem, cujus etiam ſcriptura corrupta exiit infra p. 508. et apud Ptolemaeum 6, 2. Ἀνδριάκα, ut fere infra p. 514. ipſi populi. Verum nomen reddidit etiam ex Noſtro Harduinus in Plinio 6, 15. ſ. 13. ubi

tur, in latum ſe pandit, maxime in intimo ad ſtadia etiam alicubi 100. Introitus usque ad intimum receſſum fortaſſe aliquanto eſt major, jam quodammodo terram habitatoribus carentem attingens. Eratoſthenes profitetur maris hujus circumnavigationem, ut Graecis nota eſt, apud Albanos et Caduſios, ſtadiorum 100 cccc: juxta Anariacam, Mar-

[5] Μάρδων, καὶ Ὑρκανῶν, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Ὤξου ποταμοῦ, τετρακισχιλίων καὶ ὀκτακοσίων· ἔνθεν δ' ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου [6] δισχιλίων τετρακοσίων. Δεῖ δὲ περὶ τῶν ἐν τῇ μερίδι ταύτῃ, καὶ τοῖς ἐπὶ τοσοῦτον ἐκτετοπισμένοις ἁπλούστερον ἀκούειν, καὶ μάλιστα περὶ τῶν διαστημάτων. Caſpium mare.

ubi antea legebatur *Arariaticos*. Sed cum nominis terminatio ſubſiſtat in αι, pro Ἀναριάκων repoſui, mutato accentu, Ἀναριακῶν.

5) Sic efferuntur in omnibus libris, quibus accedunt epitome et vetus interpres. *Tzſchucke*. Lego hic Ἀμάρδων, ut alibi. Sic Stephanus et Plinius [6, 19. ſ. 17.] Mardos tamen etiam apud Stephanum, Diodorum [17, 76.] aliosque leges. *Caſaubonus*. Non praeviderat, aut cogitaverat emendationem, quam infra p. 523. neceſſitas exprimebat, etſi corrupte Μαρδους etiam a Ptolemaeo 6, 2. vocari, contendit Harduinus ad Plin. 6, 15. ſ. 13. Plura conlecta dedi ad Melam II. 3, 5, 4. p. 141. ſq. Ἀμαρδῶν tamen vult etiam Seidelius ad Eratoſthen. p. 151. nec omnino temere, ſi reſpicias ſimilem locum infra p. 514. in. ex Eratoſthene repetitum.

6) Si Plinium [6, 15. ſ. 13.] ſequimur, legendum potius χιλίων τριακοσίων. Utrà autem lectio ſit verior, notes, ſi vacat, ex Pliniana ſumma intelligere. *Caſaubonus*. Nempe olim in Plinio, ubi eandem Eratoſthenis computationem refert, legebatur *ab eo* (Oxo) *ad oſtium Iaxartis mile CCCC* (ſtadia), cui numero mile ſtadia deeſſe, ſubjecti calculi ratio aperte docet. Quare ut haec conſtaret, ex vetuſta lectione illa recte addidit Harduinus, et vitium ex mutatione Caſauboni Straboni potius adſpergatur. In vulgata etiam lectione conſpirant omnes libri cum epitome p. 144. Ὤξου dedi pro Ὄξου, de quo ad p. 509.

Mardos, et Hyrcanos usque ad oſtia Oxi fluminis, ıɔɔ demtis cc, hinc ad Iaxartem cıɔ cıɔ cccc. Verum de his, quae in hac parte ſita ſunt, et tam longe a nobis remota, caute adhibenda eſt fides, maxime ubi diſtantiae locorum recitantur.

§. 2.

Caſpium mare.

§. 2.

Εἰσπλέοντι δ' ἐν δεξιᾷ μὲν τοῖς Εὐρωπαίοις οἱ συνεχεῖς Σκύθαι νέμονται καὶ Σαρμάται, οἱ μεταξὺ τοῦ Ταναΐδος καὶ τῆς θαλάσσης ταύτης, νομάδες οἱ πλείους· περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Ἐν ἀριστερᾷ δ' οἱ πρὸς ἕω Σκύθαι νομάδες, καὶ οὗτοι μέχρι τῆς πρὸς ἕω θαλάττης, καὶ τῆς Ἰνδικῆς παρατείνοντες. Ἅπαντας μὲν δὴ τοὺς προσβόρους κοινῶς οἱ παλαιοὶ τῶν Ἑλλήνων συγγραφεῖς Σκύθας καὶ Κελτοσκύθας ἐκάλουν. Οἱ δ' ἔτι πρότερον διελόντες, τοὺς μὲν ὑπὲρ τοῦ Εὐξείνου, καὶ Ἴστρου, καὶ Ἀδρίου κατοικοῦντας, Ὑπερβορέους ἔλε-

1) Medic. 4. μέχρι τῆ (τῆς) ἑῴας θαλάττης τῆς; Medic. 3. Pariſ. μέχρι τῆς ἕω θαλάττης; Moſcov. μέχρι τῆς ἕως θαλάττης. Πρὸς ante Xylandrum deerat etiam in editionibus.

2) Προσβόρους dant Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. et edd. Aldi et Hopperi. Quam variationem ſaepe notavi, unde eriam corundem codicum inconſtantia diſcitur. De duplici ϱ diſerte monetur in margine cod. Moſcov. lib. 12. p. 570. Poſt Medic. 3. 4. τοῦ Ἀδρίου; Pariſ. Moſcov. τοῦ Ἀδρίου.

§. 2.

Cum ad dextram intro navigatur, Europaeis continui Scythae habitant, et Sarmatae, qui inter Tanaidem ſunt et hoc mare, incertis plerique vagantes ſedibus, de quibus diſſeruimus. Ad laevam ſunt Scythae nomades verſus orientem, qui usque ad mare orientale et Indiam porrigurtur. Veteres Graecorum ſcriptores univerſas gentes ſeptentrionales Scytharum et Celtoſcytharum nomine affecerunt. Iis autem antiquiores ita diviſerunt eas, ut qui ſupra Euxinum, Iſtrum, et Adriam incolerent, eos omnes Hyperboreos, Sau-

ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπούς· τοὺς δὲ [3] πέραν τῆς Κασπίας θαλάττης, τοὺς μὲν, Σάκας, τοὺς δὲ, Μασσαγέτας ἐκάλουν, οὐκ ἔχοντες ἀκριβῶς λέγειν περὶ αὐτῶν οὐδὲν, [4] καίπερ πρὸς Μασσαγέτους τοῦ Κύρου πόλεμον ἱστοροῦντες. Ἀλλ' οὔτε περὶ τούτων [5] οὐδεὶς ἠκρίβωτο πρὸς ἀλήθειαν οὐδὲν, οὔτε τὰ παλαιὰ τῶν Περσικῶν, οὔτε τῶν Μηδικῶν, ἢ Συριακῶν ἐς πίστιν [6] ἀφικνεῖτο μεγάλην, διὰ τὴν τῶν συγγραφέων ἁπλότητα καὶ τὴν φιλομυθίαν. Caſpium mare.

3) Venet. περί. Tum Μασσαγέτας Urbin. Medic. 3. 4. ut in ſequ. Ἔχοντας male exſtat in edd. Aldi et Hopperi.

4) Medic. 3. Urbin. καίτοι. Sed καίπερ bene hic habet. Poſt τοῦ Κύρου legitur in Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. Vatic. Urbin. unde recepi pro vulgato τὸν Κύρου. *Tzſchucke.* Legerem potius καίπερ τὸν πρὸς Μασσαγέτας Κύρου πόλεμον ἱστοροῦντες. *Caſaubonus.* Ita quidem lucidiori ordine; ſed et vulgata commode poteſt intelligi; nec Strabo talia rejicit.

5) Pariſ. Ven. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. οὐδὲν; Caſaubonn. πρὸς ἀλήθειαν οὐδὲν; edd. οὐδεὶς ἠκρίβωτο πρὸς ἀλήθειαν. *Tzſchucke.* Lege cum ſcriptis οὐδεὶς ἠκρίβωτο οὐδέν. *Caſaubonus.* Cum vulgata ejus vocis repetitae deſiderium relinquat, addidi ex iis codicibus.

6) Medic. 3. contra narrationis ſeriem ἀφικνεῖται. Ante φιλομυθίαν Medic. 4. omiſit τήν.

Sauromatas, et Arimaſpos appellarent: qui trans mare Hyrcanum, Sacas et Maſſagetas. Neque vero de iis quicquam potuerunt accurate ſcribere, quantumvis Cyri adverſus Maſſagetas bellum narrarent. Sed neque de his quisquam veritatem exacte perhibuit, neque de priſcis Perſarum, Medorum, Syrorum rebus, fidem admodum magnam invenerunt ſcriptores: idque ob ipſorum ſimplicitatem et fabulas edendi ſtudium.

§. 3.

Caſpium mare.

§. 3.

Ὁρῶντες γὰρ τοὺς φανερῶς μυθογράφους εὐδοκιμοῦντας, ᾠήθησαν καὶ αὐτοὶ παρέξεσθαι τὴν γραφὴν ἡδεῖαν, ἐὰν ἐν ἱστορίας σχήματι λέγωσιν, ἃ μηδέποτε εἶδον, μήτε ἤκουσαν, ἢ οὐ παρά γε εἰδότων σκοπούντες· δι' αὐτὸ δὲ μόνον τοῦτο, ὅτι ἀκρόασιν ἡδεῖαν ἔχει καὶ θαυμασήν. Ῥᾴδιον
p. 508. δ' ἄν τις Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ πιστεύσειεν ἡρωολογοῦσι, καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἢ Κτησίᾳ τε, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ Ἑλλανίκῳ, καὶ ἄλλοις τοιούτοις.

§. 4.

Οὐδὲ τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου δὲ συγγράψασιν

1) Deeſt ἂν in Medic. 3. ut in Medic. 4. poſtea σκοπούντες. Tum pro ῥᾴδιον idem ἧττον. Pro τραγικοῖς male Ven. πρακτικοῖς.

1) Particula δὲ abeſt in Medic. 4. et edd. ante Caſaubonum. Pro συγγράψασιν Medic. 3. dat συγγραφεῦσιν, et ante

§. 3.

Cum enim viderent, in honore eſſe eos, qui e profeſſo fabulas ſcriberent: exiſtimaverunt ſuam quoque ſcriptionem lectoribus jucundam fore, ſi ſub narrationis veraè ſpecie ea dicerent, quae neque vidiſſent, neque audiviſſent, ſaltem ex iis, quibus cognita iſta eſſent, id unum ſpectantes, ut auditio amoena fieret atque admirabilis. Certe facilius Heſiodo et Homero aliquis fidem adhibuerit, cum de heroibus verba faciunt, itemque tragicis poëtis, quam Cteſiae, Herodoto, Hellanico, et eorum ſimilibus.

§. 4.

Plerisque etiam eorum, qui de Alexandro ſcripſerunt,

σιν ῥᾴδιον πιστεύειν τοῖς πολλοῖς· καὶ γὰρ [2] οὗτοι ῥᾳδιουργοῦσι διά τε τὴν δόξαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ διὰ τὸ τὴν στρατείαν πρὸς τοῖς ἐσχατιαῖς γεγονέναι τῆς Ἀσίας πόῤῥω ἀφ' ἡμῶν· τὸ [3] δὴ πόῤῥω δυσέλεγκτον. Ἡ δὲ τῶν Ῥωμαίων ἐπικράτεια καὶ ἡ τῶν [4] Παρθυαίων πλεῖόν τι προσεκκαλύπτει τῶν παραδεδομένων πρότερον. Οἱ γὰρ περὶ ἐκείνων συγγράφοντες, καὶ τὰ χωρία καὶ τὰ ἔθνη, ἐν οἷς αἱ πράξεις, πιστότερον λέγουσιν, ἢ οἱ πρὸ αὐτῶν· μᾶλλον γὰρ κατωπτεύκασι. Caſpium mare.

ante ῥᾴδιον Medic. 3. Moſcov. Ven. Pariſ. inſerunt alteram negationem οὐ, quam etiam admiſerunt editiones Aldi et Hopperi. In utramque partem ea poteſt agi.

2) Sic pro οὗτοι, quod ferunt editiones, Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4. idque accommodatius putavi. Pro τοῦ ante Ἀλεξάνδρου iidem cum Caſaub. Vatic. et Urbin. malunt τήν.

3) Δὲ, ut ſaepe fit, ſubſtituunt Medic. 3. 4. et Moſc. feruntque edd. Aldi et Hopperi. Propius ad argumentationem valet δή.

4) Male Medic. 4. Παρθυέων. Tum pro ἐκείνων Venet. Medic. 3. 4. et edd. Aldi et Hopperi adponunt ἐκείνου. Nempe retulerunt ad Alexandrum, cum de locis, vel rebus melius intelligatur. Poſtea ἢ ὁ vitioſe Medic. 3.

runt, credere non eſt ſatis tutum: nam et iſti facile verba dant, cum ob Alexandri gloriam, tum quod expeditio procul a nobis in extremos Aſiae fines facta fuit; difficulter autem redarguuntur, quae de longe diſſitis narrantur. Romanorum et Parthorum imperium magis aperuit iſtarum rerum cognitionem, quam ante tradita. Qui enim iſta deſcripſerunt, cum gentes, tum res geſtas fidelius deſcripſerunt, quam priores: plenius enim perſpexerunt.

CAP.

Hyrcania.

ΚΕΦ. Ζ.

§. 1.

Τοὺς [1] δὲ οὖν ἐν ἀριστερᾷ εἰσπλέοντι τὸ Κάσπιον πέλαγος παροικοῦντας νομάδας, Δάας οἳ νῦν προσαγορεύουσι, τοὺς ἐπονομαζομένους [2] Πάρνους· [3] εἶτα ἔρημος πρόσκειται μεταξὺ, καὶ ἑφεξῆς ἡ Ὑρκανία, καθ' ἣν ἤδη πελαγίζει μέχρι τοῦ συνάψαι τοῖς Μηδικοῖς ὄρεσι καὶ τοῖς Ἀρμενίων. Τούτων

1) Paris. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi δ' οὖν, in quo concursu saepe variatur.

2) Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. Moscov. Venet. Paris. edd. Aldi, Hopperi Σπάρνους, quos etiam hic repetit vetus interpres. Xylander primus reposuit Πάρνους. Nempe ex praecedente voce adhaesit σ. *Tzschucke.* Legendum hic quoque, ut post, Ἀπάρνους. Nam Aldi codex habet Σπάρναι, manifesto pro Ἄπαρναι. Sed et Πάρναι hi vocabantur, et ita legi potest, ut infra dicemus. *Casaubonus.* Sic in Justino 41, 1, 10. ubi vulgo legitur *Spartanos*, Medic. notante A. Gronovio, adfert *Sparnos*. Eadem igitur hic valet ratio, quam in *Mardis* et *Amardis* supra notavi. Ptolemaeus 6, 10. vocat *Parnos*.

3) Ex Medic. 3. 4. Mosc. reposui εἶτα pro ἧτα, quod exhibent cum editionibus reliqui. Tum ex Casaub. Medic. 3. Paris. Mosc. πρόσκειται pro vulgato πρόκειται. Utrumque aptius videtur in progressionis cursu notando. Confusio facilis et obvia in Nostro etiam. Cf. ad lib. 10. p. m. 309. not. 16.

CAP. VII.

§. 1.

Qui ad sinistram in Caspium mare intranti offeruntur Nomades, a nostris hodie appellantur Daae, et cognomento Parni: post solitudo interjacet, quam proxime sequitur Hyrcania: exinde mare altum jam fit, donec Medicos et Armenios attingat montes. Horum montium radi-

των δ' ἐστὶ μηνοειδὲς τὸ σχῆμα κατὰ τὰς ὑπωρείας, αἱ τελευτῶσαι πρὸς θάλατταν, ποιοῦσι τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου. Οἰκεῖ δὲ τὴν παρωρείαν ταύτην μέχρι τῶν ἄκρων ἀπὸ θαλάττης ἀρξαμένοις, ἐπὶ μικρὸν μὲν τῶν Ἀλβανῶν [4]τὶ μέρος καὶ τῶν Ἀρμενίων· τὸ δὲ πλέον [5]Γῆλαι, καὶ [6]Δοκουσῖνοι, καὶ Hyrcania.

Ff 5

4) Pro τὸ Ven. (antea etiam μέν τι) Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. τὶ μέρος, quod in Caſaub. ed. primum transiit in τὸ μέρος.

5) Γῆλαι rectius, ut ex Stephano conjicio. *Caſaubonus.* Sic in Strabone ipſo ſupra p. 503. et poſt p. 510. Nempe vulgo, nec refragantibus codicibus, ſtat Γέλαι. In Stephano autem, quem reſpicit Caſaubonus, legitur Γυλύς. Sed alii, etſi in terminatione diſcrepant, per η efferunt, ut Dionyſ. v. 1019. cum Euſtathio. Cf. Holſten. ad Steph. p. 84. Η in ε facile converſum eſt ex pronunciandi ſimili ratione. Per η p. 510.

6) Ita exſtat in omnibus libris, etiam in vetere interprete. *Tzſchucke.* *Docuſinos* nusquam reperies. Peritus lector videbit, num ſit legendum transpoſitis mutatisque paucis literis Καδούσιοι. Perſuadet id mihi hic locus Strabonis, qui paullo poſt ſequitur p. 514. Κύκλῳ δὲ περὶ τὴν θάλατταν μετὰ τοὺς Τριταιεῖς, Ἀμαρδούς τε καὶ Ἀναριάκας, καὶ Καδουσίους, καὶ Ἀλβανούς, καὶ Κασπίους, καὶ Οὐΐτιους. Sed eſt alius locus longe aptior. Nam ita ſcribit mox p. 510. Περσοις ὕσι δ' αὐτοῦ καὶ τὰ προσάρκτια μέρη, πρῶτοι μὲν οἱ Γῆλαι, καὶ Καδούσιοι, καὶ Ἀμαρδοι, καθάπερ εἴρηται. Quum dicit καθάπερ εἴρηται, docet nos, ſic eſſe legendum, ut nos emendavimus. Nam hunc locum reſpicit. *Caſaubonus.*

radices in lunae formam curvantur, quae ad mare definentes, intimum maris iſtius ſeceſſum conficiunt. Hanc autem ad ima montium porrectam regionem, ſi ab extremis mare verſus pergas, parva ex parte habitant nonnulli Albanorum et Armeniorum: ex maxima Gelae, et Docuſini, Amardi,

Hyrcania. καὶ [6]Ἀμαρδοὶ καὶ [7] Οὐίτιοι, καὶ Ἀναριάκαι. Φασὶ δὲ Παῤῥασίων τινὰς συνοικῆσαι τοῖς Ἀναριάκαις, οὓς καλεῖσθαι νῦν [7*] Παῤῥασίους· [8] Αἴ-

bonus. Facile haec fidem emendationi adſtruant, niſi gravius vox ipſa moretur, populorumque illorum obſcura multa nomina.

7) Caſaubonn. Vatic. Urbin. Moſc. Ven. Medic. 3. 4. Pariſ. Κουίτιοι; vetus interpres etiam *Quitii*; edd. primae Κουίντιοι; inde a Xylandro legitur Κουίντοι. *Tzſchucke.* Lego καὶ Οὐίτιοι, ut in alio Strabonis loco. [p. 517.] Οὐίτια autem, quae mox ſequitur, regionis iſtorum nomen eſt. Herodotus [3, 93. 7, 68.] videtur Οὐίτιους appellare. *Caſaubonus.* Hill ad Dionyſ. v. 730. legi jubet Οὔννοι, qui certe ſint iidem. Equidem propter ea, quae adtulit Caſaubonus, dedi Οὐίτιοι. Κ adhaeſit ex καὶ per compendium ſcripto, uti fit paſſim.

7*) Ita omnes libri ferunt praeter utrumque Mediceum, qui hic et antea ſimplici ϱ emiſerunt. Vetus interpres vertit *Pharaſiorum* et *Paraſii* parum conſtanter. *Tzſchucke.* Nihil variant hic libri. Mirum tamen eſt, quam diverſam lectionem hujus loci habuerint libri Stephani, quem vide in voce Αἶνα. Miraberis hominis oſcitantiam. Plinius [6, 18. ſ. 16.] *Parrhaſinos* vocat. *Caſaubonus.* Stephanus vocat Παραίους ex hoc ipſo loco, etſi male lib. 14. adlegat, ut alia ibi ſunt vitiata ſive Stephani, ſive librariorum incuria. *Parrhaſia* regio occurrit in Polybio 5, 44, 4. etſi ſuſpectum nomen videtur, de quo cf. Schweighaeuſer p. 201. Παραίους tamen hic ex Stephano praefert Holſten. in not. p. 17. quia manifeſte indicet, Strabo, illud Parrhaſiorum nomen in aliud quoddam vicinum fuiſſe transmutatum, cum alias dixiſſet, illud nomen adhuc ſervari; tum Parſios apud veteres interpretes apud Ptolemaeum 6, 18. in Paropamiſadis commemo-

Amardi, et Uitii, et Anariacae. Ferunt quosdam de Parrhaſiis habitaſſe cum Anaracis, et nunc eos Parrhaſios vocari,

[8] Αἰνιᾶνας δ' ἐν τῇ Οὐϊτίᾳ τειχίσαι πόλιν, ἣ νῦν Αἰνιάνα καλεῖται· καὶ δείκνυται ὅπλα τε Ἑλληνικὰ ἐνταῦθα, καὶ σκεύη χαλκᾶ, καὶ [9] ταφαί· ἐνταῦθα δὲ καὶ πόλιν Ἀναριάκην· ἐν ᾗ, φασὶ, δείκνυται μαντεῖον [10] ἐγκοιμωμένων, καὶ ἄλλα τινὰ Hyrcania.

memorari addit, etsi intervallo distantes ab Anariacis Nostri. Quod de nominis mutatione monet Holstenius, evanescit, si ad Anariacas illos nomen transferas.

8) Αἰνειᾶνας hic legitur per ει in omnibus libris, tantum quod Paris. Ἀνειάνας habet, post idem Αἰνειάνα, ut Mosc. Medic. 3. 4. cum alii posterius hoc per ι scribant, uti exstat in editionibus, ex quibus Casaubonianae cum Amstelod. προπεριεσκαμμένως efferunt. Contra Stephanus tuetur ει, idemque evincit ex gentilibus. Equidem eandem hic rationem sequendam putavi, quam praetuli lib. 9. p. m. 561. ubi cf. notata.

9) Medic. 3. τάφας; Moscov. Paris. ταφὰς, quod turbat nexum. Tum pro vulgato in editt. Ναβάρκην, quod et reddidit vetus interpres, habentque plerique codices, Moscov. dat Ἀβάρκην. *Tzschucke.* Pro Ναβάρκη lego cum Stephano ἐν Ἀναριάκῃ. / Etsi locus hic est lacer. *Xylander.* Recte Xylander emendat Ἀναριάκην ex Stephano, quem vide. *Casaubonus.* Hanc emendationem etiam probat Holsten. ad Stephanum p. 34. et recte. Cf. supra p. 507. Nempe ν adhaesit, reliqua corruptio immutavit. Post prave item ἐν ᾧ Mosc. Paris. Medic. 3. 4.

10) Vulgo ἓν κοιμωμένων. *Tzschucke.* Legendum μαντεῖον ἐγκοιμωμένων. Nunquam enim reperies κοιμωμένων μαντεῖα, nec dormientium, sed ἐγκοιμωμένων et *incubantium*, quorum apud Plautum [Curc. 1, 1, 61.] Virgilium [Aen. 7, 88.]

vocari, Aenianes autem in Uitia muniviſſe urbem, quae nunc dicatur Aeniana; ubi Graecanica oſtenduntur arma, et vaſa aerea, ac ſepulcra. Eſt et ibi Anariaca urbs, ubi ajunt monſtrari oraculum incubantium. Sunt et aliae gentes ibi latrociniis et militiae

Hyrcania. τινὰ ἔθνη λῃστρικὰ καὶ μάχιμα μᾶλλον, ἢ γεωργικά· ποιεῖ δὲ τοῦτο ἡ τραχύτης τῶν τόπων. Τὸ μὲν τοι πλέον τῆς περὶ τὴν ὀρεινὴν [11] παραλίας Καδούσιοι νέμονται, σχεδὸν [12] δέ τι ἐπὶ πεντακισχιλίους σταδίους, ὥς φησι Πατροκλῆς· ὃς καὶ πάρισον ἡγεῖται τὸ πέλαγος τοῦτο τῷ Ποντικῷ. Ταῦτα μὲν οὖν τὰ χωρία λυπρά.

§. 2.

7, 88.] et alios Graecos Latinosque ſcriptores paſſim eſt mentio. Nec movearis, quod in Stephano quoque [ſ. v. Ἀναριάκη] legitur κοιμωμένων. *Caſaubonus.* Probant hanc certiſſimam emendationem Holſten. ad Stephan. p. 34. et Weſſeling ad Diodor. 1, 53. Eodem verbo Noſter et alibi utitur, v. c. 6. p. 284. 14. p. 649. 17. p. 801. aliique plures. Cf. quae notavi ad Melam II. 1, 8, 8. p. 236. Sed plura dabunt Meibomius, Brendelius, Iaenichius, qui data opera de incubationibus ſcripſerunt, quibus addi ex recentioribus poteſt Sprengel in Apologie des Hippocrates P. 1. p. 12. Antea pro φησὶ, quod occupat libros omnes, re ipſa et nexu flagitante φασὶ dedi, quae commutatio non eſt infrequens.

11) Moſcov. ut edd. ante Caſaubonum παραλίαν, qui adſentientibus aliis Msstis ipſoque nexu addicente repoſuit παραλίας. Ceterum Berkelius ad Stephan. p. 434. n. 24. hunc locum mancum eſſe putat, et ex Euſtathio ad Dionyſ. v. 730. ſubplendum δεινοὶ πατροβάται. Attamen haec verba melius inſeri poſſint p. 523. f. ubi de moribus et vita Caduſiorum aliqua adfert.

12) Vulgo omnes σχεδὸν δ' ἔστι. Veram lectionem ſubminiſtrat Moſcov. δέ τι, qua formula uti ſolet noſter in notanda menſura, ut lib. 8. p. m. 17. Alias confunditur cum τοι, de quo cf. ad lib. 10. p. m. 57. n. 7.

litiae magis deditae, quam agriculturae. In cauſa eſt locorum aſperitas. Majorem partem orae montoſae Caduſii tenent, fere ad 1200 ſtadia: ut ait Patrocles, qui etiam putat hoc mare Euxino aequale eſſe. Atque haec quidem loca ſterilia ſunt.

§. 2.

§. 2. Hyrcania.

Ἡ δ' Ὑρκανία σφόδρα εὐδαίμων καὶ πολλὴ, καὶ τὸ πλέον πεδιὰς, πόλεσί τε ἀξιολόγοις [1] διειλημμένη· ὧν ἐστι Ταλαβρόκη, καὶ Σαμαριανὴ, καὶ Κάρτα, καὶ τὸ βασίλειον Τάπη· ὃ φασι μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἱδρυμένον, διέχειν τῶν Κασπίων πυλῶν σταδίους χιλίους τετρακοσίους. [2] Καὶ ταῦτα μὲν τοῦ εἴδους τῆς εὐδαιμονίας σημεῖα ἡγοῦνται. Ἡ μὲν γὰρ ἄμπελος μετρητὴν οἴνου φέρει· ἡ δὲ συκῆ μεδίμνους ἑξήκοντα· ὁ δὲ σῖτος

1) Casaubonn. περιειλημμένη. Mei omnes in vulgata lectione recte perstant, quippe quae mutatione non eget. Saepe enim hoc verbum muniendi, distinguendi potestatem induit, ut pluribus exemplis docet Wesseling. ad Diodor. 1, 33. Strabone etiam usus lib. 12. p. 555. Tum Moscov. dat Ταλαβρώκη. In proximis urbibus, etsi obscurioribus, consentiunt omnes.

2) Vulgo ita locus est effictus: καὶ διὰ τὸ μὲν εἶδος τῆς εὐδαιμονίας σημεῖα ἡγοῦντο, nec aliter eum sistunt Paris. Vatic. Ven. Moscov. hic tantum διὰ μὲν τὸ εἶδος. Alii sic immutant. Casaubonn. Medic. καὶ τοῦ εἴδους. Medic. 3. Urbin. καὶ ταῦτα μὲν τοῦ εἴδους τῆς εὐδ. σημεῖα, quibus accedit ex Medic. 3. et 4. ἡγοῦνται. Quae cum corruptionem invectam, quam etiam notaverat Casaubonus, absterg ant, in ipsum textum recepi.

§. 2.

Hyrcania opulenta admodum est et ampla, urbibusque memorabilibus distincta, de quibus sunt Talabroca, Samariana, Carta, et regia Tape, quam paullulum supra mare sitam, abesse ajunt a Caspiis portis stadia CIↃ CCCC. Atque haec etiam felicitatis speciem praeferre existimantur. Nam vitis metretam vini fert, ficus medimnos LX. frumentum e semine, quod ex arista

Hyrcania. p. 509.

σῖτος ἐκ τοῦ ἐκπεσόντος καρποῦ τῆς [3] καλάμης φύεται· ἐν δὲ τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖται, καὶ τῶν φύλλων ἀποῤῥεῖ μέλι· τοῦτο δὲ γίνεται καὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Σακασηνῇ καὶ τῇ Ἀραξηνῇ. Τῆς μέν τοι προσηκούσης ἐπιμελείας οὐκ ἔτυχεν, οὔτε αὐτὴ, οὔτε ἡ ἐπώνυμος αὐτῇ θάλαττα, ἄπλους τε οὖσα καὶ ἀργός· νῆσοί τέ εἰσιν, οἰκεῖσθαι δυνάμεναι, ὡς δ' εἰρήκασί τινες, καὶ χρυσῖτιν ἔχουσαι γῆν. Αἴτιον δ', ὅτι καὶ οἱ ἡγεμόνες, οἵ τ' ἐξαρχῆς ἐτύγχανον, βάρβαροι ὄντες οἱ τῶν Ὑρκανῶν, Μῆδοί τε καὶ Πέρσαι, καὶ οἱ ὕστατοι Παρθυαῖοι, χείρους ἐκείνων ὄντες· καὶ ἡ γειτων ἅπασα χώρα λῃστῶν καὶ νομάδων μεστὴ καὶ ἐρημίας. Μακεδόνες δ' [4] ὀλίγον ἐπῆρ-

3) Medic. 3. mavult καλάμου. Tum Moſcov. ut fit ſaepe, Μηδείας. Contra idem lib. 2. p. 73. ubi eadem nomina deinceps conjunguntur, rectius profert. Poſt enim idem, ut Medic. 3. 4. Venet. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi dant Σακαγηνῇ, et pro Ἀραξηνῇ cum Medic. 3. 4. Pariſ. Ἀραξινῇ. Cf. ad lib. 2. p. 73. f. 195.

4) Caſaubonn. Moſcov. Medic. 3. 4. Ven. Pariſ. ὀλίγον μὲν

ariſta excidit, naſcitur: in arboribus apiaria exſtant, et mel de foliis defluit. Idem fit in Matiana Mediae, et in Armeniae Sacaſena et Araxena. Tamen neque Hyrcania, neque mare Caſpium eo modo coluntur, quo par erat. Mare enim non navigatur, neque exércetur. Et inſulas habet, quae habitari poterant: ſunt, qui dicant, etiam auriferam eas habere terram. Culpa eſt penes primos, qui eo venerunt, ductores barbari: utpote Hyrcani, Medi, Perſae, et ultimi, iſtis deteriores, Parthi: tum vicinia praedonum fuit plena ac ſolitudinum. Macedones eam non

ἐπῆρξαν, καὶ ἐν πολέμοις ὄντες, καὶ τὰ πόρρω σκοπεῖν οὐ δυνάμενοι. Φησὶ δ' [5] Ἀριστόβουλος, ὑλώδη οὖσαν τὴν Ὑρκανίαν δρῦν ἔχειν· πεύκην δὲ καὶ ἐλάτην καὶ πίτυν μὴ φύειν· τὴν δ' Ἰνδικὴν πληθύειν τούτοις. Τῆς δὲ Ὑρκανίας ἐστὶ καὶ ἡ [6] Νησαία· τινὲς δὲ καὶ καθ' αὑτὴν τιθέασι τὴν Νησαίαν. Hyrcania.

§. 3.

μὲν κρόνον. Tum Urbin. Medic. 3. 4. Moſc. ἐπῆρξαν. Vulgo ὀλίγον ὑπῆρξαν. Praefero illud propter accuratiorem a tempore notationem et ipſum imperium, etſi ὑπάρχω, ſi vera eſt lectio, ſic etiam paſſim legitur, ut 12. p. 541. Commutationem crebram eſſe docui ad lib. 8. p. m. 128. n. 13. Alia dabunt Valckenar. ad Euripid. Phoeniſſ. v. 1576. et quos laudat, item Reimar. ad Dion. 46, 27. et Sturz. in Lex. Xenoph. T. 2. p. 243.

5) Moſcov. Ἀριστοβόλου. Vulgata aliorum ſatis ſtat confirmata, quam etiam poſt et infra p. 518. idem codex ſervat. Tum pro ἐλάτην Medic. 3. mavult ἐλάττην; pro πίττην, quod ferunt editiones Caſauboni, idem cum Medic. 4. Moſc. Pariſ. πίτυν; illud rejeci, hoc ſine cunctatione revocavi.

6) Moſc. hic et poſt circumflectit penultimam. Sic Νῆσαιον vel Νίσαιον πεδίον editur in Herodoto 7, 40. contra Νησαῖον ſcribitur a Stephano. Omnes tamen per η primam ſyllabam efferunt, cum infra p. 530. in. in ε conſentiant. V. ad p. 525. Poſt Moſcov. pro κατ' αὐτὴν dat καθ' αὐτὴν, quod ex illo recepi. Permutatio ea eſt frequens, quod vel ex uno Xenophonte docuit Sturz in Lexico T. 1. p. 487. ſq.

non diu tenuerunt, et bellis occupati, et qui longe diſſita non poſſent inſpicere. Ariſtobulus ait, Hyrcaniam ſilvoſam eſſe, et quercum ferre; picea, abiete, ac pinu carere: quibus tamen India abundet. Pars Hyrcaniae etiam Neſaea eſt: quam tamen alii ab ea ſeparant.

§. 3.

Hyrcania.

§. 3.

[1]Διαῤῥεῖται δὲ καὶ ποταμοῖς ἡ Ὑρκανία τῷ τε [2]Ὤχῳ, καὶ τῷ Ὦξῳ, μέχρι τῆς εἰς θάλατταν ἐκβολῆς, ὧν ὁ Ὦχος [3]καὶ διὰ τῆς Νησαίας ῥεῖ· ἔνιοι δὲ τὸν Ὦχον εἰς τὸν Ὦξον ἐμβάλλειν φασίν. Ἀριστόβουλος δὲ καὶ μέγιστον ἀποφαίνει τὸν Ὦξον τῶν ἑωραμένων ὑφ' ἑαυτοῦ κατὰ τὴν Ἀσίαν, πλὴν τῶν Ἰνδικῶν· φησὶ δὲ καὶ εὔπλουν εἶναι (καὶ οὗτος καὶ Ἐρατοσθένης παρὰ Πατροκλέους λαβὼν) καὶ

1) Sic Medic. 4. uti antea acute conjecerat Casaubonus, et vetus interpres legerat, qui vertit *irrigatur*. Vulgo διαιρεῖται.

2) Mosc. Venet. ω in prima hic et deinceps ponunt; Paris. in hoc et Oxo, uti prodeunt in Ptolemaeo 6, 11. quod et probandum videtur, tamquam ex contractione οα ortum. V. ad Melam notata II. 3, 5, 6. p. 161. Ita vero codices illi infra p. 518. haec nomina edunt, ubi suffragatur Medic. 4. Utrumque igitur nomen sic scripsi, cum praeterea in Oxo plures praeeant auctores, in Ocho Ptolemaeus eodemque modo mons Persidis ad sinum Persicum cognominis per ω editus legatur in Arriani Indic. cap. 38.

3) Ex Medic. 3. 4. et Mosc. praeposui καὶ, quia haec cursus notatio priori accedit. Post ante καὶ deest δὲ in Medic. 4. et pro ὑφ' ἑαυτοῦ in Medic. 3. legitur ὑπ' αὐτοῦ.

§. 3.

Fluminibus quoque irrigatur Hyrcania, Ocho et Oxo, usque ad ostia eorum, quibus in mare exeunt, ex quibus Ochus per Nesaeam fluit: quidam Ochum in Oxum illabi affirmant. Aristobulus scribit, nullum sibi in Asia majorem fluvium visum esse, Indicis exceptis. Navigationi etiam commodum inquit (quod et ipse et Eratosthenes a Patrocle sumserunt:)

mul-

καὶ πολλὰ τῶν Ἰνδικῶν [4] φορτίων κατάγειν εἰς τὴν Ὑρκανίαν θάλατταν, ἐντεῦθεν δ' εἰς τὴν Ἀλβανίαν περαιοῦσθαι· καὶ διὰ τοῦ Κύρου καὶ τῶν ἐξῆς τόπων εἰς τὸν Εὔξεινον καταφέρεσθαι. Οὐ πάνυ δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὁ Ὦχος ὀνομάζεται. Ἀπολλόδωρος μέντοι ὁ τὰ [5] Παρθικὰ γράψας, συνεχῶς αὐτὸν ὀνομάζει, ὡς ἐγγυτάτω τοῖς Παρθυαίοις ῥέοντα. Hyrcania.

§. 4.

Προσεδοξάσθη δὲ καὶ περὶ τῆς θαλάττης [1] ταύτης πολλὰ ψευδῆ διὰ τὴν Ἀλεξάνδρου φιλοτιμίαν· ἐπειδὴ γὰρ ὡμολόγητο, [2] ὅτι ἐκ πάντων

4) Sic pro φορτία Casaubonus. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. Venet. Urbin. quod et aptius videtur.

5) Ex vitio, quod sustulit Xylander, Παρθυκὰ scriptum exstat in edd. Aldi et Hopperi, uti Παρθιαίοις in Paris. Tum συγγράψας legitur in Medic. 3.

1) Ταύτης adjeci ex Casaubb. Urbin. Ven. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. quod et accuratior distinctio desiderat.

2) Prior interpres ita legit: ὡμολόγητο ἐκ πάντων, ὅτι. *Casaubonus.* Vertit enim: *Nam cum inter omnes constet, Tanaim flumen* —. Ita vero etiam diserte notatum erat ex Urbin. Medic. 3. et 4. correcto. Potest utraque ratio probari.

multasque Indicas merces per eum devehi in mare Caspium: indeque in Albaniam transportatas, per Cyrum et loca, quae deinceps sunt, in pontum Euxinum perferri. Non multa est hujus apud veteres mentio. Apollodorus tamen, is qui Parthica conscripsit, identidem eum nominat, ut proxime Parthos labentem.

§. 4.

Multa etiam de hoc mari mendacia opinio multorum pro veris accepit. Quando enim in confesso

Hyrcania.

των διείργει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ὁ Τάναϊς ποταμὸς, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς θαλάττης, καὶ τοῦ Ταναΐδος πολὺ μέρος τῆς Ἀσίας ὂν, οὐχ ὑπέπιπτε τοῖς Μακεδόσι· [3] στρατηγεῖν δ' ἐγνώρισο, ὥστε τῇ φήμῃ γε καὶ κείνων δόξαι τῶν μερῶν κρατεῖν τὸν Ἀλέξανδρον· εἰς ἓν οὖν συνῆγον τήν τε Μαιῶτιν λίμνην τὴν δεχομένην τὸν Τάναϊν, καὶ τὴν Κασπίαν θάλατταν, λίμνην καὶ ταύτην καλοῦντες, καὶ συντετρῆσθαι φάσκοντες πρὸς [4] ἀλλήλας ἀμφοτέρας, ἑκατέραν δὲ εἶναι μέρος τῆς ἑτέρας. Πολύ-

3) Suſpectum hunc locum merito cenſet Caſaubonus, cui tamen ſanando nullus codex medicinam ſubminiſtrat. Vetus interpres ſic reddidit: *Certum eſt eam exercitum contraxiſſe, qua re Alexander fama ſolum videtur partes eas obtinuiſſe.* Tentavit locum Mannert in Geogr. T. 4. p. 463. ſic emendando: οὐχ ὑπέπιπτε τοῖς Μακεδόνων στρατηγοῖς, οὐδ' ἐγνώρισο. Equidem quid adferam, ut, remota vi, nexus contineatur, non habeo. In ſequ. pro καὶ ταύτην Medic. 4. habet καὶ αὐτήν.

4) Caſaubonn. Venet. ἀλλήλους. Poſt ante Τάναϊν ex Moſc. Medic. 3. 4. Pariſ. addidi τόν. Tum iidem codices, quos ſupra notavi, fluviorum ſequentium nomina per ω produnt. Denique Ἰξάρτης perperam edd. Aldi et Hopperi.

eſt, Aſiam ab Europa dividi omnino Tanai fluvio: ac magna Aſiae portio, quae inter Tanain eſt et mare, non paruit Macedonibus: decreverant autem aliqua id arte conficere, ut ſaltem fama jactaret, iſtas quoque partes ab Alexandro fuiſſe ſubactas: his inducti rationibus, in unum conduxerunt Naeotidem paludem quae Tanain, haurit, et Caſpium mare: hanc quoque paludem nuncupantes, dicentesque meatu quodam effoſſo eas inter ſe conjungi, et unam eſſe alte-

Πολύκλειτος δὲ καὶ πίσεις προσφέρεται περὶ τοῦ λίμνην εἶναι τὴν θάλατταν ταύτην· ὄφεις τε γὰρ ἐκτρέφειν, καὶ ὑπόγλυκυ εἶναι τὸ ὕδωρ· ὅτι δὲ καὶ οὐχ ἑτέρα τῆς Μαιώτιδός ἐστι, τεκμαιρόμενος ἐκ τοῦ Τάναϊν εἰς αὐτὴν ἐμβάλλειν· ἐκ γὰρ τῶν αὐτῶν ὀρῶν τῶν Ἰνδικῶν, ἐξ ὧν ὅτε Ὦχος καὶ ὁ Ὦξος φέρεται καὶ ἄλλοι πλείους, καὶ ὁ Ἰαξάρτης ἐκδίδωσί τε ὁμοίως ἐκείνοις εἰς τὸ Κάσπιον πέλαγος, πάντων ἀρκτικώτατος. Hyrcania. p. 510.

§. 5.

Τοῦτον οὖν ὠνόμασαν Τάναϊν· καὶ προσέθεσαν τούτῳ πίσιν, ὡς εἴη Τάναϊς, ὃν εἴρηκεν ὁ Πολύ-

Gg 2

1) Sic Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. cum edd. ante Caſaubonum, qui excluſit καὶ, ſatis quidem moleſtum auribus, ſed, ut alibi, ſententiae cauſa ferendum. Tum Urbin. ὡς εἶναι Τάναϊν. Τάναϊν ex Medic. 3. etiam, at ſolum, notatum erat. Poſt τοῦτο δὲ in Medic. 4. omiſſum eſt καὶ, et pro εἰρήσθω in Ven. exſtat εἰρῆσθαι; non recte.

alterius partem. Polycletus etiam argumenta profert, quibus fidem faciat Hyrcanum mare paludem eſſe: quia et ſerpentes educet, et aquam habeat dulcem. Porro eandem cum Maeotide eſſe inde colligit, quia Caſpius lacus Tanaim recipiat. Etenim ex iisdem Indicis montibus, unde Ochus et Oxus aliique complures profluunt, Iabitur laxartes, utque reliqui in Caſpium mare exit, de omnibus ſeptentrioni proximus.

§. 5.

Hunc ergo Iaxarten Tanaidis nomine inſigniverunt; atque hoc ipſum confirmare aggreſſi ſunt eum eſſe Tanain, quem Poly-

Hyrcania. Πολύκλειτος· τὴν γὰρ περαίαν τοῦ ποταμοῦ τούτου φέρειν ἐλάτην· καὶ οἰστοῖς ἐλατίνοις χρῆσθαι τοὺς ταύτῃ Σκύθας· τοῦτο δὲ τεκμήριον τοῦ τὴν χώραν τὴν πέραν τῆς Εὐρώπης εἶναι, μὴ τῆς Ἀσίας· τὴν γὰρ Ἀσίαν τὴν ἄνω, καὶ τὴν πρὸς ἕω μὴ φύειν ἐλάτην. Ἐρατοσθένης δέ φησι, καὶ ἐν τῇ Ἰνδικῇ φύεσθαι ἐλάτην, καὶ ἐντεῦθεν ναυπηγήσασθαι τὸν στόλον Ἀλέξανδρον· πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα συγκρούειν Ἐρατοσθένης πειρᾶται· ἡμῖν δ' ἀποχρώντως εἰρήσθω περὶ αὐτῶν.

§. 6.

Καὶ τοῦτο δ' [1] ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ὑρκανίαν ἱστορουμένων παραδόξων ἐστὶν ὑπὸ Εὐδόξου, καὶ ἄλλων· ὅτι πρόκειντα τινὲς ἀκταὶ τῆς θαλάττης ὕπαν-

1) Lege ἐν τῶν. *Casaubonus.* Ita etiam Xylander verba Latine interpretatus erat. Codices nihil variant, nec mutatione eſt opus. Τοῦτο ponitur, ut Latinorum *hoc.*

Polycletus dixit; nam eie ſitam regionem ferre abietem, ibique degentes Scythas abiegnis uti ſagittis: quod certiſſimum ſit indicium, eam Europae eſſe, non Aſiae partem: nam Aſiam ſuperiorem et orientalem non producere abietes. At Eratoſthenes ait in India quoque naſci abietem, indeque claſſem conſtructam ab Alexandro; multaque id genus alia conatur congerere Eratoſthenes. Nobis haec ſatis ſit de iſta re dixiſſe.

§. 6.

Hoc quoque de iis, quae in Hyrcania ſunt, admirabilibus, eſt ab Eudoxo et aliis narratum. Actae quaedam ante mare ſitae ſunt, inferne ſpecus habeñ-

ὕπαντροι· τούτων δὲ μεταξὺ καὶ τῆς θαλάσσης ὑπόκειται ταπεινὸς αἰγιαλός· ἐκ δὲ τῶν [2] ὑπερθεν κρημνῶν ποταμοὶ ῥέοντες τοσαύτην προσφέρονται βίαν, ὥστε ταῖς ἀκταῖς συναίψαντες ἐξακοντίζουσι τὸ ὕδωρ εἰς τὴν θάλατταν, [3] ἄῤῥαντον φυλάττοντες τὸν αἰγιαλόν· ὥστε καὶ στρατοπέδοις ὁδεύσιμον εἶναι, σκεπαζόμενον τῷ ῥεύματι· οἱ δ' ἐπιχώριοι καταγονται πολλάκις εὐωχίας καὶ [4] θυσίας χάριν εἰς τὸν τόπον· καὶ ποτὲ μὲν ὑπὸ τοῖς ἄν-

Hyrcania.

Gg 3

2) Medic. 3. 4. Mosc. ὑπερθε. Causa in aperto posita est. Sed cf. ad lib. 8. p. m. 271. n. 5.

3) Casaubb. πεφατόν. Mei omnes cum epitome p. 145. Hudf. in vulgata lectione perstant, quae novum addendo rem auget, cum altera idem ferat. Accedit, quod vox haec est in rarissimis, ignorata etiam Schneidero in Lexici Graeci recentissima editione, quam non temere adripuisse videntur librarii, cum πεφατὸν ex glossa profectum sit. Alia causa, quod analogiae illa minime repugnat. Denique Theophylactus, (v. ad Melam II. 3, 5, 5. p. 153.) qui aperte hunc locum ante oculos habuit, et mutatis tantum, vel auctis etiam verbis reddidit, utitur voce ἄῤῥαχον, qua nostram explicat. Epitome p. 145. Hudf. in sequ. reddit σκεπαζομένοις, ut ad στρατοπέδοις referatur.

4) Medic. 3. θέας, quod quidem omnino non alienum sit. Tum pro ὑπὸ τῷ ῥεύματι cum augmento ad rem intendendam, Mosc. Paris. Ven. Medic. 3. 4. ὑπ' αὐτῷ τῷ ῥεύματι, ex quibus nunc addidi. Denique inverso ordine Paris. ἄλλοι δ' ἄλλως.

habentes: inter eas et mare littus jacet humile: e praecipitiis vero superne imminentibus fluvii tanta cum vi se proruunt, ut, ubi ad actam pervenerint, aquam ejaculentur in mare, ne conspersu quidem litore: itaque id etiam exercitibus est pervium, flumine quasi contectum: et incolae saepius sacrificandi aut convivia agitandi gratia eo se conferunt, ali-

Hyrcania. ἄντροις κατακλίνονται, ποτὲ δ' ὑπ' αὐτῷ τῷ ῥεύματι ἡλιαζόμενοι· ἄλλως δ' ἄλλοι τέρπονται, παραφαινομένης ἅμα καὶ τῆς θαλάττης ἑκατέρωθεν, καὶ τῆς ἠιόνος ποώδους· καὶ ἀνθηρᾶς οὔσης διὰ τὴν ἰκμάδα.

ΚΕΦ. Η'.

§. 1.

Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης [1] προϊόντι ἐπὶ τὴν ἕω, δεξιὰ μέν ἐσι τὰ ὄρη μέχρι τῆς Ἰνδικῆς θαλάττης παρατείνοντα, ἅπερ οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσι Ταῦρον· [2] ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς Παμφυλίας, καὶ τῆς Κιλικίας, καὶ μέχρι δεῦρο προϊόντα

1) Urbin. Medic. 3. προϊόντες, reluctante orationis ſtructura. Tum Medic. 3. Moſcov. ὄρια pro ὄρη. At recuſant plane adjecta. Edd. ante Caſaubonum adſperſo vitio ὄρια ferunt.

2) Sic Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. quod ſequentia tuentur, etſi ad Taurum ſimpliciter poſitum poſſit referri, quod vulgo legitur ἀρξάμενον.

aliquando ſub ſpecubus iſtis discumbentes, aliquando ſub flumine apricantes, aliique aliter ſeſe oblectantes, ſimul mari ab utraque parte conſpicuo, et litore ob humorem herboſo atque florido.

CAP. VIII.

§. 1.

Ab Hyrcano mari ſi quis verſus orientem progrediatur, ad dextram ſunt omnes usque ad Indiam pertinentes, quos Taurum Graeci vocant. Ii a Pamphylia et Cilicia orti ab occaſu continenter porriguntur, et aliis aliisque ſub-

ὁντα ἀπὸ τῆς ἑσπέρας συνεχῆ, [3] καὶ τυγχάνοντα ἄλλων καὶ ἄλλων ὀνομάτων. Προσοικοῦσι δ' αὐτοῦ [4] τὰ προσάρκτια μέρη, πρῶτοι μὲν οἱ Γῆλαι, καὶ Καδούσιοι, καὶ Ἀμαρδοί, καθάπερ εἴρηται, καὶ τῶν Ὑρκανίων τινές· ἔπειτα τὸ τῶν Παρθυαίων ἔθνος, καὶ τὸ τῶν Μαργιανῶν, καὶ τῶν Ἀρίων, καὶ ἡ ἔρημος, ἣν ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας ὁρίζει ὁ [5] Σάρνιος ποταμὸς, πρὸς ἕω βαδίζουσι, καὶ ἐπὶ τὸν [6] Ὦχον. Καλεῖται δὲ τὸ μέχρι δεῦρο ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διατεῖνον, ἢ μικρὸν ἀπολεῖπον, Sacae, Massagetae. p. 511.

Gg 4 [6] Παρα-

3) Etiam hic aberrarunt libri quidam. Nam Casaubb. aliqui, Medic. 4. habent ἄλλων ἄλλων ὀνομάτων τυγχανόντων; Mosc. Paris. edd. Aldi, Hopperi καὶ τυγχανόντων ἄλλων καὶ ἄλλων ὀνομάτων; Vatic. Urbin. Medic. 3. καὶ τυγχανόντων καὶ ἄλλων ὀνομάτων; Ven. καὶ τυγχανόντων ἄλλων ὀνομάτων. Veram lectionem instituit Xylander. Ipsa res vel ex Mela 1, 15. satis est nota.

4) Praeponitur vulgo καὶ, quod, cum nihil adsit, cui respondeat, cum Medic. 3. 4. et Mosc. ejeci. Minus bene antea Moscov. pro αὐτοῦ dat αὐτῷ. Post edd. Aldi et Hopperi vitiose scripserunt Καδδούσιοι καὶ Εὐμαρδοί.

5) Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Σάρνιος. Vulgo Σάρνιος. Utrum eligendum sit, cum nulla aliorum auctoritas suadeat, sequi placuit bonos illos codices. In vetere interprete vocatur *Samus*.

subinde nominibus adficiuntur. Hujus septentrionalia accolunt Gelae, Cadusii, et Amardi, (ut diximus) atque Hyrcanorum. Deinde Parthorum natio, et Margianorum, et Ariorum: tum solitudo, quam ab Hyrcania dividit Sarnius fluvius, qua iter versus ortum Solis est et Ochum. Mons, qui ab Armenia eo usque protenditur, aut non procul inde desinit,

Para-

Sacae, Massagetae.

[6] Παραχοάθρας. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης εἰς τοὺς Ἀρίους, περὶ ἑξακισχιλίους σταδίους. Εἶθ' ἡ Βακτριανὴ ἐστι καὶ ἡ Σογδιανή· τελευταῖοι δὲ Σκύθαι Νομάδες. Τὰ δ' ὄρη Μακεδόνες μὲν ἅπαντα τὰ ἐφεξῆς ἀπὸ Ἀρίων, Καύκασον [7] ἐκάλεσαν· παρὰ δὲ τοῖς βαρβάροις τά τε ἄκρα, καὶ τοῦ [8] Παροπαμίσου τὰ προσβόρεια, [9] καὶ τὰ Ἡμωδὰ, καὶ τὸ Ἵμαον· καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὀνόματα ἑκάστοις μέρεσιν ἐπέκειτο.

§. 2.

6) Varie hoc nomen ſcribitur. Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. Παραωχοάρας; Urbin. et edd. Aldi (in emendandis pro Παραωχοάρας in ipſo contextu) et Hopperi Παραωχοάτρας; ed. Xyl. et ceterae Παραχοάτρας, quod et alii codices obtuliſſe videntur, et reddidit vetus interpres. Cum infra p. 514. et 527. idem nomen cum majori codicum conſenſu recurrat ſic, ut Παραχοάθρας ſcribatur, atque eadem ſcriptura utatur Ptolemaeus 6, 2. (tantum quod 6, 4. et 6. exſtat Παρχοάθρας) conſtantiae ſervandae cauſa adhibui.

7) Medic. 3. Urbin. ὠνόμασαν.

8) Caſaubb. Moſc. Pariſ. Venet. Παραμίσου; Medic. 3. Urbin. Παραμίσου; reliqui videntur dediſſe cum editionibus Παραπαμίσου, quod et retulit vetus interpres, et alibi in Strabone legitur, etſi omnino ſcriptura in auctoribus varie jactatur. V. ad Melam I. 1, 15, 2. et 3, 7. 6.

9) Vatic. Urbin. Ἡωδαΐα; vetus interpres *Eoloos*; ceteri

Parachoathras appellatur. A mari Hyrcano ad Arios ſunt ſtadiorum circiter ſex millia. Deinceps Bactriana eſt, et Sogdiana: ultimi ſunt Scythae Nomades. Montes, qui porro ab Ariis excurrunt, Macedones univerſos Caucaſi nomine notauerunt. Apud barbaros autem extrema Paropamiſi, et ad ſeptentriones vergentes partes Emoda, Himaum, aliasque gerunt ſingula appellationes.

§. 2.

§. 2.

Sacae, Massagetae.

Ἐν ἀριστερᾷ δὲ τούτοις ἀντιπαράκειται Σκυθικὰ ἔθνη καὶ τὰ νομαδικά, ἅπασαν ἐκπληροῦντα τὴν βόρειον πλευράν. Οἱ μὲν δὴ πλείους τῶν Σκυθῶν ἀπὸ τῆς Κασπίας θαλάττης ἀρξάμενοι, [1] Δάαι προσαγορεύονται· τοὺς δὲ [2] προσεῴους τούτων μᾶλλον Μασσαγέτας, καὶ [3] Σάκας ὀνομάζουσι· τοὺς δ' ἄλλους κοινῶς μὲν Σκύθας ὀνομάζου-

ceri cum edd. Ἡμωδά. Proximum nomen Vatic. Urbin. Medic. 3. scriptum exhibent Ἰμαόνιον; Venet. Ἰμαόριον; alii cum editionibus Ἰμάονον; vetus interpres *Maonum*. *Tzschucke*. Legendum καὶ τὰ Ἡμωδὰ καὶ τὸ Ἴμαον. Strabo 15. p. 689. de Tauri jugis istis: ἅπερ οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἠμωδὸν καὶ Ἴμαον καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι. *Casaubonus*. Locus hic tantum valet ad nostrum, ut monstra illa lectionum ad veram formam revocari recte possint. Cf. ad Melam 3, 7, 6.

1) Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. 4. et editiones ante Xylandrum Δάαι, ut vetus interpres *Daii*; reliqui Δάαι, qua terminatione et infra aliquoties hoc nomen prodit, et supra adfuit p. 598. Sed et alibi ea variatur, de quo dixi ad Melam 3, 5, 6. Equidem retinui Δάαι, quod probare videtur ipse Strabo 7. p. m. 377.

2) Casaubonn. πρὸς ἕω; Medic. 4. τοὺς δ' ἑῴους; Venet. πρὸς ἑῴους; alii cum editt. προσεῴους, quod turbari non debet.

3) Pro Σάκας in Mosc. legitur Σάκιας, uti post saepius. At Σάκαι noti ex aliis.

§. 2.

In laeva parte his opponuntur Scythicae gentes ac Nomadicae, totum complentes boreale latus. Plerique Scytharum, qui a Caspio mari incipiunt, Daae appellantur: orienti viciniores Massagetae et Sacae: reliquos communi nomine Scythas dicunt, quanquam singuli populi etiam

Sacae, Maſſagetae.

ζουσιν, ἰδίᾳ δ' ὡς ἑκάστους. Ἅπαντες δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νομάδες. Μάλιστα δὲ γνώριμοι γεγόνασι τῶν νομάδων οἱ τοὺς Ἕλληνας ἀφελόμενοι τὴν Βακτριανὴν, Ἄσιοι, καὶ [3*] Πασιανοὶ, καὶ [4] Τόχαροι, καὶ [5] Σακάραυλοι, καὶ ὁρμηθέντες ἀπὸ τῆς περαίας

3*) Ita nomen exhibent libri omnes cum vetere interprete. At Longuerue in Annal. Arſacidar. p. 14. et Vaillant de Arſacidar. imperio T. I. p. 61. emendant ἡ Ἀσιανοὶ ducti prologo Trogi lib. 41. etſi ibi *Ariani* etiam malit Bongarſius. Cf. etiam ibi A. Gronovius p. 1014. Sed quis dixerit, uter vere a librariis fuerit redditus. Tum Πασιανοὶ aeque ſunt obſcuri atque Aſiani, qui praeterea in Aſiis quaeri commode poſſint, nec explicationem invitis libris factam deſiderent. Nihil igitur hic mutavi.

4) Τάχαροι volunt codices cum editionibus, tantum quod in Xyl. vitioſe ſcriptum eſt Πάχαροι. Ammianus tamen 23, 6. p. 292. Gron. *Tochari* ſcribit, ex quo Strabonem emendat Valeſius. Non tamen hîc paullo momento impulſus. Ita enim (Τόχαροι) ſcribunt multi, in quibus Dionyſ. v. 752. cum Euſtathio et Metaphraſte, item Priſciano v. 727. et Avieno v. 934. Plinius 6, 20. ſ. 17. Ptolem. 6, 11. Tzetzes chil. 11. v. 841. Similis depravatio occurrit in Ptolemaeo 6, 12. ubi Τάχοροι ſcribitur, major in Iuſtino 42, 2, 2. ubi vulgo legitur *Thogarii*, pro quo multi codices recte dant *Tochari*. Sic igitur dedi Τόχαροι.

5) Ita ferunt cum primo interprete omnes codices praeter Medic. 3. qui inverſis literis exhibet Σαράκαυλοι. Longuerue c. l. et ad Trogi prolog. 42. emendat Σακαράγκαι, quos pariter in Saracaulis agnoſcit Vaillant c. l. etſi antea etiam conjicit *Sacaraeci*. *Sardaeae* Trogi c. l. iidem

etiam ſua nomina habent. Plerique omnes vagam degunt vitam, id eſt Nomades ſunt. De his maxime

innotuerunt, qui Graecis Bactrianam ademerunt, Aſii, Paſiani, et Tochari, ac Sacarauli: et profecti a regione

ρειας τοῦ Ἰαξάρτου τῆς κατὰ [6] Σάκας καὶ Σογδιανούς, ἣν κατεῖχον Σάκαι, καὶ τῶν [7] Δαῶν οἱ μὲν προσαγορεύονται Ἀπαρνοι, οἱ δὲ, Ξάνθιοι, οἱ δὲ, Πίσσουροι· οἱ μὲν οὖν Ἀπαρνοι [8] πλησιαίτατα τῇ Ὑρκανίᾳ παρώκεινται, καὶ τῇ κατ' αὐτὴν θαλάττῃ· οἱ δὲ λοιποὶ διαμένουσι καὶ μέχρι τῆς ἀντιπαρηκούσης τῇ Ἀσίᾳ. Sacae-Massagetae.

§. 3.

Μεταξὺ δ' αὐτῶν, καὶ τῆς Ὑρκανίας, καὶ τῆς

iidem corrupta ſcriptura putantur. Contra in Luciahi Macrobiis cap. 15. pro Σακαραύκων interpretes malunt Σαραυκαύλων, vel Σακαραύλων. *Sacaraulos* hic probat Bayerus in hiſt. regni Bactriani p. 97. et ex Sacarum populo fuiſſe cenſet.

6) Moſcov. et Pariſ. qui hic accedit et deinceps, per duplex κ ſignant, de quo ſupra.

7) Δαῶν ſcripſi pro Δάων, quia ex aliis Strabonis locis praeferendum puto Δάαι. In ſequ. verba οἱ δὲ, Ξάνθιοι — Ἀπαρνοι deſunt in Medic. 3.

8) Sic Moſc. Medic. 3. 4. Pariſ. Alii cum editionibus πλησιαίτατοι. Nempe hi ad Ἀπαρνοι accommodandum rectius putarunt, et vitium forte abſtergere voluerunt, cum tamen, quod boni illi codices ſuadent, et alii auctores probant, adverbii vice fungatur. Paullo inferius μέχρις malunt Medic. 3. 4. ἀντιπαροικούσης Ven. et vitioſe edd. Aldi et Hopperi pro Ἀρίᾳ ſcripſerunt Ἀσίᾳ.

gione quae trans Iaxartum eſt verſus Sacas et Sogdianos, quam tenebant Sacae, et de Dais alii Aparni dicti ſunt, alii Xanthii, quidam Piſſuri. Aparni Hyrcaniae proxime adjacent, mari-

que Caſpio: reliqui pertingunt etiam usque ad loca, quae ad regionem Ariae porriguntur.

§. 3.

Inter hos, Hyrcaniam, Parthiamque, usque ad Ariam,

Sacae, Massagetae.

τῆς Παρθυαίας μέχρι Ἀρίων ἔρημος [1] πρόκειται πολλὴ καὶ ἄνυδρος· ἣν διεξιόντες μακραῖς ὁδοῖς, κατέτρεχον τήν τε Ὑρκανίαν, καὶ τὴν [2] Νησαίαν καὶ τὰ τῶν Παρθυαίων πεδία· οἱ δὲ συνέθεντο φόρους· φόρος δ' ἦν τὸ ἐπιτρέπειν τακτοῖς τισι χρόνοις τὴν χώραν κατατρέχειν καὶ φέρεσθαι λείαν. Ἐπιπολαζόντων δ' αὐτῶν παρὰ τὰ συγκείμενα, ἐπολεμεῖτο· καὶ πάλιν διαλύσεις καὶ ἀναπολεμήσεις ὑπῆρχον. Τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ τῶν ἄλλων Νομάδων βίος, ἀεὶ τοῖς πλησίον ἐπιτιθεμένων, [3] τοτὲ δ' αὖ διαλλαττομένων.

§. 4.

1) Ceſſi Msstis Caſaubonn. Moſc. Medic. 3. 4. Pariſ. Ven. a quibus praecipitur πρόκειται pro κεῖται. Cf. ſupra p. 508.

2) Moſcov. Pariſ. Νισαίαν; Venet. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi, Ἰσαίαν, in quibus a praecedenti voce abſorptum eſt ν, atque hinc *Iſeam* reddit etiam vetus interpres. Vatic. et Urbin. videntur praetuliſſe Νησαίαν, quod primus Xylander repoſuit. Equidem, cum ſic (per η) ſupra ſcriptum legatur, nolui inde diſcedere. Cf. infra ad p. 525.

3) Moſc. ut ſaepe alibi, τότε. Tum Pariſ. διαλαττομένων; Medic. 4. corr. διαλαττομ..

Ariam, ingens eſt ſolitudo et aqua carens: quam illi magnis peragrantes itineribus, incurſiones faciebant in Hyrcaniam, Neſaeam, et campeſtria Parthorum. Hi vero populi tributum pacifcebantur: id erat, ut ſtatis temporibus concederent illis regionis ſuae populationem, praedaeque averſionem. Sed cum Scythae ultra conſtitutum tempus moleſti eſſent, bellum eſt conflatum: rurſum inde pacta, et denuo belli inſtauratio evenerunt. Talis eſt et Nomadum caeterorum vita, ſubinde vicinos adorientium, et pacem componentium.

§. 4.

§. 4. Sacae, Maſſagetae.

Σάκαι μέντοι παραπλησίας ἐφόδους ἐποιήσαντο τοῖς Κιμμερίοις καὶ [1]Τρήρεσι· τὰς μὲν, μακροτέρας, τὰς δὲ, καὶ ἐγγύθεν· καὶ γὰρ τὴν Βακτριανὴν κατέσχον, καὶ τῆς Ἀρμενίας κατεκτήσαντο τὴν ἀρίστην γῆν· ἣν καὶ ἐπώνυμον ἑαυτῶν κατέλιπον τὴν Σακασηνήν· καὶ μέχρι Καππαδοκῶν, καὶ μάλιστα τῶν πρὸς Εὐξείνῳ, οὓς Ποντικοὺς νῦν [2]καλοῦσι, προῆλθον. Ἐπιθέμενοι δ' αὐτοῖς πανηγυρίζουσιν ἀπὸ τῶν λαφύρων οἱ τότε ταύτῃ τῶν Περσῶν στρατηγοὶ, νύκτωρ ἄρδην αὐτοὺς ἠφάνισαν. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ πέτραν τινὰ πρὸς- p. 512.

1) Ald. Hopper. prave, ut Pariſ. Τριήρεσι; inde a Xylandro cum Msstis recte Τρήρεσι, qui ſatis ex Noſtro hoc etiam nomine noti ſunt et cum Cimmeriis conjunguntur, uti lib. 1. p. 61. ſ. 165. Poſt ante ἐγγύθεν Venet. omittit καί. Tum Medic. 4. omiſſo τὴν exhibet Σακασινήν. Cf. ad lib. 2. p. 73. ſ. 195. Incolae, quod videtur, Σακεσίνοι adpellantur ab Arriano de exp. Alex. 3, 8, 7. et 11, 5. *Sacaſſani* a Plinio 6, 11. ſ. 10. uti per duplex σ vulgo editum exſtat infra p. 528. in. Σακάσσηνή.

2) Venet. inepte ἐκάλεσαν. Tum Moſcov. Medic. 3. 4. transpoſitis verbis ταύτῃ τότε.

§. 4.

Sacae Cimmeriorum et Trerum modo incurſiones fecerunt alias in remotiora, alias in vicina; nam et Bactrianam occupaverunt, et optimam Armeniae tellurem, quam a ſe Sacaſenam denominaverunt: et usque ad Cappadoces, maxime eos, qui ad mare Euxinum habitantes nunc Pontici dicuntur, progreſſi ſunt. Hos, cum ob praedam partam feſtos dies agitarent, Perſarum praefecti, qui tum circum iſta erant loca, adorti funditus deleverunt. In campo autem petram quan-

Sacae, Massagetae.

προσχώματι [3] συμπληρώσαντες εἰς βουνοειδὲς σχῆμα ἐπέθηκαν τεῖχος, καὶ τὸ τῆς [4] Ἀναΐτιδος, καὶ τὸ τῶν συμβώμων θεῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο [5] Ὠμανοῦ, καὶ [6] Ἀνανδάτου Περσικῶν δαιμόνων· ἀπέδειξάν τε [7] παντὶ-

3) Urbin. Venet. Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. cum Caſaubonn. συμπληρώσαντες, cum in editis libris ſimplex appareat. Sic aptius eſt ἐπέθηκαν, quod exhibent Moſcov. Venet. Medic. 3. 4. Pariſ. pro ἄκθηκαν, quod evulgatum eſt in editionibus, etſi Caſaubonus etiam hoc explicat ἐπετείχισαν.

4) Moſcov. Pariſ. Ἀνειτιδος. Cf. lib. 11. extr. et 12. p. 559. et omnino de his nominibus Gyraldus de Deis gentium lib. 13. p. 538. Hyde hiſt. religion. vet. Perſar. cap. 3. p. 92. et 94. Relandus de vet. L. Perſica §. 12. diſſertatt. T. 2. p. 118. ſqq. Bernard. ad inſcr. Palmyren. 10. et quos memorat Gavel in obſervatt. miſcell. nov. T. 4. p. 248. Sic prave in Plutarchi Artox. c. 27. per ει vocatur Ἀνειτις, ut adparet ex Pauſania 3, 16, 6. Poſt omiſſo τὸ Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. praeferunt καὶ τῶν συμβώμων.

5) Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4. Venet. Urbin. Ὠμανοῦ; edd. omnes Ἀμανοῦ, quod et in ſuo codice legiſſe videtur vetus interpres et tuliſſe ed. Vaticanus. Probat hoc Gyraldus c. l. illud Reineſius in margine exemplaris ſui, utrumque Bulenger. in eclogis ad Arnob. p. 314. Praeſtat tamen ſequi codices, cum et infra 15. p. 733. *Omanus* vocetur, ubi quidem vulgo praefertur o, at in Msstis etiam exſtat ω.

6) Moſcov. Medic. 3. 4. Urbin. Pariſ. Venet. cum vetere interprete et edd. ante Xylandrum Ἀνανδάτου; Vaticanus ſolus videtur obtuliſſe Ἀνανδρατου, quod inde a Caſaubono occupat editiones. In rei obſcuritate a codicibus ſtandum eſt.

quandam aggere complentes, ita ut rotundi collis figuram referret, muro cinxerunt; ibique [illegible]deae Anaitidis et eodem altari gaudentium deorum Omani et Anandati, Perſicorum geniorum, templum poſue-

Sacae, Maſſagetae.

[7] πανήγυριν κατ' ἔτος ἱερὰν, τὰ Σάκαια· ἣν μέχρι νῦν ἐπιτελοῦσιν οἱ τὰ Ζῆλα ἔχοντες· οὕτω γὰρ καλοῦσι τὸν τόπον. Ἔστι δὲ ἱεροδούλων πόλισμα τὸ πλέον. Πομπήιος δὲ προσθεὶς χώραν ἀξιόλογον, καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ συνοικίσας εἰς τὸ τεῖχος μίαν τῶν πόλεων ἀπέφηνεν, ὧν διέταξε μετὰ τὴν [8] τοῦ Μιθριδάτου κατάλυσιν.

§. 5.

7) Medic. 4. inverſo ordine κατ' ἔτος πανήγυριν. Pro Σάκα, quod tuentur omnes libri, Caſaubonus emendat Σάκαια, quia in ſequ. paullo inferius legatur προσαγορεύσας Σάκαια. Recte, opinor, aliorum etiam auctoritate adjutus, etſi in quibusdam cum aliqua varietate. Sic enim Σακαία ab Heſychio producitur, Σκυθικὴ ἑορτή, quae tamen potius tribuenda eſt Babyloniis cum Beroſo apud Athen. 14, 10. p. m. 639. ubi Σακέα vocatur, itemque apud Euſtath. ad Homer. Il. 17. 132. p. m. 1137. f. qui ſua ex Athenaeo duxit. Σακκῶν ἑορτὴ eſt in Dione Chryſoſt. orat. 4. p. 161. ed. Reiſk. Plura dabunt Caſaubon. ad Athen. lib. 14. c. 10. multique alii, quos laudant viri docti ad Heſych. T. 2. p. 1139. ubi addi etiam poſſit Briſſon de regno Perſ. lib. 2. p. 187. qui in notis p. 375. apud Athenaeum emendat Σακαίαν, et in primis Stephanus f. v. Ζῆλα, qui hunc Strabonis locum ex ipſius indicio reſpexit, etſi Σάκεα hinc refert, et Euſtath. ad Dionyſ. v. 749. qui tamen verius ſcribit τὰ Σάκαια. Quibus rationibus impulſus poſui et hic Σάκαια.

8) Articulum ignorant Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. qui et

poſuerunt, et Sacaea, ſolennem conventum, quotannis indixerunt. Is etiamnunc ab iis celebratur, qui Zela tenent: hoc enim nomen loco. Eſt autem oppidum, quod fere incolunt ſacrorum ſervi, quos Hierodulos vocant. Pompejus, adjecta haud exigua regione, juſſisque intra murum migrare ejus incolis, unam urbium redegit earum, quas conſtituit Mithridate dejecto.

§ 5.

Sacae, Maſſagetae.

§. 5.

Οἱ μὲν οὕτω λέγουσι περὶ [1] τῶν Σακῶν. Οἱ δέ, ὅτι Κῦρος ἐπιστρατεύσας τοῖς Σάκαις, ἡττηθεὶς τῇ μάχῃ, φεύγει· στρατοπεδευσάμενος δ' ἐν ᾧ χωρίῳ τὰς παρασκευὰς ἀπολελοίπει, [2] πλήρεις ἀφθονίας ἁπάσης, καὶ μάλιστα οἴνου, διαναπαύσας [3] μικρὰ τὴν στρατιὰν, ἤλαυνεν ἀφ' ἑσπέρας, ὡς φεύγων, πλήρεις ἀφεὶς τὰς σκηνάς· προελθὼν δ', ὅσον ἐδόκει συμφέρειν, [4] ἰδρύθη· ἐπιόντες δ' ἐκεῖνοι καὶ

et ante minus bene dat συνοικήσας, ſolemni commutatione, cum edd. ante Caſaubonum.

1) Sine τῶν in Medic. 3. dimittitur Σακῶν, quod nomen et hic per duplex κ edidit Moſcov. Poſt Medic. 4. et Xylander δὲ ἐν ᾧ, ut alibi ſaepe variatur.

2) Caſaubonn. πλήρας et πλήρεις, quorum poſterius conſtanter ſervant mei. Aldus, ſequente et hic Hoppero, vulgavit πάσης ἀφθονίας ἁπάσης; Xylander cum manifeſtum mendum ſubeſſe vidiſſet, πάσης mutavit in παρούσης. Tandem Caſaubonus, codicum exempla ſecutus, πλήρεις reſtituit.

3) Caſaubonn. Venet. Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. μικρὰ; Vatic. Urbin. forte μικρὸν, quod cum Aldo praetulerunt reliqui; quod et recte ſtare poſſet, ni tot codices interpellarent.

4) Caſaubonn. Venet. Medic. 4. ex corr. Pariſ. ἰδρύνθη; alii cum edd. ἰδρύθη. Utrumque ferri poteſt, ſive ab ἰδρυω, ſive

§. 5.

Haec de Sacis quidam tradiderunt. Alii ſic: Cyrus cum feciſſet expeditionem in Sacas, proelio victus fugit: proinde cum caſtra poſuiſſet eo loco, ubi impedimenta reliquerat, omni rerum copia, ac maxime vini ſuppeditante: paululum quiete refecto exercitu, ſub veſperam duxit fugam ſimulans, et tabernacula plena relinquens: ac

καὶ καταλαβόντες ἔρημον ἀνδρῶν τὸ στρατόπεδον, τῶν δὲ πρὸς ἀπόλαυσιν μεζῶν, ἀνέδην ἐνεπίμπλαντο· ὁ δ' ὑποστρέψας ἐξοίνους κατέλαβε καὶ παρα- Sacae, Massagetae.

ὁ δ'

sive ab ἰδρύω derives. Etsi enim ab ἰδρύω in Sturzii Lexico Xenoph. ex Cyrop. 8, 4, 5. f. 10. unum ἱδρυσθῆναι adferatur, alii tamen et in iis priores scripserunt ἵδρυθῆναι, quod et alibi saepe legitur. Altera forma occurrit passim in auctoribus, v. c. Plutarcho in consolatione ad uxor. p. 405. (Vol. 8. Lipsi.) utraque variatur apud Herodot. 2, 44. et ἱδρύθη in eodem, quo hic, nexu legitur in Dione 43, 4. In qua ambiguitate nolui a vulgata recedere. Cf. etiam Wasse ad Thucydid. 1, 131.

5) Vulgo ἀναίδην, quod et exhibent codices aliqui. At Moscov. Medic. 4. Paris. praeferunt ἀνέδην, et hoc reddidit etiam vetus interpres: (*immodice.*) Utriusque formae commistio frequentissima est in libris, cujus exempla, ut aliquos producam, dabunt Perizon. ad Aelian. V. H. 4, 12. 9, 8. Wesseling ad Diodor. 2, 59. 16, 37. Taylor ad Demosth. pro corona p. 229. ed. Reisk. Schweighaeuser. ad Polyb. 10, 26, 5. De utriusque discrimine ad Demosth. c. l. sic monet Ulpianus: ἐὰν μὲν διὰ τῆς διφθόγγου γράφηται, τῆς ἀναισχύντου λέγει· ἂν δὲ διὰ τοῦ ε, ὅπερ καὶ βέλτιον, τῆς πολλῆς, ἐκ τῆς ἀνέσεως, ἀθρόας τε καὶ σφοδρᾶς. De posteriori multa differit Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 4. cui addi potest Heindorf. ad Platon. Gorgiam p. 165. Alii tamen vocem ἀναίδην plane proscribendam censent, etsi eam tuetur Wesseling. ad Diodor. T. 2. p. 586. n. 51. Nempe ab ἀναιδὴς descendit ἀναιδῶς; tum adverbia in δην derivantur a verbis. Hinc eam etiam damnat Schneider in Lex. Gr. cui suffragatur Buttmann. ad Platonis Gorg. p. 523. Cf. antea Schweighaeuser. ad Polyb. h. l. Hic praeterea aptius est ἀνέδην, quod recepi.

ac progressus, quantum videbatur ex usu fore, substitit. Sacae insequentes, cum castra hominum vacua, cibo potuque plena reperissent, affatim se im-

Sacae, Maſſagetae.

πλῆγας· ὥσθ' οἱ μὲν, ἐν κάρῳ κείμενοι καὶ ὕπνῳ, κατεκόπτοντο· οἱ δ' ὀρχούμενοι καὶ βακχεύοντες, γυμνοὶ περιέπιπτον τοῖς τῶν πολεμίων ὅπλοις· ὀλίγου δ' ἀπώλοντο ἅπαντες. Ὁ δὲ Θεῖον νομίσας τὸ εὐτύχημα, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀνιερώσας, τῇ πατρίῳ θεῷ [6] προσηγόρευσε Σάκαια· ὅπου δ' ἂν ᾖ τῆς θεοῦ ταύτης ἱερὸν, ἐνταῦθα νομίζεται καὶ ἡ τῶν Σακαίων ἑορτὴ [7] βακχεία τις τῶν μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ διεσκευασμένων Σκυθικοῖ, πινόντων ἅμα, καὶ πληκτιζομένων πρὸς ἀλλή-

6) Medic. 3. 4. προσηγόρευσε, quod, ut narratio ſubſiſtat, inde repetii; ceteri cum edd. προσαγορεύσας. Illud legiſſe etiam videtur in ſuo libro vetus interpres, qui vertit: *nominavit*, ni ſenſum ſuum ſecutus eſt.

7) Primum codices Urbin. Vatic. Medic. 3. pro βακχία, quod habent alii et editiones, praeſcribunt βακχεία, quod praetuli. Deinde proxima verba τῆς μεθ' ἡμέραν iidem mutant in τῶν μεθ' ἡμέραν. *Tzſchucke.* Lego βακχεία τις. Sic tollitur omnis difficultas. Becceſeleni ut alibi, ſic in emendatione hujus loci confidentia impudentiae plena. *Caſaubonus.* Equidem ſic componendos puto codices, ut τῆς mutetur in τις, quod nexus flagitat, et deinceps τῶν inferatur. Tum Medic. 4. dat διεσκευασμένη, ut ad ἑορτὴ referatur.

pleverunt. Cyrus reverſus vinolentos eos et ſtupidos deprehendit: itaque alii ſomno obruti profundo trucidati ſunt, alii inter ſaltandum et bacchandum nudi in arma hoſtium inciderunt: ac paene univerſi perierunt. At Cyrus divinitus oblatam ſibi hanc victoriam arbitratus, diem iſtam deae, quam patrio more colebat, conſecravit, et Sacaea appellavit: ubicunque autem fanum ejus deae eſt, ibidem ſtatutum eſt celebrari Sacaea feſtum bacchicum, per diem et noctem Scythico habitu, potantibus viris ac mulieribus,

ἀλλήλους, ἅμα τε καὶ τὰς συμπινούσας γυναῖκας. Sacae, Massagetae.

§. 6.

Μασσαγέται δ' ἐδήλωσαν τὴν σφετέραν ἀρετὴν ἐν τῷ πρὸς Κῦρον πολέμῳ· περὶ ὧν θρυλλοῦσι πολλοί· [1] καὶ δεῖ πυνθάνεσθαι παρ' ἐκείνων. Λέγεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ τῶν Μασσαγετῶν· ὅτι κατοικοῦσιν οἱ μὲν, ὄρη· τινὲς δ' αὐτῶν πεδία· οἱ δὲ ἕλη, ἃ ποιοῦσιν οἱ ποταμοί· οἱ δὲ, τὰς ἐν τοῖς ἕλεσι νήσους. Μάλιστα δέ φασι τὸν Ἄραξον ποταμὸν κατακλύζειν τὴν χώραν [2] πολλαχῇ σχιζόμενον· ἐκπίπτοντα δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις στόμασιν εἰς τὴν

1) Aldus, Hopper. καὶ δὴ πυνθάνεσθαι; Xylander τὴν δεῖ πυνθάνεσθαι. Quam lectionem condidit Casaubonus, ea omnium librorum auctoritate apte nititur. Post in Medic. 3. legitur ἴλλη. θρυλοῦσι, quod habet Med. 4. saepe ita occurrit.

2) Vulgo παντᾳχῇ, quod nimis et citra fidem auget. At modus statuitur, si cum Casaubb. Medic. 3. 4. Ven. Urbin. et Veneto legeris πολλαχῇ, quód et Casaubonus in nota probavit.

ribus, atque in vino invicem per joca et lasciviam concertantibus.

§. 6.

Massagetae suam fortitudinem demonstraverunt in bello adversus Cyrum: de quo multi narrationes invulgaverunt, quos audire licet. Haec quoque de iis dicuntur: alios habitare in montibus, alios in campis: quosdam paludes, quas fluvii faciunt, nonnullos insulas in paludibus sitas. Maxime inundari regionem eorum ab Araxo flumine perhibent, subinde divisо, et reliquis ostiis in

Sacae, Massagetae. p. 513.

ἄλλην τὴν [3] πρὸς ἄρκτοις θάλασσαν, ἐνὶ δὲ μόνῳ πρὸς τὸν κόλπον τὸν Ὑρκάνιον. [4] Θεὸν δὲ ἥλιον μόνον ἡγοῦνται· τούτῳ δὲ ἱπποθυτοῦσι· γαμεῖ δ' ἕκαστος μίαν· χρῶνται δὲ καὶ ταῖς ἀλλήλων οὐκ ἀφανῶς· ὁ δὲ μιγνύμενος τῇ ἀλλοτρίᾳ, τὴν φαρέτραν [5] ἐξαρτήσας ἐκ τῆς ἁμάξης, φανερῶς μίγνυται· θάνατος δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς ἄριστος, ὅταν

3) Casaubb. vel πρὸς ἄρκτον, vel προσάρκτιον. Omnes mei in vulgata perstant, praetet Medic. 4. in quo etiam exstat προσάρκτιν. De structura memini, me supra dicere.

4) Lego θεῶν, ut est apud Herodotum lib. 1. c. 216. θεῶν δὲ μόνον ἥλιον σέβονται, τῷ θύουσι ἵππους. *Casaubonus.* Strabo quidem, quod facile comparatio docet, Herodoti narrationem ante oculos positam habuit, sed ut alia, ita etiam hoc mutare potuit. Post Xylander omisso δὲ edidit χρῶνται καὶ ταῖς. Vocem ἀλλήλων primum ed. Casaub. 2. mutavit temere in ἄλλων, eamque ex more secuta est Amstelodamensis.

5) Sic Medic. 3. 4. Moscov. Venet. Paris. quod facile nexus probat. Vetus etiam interpres vertit *suspendens.* Ita enim reddit immutata paullum Herodoti verba c. 1. ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἁμάξης, μίσγεται ἀδεῶς. Vulgo fertur ἐξαρτύσας. Post pro φανερῶς, quod refert Herodoteum ἀδεῶς, Venet. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. edd. Aldi et Hopperi dant φανερόν. At φανερῶς variat praecedens οὐκ ἀφανῶς. Et sic Aelian. H. A. 6, 60. scribit ὁμιλεῖ ἐμφανῶς. Cf. supra p. m. 436. Tum ἐκ ante τῆς ἁμάξης deest in Medic. et 3. inverso ordine Venet. verba sic struit: ἐξαρτήσας φανερὸν ἐκ τῆς ἁμάξης.

in mare septentrionale, unico in sinum Hyrcanium effluente. Solem unicum deum agnoscunt, eique equum sacrificant. Unam quisque uxorem ducit: interim etiam alienis utuntur: neque id occulte: qui cum aliena coit, pharetra de curru suspensa id aperte facit. Mortis genus optimum censent, si senio

ὅταν γηράσαντες κατακοπῶσι μετὰ τῶν προ- Sacae, Massagetae.
βατείων κρεῶν, καὶ ἀναμίξ βρωθῶσι· τοὺς δὲ
νόσῳ θανόντας ῥίπτουσιν, ὡς ἀσεβεῖς, καὶ ἀξίους
ὑπὸ θηρίων βεβρῶσθαι. Ἀγαθοὶ δὲ ἱππόται, καὶ
πεζοί· τόξοις δὲ χρῶνται, καὶ μαχαίραις, καὶ
θώραξι, καὶ σαγάρεσι χαλκαῖς· ζῶναι δὲ [7] αὐτοῖς
εἰσὶ χρυσαῖ, καὶ διαδήματα ἐν ταῖς [8] μάχαις·
οἵ τε ἵπποι χρυσοχάλινοι, μασχαλιστῆρες δὲ χρυ-
σοῖ· ἄργυρος δ' οὐ γίνεται παρ' αὐτοῖς, σίδηρος
δ' ὀλίγος· χαλκὸς δὲ καὶ χρυσὸς ἄφθονος.

Hh 3 §. 7.

6) Articulus deeſt in Moſcov. Medic. 3. 4. et edd. ante Caſaubonum.

7) Ven. *αὐταῖς*, et ſic Caſauboniani, etſi ipſe adfert *αὐτοῖς*, cum tamen in ipſo contextu recte repetierit *αὐτοῖς*, quod et ſervant cereri codices.

8) Caſaubonn. Medic. 3. 4. Vatic. Urbin. inepte *μαχαίραις*, translatum ex praecedentibus. Attamen ita et legit vetus interpres vertitque *diademata in gladiis*, quem ideo notat Paſchalius de coronis 9, 3. p. 572. ſic ut pro *μαχαίραις* reſtituat *μάχαις*, quod in Graecis jam adeſt. *Diademata* autem de galeis intelligit, certe de faſciis ita compactis, ut caput adverſus ingruentes ictus munirent, ne caput omiſiſſe Strabo videretur. Poſt ante *μασχαλιστῆρες* Medic. 3. 4. ponunt *καί*. Tum pro *χρυσοῖ*, monente etiam Moſc. ſcripſi *χρυσοῦ*.

ſenio confecti cum carnibus ovillis in fruſta concidantur, unaque devorentur. Qui e morbo decedunt, eos abjiciunt tanquam impios, et dignos, qui a feris vorentur. Equites boni ſunt, et pedites. Arcubus utuntur, et gladiis, et thoracibus, aereisque ſagaridibus: ſive bipennes hae ſunt. Cingula iis aurea, et diademata in pugnis: aurata etiam equorum fraena et lora humeralia. Argentum apud eos non naſcitur, neque ferri multum: aeris et auri abunde.

§. 7.

Sacae, Massagetae.

§. 7.

Οἱ μὲν οὖν ἐν ταῖς νήσοις, οὐκ ἔχοντες σπόριμα, ῥιζοφαγοῦσι, καὶ ἀγρίοις χρῶνται καρποῖς· ἀμπέχονται δὲ τοὺς τῶν δένδρων φλοιούς· οὐδὲ γὰρ βοσκήματα ἔχουσι· πίνουσι δὲ τὸν ἐκ τῶν δένδρων καρπὸν ἐκθλίβοντες. Οἱ δ' ἐν τοῖς ἕλεσιν ἰχθυοφαγοῦσιν· ἀμπέχονται δὲ τὰ τῶν φωκῶν δέρματα τῶν ἐκ θαλάττης ἀνιστρεχουσῶν. Οἱ δ' ὀρειοι τοῖς ἀγρίοις τρέφονται καὶ αὐτοὶ καρποῖς· ἔχουσι δὲ καὶ πρόβατα ὀλίγα, ὥς, οὐδὲ κατακόπτουσι φειδόμενοι, τῶν [1] ἐρίων χάριν καὶ τοῦ γάλακτος· τὴν δ' ἐσθῆτα παικίλλουσιν ἐπιχρίσοις φαρμάκοις, δυσεξίτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος. Οἱ δὲ πεδινοὶ, καίπερ ἔχοντες χώραν, οὐ γεωργοῦσιν· ἀλλὰ ἀπὸ προβάτων καὶ ἰχθύων ζῶσι, Νομαδικῶς καὶ Σκυθικῶς. Ἔστι γάρ τις καὶ κοινὴ ἡ διαιτα

1) Venet. vitiose ἔργων, ut antea Xyl. φώκων.

§. 7.

Qui in insulis degunt, quia sementem non faciunt, radicibus vescuntur, et fructibus utuntur sylvestribus: amiciunt se arborum corticibus, quia pecore etiam carent: succum bibunt ex arboreis fructibus elisum. Qui paludes incolunt, ii piscium esu vivunt: vestiuntur vitulorum marinorum pellibus, qui e mari ad eos sursum accurrunt. Montani sylvestribus ipsi quoque fructibus aluntur: habent etiam paucas aliquas oves: sed non caedunt eas, lanae causa et lactis parcentes: vestem pigmentis illitis variant, quorum vigor non facile evanescat. Campestres agrum quidem habent, sed non colunt: sed victum ex ovibus et piscibus petunt, Nomadum ac Scythico more. Est enim quaedam com-

δίαιτα πάντων τῶν τοιούτων, ἣν πολλάκις λέγω· καὶ ταφαὶ δ' εἰσὶ παραπλήσιαι, καὶ ἤθη· καὶ ὁ σύμπας βίος αὐθέκαστος μὲν, σκαιὸς [2] δὲ, καὶ ἄγριος καὶ πολεμικός· πρὸς δὲ τὰ συμβόλαια ἁπλοῦς καὶ ἀκάπηλος. Sacae, Maſſagetae.

§. 8.

Τοῦ δὲ τῶν Μασσαγετῶν καὶ [1] τῶν Σακῶν ἔθνους καὶ οἱ [2] Ἀττάσιοι, καὶ οἱ [3] Χωράσμιοι· εἰς

2) Deeſt haec particula in Medic. 3. et Ven.

1) Moſcov. pro τῶν dat τοῦ, ut referatur ad ἔθνους. Σακκῶν porro, ut ſupra ſaepius, praeſcribit.

2) Medic. 3. 4. Ἀτάσιοι, ut vetus interpres; ceteri cum editionibus conſentiunt in Ἀττάσιοι. *Tzſchucke.* Scribo καὶ οἱ Αὐγάσιοι. Stephanus: Αὐγάσιοι ἔθνος Μασσαγετῶν. Στράβων. *Caſaubonus.* Caſaubono adſentiuntur ad Stephanum Berkelius p. 195. Pinedo p. 138. et Holſten. p. 57. contra dubitat Ortelius in theſ. Geogr. ſ. v. Attaſii. Nec temere. A Plinio enim 6, 18. ſ. 16. vocantur conjuncti cum Choraſmiis *Attaſini*, ſic ut litis hujus diremtio inter auctores eos pendeat.

3) Medic. 3. 4. Moſcov. Venet. Vatic. Urbin. Χωρασμοὶ; vetus interpres *Choraſini*; editiones Χωρασμουσινοι. *Tzſchucke.* Lego Χωράσμιοι, ut alibi: et *Choraſmiorum* paſſim meminere veteres, quamquam non uno modo ſcribitur illa dictio. Nam apud Arrianum dicuntur *Choraſmeni*, apud Stephanum *Choramnaei*. *Caſaubonus.* Cer-

communis vivendi ratio omnium iſtorum populorum, quam ſaepe dixi. Sepultura quoque eadem eſt, iidem mores. Tota vitae ratio libera quidem, ſed prava, fera, et belli-coſa: ad contractus ſimplex et fraudis pura.

§. 8.

De Maſſagetarum et Sacarum gente ſunt etiam Attaſii, et Choraſmii: ad quos

Sacae, Massagetae. οὓς ἀπὸ τῶν Βακτριανῶν καὶ τῶν Σογδιανῶν ἔφυγε [4] Σπιταμένης, εἷς ἓκ τῶν ἀποδράντων Περσῶν τὸν Ἀλέξανδρον, καθάπερ καὶ Βῆσσος, καὶ ὕστερον δὲ Ἀρσάκης τὸν Καλλίνικον [5] φεύγων Σέλευκον εἰς τοὺς

Certius et conſtantius eorum nomen in auctoribus eſt *Choraſmii*. Cf. Plin. 6, 18. f. 16. Ptolem. 6, 12. Curt. 7, 4, 6. 8, 3, 16. nec aliter paſſim adpellantur ab Arriano de exped. Alex. Cf. Gronov. ad 4, 15. In Iuſtino 12, 6. f. et *Chorasmii* et *Choraſmi* editur. Recte igitur etiam hic Mannert in Geogr. Vol. 4. p. 464. ſcribendi vitium irrepſiſſe notat, quae culpa videtur eſſe Aldinarum operarum, ut docent codices, quos tamen in terminatione cum aliorum ſcriptura compoſui.

4) Venet. Σπισαμένης; Moſcov. Πισαμένης. Verum nomen, quod dant alii, ſatis confirmatur ex Arriano et Curtio in pluribus locis. Cf. Noſter infra p. 518. f. Poſt Medic. 4. omiſſo ἐκ refert εἷς τῶν, et Medic. 3. pro ἀποδράντων ponit ἀποδρασάντων.

5) Poſt φεύγων Medic. 3. 4. Venet. Moſcov. ſubjungunt Σέλευκον, quod et in ſuo codice invenit primus interpres Latinus. Hinc et Aldus reddidit, tantum quod inverſo ordine poſuit τὸν Καλλίνικον Σέλευκον φεύγων. In ed. Hopperi aut negligentia excidit, aut conſulto omiſſum eſt, et ſic in reliquis abeſt. Neque hoc morari debet, quod cognomen (cf. Appian. Syr. c. 64.) ſic praeponitur, cum ſimilia ſaepe in auctoribus notentur. Sic Dionyſ. Halic. 3, 36. in. Πομπήλιος Νομᾶς; Liv. 2, 15. f. et 2, 18. in. Mamilius Octavius et contra. Sed cf. ad Liv. 30, 1, 9. et epit. 63. Scheck. ad Vellei. 2, 27, 6. et quos indicavi ad Eutrop. 6. f. 5. Conſueto ordine infra Noſter 16. p. 750. dixit Σέλευκος ὁ Καλλίνικος, at ibidem etiam ſimpliciter Νικάτωρ, et plenius lib. 14. p. 669. 15. p. 686.

quos e Bactrianis et Sogdianis fugit Spitamenes, Alexandro profugerunt, ut et Beſſus. Sed et Arſaces Perſarum unus, qui ab poſtmodo Callinicum fugiens

τοὺς Ἀπασιάκας ἐχώρησε. Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης τοὺς Ἀραχωτοὺς καὶ Μασσαγέτας τοῖς Βακτρίοις παρα- Sacae, Massagetae,

p. 686. et alibi; ſed et lib. 16. p. 754. ὁ Καλλίνικος Σέλευκος. Sic pro Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ lib. 12. p. 547. poſterius dicit, cum alios Antiochus, addito cognomine, proferat. In utramque igitur partem poteſt diſceptari. Forte ex gloſſa irrepſit, cujus ſuſpicionem ſedes minus obportuna movet. Ceterum vere ex hiſtoria dictum eſt, uti Caſaubonus probavit ex inedito tunc Chronico Georgii Monachi, qui Syncellus nunc vulgo fertur, in quo legitur p. 216. ed. Ven. Cf. etiam, quae monet Valeſ. ad Ammian. 23, 6. in. Interim cum Strabo ſaepius interpoſitis quibusdam aliqua ſubjiciat (cf. 10. p. m. 64. n. 4.) et tot boni codices illud nomen tueantur, rejicere tandem dubitavi.

6) Caſaubb. Ἀσπασιάκας et Ἀσπασιάτας. Ex meis Moſc. Medic. 3. Ἀπασιάκας; Pariſ. Venet. Ἀσπασσιάκας; Vatic. Urbin. Medic. 4. Ἀσπασιάκας; vetus interpres *Aſpaſiatas*; editiones omnes, praeeunte Aldo, Ἀσπασιάτας. *Tzſchb.* Lego Ἀπασιακὰς cum Stephano, qui hunc locum citat. *Caſaubonus.* Ἀπασιάκας in Noſtro et Polybio vult etiam Voſſius ad Melam 3, 5, 7. qui, ut Amardi, abjecto etiam *a* dicantur. Cum Stephanus praeter Strabonem Polybii etiam auctoritate utatur, in quo 10, 48. Ἀσπασιάνας legatur, Holſten. ad Stephanum p. 40. hanc formam etiam in Noſtro praefert, et Stephanum erraſſe judicat. At quod monet Schweighaeuſer. ad Polyb. c. l. parum ſibi in narrationis ſerie libri conſtant, et modo inſerto, modo omiſſo *σ* in prima efferunt, ſic ut Schweighaeuſerus poſteriorem formam potiorem cenſeat. Equidem, cum et hic codices quidam τὸ *σ* excludant, hujus ſententiae accedo. Quod quidam hunc populum in Mela etiam quaerunt, de eo vid. ad II. 2, 1, 7. p. 44. Ortelius ſ. v. Aſpaſiae Ptolemaei 6, 14. forte *Aſpiſios* eſſe arbitratur.

giens Seleucum ad Apaſiacas ſe contulit. Eratoſthenes tradit Arachotos et Maſſagetas ſitos juxta Bactrios ad

Sacae, Maſſagetae.

παρακεῖσθαι [7] πρὸς [7] Ὦξον· καὶ Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τοῖς ὄλοις ἐδάφεσιν ἀντικεῖσθαι τῇ Ἰνδικῇ, [8] Βακτρίους δ' ἐπ' ὀλίγον· τὰ γὰρ πλέον τῷ
p. 514. [9] Παροπαμισῷ παρακεῖσθαι· διείργειν δὲ Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τὸν Ἰαξάρτην, [10] Σογδιανοὺς δὲ καὶ

7) Vulgo inde ab Aldo παρακεῖσθαι πρὸς Ὄξον. At Caſaubonn. Moſc. Vatic. Urbin. Venet. Pariſ. Medic. 3. 4. πρὸς δύσιν. παρὰ τὸν Ὄξον, quod et reddidit vetus interpres. Recte tamen monet Seidelius ad Eratoſthenis fragm. p. 155. gloſſema videri, ſaltem legendum πρὸς ἕω, quod ſitus geographicus poſtulat. At nimis hoc recedit a codicum lectione. Nolui igitur, ne Straboni errorem impingerem, admittere, etſi tuetur Salmaſ. ad Solinum p. m. 827. Quod Ὦξον dedi pro Ὄξον non ſine codicibus, de eo ſupra dictum eſt.

8) Caſaubb. Βακτρίους et Βακτρίοις; ex meis Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. praeferunt Βακτρίους cum vetere interprete; Venet. Βακτρίοις; alii cum edd. Βακτρίᾳ. Salmaſius ad Solin. c. l. cum Msstis legit Βακτρίους; cui adſentior per nexum. Senſus ex Latina interpretatione elucet. Uti Βακτρίαν dicit Noſter et Βακτριανήν, ſic et populum diverſimode indicat, quod facit etiam in aliis. Cf. infra p. 517.

9) Moſcov. Παραπαμισσῷ; Pariſ. Παραπαμισῷ; reliqui cum edd. Παροπαμισῷ, uti et legit vetus interpres. Edd. Aldi et Hopperi ſatis corrupte Παροπασῷ; Xyl. Παροπανισῷ; reliquae Παροπαμισῷ. De varietate ſcripturae ſupra dictum eſt. Poſt Σάκας ex more Moſcov. cum quo hic conſentiunt edd. Aldi et Hopperi. Tum eaedem edd. cum Xylandro ſcripſerunt Ἰαξάρτην. Nota haec.

10) Moſcov. praemittit καὶ, quod hic eſt moleſtum. Edd. Aldi et Hopperi ita hic ponunt, ut ante Βακτριανὴν omittant.

ad Oxum: et Sacas quidem ac Sogdianos toto ſolo Indiae oppoſitos: Bactrios exigua tantum ſui parte, quorum major pars Paropamiſo eſt adpoſita. Sacas et Sogdianos Iaxarte dirimi: hos et Bactria-

καὶ [11] Βακτριανοὺς τὸν Ὦξον, μεταξὺ δὲ Ὑρκανῶν καὶ Ἀρίων Ταπύρους οἰκεῖν. Κύκλῳ δὲ περὶ τὴν θάλατταν μετὰ τοὺς Ὑρκανοὺς, [12] Ἀμαρδούς τε, καὶ Ἀναριάκας, καὶ Καδουσίους καὶ Ἀλβανοὺς, καὶ Κασπίους, καὶ [13] Οὐιτίους, τάχα δὲ καὶ ἑτέρους μέχρι Σκυθῶν· ἐπὶ θατέρα δὲ μέρη τῶν Sacae, Massagetae.

11) Sic Casaubonn. Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Ven. cum vetere interprete. Vulgo Βακτριανήν; quod etsi ferri etiam possit, cum saepius Noster regiones et populos conjungat in eodem nexu, auscultandum tamen videtur tot codicum vocibus.

12) Moscov. Medic. 3. 4. Venet. Urbin. vetus interpres, edd. Aldi, Hopperi Ἀμαρνούς, qui nulli sunt, et a Xylandro recte mutati in Ἀμαρδούς, quod sedes eorum confirmant. Sic proximum nomen vitiarunt Mosc. Ven. Medic. 3. 4. Paris. qui dederunt Ἀνδριάκας eosque secutae edd. Aldi et Hopperi; vetus interpres *Adriacas*. Cf. de utraque gente supra p. 507. sq.

13) Ita prodeunt in omnibus libris, cum supra p. 508. in hoc nomine discreparent, ubi cf. notata. Herodoti Οὔτιοι esse quibusdam videntur 3, 93. et 7, 68. quod tamen situs dubium facit. In utroque autem Strabonis loco Οὖννοι substituit Hill. ad Dionys. v. 730. quippe qui etiam Eratosthenem referat, et eos inter Scythas et Caspios locet. Magis tamen hinc remoti versus Maeotida habitasse videntur, ubi fere Strabo Aorsos ponit. V. supra p. m. 458. Mannert Geogr. T. 4. p. 362. et qui laudantur ad Zosimum 4, 20. et Ammian. 31, 2. Καδουσίους et Καδδουσίους promiscue hic scripserunt Aldus et Hopperus.

Bactrianos Oxo: inter Hyrcanos et Arios habitare Tapyros. In orbem circum mare post Hyrcanos esse Amardos, Anariacas, Caduscios, Albanos, Caspios, Vitios ac fortasse etiam alios quosdam, usque ad Scythas: ab

Sacae, Massagetae.

τῶν Τρκανῶν [14] Δέρβικας· τοὺς δὲ Καδουσίους συμψαύειν Μήδων καὶ Ματιανῶν ὑπὸ τὸν [15] Παραχοάθραν.

§. 9.

Τὰ δὲ διαστήματα οὕτω λέγει. [1] Ἀπὸ μὲν τοῦ Κασπίου ἐπὶ τὸν Κύρον ὡς χιλίους ὀκτακοσίους σταδίους· ἔνθεν δ' ἐπὶ Κασπίας πύλας πεντακισ-

14) Mosc. Medic. 4. Paris. Δέρβικας; Medic. 3. Vatic. Urbin. Δέρμικας; editiones Δέρβυκας. Cum codices in consentiant, ut infra p. 520. nec alii auctores refragentur, de quo cf. ad Melam II. 3, 5, 4. p. 143. reposui Δέρβικας et hic. Pro Ματιανῶν Medic. 3. habet Βατιανῶν; Urbin. Βατιανῶν; Ald. et Hopper. Μαντιανῶν. Alibi aliae variationes occurrunt in Nostro. V. ad Melam II. 1, 2, 5. p. 80.

15) Moscov. Παραιχοάθραν; Venet. Παραχόλαθραν. Cf. supra ad p. 511.

1) Venet. ὑπὸ; inepte, ut Ald. Hopper. ἐπί. Tum Casaubonn. adferunt contra institutam formam τρισχίλιοι, omissis proximis duobus numeris, quos mei agnoscunt. At mirum utique est, qui Eratosthenes intervallum a Caspio mari ad Cyrum metiri possit, cum in illud mare Cyrus elabatur. (Cf. supra II. p. 500.) Seidelius, ut difficultatem tolleret, aut de fontibus Cyri intelligit, aut legendum putat *a Ponto ad Cyrum*. Certe distantia 1800 stadiorum aliquatenus possit ad 250 M. P. accommodari, quae tradidit Nepos apud Plin. 6, 12. s. 11. Possit etiam Caspium mare de ejus initio et faucibus explicari, etsi Plinius 6, 15. s. 13. inde a Cyro Caspium mare vocari adfirmat.

ab altera Hyrcanorum parte Derbicas: a Caduſiis Medos attingi et Matianos ſub Parachoathram.

§. 9.

Intervalla ſic tradit. A mari Caſpio usque ad Cyrum, ſtadia circiter CIↃ IↃCCC. inde ad Caſpias

ταχισχιλίους ἑξακοσίους· εἶτα εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐν Ἀρίοις ἑξακισχιλίους τετρακοσίους· εἶτ' εἰς Βάκτραν τὴν πόλιν, ἣ καὶ Ζαριάσπα καλεῖται, τρισχιλίους ὀκτακοσίους ἑβδομήκοντα. [2] Λέγει δὲ καὶ οὕτω τὰ διαστήματα. Ἀπὸ Κασπίων πυλῶν εἰς Ἰνδούς, εἰς μὲν Ἑκατόμπυλον χιλίους [3] ἐννακοσίους ἑξήκοντά φασιν· εἰς δ' Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἓν

Sacae, Massagatae.

portas ıɔɔ ıɔc. hinc ad Alexandriam in Ariis ıɔɔ cıɔ cccc. porro ad Bactra, quae urbs etiam Zariaſpa dicitur, cıɔ cıɔ cıɔ ıɔccc lxx. Sic quoque diſtantias refert. A Caſpiis portis ad Indos Hecatompylum quidem cıɔ ıɔcccc lx. Ad Alexandriam au-

tem

2) Caſaubonn. poſt καλεῖται τρισχίλιοι, ex meis Moſc. Venet. Pariſ. Medic. 3. poſt ἑβδομήκοντα ſubjiciunt haec: εἶτ' ἐπὶ τὸν Ἰαξάρτην (Moſcov. Ven. Ἀξάρτην) ποταμὸν, ἐφ' ὃν Ἀλέξανδρος ἦκεν, πεντακισχιλίους· (Caſaubb. Pariſ. Moſc. praeponunt ὡς) ὁμοῦ δισχίλιοι δισμύριοι (Medic. 3. δισμύριοι δισχίλιοι) ἑξακόσιοι ἑβδομήκοντα. Vatic. Urbin. Medic. 4. ignorant haec verba cum veterę interprete, nec Aldus in ſuo codice legit. Duplex ἑβδομήκοντα, quod adſcripſerat Matthaei, librarium videtur in errorem induxiſſe. Computatio quidem conveniat, dummodo pro δισχίλιοι legeris τρισχίλιοι. Nec enim conſtet, ſi cum Harduino ad Plin. 6, 17. ſ. 15. antea pro ὀκτακοσίους ſubſtitueris ἑπτακοσίους. Tum eadem, quae in ſubſequentibus, ſervatur forma. Attamen in textum recipere dubitavi.

3) Medic. 3. 4. Pariſ. ἐνακοσίους. Poſt pro Δραγγῇ Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. Δράπῃ, uti et legit primus interpres. Hinc etiam in edd. Aldi et Hopperi prodiit. Xylander repoſuit Δραγγῇ, quod comprobant Stephanus ſ. v. Φράδα, Plin. 6, 21. ſ. 17. Ptolemaeus 7, 19. Ἐν Δραγγῇ autem, ni corrupta vox eſt in terminatione, ponitur pro ἐν Δράγγαις vel ἐν Δραγγιανῇ.

Sacae, Massagetae.

ἐν Ἀρίοις τετρακισχιλίους πεντακοσίους τριάκοντα· εἶτ' εἰς Προφθασίαν τὴν ἐν Δραγγῇ, χιλίους χ'· οἱ δὲ φ'· εἶτ' εἰς Ἀραχωτοὺς τὴν πόλιν τετρακισχιλίους, ἑκατὸν εἴκοσιν· [4] εἶτ' εἰς Ὀρτόσπανα, ἐπὶ τὴν ἐκ Βάκτρων τρίοδον, δισχιλίους· εἶτ' εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰνδικῆς χιλίους· ὁμοῦ, [5] μύριοι πεντακισχίλιοι φ'. Ἐπ' εὐθείας δὲ τῷ διαστήματι τούτῳ τὸ συνεχὲς δεῖ νοεῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τῆς ἑῴας θαλάττης μῆκος, τῆς Ἰνδικῆς. Ταῦτα μὲν τὰ περὶ τοὺς Σάκας.

ΚΕΦ.

4) Medic. 3. 4. εἶτα εἰς τὰ ὅρια. Tum Moscov. ὅρια, et pro Ἰνδικῆς Medic. 3. ἰδικῆς. At haec levia.

5) Haec summa aperte repugnat singulorum intervallorum computationi, quippe quae efficit 15200 stadia, cum illa ad 15500 stadia proferatur. At quae pars vitium traxerit, statuere non licet. Librarios aberrasse, docet eadem Eratosthenis dimensio, quae legitur lib. 15. p. 723. et 15300 stadia adfert. Cum abs re sit et nimis longum, singula diligentius excutere, consuli possunt, qui de his prolixius exposuerunt, Salmasius ad Solin. p. m. 556. sq. Harduinus ad Plin. 6, 21. s. 17. et Seidelius ad Eratosthen. fragm. p. 158. sqq.

tem Arianam quatuor millia, ιϐ xxx, hinc ad Prophthasiam in Dranga, cιϐ et ιϐc, aut, ut alii, ιϐ: inde ad Arachotos ιιιι millia, cxx. Inde ad Ortospana ad trivium e Bactris, cιϐ cιϐ. porro ad fines Indiae cιϐ. Summa cccιϐϐ ιϐϐ ιϐ. Ad rectam vero lineam huic intervallo respondere intelligendum est longitudinem Indiae continuam ab Indo usque ad orientale mare. Atque haec de Sacis.

CAP.

ΚΕΦ. Θ'.

§. 1. Parthia.

Ἡ δὲ Παρθυαία πολλὴ μὲν οὐκ ἔστι· συνετέλειγοῦν μετὰ τῶν Ὑρκανῶν [1] [κατὰ] τὰ Περσικά, καὶ μετὰ ταῦτα τῶν Μακεδόνων κρατούντων ἐπὶ χρόνον πολύν. Πρὸς δὲ τῇ σμικρότητι δασεῖα καὶ ὀρεινή ἐστι, καὶ ἄπορος· [2] ὥστε διὰ τοῦτο δρόμῳ διεξίασι τὸν ἑαυτῶν οἱ βασιλεῖς ὄχλον, οὐ δυναμένης τρέφειν τῆς χώρας, οὐδ' ἐπὶ μικρόν. Ἀλλὰ νῦν ηὔξηται. Μέρη δ' ἐστὶ τῆς Παρθυηνῆς, ἥ τε [3] Κωμι-

1) Casaubonus malit κατὰ τὰ Περσικὰ, cum sensus κατὰ requirat, eoque etiam ducant proxima μετὰ ταῦτα, quae sic passim in temporis distinctione obponit Strabo. Alienum igitur sensum, ut aliquatenus sensus adesset, intulit vetus interpres: *Quapropter Parthi cum Hyrcanis Persice vivebant.* Inserere ausus sum, ita tamen, ut uncis includerem. Voci Μακεδόνων articulum praemittunt Medic. 3. 4. Paris. Mosc. et edd. ante Casaubonum. Secutus hic sum, etsi parum certa in his valet ratio.

2) Vulgo ὥστε. Quod malebat aptioris nexus causa, subministrant Vatic. Urbin. et Medic. 3. Mox Medic. 3. excludit δρόμῳ, et Casaubonn. pro διεξίασι adferunt minus apte ἐξίασι. Mei omnes in vulgata perstant.

CAP. IX.

§. 1.

Parthia ampla non est, ut quae a Persis, atque etiam post, Macedonibus rerum potitis, cum Hyrcania fuerit censa. Praeterquam quod parva, densa sylvis est, montosa, et inops: itaque reges suam catervam cursu eam praetervehi jubebant, quod ne ad parvum quidem tempus alendo sufficeret. Nunc tamen aucta est. Partes ejus sunt

Parthia. [3] Κωμισηνὴ, καὶ ἡ [4] Χωρηνή· σχεδὸν δ' ἔτι καὶ τὰ

3) Urbin. Καμβυσηνὴ; Pariſ. Moſc. Καμισηνὴ. Vetus interpres *Cameiſena*, quod et reliqui codices obſerunt. Nota quidem eſt Καμβυσηνὴ ſupra p. 501. commemorata, ſed alteram vocem plures vindicant, etſi minus recte plerique per *a* in prima ſyllaba efferunt. Adjuvat Ptolemaeus 6, 5. qui in Parthia recenſet Καμισηνὴν, uti volunt quaedam editiones, etiam Bertiana, aliae tamen verum nomen proferunt, quare etiam Mannert in Geogr. V. 5. p. 105. vitium hic ſubeſſe judicavit. Et ſic infra p. 528. Καμισηνὴ legitur, ut apud Iſidorum p. 2. Hudſ. Κομισηνή. Quare cum ſuccurrant codices, eandem lectionem nunc recepi cum Penzelio in verſione p. 1469. uti olim voluerat Salmaſius ad Solin. p. m. 842. Κάμισα et Καμισηνὴ alibi lib. 12. p. 560. commemorantur.

4) Moſcov. Pariſ. Χωρινὴ, reliqui Χωρηνὴ, ut editiones. Vetus interpres *Chorina*. In Ptolemaeo 6, 5. eadem vocatur Χορανὴ, quod et ipſum corruptum eſt. Vera ſcriptura concinnatur aliorum ope arceſſita. Sic enim Iſidorus in Parthia p. 2. et 7. Hudſ. novit Χωρηνὴν, Plinius 6, 17. ſ. 15. *Choara*, etſi Harduinus ibi ad aliam tractum refert. Cf. Mannert Geogr. V. 5. p. 80. et 111. ubi tamen a ſe diſſentit. Tum vero ipſe Strabo lib. 15. p. 725. Χωρινὴν vel ex cod. Moſc. Χωρηνὴν vocat, quam etiam Parthorum ditioni accenſet. Atque ſic Χωρινὴ probant hic Caſaubonus et Salmaſ. ad Solin. p. m. 690. At turbant auctores. Nam in Choarene Iſidorus p. 7. Anamiam ponit, quam Strabo infra p. 524. cum aliis Mediae dat, et Choarenen lib. 15. p. 725. Indiae admovet, quod ex Strabone recte refert Mannert p. 80. minus recte ad Chorenen p. 111. Tum *Choara*, unde *Choarene* deſcendit, Plinius 6, 17. ſ. 15. conl. 6, 29. ſ. 25. ad occaſum Parthiae ponit. Quibus conſideratis vocem Χωρηνὴ adtrectare nolui, etſi Penzelius *Choarene* dedit in verſione. Poſt pro δ' ἔτι Medic. 4. adfert δέ τοι· et ante Καστίων Moſcov. ponit καί.

ſunt Comiſena et Chorena: fere etiam quicquid eſt usque

τὰ μέχρι πυλῶν Κασπίων, καὶ [5] Ῥαγῶν καὶ Τα- Parthia.
πύρων, ὄντα τῆς Μηδείας πρότερον. Ἔστι δ' [6] Ἀπάμεια, καὶ Ἡράκλειαι πόλεις περὶ τὰς Ῥαγάς. Εἰσὶ δ' ἀπὸ Κασπίων πυλῶν εἰς μὲν Ῥαγὰς σταδίοι πεντακόσιοι, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος· εἰς δ' Ἑκατόμπυλον, τὸ τῶν Παρθυαίων βασίλειον, χίλιοι διακόσιοι ἑξήκοντα· τοὔνομα δὲ ταῖς Ῥαγαῖς ἀπὸ τῶν γενομένων σεισμῶν γενέσθαι φασὶν, ὑφ' ὧν πόλεις τε συχναὶ καὶ κῶμαι δισχίλιαι, ὡς φησι Ποσειδώνιος [7] ἀνετράπησαν. Τοὺς δὲ Ταπύρους οἰκεῖν φασι [8] μεταξὺ Δερβίκων τε καὶ

5) Ἀραγῶν volunt conſtanter omnes codices cum vetere interprete. At nemo hoc nomine populum novit; quare ſuſpectam vocem cenſet Caſaubonus mutandamque in Ῥαγῶν. Nempe Strabo ſaepe urbes, regiones cum populis conſociat in eodem nexu. Tum probant hanc emendationem, quae ſequuntur. Quare ita reponendum putavi. Turbavit, ut ſupra notavi, καὶ, unde adhaeſit α.

6) Venet. vitioſe Ἀλπάμεια. Pro πόλεις edd. Pariſ. et Amſtelod. dederunt πόλις, cujus cauſa non eſt obſcura.

7) Sic praeſcribunt Caſaubonn. Pariſ. Moſcov. Venet. Medic. 3. 4. Urbin. ex quibus recepi, cum in edd. adhuc exſtaret ἐτράπησαν. Cf. lib. 12. p. 579. et alibi. Antea verborum ordinem receptum mutant Moſcov. Medic. 3. 4. Ποσειδώνιός φησιν.

8) Vocem μεταξὺ ex ſuis libris, quibus et mei ſuffragantur,

usque ad portas Caſpias, et Rhagas ac Tapyros, quae olim Mediae fuerunt. Eſt et Apamea et Heraclea, urbes apud Rhagas. A Caſpiis portis ad Rhagas ſtadia ſunt 10, auctore Apollodoro: ad Hecatompylon Parthorum regiam CIↃ CCLX. Nomen Rhagis (rupturas diceres) a terrae motibus factum aiunt, quibus urbes complures, et pagos bis mille ſubverſos Poſidonius ſcribit. Tapyros habitare ferunt inter

Parthia. καὶ Ὑρκανῶν. Ἱστοροῦσι δὲ περὶ τῶν Ταπύρων, p. 515. ὅτι αὐτοῖς εἴη νόμιμον, τὰς γυναῖκας τὰς γαμετὰς ἐκδιδόναι ἑτέροις ἀνδράσιν, ἐπειδὰν ἐξ αὐτῶν ἀνέλωνται δύο ἢ τρία τέκνα, καθάπερ καὶ Κάτων Ὁρτησίῳ δεηθέντι ἐξέδωκε τὴν Μαρκίαν ἐφ' ἡμῶν κατὰ παλαιὸν Ῥωμαίων ἔθος.

§. 2.

Νεωτερισθέντων δὲ τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου διὰ τὸ πρὸς [1] ἀλλήλους εἶναι τοὺς τῆς Συρίας καὶ τῆς

gantur, reſtituit Caſaubonus, cum antea exſularet ex contextu vulgato, et Xylander addere mallet μετὰ, vel ὑπό. Tum Δερβίκων male dederunt Aldus et Hopperus.

9) Sine articulo poſuit Medic. 3. Pro αὐτοῖς Caſaubonus ex ſuis Msstis retulit αὐτοῦ. In meis aptius legitur αὐτοῖς. Tum inverſis verbis Moſc. Medic. 3. 4. dederunt ἐκδιδόναι τὰς γαμετάς. Ceterum an a Strabone profecta ſit tota haec narratio, dubitat Penzelius.

1) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Urbin. Medic. 3. ἀλλήλοις; alii cum edd. ἀλλήλους. Ita vero jam olim variatam fuiſſe vocem, docet Medic. 4. qui in contextu exhibet ἀλλήλους, in margine ἀλλήλοις. Tyrwhittus in conjecturis in Strab. p. m. 44. emendat πρὸς ἄλλους, ſic ut ſenſus inde exſiſtat, *cum aliis rebus intenti eſſent.* Quam ſaepe hae voces

Hyrcanos et Derbicas. De Tapyris narratur, lege apud eos receptum eſſe, ut uxores ſuas aliis viris elocent, poſtquam ipſi ex iis duos aut tres ſuſtulerunt liberos. Sicut etiam Cato Hortenſio roganti Marciam ſuam noſtra aetate tradidit, ſecutus veterem Romanorum conſuetudinem.

§. 2.

Ceterum rebus extra Taurum novatis, quod Syriae et Mediae reges diſſiderent,

τῆς Μηδίας βασιλέας, τοὺς ἔχοντας καὶ ταῦτα, πρῶτον μὲν τὴν Βακτριανὴν ἀπέστησαν οἱ πεπιστευμένοι, καὶ τὴν ἐγγὺς αὐτῆς πᾶσαν οἱ περὶ Εὐθύδημον. Ἔπειτ' Ἀρσάκης, ἀνὴρ Σκύθης, τῶν [2]Δαῶν τινας ἔχων τοὺς Πάρνους, καλουμένους Νομάδας, παροικοῦντας τὸν [3]Ὦχον, ἐπῆλθεν ἐπὶ τὴν Παρθυαίαν, καὶ ἐκράτησεν αὐτῆς. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἀσθενὴς ἦν διαπολεμῶν πρὸς τοὺς ἀφαιρεθέν- Parthia.

voces inter se commutentur, ex Xenophonte docuit Sturz in Lex. T. 1. p. 136. ex aliis Schwebel. ad Onosandr. extr. et quos laudat. Sic apud Nostrum infra lib. 12. p. 571. Equidem vulgatam ἀλλήλους recte valere existimo. Reges illi diffidentes fuerunt Seleucus Callinicus et Antiochus Hierax, fratres. V. Trog. in prol. lib. 27. et Iustin. 27, 2. Vaillant de Arsacidarum imperio T. 1. in Annal. p. 3. et qui, hanc narrationis partem ad verba ἐκράτησεν αὐτῆς explicavit et illustravit, Bayerus in hist. regni — Bactriani p. 54. sq. Post Medic. 3. corr. 4. Μηδείας, ut saepe.

2) Mosc. Venet. Medic. 3. 4. Δατίων, qui nulli sunt, certe in hoc tractu; ed. Aldi Δακίων, ut vetus interpres *ex Daciis*; alii libri et scripti et editi Δάων, quod recte habere, discitur ex superiori narratione p. m. 456. et post p. 515. ed. Paris. tantum quod Δαῶν scribendum est. Post Ὦχον, quod praeeunt Mosc. et Paris. pro Ὄχον, ut supra, dedi.

derent, quibus istae regiones parebant: primum Bactrianam ad defectionem pertraxerunt ii, quibus ejus custodia demandata fuerat, deinde et vicinas regiones Euthydemus. Post Arsaces Scytha, Dais quibusdam imperans, cognomento Parnis, nomadibus, qui ad Ochum accolebant, Parthiam invasit et occupavit. Atque ab initio quidem infirmus fuit, bellum continenter sustinens adversus eos, quibus

Parthia. τας τὴν χώραν, καὶ αὐτὸς, καὶ οἱ διαδεξάμενοι ἐκεῖνον· ἔπειθ' οὕτως ἰσχυσαν ἀφαιρούμενοι τὴν πλησίον ἀεὶ διὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις κατορθώσεις, ὥστε τελευτῶντες ἁπάσης [3] τῆς ἐντὸς Εὐφράτου κύριοι κατέστησαν. Ἀφείλοντο δὲ καὶ τῆς Βακτριανῆς μέρος βιασάμενοι τοὺς Σκύθας, καὶ ἔτι πρότερον τοὺς περὶ Εὐκρατίδαν· καὶ νῦν ἐπάρχουσι τοσαύτης γῆς καὶ τοσούτων ἐθνῶν, ὥστε ἀντίπαλοι [4] τοῖς Ῥωμαίοις τρόπον τινὰ γεγόνασι, κατὰ μέγεθος τῆς ἀρχῆς. Αἴτιος δ' ὁ βίος αὐτῶν καὶ [5] τὰ ἔθη, τὰ ἔχοντα πολὺ μὲν τὸ βάρβαρον καὶ τὸ Σκυθικόν· πλέον μέντοι τὸ χρήσιμον

3) Pro τῆς in Medic. exſtat γῆς, quae commutatio non eſt infrequens. Cf. Weſſeling. ad Herodot. 1, 30. Valckenar. et Larcher ad eundem 2, 133. et quae ſupra notavi ad lib. 8. p. m. 12. Hoc in loco τῆς rejici non debet, uti praecedentia docent.

4) Sic non ſolum Caſaub. codices, ſed et mei omnes, qui, cum nihil obſtet, audiendi ſunt. Aldus, quod vulgo editum legitur, τῶν Ῥωμαίων intulit.

5) Caſaubonn. Venet. ἔθνη. Vulgata praeſtat. Poſt in Medic. 3. 4. τὴν abeſt ante ἡγεμονίαν.

bus Parthiam ademerat, cum ipſe, tum ſucceſſores ejus: poſtea ita viribus aucti ſunt, rem bello praeclare gerentes, et ſubinde vicina ſibi adiicientes, ut ad extremum, quidquid eſt intra Euphratem ditionis, in ſuam poteſtatem redegerint. Scythis quoque, et ante Eucratidae vim fecerunt, ac partem Bactrianae ademerunt. Et hodie tot terras gentesque imperio tenent, ut ob imperii magnitudinem Romanorum potentiae quodammodo ſint pares. In cauſa eſt vitae ratio et mores, in quibus multum eſt barbaricum et Scythicum, plus tamen ad imperium conducens

σιμον πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέ- Parthia.
μοις κατόρθωσιν.

§. 3.

Φασὶ δὲ τοὺς Πάρνους Δάας μεταναστας εἶναι ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς Μαιώτιδος Δαῶν, οὓς [1] Ξανθίους, ἢ Παρίους καλοῦσιν· οὐ πάνυ δ' ὡμολόγηται Δάας εἶναί τινας τῶν ὑπὲρ τῆς Μαιώτιδος Σκυθῶν· ἀπὸ τούτων δ' οὖν ἔλκειν φασὶ τὸ γένος τὸν Ἀρσάκην· οἱ δὲ, Βακτριανὸν λέγουσιν αὐτόν· φεύγοντα δὲ τὴν αὔξησιν τῶν περὶ [2] Διόδοτον, ἀποστῆσαι τὴν Παρθυαίαν. Εἰρηκότες δὲ πολλὰ περὶ

1) Paris. Medic. 4. Ξανδίους; Medic. 3. Moscov. edd. Aldi et Hopperi Ξανδίους. Sic vetus interpres *Xandios*. Xylander reposuit primus Ξανθίους, quod videntur etiam probasse Vatic. et Urbin. secutus Stephanum, in quo vocantur Ξάνθοι, uti variatur terminatio multorum populorum, quod et ibi docet Berkel. p. 599. Infra lib. 13. p. 590. Ξάνθιοι Thraces recurrunt. Sic deinceps pro Παρίους Moscov. Paris. Medic. 3. volunt Παρείους. Post edd. ante Casaubonum δ' ὧν ἔλκειν.

2) Sic omnes libri vocant, quibus accinit Trogus in prologo lib. 41. etsi Iustinus 41, 4, 5. scribit Theodotus.

ducens, et rem bello recte gerendam.

§. 3.

Aiunt Daas Parnos dèmigrasse a Dais, qui supra Maeotidem habitant, Xánthii dicti et Parii: non est autem prorsus in confesso, esse quosdam Daas Scythas supra Maeotidem: itaque ab his Arsacen genus traxisse ferunt. Alii Bactrianum fuisse tradunt, eumque incrementa Diodoti fugeret, Parthiam ad defectionem pertraxisse. Sed

cum

Parthia. τῶν Παρθικῶν νομίμων ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν ἱστορικῶν ὑπομνημάτων βίβλῳ, δευτέρᾳ δὲ τῶν μετὰ Πολύβιον, [3] παραλείψομεν ἐνταῦθα, μὴ ταυτολογεῖν δόξωμεν· τοσοῦτον εἰπόντες μόνον, ὅτι τῶν Παρθυαίων συνέδριόν φησι Ποσειδώνιος εἶναι διττόν· τὸ μὲν, συγγενῶν, τὸ δὲ σοφῶν καὶ μάγων, ἐξ ὧν ἀμφοῖν τοὺς βασιλεῖς καθίστασιν.

ΚΕΦ.

3) Paris. παραλείψωμεν. Tum Medic. 3. 4. Mosc. εἶναι Ποσειδώνιος. In sequ. Xylander συγγενῶν pro σοφῶν inculcatum esse putabat. Nempe Aldus cum Hoppero et Xylandro pro σοφῶν repetierat συγγενῶν. Vocem autem συγγενῶν ita fert Coelius Rhodiginus lect. antiqu. 9, 23. p. 346. ut *nobiles* velit interpretari, Plinii auctoritate maxime confisus, qui 35, 40. s. 11. n. 29. *Syngenicon* vocat, quod n. 31. est *cognatio nobilium*. Hic tamen potest referri simpliciter ad Arsacis progeniem et Arsacidarum gentem. Pro σοφῶν, ut ante monui, ante Casaubonum legebatur συγγενῶν. Denique pro καθίστασιν, quod omnes libri tuentur, Casaubonus reponi malit καθιστᾶσι, quod probat A. Gronovius ad Iustin. 41, 2, 2. Potest tamen etiam vulgata forma retineri, si cogitemus, activa de scriptorum narrationibus saepe ita poni, ut iis id tribuatur, quod factum tradunt.

cum multa de legibus et institutis Parthorum dixerimus in sexto historicorum commentariorum libro, itemque in secundo eorum, quae Polybio subjunximus: nunc ea praetermittemus, ne videamur eadem inculcare. Id unum dicamus, Posidonio teste, duplex esse concilium Parthorum: unum cognatorum, alterum sapientum et magorum: reges ex utroque deligi.

CAP.

ΚΕΦ. ι'.

§. 1.

Aria, Margiana.

Ἡ δ' [1]Ἀρία καὶ ἡ [2]Μαργιανὴ, [3]ἃ κρά-

Ii 4 τιστα

1) Omnes libri, quod mirum, cum vetere interprete obtrudunt vocem Ἄρλα. *Tzſchucke.* Poſt deſcriptam Hyrcaniam et Parthiam, deſcribit paucis regiunculas duas, quae a fluminibus Ario et Margo, *Aria* et *Margiana* appellantur. Sed ut hic locus eſt affectus, vix agnoſcas, quae nos dicimus, in verbis Strabonis: minus etiam in interpretatione Xylandri, qui mirifico errore provincias iſtas duas in totidem caſtella transmutavit. Nos non dubitamus, corruptiſſimum locum ſic eſſe ſuae integritati reſtituendum: Ἡ δ' Ἀρία καὶ ἡ Μαργιανή. Idque neceſſario ſic eſſe faciendum, nemo dubitabit, qui in conſilium modo Ptolemaeum [6, 17.] adhibere voluerit. Notandum vero etiam atque etiam, Ariam hanc longe differre ab Ariana, quam deſcribit Geographus lib. 15. p. 696. *Caſaubonus.* Feliciſſime emendavit hunc locum doctiſſimus commentator, nec eſt de illa emendatione ulla dubitandi cauſa. Videtur tamen Salmaſius aliter ſentire. Trahit enim hunc locum ad exemplum, quod aliquando χωρίον regionem ſignificat, et videtur legere ἀκρότατα χωρία ἐστὶ ταῦτα, quaſi intellexerit Strabo, non ut, Xylander et Caſaubonus intelligunt: *validiſſima ſunt iſtius regionis caſtella*, ſed ita: *validiſſimae ſunt eae regiones.* Eum vide in exercitationibus Plinianis p. 982. [p. m. 690.] Sed cum hic locus ut corruptus, vel mutilus notetur, non debet, ut videtur, adduci in exemplum ejus ſignificatus, qui alibi non invenitur. Tamen utraque ſententia magno ſe judice tuetur, ſuffragium noſtrum non eſt tanti, ut inclinare faciat lectorem in alterutram lancem. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctores*

CAP. X.

§. 1.

Aria et Margiana, quae validiſſimae ibi ſunt regiones, partim montibus in-

Aria, Margiana. τισα χωρία ἐςὶ ταύτῃ, τῇ μὲν, ὑπὸ τῶν ὀρῶν ἐγκλειόμενα, τῇ δ' ἐν πεδίοις τὰς οἰκήσεις ἔχοντα — Τὰ μὲν οὖν ὄρη νέμονται σκηνῖταί τινες· τὰ δὲ πεδία ποταμοῖς διαῤῥεῖται· ποτίζουσι δ' αὐ-
p. 516. τὰ τὰ μὲν, τῷ [1]Ἀρίῳ, τὰ δὲ, [2]Μάργῳ. [3]Ὁμορεῖ δὲ ἡ [4]Ἀρία τῇ [5]Βακτριανῇ, καὶ τὴν [6]ὑποκᾶσαν ὄρει

res p. 332. Ad confirmandam utramque emendationem ſuperfluum ſit, aliquid addere, cum ipſe Strabo ſupra p. 514. Alexandriam bis in Ariis commemoret.

2) Pro Μαργιανῇ, quod vulgo obfertur, Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4. ſubſtituunt Μαργιανὴ, uti vetus interpres reddit *Margiana*; Ven. (Beſſar.) Μαργυανή. Sequentia ſuſtinent emendationem Caſauboni antea notatam.

3) Moſc. Urbin. Venet. (Beſſ.) ἃ κρίτιστα, quod inde recepi, quia alias commodus ſenſus deſideratur. Neque tamen ſic locum plane ſanatum eſſe, neque ſubpleta, quae exciderunt, facile adparet.

4) Moſcov. Medic. 3. 4. repetunt articulum τῇ, uti ſit ſaepe in hoc nexu et contra. Tum Pariſ. adfert, ὁμορεῖ. Falſo.

5) Venet. Μακτριανῇ; corrupte. Tum inverſo ordine Urbin. Medic. 3. 4. verba ſic componunt ἡ Βακτρία τῇ Ἀριανῇ. Equidem probo ordinem receptum, cum hic de Aria quaeratur, niſi priora plane corrupta eſſe velis; ſic ut Aria et Mardyana Parthiae ſint loca.

6) Ita ferunt omnes libri. *Tzſchucke.* Locus depravatus. Prior interpres legit καὶ ὑποκᾶσα ὄρει. [*monti ſubjecta*] De hoc loco mihi diutius eſt cogitandum. *Caſaubonus.* Nec ego medelam adferre tento.

Pro

incluſae, partim domicilia locis planis habentes. . . . Montes ergo inhabitant Scenitae quidam in tabernaculis degentes: campeſtria amnibus perfluuntur. Rigant ea partim Ario, partim Margo. Contermina eſt Aria Bactrianae et monti eam ſuccingenti: diſtat

ὄρει τῷ ἔχοντι τὴν Βακτριανήν· διέχει δὲ τῆς Ὑρκανίας περὶ ἑξακισιλχίους σαδίους. Συντελὴς δ' ἦν αὐτῇ καὶ ἡ [7] Δραγγιανὴ μέχρι Καρμανίας, τὸ μὲν πλέον τοῖς [8] νοτίοις μέρεσι τῶν ὀρῶν περιπεπτωκυῖα, ἔχουσα μέντοι τινὰ τῶν μερῶν καὶ τοῖς ἀρκτικοῖς πλησιάζοντα τοῖς κατὰ τὴν Ἀρίαν· καὶ ἡ Ἀραχωσία δὲ οὐ πολὺ ἄπωθέν ἐστι, καὶ αὕτη τοῖς Margiana.

Pro Βακτριανὴν Xylander malit legere Μαργιανὴν et ἀπέχει pro διέχει. Ceterum notat diſſenſionem Strabonis et Ptolemaei. Sed ſic ipſe ἀπέχειν et διέχειν inter ſe commutat eodem ſenſu Strabo lib. 9. p. 410. m. et ſic διέχειν alibi ponit. Thomas Magiſter adeo p. m. 234. διέχειν putat δοκιμώτερον. Pro Τρκανίας male edd. ante Caſaubonum τὴν Τρκανίάν.

7) Medic. 3. Δραγιανὴ; Medic. 4. edd. Aldi et Hopperi Δρατιανὴ, ut vetus interpres *Dratiana*; Xyl. Δραγγανὴ; denique a Caſaubono inde cum aliis Msstis Δραγγιανή.

8) Venet. ridicule νητίοις; deinde cum Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. ὑποπεπτωκυῖα. At videtur ſubeſſe eadem variatio, quam antea de verbis διέχειν et ἀπέχειν notavi, et ſequentia aperte declarant. Pro Ἀραχωσία Ven. vult Ἀναχωρία. Temere et ſine re. Poſt pro ἄπωθεν ex Moſc. dedi ἄπωθεν, etſi idem parum ſibi conſtat cum aliis Msstis, ut plura exempla docent. Eadem inconſtantia in aliis etiam auctoribus notatur. Sed cf. ad lib. 9. p. m. 421. not. 9. Μῆκος ex incuria, cui ſuccurrit Hopperus, in Aldi éditione prodit pro μέρος, ex praecedentibus arceſſitum.

diſtat ab Hyrcania ſtadiis circiter ıɔɔ cıɔ. Cum ea cenſebatur etiam Drangiana usque ad Carmaniam, majori parte auſtrinis partibus ſub montes decumbens, habens tamen etiam boreales quasdam partes Ariae propinquas. Arachoſia etiam non procul abeſt, ipſa quoque meridionalibus mon-

Aria, Margiana.

τοῖς νοτίοις μέρεσι τῶν ὀρῶν ὑποπεπτωκυῖα, καὶ μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ τεταμένη, μέρος οὖσα τῆς Ἀριανῆς. Μῆκος δὲ τῆς Ἀρίας ὅσον δισχίλιοι σάδιοι, πλάτος δὲ τριακόσιοι τοῦ πεδίου· πόλεις δὲ [9] Ἀρτάκακνα, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ [10] Ἀχαΐα, ἐπώνυμοι τῶν κτισάντων. Εὐοινεῖ δὲ σφό-

9) Casaubonn. Paris. Ἀρκτάκακνα; Urbin. Medic. 3. 4. Venet. Ἀρτάκακνα; vetus interpres *Artacagna*; Moscov. Ἀρταχάνα; editiones cum cod. Vaticano, uti ex silentio conlatoris suspicari licet, Ἀρκτακάνα. Nec magis alii auctores secum in hujus urbis nomine consentiunt. Sic ab Isidoro p. m. 8. (Hudf.) vocatur Ἀρταχαύαν; ab Arriano de exped. 3, 25, 7. Ἀρκτόανα; a Diodoro 17, 17. Χορτάκανα; Ptolemaeo 6, 17. Ἀρτικῦδνα; a Plinio 6, 25. f. 23. *Artacoana*; a Curtio 6, 6, 33. *Artacacna*; ab Ammiano 23, 6. p. m. 290. (Gron.) *Artacana*. Difficile est ex tam confusa marum congerie, quid optimum haberi possit, eligere. Mannert in Geogr. T. 5. p. 96. Ἀρταχαῦαν praefert, vel, uti Isidorus et Plinius scribant, etsi de illis aliena refert. Neque tamen in aliis auctoribus libri conveniunt. Omnibus pensitatis conlatisque Ἀρτάκακνα praeferendum videtur. Cf. etiam Salmas. ad Solin. p. m. 558. sq.

10) Fortasse Ἀχαΐς. Plinius 6, 16. [f. 18.] *Oppidum Heraclea, ab Alexandro conditum, quod deinde subversum ac restitutum Antiochus Achaida adpellavit. Casaubonus.* Nulla notatur in Msstis varietas; tantum quod in Medic. 3. 4. Mosc. inventum est Ἀχαΐα, qua forma etiam alibi idem nomen a librariis scribitur. De duplici scriptura monuit etiam Eustath. ad Homer. Il. 1, 254. p. m. 74.

montium partibus subjacens, et usque ad Indum amnem porrecta, pars Arianae. Longitudo Ariae stadia CIↃ CIↃ fere: latitudo campestrium CCC. Urbes Artacacna, Alexandria, Achaia, nomina a conditoribus habentes. Terra est vini boni ferax, quod

σφόδρα ἡ γῆ· καὶ γὰρ εἰς [11] τριγονίαν παραμένει ἐν ἀπιττώτοις ἄγγεσι. Aria, Margiana.

§. 2.

Παραπλησία δ' ἐστὶ καὶ ἡ Μαργιανή· ἐρημίαις δὲ περιέχεται τὸ πεδίον. Θαυμάσας δὲ τὴν εὐφυΐαν ὁ Σωτὴρ Ἀντίοχος, τείχει περιέβαλε κύκλον ἔχοντι χιλίων καὶ πεντακοσίων σταδίων· πόλιν δὲ ἔκτισεν, Ἀντιόχειαν· εὐάμπελος δὲ καὶ αὕτη ἡ γῆ. [1] Φασὶ γοῦν τὸν πυθμένα εὑρίσκεσθαι

74, 30. Ipſe ex Strabone ad Il. 2, 684. p. m. 243, 4. Ἀχαΐαν Arachotis tribuit, ut Ἀλεξάνδρειαν, quia ſuperiora huc retulit.

11) Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. edd. Aldi et Hopperi τριγονίαν; Venet. omnino τριγωνίαν παραπέμπει ἐν ἀπιττώτοις; edd. inde a Xylandro τριγενίαν, quod videtur etiam exſtitiſſe in Vatic. et Urbin. Alias, lib. 2. p. m. 196. ubi idem narrat, dicit εἰς τριγένειαν. Videtur igitur, ut ſolet, hic alia forma fuiſſe uſus, ſic ut codices probent τριγονίαν. Sic vero lib. 12. p. 540. inter τριγένειαν et τριγονίαν fluctuantur libri, ubi poſterior ex uſitatiori ratione dicitur.

1) Edd. Aldi, Hopp. Xyl. Φασὶ δὲ τὸν — non quidem male. Poſt Medic. 3. περιλήπτων. Cf. lib. 2. p. m. 196.

quod in tertiam usque aetatem durat in vaſis non picatis.

§. 2.

Vicina eſt etiam Margiana: ſed ſolitudine campi cinguntur. Miratus autem regionis fertilitatem Antiochus Soter, muro eam circumdedit, cujus circulus continet ſtadia CIↃ IↃ, urbemque in ea condidit Antiocheam. Haec quoque terra vitibus pollet. Ferunt inveniri vites ibi fre-

Bactriana. σθαι πολλάκις δυσὶν ἀνδράσι περιληπτόν· τὸν δὲ βότρυν δίπηχυν.

ΚΕΦ. κ'.

§. 1.

Τῆς δὲ Βακτρίας μέρη μέν τινα τῇ Ἀρίᾳ [1] παραβέβληται πρὸς ἄρκτον, τὰ πολλὰ δ' ὑπέρκειται πρὸς ἕω· πολλὴ δ' ἐστὶ καὶ πάμφορος, πλὴν ἐλαίου. Τοσοῦτον δὲ ἴσχυσαν οἱ ἀποσήσαντες Ἕλληνες αὐτὴν διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας, [2] ὥστε τῆς Ἀριανῆς ἐπεκράτουν, καὶ τῶν Ἰνδῶν, ὥς

1) Sic Medic. 3. 4. Mosc. Paris. Venet. vetus etiam interpres *adjacent*, cum Aldus praeierit περιβέβληται. Illud aptius et verius, uti legitur lib. 9. p. m. 482. cum eadem variatione, quae omnino in his praepositionibus frequens est. Pro eo dicit lib. 2. p. m. 196. παράκειμαι.

2) Ante Casaubonum in editt. legebatur ἕως τῆς τε Ἀριανῆς, cujus emendationem probant codices. At idem omisit τε post τῆς, quod tuentur Moscov. Medic. 3. 4. Venet. et in simili nexu alia loca acceperunt. Ἀριανῆς librarii negligentia in Ven. exstat. Ceterum de hoc loco obscuro et disjecto ad Δάραψαν καὶ ἄλλας πλείους prolixius disseruit Bayerus in historia regni — Bactriani p. 75. sq.

frequenter, quarum caudex tantus sit, quantum duo viri queant amplecti, unam bicubitalem.

CAP. XI.

§. 1.

Bactriae partes quaedam Ariae versus septentrionem circumdantur: pleraeque versus ortum porriguntur. Ampla est regio, et omnium rerum ferax, excepto oleo. Tanta autem fuit Graecorum, qui eam abalienaverunt, potentia ob soli praestantiam, ut et Arianam obtinuerint, et Indiam, ut ait

ὥς φησιν [3] Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρταμιτηνὸς, καὶ πλείω ἔθνη κατεστρέψαντο, ἢ Ἀλέξανδρος, καὶ μάλιστα Μένανδρος· εἴγε καὶ τὸν Ὑπανιν διέβη πρὸς Bactriana.

3) Legebatur Ἀπολλώνιος. [ante Casaubonum] Sed si quid sani judicii est in nobis, non dubitabimus, legendum esse Ἀπολλόδωρος, ut habent libri veteres omnes. [Sic et mei; tantum vetus interpres reddit *Apollonius*.] Nondum tamen perpurgatus est hic locus. Nam Apollodorus, quem laudat, Artemita fuit, non Adramyttenus; et ita Strabo lib. 2. p. 118. [p. m. 312.] eum appellat, et paullo post periphrastice τὸν ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Lege igitur Ἀρταμιτηνὸς, ut fere libri veteres habent. Non tantum enim dicitur Ἀρτεμίτης, ut libro secundo supra, sed etiam isto modo. Stephanus id docet, quamquam totus ille Stephani locus ab imperitis librariis ita crudeliter tractatus est, ut nec pes, nec caput appareat. *Casaubonus.* Perperam vulgo apud Strabonem hic et p. 525. hoc modo [Ἀδραμυττηνὸς] legitur, cum Apollodorum rectius Ἀρτεμιτηνὸν, vel Ἀρταμιτηνὸν vocaveris. Pag. 519. Apollodorus ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας testis laudatur. Idem Strabo hunc Apollodorum vocat τὸν Ἀρτεμείτην lib. 2. p. 118. quamquam, ut verum fatear, verear, ut is locus a menda sit liber. Hoc enim gentile nullam penitus analogiam habet, tum plane est contra regionis typum, et Strabo duobus istis locis, quae allata sunt, aliter format. *Holstenius in Stephanum p.* 50. Mei codices haec adferunt: Mosc. Paris. Medic. 3. Ven. Ἀρταμιτηνὸς; Medic. 4. Ἀρταμυτινὸς, ut vetus interpres *Adramytinus*; quid Vatic. et Urbin. habuerint, cum aliis adnotare neglexit illorum conlator. Ἀδραμυττηνὸς habent editiones posteriores, Ἀρταμιττηνὸς posteriores. Equidem, quod ipsa res suadet non solum ex aliorum locorum conlatione, sed et codices adstruunt, Casauboni emendationem admisi. Cf. etiam Heyn. ad Apollodori fragm. p. m. 1177. Antea pro φησὶν, ut saepe alibi, editiones ante Casaubonum scripserunt φασὶν.

ait Apollodorus Artamitenus: ac plures, quam Alexander, gentes subegerint, maxime Menander, siquidem

Bactriana.

πρὸς ἕω, καὶ μέχρι τοῦ [4] Ἰσάμου προῆλθε· τὰ μὲν γὰρ αὐτὸς, τὰ δὲ Δημήτριος [5] ὁ Εὐθυδήμου υἱὸς τοῦ Βακτρίων βασιλέως· οὐ μόνον δὲ τὴν [6] Παττηληνὴν κατέσχον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης παραλίας τήν τε [7] Τεσσαριόσου καλουμένην, καὶ τὴν

4) Suspecta vox Ἰσάμου. An legendum Ἰμάου, ut dicatur progressus usque ad montem Imaum, quae pars est Tauri ἀνατολικωτάτη? Isamum enim flumen Indiae nullum legi. *Casaubonus.* Omnes libri constanter tuentur vocem Ἰσάμου, quam et vetus interpres reddidit. Casauboni emendationem probant etiam Vaillant de Arsacidarum imperio T. 1. p. 34. et Longuerue in Annal. Arsacidar. p. 6. Attamen Mannert in Geogr. T. 5. p. 295. fluvium in eo agnoscit, qui hodie vocetur *Zemna*. Sic antea Noster Τπανιν vocat, qui aliis est Τφασις. Inter utrumque nomen pendent codices apud Diodor. 17, 93. ubi cf. Wesseling. et ad 2, 37. Salmas. ad Solin. p. m. 556. et Noster lib. 15. p. 686. et 700.

5) Casaubonn. Εὐθύμου; mei omnes in vulgata forma concinunt. Vetus interpres habet *Euthydami*.

6) Mosc. Paris. Medic. 4. Παταλληνήν. In edd. olim etiam legebatur Παττηλληνήν. Duplex tamen τ legitur etiam lib. 15. p. 690. 700. et alibi, ubi eadem objicitur variatio, quae et in aliis obsservatur. Cf. ad Melam II. 3, 7, 8. p. 276. sq. Pro τῆς ἄλλης παραλίας Medic. 3. ponit τὴν ἄλλην παραλίαν.

7) Vulgo Τεσσαριόσου, vel olim Τεσσαρόσου et Τεσσαριόσου, quod receperunt Hopperus et Xylander. Ex codicibus Medic. 3. 4. Paris. Moscov. Σαραόσου, ut vetus interpres, sic ut τε vel adhaeserit ex priori voce, vel negligenter omis-

dem is et Hypanim transivit versus ortum, et ad Isamum usque pervenit: haec enim partim ipse egit, partim Demetrius Euthydemi F. Bactriorum regis. Non modo autem Pattalenam occupaverunt, sed et reliquam oram maritimam, et quod Tessarioſti dici-

τὴν Σιγέρτιδος βασιλείαν. Καθ' ὅλου δέ φησιν ἐκεῖνος, τῆς συμπάσης Ἀριανῆς πρόσχημα εἶναι τὴν Βακτριανήν. Καὶ δὴ καὶ μέχρι [8] Σηρῶν καὶ Φρυ- Bactriana.

omissum sit. Utrum statui debeat in obscura hac ambiguitate, incetum. Idem valet de proximo nomine, quod in edd. scribitur Σιγέρτιδος, in Mosc. Medic. 4. et vetere interprete Σιγέρδιδος, in Medic. 3. Σιγέριος. Tum pro Ἀριανῆς Ven. dat Ἀρειανῆς. Sed Strabo in utroque vocabulo cognomini amat ι.

8) In edd. ante Casaubonum invenitur Συρῶν, post Σύρων; Medic. 3. 4. Mosc. Σηρῶν, et sic *Seras* vertit interpres vetus; Paris. Σηρώνων. Deinceps editiones cum Mssts. volunt Φαύνων, tantum quod in ed. Xylandri legitur Φάνων, operarum forte incuria. Si codices sequaris, Σηρῶν praeferendum utique est, probantque Vaillant in imperio Arsacidarum T. 1. p. 34. Bayerus in hist. regni Bactriani p. 82. Gatterer de Hunnis in commentatt. Goettingens. T. 14. p. 25. Mannert in Geogr. T. 4. p. 473. Σύροι tamen tuetur de Guignes in histoire des rois Grecs de la Bactriane p. 17. sqq. (v. Memoires de Paris T. 25.) quia Menander non videatur penetrasse ad Seras et Chinenses, uti existimet Bayerus; Suros fuisse putat Tataros ad Iaxartem ex fide historici *Pan — Kou*. In nomine Φαύνων dissentiunt magis. Casaubonus haec notavit: „Fauni hi apud Geographos nusquam comparent, opinor né apud historicos quidem. Puto legendum Φοινίκων. Sic passim Syri et Phoenices conjuncti leguntur.“ Hactenus Casaubonus. At Vaillant et Bayerus emendant Φρυνῶν. Ad Seras enim, non ad Syros et Phoenices imperium protulit. Non enim hic de occidentalibus Asiae partibus agitur, sed de remotioribus versus Orientem, in quas penetrare non valuit Alexander. Cf. 15. p. 686. Phryni autem sunt gens Scythica Seribus vicina, ut docet Dionys.

dicitur, ac quod Sigertidis regnum. Omnino autem ille ait, totius Ariae praecipuam partem esse Bactrianam. Quin et usque ad Seres et Phry-

Bactriana. Φρυνῶν [9] ἐξέτειναν τὴν ἀρχήν.

§. 2.

Πόλεις δ' εἶχον τά τε Βάκτρα, ἥνπερ καὶ [1] Ζαριάσπαν καλοῦσιν· ἣν διαῤῥεῖ ὁμώνυμος ποταμὸς ἐμβάλλων εἰς τὸν [3] Ὦξον, καὶ [2] Δάραψαν, καὶ

nyſ. v. 752. ubi pro Φρυῦροι, monente Euſtathio, alii ſcripſerunt Φρυνοὶ, qui cum Tocharis et Seribus conjunguntur, *Phruros* in eodem confinio commemorat Plin. 6, 20. ſ. 17. et ex Dionyſio reddit Priſcianus v. 727. cum utraque forma reperiatur in libris Avieni v. 934. Gatterer c. l. ſubſtituit Γρυνῶν, qui in Ptolemaeo 6, 17. ſint Γρύναιοι in Sacis. Mannert autem vulgata forma adquieſcit, et ad ignotos populos ſeptemtrionales transfert, quaſi αἰγίποδες, quos Herodotus 4, 25. in illis regionibus ponit. Equidem cum Mſstis dedi Σηρῶν et ex probabili cauſa Φρυνῶν.

9) Caſaubb. Medic. 3. 4. Moſc. Ven. Pariſ. ἐξέτεινον. Editiones ἐξέτειναν, utili, puto, Vatic. et Urbin. quod melius in hac narrationis ſerie cum praecedentibus convenit.

1) Moſc. Medic. 3. 4. Pariſ. Ζαριάσπην. Tum Caſaubb. Medic. 3. 4. Moſcov. Ven. Pariſ. ἐμβάλλων, ut vetus interpres *emittit*, pro ἐμβάλλων, de qua variatione ſaepius me dicere memini. Pro Ὄξον, ut ſupra, non ſine codicibus poſui Ὦξον.

2) Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. Δάραψα. In Ptolemaeo 6, 12. et 8. in Aſiae tab. 7. vocatur *Drepſa*, quocum conſentit Ammian. 23, 6. p. m. 292. in Sogdianis tamen, forte ex poſterioris aetatis deſcriptione, ſi eadem eſt. In Arriano de exped. Alex. 3, 29, 1. propius fidem legitur Δράψακα genere neutro, cum Ptolem. 8, 7. praeponat ἡ. Ante Εὐκρατιδία articulum praefigunt Moſcov. Medic. 3. 4. qui vulgo inde a Caſaubono abeſt.

Phrynos dominium ſuum protulerunt.

§. 2.

Urbes habuerunt Bactra, (quae et Zariaſpa dicitur, eamque fluvius ejusdem nominis perfluit, in Oxum ſe evolvens:) Darapſam, et

καὶ ἄλλας πλείους· τούτων δ' ἦν καὶ ἡ Εὐκρατιδία, τοῦ ἄρξαντος ἐπώνυμος. Οἱ δὲ κατασχόντες αὐτὴν Ἕλληνες, καὶ εἰς [3] σατραπείας διηρήκασιν· ὧν τήν τε Ἀσπιώνου καὶ τὴν Τουριούαν ἀφήρηντο Εὐκρατίδην οἱ Παρθυαῖοι. Ἔσχον δὲ καὶ τὴν Σογδιανὴν ὑπερκειμένην πρὸς ἕω τῆς Βακτριανῆς, μεταξὺ τοῦ τε Ὤξου ποταμοῦ, ὃς ὁρίζει τήν τε τῶν Βακτρίων, καὶ τὴν τῶν Σογδίων, καὶ τοῦ Ἰαξάρτου· [4] οὗτος δὲ καὶ τοὺς Σογδίους ὁρίζει, καὶ τοὺς Νομάδας. Bactriana. p. 517.

§. 3.

Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν οὐ πολὺ διέφερον τοῖς βίοις

3) Medic. 3. Paris. σατραπίας. Bene habet forma recepta. Post pro Τουριούαν Casaubonus malit Ἀτουρίαν. In priori scriptura omnes tamen libri consentiunt. Tum lib. 15. p. 686. in. Εὐκρατίδαν dicit, ex dupli i dialecto. Ante τῶν Σογδίων articulum rejiciunt Medic. 3. 4. Pro Σογδίων Med. 4. Mosc. scriptum exhibent Σογδιανῶν, Paris. etiam in prima syllaba ponit ου, uti semper Venetus. Sic edd. ante Xylandrum modo per ο, modo per ου, inde ab illo per ο efferunt. Cf. ad Melam 3, 5. 6. I. p. 133. et II. p. 163. sq.

4) Medic. 3. artiori nexu, ut antea omnes, cum paucioribus tamen hic: ὃς καὶ τοὺς Νομάδας ὁρίζει.

et alias plures; inter quas et Eucratidia fuit, a principe nomen habens. Graeci Bactriana potiti, in satrapias eam diviserunt: de quibus Aspioniam et Turivam Parthi Eucratidae eripuerunt. Possederunt et Sogdianam Bactrii, supra Bactriam versus ortum sitam, inter Oxum fluvium, qui Bactrios a Sogdiis dividit, et Iaxartem amnem, Sogdios a Nomadibus distinguentem.

§. 3.

Antiquitus Sogdii et Bactrii moribus non multum

Bactriana.

βίοις καὶ τοῖς [1] ἤθεσι τῶν Νομάδων οἵ τε Σογδιανοὶ, καὶ οἱ Βακτριανοί· μικρὸν δ' ὅμως ἡμερώτερα ἦν τὰ τῶν Βακτριανῶν· ἀλλὰ καὶ περὶ τούτων οὐ τὰ βέλτιστα λέγουσιν οἱ περὶ Ὀνησίκριτον· τοὺς γὰρ ἀπειρηκότας [2] διὰ νόσον, ἢ γήρας ζῶντας παραβάλλεσθαι τρεφομένοις κυσὶν, ἐπιτηδες δὲ πρὸς τοῦτο, οὓς [3] ἐνταφιαστὰς καλεῖσθαι τῇ πατρῴᾳ γλώττῃ· καὶ ὁρᾶσθαι τὰ μὲν ἔξω τείχους τῆς μητροπόλεως τῶν Βάκτρων καθαρά· τῶν δ' ἐντὸς τὸ πλέον ὀστέων πλῆρες ἀνθρωπίνων· καταλῦσαι δὲ

1) Moſcov. ἴθεσι; crebra commiſtione, de qua adtuli aliqua ad lib. 10. p. m. 167.

2) Moſcov. Medic. 3. 4. inverſo ordine, quem et ſecutus eſt vetus interpres, διὰ γῆρας, ἢ νόσον. Poſt deeſt δὲ in Moſc. et Pariſ.

3) Sic Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Ven. Vatic. Urbin. Planudes, cum in omnibus editionibus legatur ἐνταφιεῖς. *Tzſchucke.* Scribo ἐνταφιαστάς. Ratio nominis eſt perſpicua. ἐνταφιάζειν eſt corpus ad ſepulturam componere; perinde ergo eſt, ut ſi libitinarios iſtos canes quis dicat. Gloſſarium ἐνταφιαστὴς, *pollictor.* *Caſaubonus.* Nulla poteſt eſſe dubitatio. Pro καλεῖσθαι Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. Venet. omnino omnes καλεῖσθαι, quod immutavit Aldus in καλεῦσι, forte propter οὓς, quod tamen id fert.

tum fuerunt abſimiles Nomadum: paulo tamen manſuetiores fuerunt Bactriani. Oneſicritus vero de his quoque narrat minime laudanda: eos enim, qui ſenio confecti ſint, aut morbo, vivos ait projici canibus, dedita opera ad hoc nutritis, quos ſua lingua entaphiaſtas, quaſi veſpillones, vocant: ac videri quidem, quae extra murum primariae Bactriorum vrbis ſunt, pura: intus autem pleraque humanis plena

δὲ τὸν νόμον Ἀλέξανδρον. Τοιαῦτα δέ πως καὶ τὰ περὶ τοὺς Κασπίους ἱστοροῦσι· τοὺς γὰρ γονέας, ἐπειδὰν [4] ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότες τυγχάνωσιν, ἐγκλεισθέντας [5] λιμοκτονεῖσθαι. Τοῦτο μὲν οὖν ἀνεκτότερον, καὶ τῷ οἰκείῳ νόμῳ παραπλήσιον, καίπερ ὂν Σκυθικόν· πολὺ μέν τοι Σκυθικώτερον τὸ τῶν Βακτριανῶν. [5*] Καὶ δεῖ διαπο- Bactriana.

Kk 2 ρεῖν,

4) Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. praeponunt ὑπέρ. Pro ἐγκλεισθέντας Venet. negligenter ἐγκεισθέντας.

5) Caſaubonn. λιμοκτονῆσαι et λιμοκτενεῖσθαι. Poſterius ex meis habent etiam Urbin. Venet. Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. Editiones omnes λιμοκτονεῖν, quod etiam expreſſit vetus interpres. Utrumque cum probari poſſit, prout vel ad Κασπίους vel ad γονέας, unde verbum pendet, referas, ſecutus ſum codices.

5*) Varie haec verba verſantur in libris. Caſaubonn. vel καὶ δεῖ διαπορεῖν, vel καὶ δὴ διαπορεῖν ἄξιον ἦν, uti etiam exſtat in Moſcov. Pariſ. et ceteris omnibus. Editiones ante Xylandrum ſcribunt καὶ δὴ διαπορεῖν, poſt δεῖ διαπορεῖν. Tum pro ποιεῖν, Tyrwhittus in conjectur. in Strabon. p. m. 45. emendat νοεῖν. Quod ſi priora reſpicimus, offendere videtur ἦν et incrementum illud ortum ex commiſtione δεῖ cum δή, quae paſſim notatur, ut ap. Xenoph. de exped. 4, 6, 7. Cf. Schwebel. ad Onoſandr. c. 3. Νοεῖν apertius quidem eſt ad ſenſum, ſed et ποιεῖν intelligi poteſt, nec mutationem flagitat, in primis cum utrumque ſit ſatis notum. Explicari nempe poteſt, ſtatuere, aeſtimare, ſic ut conjungatur πᾶ cum ὁποῖα. Pro παρ' αὐτοῦ, quod eſt in editionibus, Caſaubb. Ven. Moſc. Pariſ. Urbin. Medic. 3. 4. ſubſtituunt αὐτοῖς. Recte.

na oſſibus: morem eum ab Alexandro fuiſſe ſublatum. Similia horum etiam de Caſpiis tradunt: ab iis parentes, ubi ſeptuageſimum aetatis annum implerunt, incluſos fame necari. Id ſane tolerabilius, et propriae legi ſimile, quanquam Scythicum: multo quidem magis Scythicus Bactrianorum mos. Ac dubitari

Bactriana. ρεῖν, ἡνίκα Ἀλέξανδρος τοιαῦτα κατελάμβανε ταύτᾳ ταῦθα, τί χρὴ ποιεῖν τὰ ἐπὶ τῶν πρώτων Περσῶν, καὶ τῶν ἔτι πρότερον ἡγεμόνων, ὁποῖα εἰκὸς ἦν παρ' αὐτοῦ νενομίσθαι.

§. 4.

Φασὶ δ' οὖν ὀκτὼ πόλεις τὸν Ἀλέξανδρον ἔν τε τῇ Βακτριανῇ καὶ τῇ Σογδιανῇ κτίσαι, τινὰς δὲ [1] κατασκάψαι, ὧν Καριάτας μὲν τῆς Βακτριανῆς, ἐν ᾗ Καλλισθένης συνελήφθη, καὶ παρεδόθη φυλακῇ. [2] Μαρακάνδα δὲ τῆς Σογδιανῆς, καὶ τὰ Κύρα,

1) Κατεσκάψω ex prioribus repetiit male Xylander. Pro Καριάτας Medic. 3. 4. adponunt Καριάτα.

2) Vulgo Παρακάνδα, vel poſt Παράκανδα cum vetere interprete. Caſaubonn. Venet. Μαράκανδα; Moſcov. Pariſ. Urbin. Μαράκανδα. *Tzſchucke.* Manuſcripti Μαράκανδα. Lege Μαράκανδα. Sic enim ſcribitur apud Arrian. lib. 4. de exped. Alex. c. 30. [3, 30, 20. et alibi.] *Caſaubonus.* Emendationem hanc praeter codices confirmant etiam alii auctores, in primis Ptolemaeus 6, 11, 8, 7. V. Rader. et Freinshem. ad Curt. 7, 6, 10. ubi etiam alias invenies corruptiones notatas. *Panda* quibusdam eſſe videtur in Plinio 6, 18. ſ. 16. et qui eum red-

bitari poteſt, ſiquidem Alexander in iſtis partibus iſta invenit, quid faciundum fuerit primis Perſis, atque etiam illos antecedentibus principibus: cum conjectura poſſit cerni, qualibus iſti tum ſint uſi inſtitutis.

§. 4.

Alexandrum perhibent octo urbes in Bactriana et Sogdiana condidiſſe: quasdam etiam evertiſſe, de quibus fuerit Cariata Bactrianae, ubi Calliſthenes comprehenſus, et in cuſtodiam datus eſt: ac Maracanda Sogdianae: itemque

Κύρα, ἔσχατον ὂν Κύρου κτίσμα ἐπὶ τῷ Ἰαξάρτῃ ποταμῷ κείμενον, ὅπερ ἦν ὅριον τῆς Περσῶν ἀρχῆς· κατασκάψαι δὲ τὸ κτίσμα τοῦτο, καίπερ ὄντα φιλόκυρον, διὰ τὰς πυκνὰς ἀποστάσεις· ἑλεῖν δὲ καὶ πέτρας ἐρυμνὰς σφόδρα ἐκ προδόσεως, τήν τε ἐν [3] τῇ Βακτριανῇ τὴν Σισιμίθρου, ἐν ᾗ εἶχεν Ὀξυάρτης τὴν θυγατέρα Ῥωξάνην, καὶ τὴν ἐν τῇ Σογδιανῇ, καὶ τὴν τοῦ Ὄξου· οἱ δ' Ἀριαμάζου φασί. Τὴν μὲν οὖν Σισιμίθρου πεντεκαίδεκα σταδίων ἰσοροῦσι τὸ ὕψος, ὀγδοήκοντα δὲ τὸν κύ- Bactriana.

Kk 3 κλον·

reddere ſolent, Martiano et Solino. Sequens nomen omnes libri et ſcripti et editi Κύρα proferunt. Apud Arrian. de exped. 4, 2, 2. vocatur Κυρεύπολις, Curt. 7, 6, 16. ſqq. *Cyropolis*; Stephan. Κύρου πόλις et Κυρέσχατα, quod poſterius habet etiam Ammian. 23, 6. p. m. 292. Κύρα videtur proprium nomen fuiſſe.

3) Moſcov. ἐν αὐτῇ Βακτριανῇ. Poſt pro τῆς Σισιμίθρου, monente etiam Caſaubono, repoſui τὴν Σισ. etſi illud omnes codices volunt et editiones. Cf. Curt. 8, 2. etſi ibi ſcribitur *Syſimithres*. In Ὀξυάρτης et Ἀριαμάζου conſentiunt omnes. Alii variant in utroque nomine. De illo, quod ſic habet etiam Arrian. de exp. 6, 15, 6. et alibi, cf. Freinshem. ad Curt. 8, 2, 25. de hoc Maasvicius ad Polyaen. 4, 3, 29.

que Cyra, ultima earum, quas Cyrus condidit, ad Iaxartem fluvium ſita, et terminus imperii Perſici: eam deleviſſe Alexandrum, quanquam Cyri ſtudioſum, ob crebras defectiones. Ferunt etiam, petras eum admodum altas atque munitas, proditione interveniente, cepiſſe, qualis fuit Siſimithrae in Bactriana, in qua Oxyartes filiam habuit Roxanem: et in Sogdiana alia: itemque Oxi petram, quam alii Ariamazi nominant. Siſimithrae petram ajunt altitudine

Bactriana. κλον· ἄνω δ' ἐπίπεδον καὶ [4] εὔγεων, ὅσον πεντακοσίους ἄνδρας τρέφειν δυναμένην, ἐν ᾗ καὶ ξενίας τυχεῖν πολυτελοῦς, καὶ γάμους ἀγαγεῖν Ῥωξάνης τῆς Ὀξυάρτου θυγατρὸς τὸν Ἀλέξανδρον· τὴν δὲ τῆς Σογδιανῆς διπλασίαν τὸ ὕψος φασί. Περὶ τούτους δὲ τοὺς τόπους καὶ τὸ τῶν
p. 518. Βραγχιδῶν ἄστυ ἀνελεῖν· οὓς Ξέρξην μὲν ἱδρῦσαι αὐτόθι, συναπάραντας αὐτῷ ἑκόντας ἐκ τῆς οἰκείας, διὰ τὸ παραδοῦναι τὰ χρήματα τοῦ θεοῦ τὰ ἐν Διδύμοις καὶ τοὺς θησαυρούς· ἐκεῖνον δ' ἀνε-

4) Sic Moſcov. Medic. 4. cum alii et edd. praeferant εὔγαιον vel ante Xylandrum εὔγαιων. Variationem hanc frequentem, etiam in aliis auctoribus, notavi ad lib. 7. p. m. 402. et alibi. Equidem et hic eam formam ex codicibus Straboni dedi, quia eam amare videtur. Poſt ἀξενίας, quod Moſc. dat pro καὶ ξενίας, ex adjuncto facile convellitur. Idem etiam habet hic Ῥωξίνης, male, at recte τῶν Βραγχιδῶν (pro Βραγχιδῶν hoc) uti exſtat in edd. ante Caſaubonum; poſt τόν. Βραγχιδῶν tamen omnes oſtentant. Porro οἰκείας, quod objiciunt Moſc. Pariſ. Medic. 3. 4. aptius eſt, quam οἰκίας, quod exceperunt editiones. Commutatio utriusque paſſim jam eſt notata. Cf. ad lib. 10. p. m. 128. not. 10. Denique pro τὰ ἐν Διδύμοις Medic. 3. mavult τοῦ ἐν Δ. Praefero vulgatam rationem.

dine fuiſſe XV ſtadiorum, ambitu XXC. ſuperne autem planam, ac gleboſam, et 10 viris alendis ſufficientem: ibi ſumtuoſe admodum hoſpitio exceptum Alexandrum, et cum Roxana, Oxyartae filia, nuptias peregiſſe: Sogdianam duplae altitudinis fuiſſe. Circa haec loca eum etiam Branchidarum urbem excidiſſe, quos eo Xerxes collocarat, ultro eum a patria ſecutos, quod pecuniam dei in Didymis et donaria prodidiſſent: at Alexandrum ſacrilegia eorum

ἀνελεῖν μυσαττόμενον τὴν ἱεροσυλίαν καὶ τὴν προ- Bactriana.
δοσίαν.

§. 5.

Τὸν δὲ διὰ τῆς Σογδιανῆς ῥέοντα ποταμὸν [1] Πολυτίμητον Ἀριστόβουλος λέγει, τῶν Μακεδόνων [2] θεμένων, (καθάπερ καὶ ἄλλα πολλὰ, τὰ μὲν [3] καινὰ ἔθεσαν, τὰ δὲ παρωνόμασαν) ἄρδοντα δὲ

Kk 4 τὴν

1) Vulgo καὶ πολυτίμητον Ἀριστόβουλον. Medic. 3. Urbin. objiciunt καὶ, tum Mosc. Ven. pro Ἀριστόβουλον editionum adferunt Ἀριστόβουλος; [Medic. 3. Urbin. (hic praemisso ὡς) Ἀριστόβουλος λέγει τῶν. *Tzschucke.* Corruptissimus locus, et qui Xylandrum [uti priorem interpretem] misere decepit. Legendum autem καλεῖ Πολυτίμητον Ἀριστόβουλος. Aristobulus hominis est, qui de rebus Alexandri scripserat nomen, non fluvii. Polytimetus contra fluvii proprium nomen est, omnibus memorati geographis et historicis, qui res Alexandri attigere. Arrian. lib. 4. c. 6, 13. ὁ δὲ Πολυτίμητος πολὺ ἔτι μείζων, ἢ κατὰ τὸν Πηνειὸν ποταμόν ἐστι. *Casaubonus.* Acute de hoc loco judicavit et laboravit Casaubonus. Equidem codicibus adjutus ad sensum quidem eum comparavi.

2) Deest verbum τοὔνομα; quod ait Macedones fluvio huic nomen dedisse, dissentit Curtius 7, 10. qui sic vocari ab incolis scripsit. *Casaubonus.* Dissensionem, quae videatur, tollit Raderus ad Curtium c. l. ut explicet, nomen a Macedonibus fluvio inditum incolas, plerosque Graecos, accepisse et in posteros propagasse. Ellipsis τοὔνομα ex verbo λέγει subpleri potest.

3) Medic. 4. corr. Moscov. Paris. edd. Aldi et Hopperi

rum et proditionem abominatum, urbem deleviſſe.

§. 5.

Amnem per Sogdianam fluentem Polytimetum Ariſtobulus vocat: Macedonibus multa alia nova, multa aliunde deducta nomina ponentibus: eum rigata tel-

Bactriana. τὴν χώραν, ἐκπίπτειν εἰς ἔρημον καὶ ἀμμώδη γῆν, καταπίνεσθαί τε εἰς τὴν ἄμμον, ὡς καὶ τὸν [3] Ἄριον, τὸν δι' Ἀρίων ῥέοντα. Τοῦ δὲ [4] Ὤχου ποταμοῦ πλησίον ὀρύττοντας, εὑρεῖν ἐλαίου πηγὴν λέγουσιν· [5] εἰκὸς δὲ, ὥσπερ νιτρώδη τινὰ, καὶ σύφοντα ὑγρὰ, καὶ ἀσφαλτώδη, καὶ θειώδη διαῤῥεῖν τὴν γῆν, οὕτω καὶ λιπαρὰ εὑρίσκεσθαι· τὸ δὲ σπάνιον ποιεῖ τὴν παραδοξίαν. Ῥεῖν δὲ [6] Ὤχον, οἱ μὲν διὰ τῆς Βακτριανῆς φασιν, οἱ δὲ παρ' αὐτήν· καὶ οἱ μὲν ἕτερον τοῦ [7] Ὤξου μέχρι τῶν ἐκβολῶν νοτιώτερον ἐκείνου, [8] ἀμφοτέρων δ' ἐν τῇ Ὑρκα-

peri inepte κενά. Post Ἄριον per ι tuentur omnes libri, cum apud Arrian. de exp. 4, 6, 12. ubi eadem de his fluviis narrat, per ει ſcribatur.

4) Pro Ὄχου ſcripſi cum Moſc. Pariſ. Medic. 4. Ὤχου, uti poſtea, et ſupra, quod idem feci in nomine Ὄξος. Pro ὀρύττοντας Aldus in corrigendis dedit ὀρύττοντες, Hopperus ὀρύττοντος. Recte Xylander cum reliquis poſuit ὀρύττοντας.

5) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 755. p. m. 254. ubi hunc locum refert, omittit τινὰ et καὶ θειώδη. Ὤχον etiam ſcribit, ut Ptolemaeus 6, 11. Ὤχος et Ὤξος.

6) Moſc. Medic. 3. ἀμφοτέρους. In vulgata purior ſubeſt ſenſus, niſi pro ὑπάρχειν cum Medic. 3. ſubſtituas ποιεῖν.

tellure in ſolitudinem et arenoſam exire terram, abſorberique ſabulo: ſicut et Arium, qui per Ariam labitur. Fodientes quoque prope Ochum flumen, invenire perhibent olei ſaturiginem. Veriſimile eſt, ſicut nitroſi quidam et adſtringentes humores, ac bituminoſi etiam et ſulfurei terram perfluunt, ita et pingues reperiri: raritas facit, ut fides minus facile adhibeatur. Labi Ochum alii per, alii praeter Bactrianam affirmant: alii diverſum ad oſtia usque ab Oxo, et verſus auſtrum ab eo diſſitum: cum quidem in Hyrca-

Ὑρκανίαν τὰς εἰς τὴν θάλατταν ὑποφέρειν ἐκρύ- Bactriaσεις· οἱ δὲ, κατ' ἀρχὰς μὲν, ἕτερον· συμβάλλειν δ' εἰς ἓν τὸ τοῦ Ὄξου ῥεῖθρον, πολλαχοῦ καὶ ἓξ καὶ ἑπτὰ σταδίων ἔχοντα τὸ πλάτος. Ὁ μέντοι Ἰαξάρτης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἕτερός ἐστι τοῦ Ὄξου, καὶ εἰς μὲν τὴν αὐτὴν τελευτῶν θάλατταν· αἱ δ' [7] ἐκβολαὶ διέχουσιν ἀλλήλων, ὥς φησι Πατροκλῆς, παρασάγγας ὡς ὀγδοήκοντα· τὸν δὲ παρασάγγην τὸν Περσικὸν, οἱ μὲν ἑξήκοντα σταδίων φασὶν, οἱ δὲ [8] τριάκοντα, ἢ τετταράκοντα.

na.

7) Casaubonn. Ven. Moscov. Paris. ἐμβολαὶ; alii cum edd. ἐκβολαί. De utriusque commutatione et promiscua ratione saepius est dictum.

8) Venet. Moscov. τριακοσίων; Mediç. 3. 4. Paris. edd. Aldi, Hopperi τριακοσίων τεττταράκοντα; Xylander reposuit τριάκοντα ἢ τεττταράκοντα. Eustathius ad Homer. Il. 2, 852. p. m. 273. ubi hunc locum respicit, habet etiam τριακόσια καὶ τεσσαράκοντα, ubi tamen Politus T. 2. p. 782. ut hic Xylander, legendum censet. Sic et vetus interpres *CCC, et quadraginta* agnovit. Vatic. et Urbin. in τριάκοντα consensisse videntur. *Tzschucke.* Erat τριακοσίων, CCC, liquide falsum. Herodot. 2, 6. 5, 33. parasangam diserte pronuntiat stadia habere 30, quem secutus sum. *Casaubonus.* Cf. Salmas. ad Solin. p. m. 841. B. viri docti ad Hesychium T. 2. p. 867. et quos laudant. Ipsum intervallum nimis amplum vulgatae lectionis errorem indicat. Pro παρασάγγας in Ven. male mutata terminatione exstat παρασάγγους.

Hyrcania uterque in mare exeant: alii ab initio diversos fatentur, sed inter se coire saepe ad sex, aut septem stadia Oxo dilatato. Sane Iaxartes ab initio ad finem usque alius est ab Oxo: quantumvis in mare idem effundatur: horum ostia ad XXC parasangas distare Patrocles dicit. Parasangam Persicum alii LX stadiorum esse ajunt, alii XXX, alii XL.

Nos

Bactriana. Ἀναπλεόντων δ' ἡμῶν τὸν Νεῖλον, ἄλλοτ' ἄλλοις μέτροις χρώμενοι τὰς σχοίνους ὠνόμαζον ἀπὸ πόλεως [9] ἐπὶ πόλιν· ὥστε τὸν αὐτὸν τῶν σχοίνων ἀριθμὸν ἀλλαχοῦ μὲν μείζω [10] παρέχειν πλοῦν, ἀλλαχοῦ δὲ βραχύτερον· οὕτως ἐξ ἀρχῆς [11] παραδεδομένον καὶ φυλαττόμενον μέχρι τοῦ νῦν.

§. 6.

9) Sic Casaubonn. et mei, cum Aldus editionibus praeiverit εἰς πόλιν.

10) Sic Mosc. Venet. Paris. Medic. 3. 4. et ed. Aldi, post Hopper. et Xylander παρέχειν, tandem a Casaubono inde παρέχειν. Ipse tantum ex veteribus libris deinceps notat πλοῦν ἀριθμόν. Post οὕτως Medic. 3. ponit δή.

11) Usus Graecae loquentium postulat, ut legamus παραδεδομένον ὄν, *Casaubonus*. An crederet aliquis, virum illum, a quo uno plus incrementi acceperunt Graecae literae per haec instaurata saecula, quam ab uno reliquo Helicone, notare haec aut potuisse, aut voluisse. Immo non Graece, sed Σολοικικῶς loquentium. Posset enim admitti, sed in adjectivis. Et tamen similiter agit lib. 15. p. 728. ubi recensens Strabo causas, cur ab Persis Susa urbs sedi regiae destinata sit, post alias addit καὶ κρεῖττον τὸ μηδέποτε καθ' ἑαυτὴν τὴν Σουσίδα πραγμάτων μεγάλων ἐπίβουλον γεγονέναι. Illic rursum magnus vir: Lego καὶ κρεῖττον ὄν. i. e. *cum melius esset et conducibilius*. Immo et sine verbo substantivo idem significat. Quod etsi posset placere, prout Lucianus in Pseudomanti dixit ὡς ἀσεβὲς ὄν, et in epistola ad Nigrinum ὡς γελοῖον; recte omisit auctor, quod etiam sine isto participio potest probari. *Iacob. Gronovius ad Arrian. de exp. Alex.* 1, 30. p. 58. Tum ante νῦν deest τοῦ in Mosc. Paris. Medic. 3. 4.

Nos cum adverso Nilo subveheremur, alias aliis usi mensuris schoenos numerabant ab urbe ad urbem: ita ut idem schoenorum numerus alibi longioris, alibi brevioris navigationis spatio conveniret: re ita inde ab initio tradita, et in hunc usque diem observata.

§. 6.

§. 6. Nomades.

Μέχρι μὲν δὴ τῆς Σογδιανῆς πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἰόντι ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας γνώριμα ὑπῆρξε τὰ ἔθνη καὶ τοῖς Πέρσαις πρότερον τὰ ἔξω τοῦ Ταύρου, καὶ τοῖς Μακεδόσι μετὰ ταῦτα, καὶ τοῖς Παρθυαίοις. Τὰ δ' ἐπέκεινα ἐπ' εὐθείας, ὅτι μὲν Σκυθικά ἐστιν, ἐκ τῆς [1] ὁμοειδίας εἰκάζεται· στρατεῖαι δ' οὐ γεγόνασιν ἐπ' αὐτοὺς ἡμῖν γνώριμοι· καθάπερ οὐδὲ περὶ τοὺς βορειοτάτους τῶν Νομάδων· ἀφ' οὓς ἐπεχείρησε μὲν ὁ Ἀλέξανδρος ἄγειν στρατείαν, ὅτε τὸν Βῆσσον μετήει καὶ τὸν Σπιταμένην· ζωγρίᾳ δ' [2] ἀναχθέντος τοῦ Βήσσου, τοῦ

1) Mosc. dat ὁμοιοειδίας, rariori formae usu. Pro περὶ τοὺς Casaubonus malit ἐπὶ τούς. At in περὶ omnes consentiunt; quod et potest intelligi, etsi alibi etiam utraque particula misceri soleat. Post recte Aldus et Hopperus scripserunt, quod in ἐπεχείρησα transiit in ed. Xylandri, et in posteris receptum est. Ante Ἀλέξανδρος deest ὁ in Mosc.

2) Casaubonn. Urbin. Moscov. Medic. 4. Paris. Ven. ἀνάχθέντος; Medic. 3. ἀχθέντος. Vulgo ἀνενεχθέντος. Equidem praetuli ἀναχθέντος, quod apte de captivis, ut ἄγειν, dici-

§. 6.

Enimvero usque ad Sogdianam versus ortum solis ab Hyrcania sitae gentes extra Taurum, cum Persis prius, tum post hos Macedonibus fuerunt cognitae aç Parthis. Quae vero ulterius in eadem recta sunt linea, Scythicas esse de formae convenientia conjicitur: expeditiones tamen nobis notae in eas nullae sunt factae: ut neque in septentrioni proximos Nomades. Intenderat quidem Alexander in eos ducere, quando Bessum requirebat ac Spitamenem: sed cum Bessus captus adduce-

Nomades. τοῦ δὲ Σπιταμένους ὑπὸ τῶν βαρβάρων διαφθαρέντος, ἐπαύσατο τῆς ἐπιχειρήσεως. Οὐχ ὁμολογοῦσι δ', ὅτι περιέπλευσάν τινες ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐπὶ τὴν Ὑρκανίαν· ὅτι δὲ δυνατὸν, Πατροκλῆς εἴρηκε.

§. 7.

p. 519. [1] Λέγεται δὲ, διότι τοῦ Ταύρου τὸ τελευταῖον, ὃ καλοῦσιν [2] Ἴμαον, τῇ Ἰνδικῇ θαλάττῃ ξυνάπτον,

dicitur. Cf. Polyb. 40, 4, 2. Pro Σπιταμένους Medic. 3. Σπιταμένου. Tum Paris. ἀπὸ τὴν Ὑρκανίαν, quod in se habet erroris indicium.

1) Λέγεται. Scripti libri λέγων ὅτι, mutata interpunctione, ut de eodem Patrocle intelligatur. *Casaubonus.* Mei omnes vulgatam lectionem tuentur. Pro διότι Medic. 3. 4. ὅτι; cujus commutationis plura exempla subministrant codices. Cf. ad Lib. 8. p. m. 219. n. 3.

2) Moscov. Venet. Paris. Urbin. Medic. 3. 4. Ἶμσον, quod et vetus interpres ex suo codice reddidit. Ἴμαον legendum esse jam olim notaverat Casaubonus. Tum voci Ἰνδικῇ codices mei omnes subnectunt θαλάττῃ, quod et accepit ed. Aldi, unde ab Hoppero omissum exsulat. Equidem adsumsi. Pro ξυνάπτον Mosc. Paris. ξυνάπτοντα; Casaubonn. Venet. ξυνάπτοντι; alii ξυνάπτον, ut editiones omnes, quod connexus cum superioribus admittit, in primis cum etiam lib. 2. p. m. 344. τὸ Ἴμαον ὄρος dicat. Post edd. Aldi, Hopperi οὐτὸν, οὐδὲ.

duceretur, et Spitamenes apud barbaros interiisset, a conatu suo destitit. Non convenit etiam de hoc, quod quidam dicuntur circumnavigasse ab India in Hyrcaniam; fieri tamen id posse Patrocles pronuntiavit.

§. 7.

Dicunt etiam, ultimam Tauri partem, quae Imaus vocatur, Indicum pelagus attin-

πτον, οὐδὲν οὔτε [3] προὔχει πρὸς ἕω τῆς Ἰνδικῆς μᾶλλον, οὔτ' εἰσέχει· παριάντι δ' εἰς τὸ βόρειον πλευρὸν, ἀεί τι τοῦ μήκους ὑφαιρεῖ καὶ τοῦ πλάτους ἡ θάλαττα, ὥστ' ἀποφαίνειν μείουρον πρὸς ἕω τὴν νῦν ὑπογραφομένην μερίδα τῆς Ἀσίας, ἣν ὁ Ταῦρος ἀπολαμβάνει πρὸς τὸν ὠκεανὸν, τὸν πληροῦντα τὸ Κάσπιον πέλαγος. Μῆκος δ' ἐστὶ ταύτης τῆς μερίδος τὸ μέγιστον ἀπὸ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν τὸν κατὰ τὸ Ἵμαον τρισμυρίων που σταδίων, παρὰ τὴν ὀρεινὴν τοῦ Ταύρου τῆς πορείας οὔσης· πλάτος δ' ἔλαττον τῶν μυρίων. Εἴρηται γάρ, ὅτι περὶ τετρακισμυρίους σταδίους ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μέχρι τῆς ἑῴας θαλάττης τῆς κατὰ Ἰνδούς· ἐπὶ δ' Ἰσσὸν ἀπὸ Nomades.

3) Medic. 3. προέχει. Tum Medic. 4. παριόντι δέ. Ante verba τοῦ πλάτους excidit καὶ in ed. Xylandri. Pro ἀποφαίνειν in Medic. 3. 4. legitur ἀποφαίνει. Pro τοῦ πλάτους Casaubonus malit τὸ πλάτος. Post prò Ἵμαιον, quod est in editionibus, Mssti Moscov. Venet. Paris. dant Ἵμαον. Ego, ut supra, dedi Ἵμαον.

attingens, neque magis, quam Indiam, accedere ad ortum, neque magis recedere: cum autem venitur ad septentrionale latus, maris subinde latitudo longitudine fit minor: ita ut ea pars Asiae, quam nunc descripsimus a Tauro contentam versus Oceanum, qui Caspium mare implet, figuram habeat in fine deficientem. Longitudo hujus partis est maxima ab Hyrcano mari ad Oceanum juxta Imaum, XXX millia circiter stadiorum, itinere secundum montana Tauri porrecto: latitudo minor, quam CCIↃↃ. Diximus enim lineam, quae ab Issico sinu est usque ad orientalem Oceanum apud Indos, stadiorum esse ad XL millium: ad Issum ab occidua extremitate apud Colu-

Nomades.

ἀπὸ τῶν ἑσπερίων ἄκρων τῶν κατὰ σήλας, ἄλλοι τρισμύριοι· ἔστι δὲ ὁ μυχὸς τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μικρὸν, ἢ οὐδὲν [4] Ἀμισοῦ ἑωθινώτερος· τὸ δὲ ἀπὸ Ἀμισοῦ ἐπὶ τὴν Ὑρκανίαν γῆν, περὶ μυρίους ἐστὶ σταδίους, παραλλήλον ὂν τῷ ἀπὸ τοῦ [5] Ἰσσικοῦ λεχθέντι ἐπὶ τοὺς Ἰνδούς. Λείπεται δὴ τὸ λεχθὲν μῆκος ἐπὶ τὴν ἕω τῆς περιωδευμένης νυνὶ μερίδος, οἱ τρισμύριοι στάδιοι. Πάλιν δὲ τοῦ πλάτους τῆς μεγίσης οἰκουμένης ὄντος περὶ τρισμυρίους σταδίους χλαμυδοειδοῦς οὔσης, τὸ διάστημα τοῦτο ἐγγὺς ἂν εἴη τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ διὰ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης γραφομένου καὶ τῆς Περσικῆς, εἴπερ ἐστὶ τὸ μῆκος τῆς

4) Medic. 3. uti deinceps, Ἀμισσοῦ cum edd. Aldi et Hopperi. Antea poſt τετρακισμυρίους deeſt in iisdem editionibus σταδίους.

5) Caſaubonn. Medic. 4. Moſcov. Venet. Pariſ. Ἰσσοῦ. Alii cum editionibus Ἰσσικοῦ, quod et invenit in ſuo codice vetus interpres, et probat verbum λεχθέντι reſpectu praecedentis nominis. Pro μῆκος ex ſuis libris Caſaubonus notat μέρος. Tum Moſcov. male praeſcribit περιοδευμένης, qua forma etiam exiit in edd. Aldi et Hopperi.

Columnas, xxx millium: eſt autem intimum ſinus Iſſici aut nihilo, aut paulo magis verſus ortum quam Amiſus: ab Amiſo ad Hyrcaniam, circiter ccIↃↃ: quae linea aequalibus intervallis abeſt ab ea, quam ab Iſſico ſinu ad Indos duci monuimus. Relinquitur ergo dicta longitudo verſus orientem partis jam a nobis deſcriptae, xxx ſtadiorum millia. Rurſus cum latitudo maxima habitatae terrae ſit xxx ſtadiorum millia, quae quidem terra chlamydis formam refert: intervallum hoc fere fuerit meridiani, qui per Caſpium mare, et qui per Perſicum ducitur: ſiquidem longitudo

τῆς οἰκουμένης ἑπτακὶς μυριάδες· εἰ οὖν ἀπὸ τῆς Nomades.
Ὑρκανίας ἐπὶ τὴν [6] Ἀρτεμίταν τὴν ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ σάδιοί εἰσιν ὀκτακισχίλιοι, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας· ἐκεῖθεν δ' ἐπὶ τὸ στόμα τῆς κατὰ Πέρσας θαλάττης ἄλλο τοσοῦτόν ἐστι, καὶ πάλιν τοσοῦτον, ἢ μικρὸν ἀπολεῖπον εἰς τὰ ἀνταίροντα τοῖς ἄκροις τῆς Αἰθιοπίας· λοιπὸν ἂν εἴη τοῦ πλάτους τῆς οἰκουμένης τοῦ λεχθέντος ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τῆς Ὑρκανίας θαλάττης ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῆς, ὅσον εἰρήκαμεν. Μειούρου δ' ὄντος τοῦ τμήματος τούτου τῆς γῆς ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη, γίνοιτ' ἂν τὸ σχῆμα προσόμοιον μαγειρικῇ κοπίδι, τοῦ μὲν ὄρους ἐπ' εὐθείας

6) Mosc. Paris. Medic. 4. deleto etiam articulo τὴν cum edd. Aldi et Hopperi Ἀρτεμίταν; Venet. Ἀρτεμισίαν cum vetere interprete. Alii uti nunc editum exstat et in lib. 16. p. 744. et probatur a Stephano, ubi vid. Berkelius p. 175. et Cellarius in Geogr. ant. 3, 17, 18. Post Mosc. Venet. edd. Aldi et Hopperi cum vetere interprete Ἀρτεμισίας; Paris. Medic. 3. Ἀρτεμησίας; Medic. 4. omisit verba ἐκ τῆς Ἀρτεμίτας. Cf. supra ad p. 516. Et α et ε in hoc nomine Stephanus h. v. notat.

tudo habitatae terrae est LXX millium stadiorum. Ergo si ab Hyrcania ad Artemitam Babyloniae stadiorum sunt IIX millia, ut Apollodorus ex Artemita dixit: inde autem ad fauces Persici maris totidem: rursusque totidem, aut non multo pauciora ad

loca extremis Aethiopiae opposita: relinquitur latitudo habitatae terrae, quae descripta fuit ab intimo Hyrcani maris sinu usque ad ejus exitum, quantum diximus. Cumque figura hujus segmenti in fine contrahatur atque deficiat versus ortum, fuerit haec simi-

Παραδοξα. θείας ὄντος, καὶ νοουμένου κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς κοπίδος· τῆς δ' ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Ὑρκανίου παραλίας ἐπὶ [7] Τάμαρον κατὰ θάτερον πλευρὸν, εἰς περιφερῆ καὶ μείουρον γραμμὴν [8] ἀπολῆγον.

§. 8.

Ἐπιμνησέον δὲ καὶ τῶν παραδόξων ἐνίων, ἃ [1] θρυλλοῦσι περὶ τῶν τελέως βαρβάρων, οἷον τῶν περὶ

7) Sic omnes codices. *Tzſchucke.* Vox nihil huc faciens. *Xylander.* Legi poteſt ἐπὶ τὸν Ἴμαον. Nam linea haec intelligi debet ducta ab oſtio Caſpii maris ad Imaum, quae eſt pars ultima Tauri ad orientem. *Caſaubonus.* Non ſollicitandam hanc eſſe lectionem, ideo exiſtimo, quia Oroſius [1, 2.] et ex eo neſcio quis Aethicus [p. 724. ad calcem Melae ed. Gronovii an. 1722.] *Samaram* vocant extremum Tauri promuntorium. Itaque ſic cenſeo, Imaum quidem extremam Tauri partem fuiſſe appellatum, ſed vero ultimum Imai promuntorium *Tamum* vel *Tamarum* fuiſſe creditum. Ptolemaeo [7, 2.] hoc promuntorium eſt Τάμαλα, uti habent vetera exempla, non Τήμαλα, ut vulgo. *Voſſius ad Melam* 3, 7, 6. *p. m.* 239. Poſt pro κατὰ θάτερον Medic. 3. dat ἐπὶ θάτερον.

8) Sic Caſaubonn. Moſcov. Venet. Medic. 3. 4. Pariſ. quo melius ad πλευρὸν refertur. Vulgo ἀποληγούσης inde ab Aldo. Tum pro ἀπολεῖπον edd. ante Caſaubonum ἀπολείπων.

1) Medic. 4. θρύλλουσι, ut ſaepe alibi. Tum Aldi φασὶ δὲ

ſimilis cultro popinario: ut intelligatur mons in longum porrectus ad cuſpidem cultri, ora autem a faucibus Caſpii maris ad Tamarum in altero latere, in rotundam ac cauda deficientem lineam deſinens.

§. 8.

Facienda hic mentio eſt quorundam admirabilium, quae de plane barbaris vulgo narrantur, veluti

περὶ τὸν Καύκασον καὶ τὴν ἄλλην ὀρεινήν. Τοῖς Παράδοξα.
μὲν γὰρ νόμιμον εἶναί φασι τὸ τοῦ Εὐριπίδου,

Τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ᾽ ἔρχεται κακά. p. 520.
Τὸν δ᾽ αὖ θανόντα, καὶ πόνων πεπαυμένον,
Χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Ἑτέροις δὲ, μηδένα ἀποκτείνειν τῶν ἐξαμαρτόντων τὰ μέγιστα, ἀλλ᾽ ἐξορίζειν μόνον μετὰ [2] τῶν τέκνων, ὑπεναντίως τοῖς Δέρβιξι· καὶ γὰρ ἐπὶ μικροῖς οὗτοι σφάττουσι. Σέβονται δὲ γῆν οἱ Δέρβικες· θύουσι

δὲ τοῦ; Hopper. Xyl. φασὶ τοῦ; Caſaubonn. Amſtel. φασί. In Euripidis verſibus ex Creſphonte, ut teſtatur Cicero, Tuſcul. Qu. 1, 48. ductis hae variationes obverſantur. Moſcov. pro φῦντα recte φύντα, et pro eo Stoboeus tit. 121. ζῶντα. Pro εἰς ὅσ᾽ Medic. 3. 4. Moſc. Pariſ. εἰς ὅσα, ut edd. Aldi, Hopperi (utraque etiam ἔρχεται.) Pro πόνων Sextus Empiricus in Pyrrhon. Hipotypoſ. 3, 24. §. 230. κακῶν; Medic. 4. Caſaubonn. et edd. Aldi et Hopperi ὡς πόνων. Nempe plures hos verſus, uno praeterea auctos, repetierunt, qui indicantur ad Euripid. T. 2. p. 436. ed. Beckii et antea a Fabricio ad Sextum Empir. p. 186.

2) Ex Moſc. praepoſui articulum, qui vulgo abeſt. In ſequ. edd. Pariſ. et Amſtel. τοὺς δ᾽ ὑπὲρ — uti ſaepe variatur; edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Δέρβηξι, ut deinceps, per η, de quo ſupra dictum eſt. In ſequ. Medic. 3. τοῦ γένους.

uti his, qui circa Caucaſum et in reliquis ſunt montanis. His enim in more eſſe poſitum aiunt Euripideum hoc:

Lugere natum ob multa, in quae venit, mala:
Et morte liberatum tot laboribus,

Efferre laetos cumque fauſtis vocibus.

Aliis uſus eſt, neminem eorum, qui graviſſimum in ſe admiſerint ſcelus, interficere: ſed tantum cum liberis extra ſuos fines ejicere, contra ac Derbices, qui etiam ob levia faci-

παρέδοξε. θύουσι δ' οὐδὲν θῆλυ, οὐδὲ ἐσθίουσι· τοὺς δὲ ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότας σφάττουσι· ἀναλίσκουσι δὲ τὰς σάρκας οἱ ἄγχιστα γένους· τὰς δὲ γραῖας ἀπάγχουσιν, εἶτα θάπτουσι· τοὺς δὲ ἐντὸς ἑβδομήκοντα ἐτῶν ἀποθανόντας οὐκ ἐσθίουσιν, ἀλλὰ θάπτουσι. [3] Σίγιννοι δὲ τ' ἄλλα μὲν περσίζουσιν, ἱππα-

3) Caſaubonn. Venet. Σίγγινοι; reliqui cum vetere interprete et edd. Σίγιννοι. *Tzſchucke.* Si recte ſic legitur, nomen eſt gentis barbarae. *Xylander.* Veteres habent Σίγγινοι δὲ, quae lectio mihi non placet. Confirmat enim vulgatam Herodotus, qui Sigynas [plerique Sigynnas ſcribunt] videtur appellare. Perſuadet id mihi, quod ait Strabo de Siginnis, eorum equos eſſe δασεῖς et parvos, ac qui ſeſſorem ferre nequeant. Nam id plane Herodotus 5, 9. de Sigynis: τοὺς δὲ ἵππους αὐτέων εἶναι λασίους ἅπαν τὸ σῶμα, ἐπὶ πέντε δακτύλους τὸ βάθος τῶν τριχῶν· μικροὺς δὲ καὶ σιμούς, καὶ ἀδυνάτους ἄνδρας φέρειν· ζευγνυμένους δὲ ὑπ' ἅρματα, εἶναι ὠκυτάτους. Sigynas tamen ſuos ait Herodotus trans Iſtrum habitare in Europa, ut videtur, cum hi ſint in Aſia, ab Iſtro quam remotiſſimi. *Caſaubonus.* Σίγυννοι ſunt in Apollonio Rh. 4, 320. Cf. Weſſeling ad Herodot. c. l. Contra noſtros diverſos et Orphei in Argon. v. 754. Σιγύμνους putat Holſten. ad Stephan. p. 291. Herodoteos a Strabone lib. 7. p. m. 323. vocari Σιβινοὺς Mannert in Geogr. T. 3. p. 190. Copioſe nuper de iis diſſeruit Haſſius in libro Zigeuner im Herodot. Poſt Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. ὀχεῖν μὲν οὖ, quem ordinem ſecutus ſum, cum vulgaris ſit μὲν ὀχεῖν οὖ; Venet. ὀχεῖν μᾶλλον μέν. Medic. 4. corr. ἡνιοῦσα. Tum in prioribus edd. eſt μακροκεφαλότατοι.

facinora morte multant. Hi terram venerantur religioſe: nullam feminam immolant, aut mactant: qui LXX annum exceſſerunt, eos jugulant: carnes genere proximi abſumunt: vetulas ſtrangulant, inde ſepeliunt: qui intra LXX annum moritur, non editur, ſed humatur. Siginni Perſicis caetera vivunt moribus:

ἱππαρίοις δὲ χρῶνται μικροῖς, δασέσιν, ἅπερ ἱπ- Παράδοξα.
πότην ὀχεῖν μὲν οὐ δύνανται· τέθριππα δὲ ζευγνύ-
ουσιν· ἡνιοχοῦσι δὲ γυναῖκες, ἐκ παίδων ἠσκημέναι·
ἡ δ' ἄρισα ἡνιοχοῦσα, συνοικεῖ, ᾧ βούλεται· τιναὰς
δ' ἐπιτηδεύειν φασὶν, ὅπως ὡς μακροκεφαλώτατοι
φανοῦνται, καὶ προπεπτωκότες τοῖς μετώποις,
ὥσθ' ὑπερκύπτειν τῶν γενείων. Τὰπυρίων δ' ἔστι
καὶ τὸ τοὺς μὲν ἄνδρας μελανειμονεῖν καὶ μα-
κρομομεῖν· τὰς δὲ γυναῖκας λευχειμονεῖν καὶ
βραχυκομεῖν· οἰκοῦσι δὲ μεταξὺ Δερβίκων καὶ
Ὑρκανῶν· καὶ ὁ ἀνδρειότατος κριθεὶς γαμεῖ, ἣν
βούλεται. Κάσπιοι δὲ τοὺς ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη
λιμοκτονήσαντες, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκτιθέασιν· ἄπω-

4) Medic. 3. βραχυκομᾶν, cum antea in terminatione εῖν cum aliis recte consentiat. Tum Δερβήκων, ut supra not. 2. eaedem editiones. Post male edd. Aldi et Hopperi κυδρειότατος pro ἀνδρειότατος. Pro ἄποθεν, quod tenent libri omnes, posui ἄπωθεν. Cf. ad lib. 9. p. m. 421. not. 9.

ribus: equuleis autem utuntur parvis, hispidis, et quales sessorem ferre non queant: itaque junguntur quadrigis: regit eas mulier, a prima aetate ad hoc condocefacta: quae artem aurigandi optime exercet, nubit, cui vult: aiunt, quosdam id sibi studio ducere, ut capita habere videantur longissima, et frontes prominentes ultra genas. Tapyriorum est, quod viri atrati incedunt, coma prolixa: mulieres veste candida, capillo curto: habitant hi inter Derbicas et Hyrcanos: qui fortissimus eorum censetur, is, quam vult, uxorem ducit. Caspii eos, qui LXX amplius annos vixerunt, fame enectos in solitudinem ejiciunt: emi-

Taurus. Θεν δὲ σκοπεύοντες, ἐὰν μὲν ὑπ' ὀρνίθων κατασπωμένους ἀπὸ τῆς κλίνης ἴδωσιν, εὐδαιμονίζουσι· ἐὰν δὲ ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν, ἧττον· ἐὰν δ' ὑπὸ μηδενὸς, κακοδαιμονίζουσι.

ΚΕΦ. ΙΑ'.

§. 1.

Ἐπεὶ δὲ τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀσίας ποιεῖ ὁ Ταῦρος, ἃ δὴ καὶ ἐντὸς τοῦ Ταύρου καλοῦσιν, εἰπεῖν προειλόμεθα πρῶτον [1] περὶ τούτων. Τούτων δ' ἐστὶ

1) Vulgo in edd. περὶ τούτου· ταῦτα δ' ἐστί. Caſaubonus ex ſuis notat τούτων δ' ἐστὶ pro ταῦτα ἐστὶ, quibus adſentitur ex meis Medic. 3. Sed omnino ex Ven. Pariſ. Moſcov. Vatic. Urbin. pro περὶ τούτου ταῦτα δ' ἐστὶ adfertur τούτων δ' ἐστί. Vulgata lectio auctorem habet Aldum. *Tzſchucke.* De quo? Tauro ſcilicet. Locus eſt confuſus. Vide diviſionem initio libri propoſitam. *Xylander.* Profeſſus quidem erat Strabo libri initio p. m. 363. et 365. ſe deſcriptionem exorſurum eſſe a partibus ſeptemtrionalibus, ita tamen, ut varie illas divideret. Neque tam hic ſatis ad ſenſum et rationem inſtitutam aperte egiſſe videtur. Turbas videtur dediſſe pronominis οὗτος repetitio in eodem caſu poſiti, quare etiam omnes codices

eminusque ſpectantes, ſi a feretro detrahi eos ab avibus videant, praedicant beatos: ſin a feris, aut canibus, non item: infelices, ſi omnino non detrahantur.

CAP. XI.

§. 1.

Quoniam autem ſeptentrionales partes Aſiae Taurus facit, quae et intra Taurum dicuntur, primum de iis dicere viſum eſt. Ea

δ' ἐστὶ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτοῖς ἢ ὅλα, ἢ τὰ Taurus.
πλεῖστα. Ὅσα μὲν τῶν Κασπίων πυλῶν ἑωθινώτερά ἐστιν, ἁπλουστέραν ἔχει τὴν περιήγησιν διὰ τὴν ἀγριότητα· οὐ πολύτε ἂν [2] διαφέροι τοῦδε, ἢ τοῦδε τοῦ κλίματος συγκαταλεχθέντα. Τὰ δ' ἑσπέρια πάντα δίδωσιν εὐπορίαν τοῦ λέγειν περὶ αὐτῶν· ὥστε δεῖ προάγειν ἐπὶ τὰ παρακείμενα ταῖς Κασπίαις πύλαις. Παράκειται δὲ ἡ Μηδία πρὸς δύσιν, χώρα πολλὴ καὶ δυναστεύσασά ποτε, καὶ ἐν μέσῳ τῷ Ταύρῳ κειμένη [3] πολυσχιδεῖ κατὰ ταῦτα ὑπάρ-

L l 3 χοντι

ces conſentiunt in τούτων, quod ſi ſemel poſueris, nexum plane incidit. Ita vero ſaepe eadem verba repetuntur, et ipſum τούτων ap. Demoſth. de falſa legat. p. 351, 19. ed. Reisk. Tum vero τούτων praeferendum in priori loco videtur, quod et ſequentio in neutro referuntur. Pro αὐτοῖς Medic. 3. exhibet αὐταῖς, ut ad Aſiam referatur.

2) Moſc. διαφέροι et διαφέρει. Illa forma eſt uſitatior, etſi nec hujus exempla deſiderantur. Pro ὥστε δεῖ Aldus et Hopperus dederunt ὥς' ἔδει. Alterum recte habet. Tum Medic. 3. 4. Παράκειται δ', uti ſit ſaepe promiſcuo uſu. Ante πολλὴ Medic. 3. ponit καί.

3) Moſcov. Pariſ. πολυσχεδεῖ; Medic. 3. 4. hic antea quidem, πολυσχεδεῖ. Etſi utrumque occurrit, vulgatum tamen propius valet ad etymologiae rationem. Sic paullo poſt redit. Tum ὑπάρχοντα praeferunt Moſcov. et Pariſ. Rectius ad Ταύρῳ revocantur.

Ea vero ſunt vel ipſis in montibus aut tota, aut majori parte. Eorum, quae a Caſpiis portis ortum verſus jacent, ſimplicior eſt enarratio, ob incolarum feritatem: neque multum refert, huicne, an illi climati accenſeantur. Occidua omnia copiam de ſe dicendi ſuppeditant: ut pergendum ſit, initio facto ab iis, quae Caſpiis adiacent portis. Adiacet autem Media, verſus occaſum, regio ampla, et rerum quondam potita, ſita in medio Tauro: is enim ibi

Taurus. χοντι τὰ μέρη, καὶ αὐλῶνας ἐμπεριλαμβάνοντι μεγάλους, καθάπερ καὶ τῇ Ἀρμενίᾳ τοῦτο συμβέβηκε.

§. 2.

Τὸ γὰρ ὄρος τοῦτο ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Καρίας καὶ Λυκίας, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὔτε πλάτος, οὔτε ὕψος ἀξιόλογον δείκνυσιν. Ἐξαίρεται δὲ πολὺ πρῶτον κατὰ τὰς Χελιδονέας· αὗται δ' εἰσὶ νῆσοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς [1] Παμφυ-
p. 521. λίων παραλίας. Ἐπὶ δὲ τὰς ἀνατολὰς ἐκτεινόμενος, αὐλῶνας μικροὺς ἀπολαμβάνει, τοὺς τῶν Κιλίκων· εἶτα τῇ μὲν, τὸ Ἀμανὸν ἀπ' αὐτοῦ [2] σχί-

1) Pro Παμφυλίων Medic. 3. 4. Parif. cum edd. Aldi et Hopperi malunt Παμφύλων. Etſi Stephanus vulgatam tantum hic formam notat, altera tamen ſaepius etiam occurrit, adeoque ab Herodoto, notante Valckenario ad 7, 91. praefertur; illam etiam praeterea adjective potius poni exiſtimat Schweighaeuſer. ad Appian. p. 114. De promiſcuo uſu monuit Euſtathius ad Dionyſ. v. 847. et quos indicavi ad Melam I. 1, 14. in. p. 426. Pro μικρούς Medic. 4. corr. et edd. Aldi et Hopperi male adponunt μικράς, cum μεγάλους antea recte exhibuiſſent.

ibi locorum in multas finditur partes, magnasque convallium continet cavitates: quod fit etiam in Armenia.

§. 2.

Etenim hic mons a Caria quidem et Lycia incipit: ſed neque latitudine ibi, neque altitudine inſigni ſpectandus. Primum aſſurgit alte apud Chelidoneas: eae ſunt inſulae in principio orae Pamphyliae. Porrectus exinde verſus orientem, convalles non ita magnas Cilicum complectitur. Hinc ab una parte Amanus ab

eo

[2] σχίζεται, τῇ δὲ, ὁ Ἀντίταυρος, ἐν ᾧ τὰ Κό- Taurus.
μανα ἵδρυται, τὰ ἐν τοῖς ἄνω λεγομένοις Καππα-
δοξιν. Οὗτος μὲν οὖν ἐν τῇ Καταονίᾳ τελευτᾷ·
τὸ δὲ Ἀμανὸν ὄρος μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς
Μελιτηνῆς πρόεισι, καθ' ἣν ἡ [3] Κομμαγηνὴ τῇ
Καππαδοκίᾳ παράκειται· ἐκδέχεται δὲ τὰ πέραν
τοῦ Εὐφράτου ὄρη, συνεχῆ μὲν τοῖς προειρημέ-
νοις, πλὴν ὅσον διακόπτει ῥέων διὰ μέσων ὁ πο-
ταμός. Πολλὴν δ' ἐπίδοσιν λαμβάνει εἰς τὸ ὕψος,
καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ πολυσχιδές. Τὸ δ' οὖν
[4] νοτιώτατον μάλιστά ἐστιν ὁ Ταῦρος, ὁρίζων τὴν Ἀρ-
μενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

L l 4 §. 3.

2) Recte hanc vocem ex prioribus editionibus addidit editor Amſtelod. ab omnibus codicibus probatam.

3) Moſcov. κομαγηνή; edd. Aldi, Hopperi et Xyl. hic in penultima expreſſerunt per ε, paullo tamen inferius recte. Ab initio etiam alii efferunt per ſimplex μ, etſi meliores auctores cum numis duplex amant, de quo ſatis dictum puto ad Melam I. 1, 2, 5. p. 131. et II. 1, 11, 1. p. 340. Poſt ἐκδέχεται dedi δὲ pro δὴ ex Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. uti ante Caſaubonum in editionibus jam exſtabat. Pro διὰ μέσων, quod tuentur omnes mei, ſic ut ad ὄρη referatur, ex ſuis Caſaubonus memorat διὰ μέσου.

4) Id verum non eſt, cum Euphrates verſus meridiem

eo abſcinditur, ab altera Antitaurus, in quo ſita ſunt Comana, urbs ſuperioris Cappadociae: atque hic quidem in Cataonia deſinit. Amanus mons usque ad Euphraten et Melitenam progreditur, qua Commagena juxta Coppadociam portigitur: excipit autem montes trans Euphratem ſitos, contiguos praedictis, niſi quantum abſcindit per medios transiens. Valde autem augetur ejus et altitudo, et latitudo, et in multas partes diviſio. Tauri pars maxime auſtralis eſt, quae Armeniam a Meſopotamia dividit.

Valde

Taurus.

§. 3.

Ἐντεῦθεν [1] δ' ἀμφότεροι ῥέουσιν οἱ τὴν Μεσοποταμίαν ἐγκυκλούμενοι ποταμοὶ, καὶ συναπτοντες ἀλλήλοις ἐγγὺς κατὰ τὴν Βαβυλωνίαν, εἶτα ἐκδιδόντες εἰς τὴν κατὰ Πέρσας θάλατταν, ὅ, τε Εὐφράτης, καὶ ὁ Τίγρις. Ἔστι δὲ [2] καὶ μείζων ὁ Εὐφράτης, καὶ πλείω διέξεισι χώραν, σκολιῷ τῷ ῥείθρῳ, τὰς πηγὰς ἔχων ἐν τῷ προσβόρῳ μέρει τοῦ Ταύρου, ῥέων δ' ἐπὶ δύσιν διὰ τῆς Ἀρμενίας, τῆς μεγάλης καλουμένης, μέχρι τῆς μικρᾶς, ἐν

diem fluat, et Cilicia longe admodum sit, quam Armenia, australior. Legi ergo βορειότατον [in versione.] Nam Strabo haec minime ignoravit, et mox ipse τὸ πρόσβορρον Tauri μέρος dicitur, ubi oritur Euphrates. *Xylander.* Cum hic divisionem indicet, quatenus ab Armenia Mesopotania separatur, utique eam facit Tauri pars maxime australis. In voce νοτιώτατον consp irant etiam omnes libri.

1) Medic. 3. 4. edd. ante Casaubonum δὲ, quod centies sic mutatur, ut vix ulteriori notatione dignum videatur. Post ante Τίγρις articulus abest in Medic. 3. Paris. et Moscov. nota variatione in simili nexu.

2) Sic Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Venet. cum καὶ vulgo absit. Pro ῥείθρῳ Planudes substituit ῥεύματι.

§. 3.

Hinc fluunt ambo, Mesopotamiam (cui inde nomen est) cingentes, invicemque coëuntes prope Babyloniam, ac deinde in Persicum exeuntes mare fluvii, Euphrates et Tigris. Euphrates major est, plusque terrarum perlabitur, alveo curvo. Fontes habet in Tauri septentrionalibus partibus: inde fluens per majorem Armeniam versus occasum usque ad minorem, hanc

ἐν δεξιᾷ ἔχων ταύτην, ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὴν [4] Λισηνήν· Taurus.
L l 5 εἶτα

4) Vulgo in edd. legitur Λισκηνήν. Caſaubonn. Moſc. Venet. Urbin. Pariſ. Medic. 4. Λισηνὴν vel Λιβήνην; Medic. 3. Λισινὴν; vetus interpres *Liſanam*; epitome in ed. Baſil. Βαλισηνὴν, vulgo in ed. Hudſ. p. 143. Βασιλεισηνὴν, ex Ptolemaeo 5, 13. *Tzſchucke.* Quid rei ſit *Liſcaena*, ignorare me fateor. In epitomis, quae multo plura habent, quam nos, haud ſcio an aliunde corraſa, quod fieri potuit, an vero ex libris melioribus Strabonis decerpta, quod licet ſuſpicari, eſt Ἀκλισηνὴ, [at id addit tantum priori regioni indicatae] itidem mihi ignota. Infra recte legitur Ἀκιλισηνὴ, *Aciliſena. Xylander.* Fortaſſe legendum τὴν Βασιλεισηνήν. Nam apud Ptolemaeum ſic vocatur regio ad Euphratem ſita. Liſcenam autem fruſtra adhuc quaeſivi. In Msstis eſt Λισήνη, quod accedit ad Ὀρβαλισήνη, quae eſt Armeniae minoris portio, de qua tamen ſentire Strabonem non puto. *Caſaubonus.* Haec corrupta ſunt, et parum intellecta a doctis viris. Fluit per Armeniam majorem primum Euphrates, recto curſu occidentem petens, [Mela 3, 8, 5.] donec attingat Armeniam minorem. In illo curſu, poſtquam ſe convertit, habet a dextra Armeniam majorem. De ea quippe intelligendum, cum dicit ἐν δεξιᾷ ἔχων ταύτην, non de minore ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὴν Λισκηνήν. Notant libros habere τὴν Λισήνην. Ipſi corrigunt τὴν Βασιλισσήνην. Verum non poteſt videri rectum. Nec enim ibi *Baſiliſſene*, ſed auctore ipſo Strabone p. 527. reſcribendum ἐν ἀριστερᾷ δὲ Ἀκιλισηνήν. *Aciliſene*, praefectura Armeniae majoris, ſita erat inter Taurum montem et alveum Euphratis, dum recto curſu ad occidentem pergeret, priusquam ad meridiem averteretur. *Salmaſius ad Solinum* p. m. 437. Inter utrumque nomen eligi poſſe ſuadet epitomator, quippe utrumque connexuit. Attamen praetulerim cum Caſaubono Βασιλεισηνὴν, cum Aciliſene poſt rectius commemoretur cum Sophene, ubi ad meridiem ſe convertit, quo locus Strabonis infra p. 527. recte poteſt referri. Neque

hanc ad dextram habens, ad ſiniſtram autem Liſenam: deinde

Taurus. εἶτα ἐπιστρέφει πρὸς νότον· συνάπτει δὲ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῖς Καππαδοκῶν ὁρίοις· δεξιᾷ δὲ ταῦτα ἀφεὶς καὶ τὰ τῶν Κομμαγηνῶν, ἀριστερᾷ δὲ τὴν [5] Ἀκιλισηνὴν καὶ [6] Σωφηνὴν, τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, πρόεισιν ἐπὶ τὴν Συρίαν, καὶ λαμβάνει πάλιν ἄλλην ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὁ δὲ Τίγρις [7] ἐκ τοῦ νοτίου μέρους

Neque tamen ultra codices progredi auſus hic ſum. Quod aucta haec dedit epitomator, ex contracta temere narratione ortum eſt, nec Strabonis amputationem indicat, in primis cum et alibi ea ſubminiſtret, quae a Strabone eſſe non poſſunt, ut mentio Arriani, Ptolemaei, de quo monuit contra Xylandrum Penzelius ad h. l. p. 1484. qui in verſione poſuit *Aciſene*.

5) Vulgo Ἀσικινσηνὴν, in quo conſentiunt omnes libri. *Tzſchucke.* Etiam hanc vocem puto corruptam. Lego autem Ἀκιλισήνην, non tantum ex Ptolemaeo, [5, 13.] ſed etiam ex aliis Strabonis ipſius locis. *Caſaubonus.* Cf. infra p. 527. 528. et 530. Haec emendatio tam aperta certaque videbatur, ut eam recipere non dubitaverim. Accedit praeterea, quod epitomator Ἀκλισηνὴν (ſic ed. Baſil.) et Σωφηνὴν hic conjungit.

6) Moſc. ut alibi, in prima ponit ο, omninoque dat Σοφινήν. Reliqui codices vulgatam ſcripturam exhibent, quam et probant alii auctores tantum non omnes. Antea Medic. 3. vult καὶ τὴν τῶν pro καὶ τὰ τῶν, quod bene habet.

7) In Medic. 4. deſunt verba τοῦ νοτίου μέρους, quae et

deinde verſus auſtrum ſe convertit, attingitque ea in converſione fines Cappadocum: quos ad dextram relinquens et Commagenam, ad laevam autem Aciliſenam et Sophenam magnae Armeniae, ad Syriam progreditur: rurſumque alio flexu inde ad Babyloniam, atque hinc in ſinum fertur Perſicum. Tigris ex auſtrali parte ejusdem montis delatus Seleu-

μέρους τοῦ αὐτοῦ ὄρους ἐνεχθεὶς ἐπὶ τὴν Σελεύ- Taurus.
κειαν, συνάπτει τῷ Εὐφράτῃ πλησίον, καὶ ποιεῖ
τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς αὐτόν· εἶτ' ἐκδίδωσι καὶ
αὐτὸς εἰς τὸν αὐτὸν κόλπον. Διέχουσι δὲ ἀλλή-
λων αἱ πηγαὶ τοῦ τε Εὐφράτου, καὶ τοῦ Τίγριος
περὶ διςχιλίους καὶ πενταικοσίους ςαδίους.

§. 4.

Ἀπὸ δ' οὖν τοῦ Ταύρου πρὸς ἄρκτον ἀπο-
σχίδες πολλαὶ γεγόνασι, μία μὲν ἡ τοῦ καλου-
μένου

et omiserunt Aldus, Hopper. et Xylander, et ex libris suis, quibus et mei adsentiuntur, primum addidit Casaubonus. *Tzschücke.* Restituimus veterem lectionem, quam tamen ne vetus quidem interpres agnoscit. Sed illa verba ἐκ τοῦ νοτίου μέρους respondent illis superioribus de Euphrate ἐν τῷ πρόσθέρει μέρει. Sic etiam mox dicuntur αἱ πηγαὶ τοῦ Τίγριος esse κατὰ τὸ νότιον τῆς ὀρεινῆς πλευρόν. *Casaubonus.* In terminatione Τίγριδος et Τίγριος adeo fluctuantur libri, ut, utram praeiverit, aut secutus fuerit Strabo, dubium sit. Mosc. hic dedit Τίγριος, cum vulgo feratur Τίγριδος, et sic paullo inferius plures. Equidem posui Τίγριος. V. ad Melam II. 3, 8, 5. p. 312.

1) Vulgo inde a Xylandro ἀπόσχιδες pro ἀποσχίδες. Moscov. Medic. 4. ἀπόσχισες, uti edd. Aldi et Hopperi; Medic. 3. ἀπο omissis reliquis syllabis. Alii vulgatam confirmant. Σοφηνὴν et hic obfert Moscov. Σωφονὴν scripserunt edd. Aldi et Hopperi.

Seleuciam petit, ibique se Euphrati jungens, cum eo Mesopotamiam facit: deinde et ipse in eundem exit sinum. Fontes Tigridis et Euphratis distant invicem stadia circiter CIↃ CIↃ IↃ.

§. 4.

Enimvero a Tauro versus septentrionem multae portiones abscinduntur: qua-

Taurus. μένου Ἀντιταύρου· καὶ γὰρ ἐνταῦθα οὕτως ὠνομάζετο, ὁ τὴν Σωφηνὴν ἀπολαμβάνων ἐν αὐλῶνι μεταξὺ κειμένῳ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Ταύρου. Πέραν δὲ τοῦ Εὐφράτου κατὰ τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν ἐφεξῆς τῷ Ἀντιταύρῳ πρὸς ἄρκτον ἐπεκτείνεταί μέγα ὄρος καὶ πολυσχιδές· καλοῦσι δὲ τὸ μὲν αὐτοῦ [2] Παρυάδρην, τὸ δὲ Μοσχικὰ ὄρη, [3] τὰ δ' ἄλλοις ὀνόμασι· ταῦτα δ' ἀπολαμβάνει τὴν Ἀρμενίαν ὅλην μέχρις Ἰβήρων καὶ Ἀλβανῶν. Εἶτ' ἄλλ' ἐπανίσαται πρὸς ἕω, [4] τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας

2) Sic libri omnes et ſcripti et editi cum epitomatore p. 146. Hudſ. *Tzſchucke.* Emendamus haec verba ſcribendo: καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ Παρυάδρην. Nam editum eſt vitioſe Πολυάδρην. Idem alio loco p. 556. τὴν παρώρειαν τοῦ Παράδρου. Iberorum fuiſſe ait, quae poſtea Armeniae majori attributa eſt. *Salmaſius ad Solinum p. m.* 440. Scribendi vitium facile agnoſcitur, quod eodem modo corrigendum cenſet Mannert in Geogr. T. 5. p. 194. Atque ita repoſui.

3) Sic Moſcov. Pariſ. quod probavi propter adjecta. Alii cum edd. τὸ. Deinceps Medic. 3. 4. Pariſ. ταῦτα δὲ, ut alibi ſaepe. Tum μέχρι Ἰβήρων Moſcov. Medic. 4. Pariſ.

4) Medic. 4. cum edd. ante Caſaubonum τὴν ὑπερκειμένην, qui recte ex ſuis libris, quibus reliqui meorum ſuffragantur, repoſuit τὰ ὑπερκείμενα.

quarum una eſt Antitaurus, qui Sophenam includit in convalle inter ipſum atque Taurum ſita. Trans Euphraten autem deinceps poſt Antitaurum verſus ſeptentrionem extenditur mons magnus et varie ſciſſus: ejus pars Paryadres, alia Moſchici montes, aliae aliter appellantur: hi totam Armeniam comprehendunt usque ad Iberos et Albanos. Alii deinde verſus orientem aſſurgunt montes, qui ſuccingunt regiones ſub

Καστίας θαλάττης μέχρι Μηδίας, [5] τῆς τε Ἀτρο- Taurus.
πατίου καὶ τῆς μεγάλης· καλοῦσι δὲ καὶ ταῦτα p. 522.
τὰ μέρη πάντα τῶν ὀρῶν [6] Παραχοάθραν, καὶ
τὰ μέχρι τῶν Καστίων πυλῶν, καὶ ἐπέκεινα ἔτι
πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς τὰ συνάπτοντα τῇ Ἀρίᾳ·
τὰ μὲν δὴ πρόσβορα ὄρη οὕτω καλοῦσι. Τὰ δὲ
νότια [7] τὰ πέραν τοῦ Εὐφράτου τῆς Καππαδοκίας,
καὶ τῆς Κομμαγηνῆς πρὸς ἕω τείνοντα, κατ' ἀρ-
χὰς μὲν αὐτὸ τοῦτο καλεῖται Ταῦρος, διορίζων
τὴν Σωφηνὴν, καὶ τὴν ἄλλην Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς
Μεσο-

5) Cum augmento haec dat Aldus et, qui eum ſequi ſolet, Hopperus, temere repetitis praecedentibus, ſic: Ἀτροπατίου τὰ ὑπερκείμενα τῆς Καστίας θαλάττης μέχρι Μηδίας. Τῆς τε Ἀτροπατίου καὶ τῆς μεγάλης καλοῦσι — quae recte recidit Xylander. Pro Ἀτροπατίου Moſcov. Ἀτροπατίου. Sed nota eſt Ἀτροπατηνή. Cf. et infra p. 522. f. Antea Μηδείας Pariſ. ut alibi.

6) Moſcov. diviſe παρὰ Χοάθραν. Scriptura ex ſuperioribus nota.

7) Caſaubb. Venet. Τὰ δὲ νότια μέρη τὰ περὶ; (Caſaubonn. πέραν.) Tum Medic. 4. καὶ τῆς Καππ..... Porro Moſc. ut ſupra, Σοφηνήν.

ſub Caſpio mari ſitas, usque ad Mediam et Atropatii, quae dicitur, et magnam. Partes horum montium vocant Parachoathram, qui usque ad Caſpias portas excurrunt, et in alteram partem verſus ortum Ariam contingunt: haec nomina ſunt montium ſeptentrionem ſpectantium. Auſtrini trans Euphratem, a Cappadocia et Commagena ad orientem tendentes, primum Taurus vocantur: is Sophenam reliquamque Armeniam a Meſopotamia diri-

Taurus. Μεσοποταμίας· τινὲς δὲ [8] Γορδυαῖα ὄρη καλοῦσιν. Ἐν δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ Μάσιον, τὸ ὑπερκείμενον τῆς Νισίβιος ὄρος καὶ τῶν Τιγρανοκέρτων. Ἔπειτα ἐξαίρεται πλέον, καὶ καλεῖται Νιφάτης· ἐνταῦθα δέ που καὶ [9] αἱ τοῦ Τίγριος πηγαὶ, κατὰ τὸ νότιον τῆς ὀρεινῆς πλευρόν· εἶτ' ἀπὸ τοῦ Νιφάτου μᾶλλον ἔτι καὶ μᾶλλον ἡ ῥάχις ἐκτεινομένη, τὸ Ζάγριον ὄρος ποιεῖ, τὸ διορίζον τὴν Μηδίαν καὶ τὴν Βαβυλωνίαν· μετὰ δὲ τὸ Ζάγριον ἐκδέχεται, ὑπὲρ μὲν τῆς Βαβυλωνίας ἥ τε τῶν [10] Ἐλυμαίων ὀρεινὴ

8) Medic. 3. 4. Γορδιαῖα, uti in vetere interprete *Gordiaeos montes* et vulgo per ι legitur in Ptolemaeo 5, 13. ubi tamen per υ effert cod. Palatinus, ut hic alii codices. Recte, quod ex Stephano per literarum seriem efficitur. Sic et epitomator p. 146. Hudſ. et Plin. 6, 12. ſ. 11. *Gordyaei montes*. Alias variationes diſces ex iis, quae conlegit Bochartus in Phaleg. 1, 3. Tum edd. ante Caſaubonum Τεγγανοκερτῶν cum vetere interprete. At recta ſcriptura aliunde ſatis probatur.

9) Articulus αἱ abeſt in Moſcov. Medic. 3. 4. et edd. ante Caſaubonum. Melius adeſt. Deinceps pro Τίγριδος, quod eſt in edd. prioribus, Caſaubonn. Ven. Moſc. Pariſ. praeferunt Τίγριος, de quo ſupra.

10) Medic. 3. 4. Pariſ. Ἐυλυμέων. Alii Ἐλυμέων, pro quo in epitomatore eſt p. 146. Hudſ. χώραν Ἐλυμαΐτιδα. Sed

dirimit: quidam Gordyaeos montes appellant. In his Maſium quoque eſt, mons ſupra Niſibin et Tigranocerta ſitus. Attollitur deinde amplius, et Niphates dicitur: ubi ſcilicet ſunt fontes Tigridis in auſtrina montis parte. Deinde dorſum montis a Niphate magis magisque porrectum, Zagrium montem conficit, qui Mediam a Babylonia diſtinguit. Zagrium ſequuntur, ſupra Babyloniam quidem Elymaeorum et

ὀρεινὴ καὶ ἡ τῶν Παραιτακηνῶν· ὑπὲρ δὲ τῆς Μηδίας ἡ τῶν Κοσσαίων. Ἐν μέσῳ δ' ἐστὶν ἡ Μηδία, καὶ ἡ Ἀρμενία, πολλὰ μὲν ὄρη περιλαμβάνουσα, πολλὰ δὲ ὀροπέδια· ὡσαύτως δὲ πεδία, καὶ αὐλῶνας μεγάλους· συχνὰ δὲ καὶ ἔθνη τὰ περιοικοῦντα, μικρὰ, ὀρεινὰ, καὶ λῃστρικὰ τὰ πλείω. Οὕτω μὲν τοίνυν τίθεμεν ἐντὸς τοῦ Ταύρου τήν τε Μηδίαν, ἧς εἰσι καὶ αἱ Κάσπιοι πύλαι, καὶ τὴν Ἀρμενίαν. Taurus.

§. 5.

Καθ' ἡμᾶς μὲν τοίνυν προσάρκτιαι ἂν εἴη τὰ ἔθνη ταῦτα, ἐπειδὴ καὶ ἐντὸς τοῦ Ταύρου. Ἐρα-

Sed in terminatione, quam omnes in ων concludunt, erratum esse puto, cum alibi Ἐλυμαῖοι scribatur, nec aliam formam noverit Stephanus. V. Bochart in Phaleg. 2, 3. Dedi igitur Ἐλυμαίων, uti p. 524. scribit Strabo.

11) Moscov. Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi Παραιτακηνῶν; Paris. Medic. 4. Παραιτασηνῶν. Vulgata sine ullo dubio recte habet. V. Stephanus h. v.

et Paraetacenorum, supra Mediam Cossaeorum montana. In medio jacent Media et Armenia, multos includentes montes, multas etiam montanas planities, campos, magnasque convalles: complures etiam accolas gentes montanorum, exiguas et fere praedae deditas. Sic ergo intra Taurum collocamus Mediam (cujus sunt etiam portae Caspiae) et Armeniam.

§. 5.

Nostra itaque de sententia gentes hae versus septentrionem sunt, quando etiam intra Taurum.

Era-

Taurus. Ἐρατοσθένης δὲ, πεποιημένος τὴν διαίρεσιν εἰς τὰ νότια μέρη καὶ τὰ προσάρκτια, καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένας σφραγίδας, τὰς μὲν βορείους καλῶν, τὰς δὲ νοτίους, ὅρια ἀποφαίνει τῶν κλιμάτων ἀμφοῖν τὰς Κασπίους πύλας· εἰκότως οὖν τὰ νοτιώτερα πρὸς ἕω τείνοντα τῶν Κασπίων πυλῶν, νότια ἂν ἀποφαίνοι, ὧν ἐστι καὶ ἡ Μηδία καὶ ἡ Ἀρμενία· τὰ δὲ βορειότερα πρόσβορα, κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην διάταξιν τούτου συμβαίνοντος. Τάχα δὲ οὐκ ἐπέβαλε τούτῳ, διότι ἔξω τοῦ Ταύρου πρὸς νότον οὐδέν ἐστιν οὔτε τῆς Ἀρμενίας μέρος, οὔτε τῆς Μηδίας.

ΚΕΦ.

1) Venet. Paris. Medic. 3. 4. (sed in marg. καὶ τὰ) edd. Aldi, Hopperi κατὰ τὰ προσάρκτια. Vulgatam nexus etiam tuetur cum aliis Msstis. Post margo Medic. 4. κατὰ τὰς ὑπ'. Tum Moscov. ante Μηδία articulum omittit. Denique idem cum Paris. mavult ἐπέβαλλε pro ἐπέβαλε.

Eratosthenes vero, cum divisisset regiones istas in austrinas ac septentrionales, et, quae vocat ipse sigilla, descripsisset, aliud septentrionale, aliud meridionale vocans: finem utriusque climatis statuit Caspias portas: convenienter ergo meridiei magis accidentia et versus ortum a Caspiis sita portis, meridionalia pronuntiaverit, in quibus sunt Media et Armenia: septentrionem magis spectantia, septentrionalia: isto alia atque alia constitutione eveniente. Fortasse autem id illi non congruebat, quia extra Taurum versus meridiem nulla est pars Mediae aut Armeniae.

CAP.

ΚΕΦ. ΙΒ'.

§. 1. Media.

Ἡ δὲ Μηδία δίχα διήρηται· καλοῦσι δὲ τὴν μὲν, μεγάλην, ἧς μητρόπολις τὰ Ἐκβάτανα, μεγάλη πόλις, καὶ τὸ βασίλειον ἔχουσα τῆς Μήδων ἀρχῆς· διατελοῦσι δὲ καὶ νῦν οἱ Παρθυαῖοι τούτῳ χρώμενοι βασιλείῳ· καὶ θερίζουσί γε ἐνταῦθα οἱ βασιλεῖς· ψυχραὶ γὰρ ἡ Μηδία· τὸ δὲ χειμάδιον ἐστὶν αὐτοῖς ἐν Σελευκείᾳ, τῇ ἐπὶ τῷ Τίγρι, πλησίον Βαβυλῶνος· ἡ δ' ἑτέρα μερὶς ἐστὶν ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία. Τοὔνομα δ' ἔσχεν ἀπὸ τοῦ p. 523.
Ἀτροπάτου ἡγεμόνος, ὃς ἐκώλυσεν ὑπὸ τοῖς Μακε-

1) Mosqu. χειμαδεῖον. Deinceps pro Τίγριδι Casaubb. Mosc. Paris. dant Τίγρει; Ven. Τίγρη; edd. Aldi, Hopperi Τίγρηδι. Equidem, ut supra Τίγριος posui, sic hic Τίγρει.

2) Moscov. Medic. 3. 4. ἡγεμόνος Ἀτροκάτου; reliqui usitato more proprium nomen praeponunt cum epitome, tantum quod haec pro ἡγεμόνος reddit σατράπου. Deinde Moscov. Paris. γίνεσθαι pro γενέσθαι. Idem cum Medic. 3. 4. τῆς ponunt ante μεγάλης, ut edd. ante Casaubonum.

CAP. XII.

§. 1.

Media in duas dividitur partes: quarum una magna dicitur, cujus primaria urbs Ecbatana, magna urbs, et Medorum regia: atque etiam ibi regni sedes Parthis est, ac ibi aestiva habent reges: frigida enim est Media: hyberna Seleuciae Tigridi impositae prope Babylonem: altera est Media Atropatia. Nomen haec habet ab Atropato duce, qui

Media. Μακεδόσι γενέσθαι καὶ ταύτην, μέρος οὖσαν μεγάλης Μηδίας. Καὶ δὴ καὶ βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς ἰδίᾳ συνέταξε [3] καθ' αὑτὴν τὴν χώραν ταύτην· καὶ ἡ διαδοχὴ σώζεται μέχρι νῦν ἐξ ἐκείνου πρός τε τοὺς Ἀρμενίων βασιλέας ποιησαμένων ἐπιγαμίας τῶν ὕστερον, καὶ Σύρων, καὶ μετὰ ταῦτα Παρθυαίων.

§. 2.

Κεῖται δὲ ἡ χώρα τῇ μὲν Ἀρμενίᾳ καὶ τῇ Ματιανῇ πρὸς ἕω, τῇ δὲ μεγάλῃ Μηδίᾳ πρὸς δύσιν· πρὸς [1] δ' ἄρκτον ἀμφοτέραις· τοῖς δὲ περὶ τὸν

3) Moſcov. edd. Aldi, Hopperi κατ' αὐτὴν, quae commutatio non eſt infrequens. Tum Venet. Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi μετὰ Σύρων, nempe quia librarii nimis remota haec putarent ab Ἀρμενίων, a quibus tamen eodem regimine pendet. Ita vero Strabo ſaepe connexis verbis alia interponit. Vulgatam igitur lectionem reliqui.

1) Inverſo ordine Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. Tum ed. Aldi ἐπὶ τὸν μυχὸν; Hopp. et Xyl. ἐπὶ περὶ τὸν μυχόν.

obſtitit, ne Macedonum ea in poteſtatem veniret, quanquam magnae eſſet portio Mediae. Quin etiam rex peculiaris creatus, ditionem eam ab aliis ſeparatam conſtituit: et ſucceſſio ejus durat in hunc usque diem, cum poſteri per nuptias affinitates contraxiſſent cum Armeniae, ac Syris poſtmodo Parthisque regibus.

§. 2.

Sita eſt regio iſta ab Armenia et Matiana verſus ortum Solis, a magna Media verſus occaſum: ab utrisque verſus ſeptentrionem:

τὸν μυχὸν τῆς Ὑρκανίας θαλάττης, [2] καὶ τοῖς Media.
Ματιανοῖς ἀπὸ νότου παράκειται. Ἔστι δ' οὐ μικρὰ κατὰ τὴν δύναμιν, ὡς φησὶν Ἀπολλωνίδης· ἥ γε καὶ [3] κατὰ μυρίους ἱππέας δύναται παρέχεσθαι, πεζῶν δὲ τέτταρας μυριάδας. Λίμνην δ' ἔχει τὴν [4] Σπαῦταν, ἐν ᾗ ἅλες ἐπανθοῦντες πήττονται· εἰσὶ δὲ κνησμώδεις καὶ ἐπαλγεῖς· ἔλαιον δὲ τοῦ πάθους ἄκος, [5] ὕδωρ δὲ γλυκὺ τοῖς κατα-

πυρω-

2) Malim καὶ τοῖς Ματιανοῖς, nisi aliquid deest. *Casaubonus.* Nempe vulgo consentientibus Msstis omnibus legitur καὶ τῆς Ματιανῆς, quod suspensum pendet. Ut sensus structurae legibus constet, obsecutus sum Casaubono, in primis cum facilis fuerit mutatio. Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 143. emendat μέρει τῆς Ματιανῆς.

3) In Medic. 4. deest κατὰ, quod alii omnes addunt, rariori quidem usu, de quo v. Schweighaeuser. in Lex. Polyb. h. v.

4) Vulgo Σπαῦτα, pro quo Moscov. vult Σπαύτα, Urbin. Vatic. Medic. 3. Σπαῦταν. Quod rectum sit, equidem in obscuro hoc nomine non statuerim. Etsi enim ipse locus ab aliis commemoretur, alia tamen nomina gerit, de quibus cf. d'Anville in Memoires — de Paris T. 32. p. 564. sq. et T. 36. p. 80. Tum Medic. 3. ἁπαλῆς pro ἁπαλγεῖς.

5) Suspectum locum censet Casaubonus. Codices nihil variant, tantum quod Ven. pro εἶτις dat negligenter εἴτι. Strabo hoc vult: vestes, in aquam salsam lacus immersas

nem; iis, qui ad intimum sinum maris Caspii et Matianae sunt, ab austro adjacet. Haud exiguam esse ejus potentiam Apollonides tradit: utpote quae ad [2] equitum, XL peditum millia possit suppeditare. Lacum habet, qui Spauta dicitur, in quo sales efflorescentes coguntur: ii pruritum doloresque excitant: oleum malo ei medetur, et aqua dulcis sanat

Media. πυρωθεῖσιν ἱματίοις, εἴ τις κατ' ἄγνοιαν βάψειεν εἰς αὐτὴν πλύσεως χάριν. Ἔχουσι δ' ἰσχυροὺς γείτονας τοὺς Ἀρμενίους καὶ τοὺς Παρθυαίους ὑφ' ὧν περικόπτονται πολλάκις· ἀντέχουσι δ' ὅμως καὶ ἀπολαμβάνουσι τὰ ἀφαιρεθέντα, καθάπερ τὴν Συμβάκην ἀπέλαβον παρὰ τῶν Ἀρμενίων, ὑπὸ Ῥωμαίοις γεγονότων, καὶ αὐτοὶ πρὸς ἐλευθύθασι τῇ φιλίᾳ τῇ πρὸς Καίσαρα· θεραπεύουσι δ' ἅμα καὶ τοὺς Παρθυαίους.

§. 3.

Βασίλειον δ' [1] αὐτῶν θερινὸν μὲν ἐν πεδίῳ ἱδρυ-

mersas, ignem concipere, qui dulci exstinguatur. Sic enim aqua dulcis et salsa sibi obponuntur. Desideratur igitur verbum, quod hunc sensum adferat, quod est in posteriori parte. Vitium igitur latet in priori. Tum vero καὶ ex compendio scriptum etiam, saepe transit in κατὰ et contra. Quare, etsi usu adhuc non sit cognitum, apte tamen ad analogiae rationem dedi καταπυρωθεῖσιν, uti ab ἔκπυρος descendit ἐκπυρόω.

6) Xylander voces τῇ φιλίᾳ omiserat, quas revocavit Casaubonus.

1) Pro αὐτοῖς, quod ferunt editiones, libri mei omnes exhibent αὐτῶν, quibus, etsi utrumque valet, parui. Tum

nat sic inflammatas vestes, si quis ignarus purgandi causa eo immerserit. Potentes habent vicinos Armenios ac Parthos, a quibus res ipsorum saepe accidunturt: resistunt tamen, et ablata recuperant: sicut Symbacen receperunt ab Armeniis, cum hos Romani subjugassent, et ipsi ad Caesaris amicitiam accesserunt: simul et Parthos colunt.

§. 3.

" Regia iis per aestatem est in planitie sita Gaza,

ἱδρυμένον Γάζαι, καὶ ἐν Φρουρίῳ ἐρυμνῷ Οὔερα, Media.
ὅπερ Ἀντώνιος ἐπολιόρκησε κατὰ τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν. Διέχει δὲ τοῦτο τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, τοῦ ὁρίζοντος τήν τε Ἀρμενίαν καὶ τὴν Ἀτροπατηνὴν, σταδίους δισχιλίους καὶ τετρακοσίους, ὡς φησιν [2] ὁ Δέλλιος, ὁ τοῦ Ἀντωνίου φίλος, συγγράψας τὴν ἐπὶ Παρθυαίους στρατείαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ παρῆν καὶ αὐτὸς, ἡγεμονίαν ἔχων. Ἔστι δὲ τῆς χώρας ταύτης τὰ μὲν [3] ἄλλ' εὐδαίμονα χω-

Mm 3 ρία·

Tum Mosc. φρουράῳ et Οὔερ. In nomine Γάζα omnes conveniunt, etsi eandem urbem alii paullo aliter efferant. Sic Plin. 6, 16. s. 13. *Gazae*, ubi etiam in distantia recedit a Nostro. Aliis est Γάζακα, uti Stephano h. v. Ptolem. 6, 18. Ammian. 23, 6. p. 289. ed. Gron. ubi alias variationes dabit Valesius. Οὔερα corrupte scriptum et eandem urbem putat, quam alii *Phraata* vocent, Mannert in Geogr. p. 146. c. I.

2) De Adelphio nihil habeo compertum. Reperio Δέλλιον, amicum Antonii, ejusque in multis expeditionibus comitem. *Casaubonus*. Cf. Plutarch. in Antonio c. 25. et 59. etsi *Bellius* mavult Patinus in familiis Rom. p. 46. At cf. Ruhnken. ad Vellei. 2, 84, 3. ubi etiam hanc Casauboni in Strabone emendationem probat. Equidem sic reposui ὁ Δέλλιος pro vulgato Ἀδέλφιδος. Post mutato vulgari ordine Moscov. ponit αὐτοῦ στρατείαν.

3) Medic. 3. 4. integram vocem adferunt ἄλλα, uti fere

Gaza, et loco edito ac natura munito Vera: quam in expeditione Parthica oppugnavit Antonius. Abest ab Araxo flumine, qui Armeniam ab Atropatena dividit, stadiis CIↃ CIↃ et CCCC, ut Dellius ait, Antonii comes, qui ejus Parthicam expeditionem descripsit, oculatus testis, et qui ipse etiam partem exercitus duceret. Hujus regionis caetera sunt opulenta:

Mediâ. ρίαι· ἡ δὲ προσάρκτιος ὀρεινὴ, καὶ τραχεῖα, καὶ ψυχρὰ, Καδουσίων κατοικία τῶν ὀρεινῶν, καὶ Ἀμαρδῶν, καὶ Ταπύρων, καὶ Κυρτίων, καὶ ἄλλων τοιούτων, οἳ μεταναέσαι εἰσὶ καὶ λῃστρικοί. Καὶ γὰρ ὁ Ζάγρος, καὶ ὁ Νιφάτης κατεσπαρμένα ἔχουσι τὰ ἔθνη ταῦτα· καὶ οἱ ἐν τῇ Περσίδι [4] Κύρτιοι, [5] καὶ Μάρδοι, (καὶ γὰρ οὕτω λέγοντας

fere ſolet, etſi non deſunt exempla, cum uſitatius ſit haec abjectio in ἀλλά. In ſequ. deeſt in Moſc. vox τοιούτων.

4) Sic Moſc. Pariſ. Venet. Vatic. Urbin. Medic. 3. 4. cum vetere interprete, qui autea et hic ſcribit *Circios*. Nempe iidem ſunt, quos antea nominavit, quare etiam Xylander et Caſaubonus hanc formam in utroque loco probarunt. Vulgo Κάρτιοι legitur in editionibus. Cf. Strabo lib. 15. p. 727.

5) Vulgo Ἀμαρδοὶ, vel in poſterioribus editionibus Ἀμαρδοι. Codices Ἀμαρδοι. *Tzſchucke*. Legendum eſt καὶ Μάρδοι (καὶ γὰρ οὕτω et c.) Notare voluit Strabo, eos, quos paullo ante Amardos vocaverat, etiam Mardos vocari, quod verum eſt, et ita multis locis vocantur ab Herodoto et aliis. Sic diximus alibi, [ſupra ad p. 511. ed. Pariſ.] Parnos vocari etiam Aparnos. At Xylander haec non animadvertens, in ſolo ſpiritu differentiam poſitam eſſe putat, quam hic notat Strabo; nimis profecto frigide. *Caſaubonus*. Sine ſenſu eſt et frigida vulgata lectio: καὶ Ἀμαρδοὶ (καὶ γὰρ οὕτω λέγοντες οἱ Ἀμαρδοί.) Codices nihil ab ea diſcrepant, tantum quod in Medic. 3. (nam

lenta: quod autem ad ſeptentrionem vergit, montoſum, aſperum, et frigidum eſt: ibi degunt Caduſii montani, Amardi, Tapyri, Cyrtii, aliique id genus: qui et aliunde in iſta migraverunt loca, et ſunt latrones. Zagrus enim ac Niphates iſtas gentes ſparſas habent: et qui in Perſia ſunt Cyrtii atque Mardi

γονται οἱ [v]Αμαρδοι·) καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ [6]μέχρι νῦν ὁμωνύμως προσαγορευόμενοι, τῆς αὐτῆς εἰσὶν ἰδέας. Media.

§. 4.

Οἱ δ' οὖν Καδούσιοι πλήθει τῷ πεζῷ μικρὸν [1]ἀπολείπονται τῶν Ἀριανῶν· [2][ἄνδρες δεινοὶ πετροβατεῖν καὶ] ἀκοντισταὶ ἄριστοι· ἐν δὲ τοῖς τραχέσιν ἀνθ' ἱππέων πεζοὶ διαμάχονται. Ἀντωνίῳ δὲ χα- p. 324.

 λεπὴν

(nam in Medic. 3. verba parentheſi incluſa hic certe deſunt.) legitur καὶ γὰρ καὶ οὕτω λέγονται. Tum videatur Strabo reſpicere locum ſuperiorem p. m. 451. ubi Μάρδους dixit, etſi poſt etiam [v]Αμαρδοι occurrunt, ſi ab illo editum eſt, et hoc ideo, ſerius licet, hic monuit. Placet tamen emendatio Caſauboni, et τὸ Α ex praecedenti καὶ facile ex ſcripturae compendio adhaeſit. Quare non dubitavi, eam referre. Cf. ſupra p. m. 451.

6) Huc ex trajectione poſt [6]Ἀρμενίᾳ Medic. 4. ſubjicit verba: οὕτω λέγονται [v]Αμαρδοι.

1) Caſaubonn. ὑπολείπονται. Mei omnes tenent vulgatam.

2) Hic ex Strabonis hoc loco Euſtathius ad Dionyſ. v. 730. aliqua ſupplet, quae in noſtris libris exciderunt, quare, uncis tamen incluſa, nunc addidi. Tum vero pro ἀκοντισταὶ δ' εἰσὶν ἄριστοι dedi ἀκοντισταὶ ἄριστοι. Πετροβατεῖν dicitur, ut χερμαδοβατεῖν apud Hannonem p. 5. ed. Hudſ. Subplenda autem illa verba cenſuit etiam Berkelius ad Stephanum p. 434.

Mardi (ſic enim vocant Amardos:) et qui in Perſia ſunt, eodem hodieque nomine cenſentur, eundemque habitum tenent.

§. 4.

Caduſii multitudine pedeſtri parum cedunt Arianis: optime jaculo pugnant: in aſpretis pedites loco equitum proeliantur. Antonio

Mediâ. λεπὴν τὴν στρατείαν ἐποίησεν οὐχ ἡ τῆς χώρας φύσις, ἀλλ' ὁ τῶν ὁδῶν ἡγεμών, ὁ τῶν Ἀρμενίων βασιλεὺς [3] Ἀρταουάσδης, ὃν, [4] ὡς εἰκὸς, ἐκεῖνος ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, σύμβουλον ἐποιεῖτο, καὶ κύριον τῆς περὶ τοῦ πολέμου γνώμης· ἐτιμωρήσατο μὲν οὖν αὐτὸν, ἀλλ' ὀψὲ· ἡνίκα πολλῶν αἴτιος [5] κακῶν κατέστη Ῥωμαίοις, καὶ αὐτὸς, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις τὴν ἀπὸ τοῦ Ζεύγματος ὁδὸν, τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην, μέχρι τοῦ ἅψασθαι τῆς Ἀτροπατηνῆς, ὀκτακισχιλίων σταδίων ἐποίησε πλέον, ἢ διπλα-

3) In varias formas distorquent hoc nomen codices. Moscov. Ἀρταούας δ' ἦ; Medic. 3. Paris. Ἀρταούας δ' ἦν; Venet. Ἀρταυῦσας δ' ἦν; vetus etiam interpres reddit *Artauas*; reliqui cum edd. Ἀρταουάσδης, unde adparet vitii fons et origo. Verum nomen est Ἀρταουάσδης, ut docent Dio 49, 25. et alibi, Plutarch. in Antonio cap. 50.

4) Moscov. Venet. Paris. ὃν εἰκὸς ἐκεῖνος; Medic. 3. plenius et ad sensum verius ὃν, ὡς εἰκὸς, ἐκεῖνος. Vulgo cum priori interprete ὃν ἐκεῖνος. Cum codices diligentius conlati omnes in εἰκὸς persistent, Medicei 3. ope adjutus Straboni id reddidi. Pro αὐτῷ Moscov. ponit αὐτῷ, ex quo recepi.

5) Mosc. Medic. 3. 4. κατέστη κακῶν. Post ἀναδιῶν edd. Aldi et Hopperi, quod facile convellitur, uti κυκλωτερίας in Medic. 4. Cf. lib. 16. p. 780.

nio autem expeditionem difficilem redegit non loci natura, sed itinerum ductor Artavasdes, Armeniorum rex: quem sibi insidiantem quod a Zeugmate ad Euphraten est usque ad fines Atropatenae, ɪɔɔ cɪɔ çɪɔ cɪɔ stadiorum effecit, amplius

διπλασίαν τῆς εὐθείας, διὰ ὀρῶν, καὶ ἀνοδίων, Media. καὶ κυκλοπορείας.

§. 5.

Ἡ δὲ μεγάλη Μηδία, τὸ μὲν παλαιὸν τῆς Ἀσίας ἡγήσατο πάσης, καταλύσασα τὴν τῶν Σύρων ἀρχήν· ὕστερον δ' ὑπὸ Κύρου καὶ Περσῶν ἀφαιρεθεῖσα τὴν τοσαύτην ἐξουσίαν [1]ἐπὶ Ἀστυάγου, διεφύλαττεν ὅμως πολὺ τοῦ πατρίου ἀξιώματος· καὶ ἦν τὰ Ἐκβάτανα [2]χειμάδιον τοῖς

Mm 5 Πέρ-

1) Vulgo Ἀστυάγου. Moſcov. Medic. 3. 4. bene ad ſenſum verborum et hiſtoriae fidem addunt ἐπὶ, ex quibus recepi. Sic vetus interpres reddidit *ſub Aſtyage*. *Tzſch.* Probo veterum lectionem ἐπὶ Ἀστυάγου. Contigit enim Medici imperii everſio temporibus Aſtyagae, qui fuit ultimus Medorum rex. Vide hiſtoricos. *Caſaubonus.* Cf. Herodot. 1, 130. Diodor. 2, 32. quorum ille etiam convenienter cum Noſtro dicit: τότε ἐπὶ Ἀστυάγους οἱ Πέρσαι τε καὶ ὁ Κῦρος ἐπαναστάντες τοῖσι Μήδοισι ἦρχον τὸ ἀπὸ τούτου τῆς Ἀσίης. De ſenſu verborum τῆς Ἀσίας πάσης cf. Walther in animadverſ. hiſtor. p. 29. conſulto ſimul Herodoto c. l.

2) Moſc. χειμαδεῖον, ut ſupra p. 522. extr. ubi tamen de Seleucia id adfirmat Noſter, quare etiam Weſſeling. ad Diodor. Sic. 2, 13. illum locum defectum eſſe ſuſpicatur. De Ecbatanis autem ſatis id ex aliis auctoribus conſtat. V. Briſſonius de regio Perſarum principatu p. m. 43. ſqq.

plius quam rectae duplum eſt, per montes, invia, inque gyrum circumducendo.

§. 5.

Magna Media antiquitus Syrorum imperio everſo toti imperavit Aſiae. Poſtea temporis, cum Cyrus et Perſae Aſtyagen deieciſſent, multum tamen priſtinae dignitatis retinuit: et Ecbatana hybernum

Media. Πέρσαις. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς ἐκείνους καταλύσασι Μακεδόσι, τοῖς τὴν Συρίαν ἔχουσι, καὶ νῦν ἔτι τοῖς Παρθυαίων βασιλεῦσι τὴν αὐτὴν παρέχεται χρείαν τε καὶ ἀσφάλειαν.

§. 6.

Ὁρίζεται δ' ἀπὸ μὲν τῆς ἕω τῇ τε [1] Παρθυαίων καὶ τοῖς Κοσσαίων ὄρεσι, λῃστρικῶν ἀνθρώπων· οἱ τοξότας μυρίους καὶ τρισχιλίους παρέσχοντό ποτε [2] Ἐλυμαίοις, συμμαχοῦντες ἐπὶ Σουσίους καὶ Βαβυλωνίους. Νέαρχος δέ φησι, τεττάρων ὄντων λῃστρικῶν ἐθνῶν, ὧν Μάρδοι μὲν Πέρσαις προσεχεῖς ἦσαν, Οὔξιοι δὲ καὶ Ἐλυμαῖοι τούτοις τε καὶ Σουσίοις, Κοσσαῖοι δὲ Μήδοις· πάν-

1) Medic. 3. 4. Pariſ. Παρθυαίᾳ. Forte ſic adjuvare voluerunt vulgatam, quae tamen etiam ex ellipſi vocis χώρᾳ bene intelligi poteſt. Poſt vulgo legitur οἱ, quod, monente etiam Moſc. converti in οἳ.

2) Medic. 3. 4. (a priori manu,) Moſcov. Pariſ. Ἀλυμαίοις. Sic deinceps Medic. 3. Ἐλυμαίοις. Supra in libris exſtabat Ἐλυμέων.

num erat domicilium Perſis, ut et Macedonibus deinde, qui iſtos everterunt et Syriam occupaverunt: quin et nunc Parthis eundem uſum atque ſecuritatem praebet.

§. 6.

Media major definitur verſus ortum Parthia, et montibus Coſſaeorum. Sunt hi latrociniis dediti: et aliquando ſagittariorum XIII millia eduxerunt, Elymaeis ſuppetias ferentes contra Suſios et Babylonios. Nearchus ait, cum quatuor ſint populi praedando viventes, de quibus Mardi Perſis contigui erant, Uxii et Elymaei iisdem atque Suſiis, Coſſaei Medis: omnes

πάντας μὲν φόρους πράττεσθαι τοὺς βασιλέας· Media.
Κοσσαίους δὲ καὶ δῶρα λαμβάνειν, ἡνίκα ὁ βασιλεὺς θερίσας ἐν Ἐκβατάνοις εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καταβαίνοι· καταλῦσαι δ' [3] αὐτῶν τὴν πολλὴν τόλμαν Ἀλέξανδρον, ἐπιθέμενον χειμῶνος. Τούτοις δὲ δὴ ἀφορίζεται πρὸς ἕω, καὶ ἔτι τοῖς [4] Παραιτακηνοῖς, οἳ συνάπτουσι Πέρσαις, ὀρεινοὶ καὶ αὐτοὶ καὶ λῃστρικοί· ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων τοῖς ὑπεροικοῦσι τῆς Τρκανίας θαλάττης Καδουσίοις, καὶ τοῖς ἄλλοις, οὓς ἄρτι διήλθομεν· πρὸς νότον δὲ τῇ Ἀπολλωνιάτιδι, ἣν [5] Σιτακηνὴν ἐκάλουν οἱ

3) Pariſ. αὐτόν. Tum Pariſ. Medic. 3. 4. τόλμαν, cum vulgo feratur τόλμην. Pro τούτοις δὲ δὴ Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. volunt τούτοις τε δή.

4) Moſcov. Παραταικηνοῖς; edd. Aldi, Hopperi Παραιστακηνοῖς, ut vetus interpres *Pareſitacinis*. De vera ſcriptura vocis, quae et alibi paſſim aliter vitiatur, multa praeter Geographos dabit Blancardus ad Arrian. de exped. p. 290.

5) Sic omnes libri per ſimplex τ cum epitome et vetere interprete. Cf. etiam lib. 15. p. 732. qui locus cum noſtro comparari poteſt, etſi ibi Moſcov. per duplex ττ effert, ut alii auctores, et Weſſeling. ad Diodor. 17, 65.

omnes eos tributa a regibus exegiſſe: Coſſaeos autem munera etiam accipere, cum rex aeſtate Ecbatanis transacta in Babyloniam deſcendit: nimiam tamen eorum audaciam ab Alexandro fuiſſe compreſſam, cum eos hyeme adortus eſſet. His ergo Media verſus ortum definitur: ac Paraetacenis praeterea, qui, contigui Perſis, ipſi quoque montana incolunt, et latrocinia exercent. Verſus ſeptentrionem autem Caduſiis, qui ſupra Hyrcanum mare habitant, aliisque nuper dictis. Verſus meridiem Apolloniatide, quam Sitacenam antiqui dixerunt, et

Media. οἱ παλαιοὶ, καὶ τῷ [6]Ζάγρῳ, καθ' ὃν ἡ Μασσαβατικὴ κεῖται, τῆς Μηδίας οὖσα· οἱ δὲ τῆς Ἐλυμαίας φασί· πρὸς δύσιν δὲ τοῖς [7]Ἀτροπατίοις καὶ τῶν Ἀρμενίων τισίν. Εἰσὶ δὲ καὶ Ἑλληνίδες πόλεις, κτίσματα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ὧν Λαοδίκεια τε, καὶ Ἀπάμεια, καὶ ἡ πρὸς Ῥαγαῖς καὶ αὐτὴ [8]Ῥάγεια, τοῦ

6) Verba τῷ Ζάγρῳ — Ἀρμενίων τισὶν desunt in Urbin. et Medic. 3. Alii vulgatam videntur esse secuti, ut Paris. Venet. Medic. 4. quae sic habet: τῷ Ζάγρῳ καθ' ἡμᾶς σαβατικὴ κεῖται, sine ullo sensu; Vatic. τῷ Ζάγρῳ, καθὸ ἡ ἡμᾶς σαβατικὴ κεῖται; optime Moscov. etsi vocibus male disjectis καθὸ ἡμᾶσσα βατική. V. deinceps. *Tzschb.* Corruptissimum locum sic emendabis ex manuscriptorum auctoritate: καὶ τῷ Ζάγρῳ, καθ' ὃ ἡ Μασσαβατικὴ κεῖται. Massabaticae etiam lib. 16. p. 745. meminit, ubi docet Elymaeae provincias esse duas, Gabianam et Massabaticam. Meminit et Dionysius Afer v. 1014. Αὐτὰρ ὑπὲρ Βαβυλῶνος, ἐπὶ πνοιὴν βορέαο Κισσοὶ, Μασσαβάται τε, Χαλωνῖταί τε νέμονται. Ptolemaeus in descriptione Persidis [6, 4.] de Paraetacena loquens, quae est pars Persidis, ἧς εἰσιν ἀπὸ μεσημβρίας Μασσαβάται. [vulgo simplici σ] *Casaubonus.* Vetus interpres diserte scribit: *Zagro, apud quem Massabatica est.* Secutus igitur haec vestigia librorum reposui Μασσαβατική; quam Plinius 6, 31. s. 27. *Mesabatenen* vocat.

7) Venet. Moscov. Medic. 4. corr. Ἀτραπίοις.

8) Medic. 4. Ῥαγία; 4. Ῥήγα; reliqui cum editis Ῥάγεια. Vetus interpres *Rhaga, quae apud Rhagas est. Tzschucke.* Malim αὐτὴ Ῥάγα. Stephanus Ῥάγα πόλις ἐν Μηδίᾳ. *Casaubonus.* Ῥάγα etiam vocatur ab Isidoro p. 6. Hudsi. Ῥάγαι

et Zagro, ad quem Mesabatica sita est Mediae: alii Elymaeis tribuunt: versus occasum Atropatiis et Armeniis quibusdam. Sunt et Graecanicae urbes in Media, a Macedonibus conditae, Laodicea, Apamea, et apud Rhagas a Nicatore condita Rhageia, quam ipse Euro-

τοῦ Νικάτορος κτίσμα· ὃ ἐκεῖνος μὲν Εὐρωπὸν ὠνό- Media.
μασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, νοτιωτέραν οὖσαν τῶν
Κασπίων πυλῶν [9] πεντακοσίοις που σταδίοις, ὡς p. 525.
φησιν [5] Ἀπολλόδωρος [10] Ἀρταμιτηνός.

§. 7.

Ῥάγαι ab Arrian. de exped. 3, 20, 2. quod vult Mannert Geogr. P. 5. T. 2. p. 172. eadem urbs. Tum vero valde languet, aut friget ſenſus. Quis enim dixerit, Rhagas ſitas fuiſſe prope Rhagas? Immo Rhagae vel Rhaga urbs fuit antiquiſſima, in cujus vicinia poſt ſimili nomine a Seleuco condita urbs fuit; quam ipſe Europum vocavit; Parthi Arſaciam, etſi utramque diſtinguit Ammian. 23, 6. p. 289. ed. Gron. Quod priora verba ad Apameam refert Vaillant de Arſacidarum imperio T. 1. p. 14. non patitus nexus, qui ad Ῥάγαια profert. Tum Ῥαγῆς, uti p. m. 497. a Xylandro inde ſcripſerunt editores, poſuerunt Aldus et Hopperus Ῥάγαις, quod praefert Arrianus et editiones etiam noſtrae deinceps, forte rectius.

9) Caſaubonn. ὀκτακοσίοις, quae nimis augent, cum Ptolem. 6. 2. (cui eſt ſimpliciter *Europus*) inde removeat 400 ſtadiis, diei itinere Arrianus.

10) Vulgo olim in edd. Aldi et Hopperi ferebatur Ἀδραμυττηνός, poſt Ἀδραμυττηνός. Pro eo Caſaubonn. vel Ἀρτεμησινὸς, vel Ἀρταμυδηνός. Moſc. ὁ Ἀρτεμισηνὸς; Medic. 3. Venet. Urbin. ὁ Ἀρτεμησινὸς; Pariſ. Ἀρτεμήσεινος; Medic. 4. ὁ Ἀρταμίτηνος; verus interpres *Adramyttinus*. *Tzſch.* Ecce iterum *Adramyttenus* vocatur hic, qui erat *Artemita*, ut ſupra [p. 516. extr.] docuimus. Lego, ut ibi, Ἀρταμιτηνὸς, vel Ἀρτεμιτηνός. *Caſaubonus.* Proxime huc valet Medic. 4. Cf. ſupra ad c. 1.

Europum appellavit, Parthi Arſaciam, verſus meridiem a Caſpiis portis diſ- ſitam 10 circiter ſtadiis, ut tradit Apollodorus Artamitenus.

§. 7.

Media.

§. 7.

Ἡ πολλὴ μὲν [1] οὖν ὑψηλή ἐστι καὶ ψυχρά· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ὑπερκείμενα τῶν Ἐκβατάνων ὄρη, καὶ τὰ περὶ τὰς Ῥαγάς, καὶ τὰς Κασπίους πύλας, καὶ καθόλου τὰ προσάρκτια μέρη τὰ ἐντεῦθεν μέχρι πρὸς τὴν Ματιανὴν, καὶ τὴν Ἀρμενίαν. Ἡ δ' [2] ὑπὸ ταῖς Κασπίοις πύλαις ἐν ταπεινοῖς ἐδάφεσι καὶ κοίλοις οὖσα, εὐδαίμων σφόδρα ἐστὶ καὶ πάμφορος, πλὴν ἐλαίας· εἰ δὲ καὶ φύεταί που, ἀλιπής τέ ἐστι καὶ ξηρά· ἱππόβοτος δὲ καὶ αὕτη ἐστὶ διαφερόντως, καὶ ἡ [3] Ἀρμενία· καλεῖται δέ τις καὶ λειμὼν Ἱππόβοτος, ὃν καὶ διεξί-

1) Ante Caſaubonum vocula οὖν deſiderabatur in editionibus, quam inferunt omnes codices. Poſt Caſaubb. Ματιανὴν, ut infra p. 531. editiones etiam inſerto ν, reliqui cum edd. recte Ματιανήν.

2) Caſaubonn. omnesque mei ὑπὸ, uti vetus interpres *ſub*, quod propter ſubnexa eſt magis adcommodatum. Vulgo ἐπὶ, quod Aldus immutavit.

3) Male Aldus et Hopper. λιμών. Pro ἐπὶ τῶν Πυρεῶν Xylander poſuit ὑπὸ τ. Π. Tum pro Νισαίους, quod probant codices et editiones, ſolus Pariſ. dat Νησαίους, et vetus interpres *Neſeos*. Ita vero deinceps variat epitome p. 148.

§. 7.

Magna ſui parte Media ſublimis eſt, et frigida; ac tales ſunt etiam ſupra Ecbatana ſiti montes, et apud Rhagas, Caſpiasque portas, atque in univerſum ſeptentrionalia loca usque ad Matianam et Armeniam. Ad Caſpias portas ſolum humile et in convalle ſitum, uberrimum eſt, et omnium ferax, demta olea: quae etſi feritur alicubi, arida et pinguedinis expers naſcitur. Haec regio (ut et Armenia) equis alendis excellit: et inde quoddam pratum Hippobotum dicitur, per quod

διεξίασιν οἱ ἐκ τῆς Περσίδος καὶ Βαβυλῶνος εἰς Κασπίους πύλας ἀδεύοντες, ἐν ᾧ πέντε μυριάδας ἵππων Media.

p. 148. Hudſ. quae primum in ed. Baſil. ſcribit Νησαῖον πεδίον, deinde Νισαίους ἵππους. *Tzſchucke.* Epitomae, etiam ſcriptae, Νησαῖοι habent, itemque Stephanus, ubi ordo literarum lectionem ſtabilit, et ſupra quoque [p. 509.] Neſaea Hyrcaniae vicina legebatur: fortaſſe alia. Certe Plinius 6, 25. [ſ. 29.] Niſaeam legit Parthiae adſcribens. Ita Niſaeos equos legit etiam Euſtathius in Il. 2, 558. et in Dionyſium, [v. 1017.] et apud Plutarchum in Pyrrho [c. 11.] eſt Νισαῖος ἵππος. Itaque hos ſequor, cum et infra [p. 530. in.] ſic legatur. *Xylander.* Parum ſibi conſtant in ſcriptura hujus vocis ab initio. Sic per ι efferunt Suidas ſ. v. Νίσαιον et ἵππος Νισαῖος, ex auctoribus ipſis Herodot. 3, 106. Philoſtrat. in vita Apollon. 1, 31. Lucianus de hiſtor. ſcrib. c. 39. Himerius eclog. 13, 36. p. 236. ed. Wernsdorf. — Per η Stephanus, Heſychius. h. v. quod per literarum ſeriem evincere videtur, et ſic multi etiam libri in auctoribus, ubi vulgo per ι editur. *Neſaeos* autem ex Latinis vocat Ammian. 23, 6. p. 288. Gron. Quaec quidem diverſitas orta eſt ex crebra commutatione utriusque literae, et quod forte cum Niſaea Atticae commiſcerent. At per υ ferri non poteſt, uti legitur in Heliodoro l. 9. p. 437. extr. et dedit Schmieder. in Arriano de exp. 7, 3, 6. ubi antea ſtabat η. Sed plura dabunt Bochart in Hieroz. P. I. 2, 9. Briſſon. de regno Perſar. lib. 3. p. 301. ſ. Salmaſ. ad Solin. p. m. 842. Caſaubon. ad Athen. p. 342. d'Orville ad Chariton. 6, 4. p. 541. et viri docti ad laudatos auctores. Equidem et hic, ut ſupra, dedi per η. Quod antea ſcribit Strabo πέντε μυριάδας, in quo numero conſentiunt omnes libri, Weſſeling. id mutatum velit ad Diodor. 17. 110. in πεντακισχιλίους, quod optime illi cum Arriano de exp. 7, 13, 2. convenerit. Forte tamen Noſter Alexandri tempora reſpexit, qui tantum ibi invenit equos LXM (Diodorus c. l.) aut LM. (Arrian. c. l.)

quod transeunt, qui a Perſide et Babylonia ad Caſpias portas proficiſcuntur: in eo ali ajunt L millia equarum

Media. ἵππων θηλείων νέμεσθαί φασιν ἐπὶ τῶν Περσῶν· εἶναι δὲ τὰς ἀγέλας ταύτας βασιλικάς. Τοὺς δὲ Νησαίους ἵππους, οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς ἀρίστοις οὖσι καὶ μεγίστοις, οἱ μὲν ἐνθένδε λέγουσι τὸ γένος, οἱ δ' ἐξ Ἀρμενίας· ἰδιόμορφοι δ' εἰσὶν, ὥσπερ καὶ οἱ Παρθικοὶ λεγόμενοι νῦν παρὰ τοὺς Ἑλλαδικοὺς, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παρ' ἡμῖν. Καὶ τὴν βοτάνην δέ, τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους, ἀπὸ τοῦ πλεοναζειν ἐνταῦθα ἰδίως Μηδικὴν καλοῦμεν. Φέρει δὲ καὶ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς, [4] πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ ἔστι

4) Omnes libri mſcripti cum epitome et vetere interprete conſentiunt in vulgata lectione πολὺ λειπόμενος; at Stephanus ſub v. Μηδία praefixa negandi particula Strabonis verba ſic repetit: οὐ πολὺ λειπόμενος. Tzſch. Si ſpectes τὴν φράσιν, videbitur legendum οὐ πολὺ λειπόμενος. Nihil tamen cenſeo temere mutandum: nam ſic quoque eſt in epitome: nec variant libri veteres, quos quidem ſciam. Vide Dioſcoridem [3, 94.] et Plinium. [12, 48. ſ. 23.] Caſaubonus. Ita ex connexu verborum et ad mentem Strabonis aptius negationem inferendam cenſent etiam Bodaeus a Stapel in Theophraſti hiſt. plantar. lib. 6. p. 592. Holſten. ad Stephan. p. 207. Salmaſ.

rum e Perſis, eſſeque armenta ea regia. Neſaeos equos, quibus reges utuntur, optimis et maximis, quidam hinc peti ajunt, alii ex Armenia: forma ſunt peculiari, ut et qui nunc Parthici dicuntur, a Graecanicis aliisque noſtratibus diverſa. Sed et herbam, quae maxime equos alit, ex eo, quod ibi abundat, peculiariter Medicam appellamus. Silphium quoque fert Media, unde Medico ſucco nomen. Is longe deterior Cyrenaico, interdum etiam ei anteit boni-

ἔστι δ' ὅτε καὶ διαφέρων ἐκείνου· εἴτε παρὰ τὰς τῶν τόπων διαφορὰς, εἴτε τοῦ φυτοῦ κατ' εἶδος ἐξαλλάττοντος, εἴτε καὶ παρὰ τοὺς ὀπίζοντας καὶ σκευάζοντας, ὥστε συμμένειν πρὸς τὴν ἀπόθεσιν καὶ τὴν χρείαν. Media.

§. 8.

Τοιαύτη μέν τις ἡ χώρα. Τὸ δὲ μέγεθος πάρισόν πως ἐστιν εἰς πλάτος καὶ μῆκος· δοκεῖ δὲ μέγιστον εἶναι πλάτος τῆς Μηδίας, τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ Ζάγρου ὑπερθέσεως, ἥπερ καλεῖται Μηδικὴ πύλη,

mas. ad Solin. p. m. 255. probante Berkelio ad Stephan. p. 556. Praeterea repugnant aliorum narrationes, veluti Plinii, qui 19, 15. f. 3. adfirmat, laser, quod in Perside, aut Media et Armenia nascatur large, multo esse infra Cyrenaicum. Cf. etiam 22, 48. f. 23. Tum vero Strabonis verba sibi constant, si bonitatem ejus interdum majorem ex subjectis explices, sic ut prius intelligas de comparatione utriusque in universum facta, posterius de singularibus mutationis causis. Nolui igitur illam particulam unius Stephani auctoritate admittere.

1) Casaubonn. μέντοι τις. Tum pro πάριφον Moscov. Paris. Medic. 3. 4. πάρισος, quod ad idem redit. Post ante δυνάμει articulum τῇ praeponit Medic. uterque, forte quia genus vellent apertius distinguere. Alias promiscua forma haec proferuntur.

bonitate: sive id locorum differentia facit, sive species plantae variat, sive qui succum colligunt et conficiunt ad reponendum et ad usum, hoc praestant.

§. 8.

Talis ergo est Media. Quod ad magnitudinem, aequali fere est longitudine atque latitudine: haec maxima videtur a transitu Zagri (portam Mediam no-

Media. πύλη, εἰς Κασπίους πύλας διὰ τῆς Σιγριανῆς σταδίων τετρακισχιλίων ἑκατόν. Τῷ δὲ μεγέθει καὶ δυνάμει τῆς χώρας ὁμολογεῖ καὶ ἡ περὶ τῶν φόρων ἰσορία. Τῆς γὰρ Καππαδοκίας παρεχούσης τοῖς Πέρσαις κατ' ἐνιαυτὸν πρὸς τῷ ἀργυρικῷ τέλει ἵππους χιλίους καὶ πεντακοσίους, [2] ἡμιόνους δὲ δισχιλίους, προβάτων δὲ πέντε μυριάδας, διπλάσια σχεδόν τι τούτων ἐτέλουν οἱ Μῆδοι.

§. 9.

[1] Ἔθη δὲ τὰ πολλὰ μὲν τὰ αὐτὰ τούτοις τε, καὶ τοῖς Ἀρμενίοις, διὰ τὸ καὶ τὴν χώραν παραπλησίαν εἶναι. Τοὺς μέντοι Μήδους ἀρχηγέτας εἶναί φασι, καὶ τούτοις, καὶ ἔτι πρότερον Πέρ-

2) Sic libri omnes, quod Aldus mutaverat in ἡμιόνων, et exceperant Hopperus et Xylander. Ita vero antea ἵππους et post προβάτων.

1) Mssti Casaubonn. meique omnes, tantum quod in Medic. 4. correctum transierat in ἦθη, et in Moscov. margine adpositum erat. Post verba τὰ αὐτὰ, Aldo duce, omiserant Hopperus et Xylander, qui etiam ante Ἀρμενίοις neglexerat τοῖς. Tum εἶναι ante Casaubonum aberat. Post Aldus et Hopperus scripserunt Περσικὴ καὶ σχολὴ; vetus interpres lepide *Persica schola*.

minant) usque ad portas Caspias per Sigrianam, stadiorum quater mille et c. Magnitudini et potentiae regionis ejus respondet tributorum quoque historia. Nam cum Cappadocia conferat Persis quotannis, ultra censum argenteum, equos CIↃ IↃ, mulos bis mille, oves IↃↃↃ: fere duplum hujus Medi pendebant.

§. 9.

Mores fere communes sunt Medis atque Armeniis: quia et regio adsimilis est. Medos tamen principes auctoresque fuisse et his istorum ferunt, et Per-

Πέρσαις, τοῖς ἔχουσιν αὐτοὺς, καὶ διαδεξαμένοις Media.
τὴν τῆς Ἀσίας ἐξουσίαν. Ἡ γὰρ νῦν λεγομένη
Περσικὴ στολὴ, καὶ ὁ τῆς τοξικῆς καὶ ἱππικῆς
ζῆλος, καὶ ἡ περὶ τοὺς βασιλέας θεραπεία, καὶ
κόσμος, καὶ σεβασμὸς θεοπρεπὴς παρὰ τῶν ἀρ-
χομένων εἰς τοὺς Πέρσας παρὰ [2] τῶν Μήδων ἀφῖ- p. 526.
κται· καὶ ὅτι τοῦτ' ἀληθὲς, ἐκ τῆς ἐσθῆτος μά-
λιστα δῆλον. Τιάρα γάρ τις, καὶ [3] κίταρις, καὶ
[4] πῖλος, καὶ χειριδωτοὶ χιτῶνες, καὶ ἀναξυρίδες

2) Articulum ignorant Moſcov. Medic. 3. 4. et Pariſ. ut in hoc antea ὁ ante verba τῆς τοξικῆς abeſt.

3) Vulgo κίδαρις; vitioſe Xyl. κίδρις; Venet. Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. epitome p. 149. Hudſ. κίταρις, ut vetus interpres *citaris*. Per δ ſcribunt etiam Arrian. de exp. 4, 7, 7. Curtius 3, 3, 19. alii et, qui in primis huc valent, Lexicographi, Suidas et Heſychius. Cf. Briſſon. de regno Perſ. lib. 1. p. 32. ſq. et qui laudantur ad Heſych. T. 2. p. 255. Monet tamen diſertis verbis Heſychius, a quibusdam etiam per τ ſcribi, uti et libri variant in Polluce 7, 13. ſ. 58. et per τ ex Herodoto refertur 10, 36. ſ. 162. Et ſic conſtanter ſcribit Plutarch. in Pompejo c. 33. in Antonio c. 54. et Artaxerxe c. 26. Quam formam igitur cum hic praeſcribant tot libri, rejiciendam non eſſe putavi.

4) Medic. 3. πίλον; editiones πίλος, quod in aliis exſtitiſſe

Perſis, qui Media occupata in dominationem Aſiae ſucceſſerunt. Nam qui nunc dicitur Perſicus veſtitus, et ſagittandi ac rei equeſtris ſummum ſtudium, regumque cultus, ornatus, et honores quaſi divini regibus ab ipſorum imperio ſubjectis qui habentur, a Medis ſunt profecta. Idque verum eſſe, maxime e veſtitu apparet. Nam tiara, citaris, pileus, manicatae tunicae, et anaxyrides (ſive eae ſunt brac-

Media. ἐν μὲν τοῖς ψυχροῖς τόποις καὶ προσβόροις, ἐπιτήδειά ἐστι φορήματα, οἷοί εἰσιν οἱ Μηδικοί· ἐν δὲ τοῖς νοτίοις ἧκιστα· οἱ δὲ Πέρσαι τὴν πλείστην οἴκησιν ἐπὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάττῃ κέκτηνται, μεσημβρινώτεροι καὶ Βαβυλωνίων ὄντες καὶ Σουσίων· μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τὴν τῶν Μήδων προσεκτήσαντό τινα καὶ τῶν προσαπτομένων [5] Μηδίας. Ἀλλ' οὕτως ἐφάνη σεμνὰ καὶ τοῦ βασιλικοῦ προσχήματος οἰκεῖα τὰ ἔθη τοῖς νικήσασι τὰ τῶν [6] νικηθέντων, ὥστ' ἀντὶ γυμνητῶν καὶ ψιλῶν θηλυστολεῖν ὑπέμειναν, καὶ κατηρεφεῖς εἶναι τοῖς σκεπάσμασι.

§. 10.

stitisse videtur; certe ita habent editiones. Equidem cum aliis auctoribus, quos hic probat Mosc. posui πῖλος. Tum ἀνξαρίδες extrusa litera sistit Mosc. et pro φορήματα Medic. 3. 4. volunt φορέματα, ut alibi dicitur σῦρημα et σύρεμα.

5) Medic. 4. Μηδείας corr. Μηδίας.

6) Venet. κινηθέντων; reliqui νικηθέντων, Medic. 3. 4. etiam omissa particula καὶ, quam Casaubonus ejiciendam flagitante nexu censebat. Vulgo enim legitur καὶ τὰ τῶν κτ. Post Ald. Hopper. dederunt φίλων; reliqui ψίλων.

braccae) in frigidis locis et aquilonaribus, ut sunt Mediae, gestamen sunt commodum: in australinis minime. Persae autem habitationem suam ut plurimam habent ad Rubrum mare, meridionaliores Babyloniis et Susiis: sed eversis Medis, etiam quaedam Mediae contermina in suam redegerunt potestatem. Sed victoribus ita ob majestatem et regio ornatui convenientem dignitatem placuerunt a victis Medis recepta, ut nuditati et levissimo vestitui muliebrem stolam ac vestem, ad talos dependentem, praetulerint.

§. 10.

§. 10. Media.

Τινὲς δὲ Μήδειαν καταδεῖξαι τὴν ἐσθῆτα ταύτην φασὶ, δυναστεύσασαν [1] ἐν τοῖς τόποις, καθάπερ καὶ Ἰάσονα, καὶ ἐπικρυπτομένην τὴν ὄψιν, ὅτε ἀντὶ τοῦ βασιλέως ἐξίοι· [2] τοῦ μὲν Ἰάσονος ὑπομνήματα εἶναι τὰ Ἰασόνια Ἡρῶα, τιμώμενα σφόδρα ὑπὸ τῶν βαρβάρων· (ἔστι δὲ καὶ ὄρος μέγα ὑπὲρ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐν ἀριστερᾷ, καλούμενον [3] Ἰασόνιον·) τῆς δὲ Μηδείας, τὴν ἐσθῆτα καὶ τοὔνομα τῆς χώρας. Λέγεται δὲ καὶ Μῆδος, υἱὸς

 αὐτῆς,

1) Addidi ἐν ex Mosc. Ven. Medic. 3. 4. Paris. cum alias genitivus ex usu sequatur, ut lib. 8. p. m. 287. — Ante Ἰάσονα Moscov. Paris. Medic. 3. 4. melius inserunt καὶ, quos secutus id repetii.

2) Medic. 3. καὶ τοῦ μέν. Voci Ἰάσονος subnectunt φασὶν Casaubonn. Medic. 4. utrumque sine gravi causa.

3) Vulgo Ἰασόνειον, quod in Ἰασόνιον mutant hic et deinceps Moscov. Medic. 3. 4. Paris. Cf. supra ad p. m. 431. et paullo post hic. Post pro τῆς δὲ Μηδείας Paris. vult τῆς τε Μηδίας; posterius etiam adferunt minus hic opportune Aldus et Hopperus ex sueta variatione. Prius etiam legitur in Medic. 3. et ante correctionem in Medic. 4. Pro αὐτοῦ Moscov. sine causa αὐτοῦ, uti Aldus, Hopper. et Xylander.

§. 10.

Sunt, qui tradant, Medeam dominio istarum regionum cum Iasone potitam, vestem illam excogitavisse, et quoties praeter regem exiret, faciem velasse: ac Iasonis quidem monimentum esse sacella Iasonia, quae religiosissime a barbaris coluntur: (est et magnus mons supra Caspias portas ad laevam, qui Iasonium vocatur.) Medeae autem vestem et nomen regionis. Dicunt etiam, Medum ejus filium in regnum successisse,

Media. αὐτῆς, διαδέξασθαι τὴν ἀρχήν, καὶ τὴν χώραν ἐπώνυμον αὐτοῦ καταλιπεῖν. Ὁμολογεῖ δὲ τούτοις καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀρμενίαν Ἰασόνια καὶ τὸ τῆς χώρας ὄνομα, καὶ ἄλλα πλείω, περὶ ὧν ἐροῦμεν.

§. 11.

Καὶ τοῦτο δὲ Μηδικὸν, τὸ βασιλέα αἱρεῖσθαι τὸν ἀνδρειότατον, ἀλλ' οὐ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς ὀρείοις· μᾶλλον δὲ τὸ τοῖς βασιλεῦσιν πολλὰς εἶναι γυναῖκας· τοῖς δ' ὀρείοις τῶν Μήδων καὶ πᾶσιν ἔθος τοῦτο, ἐλάττους δὲ τῶν [1] πέντε οὐκ ἔξεσιν· ὡς δ' αὕτως τὰς γυναῖκάς φασιν ἐν καλῷ τίθεσθαι, ὅτι πλείους νέμειν ἄνδρας, τῶν πέντε δὲ ἐλάττους, συμφορὰν ἡγεῖσθαι. Τῆς δ' ἄλλης

* Μη-

1) Vulgo ἑπτὰ, quod reddit etiam vetus interpres. Caſaubonus ex ſuis libris notat probatque πέντε, quem numerum ex meis ſuſtinent Moſcov. Ven. Medic. 3. 4. Pariſ. cum epitome p. 149. Hudſ. et Euſtathio ad Dionyſium v. 1017.

ſiſſe, ac provinciae ei nomen a ſe factum reliquiſſe. Cum his conſentiunt etiam Iaſonia Armeniae, nomenque regionis, et plura alia, de quibus ſuo dicemus loco.

§. 11.

Id quoque Medorum eſt, regnum fortiſſimo deferre: neque tamen omnes hoc ſervant, ſed montani: magis etiam hoc, ut rex multas habeat uxores: quem quidem morem omnes Medi montani tenent: neque licet pauciores habere mulieres, quam quinque. Mulieres quoque in parte felicitatis ponere ajunt, alere quamplurimos viros: intra quinque, id vero calamitoſum deputare. Cum autem reliqua

Media

[2] Μηδίας εὐδαιμονούσης τελέως, λυπρά ἐστιν ἡ προς- Media.
άρκτιος ὀρεινή· σιτοῦνται οὖν ἀπὸ ἀκροδρύων, ἔκ τε μήλων ξηρῶν κοπέντων ποιοῦνται μάζας· ἀπὸ δ' ἀμυγδάλων φρυχθέντων ἄρτους· ἐκ δὲ ῥιζῶν τινων οἶνον ἐκθλίβουσι· κρέασι δὲ χρῶνται θηρίοις· ἥμερα δὲ οὐ τρέφουσι θρέμματα. Τοσαῦτα μὲν περὶ Μήδων φαμέν· περὶ δὲ τῶν [3] νομίμων κοινῇ

Nn 4 τῆς

2) Pariſ. Μηδείας, uti fere ſolet. Poſt pro οὖν habet γοῦν, uti Moſcov. Medic. 3. 4. Μάζας in ἀμύξας mutat Venetus. Tum Medic. 3. alio ordine verba ponit ἀπὸ ἀμυχδάλων δέ. Pro φρυχθέντων Pariſ. et Ven. ſubſtituunt φωχθέντων et Moſcov. vult φρυγθέντων. Lepide porro ἄρτους in ἄρκτους corrupit Venetus. Vocem θηρίοις per ει efferunt Moſcov. Medic. 3. 4. quae διττογραφία in his paſſim notata eſt.

3) Caſaubonn. Moſcov. Venet. Pariſ. Medic. 3. 4. Νομαδικῶν, quam vocem etiam reddidit vetus interpres. Attamen Medic. 3. ab eadem manu in margine accepit νομίμων. Tum ſequens καὶ abeſt in Msstis Pariſ. Medic. 3. 4. Vulgo in edd. locus ita habet: περὶ δὲ τῶν Μηδικῶν καὶ κοινῇ τῆς συμπάσης Μηδίας. *Tzſchucke.* Mscr. Νομαδικῶν perperam. Medica vocat Medicorum inſtituta, vel hiſtoriam imperii Medici. *Caſaubonus.* Obtundit moleſta repetitio cognatarum vocum, et praeterea nexum continuum turbat particula καί. Adhibita igitur codicum ope locum informavi, ut nec offenderet, et ſenſus inde exſiſteret commodior. Mutationis cauſae viaeque facile adparent.

Media omnium rerum abundet copia, montana verſus ſeptentrionem ſterilia ſunt: itaque veſcuntur arborum frugibus, et mazas faciunt ex aridis pomis contuſis, panesque e toſtis amygdalis: et vinum e radicibus quibusdam exprimunt: carnibus aluntur ferinis, pecus cicur non educant. Tantum de Medis: de inſtitutis autem omnino univerſae Mediae,

ſi

Armenia. τῆς συμπάσης Μηδίας, ἐπειδὴ [4] ταὐτὰ τοῖς Περσικοῖς γεγένηται διὰ τὴν τῶν Περσῶν ἐπικράτειαν, ἐν τῷ περὶ ἐκείνων λόγῳ θήσομεν.

ΚΕΦ. ΙΓ'.

§. 1.

Τῆς δ' Ἀρμενίας τὰ μὲν νότια προβέβληται τὸν Ταῦρον, διείργοντα αὐτὴν ἀφ' ὅλης τῆς μεταξὺ Εὐφράτου καὶ τοῦ [1] Τίγριος, ἣν Μεσοποταμίαν

4) Vulgo cum Mſscrtis ταῦτα. *Tzſchucke.* Lege ταὐτὰ τοῖς Π. Senſus eſt, quoniam eadem fuere Medorum olim, quae poſtea Perſarum inſtituta, ideo, quum de Perſicis agemus, conjungemus et Medica. Ut ſit ſenſus, quem Xylander elicit, alia lectione opus eſt. *Caſaubonus.* Nempe Xylander haec in verſione propoſuit: *De Medicis, quae univerſae communia ſunt Mediae, quoniam Perſarum dominatione haec Perſis ſubſunt* — In emendatione vocis ταῦτα facile paruit Caſaubono. Commutatio et prona eſt et crebra. Pro τοῖς Περσικοῖς Medic. 3. dedit Περσικά. Nempe accommodavit ad ταῦτα. Prior lectio magis placet.

1) Medic. 3. Τίγρητος, uti legitur apud Arrian. de exp. 7, 7. et alios. Cf. ad Melam II. 3, 8, 5. p. 311. ſq. Neque tamen Noſter hanc formam amat, qui ſolet dicere

ſi quidem propter Perſarum dominationem cum Perſicis fuerunt communia, ſuo dicemus loco.

CAP. XIII.

§. 1.

Armeniae partes verſus meridiem vergentes, ante ſe ſitum habent Taurum montem, qui a tota eas regione dirimit, quae inter fluvios Euphratem et Tigrim intercepta, inde Meſopotamiae

μίαν καλοῦσι· τὰ δὲ ἑωθινὰ τῇ Μηδίᾳ συνάπτει τῇ μεγάλῃ καὶ τῇ Ἀτροπατηνῇ. Προσάρκτια δέ ἐστι τὰ ὑπερκείμενα τῆς Κασπίας θαλάττης ὄρη τὰ τοῦ Παραχοάθρα, καὶ Ἀλβανοὶ, καὶ Ἴβηρες, καὶ ὁ Καύκασος ἐγκυκλούμενος τὰ ἔθνη ταῦτα, καὶ συνάπτων τοῖς Ἀρμενίοις, συνάπτων δὲ καὶ τοῖς Μοσχικοῖς ὄρεσι καὶ Κολχικοῖς μέχρι τῶν καλουμένων [2]Τιβαρηνῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ταῦτά ἐστι τὰ ἔθνη, καὶ ὁ [3]Παρυάδρης, καὶ Armenia. p. 527.

cere Τίγρις, quod et hic ex Moſcov. et Ven. pro vulgato Τίγριδος poſui. Παραχοάθρα virium eſt ſolius ed. Amſtelodam, uti Καύκασος.

2) Caſaubonn. vel Τιβαρῶν, vel Τιβανῶν. Ex meis Ven. Τιβαρῶν; Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. Τιβαρανῶν, et ſic vetus interpres *Tibarani*. Editiones acceperunt ab Aldo Τιβαρηνῶν, quam formam praetuliſſe videntur Urbin. et Vatic. et Strabo alibi oſtendit. Cf. ad lib. 2. p. m. 345. de utraque, quae diſputantur ad Melam I. 1, 2, 5. p. 122. ſqq. Nolui igitur a vulgata recedere.

3) Caſaubonn. Venet. Urbin. Medic. 3. 4. Παρύδρης; Moſc. item; Vatic. Pariſ. opinor, cum edd. Παρυάδρης, uti vetus interpres *Paryadra*. Vulgata lectio ſana eſt. Sic vocantur a Plinio 6, 9. 11. ſ. 10. Ptolemaeo 5, 13. et Noſtro infra lib. 12. p. 355. ſq. et ſic ſupra. Pro Σκυδίσης Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. edd. ante Caſaubonum ſubſtituunt Κυδίσης; vetus interpres *Cydiſa*, de qua mutatione ſupra dixi ad p. m. 397.

miae nomen gerit. Orientalia Mediam attingunt cum magnam, tum Atropatenam. Verſus ſeptentrionem ſunt montes, qui Caſpio imminent mari Parachoatrae: tum Albani, Iberi, et Caucaſus, circumdans iſtas gentes, Armeniamque attingens, eumque Moſchicis etiam coiens et Colchicis, usque ad eos, qui Tibareni dicuntur. Ab occaſu cum iſtae ſunt gentes, tum

Armenia. ὁ Σκυδίσης μέχρι [4] τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας, ἣ διείργει τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Κομμαγηνῆς.

§. 2.

Ὁ γὰρ Εὐφράτης ἀπὸ τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ Ταύρου τὰς ἀρχὰς ἔχων, τὸ μὲν πρῶτον ῥεῖ πρὸς δύσιν διὰ τῆς Ἀρμενίας, εἶτ' ἐπιστρέφει πρὸς νότον καὶ διακόπτει τὸν Ταῦρον, μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων τε καὶ Καππαδοκῶν καὶ Κομμαγηνῶν· ἐκπεσὼν δ' ἔξω, καὶ γενόμενος κατὰ τὴν Συρίαν ἐπιστρέφει πρὸς χειμερινὰς ἀνατολὰς μέχρι Βαβυλῶνος, καὶ ποιεῖ τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς τὸν Τίγριν· ἀμφότεροι δὲ τελευτῶσιν εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Τὰ

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. cum editionibus ante Caſaubonum praemittunt τῆς, quod hic primus ejecit. Sic ante τοῦ Εὐφράτου inſerunt τῆς Moſcov. Urbin. Vatic. Medic. 3. 4. cum iisdem editionibus, cujus in ſimili maxime nexu difficilis eſt dijudicatio.

tum Paryadres mons, et Scydiſes usque ad Armeniam minorem, et Euphratis alveum, quo Armenia a Cappadocia et Commagena diſtinguitur.

§. 2.

Etenim Euphrates in ſeptentrionali latere Tauri ſcaturiens, ab initio verſus ortum fluit per Armeniam: deinde ad auſtrum ſe convertens, Taurum ſecat inter Armeniam, Cappadociam et Commagenam: inde ſe provehens, ubi in Aſſyriam venit, flectit ſeſe verſus hybernum ortum usque ad Babylonem, et cum Tigri conjunctus Meſopotamiam includit: ambo autem in Perſicum deferuntur ſinum.

Ita

Τὰ μὲν δὴ κύκλῳ [5] τοιαῦτα, ὀρεινὰ σχεδόν τι πάντα καὶ τραχέα, πλὴν τῶν πρὸς τὴν Μηδίαν κεκλιμένων ὀλίγων. Πάλιν δὲ τοῦ λεχθέντος Ταύρου τὴν ἀρχὴν λαμβάνοντος ἀπὸ τῆς περαίας τῶν Κομμαγηνῶν καὶ τῶν [6] Μελιτηνῶν, ἣν ὁ Εὐφράτης ποιεῖ, Μάσιον μέν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον ὄρος τῶν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ Μυγδόνων ἐκ νότου, ἐν οἷς ἡ Νίσιβίς ἐστιν· ἐκ δὲ τῶν [7] προσαρκτίων μερῶν [8] ἡ Σωφηνὴ κεῖται, μεταξὺ τοῦ τε Μασίου καὶ τοῦ Ἀντιταύρου. [9] Οὗ-

Armenia.

5) Sic Casaubonn. Venet. Medic. 3. 4. Moscov. Paris. pro ταῦτα. Cum illud flagitent conjunctae codicum voces, nec sensus obstet, reluctari nolui. Pro σχεδόν τι Moscov. ponit σχεδὸν πάντα, offensus forte connexu vocum τὶ et πάντα. Ita tamen Xenoph. de exped. Cyri 6, 4, 14. σχεδόν τι πᾶσα ἡ τρατιά. Et sic alii, ut Noster 10. p. m. 57. πᾶσα σχεδόν τι ἡ γραφή, ubi tamen Moscov. ex correctione ponit τοί. Cf. ibi notata.

6) Moscov. Paris. Μελιγηνῶν; editones duae priores Μελιτινῶν. Nota haec. Tum uterque codex ὃν pro ἣν. In ed. Casauboni priori sola exstat negligentia operarum ὑπερκείμενον, quod accentus etiam coarguit, notavit tamen et emendavit Berkel. ad Stephanum p. 538.

7) Moscov. πρὸς ἄρκτον; Paris. Medic. 3. 4. (postea hic correctus) edd. Aldi, Hopperi προσάρκτιον.

8) Absque articulo dimittunt Moscov. Paris. et edd. ante Casaubonum. Tum Mosc. hic et deinceps Σωφηνὴ per ο male edit.

Ita omnia in orbem Armeniae circumposita, montosa fere et aspera: demtis iis, quae aliquantum ad Mediam inclinant. Rursum si a Tauro initium sumas ab ea parte, quae trans fluvium Euphratem opposita est Commagenae et Melitenae, Masius mons est, imminens superne Mygdonibus in Mesopotamia versus Austrum sitis, in quibus est Nisibis. Septentrionem versus Sophena est, Masium inter et Antitaurum: qui

Armenia.

[9] Οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Ταύρου τὴν ἀρχὴν λαβὼν, τελευτᾷ πρὸς τὰ ἑῷα τῆς Ἀρμενίας, ἀπολαμβάνων μέσην τὴν Σωφηνὴν, ἐκ θατέρου δὲ μέρους ἔχων τὴν Ἀκιλισηνὴν, μεταξὺ ἱδρυμένην τοῦ Ταύρου τε, καὶ [10] τοῦ Εὐφράτου Μεσοποταμίας, πρὶν ἢ κάμπτειν αὐτὸν ἐπὶ νότον. Βασίλειον δὲ τῆς Σωφηνῆς Καρκαθιόκερτα. Τοῦ δὲ

9) Medic. 3. 4. Pariſ. οὗτος δ' ἀπὸ, ut alibi in ſimili nexu utrumque objicitur. Tum Ald. et Hopper. Ἀκιλεσηνήν.

10) Caſaubb. Medic. 3. 4. τῆς τοῦ Εὐφράτου. *Tzſchb.* Locus corruptus. In veteribus ita legitur, τοῦ Ταύρου τε καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου Μεσοποταμίας, quae lectio et ipſa eſt corrupta. Lego autem καὶ τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μεσοποταμίας. *Caſaubonus.* Locus eſt inſigniter corruptus, quem feliciter ſic reſtituo: τοῦ Ταύρου τε καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας. Nullam hic Meſopotamia ſedem habere poteſt. Per ποταμίαν Euphratis alveum ejus intelligit. Et ſic eadem pagina loquutus eſt μέχρι μικρᾶς Ἀρμενίας καὶ τῆς τοῦ Εὐφράτου ποταμίας. Quin Taurus mons, eodem Strabone teſte, continuis jugis latus meridionale Armeniae majoris a Meſopotamia ſeparabat. *Salmaſius in Solin. p. m.* 437. *ſq.* Si eligendum ſit, cum emendatione locus indigeat, praetulerim Salmaſium, qui ſuam ſat idoneis argumentis ſuffulſit. Poſt pro αὐτὴν recte et apte Medic. 3. 4. ſubminiſtrant αὐτὸν, ipſa geographica ratione probante. Et ſic vetus interpres vertit *is*.

qui ab Euphrate et Tauro initium ſumens, in partes Armeniae orientales deſinit, mediam transiens Sophenam: et ab altera parte Aciliſenam habens, ſitam inter Taurum et Euphratem, priusquam ille ad Meſopotamiam verſus meridiem ſeſe convertit. Regia Sophenes eſt Carcathiocerta. Supra

Maſium

δὲ Μασίου ὑπέρκειται,[11] πολὺ πρὸς ἕω κατὰ τὴν Γοργοδυληνὴν ὁ Νιφάτης, εἶθ' ὁ [12] Ἄβος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Εὐφράτης ῥεῖ καὶ ὁ Ἀράξης, ὁ μὲν πρὸς δύσιν, ὁ δὲ πρὸς ἀνατολάς· εἶθ' ὁ Νίβαρος μέχρι τῆς Μηδίας παρατείνει. Armenia.

§. 3.

Ὁ μὲν οὖν Εὐφράτης εἴρηται, ὃν τρόπον ῥεῖ. Ὁ δὲ Ἀράξης, πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἐνεχθεὶς μέχρι τῆς Ἀτροπατηνῆς, κάμπτει πρὸς δύσιν καὶ πρὸς ἄρκτους· καὶ παραῤῥεῖ [1] τὰ Ζάρα πρῶτον, εἶτ' Ἀρ-

11) Moſcov. Medic. 3. 4. πρὸς ἕω πολύ. Tum Medic. Γοργαδίλην; Moſcov. Γοργοδυλινήν, convenienter ad ſimilia nomina, unde recepi. Vulgo Γοργοδυλινήν.

12) In hac ſcriptura conſentiunt omnes libri, quos et probat Ptolemaeus 5, 13. In Plinio 5, 24. f. 20. appellatur *Abas*, forte pro *Abus*. Scribendi igitur vitium in Euſtathio ad Dionyſ. v. 988. ubi legitur Ἄκος, quod plures notarunt. Cf. infra p. 531. Infra c. l. cum eo connectitur Ἴμβαρος, qui forte idem eſt, uti etiam cenſet Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 198. Porro quod editiones ſcribunt Μηδείας, ut alibi, recte in Μηδίας revocant Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ.

1) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Ἄζαρα, intacto tamen articulo; alii cum edd. τὴν Ἀζάραν vel Ἄζαραν. Τὴν vero loco

Maſium longe verſus orientem juxta Gorgodylenam Niphates eſt: deinde Abus, unde Euphrates Araxesque prolabuntur, verſus occaſum alter, alter verſus ortum: deinde Nibarus usque ad Mediam porrigitur.

§. 3.

Diximus de Euphratis fluxu. Araxes verſus ortum latus usque ad Atropatenam, ad occaſum deinde et ſeptentriones inclinat: ac primum Zara prae-

Armenia. Ἀρταξάτα, πόλιν Ἀρμενίων· ἔπειτα διὰ τοῦ Ἀραξηνοῦ πεδίου πρὸς τὸ Κάσπιον ἐκδίδωσι πέλαγος.

§. 4.

Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ Ἀρμενίᾳ πολλὰ μὲν ὄρη, p. 528. πολλὰ δὲ ἱππόβοτα πεδία, ἐν οἷς οὐδ' ἄμπελος φύεται ῥᾳδίως· πολλοὶ δ' αὐλῶνες, οἱ μὲν μέσως, οἱ δὲ καὶ σφόδρα εὐδαίμονες· καθάπερ τὸ Ἀραξηνὸν πεδίον, δι' οὗ ὁ Ἀράξης ποταμὸς ῥέων εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ἀλβανίας [1] καὶ τὴν Κασπίαν ἐκπίπτει θάλασσαν· καὶ μετὰ ταῦτα ἡ [2] Σακασηνὴ, καὶ αὐτὴ

locum habere nequit. Legendum videtur τὰ Ζάρα, uti infra pluribus docebitur ad lib. 16. p. 744. Poſt pro πόλιν vitioſe Medic. 3. πόλις.

1) Sic Caſaubonn. omnesque mei, quod et reddidit vetus interpres, cum vulgo adhuc legeretur εἰς τὴν Κασπίαν. Iidem etiam deinceps, ut vetus interpres, praeferunt ἐκπίπτει pro ἐμπίπτει, praeter Pariſienſem, ex quo nihil adſcriptum habui. Commutatio utriusque vocis paſſim notatur.

2) Σακασηνὴ per ſimplex σ dedi, ut ſupra p. 511. extr. Libri hic quidem, excepto vetere interprete, praeferunt duplex, Moſcov. etiam praeterea truncata prima ſyllaba dat κασηνή. Idem pro αὐτὴ habet αὐτῇ. Praeſero prius.

praeterfluit, deinde Artaxata, Armeniae urbem: poſt per Araxenum campum in Caſpium effunditur mare.

§. 4.

In ipſa autem Armenia multi ſunt montes, multae montanae planities, in quibus ne vitis quidem facile naſcatur. Multae etiam convalles, aliae mediocriter, aliae admodum uberes: de quarum numero ſunt Araxeni campi, per quos Araxes labens, ad extrema Albaniae in Caſpium mare ſe effundit: ac poſtea Sacaſena, ipſa

αὐτὴ τῇ Ἀλβανίᾳ πρόσχωρος καὶ τῷ Κύρῳ πο- Arme-
ταμῷ· εἶθ' ἡ Γωγαρηνή. Πᾶσα γὰρ ἡ χώρα αὕτη nia.
καρποῖς τε, καὶ τοῖς ἡμέροις [3] δένδρεσι, καὶ τοῖς
ἀειθαλέσι πληθύει. Φέρει δὲ καὶ [4] ἐλαίας· ἔστι
δὲ καὶ [5] ἡ Φαυνηνὴ τῆς Ἀρμενίας ἐπαρχία· καὶ
ἡ Κωμισηνὴ, καὶ [6] Ὀρχιστηνὴ, πλείστην ἱππείαν
παρέ-

3) Sic volunt Medic. 3. 4. Moſcov. Venet. pro vulgato δένδρεσι, forte quod illud poetica forma prolatum putarent. At cf. Pierſon. ad Moeridem p. 132. Utramque formam adeo ex Xenophonte notavit Sturz. in Lex. Xenoph. T. 1. p. 646. Tum edd. Aldi et Hopperi diviſe ἀεὶ θαλέσι.

4) Caſaubonn. Venet. Urbin. ἐλαίαν; reliqui cum editionibus, uti nunc exſtat. Prius conlective dicitur.

5) Moſcov. Venet. Φαυνηνὴ, alii cum edd. Φαννηνή. Vetus interpres *Faunena*. *Tzſchucke*. Ut phanos ſive phaunas paullo ante nusquam reperire nos diximus, [ſupra p. 516. extr.] ſic nec Phanenem hanc alibi meminimus legere. Sophenem autem Armeniae ἐπαρχίας omnes commemorant. Quare dubitari non inepte poteſt, ſitne hic ita legendum. *Caſaubonus*. Infra commemorat Φαυνῖτιν, quae huc pertinere videtur. Quare ſaltem hic cum Msstis quibusdam Φαυνηνὴ dedi, in primis cum et ſupra p. m. 512. Φαῦνοι commemorentur, et hic vetus interpres exemplo praeeat. *Sophenen* amplexus eſt Penzelius.

6) Moſc. Medic. 3. 4. Pariſ. Ὀρχιτηνὴ; vetus interpres *Orchiſtena*; editiones Ὀρχηστηνή. Pro ἱππείαν Moſcov. habet ἱππείαν, extrito male ι. Poſt Medic. 3. Κοζηνὴ; Vatic.

ipſa etiam Albaniam attingens, et Cyrum fluvium. Sequitur Gogarena. Tota enim haec regio frugibus et arboribus abundat manſuetis, itemque ſemper virentibus: oleae etiam ferax eſt. His adnumera Phaunenam, Armeniae provinciam, et Comiſenam, et Orchiſtenam, quae plurimum praebet equitatum.

Chor-

Armenia. παρέχουσα. Ἡ δὲ Χορζηνὴ καὶ Καμβυσηνὴ προσβορώτατά εἰσι καὶ νιφόβολοι μάλιστα, συνάπτουσαι τοῖς Καυκασίοις ὄρεσι, καὶ τῇ Ἰβηρίᾳ, καὶ τῇ Κολχίδι· ὅπου φασὶ κατὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ὀρῶν πολλάκις καὶ συνοδίας ὅλας [7] κατὰ τὰ ὄρη ἐν τῇ χιόνι καταπίνεσθαι, νιφετῶν γινομένων ἐπὶ πλέον· ἔχειν δὲ καὶ βακτηρίας πρὸς τοὺς τοιούτους κινδύ-

tic. Urbin. Χωζηνή; alii cum epitome p. 149. Hudſ. et edd. Χορζηνή. Vetus interpres *Orchiſtena — Chorzena. Tzſchucke.* Forte *Chotatena* Ptolemaei; [5, 7. ubi in Graecis eſt Κόταινα] ſed de his vocabulis diſputatur in theſauro noſtro, ſeu onomaſtico Geographico. *Xylander.* Valde ſubdubito, ne vox ſit corrupta, et ejus loco *Xerxena* legendum. *Ortelius in theſ. Geogr. h. v.* Equidem nihil ſtatuo. Sequens nomen in Moſcov. ſcribitur Καμβισινή. Vulgata lectio bene habet. Tum προσβορρώτατα vult Paris. Pro νιφόβολοι ex Grammaticis praeceptis poſui νιφόβολοι. Cf. ad lib. 8. p. m. 269.

7) Vulgo τῶν ὀρῶν cum epitome, quae verba deſunt in Vatic. Urbin. et Medic. 3. at in Caſaubonn. et Medic. 4. mutantur in κατὰ τὰ ὄρη. Alii cum epitome et edd. τῶν ὀρῶν. *Tzſchucke.* Melius libri veteres κατὰ τὰ ὄρη. Similis eſt locus libro quarto, [p. m. 81.] ubi de Alpibus. *Caſaubonus.* Facilior hinc exſiſtit ſenſus et expeditior ſtructura, etſi τῶν ὀρῶν etiam intelligi poteſt, ſi ad ſequentia referas. Malui tamen aurium etiam cauſa, cum τῶν ὀρῶν proxime praecedat, hanc lectionem recipere. Poſt epitome ſcribit ἐν τῷ ἀνορύττεσθαι.

Chorzena et Cambyſena maxime ſunt ſitae verſus ſeptentrionem, ideoque etiam nivoſiſſimae, pertinentes ad Caucaſi montana, Iberiamque, et Colchidem. Ferunt ibi in trajectu montium totos comitatus interdum nivibus montanis abſorberi, ſi quando ninxit vehementius: et ad haec pericula ſuſtinenda

via-

κινδύνους παρεξαίροντας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀναπνοῆς τε χάριν, καὶ τοῦ διαμηνύειν τοῖς ἐπιοῦσιν, ὥστε βοηθείας τυγχάνειν, ἀνορύττεσθαί καὶ σώζεσθαι. Ἐν δὲ τῇ χιόνι βώλους πήγνυσθαί φασι κοίλας, [8] περιεχούσας χρηστὸν ὕδωρ, ὡς ἐν χιτῶνι· καὶ ζῶα δὲ ἐν αὐτῇ γεννᾶσθαι· καλεῖ δὲ σκώληκας Ἀπολλωνίδης, Θεοφάνης δὲ [9] θρῖπας· καὶ τούτοις ἀπολαμβάνεσθαι χρηστὸν ὕδωρ, [10] περισχισθέντων δὲ τῶν χιτώνων πίνεσθαι· τὴν Armenia.

8) Caſaubonn. Urbin. *παρεχούσας*. Antea Medic. 3. 4. et epitome, uti ſaepe fit, *γινομένων*. Poſtea articulum ante *ζῶα*, monentibus Medic. 3. 4. Moſc. et epitome, abjeci.

9) Moſc. *θρυπάς*; Medic. 3. edd. Aldi, Hopperi *θριπάς*; Ven. *θριπάς*; Pariſ. *ὁ ξιπάς*; Planudes *ὁ ῥίπις*. *Tzſchucke.* Pro *θριπὰς* repoſui *θρίπας*. *Xylander.* Confirmant hanc lectionem codices etiam aliqui et linguae uſus. Subjicitur deinceps in Moſc. Medic. 3. 4. ed. Aldi *κἂν*, quod Hopperus primum mutavit in *καί*. Recepi prius.

10) Pariſ. Moſcov. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi *περισχισθέντων*; alii cum epitome *περισχισθέντων*. Et ſic vetus interpres *ruptis tunicis*. Poſterius probat tueturque etiam ſenſus. Pro *φυάλου*, quod etiam agnoſcit epitome, Moſc. adfert *πετάλλου*; Pariſ. Ven. Medic. 3. 4. Planudes edd. Aldi et Hopperi *πετάλου*. Mutavit in *φυάλου*

viatores habere baculos, quos in ſuperficiem erigant: ut et reſpirare poſſint, et ſuum caſum adventantibus ſignificare: et quidem eos auxilium conſequi, effodi atque ſaluti reſtitui. Tradunt etiam, in nive glebas coire cavas intus, aquam utilem, tanquam in tunica, continentes: et animalcula quoque in iis naſci, quae vermes Apollonidae vocantur, coſſi Theophani: in iſtis autem bonam aquam contineri, quae ſciſſis circum tunicis bibatur:

Armenia.

πέραν οὖσαν τοῦ Κύρου· Χαλύβων δὲ καὶ [6] Μοσυνοίκων Καρηνῖτιν καὶ Ξερξηνὴν, ἃ τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ἐστὶν ὅμορα, [7] ἢ καὶ μέρη αὐτῆς ἐστι· Καταόνων δὲ Ἀκιλισινὴν καὶ τὴν περὶ τὸν Ἀντίταυρον· Σύρων δὲ Ταμωνῖτιν, ὥστε πάντας ὁμογλώττους εἶναι.

§. 6.

nam, quae eſt trans Cyrum: Chalybibus et Moſynoecis Carinitin et Xerxenam, quae ſunt parvae Armeniae confines, ejusque adeo partes: Cataonibus Aciliſenam et quod eſt ad Antitaurum regionis: Syris Tamonitin: ita ut eadem omnes utantur lingua.

§. 6.

putat Dionis 36, 31. ubi quidem fruſtra quaeſieris. Forſitan eſt Χορζάνη Procopii de aedif. 3, 3. quam in hoc tractu commemorat. Γωγαρινὴν ſcribunt edd. ante Caſaubonum.

6) Moſcov. Medic. 3. Μοσανοίκων; Pariſ. Μοσσυνίκων; edd. Aldi, Hopperi μόσουν οἴκων. Scriptura vera a multis ſtatuitur. V. ad Melam I. 1, 19, 10. p. 605. Subſequens nomen in editionibus effertur Παρηνήτην. Sed Ven. ſubſtituit Καρηνητὴν; Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. (hic praemiſſis vocibus τήν τε) Καρηνίτην; Vatic. Urbin. Καρηνῦτην; Caſaubonii. Καρηνήτην. Vulgatam formam ſecutus eſt interpres vetus (*Parenitam.*) *Tzſchucke.* Viri docti notant, in ſcriptis eſſe Καρηνῆτην. Sed typus hic non eſt uſitatus provinciarum nominibus, et patet ſcribendum eſſe Καρηνῖτιν. Omnino illa ipſa eſt, quam Plinius [5, 20. ſ. 24.] *Caranitidem* vocat. *Salmaſius ad Solin.* p. m. 440. Secutus ſum codices, ſed et Salmaſii praeceptionem uſu comprobatam, ut antea repoſueram Φαυνῖτιν. Dubitat tamen de hac lectione Mannert in Geogr. T. 5. P. 2. p. 218. quia Strabo Chorzenen pro Carenitide uſurpaſſe videatur.

7) Cum Moſc. Medic. 3. 4. praepoſui ἤ. Contra ante Καταόνων cum iisdem et Pariſ. arcui καί. Tum Ἀκλισηνὴν dant iidem libri. Edd. Aldi, Hopper. Ἀκλησινὴν, inde Ἀκιλησινήν. De ſcriptura aliquoties dixi. Poſt pro Ταμωνίτην dedi eadem cauſa motus Ταμωνῖτιν.

§. 6.

Armenia.

Πόλεις δ' [1] εἰσὶν Ἀρμενίας Ἀρτάξατά τε, ἣν καὶ Ἀρταξιάσατα καλοῦσιν, Ἀννίβα κτίσαντος Ἀρταξίᾳ τῷ βασιλεῖ, [2] καὶ Ἄρξατα, ἀμφότερα ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ· ἡ μὲν Ἄρξατα πρὸς τοῖς ὄροις τῆς [2*] Ἀτροπατίας· ἡ δὲ Ἀρτάξατα πρὸς τῷ Ἀραξηνῷ πεδίῳ, συνωκισμένη καλῶς καὶ βασίλειον οὖσα τῆς χώρας. Κεῖται δ' ἐπὶ χερρονησιάζοντος [3] ἀγκῶνος, τὸ τεῖχος κύκλῳ προβεβλη- p. 529.

μένον

1) Medic. 3. 4. Mosc. εἰσὶ τῆς Ἀρμενίας.

2) Vulgo καὶ ἄρξαντος ἀμφοτέρων. Casaubonn. καὶ Ἄρξατα ἀμφότερα et ἀμφότερον; ex meis posterius ferunt Moscov. Paris. Medic. 3. 4. Urbin. prius Venet. Veram lectionem adstruunt libri cum vetere interprete, unde etiam constituit Tyrwhittus in Strabon. p. m. 45. Ἀρτάξατά τε — καὶ Ἄρξατα, ἀμφότερα ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ. Evincunt sequentia. Pro Ἀρταξιάσατα Stephanus vulgo habet Ἀρταξιασάτα, etsi codices cum Strabone concinunt.

2*) Vatic. Urbin. Mosc. Medic. 3. antea etiam 4. Ἀτροπάτας. Pro Ἀραξηνῷ πεδίῳ, quod pertinaciter tenent omnes libri, Tyrwhittus ad Strabon. p. m. 45. recte emendat Ἀραξηνῷ πεδίῳ. Sed occupatum id jam erat a Salmasio ad Solin. p. m. 438. Cf. Strabo paullo superius p. 527. extr. unde satis probatur. Sed confirmat praeterea interpres vetus, in quo diserte legitur *Araxianus campus*.

3) Medic. 3. 4. ἀγγῶνος. Sed vox ἀγκὼν satis in signando situ est nota, et nomen urbis inde ductum in Italia.

§. 6.

Urbes Armeniae sunt Artaxata, quam et Artaxiasata vocant, conditam Artaxae regi ab Annibale, et Arxata, utraque ad Araxen. Arxata sita est ad fines Atropatenae. Artaxata autem ad campum Araxenum condita est eleganter, regia Armeniae. Jacet in cubito quodam peninsulam referente, cincta muri loco flumine, nisi qua

Armenia.

μένον τὸν ποταμὸν, πλὴν τοῦ ἰσθμοῦ· τὸν ἰσθμὸν δ' ἔχει τάφρῳ καὶ χάρακι κεκλεισμένον. Οὐ πολὺ δ' ἄπωθέν ἐστι τῆς πόλεως [4] καὶ τὰ Τιγράνου καὶ Ἀρταβάσδου γαζοφυλάκια, φρούρια [5] ἐρυμνὰ, [6] Βάβυρσά τε, καὶ Ὀλανή· ἦν δὲ καὶ ἄλλα ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Ἀρταγήρας δὲ ἀπέστησε μὲν Ἀδὼρ

4) Pro καὶ τὰ Medic. 3. 4. edd. Aldi et Hopperi praescribunt ἐπὶ τά. Tum Medic. 3. Urbin. Vatic. formam Ἀρταβάσδου mutant in Ἀρταβάζου; vetus interpres refert *Zarthabari* cum inutili etiam augmento. Omnino autem hoc nomen varie effertur, Ἀρταουάσδης (Plutarch. in Antonio c. 37.) Ἀρτάβαζος (Plutarch. in comparatione Demetrii cum Antonio) Ἀρταβάζης (Plutarch. in Crasso c. 19. Dio 40, 16.) nimirum prout barbarum hoc nomen ab exteris Graecis et Latinis varie corrumpitur. V. Vaillant de Arsacidarum imperio T. 1. p. 100. et Reimarus ad Dion. c. l. In certo Armeniae numo legitur ϛτανας. Vid. Eckhel in docr. numor. P. 1. Vol. 3. p. 208.

5) Pro ὀρεινὰ Casaubonn. Urbin. Vatic. Ven. Moscov. Medic. 3. 4. Paris. ἐρυμνὰ obseruut, quam vocem nunc revocare non dubitavi.

6) Casaubb. Ven. Βάρβυρσα; vetus interpres *Babynsa*; reliqui codd. ut vulgo editur. Tum pro Ὀλανή· ἦν δὲ Paris. ὀλάνην δέ. Post Urbin. Moscov. Ἀρταγήρας pro Ἀρταγῆρας; vetus interpres *Artagena*; editio Casauboni utraque Ἀταγῆρας omisso ρ. Scriptura urbis etiam in aliis auctoribus varie versatur. Sic Vellej. Paterc. 2, 102, 2. vocat *Artagéram*; Zonaras 10, 36. τὰ Ἀρτάγιρα, unde Ruhnken. ad Vellej. c. l. in Strabone legendum censet Ἀρτάγιρα, etsi illa verba falso tribuit Dioni Cass. lib. 55. p. 783.

qua isthmus est: is fossa et vallo includitur. Haud procul ab ea urbe sunt Babyrsa, et Olane, castella montana, ubi Tigranis et Artabazi gazae adservabantur: fuerunt et alia supra Euphratem. Artageras ad defectionem per-

[7] Ἄδωρ ὁ Φρούραρχος· ἐξεῖλον δ' οἱ Καίσαρος στρατηγοὶ, πολιορκήσαντες πολὺν χρόνον, καὶ τὰ τείχη περιεῖλον. Armenia.

§. 7.

Ποταμοὶ δὲ πλείους μέν εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ· γνωριμώτατοι δὲ Φᾶσις μὲν καὶ Λύκος, εἰς τὴν Ποντικὴν ἐκπίπτοντες θάλατταν, (Ἐρατοσθένης δ' ἀντὶ τοῦ Λύκου τίθησι Θερμώδοντα οὐκ εὖ·) εἰς δὲ τὴν Κασπίαν Κῦρος καὶ Ἀράξης· εἰς δὲ τὴν Ἐρυθρὰν, ὅ, τε Εὐφράτης καὶ ὁ Τίγρις.

Oo 4 §. 8.

7) Sic editiones cum Msstis, tantum quod accentum modo in paenultima, modo in ultima ponunt, Voſſius tamen ad Vellej. c. 1. ubi legitur *Adduus*, malit Ἄδων vel, uti exſtat in Zonara, Ἄδδων ex Hebr. אדון. *Domnes* videtur eſſe apud Flor. 4, 12, 44. ubi cf. viri docti.

1) Φᾶσις pro Φάσις ſcripſi cum Moſcov. Tum Medic. 3. 4. Moſcov. Pariſ. εἰς δὲ τὴν Κασπίαν, cum edd. particulam δὲ ſubjiciant poſt Κασπίαν. Τίγρις hic et alibi praefert Medic. 3. At alii Straboni ſervant Τίγρις, etſi illa forma paſſim etiam occurrit.

perduxit Ador caſtelli praefectus: Caeſaris autem duces diuturna oppugnatione id ceperunt, murosque dejecerunt.

§. 7.

Flumina Armeniae ſunt multa: notiſſima horum, in Euxinum mare exeuntia Phaſis et Lycus: (pro quo non recte Thermodontem Eratoſthenes ponit:) in Caſpium autem Cyrus et Araxes: in rubrum mare Euphrates et Tigris.

§. 8.

Armenia.

§. 8.

Εἰσὶ δὲ καὶ λίμναι κατὰ τὴν Ἀρμενίαν μεγάλαι· μία μὲν ἡ Μαντιανὴ, [1] Κυανεανὴ ἑρμηνευθεῖσα, μεγίστη, ὥς φασι, μετὰ τὴν Μαιῶτιν, ἁλυμροῦ ὕδατος, διήκουσα μέχρι τῆς Ἀτροπατίας, ἔχουσα καὶ ἁλοπήγια· ἡ δὲ Ἀρσηνὴ, ἣν καὶ [2] Θωνῖτιν καλοῦσιν· ἔστι δὲ νιτρῖτις, τὰς δ' ἐσθῆτας ῥύπτει καὶ διαξαίνει· διὰ δὲ τοῦτο καὶ ἄποτόν ἐστι τὸ ὕδωρ. Φέρεται δὲ δι' αὐτῆς ὁ Τίγρις,

1) Moſcov. Κυκεανή. Haec vox et ſequens ἑρμηνευθεῖσα deeſt in Medic. 3. Pro φασὶ edd. Aldi et Hopperi ex more φησί.

2) Medic. 3. 4. Pariſ. Moſcov. edd. Aldi, Hopperi Θοῆτιν; vetus interpres *Thoatin*. *Tzſchucke*. Θωνῖτιν correxi ex Dionyſii periegeſi v. 987. *Xylander*. Θωνῖτιν etiam ex Strabone, qui et ita habet 16. p. 746. ibi refert Euſtathius. Idem videtur dici a Plinio 6, 31. ſ. 27. *Thoſpites*, a Ptolemaeo 5, 13. Θωσπῖτις, ab Ammiano 23, 6. p. 285. Gron. *Soſingites*. Poſt νιτρεῖτις male dat Pariſ. Pro ῥύπτει, quod et reddit hinc Euſtathius, Moſcov. Medic. 3. 4. malunt ῥύττει; Pariſ. ῥήπτει; Venet. ed. Xyl. ῥύττει; edd. Aldi, Hopperi ῥίπτει. Antea τὰς δὲ habent Medic. 3. 4. ut alibi in ſimili nexu. Pro διαξαίνει male Xyl. διαξένει, Euſtathius dat ignotum verbum διαξέει. Ven. ἄποτον mutavit in ἄτοπον, quod re vera hic eſt. Medic. 3. 4. διὰ δὴ τοῦτο.

§. 8.

Sunt et paludes in Armenia magnae; quarum una eſt Mantiana, quam caeruleam interpretantur, maxima poſt Maeotidem, ut aiunt, aquae ſalſae, usque ad Atropatiam pertingens, in qua palude etiam ſal coit. Arſena vero, quae et Thonitis, nitroſa eſt palus, ita ut eluat ſordes veſtium, ac fullonis operam iis purgandis praeſtet; itaque aqua ejus potui non eſt. Per hanc Tigris

Τίγρις, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Νιφάτην ὀρεινῆς ὁρμηθεὶς, ἄμικτον Φυλάττων [3] τὸ ῥεῦμα διὰ τὴν ὀξύτητα· ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα, Μήδων τίγριν καλούντων τὸ τόξευμα· καὶ οὗτος μὲν ἔχει πολυειδεῖς ἰχθῦς· οἱ δὲ λιμναῖοι ἑνὸς εἴδους εἰσί· κατὰ δὲ τὸν μυχὸν τῆς λίμνης εἰς βάραθρον ἐμπεσὼν ὁ ποταμὸς καὶ πολὺν τόπον ἐνεχθεὶς ὑπὸ γῆς, ἀνατέλλει κατὰ τὴν [4] Χαλωνῖτιν· ἐκεῖθεν δ' ἤδη [5] πρὸς μὲν [6] Ὦπιν καὶ τὸ τῆς Σεμιράμιδος καλούμενον Armenia.

Oo 5 διά-

3) Ante Caſaubon. deerant verba τὸ ῥεῦμα. Tum Medic. 4. ὑπὸ γῆν, ut lib. 6. p. m. 276. De utraque forma cf. ad lib. 8. p. m. 66.

4) Sic omnes libri. *Tzſchucke.* Stephanus annotat partem Mediae eſſe, quae Χαυωνῖτις appelletur: ex quo putavi aliquando, ſcribendum hic Χαυωνῖτις. Sed nihil eſt mutandum. Nam Chalonitis provincia eſt Aſſyriae, quae hic optime quadrat. V. Plinium [6, 30. ſ. 26.] et infra ad libri 16. principium. *Caſaubonus.* Docti quidem monent, in Strabone legendum eſſe Χαυωνῖτιν; nihilo ſecius tamen retinenda eſt vox Χαλωνῖτις, quae diverſa eſt a Chauonitide. Haec regio Mediae. Illam disterminat a Media mons Zagrus. *Salmaſius ad Solin. p. m.* 488. Plura dabit Schweighaeuſer. ad Polyb. Vol. 6. p. 220.

5) Medic. 3. πρὸς τὴν Ὦπιν; Medic. 4. πρὸς τὴν Ὦπην. Poſt Σεμιράμιδος Caſaubonn. et mei interponunt καλούμενον, quod omiſit Aldus et hinc reliqui.

Tigris fertur, a Niphate monte ruens, neque miſcetur paludi ob velocitatem, a qua ei nomen: nam ſagittam Medi tigrin vocant. Tigris multorum generum piſces habet: paluſtres unius ſunt formae. In intimo paludis receſſu Tigris in voraginem incidens, longoque ſpatio infra terram labens, apud Chalonitidem emergit; inde ad Opin et Semiramidis murum

Armenia. διατείχισμα ἐκεῖνός τε καταφέρεται, τοὺς Γορδυαίους ἐν δεξιᾷ ἀφεὶς καὶ τὴν Μεσοποταμίαν ὅλην· καὶ [6] ὁ Εὐφράτης τοὐναντίον ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν αὐτὴν χώραν· πλησιάσαντες δὲ ἀλλήλοις, καὶ ποιήσαντες τὴν Μεσοποταμίαν, ὁ μὲν, διὰ Σελευκείας φέρεται πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον, ὁ δὲ, διὰ Βαβυλῶνος· καθάπερ εἴρηταί που ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην καὶ Ἵππαρχον λόγοις.

§. 9.

Μέταλλα δ' ἐν μὲν [1] τῇ Ὑσπιρατίδι ἐστὶ χρυσοῦ κατὰ τὰ Κάμβαλα· ἐφ' ἃ Μένωνα ἔπεμψεν

6) Articulum addunt Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. Ζευκτείας vitium eſt ed. Amſtelod. Poſt verba εἴρηταί που in Moſcov. Medic. 3. 4. ſubjicitur καὶ ἐν τοῖς.

1) Articulus abeſt in Medic. 4. *Syſpiretide* ſcribit vetus interpres, ut Penzelius. Pro Κάμβαλλα Moſcov. habet Κάβαλλα, Pariſ. Κάββαλα. Poſt pro Μέμνονα editionum Caſaubonn. et mei omnes ponunt Μένωνα, quod et in ſuo codice legit vetus interpres. Retinui igitur. Forte unus illorum fuit, quibus Alex. M. ſatrapiam Syriae (Arrian. de exped. 2, 13, 6.) et Arachoſiae (id. 3, 28. in.) dedit. Commemoratur etiam Memnon a Diodoro 17, 62. quem Alex.

murum procurrit, Gordyaeos ad dextram relinquens totamque Meſopotamiam: contra Euphrates, ad ſiniſtram eandem habens, labitur; conjuncti autem poſtquam Meſopotamiam concluſerunt, alter per Seleuciam, per Babylonem alter in Perſicum ſinum devolvuntur, ſicut alibi diximus, cum adverſus Eratoſthenem et Hipparchum diſputaremus.

§. 9.

Sunt et auri metalla in Hyſpiratide apud Cambala, ad quae Menonem cum militi-

ψεν Ἀλέξανδρος μετὰ στρατιωτῶν· ἀνήχθη δ' ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· καὶ ἄλλα δ' ἐστὶ μέταλλα, [2] καὶ τὸ τῆς σάνδυκος καλουμένης, ἣν δὴ καὶ Ἀρμένιον καλοῦσι, χρῶμα, ὅμοιον κάλχῃ. Οὕτω δ' ἐστὶν ἱππόβοτος σφόδρα ἡ χώρα, καὶ οὐχ ἧττον τῆς [3] Μηδίας, ὥστε οἱ Νησαῖοι ἵπποι καὶ ἐνταῦθα γίνον- Armenia. p. 530.

Alex. M. cum exercitu in Thraciam miſit. At tempora et res repugnant. V. Weſſeling. ad c. l. et Freinshem. in Curtii indice ſ. v. *Memnon*, ubi etiam de utriusque nominis confuſione monuit. Pro ἀνήχθη, quam vocem ſuſpectam habet, Caſaubonus emendat ἀνηρέθη. Omnes libri in vulgata conſentiunt; tantum Pariſ. adfert ἀνειχθη. Forte ἀνεδείχθη ſ. ἐδείχθη.

2) Lego καὶ δή τις ὁ πάνδικας καλούμενος vel ὁ πάνδικος. De Armenio vid. Plin. 35, 6. et Vitruvium 7, 5. Lego enim ἀρμένιον, non ἄρμενον. *Caſaubonus.* Quae obverſantur in Mſſtis, haec ſunt. Medic. 3. habet καλούμενα, ut 4. qui tamen ex correctione accepit καλουμένης, quod ab initio tulit Pariſ. Tum idem cum Moſc. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi ἣν δή. Denique pro ἄρμενου Vatic. Urbin. Pariſ. ἀρμένιον. Salmaſius alia ratione emendationem tentavit. Legendum enim cenſet καὶ τὸ τῆς φάνδυκος καλουμένης, ὅπερ Ἀρμένιον καλοῦσι χρῶμα, ὅμοιον κάλχῃ. V. ad Solin. p. m. 811. et quae ad explicationem adferuntur. Cum inde loci ſenſus commodus exſiſtat isque voce Ἀρμένιον et κάλχῃ maxime probetur, non dubitavi recipere. Vulgo edebatur καὶ δὴ τῆς ὀπάνδικος καλούμενος, ὃν δὴ καὶ ἄρμενον καλοῦσι.

3) Pariſ. Μηδείας, de quo aliquoties jam monui. Tum idem habet Νησαῖοι, de qua ſcriptura cf. ſupra ad p. 525. Poſt γίνονται omiſit Medic. 3.

litibus miſit Alexander: allata ſunt autem ab incolis: quin et Sandyx, qui Armenius dicitur color, purpureo ſimilis. Adeo autem equorum ferax eſt regio, Mediae nihil hac in re cedens, ut heic quoque Neſaei equi naſcan-

Armenia.

γίνονται, ὅπερ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο· καὶ ὁ σατράπης τῆς Ἀρμενίας τῷ Πέρσῃ κατ' ἔτος δισμυρίους πώλους τοῖς [4] Μιθρακηνοῖς ἔπεμπεν. [5] Ἀρτασουάσδης δὲ Ἀντωνίῳ χωρὶς τῆς ἄλλης ἱππείας αὐτὴν τὴν κατάφρακτον ἑξακισχιλίαν ἵππον ἐκτάξας ἐπέδειξεν, ἡνίκα εἰς τὴν Μηδίαν ἐνέβαλε σὺν αὐτῷ. Ταύτης δὲ τῆς ἱππείας, οὗ

4) Editiones exhibent μιθρακίνοις; Pariſ. μιθρακηνοῖς; Medic. 3. μιθρακάνοις; Medic. 4. non accepit hanc vocem. Interpres vetus cum Ortelio locum putavit, et vertit *ex Mithracana*. Melius Caſaubonus ad Athenaeum 5, 5. ubi legit vel τοῖς Μιθρακίνοις, vel Μιθρακίοις, explicat de tempore illo, quo feſtum Mithrae Perſarum Deo ſacrum celebrabatur. Parum abeo recedit Toup in emendatt. in Suid. T. 2. p. 127. (Oxonii 1790) qui quidem τοῖς Μιθρακοῖς emendat, ſed ad ſacra Mithrae itidem refert. Mithrae ſ. Soli equos immolabant Perſae, de quibus ſacris multa leguntur ad Suidam ſ. v. Πύρειον. Confirmat hunc morem Philoſtrat. in Apollon. 1, 31. Atque hoc utique praeferendum puto emendationi Bocharti, qui in Hieroz. P. 1. lib. 2, 9. p. m. 166. vult Μιθρακίνων. Melius tamen, opinor, codicum, in primis Pariſienſis, forma retinetur.

5) Moſcov. Ἀρτασυάστης; ed. Aldi Ἀρτουάσδης. Cf. ſupra p. 524. Poſt idem dat ἱππίας. Pro ἐπέδειξεν in Caſaubb. et Ven. cum Pariſ. uti poſt, legitur ἀπέδειξεν. Denique pro ἀνέβαλε, quod praeivit Caſaubonus, Moſc. Pariſ. (hic praeterea ἐνέβαλλε) Medic. 3. 4. edd. priores volunt ἐνέβαλε, quod eſt uſitatum.

uaſcantur: quibus uti Perſarum reges ſolebant: et Armeniae Satrapa Perſae quotannis XX millia pullorum mittebat ad Mithracena. Artavasdes Antonio praeter alium equitatum, gravis etiam armaturae (cataphractos) equorum turmam ſex millia continentem et inſtructam monſtravit, cum una cum eo in Mediam irrupit. Hunc equitatum non

Medi

οὐ [6] Μῆδοι μόνοι καὶ Ἀρμένιοι ζηλωταὶ γεγόνασιν, ἀλλὰ καὶ Ἀλβανοί· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι καταφράκτοις χρῶνται. Armenia.

§. 10.

Τοῦ δὲ πλούτου [1] καὶ τῆς χώρας τῆς δυνάμεως σημεῖον οὐ σμικρόν, ὅτι Πομπηίου Τιγράνῃ τῷ πατρὶ τῷ Ἀρταουάσδου, τάλαντα ἐπιγράψαντος ἑξακισχίλια ἀργυρίου, διένειμεν αὐτίκα ταῖς δυνάμεσι τῶν Ῥωμαίων, στρατιώτῃ μὲν κατ' ἄνδρα πεντήκοντα δραχμὰς καὶ ἑκατόν, ἑκατοντάρχῃ δὲ χιλίας, ἐπάρχῳ δὲ καὶ χιλιάρχῳ τάλαντον.

§. 11.

Μέγεθος δὲ τῆς χώρας Θεοφάνης ἀποδίδωσιν, εὖρος μὲν σχοίνων ἑκατὸν, μῆκος δὲ διπλάσιον τιθεὶς

6) Medic. 3. μόνον Μῆδοι, 4. Μῆδοι μόνον.

1) Moscov. Medic. 3. 4. καὶ τῆς δυνάμεως τῆς χώρας. Pro σμικρὸν iidem dant μικρόν. Tum Medic. 3. 4. τῷ πατρὶ τοῦ.

Medi modo et Armenii studiose tenuerunt, sed Albani etiam: nam et hi cataphractis utuntur.

§. 10.

Opulentiam regionis ac potentiam inde licet aestimare, quod Pompejus, cum Tigrani patri Artavasdae indixisset argenti talenta ɪɔɔɔ cɪɔ, statim in exercitum Romanum distribuit, militibus in caput cʟ denarios, centurionum unicuique cɪɔ, tribunis militum singulis talentum.

§. 11.

Magnitudo Armeniae a Theophane sic describitur. Longitudo schoenorum c, lati-

Armenia. τιθεὶς τὴν σχοῖνον τετταράκοντα σταδίων· πρὸς ὑπερβολὴν δ' εἴρηκεν· ἐγγυτέρω δ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας, μῆκος μὲν θέσθαι τὸ ὑπ' ἐκείνου λεχθὲν, εὖρος δὲ τὸ ἥμισυ, ἢ μικρῷ πλεῖον. Ἡ μὲν δὴ φύσις τῆς Ἀρμενίας καὶ δύναμις τοιαύτη.

§. 12.

Ἀρχαιολογίαν δέ τίς ἐστι περὶ τοῦ ἔθνους τοῦδε τοιαύτη. Ἄρμενος ἐξ Ἀρμενίου, πόλεως Θετταλικῆς, ἣ κεῖται μεταξὺ Φερῶν καὶ Λαρίσ-

1) Ab deeſt in Medic. 3.

1) Deeſt τοῦδε in edd. ante Caſaubonum.

2) Sic volunt omnes libri, ut ſupra p. m. 431. ubi tamen male excidit ι, et legendum eſt Ἀρμενίου, uti et hinc repetit Euſtath. ad Dionyſ. v. 694. Idem tamen ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. in hoc ſitu commemorat Ὀρμένιον. Sic Politus ad Euſtathii poſteriorem locum T. 2. p. 712. Ὀρμενίου πόλεως legendum cenſet, et Ormenium, Iaſonis comitem, detorto nomine Armenium dictum. Certe auctores et libri inter *Armenus* et *Armenius* fluctuantur, de quo cf. Bongarſius et A. Gronov. ad Iuſtin. 42, 2, 10. De urbe res eſt obſcura, niſi nominis mutationem cogites. Pro Φερῶν Medic. 3. 4. dant Φερέων; Moſcov. Λαρίσης per ſimplex σ adfert, uti poſt. Tum ἀπὸ τὴν Ἀρμενίαν malunt Medic. 3. 4. Pariſ. At vulgatam formam ἀφ' — alibi etiam probant libri.

latitudo dupla: ſchoeno ſtadia XL continente. In qua re modum ille exceſſit. Vero propius eſt, ea poſita, quam is adſignavit, longitudine, latitudinem ſtatuere ſemiſſem ejus, aut etiam aliquid minus. Dictum eſt de Armeniae ingenio et opibus.

§. 12.

Quod ad antiquitatem gentis attinet, talis fertur narratio. Armenus Armenio oriundus, Theſſaliae oppido, ſito inter Pheras et Lariſ-

Λαρίσσης ἐπὶ τῇ Βοίβῃ, καθάπερ εἴρηται, συνεστράτευσεν Ἰάσονι ἐς τὴν Ἀρμενίαν· τούτου φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν, οἱ περὶ [3] Κυρσίλον τὸν Φαρσάλιον καὶ Μήδιον τὸν Λαρισσαῖον, ἄνδρες συνεστρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ· τῶν δὲ μετὰ τοῦ [4] Ἀρμένου, τοὺς μὲν τὴν Ἀκιλισηνὴν οἰκῆσαι, τὴν ὑπὸ [5] τοῖς Σωφηνοῖς πρότερον οὖσαν, τοὺς δὲ ἐν τῇ Συσπιρίτιδι ἕως τῆς Καλαχηνῆς καὶ τῆς [6] Ἀδιαβηνῆς ἔξω

Armenia.

3) Casaubonn. Κέρσυλον; mei omnes Κύρσιλον pro Κυρσίλον, ut signantur hae formae, de quo monui ad lib. 9. p. m. 397. Vetus interpres refert *Myrsilius*.

4) Sic Paris. Medic. 3. 4. ed. Xyl. cum vulgo legatur in aliis edd. Ἀρμενίου. Tum Ἀκιλισινὴν videntur cum editionibus omnes habuisse codices praeter Parisiensem, qui praefert Ἀκιλισηνὴν, ut alibi alii libri.

5) Edd. Aldi et Hopperi τῆς Σοφηνῆς; sequentes τῆς Σωφηνῆς; ex Msstis Mosc. τοῖς Σοφηνοῖς; Medic. 3. 4. τοῖς Σωφηνοῖς. Et sic vetus interpres *sub Sophenis*. Cum posteriorem formam tot libri boni tueantur, atque haec structura Strabonis frequenti usu comprobetur, eam retuli. Σωφηνοὶ de incolis commemorat diserte Stephanus.

6) Moscov. Medic. 3. 4 Paris. edd. Aldi, Hopperi praecidunt initio A. Vetus etiam interpres reddidit *ad Iabenam*. Post Moscov. Paris. edd. ante Casaubonum ὀρῶν; vetus etiam interpres *montes*. Ὀρῶν recte posuit Casaubonus. Cf. 16. p. 745. Commistio facilis, nec hinc insolita.

Lariſſam, quae eſt ad Boebeidem lacum, ſicut diximus: Iaſoni expeditionis in Armeniam comitem ſe praebuit. Ab hoc nomen habere Armeniam adfirmant Cyrſilus Pharſalius et Medius Lariſſaeus, qui caſtra Alexandri ſunt ſecuti: qui cum Armeno fuerunt, eorum alios ſedes poſuiſſe in Aciliſena, quae ante ſub Sophenis fuerat: alios in Syſpiritide, usque ad Calachenam et Adiabenam, quae

Armenia. ἔξω τῶν Ἀρμενιακῶν ὄρων. Καὶ τὴν ἐσθῆτα δὲ τὴν Ἀρμενιακὴν, Θετταλικήν φασιν, οἷον τοὺς βαθεῖς χιτῶνας, οὓς καλοῦσιν Αἰτωλικοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις, καὶ ζωννύουσι περὶ τὰ στήθη, καὶ ἐφαπτίδας, ὡς καὶ τῶν τραγῳδῶν μιμησαμένων τοὺς Θετταλούς· ἔδει μὲν γὰρ αὐτοῖς ἐπιθέτου κόσμου τοιούτου τινός. Οἱ δὲ Θετταλοὶ μάλιστα βαθυζωλοῦντες, ὡς εἰκὸς, διὰ τὸ πάντων εἶναι Ἑλλήνων βορειοτάτους καὶ ψυχροτάτους νέμεσθαι τόπους, ἐπιτηδειοτάτην παρέσχοντο μίμησιν· τὴν τῶν ὑποκριτῶν δὲ διασκευὴν ἐν τοῖς ἀναπλάσμασιν, καὶ
p. 331. τὸν τῆς ἱππικῆς ζῆλον φασὶν εἶναι Θετταλικὸν, καὶ τούτοις ὁμοίως καὶ Μήδοις. Τὴν δὲ Ἰάσονος στρατείαν καὶ τὰ Ἰασόνια μαρτυρεῖ· [7] ὧν τινα οἱ δυνά-

7) Medic. 3. ἅττινα; 4. ὅν τινα, ut edd. Aldi et Hopperi. Κατασκάψαν, quod recte exhibent libri omnes, prior interpres vertit *structa sunt*, ut, monente hic Casaubono, legisse videatur κατεσκευάσαν.

quae extra fines est Armeniae. Quin et Armeniacam vestem, Thessalicam esse aiunt: ut sunt demissae tunicae, quas Aetolicas in Tragoediis appellant, et cingunt circa pectus, et ephaptidas, seu humeralia: quod etiam Tragoedi imitari essent Thessalos: nam adscititio tali aliquo ornatu indigebant. Thessali autem maxime profixa stola utentes, (ut probabile est, quod omnium Graecorum maxime sint septentrionales, et frigidissima incolant loca) commodissimam imitandi occasionem praebuerunt: sed et histrionum apparatum in effingendo, et rei equestris studium, Thessalica esse aiunt his similiter et Medis. Porro Iasonis expeditioni testimonium perhibent Iasonis sacella, quorum quaedam reguli everterunt: ut

δυνάσται κατέσκαψαν παραπλησίως, ὥσπερ τὸν ἐν Ἀβδήροις νεὼν τοῦ Ἰάσονος Παρμενίων. Armenia.

§. 13.

Τὸν δὲ Ἀράξην κληθῆναι νομίζουσι κατὰ τὴν ὁμοιότητα τὴν πρὸς τὸν Πηνειὸν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἄρμενον, ὁμωνύμως ἐκείνῳ· καλεῖσθαι γὰρ Ἀράξην κἀκεῖνον, διὰ τὸ [1] ἀπαράξαι τὴν Ὄσσαν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, ξήξαντα τὰ Τέμπη· καὶ τοῦτον ἐν Ἀρμενίᾳ ἀπὸ τῶν ὀρῶν καταβάντα, πλατύνεσθαί φασι τὸ παλαιὸν, καὶ πελαγίζειν ἐν τοῖς ὑποκειμένοις πεδίοις, οὐκ ἔχοντα διέξοδον· Ἰάσονα δὲ μιμησάμενον τὰ Τέμπη, ποιῆσαι τὴν διασφάγα, δι' ἧς καταράττει νυνὶ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν Κασπίαν θάλατ-

1) Casaubonn. Ven. ἀπαῤῥάξαι; Mosc. Paris. Medic. 3. ἀπαράξαι, quod recepi, cum Strabo etymologica soleat tractare, et ξήξαντος sequatur. Editiones ἀποῤῥῆξαι. Τὰ ante Τέμνη deest in Moscov. Tum Paris. Moscov. Medic. 3. Ven. ita sequentia exhibent: καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ δὲ ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Porro mutato verborum ordine Medic. 3. sic: τὸ παλαιὸν, ὥς φασι.

ut et Parmenio templum Iasonis, quod erat Abderis.

§. 13.

Araxem porro existimant appellatum ab Armeno ob similitudinem cum Peneo eodem nomine: nam et Peneum Araxis nomen reperisse, quod Ossam ab Olympo abrupisset et per Tempe se proripuisset. Ita Araxen quoque in Armenia a montibus delapsum antiquitus ajunt in latum se effudisse, inque subjectis stagnasse campis, cum nullum haberet exitum: Iasonem autem Tempe imitatum, meatum aperuisse cavum, per quem nunc aqua in Caspium mare se

Armenia.

θάλατταν· ἐκ δὲ τούτου γυμνωθῆναι τὸ Ἀραξηνὸν πεδίον, δι' οὗ [2] συμβαίνει, ῥέων ἐπὶ τὸν καταῤῥάκτην ὁ ποταμός. Οὗτος μὲν οὖν ὁ λόγος, περὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ λεγόμενος, ἔχει τι πιθανόν· ὁ δὲ Ἡροδότειος, οὐ πάνυ. Φησὶ γὰρ ἐκ [3] Ματιανῶν αὐτὸν ῥέοντα, εἰς τετταράκοντα ποταμοὺς σχίζεσθαι, μερίζειν δὲ Σκύθας καὶ Βακτριανούς· καὶ Καλλισθένης δὲ ἠκολούθησεν αὐτῷ. §. 14.

2) Parif. Moſcov. *συγχαίνει*; Ven. Medic. 3. *συγχέει*; Medic. 4. corr. *συμβῇ*; vetus interpres *defertur*; edd. *συμβαίνει*, quo ſenſu de fluvio adfuit lib. 9. p. m. 570. ubi quidam codices adferunt *συμβάλλειν*. Mirum tamen, qui verbum tam notum in ignotum etiam transire potuerit et probari. Ita poſt ex *ἐπὶ* in ed. Caſaub. prodiit *ἐφί*. Tum Moſcov. Medic. 3. probant *καταῤάκτην* per *ῥ* ſimplex, alii per duplex, uti fit ex diverſa etymologiae ratione. Forte ex ea, quam Strabo in praecedentibus indicavit ab *ἐῤῥέττω*, ſimplex praeferendum videatur. Cf. lib. 14. p. 667.

3) Parif. *Μαντιηνῶν*; Moſcov. Medic. 3. *Ματιηνῶν*; Medic. 4. *Ματιανῶν*, ut vetus interpres *ex Matiana*; edd. *Μαντιανῶν*, uti apud Herodotum 1, 202. prave olim *Μαντιηνῶν*. Cf. ſupra p. 525. in. ubi etiam libri *ν* male inferciebant. Τὸ *α* ex vulgari dialecto retinui, quia Noſter ad eam aliorum diverſas formas revocare ſolet. Ita etiam *Ματιανῶν* ex eodem Herodoti loco repetit Euſtathius ad Dionyſ. v. 739.

praecipitat: exinde Araxenum campum detectum fuiſſe, per quem Araxes ad catarractas fertur. Haec de Araxe narratio habet aliquid probabilitatis: Herodoti non item. Is enim dicit, eum a Matianis fluentem, in XL ſcindi fluvios, et Scythas a Bactrianis dividere: quem tamen etiam Calliſthenes ſecutus eſt.

§ 14

§. 14. Armenia.

Λέγονται δὲ καὶ τῶν [1] Αἰνιάνων τινὲς, οἱ μὲν, τὴν Οὐϊτίαν οἰκῆσαι, οἱ δ' ὕπερθε τῶν Ἀρμενίων ὑπὲρ τὸν Ἄβον καὶ τὸν Ἴμβαρον. Μέρη δ' ἐστὶ τοῦ Ταύρου ταῦτα, ὧν ὁ Ἄβος ἐγγύς ἐστι τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Ἐκβάτανα φερούσης παρὰ τὸν τῆς [2] Ἀβαρίδος νεών. Φασὶ δὲ καὶ Θρᾳκῶν τινας, τοὺς προσαγορευομένους [3] Σαραπάρας, οἷον κεφα-

Pp 2 λοτό-

1) Medic. 3. 4. Αἰνιανῶν; reliqui Αἰνιανῶν, ut editiones. Recte, qua literas ipſas, ut docui ad l. 9. p. m. 561. Cf. et ſupra ad hunc librum p. m. 459. ubi eandem migrationem adtingit. Pro Οὐϊτίαν Moſcov. ſubſtituit Οὐτίαν. Cf. ſupra ad p. m. 459. Idem poſtea ὕπερθεν exhibet et ὑπὸ μὲν Ἄβον.

2) Omnes libri et ſcripti et editi praeferunt Βαρίδος praeter Pariſ. in quo exſtat Ἀβαρίδος, uti leg. acute conjecerat Toup in emendat. in Suidam T. 2. p. 624. (ed. 1790.) Cf. de eo Valeſius ad Harpocrat. p. 83. ubi ſimilis amputatio notatur. Sic ſupra Διαβηνὴ pro Ἀδιαβηνὴ in libris exſtabat. Fuller. in miſcell. ſacris 1, 4. retinet Βάρις et refert ad montem Armeniae, cognomini templo, ubi arca Noae ſubſtitit, de quo plura conlegit Orellius ad Nicolaum Damaſcen. p. 216. Sed minus id probabiliter.

3) Medic. 3. Σαράπαι; reliqui cum edd. Σαραπάρας. Reineſius in margine ed. Caſaub. 1. leg. adſcripſerat Καρασπάρας. Nempe ad originem Graecam revocavit; etſi ſic explicatione ſubjecta opus non erat. Contra Fullerus in miſcell. ſacr. c. l. malit *Raſaparaſas*, ut deſcendat vox

§. 14.

Dicitur etiam quosdam Aenianum partim [illegible]am condidiſſe, partim ſupra Armenios conſediſſe ad Abum et Imbarum. Hi montes Tauri ſunt portiones: et Abus prope viam eſt, qua ad Ecbatana itur, praeter Abaridis templum. Ferunt etiam Thracas quosdam, cognomento Saraparas, hoc eſt

Armenia. λοτόμους, οἰκῆσαι ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίας, πλησίον Γουρανίων καὶ Μήδων, θηριώδεις ἀνθρώπους καὶ ἀπειθεῖς, ὀρεινοὺς, [4] περισκελισάς τε καὶ ἀποκεφαλισάς· τοῦτο γὰρ δηλοῦσι οἱ Σαραπάραι. Εἴρηται δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς Μηδείας ἐν τοῖς Μηδικοῖς· ὥστ' ἐκ [5] τούτων πάντων εἰκάζουσι, καὶ τοὺς Μήδους καὶ Ἀρμενίους συγγενεῖς πως τοῖς Θετταλοῖς εἶναι, τοῖς ἀπὸ Ἰάσονος καὶ Μηδείας.

§. 15.

vox ab Hebraeorum ראש et פרך. Vox eſt utique peregrina, ſed verius Perſica, cujus vulgatam ſcripturam confirmat etiam Plin. 6, 18. ſ. 16. et ſenſum ita explicat Anquetil ſur les anciennes langues de la Perſe p. 419. (T. 31. Memoires — de Paris) ut *Sar* ſit caput, *para* portio, diviſio.

4) Caſaubonn. Moſcov. Pariſ. Venet. περισκυθισάς; alii cum edd. περισκελισάς. Et ſic vetus interpres vertit: *bracati*. *Tzſchucke*. Veteres libri habent περισκυθισάς τε καὶ ἀπό· quod non probo. Videtur enim hac quoque voce perquam facete alludere ad nominis ἐτυμότητα. Sunt enim, teſte Heſychio, σαράβαρα τὰ περὶ τὰς κνημίδας ἐνδύματα. *Caſaubonus*. Σαράβαρα commemorat etiam Pollux 7, 13. ſ. 59. et 10, 40. ſ. 168. Plura dabunt docti viri ad Heſych. T. 2. p. 1151. Nec tamen temere περισκυθισάς in Lexico Gr. probare videtur Schneider.

5) Medic. 3. Moſcov. ut edd. ante Caſaubonum, πάντων τούτων. Tum iidem codices καὶ τοῖς; Medic. 3. 4. ἀπ' Ἰάσονος. Denique Μηδίας, ut contra Pariſ. Μηδείαν, uti ſaepe notatum.

eſt capitum amputatores, ſupra Armeniam habitare, prope Guranios et Medos, feros homines, et contumaces, montanos, qui crura et capita hominibus ſolerent praecidere: id enim vox Saraparae ſignificat. De Medea in Mediae deſcriptione dictum eſt. Ex his ergo omnibus conjiciunt, tam Armenios, quam Medos cognatos eſſe quodammodo Theſſalis, qui ab Iaſone et Medea deſcenderunt.

§. 15.

§. 15. Armenia.

Ὁ μὲν δὴ παλαιὸς λόγος οὗτος. Ὁ δὲ τούτου νεώτερος καὶ κατὰ Πέρσας εἰς τὸ ἐφεξῆς μέχρι εἰς ἡμᾶς, ὡς ἐν κεφαλαίῳ πρέποι ἂν μέχρι τοσούτου λεχθεὶς, ὅτι κατεῖχον τὴν Ἀρμενίαν Πέρσαι καὶ Μακεδόνες, μετὰ ταῦτα οἱ τὴν Συρίαν ἔχοντες καὶ τὴν Μηδίαν· τελευταῖος [1] δ' ὑπῆρξεν Ὀρόντης ἀπόγονος Ὑδάρνου, τῶν ἑπτὰ Περσῶν ἑνός· εἶθ' ὑπὸ τῶν Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου στρατηγῶν, τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολεμήσαντος διῃρέθη δίχα, Ἀρταξίου τε καὶ [2] Ζαριαδρίου· καὶ ἦρχον οὗτοι, τοῦ βασιλέως ἐπιτρέψαντος· ἡττηθέντος δ' ἐκείνου, προσθέμενοι Ῥωμαίοις, καθ' αὑτοὺς ἐτάττοντο βασιλεῖς προσαγορευθέντες. Τοῦ μὲν οὖν Ἀρταξίου Τιγράνης ἦν ἀπόγονος· καὶ εἶχε τὴν p. 532.

Pp 3 ἰδίως

1) Inserunt hanc voculam Medic. 3. 4. Paris. vulgo exclusam.

2) Medic. 3. ἑτέρου; reliqui cum Casaubonn. Ζαριάδριος; editiones omnes Ζαδριάδριος. *Zadriada* vertit vetus interpres. Cf. ad p. 528. ubi Ζαριάδης vocabatur. Equidem hic et paullo post secutus sum codices.

§. 15.

Atque haec est vetus narratio. Recentior, et a Persis incipiens atque ad nos usque pertinens, in summa ut commemoretur, convenit. Armeniam possederunt Persae: inde Macedones, post qui Syriam et Mediam obtinuerunt. Horum ultimus fuit Hydarnis e septem Persarum proceribus unius de posteritate Orontes. Postmodo ab Antiochi Magni, eius, qui contra Romanos bellum gessit, ducibus divisa est in duas partes, Artaxii et Zariadris: atque hi regis permissu imperaverunt: victo eo, Romanis se dediderunt, et ab iis reges sunt appellati. Ab Artaxio prognatus fuit Tigranes, possedit-

que

Armenia. ἰδίως λεγομένην Ἀρμενίαν· αὕτη δ' ἦν προσεχὴς τῇ τε Μηδίᾳ, καὶ Ἀλβανοῖς, καὶ Ἰβηρσι μέχρι Κολχίδος καὶ τῆς ἐπὶ τῷ Εὐξείνῳ Καππαδοκίας. Τοῦ δὲ Ζαριάδριος ὁ [3] Σωφηνὸς Ἀρτάνης ἔχων τὰ νότια μέρη, καὶ τούτων τὰ πρὸς δύσιν μᾶλλον· κατελύθη δ' οὗτος ὑπὸ τοῦ Τιγράνου, καὶ πάντων κατέσχε κύριος ἐκεῖνος. Τύχαις δ' ἐχρήσατο ποικίλαις. Κατ' ἀρχὰς μὲν γὰρ ὡμήρευσε παρὰ Πάρθοις· ἔπειτα δι' ἐκείνων ἔτυχε καθόδου, λαβόντων μισθὸν ἑβδομήκοντα αὐλῶνας τῆς Ἀρμενίας· αὐξηθεὶς δὲ, καὶ ταῦτα ἀπέλαβε τὰ χωρία·

3) Locus adfectus, quem ſine ope praetereunt libri. Σοφηνὸς tantum ſcribunt Aldus et Hopperus. Medelam adferre tentavit Tyrwhittus in conjectur. p. m. 46. ex qua ita prodiit: Τοῦ δὲ Ζαριάδριος ὁ Σωφηνὸς, Ἀρμενίας ἔχων τὰ νότια μέρη. Nomen igitur hujus a Zariadre prognati principis ſit Σωφηνὸς, vel Σωφήνης, ſicut infra ſcribitur lib. 12 p. 535. Addi poteſt Stephanus ſ. v. Σωφηνὴ, ubi ex Strabonis hac narratione haec refert: Σωφηνὸς Ἀρσάκης ἔχων τὰ νότια μέρη. Quid in hac obſcuritate ſtatui debeat, equidem ignoro. Ante Τιγράνου articulus abeſt in edd. Aldi, Hopperi, Xyl.

que eam, quae proprie dicitur, Armeniam, contiguam Mediae, Albaniae, Iberiae, et pertinentem usque ad Colchidem atque Cappadociam ad Euxinum mare ſitam. A Zariadre ortus fuit Artanes Sophenus, auſtrinas partes, et quae de his magis occaſum ſpectant, tenens: hoc Tigranes oppreſſo, in ſuam omnia redegit poteſtatem. Varia fortuna uſus eſt hic Tigranes. Initio obſes apud Parthos fuit: deinde ab iis in patriam reſtitutus, cum mercedis loco LXX convalles Armeniae accepiſſent: viribus auctus, cum

ρίαν· καὶ τὴν ἐκείνων ἐπόρθησε, τήν τε [4] περὶ Νί- Armenia.
νον, καὶ τὴν περὶ Ἄρβηλα· ὑπηκόους δ' ἔσχε καὶ
τὸν Ἀτροπατηνὸν, καὶ τὸν Γορδυαῖον, μεθ' ὧν
καὶ τὴν λοιπὴν Μεσοποταμίαν, ἔτι δὲ καὶ τὴν
Συρίαν αὐτὴν καὶ Φοινίκην, διαβὰς τὸν Εὐφρά-
την, ἀνὰ κράτος εἶλεν. Ἐπὶ τοσοῦτον δ' ἐξαρ-
θεὶς, καὶ πόλιν ἔκτισε πλησίον τῆς Ἰβηρίας με-
ταξὺ ταύτης τε καὶ τοῦ κατὰ τὸν Εὐφράτην
Ζεύγματος, ἣν ὠνόμασε Τιγρανόκερτα, ἐκ δώδεκα
ἐρημωθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ πόλεων Ἑλληνίδων ἀνθρώ-
πους [5] συναγαγών. Ἔφθη δ' ἐπελθὼν Λεύκολλος,
ὁ τῷ Μιθριδάτῃ πολεμήσας, καὶ τοὺς μὲν οἰκήτο-
ρας

4) Moſcov. Pariſ. Medic. 3. 4. edd. Aldi, Hopperi, Xyl. Περίνιον, quod et reddidit vetus interpres. Xylander conjecerat περὶ Νίνον, quod recepit in textum Caſaubonus. Tum male Pariſ. adfert Ἀτραπατηνὸν, editiones Γορδιαῖοι. Ante τὴν Συρίαν Pariſ. Moſcov. repudiant καί.

5) Caſaubonn. συνάγων. Mei omnes cum edd. συναγαγὼν, quod probo. Proxime poſt Medic. 3. Moſc. Pariſ. Λεύκολλος, Medic. 4. Λεύκολος, ita tamen, ut o tueantur contra editiones, quae praeferunt Λεύκουλλος. Cf. quae dixi ad lib. II. p. m. 279. In ſequ. οἰκίαν mavult Pariſ. Sed praeſtat in hoc nexu aliorum οἰκείαν.

cum iſtas recuperaverit, tum Parthorum ditionem populatus eſt, quae circa Ninum eſt et Arbela. Subditos etiam ſibi habuit Atropatenos et Gordyaeos: cum quibus et Meſopotamiam et Syriam etiam, transmiſſo Euphrate, ac Phoenicen vi occupavit. Eo usque elatus, urbem condidit vicinam Iberiae, inter hanc et Zeugma, quod eſt ad Euphraten, quam Tigranocerta nominavit, conducens in eam homines e XII, quas evaſtaverat, Graecanicis urbibus. Sed ſupervenit Lucullus, qui Mithridatem bello preſſerat, habitatoribus.

Armenia.

τορας εἰς τὴν οἰκείαν ἑκάστου ἀπέλυσε· τὸ δὲ κτίσμα, ἡμιτελὲς ἔτι ὄν, κατέσπασε προσβαλών, καὶ μικρὰν [6] κώμην κατέλιπεν· ἐξήλασε δὲ καὶ τῆς Συρίας αὐτὸν καὶ τῆς Φοινίκης. Διαδεξάμενος δ' Ἀρταουάσδης ἐκεῖνον, τέως μὲν ηὐτύχει φίλος ὢν Ῥωμαίοις. Ἀντώνιον δὲ προδιδοὺς Παρθυαίοις ἐν τῷ πρὸς αὐτοὺς πολέμῳ, δίκας ἔτισεν· ἀναχθεὶς γὰρ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὑπ' αὐτοῦ δέσμιος πομπευθεὶς διὰ τῆς πόλεως, τέως μὲν ἐφρουρεῖτο· ἔπειτ' ἀνηρέθη, συναπτοντος τοῦ Ἀκτιακοῦ πολέμου. Μετ' ἐκεῖνον δὲ πλείους ἐβασίλευσαν ὑπὸ Καίσαρι καὶ Ῥωμαίοις ὄντες· καὶ νῦν ἔτι συνέχεται τὸν αὐτὸν τρόπον.

§. 16.

6) Medic. 3. πόλιν. Alii, ut vulgo editur, recte. Post Moſcov. pro εὐτύχει ſiſtit ηὐτύχει. Utraque forma in Atticis etiam occurrit. Cum augmentum in ſimilibus praeferre videatur, poſui et hic. Sic lib. 8. p. m. 281. ηὐτόμησε; p. m. 291. ηὐδοκίμησαν. Cf. ad lib. 9. p. m. 371. not. 12. Pro ἔτισεν Moſcov. Medic. 3. 4. Pariſ. et edd. Aldi et Hopperi τίσαι, quod in ἔτισεν, nexu admonitus, mutavit Xylander.

busque domum quoque ſuam dimiſſis, opus ſemiperfectum facto impetu ſubvertit, exiguumque pagum reliquit. Syria etiam et Phoenice eum expulit. Hujus Tigranis ſucceſſor Artavasdes floruit, quamdiu Romanorum coluit amicitiam. Cum autem Antonium Parthis prodidiſſet in bello, contra eos ſuſcepto, poenas dedit: vinctus enim ab eo Alexandriam abreptus, et in triumpho per urbem ductus habitusque aliquantisper in cuſtodia, bello Actiaco gliſcente, interfectus eſt. Poſt eum plures regnarunt Caeſari Romansique ſubjecti; prout etiam nunc valet.

§. 16.

§. 16. Armenia.

Ἅπαντα μὲν οὖν τὰ τῶν Περσῶν ἱερὰ καὶ Μῆδοι καὶ Ἀρμένιοι τετιμήκασι, τὰ δὲ τῆς [1] Ἀναΐτιδος διαφερόντως Ἀρμένιοι, ἔν τε ἄλλοις ἱδρυσάμενοι τόποις, καὶ δὴ καὶ ἐν τῇ Ἀκιλισηνῇ. Ἀνατιθέασι δ' ἐνταῦθα δούλους καὶ δούλας· καὶ τοῦτο μὲν οὐ θαυμαστόν. Ἀλλὰ καὶ θυγατέρας οἱ ἐπιφανέ-

1) Medic. 3. 4. Moſcov. Venet. Pariſ. cum edd. Aldi, Hopperi et vetere interprete Ταναΐδος; epitome recte Ἀναΐτις, uti primus in editoribus Xylander repoſuit Ἀναΐτιδος. *Tzſchucke.* Pro Tanaide Anaitidem repoſui, non modo epitomas, ſed etiam Plutarchum et alios ſecutus ſcriptores, ipſumque adeo in hoc libro Strabonem. *Xylander.* Euſtathius in Dionyſium [v. 846.] legiſſe videtur Ταναΐτηδος, magno errore. *Caſaubonus.* In Euſtathii memorato loco legitur Ταναΐτιδι. At Ταναΐτης δαίμων ſcribit idem ad Homer. Il. 14, 295. p. m. 979. ubi Strabonis narrationem repetit. Ταναΐδος etiam ſcriptum exſtat in Dione olim 36, 36. Clementis protrept. p. 43. (ed. Sylburg.) ubi Ἀναΐτιδος reſtituit Bulengerus in eclog. ad Arnob. p. 272. Propius ad veram ſcripturam accedit Plutarchus in Artax. c. 27. qui ſcribit Ἀνειτις, ſed Ἀναΐτιδος eſt in Pauſania 3, 16, 6. Noſtro 12. p. 559. Praefixum T ſine dubio originem traxit ex compendio articuli praepoſiti. Sed plura de hoc nomine dabunt Reland. de vetere L. Perſica §. 12. T. 2. diſſertatt. p. 118. ſqq. Bernard ad inſcr. Palmyren. 10. aliique, quos memorat Gavel in obſervatt. miſcell. nov. T. 4. p. 248. Cf. et lib. 15. p. 733. et ad Dion. 36, 31. Paullo ante vox Μῆδοι ſine particula καὶ praemiſſa adparet in Medic. 3. Tum Moſc. habet Ἀχαλισηνῇ, et edd. ante Xyl. Ἀκιλισινῇ.

§. 16.

Omnia Perſarum ſacra et Medi et Armenii religioſe colunt: prae ceteris vero Anaitidem Armenii, cui et alibi templa poſuerunt et in Aciliſena. Ibi ſervos ſervasque ei conſecrant, quod ſane mirum non eſt. Sed et illuſtriſſimi ejus nationis

Armenia. φανέσατοι τοῦ ἔθνους [2] ἀνιεροῦσι παρθένους, αἷς νόμος ἐστὶ, καταπορνευθείσαις πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον, οὐκ ἀπαξιοῦντος τῇ τοιαύτῃ συνοικεῖν οὐδενός. Τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἡρόδοτος λέγει τὸ περὶ τὰς Λυδάς· p. 533. πορνεύειν γὰρ ἁπάσας. Οὕτω δὲ φιλοφρόνως χρῶνται τοῖς ἐρασταῖς, ὥστε καὶ ξενίαν παρέχουσι, καὶ δῶρα ἀντιδιδόασι πλείω πολλάκις, ἢ λαμβάνουσιν· ἅτ' ἐξ εὐπόρων οἴκων ἐπιχορηγούμεναι· δέχονται δὲ οὐ τοὺς τυχόντας τῶν ξένων, ἀλλὰ μάλιστα τοὺς ἀπὸ ἴσου ἀξιώματος.

2). Verba ἀνιεροῦσι παρθένους desunt in Medic. 4. et in Medic. 3. τὸ ante περί.

tionis filias ſuas virgines ei dedicant, ac lex eſt, ut longo tempore apud deam conſtupratae, deinde nuptum dentur, nemine talis mulieris conjugium dedignante. Tale quippiam etiam Herodotus de Lydiis mulieribus ſcribit. Omnes enim eae, ut ait, meretrices ſunt, et amatores ita blande tractant, ut et hoſpitium praebeant, et ſaepe plura munera dent, quam recipiant, utpote e re lauta ſumtum ſuppeditantes: non autem quosvis hoſpitio excipiunt, ſed eos praecipue, qui dignitate ipſis ſunt pares.